

Giới thiệu Whitney, My Love

Truyện Whitney, My Love, tình yêu và cảm xúc từ những tình cảm dịu dàng, ngọt ngào đến những hiểu lầm, dằn vặt, đau đớn để rồi khi những mâu thuẫn được giải quyết khiến cho tình yêu của họ càng mãnh liệt hơn, và sâu lắng hơn.

Trong cỗ xe du hành sang trọng lắc lư nhẹ nhàng trên con đường mòn ngoại ô, Quý bà tựa má vào vai chồng và thốt ra một tiếng thở dài nóng ruột. Phải đến cả tiếng đồng hồ nữa chúng ta mới đến nơi, vậy mà sự chờ đợi đã gần như ăn mòn em.

Bà chìm vào im lặng và lơ đãng nhìn khung cảnh miền quê xanh tươi của nước Anh trôi qua cửa sổ xe bao phủ bởi hoa mao địa hoàng màu hồng và hoa mao lương vàng hoang dại.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trong cỗ xe du hành sang trọng lắc lư nhẹ nhàng trên con đường mòn ngoại ô, Quý bà Anne Gilbert tựa má vào vai chồng và thốt ra một tiếng thở dài nóng ruột. “Phải đến cả tiếng đồng hồ nữa chúng ta mới đến nơi, vậy mà sự chờ đợi đã gần như ăn mòn em. Em đang băn khoăn bây giờ Whitney trông như thế nào khi cô bé đã lớn”

Bà chìm vào im lặng và lơ đãng nhìn khung cảnh miền quê xanh tươi của nước Anh trôi qua cửa sổ xe bao phủ bởi hoa mao địa hoàng màu hồng và hoa mao lương vàng hoang dại, trong khi cố gắng hình dung đứa cháu gái bà đã không gặp gần 11 năm qua.

“Cô bé sẽ rất đẹp, như mẹ của nó. Và cô bé sẽ có nụ cười, sự dịu dàng và tính tình ngọt ngào của mẹ nó...”

Quý ông Edward ném một cái nhìn ngờ vực cho vợ mình. “Tính tình ngọt ngào?” ông lặp lại với vẻ nghi ngờ hài hước. “Đó không phải những gì mà cha cô bé nói trong lá thư của ông ấy.”

Là một nhà ngoại giao đại diện cho Lãnh sự quán Anh ở Paris, Ngài Gilbert là một bậc thầy với những lời bóng gió, nói tránh, ám chỉ và hàm ý. Nhưng trong cuộc sống riêng, ông thích lựa chọn dễ chịu là thẳng thắn nói lên sự thật. “Cho phép anh gọi lại trí nhớ của em,” ông nói, dò dẫm trong túi quần và rút ra lá thư từ cha của Whitney. Ông đẩy đôi kính mắt lên sống mũi, và phớt lờ vẻ nhăn nhó của vợ, ông bắt đầu đọc: “Cách cư xử của Whitney là một sự sỉ nhục, những hành vi của con bé thật đáng bị chỉ trích. Nó là một con bé lanh chanh ngỗ ngược, là sự thất vọng đối với tất cả những người nó quen và là một nỗi xấu hổ của tôi. Tôi xin cô đưa con bé đến Paris với cô, hy vọng rằng cô có thể thành công hơn tôi với đứa bé ngang bướng này.”

Edward cười khoái trá. “Chỉ cho anh chỗ nào nói cô bé có ‘tính khí ngọt ngào.’”

Vợ ông quăng cho ông một cái nhìn dằn dối. “Martin Stone là một người đàn ông lạnh lùng và không có cảm giác, không nhận ra sự dịu dàng và phẩm chất tốt đẹp cho dù Whitney có! Chỉ cần nghĩ đến cách ông ta mắng cô bé và bắt nó về phòng ngay sau đám ma của chị gái em.”

Edward nhận ra sự ngoan cố biểu hiện trên cằm của vợ và vòng tay ôm vai bà trong một cử chỉ hòa giải. “Anh cũng không thích người đàn ông đó hơn em, nhưng em phải thừa nhận là, vừa mới mất người vợ trẻ trong một đám tang sớm, lại bị đứa con gái buộc tội, ngay trước mặt năm mươi người, là đã nhốt mẹ nó vào một cái hộp vì vậy bà ấy không thể đi ra đã khiến ông ta khá bối rối.”

“Nhưng Whitney vừa mới năm tuổi đầu!” Anne nóng nảy phản đối.

“Đồng ý. Nhưng Martin đang đau buồn. Bên cạnh đó, như anh nhớ, đó không phải là lý do con bé bị khóa lại trong phòng. Mà là sau đó, khi mọi người tập trung trong phòng khách - cô bé đã dậm chân và dọa là sẽ tố cáo chúng ta với Chúa nếu chúng ta không thả mẹ cô bé ra ngay lập tức.”

Anne cười. “Cô bé thật cá tính, Edward. Trong một phút em đã nghĩ những nốt tàn nhang nhỏ của cô bé sẽ nở bôm bốp ngay trên mũi nó. Hãy công nhận là - cô bé thật tuyệt, và anh cũng nghĩ vậy!”

“Ồ, ừ,” Edward dè dặt đồng ý. “Anh cũng nghĩ cô bé như vậy.”

Khi cỗ xe nhà Gilbert rẽ xuống điền trang nhà Stone, một nhóm thanh niên đang đứng đợi trên một bãi cỏ phía Nam, nhấp nhòm ngóng về phía chuồng ngựa cách đó một trăm thước Anh. Một cô gái xinh xắn tóc nâu vàng vuốt thẳng nếp váy màu hồng bị nhấn và thở dài theo cách mà để lộ một núm đồng tiền quyến rũ. “Anh đoán xem Whitney đang định làm gì?” cô hỏi anh chàng tóc màu sáng đẹp trai bên cạnh.

Liếc nhìn vào đôi mắt to màu xanh lơ của Elizabeth Ashton, Paul Sevarin nở một nụ cười có thể làm Whitney đánh đôi cả đôi chân của mình để thấy nó dành cho nàng. “Cố gắng kiên nhẫn nào, Elizabeth,” anh nói.

“Minh chắc chắn là không ai trong tụi mình có một ý tưởng mơ hồ nào về những gì cô ta định làm, Elizabeth,” Margaret nói một cách chanh chua. “Nhưng bạn có thể hoàn toàn chắc chắn là nó sẽ là điều gì đó ngu ngốc và quá khích.”

“Margaret, hôm nay chúng ta đều là khách của Whitney,” Paul nhắc nhở.

“Em không biết tại sao anh lại nói hộ cô ta, Paul ạ,” Margaret cãi lại đầy ác ý. “Whitney đang tạo ra một vụ tai tiếng kinh khủng khi đeo đuổi anh, và anh biết mà!”

“Margaret!” Paul quát. “Anh nói thế là đủ rồi.” Hít một hơi dài tức tối, Paul Sevarin nhăn nhó với đôi giày sáng bóng của mình. Whitney đã tạo ra một hình ảnh lố lăng của chính mình khi đeo bám anh, và chết tiệt là gần như tất cả mọi người trong vòng mười năm dặm đều đang bàn tán về nó.

Lúc đầu, anh đã hơi thích thú thấy mình trở thành mục tiêu của những cái nhìn tha thiết và những nụ cười tôn sùng của một cô bé mười lăm tuổi, nhưng sau đó, Whitney đã bắt đầu theo đuổi anh với sự kiên định và những kế sách thông minh của một Nữ Napoleon Bonaparte.

Nếu anh cưỡi ngựa ra khỏi vùng đất thuộc trang trại nhà mình, hầu như anh có thể tin là sẽ gặp nàng trên đường đi. Cứ như là nàng có vài trạm gác mà có thể theo dõi mọi hành động của anh, và Paul không còn thấy sự say mê trẻ con của nàng đối với anh là vô hại hay thú vị nữa.

Ba tuần trước, nàng đã đi theo anh đến một nhà trọ trong vùng. Trong khi anh đang vui vẻ dự định chấp nhận lời mời gọi thăm của cô con gái người chủ nhà trọ gặp mặt tại kho thóc sau đó, anh ngược lên và nhìn thấy một đôi mắt sáng màu xanh lục quen thuộc nhìn trộm anh qua cửa sổ. Giăng mạnh vai bìa lên bàn, anh tiến ra ngoài, túm khuỷu tay Whitney, không khách khí đặt nàng lên ngựa, cộc cằn nhắc nhở nàng rằng cha nàng sẽ tìm kiếm nàng nếu nàng không ở nhà khi đêm xuống.

Anh hùng dũng quay vào bên trong và gọi thêm một vai bìa khác, nhưng khi cô con gái chủ quán trọ chạm nhẹ ngực vào tay anh đầy gợi ý khi rút dây vai bìa của anh và Paul đột nhiên hình dung ra một cảnh tượng mình nằm cuộn lại với cơ thể trần truồng khiêu gợi của cô ta, thì một cặp mắt xanh lục lại chiếu vào anh qua một cửa sổ khác. Anh ném đủ vài đồng tiền lên trên chiếc bàn gỗ nhằm xoa dịu cảm giác tổn thương của cô gái đang giật mình và bỏ đi - chỉ để đối mặt với cô Stone thêm lần nữa trên đường về nhà.

Anh bắt đầu cảm thấy mình như một anh chàng bị săn đuổi và mọi hành động đều bị giám sát kỹ lưỡng, và tâm trạng anh căng thẳng gần như đến mức bùng nổ. Vậy mà, Paul cay đắng nghĩ, anh đang đứng đây trong ánh nắng mặt trời tháng Tư, cố gắng tìm vài lý do mù mờ để bảo vệ Whitney trước những lời chỉ trích mà nàng hoàn toàn xứng đáng.

Một cô gái xinh đẹp, trẻ hơn vài tuổi so với những người khác trong nhóm, nhìn sang Paul. “Em nghĩ em sẽ đi xem Whitney đang bận rộn với điều gì,” Emily Williams nói. Cô vội vàng lướt qua bãi cỏ và đi dọc hàng rào sơn trắng sát cạnh chuồng ngựa. Đây cánh cửa đôi lớn, Emily nhìn xuống hành lang rộng tối tăm với hai bên là những ngăn giữ ngựa. “Cô Whitney ở đâu?” cô hỏi thẳng bé trông ngựa đang chải lông cho một con ngựa thiên lông nâu đỏ.

“Ồ trong đó, thưa cô.” Ngay cả trong ánh sáng mờ mờ, Emily thấy khuôn mặt nó hồng lên khi hát đầu hướng về phía một cánh cửa nối đến một căn phòng bên cạnh.

Bối rối nhìn thẳng bé đỏ mặt, Emily gõ nhẹ lên cánh cửa được chỉ và bước vào trong, sau đó cứng người với cảnh tượng chào đón cô. Đôi chân dài của Whitney Allison Stone đang bọc trong một chiếc quần thô màu nâu ôm khít lấy chiếc hông thon thả của nàng và được giữ trên cái eo thon bằng một sợi dây dài. Bên trên chiếc quần cưỡi ngựa nàng mặc một chiếc áo trong mỏng.

“Bạn chắc chắn không đi ra ngoài mà ăn mặc như thế chứ?” Emily há hốc miệng vì kinh ngạc.

Whitney liếc nhìn cô bạn đang sừng sờ qua vai với vẻ hào hứng. “Tất nhiên không. Mình sẽ mặc thêm một cái áo sơ mi nữa.”

“Nhưng tại sao?” Emily hốt hoảng gắng hỏi.

“Bởi vì mình không nghĩ sẽ là đúng đắn khi xuất hiện trong chiếc áo mặc trong, đồ lót a,” Whitney vui vẻ trả lời, giật lấy chiếc áo sơ mi sạch của người giữ ngựa treo trên một cái móc và đút tay vào ống tay áo.

“Đúng đắn? Phù hợp?” Emily lắp bắp. “Mặc quần chèn của đàn ông là tuyệt đối không đúng đắn, và bạn biết thế mà!”

“Đúng. Nhưng mình không thể cưỡi được con ngựa không có yên đó và mạo hiểm để vấy của mình bay trùm lên cổ, bây giờ liệu mình có thể?” Whitney hớn hờ tranh cãi trong khi túm mái tóc dài đang xoắn thành một nắm và buộc chúng lại ở gáy.

“Cưỡi ngựa mà không có yên? Bạn không thể có ý là bạn sẽ cưỡi ngựa dạng chân hai bên - cha bạn sẽ từ bạn nếu bạn lại làm như vậy.”

“Mình sẽ không cưỡi ngựa dạng chân. Mặc dù,” Whitney khúc khích cười, “mình không thể hiểu tại sao đàn ông được phép dạng chân trên ngựa, trong khi chúng ta - những người bị cho là phải yếu - phải ngồi một bên, cầu nguyện cho mạng sống của chính mình.”

Emily không đề cho bị sao nhãng. “Vậy bạn đang định làm gì?”

“Mình chưa bao giờ nhận ra là bạn là một quý cô trẻ tò mò như vậy, cô William ạ,” Whitney trêu. “Nhưng để trả lời câu hỏi của bạn, mình sẽ cưỡi ngựa trong tư thế đứng trên lưng nó. Mình đã thấy người ta làm thế ở hội chợ, và mình đang luyện tập kể từ khi đó. Vì thế mà, khi Paul thấy mình giòi giòi như thế nào, anh ấy sẽ...”

“Anh ấy sẽ nghĩ bạn đã mất trí, Whitney Stone! Anh ấy sẽ nghĩ là bạn không có một chút ý thức hoặc khuôn phép nào, và rằng bạn chỉ đang cố làm điều gì đó thu hút sự chú ý của anh ấy.” Nhìn thấy sự buồn bã hiện ra trên cằm cô bạn, Emily thay đổi chiến lược. “Whitney, xin bạn - nghĩ đến cha bạn. Bác ấy sẽ nói gì nếu bác ấy biết chuyện?”

Whitney ngán ngại, cảm thấy sức ép của cái nhìn lạnh lùng cổ hữu của cha nàng giống như hiện giờ nó đang chiếu vào nàng. Hít một hơi thở dài và từ từ thở ra khi nàng liếc nhìn nhóm bạn đang đứng đợi trên bãi cỏ qua ô cửa sổ nhỏ.

Nàng yếu ớt nói, “Cha sẽ nói rằng, như thường lệ, mình làm ông thất vọng, rằng mình là một sự hổ thẹn đối với ông và với những ký ức về mẹ mình, rằng cha vui mừng vì mẹ không còn sống để thấy mình đã trở thành như thế này. Sau đó, ông sẽ dành cả nửa tiếng đồng hồ giảng giải cho mình Quý cô hoàn hảo Elizabeth Ashton là như thế nào, và mình buộc phải giống như cô ấy.”

“Ừ, nếu bạn thực muốn gây ấn tượng với Paul, bạn có thể thử...”

Whitney nắm chặt tay lại giận dữ. “Mình đã cố gắng giống như Elizabeth. Mình đã mặc những bộ quần áo rồi rầm kinh khủng ấy, chúng làm mình giống như một rừng cây xanh, mình đã luyện tập không nói một từ nào trong nhiều giờ, và mình nháy nháy mắt cho đến khi mí mắt mình rã rời”

Emily cắn môi để giấu một nụ cười trước miêu tả không khách khí của Whitney về những cử chỉ e lệ của Elizabeth Ashton, sau đó cô thở dài. “Mình sẽ ra ngoài và nói với những người khác là bạn sẽ ra ngay.”

Những tiếng thở dốc vì kinh ngạc và cười khẩy chê trách chào đón sự xuất hiện của Whitney trên bãi cỏ khi nàng dẫn ngựa hướng về phía những khán giả. “Cô ấy sẽ ngã thôi,” một cô gái dự đoán. “Nếu Chúa không trừng phạt cô ấy trước vì đã mặc chiếc quần đó.”

Phốt lờ sự thôi thúc bật ra một lời trả đũa, Whitney ngẩng cao đầu với một vẻ thách thức ngạo mạn, sau đó nàng trộm nhìn Paul. Gương mặt đẹp trai của anh cau lại về không tán thành khi ánh mắt anh chuyển từ đôi bàn chân trần lên hai chân đang mặc quần và đến mặt nàng. Trong lòng, Whitney thấy nao núng trước vẻ không vui rõ ràng của anh, nhưng nàng cương quyết quăng mình lên lưng của con ngựa đang đợi.

Con ngựa thiên chạy những bước kiệu, và Whitney từ từ nhô mẩy, lúc đầu còn khom người giang hai tay để giữ cân bằng, sau đó từ từ đứng thẳng lên. Họ chạy vòng vòng và mặc dù Whitney đang sợ chết khiếp về việc sẽ rơi xuống và trông như một con ngốc, nàng vẫn thành công trong việc ra về thành thạo và duyên dáng.

Khi chạy hết vòng thứ tư, nàng cho phép mình liếc nhìn những khuôn mặt đang lướt qua bên trái mình, thu nhận những vẻ mặt choáng váng và chế nhạo của họ, cùng lúc nàng tìm kiếm khuôn mặt duy nhất có ý nghĩa quan trọng. Paul phần nào đang đứng dưới bóng cây, với Elizabeth Ashton bám chặt một cánh tay, nhưng khi Whitney lướt qua, nàng nhìn thấy một nụ cười lưỡng lự và chầm chậm nhếch lên ở góc miệng anh, và trái tim nàng bay lên như một ngọn cờ pháp phối. Khi nàng quay lại một vòng nữa, Paul đã cười toe toét với nàng. Tinh thần của Whitney bay lên, và đột nhiên tất cả những tuần tập luyện, những cơ bắp đau nhức và bầm dập dường như trở nên xứng đáng.

Đứng bên cửa sổ phòng khách trên tầng hai nhìn ra bãi cỏ phía nam, Martin Stone nhìn trừng trừng cô con gái đang biểu diễn. Sau lưng ông, người quản gia thông báo rằng Quý ông và Quý bà Gilbert đã đến. Quá tức giận với cô con gái để nói được gì, Marton chào đón người em vợ và chồng với một quai hàm siết chặt và một cái gật đầu cụt lùn.

“Martin, thật - thật là vui vì gặp lại anh sau bao nhiêu năm,” Quý bà Anne duyên dáng nói dối. Thấy ông vẫn im lặng, bà nói. “Whitney đâu rồi? Chúng tôi rất mong được gặp cô bé.”

Cuối cùng Martin cũng tìm lại được giọng nói. “Gặp con bé?” ông cau kinh. “Thưa bà, bà chỉ cần nhìn ra từ cửa sổ này.” Ngạc nhiên, Anne làm như ông nói. Dưới bãi cỏ là một nhóm thanh niên đang dõi theo một cậu con trai mảnh khảnh duyên dáng đứng cân bằng trên một con ngựa chạy nước kiệu. “Đúng là một chàng trai giỏi giang,” bà nói và mỉm cười.

Nhận xét đơn giản của bà dường như đẩy Martin Stone đang đông cứng vì giận dữ chuyển sang cuồng nộ khi ông quay quắt người và xông đến cửa ra vào. “Nếu bà muốn gặp cháu gái, hãy đi với tôi. Hoặc là tôi có thể niền cho bà sự xấu hổ và mang con bé lên đây để gặp bà.”

Kinh ngạc nhìn theo lưng của Martin, Anne ngoắc tay vào cánh tay chồng và họ cùng đi theo Martin xuống tầng dưới và ra ngoài.

Khi họ đến gần nhóm thanh niên, Anne nghe thấy những tiếng lẩm bẩm và cười cợt mà bà nhận ra là có đôi chút ác ý, nhưng bà đang quá dễ tâm đến việc sẫm soi khuôn mặt của những quý cô trẻ để tìm Whitney để có thể quan tâm đến cảm giác thoáng qua đó. Bà bỏ qua hai cô gái tóc vàng và một người tóc đỏ, tò mò nhìn hai cô gái xinh xắn tóc đen mắt xanh, rồi thất vọng liếc sang chàng trai bên cạnh. “Xin lỗi, ta là Quý bà Gilbert, dì của Whitney. Cậu có thể nói với ta cô bé ở đâu không?”

Paul Sevarin cười toe toét với bà và nửa thông cảm nửa thích thú. “Quý bà Gilbert, cháu bà đang ở trên con ngựa đó,” anh nói.

“Trên-” Ngài Gilbert tắc nghẹn.

Vẫn còn ngồi duyên dáng trên lưng ngựa, Whitney dõi mắt theo cha mình khi ông hùng hổ tiến về phía nàng với những bước đi dài và vội vã. “Xin cha, đừng gây âm ỉ,” nàng cầu xin khi ông ở trong tầm tai.

“Ta gây âm ỉ sao?” ông gầm lên giận dữ. Ông túm và giật mạnh dây cương khiến con ngựa xoay mạnh bên dưới Whitney. Nàng rơi xuống đất, mất cân bằng và ngã sòng soài. Khi đã đứng lên được, ông thô bạo túm lấy tay nàng và lôi về phía khán giả. “Cái- cái này,” ông nói và đẩy nàng về phía dì và chú, “Tôi lấy làm nhục nhã để nói rằng chính là cháu gái của bà.”

Whitney nghe thấy những tiếng cười khúc khích khi nhóm bạn nhanh chóng giải tán, và nàng cảm thấy mặt mình nóng lên vì xấu hổ. “Chào dì Gilbert, chú Gilbert, hai người khỏe chứ?” Một mắt vẫn gắn vào hình dáng cao lớn đang rút lui của Paul, Whitney máy móc tìm kiếm chiếc váy không tồn tại rồi nhận ra là không có, nàng thực hiện một cái nhún chào hài hước. Nàng nhận ra nét nhăn nhó trên khuôn mặt người dì và ngẩng cao cằm tự vệ. “Dì có thể chắc

rằng trong một tuần ở đây, cháu sẽ hứa không làm điều gì kỳ cục cả.”

“Trong một tuần chúng ta ở đây?” dì nàng há hốc miệng, nhưng Whitney còn bận rộn nhìn Paul đỡ Elizabert lên cỗ xe song mã mà không chú ý đến sự ngạc nhiên trong giọng nói của dì nàng.

“Tạm biệt, Paul” nàng gọi và vẫy tay nồng nhiệt. Anh quay lại và im lặng đưa tay lên để chào nàng.

Những tiếng cười rớt lại khi cỗ xe lăn bánh trên con đường, mang theo những người trên đó đến một cuộc picnic hoặc hoạt động vui tươi nào đó mà Whitney không bao giờ được mời vì nàng quá trẻ.

Anne cảm thấy hàng loạt những cảm xúc hỗn độn khi bà theo Whitney đi vào nhà. Bà thấy xấu hổ cho Whitney, giận dữ với Martin Stone vì đã xúc phạm cô bé trước những người bạn, hơi chút kinh ngạc với hình dáng vui tươi của cô cháu gái trên lưng ngựa trong chiếc quần của đàn ông... và hoàn toàn sững sờ khi nhận ra Whitney, với một người mẹ có sắc đẹp trung bình, cho thấy những hứa hẹn sẽ trở thành một sắc đẹp thật sự.

Bây giờ cô bé rất gầy, mặc dù đang xấu hổ nhưng hai vai của Whitney vẫn vươn thẳng, những bước đi duyên dáng một cách tự nhiên và có chút khiêu gợi. Anne mỉm cười với mình trước cặp mông căng tròn phô bày trọn vẹn bởi chiếc quần thô màu nâu, vòng eo nhỏ nhắn không cần bất cứ một thủ thuật nào để khiến nó trông nhỏ hơn, đôi mắt dường như có thể đổi từ màu xanh nước biển sang màu ngọc bích sẫm bên dưới hai hàng mi dài và đen mượt. Và mái tóc màu nâu sẫm của gỗ dẻ ngựa! Tất cả những gì nó cần là cát tía và chải chuốt cho đến khi bóng mượt; những ngón tay của Anne đã ngứa ngáy để làm ngay điều đó. Trong đầu bà đã đang phác họa những kiểu tóc để làm nổi bật đôi mắt cuốn hút và gò má cao của Whitney. Những kiểu để nó không che mặt cô, Anne quyết định, búi cao lên đỉnh đầu với những lọn xoắn thả xuống tai, hoặc chải thẳng ra sau trán và buông lơi thành những gợn sóng mềm mại sau lưng.

Ngay khi họ vào đến nhà, Whitney lăm bắm một lời xin lỗi và chạy bay về phòng mình nơi nàng chán nản rơi bịch xuống một chiếc ghế và rầu rĩ gặm nhấm cảnh tượng xấu hổ mà Paul đã chứng kiến khi cha nàng thô bạo giật nàng ngã khỏi ngựa và sau đó la hét mắng mỏ. Không nghi ngờ gì là dì và chú nàng đã rất kinh hoàng và chán ghét những hành vi đó giống như cha nàng, và hai má nàng nóng bừng vì hổ thẹn khi nghĩ họ đã khinh miệt nàng đến mức nào.

“Whitney?” Emily thì thầm và rón rén bước vào phòng rồi cẩn thận đóng cánh cửa lại sau lưng. “Mình lên đây bằng lối cửa sau. Cha bạn có nổi giận không?”

“Giận như điên,” Whitney xác nhận và nhìn chằm chằm vào đôi chân bó trong chiếc quần. “Mình nghĩ là hôm nay mình đã làm hỏng mọi thứ, đúng không? Mọi người cười cợt mình, và Paul cũng nghe theo họ. Bây giờ Elizabeth đã 17 tuổi, anh ấy sắp cầu hôn cô ấy trước khi có cơ hội nhận ra rằng anh ấy yêu mình.”

“Bạn?” Emily sững sờ lặp lại. “Whitney Stone, Paul lẩn tránh bạn như tránh bệnh dịch, và bạn biết rõ điều đó! Và ai có thể đổ lỗi cho anh ấy, sau những chuyện không hay ho gì mà bạn đã gây ra cho anh ấy hồi năm ngoái?”

“Cũng không phải nhiều,” Whitney phản đối nhưng cô lại vờ vọc lúng túng trong chiếc ghế.

“Không? Thế còn vụ bạn trêu chọc anh ấy trên đường All Soul - lao ra trước xe, hét lên như một nữ thần báo tử và giả vờ làm một hồn ma dọa ngựa của anh ấy sợ đến chết.”

Whitney đỏ mặt. “Anh ấy không tức giận lắm. Và cỗ xe cũng không hỏng hóc nặng nề gì, ngoài một cái cang xe bị gãy khi cái xe lật nhào.”

“Và cái chân của Paul,” Emily chỉ ra.

“Nhưng sau đó nó đã được chữa khỏi hoàn toàn,” Whitney khẳng định, trí óc nàng đã nhảy từ những thất bại trong quá khứ đến những viễn cảnh tương lai. Nàng đứng lên trên hai chân và bắt đầu chầm chậm đi lại. “Phải có một cách - không phải là bắt cóc anh ấy, mình-” Một nụ cười tinh quái sáng lên trên khuôn mặt đầy tàn nhang khi nàng đột ngột quay quắt người lại khiến Emily lún sâu vào chiếc ghế đang ngồi. “Emily, có một điều rất rõ ràng: Paul chưa biết rằng anh ấy quan tâm đến mình. Đúng không?”

“Anh ấy không quan tâm một tí xíu nào về bạn thì đúng hơn,” Emily cảnh giác trả lời.

“Vì thế chắc chắn là anh ấy sẽ không cầu hôn mình nếu không có thêm một số động lực thúc đẩy. Đúng không?”

“Bạn không thể bắt anh ấy cầu hôn ngay cả khi dí súng vào anh ấy, và bạn biết như thế. Hơn nữa, bạn cũng chưa đủ tuổi để đính hôn, ngay cả khi-”

“Trong những tình cảnh nào,” Whitney hài lòng ngắt lời, “mà một quý ông buộc phải cầu hôn một quý cô?”

“Mình không thể nghĩ ra tình huống nào. Tất nhiên ngoại trừ trường hợp anh ta đã xâm phạm cô ấy - hoàn toàn không! Whitney, cho dù bạn đang dự định làm gì, mình sẽ không giúp đâu.”

Thở dài, Whitney lại thả người xuống ghế và duỗi thẳng chân phía trước mình. Whitney bật ra một tràng cười khúc khích khi nghĩ đến sự táo bạo trong ý tưởng gần đây nhất của nàng. “Giả như mình đã có thể kéo nó ra... bạn biết đấy, tháo lỏng bánh cỗ xe của Paul để làm nó rơi ra sau đó một lúc, và bảo anh ấy đánh xe đưa mình đi đâu đó. Sau đó, khi mà chúng mình quay lại, hoặc được ai đó đưa về, thì sẽ là vào đêm khuya, và anh ấy phải cầu hôn mình.” Không để ý đến vẻ sững sờ của Emily, Whitney tiếp tục, “Hãy nghĩ xem, một bước ngoặt thú vị trong một chủ đề cũ kỹ và nhàm chán: Quý cô trẻ bắt cóc một Quý ông và phá hủy danh tiếng của anh ta vì vậy cô ấy buộc phải kết hôn với anh ta để giải quyết tốt đẹp mọi chuyện! Một câu chuyện như tiểu thuyết lãng mạn,” nàng thêm vào rồi tự thấy ấn tượng với sự khôn khéo của mình.

“Mình về đây,” Emily nói. Cô tiến ra cửa, sau đó ngấp ngừng quay lại với Whitney. “Đi và chú bạn đã thấy mọi chuyện. Bạn sẽ nói gì với họ về cái quần và con ngựa?”

Mặt Whitney tối sầm lại. “Mình sẽ không nói gì, việc đó không có tác dụng - nhưng trong thời gian họ còn ở đây, mình sẽ trở thành một cô gái từ tốn, tao nhã và duyên dáng nhất mà bạn đã được gặp.” Nàng nhìn thấy vẻ nghi ngờ của Emily và thêm vào. “Mình cũng định tránh xa tầm mắt của họ ngoại trừ bữa ăn. Mình nghĩ mình có thể hành động như Elizabeth trong khoảng 3 tiếng một ngày.”

*****

Whitney giữ lời hứa. Vào bữa tối hôm đó, sau khi chú nàng kể những câu chuyện dửng dưng về cuộc sống của họ ở Beirut khi ông được cử đến Lãnh sự quán Anh tại đó, nàng chỉ thì thầm, “Thật thú vị, thưa chú,” ngay cả khi nàng có cả loạt câu hỏi dồn dập muốn bủa vào ông. Khi đi nàng kết thúc những miêu tả về Paris và những thú vui của cuộc sống sôi động ở đó, Whitney lẩm bẩm, “Thật thú vị, thưa dì.” Khi bữa ăn kết thúc, nàng xin phép cáo lui và biến mất.

Sau ba ngày, nỗ lực tỏ ra nghiêm trang hay sự vắng mặt của Whitney đã thành công đến mức mà Anne bắt đầu băn khoăn rằng liệu có phải bà chỉ tưởng tượng về ánh lửa tỏa sáng mà bà đã bắt gặp trong ngày họ đến đây, hay chỉ là cô bé có chút ác cảm với Edward và bà.

Vào ngày thứ tư, khi Whitney ăn sáng trước khi cả nhà tỉnh giấc và sau đó biến mất, thì Anne đã quyết định tìm ra sự thật. Bà tìm khắp nhà nhưng không thấy Whitney. Cô bé cũng không có mặt trong vườn, cũng không lấy một con ngựa ra khỏi chuồng như người coi ngựa đã thông báo cho Anne. Nheo mắt dưới ánh nắng mặt trời, Anne nhìn xung quanh, cố gắng suy đoán một cô bé mười năm tuổi có thể đi đâu trong cả một ngày trời.

Trên một đỉnh đồi có thể nhìn thấy từ ngôi nhà, bà thoáng thấy một mảnh vải vàng tươi. “Cháu đây rồi!” bà thốt ra rồi mở chiếc ô và sải bước trên bãi cỏ.

Whitney không nhìn thấy dì mình đến cho đến khi quá muộn để lần trốn. Vừa ước là mình đã tìm được một nơi kín đáo hơn để trốn, nàng vừa nghĩ đến một vài chủ đề thông thường nào đó mà mình có thể trao đổi mà không tỏ ra ngốc nghếch. Quần áo? Bản thân nàng chẳng biết gì về thời trang và cũng không hề quan tâm; nàng trông thật vô vọng cho dù có mặc cái gì. Rốt cuộc thì, làm thế nào mà trang phục có thể cải thiện vẻ ngoài của một cô gái có một đôi mắt xanh như mắt mèo, tóc đen, và đầy tàn nhang trên sống mũi? Thêm vào đó, nàng quá cao, quá gầy, và nếu ý định tốt lành của Chúa định cho nàng một bộ ngực, thì cũng đã quá muộn để nó xuất hiện.

Đầu gối run rẩy, ngực nàng trĩu nặng những hơi thở nặng nề, Anne leo hết sườn đồi dốc và không kiểu cách sụp xuống bên cạnh Whitney trên tấm chăn. “Đi - đi nghĩ mình đã... một chuyến đi bộ thú vị,” Anne nói dối. Khi bà đã thở được, bà chú ý đến cuốn sách bọc da nằm trên mặt chiếc chăn, vớ lấy cuốn sách làm chủ đề cho cuộc trò chuyện, bà nói, “Đó là một cuốn tiểu thuyết à?”

“Không, thưa dì,” Whitney nghiêm trang trả lời, kín đáo đặt tay che tiêu đề cuốn sách khỏi ánh mắt của dì nàng.

“Đi được kể là hầu hết các quý cô trẻ đều say mê tiểu thuyết,” Anne cố gợi chuyện lần nữa.

“Vâng, thưa dì, Whitney lịch sự đồng ý.

“Dì đã đọc một cuốn nhưng dì không thích nó,” Anne bình luận, trong đầu tìm kiếm thêm vài chủ đề khác để lôi kéo Whitney vào cuộc đối thoại. “Dì không thể chịu được một nhân vật nữ quá hoàn hảo hay một người cứ ngất lên ngất xuống.”

Whitney quá ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng nàng không phải là phụ nữ duy nhất ở Anh quốc mà không yêu thích những thứ vô vị đó, đến nỗi phút chốc nàng bỗng quên mất ý định là chỉ nói những từ đơn âm. “Và khi các nhân vật nữ không bị ngất,” nàng thêm vào, khuôn mặt sáng bừng, “họ lại giả vờ hít hà những chai thuốc muối, ỉu rù và chờ đón những quý ông nhút nhát không có đầu óc thực tế cầu hôn họ, hoặc nhìn những anh chàng đó cầu hôn với những cô gái không xứng đáng khác. Cháu sẽ không bao giờ chỉ đứng đó mà không làm gì khi biết rằng người đàn ông mình yêu lại phải lòng một người khác!” Whitney liếc nhìn đi để xem bà có kinh hãi hay không, nhưng bà đang nhìn nàng với một nụ cười khó hiểu ẩn giấu ở đuôi mắt. “Dì Anne, dì có thể thực sự quan tâm đến một người đàn ông khi anh ta quý xuống và nói, ‘Ôi Clarabel, đôi môi em như là những cánh hoa hồng đỏ và mắt em là hai vì sao đến từ thiên đường’ không?” Whitney kết thúc với một cái khịt mũi chế nhạo. “Đó chính là lúc cháu nhảy lên tìm lọ thuốc muối!”

“Và dì cũng thế,” Anne nói và cười phá lên. “Vậy cháu đang đọc cái gì thế, nếu không phải những cuốn tiểu thuyết lãng mạn nhàm chán?” Bà lôi cuốn sách từ bên dưới bàn tay duỗi thẳng của Whitney và nhìn chăm chú vào tựa sách được mạ vàng. “Sử thi Illiad)” bà hỏi với vẻ kinh ngạc không tin. Con gió thổi bay vài trang sách và ánh mắt ngạc nhiên của Anne lướt từ cuốn sách in đến khuôn mặt căng thẳng của Whitney. “Nhưng cuốn sách này viết bằng tiếng Hy Lạp! Chắc chắn là cháu không đọc tiếng Hy Lạp chứ?”

Whitney gật đầu và mặt đỏ bừng vì xấu hổ. Giờ thì dì nghĩ nàng là một nữ học giả - một vết đen khác chồng lại nàng. “Và cả tiếng Latin, Ý, Pháp và một ít tiếng Đức,” nàng thú nhận.

“Chúa lòng lành,” Anne thốt ra. “Làm thế nào mà cháu có thể học được tất cả những thứ đó?”

“Cho dù cha cháu nghĩ gì, dì Anne, cháu chỉ là một người nông nổi, chứ không phải một đứa ngu ngốc, và cháu đã dọa dẫm cha sợ đến chết cho đến khi ông cho phép cháu có gia sư dạy ngôn ngữ và lịch sử.” Whitney chìm vào im lặng, nhớ lại nàng đã từng tin tưởng như thế nào rằng nếu nàng chăm chỉ học hành, nếu nàng có thể giống một cậu con trai hơn, thì có lẽ cha sẽ yêu nàng.

“Cháu nghe như là xấu hổ với những thành tích của mình, trong khi cháu nên tự hào.”

Whitney dõi mắt về phía ngôi nhà đang nằm nép dưới thung lũng. “Cháu chắc là dì cũng như mọi người nghĩ rằng dạy những thứ đó cho một phụ nữ là

phí thời gian. Và dù sao, cháu cũng ko giỏi giang gì trong những việc của phụ nữ, ngay cả tên của cháu cũng không giống. Cháu không thể khâu được một mũi mà không giống như vừa khâu vừa bị bịt mắt, khi cháu hát, những con chó trong chuồng bắt đầu sủa ầm ĩ. Ông Twittsworthy, thầy dạy nhạc trong vùng, đã nói với bố cháu rằng việc cháu đánh đàn làm ông ấy phát ban. Cháu không thể làm một điều gì đó mà các cô gái phải làm, và tệ hơn là, cháu rất ghét phải làm những việc đó.”

Whitney biết rằng bây giờ di nàng sẽ hoàn toàn không yêu thích nàng nữa, cũng giống như những người khác, nhưng như thế này cũng tốt hơn vì nàng có thể chấm dứt việc sợ hãi những điều chắc chắn sẽ xảy ra. Nàng nhìn vào Quý bà Anne với đôi mắt to tròn và yếu đuối. “Cháu đoán chắc là Papa đã kể về cháu với di. Cháu đã làm ông cực kỳ thất vọng. Cha muốn cháu trở thành một người dễ thương, nghiêm trang và lặng lẽ, giống như Elizabeth Ashton. Cháu cũng cố gắng, nhưng dường như cháu không thể làm được.”

Trái tim Anne tan chảy vì cô bé đáng yêu, sống động và đang hoang mang mà chị bà đã sinh ra. Đặt một tay lên má Whitney, bà dịu dàng nói. “Cha cháu muốn có một đứa con gái như một đồ trang sức - xinh xắn, nhút nhát và dễ dàng uốn nắn. Thay vào đó, ông ta có một cô con gái như một viên kim cương, tỏa sáng và sống động, và ông ta không biết phải làm gì với cô bé. Thay vì quý trọng giá trị và sự quý hiếm của tài sản châu báu mà ông ta có - thay vì rèn dũa một chút để cô bé tỏa sáng - thì ông ta lại khẳng khái đức cô bé trở thành một đồ trang sức tầm thường.”

Whitney thường nghĩ mình là một đồng than thì giống hơn, nhưng không thể phá vỡ ảo tưởng của di mình, nàng giữ im lặng. Sau khi Anne bỏ đi, Whitney nhặt cuốn sách lên, nhưng tâm trí nàng nhanh chóng lang thang từ những trang sách in đến những ý nghĩ mơ mộng về Paul.

*****

Tối hôm đó khi nàng xuống phòng ăn, không khí trong phòng căng thẳng một cách kỳ lạ, và không ai chú ý khi nàng thơ thẩn đi về phía bàn ăn. “Khi nào anh định nói cho cô bé là nó sẽ quay về Pháp với chúng tôi, Martin?” chú nàng giận dữ hỏi. “Hay là ý định của anh là đợi cho đến ngày chúng tôi ra đi và lôi cô bé lên xe với chúng tôi?”

Thế giới như chao đảo, và trong một giây phút kinh hoàng, Whitney nghĩ nàng sắp bị ốm. Nàng dừng lại, cố gắng giữ vững tay chân đang run rẩy, và nuốt xuống một cục nghẹn đau đớn trong cổ họng. “Con sẽ đi đâu sao, thưa cha?” nàng hỏi trong khi cố gắng giữ giọng bình tĩnh và đứng đưng.

Tất cả bọn họ quay lại và nhìn nàng chằm chằm, rồi mặt cha nàng căng ra với vẻ nóng nảy và giận dữ. “Đến Pháp,” ông xằng giọng. “Để sống với di và chú con, những người sẽ cố gắng biến con thành một quý cô.”

Cẩn thận tránh ánh mắt của tất cả mọi người vì sợ rằng nàng sẽ tan vỡ ra mất, Whitney ngồi sụp xuống một chiếc ghế ở bàn ăn. “VẬY cha đã thông báo cho di và chú của con những mạo hiểm mà họ sẽ phải gánh chịu chưa?” nàng hỏi và tập trung toàn bộ sức mạnh để ngăn không cho cha nàng nhìn thấy ông đã làm gì với trái tim của nàng. Nàng lạnh lùng nhìn vào hai khuôn mặt đang bối rối và có lỗi của chú và di. “Cha có lẽ tránh đề cập với những nguy cơ bị mất mặt khi hai người chào đón cháu ở nhà mình. Như là ông sẽ kể với chú và di, tính tình của cháu rất xấu, cháu hay nóng nảy, và cháu không hề có một cuộc trò chuyện lịch sự nào.”

Di nàng quan sát nàng với vẻ thương xót rõ ràng, nhưng biểu hiện của cha nàng rất cứng rắn. “Ồi Papa,” giọng nàng vỡ ra, “cha thực sự ghét bỏ con đến mức này sao? Cha ghét con đến mức phải đuổi con đi cho khuất mắt sao?” Mắt nàng mờ đi với những giọt nước mắt không chảy ra, Whitney đứng dậy. “Nếu mọi người... thứ lỗi cho con... tôi nay con không đối.”

“Sao anh có thể!” Anne thét lên khi nàng bỏ đi, bà vùng dậy từ chiếc ghế đang ngồi và giận dữ nhìn trừng trừng vào Martin. “Anh là người không có trái tim và cảm giác - thật là vui mừng khi giải thoát đứa trẻ đó ra khỏi vòng kim kẹp của anh. Làm sao mà cô bé có thể tồn tại lâu như vậy là một minh chứng cho sức mạnh của nó. Tôi chắc rằng mình không thể làm như vậy.”

“Bà đã quá tin tưởng vào lời nói của con bé, thưa quý bà,” Martin lạnh lùng nói. “Tôi đảm bảo với bà là con bé trông khổ sở như thế không phải vì viễn cảnh phải xa cách tôi. Chỉ là tôi đã đặt dấu chấm hết cho những kế hoạch tiếp tục làm một con ngốc trước mặt Paul Sevarin của nó.”

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Tin tức con gái của Martin Stone sẽ khăn gói đến Pháp nhanh chóng lan khắp miền quê như một mối lửa trong đồng củi khô. Trong một vùng nông thôn buồn tẻ nơi dân cư thường sống cách biệt và dè dặt, Whitney Stone lại mang đến cho dân tình một chút xôn xao thích thú.

Trên những đường phố trải đá cuội và trong những ngôi nhà dù giàu hay nghèo, phụ nữ ở mọi độ tuổi tập trung để thưởng thức mẩu tin tức mới nhất này. Với nhiều điều thêm thắt và ngày càng dài dòng hơn, họ bàn tán về mọi hành động phá phách gây sốc trong cuộc-đời-đầy-tai-tiếng của Whitney, bắt đầu bằng vụ con cóc được nàng để sống ra trong nhà thờ vào một Chủ nhật khi tám tuổi, cho đến vụ nàng rơi xuống từ một cái cây trong mùa hè vừa rồi trong khi đang nhìn trộm Paul Sevarin và một quý cô trẻ đang ngồi bên dưới.

Chỉ khi những sự kiện này được nhớ lại một cách chi tiết, họ mới cho phép mình phỏng đoán về lý do mà Martin Stone rút cuộc phải gửi con gái đến Pháp.

Nói chung, họ cảm thấy rằng đứa trẻ ngỗ nghịch đó có thể đã quá thúc ép người cha bức bối tội nghiệp khi xuất hiện trong chiếc quần của đàn ông. Bởi vì cô có quá nhiều khuyết điểm nên có một số tranh cãi về nguyên nhân chính xác khiến cha nàng quyết định như vậy, nhưng nếu có lý do gì đó mà họ đều nhất trí, thì đó chính là Paul Sevarin sẽ nhẹ nhõm vô cùng khi không có cô gái này quẩn quanh bên chân mình.

Trong ba ngày tiếp theo, hàng xóm của Martin Stone đến nhà ông theo từng đoàn, với vẻ bề ngoài là thăm hỏi Quý bà Gilbert và nói lời tạm biệt với Whitney. Vào buổi tối trước khi họ về Pháp, Anne Gilbert ngồi trong phòng khách và chịu đựng một trong những cuộc trò chuyện đó với ba quý bà và những người con gái của họ. Nụ cười của bà khách sáo hơn là thân thiện khi ngồi nghe với thái độ bức tức ít được che giấu với những người đàn bà tự xưng là những người đến chúc mừng với ý định tốt và hào hứng thuật lại chi tiết những sai phạm trẻ con của Whitney. Dưới vẻ giả bộ quan tâm một cách thân mật, họ bày tỏ rõ ràng rằng, theo ý kiến của đông đảo bọn họ, Whitney sẽ tự làm mình xấu hổ ở Paris, phá hoại sự đúng mực của Anne và rất có thể sẽ hủy hoại sự nghiệp ngoại giao của Edward.

Bà đứng dậy khi họ đã sẵn sàng đi về và chào tạm biệt họ một cách cụt lùn; sau đó bà ngồi sụp xuống ghế, đôi mắt ánh lên sự tức giận cùng cực. Chính bởi sự chỉ trích thường xuyên của Martin Stone mà chính đứa con của ông đã trở thành mục tiêu nhạo báng cho cả làng. Tất cả những gì Anne sẵn sàng làm là lời Whitney tránh xa những hàng xóm hằn học và đầu óc hạn hẹp và giúp nàng tỏa sáng ở Luân Đôn, nơi không khí của xã hội không quá ngột ngạt như thế này.

Người quản gia đứng ở cửa phòng khách đằng hắng giọng. “Thưa bà, Anh Sevarin đang ở đây.”

“Mời cậu ấy vào đi,” Anne nói, cẩn thận che giấu sự thích thú bất ngờ trước mục tiêu niềm say mê trẻ con của Whitney đến nói lời tạm biệt với cô bé. Nhưng sự thích thú của Anne nhanh chóng giảm đi khi Sevarin đi vào phòng khách cùng với một cô gái tóc vàng nhỏ bé xinh đẹp một cách nổi bật. Vì mọi người trong vòng mười lăm dặm đều biết rằng Whitney quý mến cậu ta, Anne không nghi ngờ gì là Paul Sevarin cũng biết điều đó, và bà nghĩ cậu ta thật nhân tâm khi mang theo một cô gái trẻ khi đến chào tạm biệt cô gái yêu mến mình.

Bà vừa quan sát cậu ta đi qua phòng tiến về phía bà, vừa mong muốn tìm được điều gì đó ở cậu ta để chê bai, nhưng không có gì. Paul Sevarin cao và đẹp trai, với vẻ quyến rũ tự nhiên của một quý ông giàu có và được giáo dục tử tế ở một vùng quê. “Chào cậu Sevarin, Whitney đang ở trong vườn,” bà nói với vẻ trang trọng lạnh nhạt.

Dường như đoán được lý do bà tỏ ra xa cách như vậy, đôi mắt xanh của Paul sáng lên một nụ cười khi anh đáp lại lời chào hỏi của bà. “Cháu biết thế,” anh nói, “nhưng cháy hy vọng cô sẽ trò chuyện với Elizabeth trong khi cháu chào tạm biệt Whitney.”

Sự thất vọng của Anne giảm đi phần nào. “Ta rất vui lòng.”

*****

Whitney rầu rĩ nhìn chằm chằm vào bụi hồng trong bóng tối. Di nàng đang ở trong phòng khách, không nghi ngờ gì là đang được kể lại nhiều câu chuyện trước đây về cô cháu gái, và những dự đoán thảm khốc về tương lai. Emily đã đi Luân Đôn với cha mẹ, và Paul... Paul vẫn chưa đến chào tạm biệt. Không phải nàng thực sự nghĩ là anh sẽ đến; có thể anh đang ở bên bạn bè và nâng cốc chúc mừng vì sự ra đi của nàng.

Cứ như là nàng phù phép ra anh, giọng nói đầy nam tính và sâu lắng của anh vang lên từ bóng tối sau lưng nàng. “Chào, cô gái xinh đẹp.”

Whitney giật mình quay lại. Anh đang đứng chỉ cách vài inch với một bên vai thư thái dựa vào một thân cây. Dưới ánh trăng, chiếc áo sơ mi và ca-vát trắng như tuyết đối lập với chiếc áo khoác sẫm màu gần như không nhìn thấy trong bóng tối. “Anh hiểu là em đang rời bỏ bọn anh,” anh nhẹ nhàng nói.

Im lặng, Whitney gật đầu. Nàng đang cố gắng ghi lại trong trí nhớ chính xác hình dáng mái tóc vàng của anh và mọi đường nét trên khuôn mặt đẹp trai được chiếu sáng bởi ánh trăng. “Anh sẽ nhớ em chứ?” nàng buột miệng.

“Tất nhiên là anh sẽ nhớ,” anh cười giả lả. “Mọi thứ sẽ trở nên buồn tẻ nếu không có em, quý cô trẻ.”

“Phải, em cũng nghĩ thế,” Whitney thì thầm và cụp mắt xuống. “Khi em đi, còn có ai khác rơi từ cây xuống để phá hoại buổi picnic của anh, hoặc là làm anh gãy chân, hoặc...”

Paul xen vào giữa một tràng những lời tự thú của nàng. “Không có ai.”

Whitney ngược đôi mắt ngây thơ lên nhìn anh. “Anh sẽ chờ em chứ?”

“Anh sẽ ở đây khi em quay về, nếu đó là ý của em,” anh lảng tránh câu trả lời.

“Nhưng anh hiểu là ý em không phải thế!” Whitney thất vọng nín kén. “Ý em là, anh có thể dừng cười ai cho đến khi em-” Whitney bỏ dở vì xấu hổ. Tại sao, nàng tự hỏi, tại sao nàng luôn phản ứng như thế này trước anh? Tại sao nàng không thể lạnh lùng và tàn nhẫn anh như các cô gái lớn hơn vẫn làm?

“Whitney,” Paul trầm tĩnh nói, “em sẽ ra đi và quên mất tên anh. Ngày nào đó, em sẽ tự hỏi tại sao em lại yêu cầu anh chờ em.”

“Em đã đang tự hỏi như thế rồi,” nàng khổ sở thừa nhận.

Thở dài vì tức tối lẫn thông cảm, Paul dịu dàng chạm vào cằm nàng và buộc nàng nhìn thẳng vào anh. “Anh sẽ ở đây,” anh nói với một nụ cười lưỡng lự, “kiến nhẫn chờ đợi xem em sẽ lớn lên như thế nào?”

Sững sờ, Whitney chăm chú nhìn vào khuôn mặt đẹp trai đang ním cười lơ đãng của anh - và sau đó nàng phạm phải một sai lầm sau cùng: bốc đồng,

nàng kiếng trên gót chân, quàng tay quanh vai anh rồi đặt một nụ hôn vội vã trên góc miệng Paul. Paul rửa thầm, kéo tay nàng xuống và đẩy mạnh nàng ra. Những giọt nước mắt tự nhiên ghét chính mình chứa chan trong đôi mắt của Whitney. “Em rất xin lỗi, Paul. Em - em không bao giờ nên làm thế.”

“Không, em không nên,” Paul đồng ý. Anh thò tay vào trong túi quần và câu kinh lời ra một chiếc hộp nhỏ rồi gửi nó vào tay nàng một cách không khách sáo. “Anh mang đến cho em một món quà chia tay.”

Tình thần của Whitney vút lên ngay lập tức. “Anh làm thế sao?” Những ngón tay nàng run rẩy khi bật nắp hộp lên và nhìn chăm chăm vào một đôi hoa tay bằng đá du đưa trên một vòng tròn vàng mảnh mai với vẻ kinh ngạc vô cùng. “Ồi, Paul,” nàng thì thầm, đôi mắt rực sáng, “đây là món quà đẹp nhất và quý giá nhất - em sẽ trân trọng nó mãi mãi.”

“Đó chỉ là một món đồ trang sức bình thường,” anh thận trọng nói. “Không gì hơn.”

Whitney gần như không nghe thấy anh nói khi nàng chạm vào đôi hoa tai với vẻ sùng kính. “Anh tự chọn nó cho em à?”

Paul nhăn mặt ngập ngừng. Sáng nay anh đã quyết định vào làng để chọn cho Elizabeth một món đồ trang sức đắt tiền xinh xắn. Khi anh ở đó, người chủ tiệm đã hơn hờ thông báo rằng Cô Stone sẽ đi Pháp, Paul chắc chắn là ở trong tâm trạng ăn mừng tự do của mình. Tất nhiên là anh đã thế. Vì vậy, với sự bốc đồng, anh đã hỏi người chủ tiệm để chọn một thứ gì đó phù hợp cho một cô gái mười lăm tuổi. Cho đến một phút trước khi Whitney mở chiếc hộp đó, anh cũng không biết trong đó là cái gì. Nhưng có ích gì không nếu nói với Whitney như thế? Nếu may mắn, đi và chú cô ấy sẽ tìm được một anh chàng người Pháp nào đó để kết hôn với cô ấy - hoặc tốt hơn là một anh chàng ngoan ngoãn người sẽ không than phiền khi Whitney áp bức anh ta. Theo phản xạ, Paul định vươn tay về phía cô, thúc giục cô đi Pháp để tìm kiếm cơ hội tốt nhất của mình. Thay vào đó, anh giữ hai bàn tay ở hai bên mình, rồi cuộc anh nói. “Anh tự chọn nó - một món quà từ một người bạn dành cho một người bạn.”

“Nhưng em không chỉ muốn làm bạn của anh,” Whitney thốt ra, sau đó nàng kiềm chế lại mình. “Làm bạn bè sẽ rất tốt... lúc này,” nàng thờ dãi.

“Trong trường hợp đó,” anh nói, thái độ trở nên dí dỏm, “Anh cho là hoàn toàn đúng đắn khi hai người bạn trao nhau một nụ hôn tạm biệt.”

Với một nụ cười ngơ ngác vì ngạc nhiên vui mừng, Whitney nhắm chặt mắt và chun môi lại, nhưng môi anh chỉ chạm nhẹ vào má nàng. Khi nàng mở mắt ra, anh đã sải bước ra khỏi vườn.

“Paul Sevarin,” cô thì thầm với quyết tâm mãnh liệt. “Em sẽ thay đổi hoàn toàn ở Pháp, và khi em về nhà, anh sẽ kết hôn với em.”

*****

Khi con tàu chở họ chạy đến Portsmouth gặp ghềnh và lắc lư trên eo biển sóng vỗ, Whitney đứng ở thành vịn của con tàu, ánh mắt nàng gắn chặt vào đường bờ biển nước Anh đang lùi xa dần. Con gió tạt vào vành mũ khiến nó bật ra treo lơ lửng trên sợi dây mũ, thổi bay tóc nàng phủ lên má. Nàng nhìn chăm chăm vào xứ sở quê hương và phác lên hình ảnh nó sẽ như thế nào khi một lần nữa nàng vượt qua eo biển này. Tất nhiên, tin tức về chuyến trở về của nàng sẽ được thông báo trên báo chí. “Cô Whitney Stone,” họ sẽ tuyên bố, “cuối cùng thì người đẹp của Paris, đã trở về nước Anh quê hương của nàng.” Một nụ cười yểu ớt nở trên môi Whitney... Người đẹp của Paris...

Nàng gạt những lọn tóc rối ra khỏi mặt, nhét chúng vào dưới chiếc mũ trẻ con của nàng, và cương quyết quay lưng lại với nước Anh.

Eo biển dường như hiền hòa hơn khi nàng tiến dọc mạn tàu để nhìn về hướng nước Pháp. Và tương lai của nàng.

NUỐC PHÁP (1816 - 1820)

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Tọa lạc sau chiếc cổng sắt chạm trổ, ngôi nhà ở Paris của Quý ông và Quý bà Gilbert không hề gây ấn tượng bình dị. Những cửa sổ lớn vòm uốn cong đón ánh sáng vào những căn phòng rộng lớn; những bức tranh màu phấn tạo ra một bầu không khí thanh nhã ấm áp phủ lên mọi không gian trong nhà từ những phòng khách đến những phòng ngủ ở tầng hai. “Và đây là phòng của cháu, cháu yêu,” Anne nói trong khi bà mở cửa vào một căn phòng trải thảm màu xanh nhạt.

Whitney đứng bần thần ở ngưỡng cửa, ánh mắt nàng say sưa lướt từ chiếc ga trải giường xa tanh trắng sang trọng điểm thêm những bông hoa lan và cẩm chướng. Một chiếc ghế xô pha xinh xắn bọc vải cùng kiểu. Những bông hoa lan và cẩm chướng cùng màu cắm trong những lọ hoa sứ thanh nhã. Whitney rầu rĩ quay sang đi mình. “Cháu sẽ thấy tốt hơn rất nhiều, Di Anne, nếu đi có thể tìm cho cháu một phòng khác, phòng nào đó không quá, à, dễ vỡ. Bất kỳ ai đó ở nhà,” Whitney giải thích trước vẻ mặt ngạc nhiên của Anne. “Có thể nói cho đi là cháu sẽ làm bất cứ đồ vật xinh xắn nào rơi vỡ xuống sàn nhà chỉ bằng cách đi qua chúng.”

Anne quay về phía người đầy tớ bên cạnh đang vác trên vai chiếc vali nặng trĩu của Whitney, “Ồ đây,” Anne quả quyết nói và ra hiệu về phía căn phòng màu xanh xinh xắn.

“Đừng than thở là đi không được cảnh báo trước,” Whitney thờ dãi và gỡ chiếc mũ rồi lưỡng lự ngồi xuống chiếc ghế xô pha bọc vải hoa. Paris, nàng quyết định, sẽ trở thành một chốn thiên đường.

*****

Hàng đoàn những người khách bắt đầu xuất hiện vào đúng 11h30 ba ngày sau đó, trước tiên là người may trang phục riêng của Anne kèm theo ba cô thợ may tươi tắn, những người nói không ngừng nghỉ về những kiểu dáng, loại vải và đo đi đo lại Whitney.

Ba mươi phút sau khi họ rời khỏi, Whitney thấy mình đang đi qua đi lại với một cuốn sách trên đầu trước ánh mắt nghiêm nghị của một người phụ nữ mập mạp mà Di Anne đã hết lòng tin tưởng giao cho nhiệm vụ đáng nề là dạy Whitney cái được gọi là “giao tiếp xã hội.”

“Cháu cực kỳ vụng về, Madame Foussard,” Whitney đồ bưng má vì xấu hổ trong lúc giải thích khi cuốn sách lộn nhào xuống đất lần thứ ba.

“Nhưng không!” Madame Foussaed lắc mái tóc đã có vài sợi bạc được bới cầu kỳ để phản đối. “Mademoiselle Stone có một vẻ duyên dáng tự nhiên và dáng vóc tuyệt vời. Nhưng Mademoiselle phải học để không đi như là đang chạy đua vậy.”

Khi thầy dạy khiêu vũ đến ngay sau khi Madame Foussard vừa rời gót, Whitney đang quay vòng quanh phòng trong một điệu van tưởng tượng, ông đánh giá, “Không phải là vô vọng nếu luyện tập.”

Và khi giáo viên dạy tiếng Pháp đến vào giờ uống trà, bà đã tuyên bố. “Đủ tiêu chuẩn để dạy tôi, thưa Quý bà Gilbert.”

Trong vòng vài tháng, Madame Foussard ghé qua 2 giờ một ngày, năm lần một tuần để hướng dẫn những nghi thức xã giao cho Whitney. Dưới sự rèn dũa chính xác và không một mồi của bà, Whitney cũng tận lực để học mọi điều để có thể giúp nàng giành được sự quý mến trong mắt Paul.

“Vậy chính xác cháu đang học gì với Madame Foussard?” Chú Edward hỏi trong lúc họ đang ăn tối.

Mặt Whitney lộ vẻ lúng túng. “Bà ấy đang dạy cháu không được đi lại hấp tấp.” Nàng đợi, phần nào mong đợi rằng chú nàng sẽ nói đó là một việc mất thời gian vô ích, nhưng thay vào đó ông lại mỉm cười và tán đồng. Whitney mỉm cười lại và cảm thấy vô cùng hạnh phúc. “Chú biết không” nàng nói đùa, “Cháu đã từng tin rằng tất cả người ta cần để đi lại một cách đúng đắn là một đôi chân khỏe mạnh.”

Từ tối đó, những mẩu chuyện buồn cười về những luyện tập trong ngày của Whitney đã trở thành một thói quen vui vẻ của bữa tối. “Chú, chú có bao giờ biết rằng,” nàng vui vẻ hỏi ông vào một tối, “có một nghệ thuật để quay vòng trong một chiếc váy với một sợi dây không?”

“Quần áo của chú chưa bao giờ gây ra rắc rối,” ông đùa.

“Hoàn toàn không đúng,” Whitney trả lời ông với một vẻ trang trọng hài hước, “người ta có thể thấy mình bị quấn quanh sợi dây đó như một cái ga-rô.”

Một tháng sau nàng lướt vào một chiếc ghế và phe phẩy cái quạt lụa, nhìn chú nàng qua những nan quạt với đôi mắt sáng về đáng ngờ. “Cháu quá nóng sao, cháu yêu?” Edward hỏi nàng, rõ ràng đã ở trong tâm trạng hài hước không thể tránh được.

“Một cái quạt không thực sự để quạt mát,” Whitney bảo với ông trong khi chớp chớp hàng lông mi dài với vẻ điệu đà cường điệu khiến Anne phá lên cười. “Cái quạt là để tán tỉnh. Đồng thời để tay của người ta bận rộn một cách duyên dáng. Và để vỗ vỗ vào cánh tay của một quý ông khi anh ta quá sốt sáng.”

Về cười cợt biến mất trên mặt Edward. “Cái gì khiến một quý ông trở nên quá sốt sáng?” ông nghiêm túc hỏi.

“Vi sao, không có gì. Cháu còn chưa biết một quý ông nào,” Whitney trả lời.

Anne quan sát hai người họ, nụ cười của bà tràn ngập niềm vui, đến giờ Whitney đã chiếm được vị trí trong trái tim của Edward, và bà, nơi lẽ ra dành cho đứa con ruột thịt của ông bà.

*****

Một buổi tối tháng Năm sau đó, một tháng trước buổi ra mắt xã hội thượng lưu chính thức của Whitney, Edward mang về ba chiếc vé xem opera. Giờ chúng trước mặt Whitney với vẻ bình thản giả vờ, ông gợi ý rằng - nếu thời gian biểu của nàng cho phép - nàng có thể cùng đi và chú đi xem trong lô ngồi riêng của Lãnh sự quán.

Một năm trước, Whitney hào hứng quay một vòng tròn, nhưng bây giờ nàng đã thay đổi, và vì thế nàng cười rạn rờ với chú và nói, “Cháu thích điều đó hơn bất cứ thứ gì, Chú Edward.”

Nàng im lặng ngồi để Clarissa, người hầu gái của Susan Stone trước khi trở thành người bầu bạn và hầu gái của con gái Susan, chải tóc và bới nó lên, rồi uốn thành những lọn tóc quăn ở đỉnh đầu. Bộ váy trắng mới được cắt eo cao với những dải lụa nhưng màu xanh lơ nhạt và gấu váy viền đăng ten rủ xuống. Thêm một chiếc áo choàng cùng kiểu và màu để hoàn chỉnh bộ trang phục của nàng. Whitney đứng trước gương, chăm chú nhìn thẳng vào mình với đôi mắt tỏa sáng. Ngập ngừng, nàng cúi mình tạo thành một cái nhún gối chào vương giả, nghiêng đầu tạo thành một góc hoàn hảo. “Cho phép tôi giới thiệu Cô Whitney Stone,” nàng duyên dáng thăm thi. “Người đẹp của Paris.”

Một màn sương lạnh lạnh bao trùm khiến cho những con phố của Paris hiện ra mờ mờ dưới ánh trăng. Whitney rúc sâu hơn vào trong cái mũ của chiếc

áo choàng lụa, thích thú cảm giác nó cọ vào cằm trong khi nàng nhìn ra ngoài cửa sổ những đoàn xe cộ tấp nập hối hả chạy dọc những đại lộ rộng rãi và ướt mưa.

Những đám đông bên ngoài nhà hát đi lại với vẻ vui tươi bất chấp thời tiết ẩm ướt. Những quý ông điển trai trong những chiếc áo khoác sa tanh và những chiếc quần vừa vặn cúi mình và gật đầu với những quý bà mang đầy trang sức châu báu lộng lẫy. Bước xuống xe, Whitney nhìn chăm chăm vào những quý bà và quý cô trông lộng lẫy đến mức khó tin đang đứng thoải mái và tự tin trò chuyện với những người hộ tống. Vào lúc đó nàng đã quyết định, họ đúng là những người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới, và ngay lập tức từ bỏ bất kỳ một hy vọng nào trong tương lai rằng nàng sẽ thực sự trở thành “Người đẹp của Paris.” Nhưng nàng chỉ cảm thấy một chút ít sự tiếc nuối, vì có một niềm vui tuyệt vời khi đơn giản là đứng ở đây giữa bọn họ.

Khi bộ ba tiến về phía nhà hát, chỉ có Anne quan sát thấy những quý ông trẻ tuổi vờ thoáng liếc qua Whitney, rồi quay nhìn lại, lâu hơn một chút. Sắc đẹp Whitney đang ở thời kỳ nở rộ, những đường nét đầy sức sống và sinh động hứa hẹn sẽ ngày một rõ nét. Ở nàng có một ánh hào quang tỏa sáng từ tinh thần sống động và yêu mến cuộc sống, vẻ vương giả và đỉnh đạc trong cử chỉ của nàng mang lại sau nhiều năm đối mặt với nhiều cuộc phiêu lưu.

Trong lô riêng của lãnh sự quán, Whitney chỉnh đốn chiếc váy mới xinh đẹp và cầm chiếc lược ngà, phe phẩy - như Madame Froussand đã hướng dẫn - để hai tay bận rộn. Nàng có thể phá lên cười vì thấy mình ngốc nghếch như thế nào, phí phạm quá nhiều thời gian vào những bài học ngôn ngữ và toán học, khi nàng thực sự có thể học để làm hài lòng Paul và cha nàng một cách hết sức đơn giản. Vì sao thế, chiếc quạt trong tay nàng có ích nhiều hơn là Tiếng Hy Lạp!

Nàng nhìn thấy một biển những cái nhún gối và cúi chào, những sợi lông vũ phấp phới trên những chiếc mũ đội đầu. Whitney cảm thấy thích thú với tất cả những điều vui mắt đó. Nàng nhìn thấy một quý ông nhận được một cái vỗ đầu từ một chiếc quạt của quý bà đi cùng, và nàng có cùng cảm giác như tất cả phụ nữ ở đó, thắc mắc rằng anh ta đã thi thắm điều gì không đúng đắn với quý bà đáng yêu của mình, khiến cô ta trông thích chí hơn là tức giận.

Vở opera bắt đầu và ngay lập tức Whitney quên hết mọi thứ và chìm đắm trong âm nhạc say đắm. Nó còn hơn cả những giấc mơ mơ mộng nhất của nàng. Khi tấm màn dày kéo xuống để thay cảnh trên sân khấu, Whitney phải lắc mình để trở lại với hiện thực. Đằng sau nàng, những người bạn của đi và chú nàng đã đến nơi và nói cười âm ào trong nhà hát.

“Whitney,” Di Anne vừa nói vừa chạm vào vai nàng. “Đừng quay qua quay lại nữa để đi có thể giới thiệu cháu với những người bạn thân thiết của chúng ta.”

Nghe lời, Whitney đứng lên và quay lại rồi được giới thiệu với Monsieur và Madame DuVille. Họ chào hỏi nàng nồng nhiệt và cởi mở, nhưng con gái họ, Therese, một cô gái quyền rũ tóc vàng tầm tuổi Whitney, chỉ dán mắt vào nàng với vẻ tò mò. Dưới ánh mắt xuyên thấu của cô gái, phần nào lòng tự tin của nàng bay đi. Nàng chưa bao giờ biết cách trò chuyện với những người cùng lứa tuổi với mình, và giống như lúc vừa rời khỏi Anh, nàng cảm thấy vụng về và đôi chút khó chịu. Cuối cùng nàng cố nói. “Bạn có- có thích vở opera không?”

“Không.” Therese nói, để lộ má lúm đồng tiền, “vì mình không thể hiểu một từ nào.”

“Whitney hiểu đấy,” Ngài Edward tự hào tuyên bố. “Nó có thể hiểu tiếng Ý, Hy Lạp, Latin, và thậm chí là một chút tiếng Đức!”

Whitney cảm thấy muốn chìm xuống sàn nhà vì những lời tăng bốc của chú nàng có thể đã gắn cho nàng mác nữ học giả trong mắt gia đình DuVille. Nàng phải buộc mình đón ánh mắt sừng sốt của Therese.

“Mình hy vọng là bạn không chơi piano và hát?” Cô gái tóc vàng nhỏ nhắn trẻ môi điệu đà.

“Ồ không.” Whitney vội vã trấn an cô. “Mình không biết gì về hai thứ đó.”

“Tuyệt!” Therese tuyên bố với một nụ cười rộng mở trong khi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Whitney, “vì đó là hai việc mình làm giỏi nhất. Bạn có mong chờ lần ra mắt của mình không?” cô sôi nổi hỏi và lướt nhanh một cái nhìn ngưỡng mộ với Whitney.

“Không.” Whitney thành thật thừa nhận, “không nhiều lắm.”

“Mình cũng thế. Mặc dù đối với mình, đó chỉ là thủ tục. Hôn nhân của mình đã được sắp xếp từ 5 năm trước. Điều đó thật hoàn hảo, vì bây giờ mình có thể tập trung toàn bộ chú ý để giúp bạn tìm một người chồng. Mình sẽ nói với bạn quý ông nào là ứng cử viên tiềm năng và ai là người chỉ có vẻ đẹp-trai-mà-không-có-gia-sản-hay-triển-vọng - sau đó khi bạn có một cuộc kết hợp sáng lạn, mình sẽ đến đám cưới của bạn và kể với mọi người là đó hoàn toàn là công lao của mình!” cô kết thúc và không thể nén lại một nụ cười.

Whitney mỉm cười đáp lại, hơi chút ngạc nhiên bởi lời đề nghị tình bạn cởi mở của Therese. Nụ cười là tất cả sự khuyến khích mà Therese DuVille cần để tiếp tục. “Những người chị của mình đều có những cuộc hôn nhân tuyệt vời. Vì thế chỉ còn lại mình và tất nhiên là anh trai mình, Nicolas.”

Whitney nén lại sự thôi thúc để hỏi đùa rằng Nicolas DuVille nằm trong danh sách “tiềm năng” hay “chị đẹp trai,” nhưng Therese đã cung cấp ngay câu trả lời mà không cần phải hỏi. “Nicki không hề nằm trong danh sách những người tiềm năng. Ừm, anh ấy - vì anh ấy rất giàu và đẹp trai kinh khủng. Vấn đề là, Nicolas không sẵn lòng. Đó là điều đáng tiếc và khổ sở nhất của gia đình mình, vì Nicki là người thừa kế nam duy nhất, và là người lớn nhất trong năm đứa con mình.”

Tuy rất tò mò, Whitney cũng xoay sở để lịch sự đáp lại rằng nàng hy vọng đó không phải là do Monsieur DuVille đang phải chịu bệnh tật gì.

“Không.” Therese nói với một tràng cười khúc khích như tiếng nhạc, “trừ phi người ta cho rằng sự buồn chán và ngạo mạn là một căn bệnh. Tất nhiên, Nicolas có quyền được như vậy với việc phụ nữ liên tục bám theo anh ấy. Mẹ mình nói rằng nếu các cô gái được phép cầu hôn, Nicolas sẽ nhận được lời cầu hôn nhiều hơn cả bốn chị em gái bọn mình cộng lại!”

Về nghiêm trang bề ngoài với sự quan tâm lịch sự của Whitney tan đi. “Minh không thể tưởng tượng được tại sao lại thế,” nàng cười. “Với mình anh ta nghe có vẻ hoàn toàn là kỳ quái.”

“Sức quyến rũ,” Therese nghiêm túc giải thích. “Nicolas có sức quyến rũ.” Sau một phút dừng lại suy tư, cô nói thêm, “Thật đáng tiếc là Nicki rất khó thuyết phục, vì nếu anh ấy tham dự buổi ra mắt của bạn và dành cho bạn một chút quan tâm đặc biệt, bạn sẽ có được sự thành công ngay tức khắc!” Cô thờ dãi. “Tất nhiên không có gì trên thế giới có thể thuyết phục anh ấy tham gia một buổi khiêu vũ ra mắt. Anh ấy nói chúng buồn chán đến cùng cực. Dù sao, mình sẽ nói với anh ấy về bạn - và có lẽ anh ấy sẽ giúp.”

Duy có sự lịch sự mới ngăn được Whitney nói rằng nàng hy vọng không bao giờ gặp được người anh kiều căng của Therese.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Một ngày trước ngày ra mắt xã hội chính thức của Whitney, một lá thư đến từ Emily Williams khiến Whitney hoàn toàn nhẹ nhõm: Paul đã mua một điền trang ở Đảo Bahama và có kế hoạch ở đây một năm. Vì Whitney không thể nghĩ đến chuyện Paul có thể đồ nhào vì một cô nàng Lục địa cháy nắng, nên điều đó có nghĩa là nàng có cả một năm để chuẩn bị về nhà. Cả một năm không phải lo lắng về việc Paul sẽ cưới ai đó.

Để xoa dịu sự căng thẳng về buổi khiêu vũ tới mai, nàng cuộn mình trong chiếc ghế xô pha bọc lụa in hoa hồng và vui sướng đọc lại tất cả những lá thư của Emily được giấu trong cuốn sách dạy lễ nghi. Quá mải mê với những lá thư nên Whitney không nhận ra có ai đó đang quan sát nàng.

Nicolas DuVillie đứng ở ngưỡng cửa với lời nhắn mà Therese, em gái anh đã khẳng khái yêu cầu anh phải đích thân chuyển đến Cô Stone. Trong tháng qua Therese đã thử cả tá mảnh lời để đặt Cô Stone vào đường đi của anh, Nicki không nghi ngờ gì việc chuyển lời nhắn này cũng là một mẹo ngốc nghếch của hai cô gái. Đây không phải là lần đầu tiên em gái anh cố gắng khiến anh để tâm đến một trong những cô bạn ít tuổi nhọt nhọt của mình, và từ kinh nghiệm của mình, Nicki biết rằng cách tốt nhất để gạt bỏ những kế hoạch lãng mạn của Cô Stone đối với anh ngay từ trong trứng nước một cách đơn giản là hăm dọa và làm cô nàng bối rối cho đến khi cô ta cảm thấy nhẹ người khi nhìn thấy anh bỏ đi.

Ánh mắt lạnh lẽo của anh bắt gặp ngay cảnh tượng được sắp đặt mà Cô Stone rõ ràng đã định từ trước để có thể xuất hiện hấp dẫn nhất. Ánh nắng tràn qua cửa sổ bên cạnh cô ta làm sáng lên suối tóc sẫm màu, ngón tay trở của cô ta lo lắng cuốn một lọn tóc trong lúc giả bộ chìm đắm vào cuốn sách đang đọc; chiếc váy màu vàng dành cho buổi sáng được sắp xếp thành những nếp duyên dáng, và hai bàn chân kín đáo gấp bên dưới. Tư thế của cô ta rất bình thản, với hai hàng mi dài hơi cụp xuống, và một nụ cười nhẹ nhàng nở trên đôi môi đầy đặn. Khó chịu với trò chơi nho nhỏ của cô ta, Nicolas bước vào phòng. “Một bức tranh quyến rũ, Mademoiselle. Tôi có lời khen,” anh kéo dài giọng với vẻ xác xược.

Giật phắt đầu lên, Whitney khép quyển sách dạy nghi thức xã giao chứa những lá thư của Emily và đặt nó sang một bên rồi đứng dậy. Nàng ngáp ngừng nhìn thẳng vào chàng trai gần 30 tuổi đang lạnh lùng nhìn xuống nàng từ cái mũi quý tộc của anh ta. Anh ta thật sự rất đẹp trai với mái tóc đen và cặp mắt màu nâu có điểm chấm vàng.

“Cô đã nhìn rõ rồi chứ, Mademoiselle?” anh ta thô lỗ hỏi.

Nhận ra nàng đang nhìn anh ta chăm chăm, Whitney đột ngột lấy lại tư thế và ra hiệu chỉ lá thư trong tay anh ta. “Anh đến gặp đi tôi?”

Trước vẻ ngạc nhiên đến sững sờ của Whitney, anh chàng đó thông thả đi vào phòng và gửi lá thư vào tay nàng. “Tôi là Nicolas DuVillie, và người hầu của cô đã thông báo với tôi rằng cô đang đợi tôi. Vì vậy, tôi tin là chúng ta có thể bỏ qua sự giả vờ ngạc nhiên bên lên của cô, hay chúng ta không thể?”

Whitney đứng như trời trồng khi anh chàng ung dung đánh giá nàng, bắt đầu khuôn mặt và tảo bạo chuyển xuống khắp cơ thể cứng nhắc của nàng. Có phải ánh mắt anh ta nắn nã trên ngực nàng, hay đó chỉ là sự tưởng tượng bối rối của nàng khiến nó trông giống như vậy? Khi hoàn thành việc thăm soi nàng từ phía trước, anh ta lững thững đi quanh nàng, quan sát nàng từ mọi góc độ giống như nàng là một con ngựa anh đã định mua. “Đừng mất công,” anh ta nói, khi Whitney bần chôn mờ lá thư. “Trong đó viết rằng Therese để rơi chiếc vòng tay ở đây, nhưng cô và tôi đều hiểu rằng đó chỉ là một lý do để chúng ta gặp mặt.”

Cùng một lúc Whitney thấy ngạc nhiên, bối rối, buồn cười và bị xúc phạm. Therese nói anh trai cô ấy ngạo mạn, nhưng dù sao Whitney cũng không nghĩ rằng anh ta khùng khiếp đến như thế này.

“Thực ra,” anh ta nói khi vòng lại đứng trước mặt nàng, “cô không giống như tôi đã nghĩ.” Giọng anh ta có một chút tán thưởng.

“Nicolas!” Lời chào hỏi nhiệt tình của Di Anne tránh cho Whitney phải trả lời. “Thật vui khi gặp cháu. Cô đang mong cháu đấy - một cô hầu gái phát hiện chiếc vòng tay của Therese bên dưới đệm ghế xô pha. Chiếc móc khóa bị gãy. Cô sẽ đi lấy cho cháu,” bà nói rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Ánh mắt sững sờ của Nicolas chiếu vào Cô Stone. Một nụ cười thoáng hiện trên môi cô khi cô nhướn cặp lông mày thanh tú nhìn anh, rõ ràng thích thú trước vẻ có lỗi của anh. Xét đến sự thô lỗ trước đó của anh, Nicki nhận thấy cần phải nói một vài câu chuyện lịch sự. Anh nghiêng người và cầm cuốn sách dạy lễ nghi chứa những lá thư của Emily lên, liếc qua tiêu đề cuốn sách và sau đó đến Whitney, anh hỏi. “Em đang ôn luyện cách cư xử tốt à,

Mademoiselle?”

“Phải,” Cô Stone trả lời với ánh mắt sáng lên về hài hước cổ nén lại. “Anh có muốn mượn cuốn sách của tôi không?”

Lời châm chọc của cô mang lại một nụ cười lười biếng và cuốn hút đầy ngưỡng mộ. “Tôi thấy đó là cách để chuộc lỗi cho những cư xử của tôi trước đó. Mademoiselle,” anh vừa nói vừa cười với vẻ hấp dẫn, “em sẽ cho tôi vinh dự một điệu nhảy vào tối mai?”

Whitney ngáp ngừng, e ngại trước nụ cười quyến rũ và vẻ ngưỡng mộ rõ ràng của anh ta.

Hiểu lầm sự im lặng của cô là để làm dáng, Nicolas nhún vai và tất cả sự ám áp biến mất trong nụ cười của anh và anh nói với vẻ hài hước châm biếm, “Trước sự lưỡng lự của cô, tôi sẽ cho rằng tất cả những điệu nhảy của cô đều đã được đăng ký. Có lẽ đề lần khác.”

Whitney nhận ra anh ta đang rút lại lời đề nghị, và nàng ngay lập tức khẳng định anh chàng này đúng là người kiêu căng và ngang bướng đúng như suy nghĩ ban đầu của mình. “Chưa có điệu nhảy nào của tôi được đăng ký,” cô khiến anh bối rối bởi sự thủ nhận chân thật. “Anh thấy đấy, anh là quý ông đầu tiên tôi gặp ở Paris.”

Sự nhấn mạnh cổ tình vào từ “quý ông” không thoát khỏi sự chú ý của Nicki, anh bắt ngờ hất đầu ra sau và cười phá lên.

“Đây là chiếc vòng tay,” Quý bà Gilbert nói trong lúc nhanh nhẹn bước vào phòng. “Và Nicolas, nhớ nhắc Therese rằng chiếc khóa đã bị gãy.”

Nicolas nhận chiếc vòng tay và rời khỏi. Anh trèo lên cỗ xe, chỉ thị người giữ ngựa đánh xe về nhà mẹ anh, rồi sau đó thả lỏng người dựa vào chiếc ghế đệm bọc da. Họ chạy qua một công viên với những lối đi rộng nở rộ những bông hoa mùa xuân. Hai cô gái xinh đẹp anh quen vẫy tay chào hỏi, nhưng Nicki hầu như không để ý để khung cảnh như-trong-tranh-vẽ-của-Gainsborough*. Những suy nghĩ của anh đang bận rộn với cô gái trẻ người Anh anh vừa gặp.

(* Thomas Gainsborough (1727 - 1788) là một trong những họa sĩ vẽ phong cảnh và chân dung nổi tiếng nhất của thế kỷ 18 nước Anh.)

Cho dù cố gắng, anh cũng không thể hiểu làm thế nào Whitney Stone và cô em gái lấm lòi và đầu óc lơ ngơ của anh lại hình thành mối quan hệ thân thiết đến vậy, hai người họ khác nhau như nước chanh và rượu Pháp nặng. Therese là một cô gái xinh xắn, ngọt ngào như nước chanh nhưng cô bé không có những tính cách ẩn sâu bên trong để hấp dẫn đàn ông.

Whitney Stone thì ngược lại, một kho báu thực sự đối lập, lấp lánh như rượu vang đỏ nồng nàn hứa hẹn những nét quyến rũ còn ẩn giấu sẽ xuất hiện. Mới mười bảy tuổi, nàng đã chống đỡ với sự khinh khi chế nhạo của anh với thái độ bình thản đáng nể. Nicolas khẳng định, chỉ thêm vài năm nữa, nàng sẽ trở nên rất thú vị. Một tiếng cười khoái chí bật ra từ ngực anh khi anh nhớ lại nàng đã khéo léo trả đũa nhận xét của anh về cuốn sách dạy lễ nghi bằng cách đề nghị cho anh mượn.

Thật đáng tiếc, anh nghĩ, cho một vật báu quý hiếm như vậy khi nàng bị bỏ quên trong xô xinh nào đó trước đám đông trong buổi ra mắt đông người tối mai, chỉ vì nàng mà một người lạ đối với người Pháp.

*****

Những tấm thảm sang trọng trải một bên của phòng khiêu vũ khổng lồ, và bức tường đối diện ốp gương phản chiếu ánh sáng từ hàng nghìn cây nến tỏa sáng từ những chùm đèn treo trên trần nhà. Thoáng thấy bóng mình trong một chiếc gương, Whitney lo lắng rà soát lại diện mạo của mình. Chiếc váy dạ hội lụa trắng của nàng với lớp ngoài được hót lên tạo thành những hình vỏ sò lớn và được đính lại bằng những bông hồng lụa màu hồng cùng kiểu với những bông hoa cuốn quanh những lọn tóc dày trên đỉnh đầu. Nàng nhận thấy mình trông bình tĩnh hơn nhiều so những gì nàng đang cảm thấy.

“Mọi chuyện sẽ trở nên tuyệt vời, rồi cháu sẽ thấy,” Di Anne thì thầm.

Whitney không hề nghĩ mọi chuyện sẽ tuyệt vời chút nào. Nàng biết nàng không thể hy vọng sẽ cạnh tranh được với những cô gái tóc đỏ và tóc vàng quyến rũ, hay những cô tóc sẫm màu từ tôn nhỏ nhắn đang cười nói thoải mái với những chàng trai trẻ trong bộ lễ phục màu đen, đối lập với những chiếc áo ghi lê lụa hoặc sa tanh sáng màu. Whitney tự nói với mình rằng nàng không quan tâm tí nào đến một thứ ngốc nghếch như một buổi khiêu vũ ngắn, nhưng nàng biết đó không phải là thật. Nàng quan tâm rất nhiều.

Therese và mẹ cô chỉ đến vài phút trước khi những nhạc công nâng nhạc cụ cho điệu nhạc đầu tiên. “Mình có tin tức tuyệt vời nhất,” Therese nín thở thì thầm, cô trông giống như một viên kẹo ngọt trong chiếc váy đăng ten trắng, hai má hồng và mái tóc vàng óng duyên dáng uốn quăn. “Cô hầu gái của mình là em họ người hầu phòng của Nicki và anh ta nói Nicki đang đến đây tối nay. Và anh ấy còn mang theo ba người bạn - anh ấy đã tung xúc xắc cá cược với họ 500 frăng đối lại hai tiếng đồng hồ của họ tối nay, và họ đã thua, vì vậy họ đến đây và khiêu vũ với cậu...” Cô nhún vai về có lỗi với Whitney khi bỏ dở câu nói và dành cho chàng trai vừa đến mời cô khiêu vũ một cái nhún chào duyên dáng.

Đầu óc Whitney vẫn còn rối rắm với tin tức vừa nghe khi những người nhạc công tấu lên nốt nhạc đầu tiên, và những cô gái mới ra mắt được tháp tùng ra sàn nhảy bởi những bạn nhảy đáng kính. Không phải tất cả các cô gái mới ra mắt - Whitney cảm thấy mặt mình đỏ hơn khi nàng thất vọng nhìn Di Anne. Nàng đã biết mình sẽ không được mời khiêu vũ điệu đầu tiên trong tối nay, nhưng nàng đã không nghĩ đến cảm giác quá khốn khổ khi bị bỏ lại một bên với Di Anne và Madame DuVile. Cảm giác này quen thuộc đến nhức nhối - giống như nàng đã về nhà ở Anh nơi mà lời mời tham dự những buổi gặp mặt xã hội rất hiếm hoi và nếu nàng đến, nàng cũng bị chế giễu hoặc phớt lờ.

Therese đã khiêu vũ điệu thứ hai và thứ ba, nhưng Whitney vẫn chưa được mời điệu nào. Khi đến điệu nhảy thứ tư, cảm giác bị bỏ qua trở nên quá mức nàng có thể chịu đựng. Nghiêng về phía Di Anne, Whitney định hỏi liệu nàng có thể đi đâu đó để chỉnh đốn lại trang phục, nhưng có một xáo động ở cửa ra ngoài và nàng tò mò nhìn theo ánh mắt của những vị khách khác.

Nicolas DuVille và ba quý ông khác đang đứng dưới khung cửa mái vòm ở lối ra vào dẫn đến phòng khiêu vũ. Họ quan sát đám đông, thoải mái trong bộ lễ phục thanh lịch và tinh bơ trước vô số những chú ý mà họ đang nhận được. Sợ hãi đến đông cứng cả người, Whitney quan sát khi ánh mắt của Nicolas DuVille quét đám đông những cô gái mới ra mắt đang cười khúc khích và những anh chàng bảnh bao đang nhìn họ chằm chằm. Cuối cùng khi nhìn thấy Whitney, anh nghiêng nhẹ đầu chào, và cả bốn người cùng tiến đến.

Whitney ép lưng vào bức tường trong nỗ lực trẻ con muốn ép mình giữa nó và Di Anne. Nàng không muốn mạo hiểm đối đầu lần nữa với Nicolas DuVille. Hôm qua nàng đã quá ngạc nhiên để cảm thấy e sợ anh; tối nay lòng kiêu hãnh và tự tin mà nàng sở hữu đã toi tã, và cộng thêm vào sự khó chịu đó, nàng thực sự nhận thấy được Nicki trông lịch sự và điển trai như thế nào trong bộ dạ phục buổi tối.

Nàng nhìn những chàng trai đang lách qua đám đông chăm chú tiến thẳng về phía mình, và ngay cả trong lúc hoảng hốt đến điên người như thế này, Whitney vẫn nhận ra sự trái ngược rõ nét giữa nhóm bạn của Nicolas DuVille và những quý ông khác trong phòng. Anh và bạn của anh không chỉ nhiều tuổi hơn hầu hết những anh chàng trẻ tuổi đang là lướt tán tình những cô gái trẻ hơn, mà còn có một phong thái hiểu biết tỏa ra từ họ khiến họ hoàn toàn khác biệt.

Madame DuVille cười vói về ngạc nhiên vui sướng khi con trai chào bà. “Nicki, mẹ không thể ngạc nhiên hơn nếu là ác quỷ xuất hiện!”

“Sao thế, cảm ơn mẹ,” anh tỉnh khô thì thầm và cúi chào bà. Đột nhiên, anh quay sang Whitney và mỉm cười khi anh nắm lấy bàn tay lạnh giá của nàng. Nâng tay nàng lên môi để đặt lên một nụ hôn trang trọng, anh nói và cười khoái trí trên người. “Thôi kiêu nhưn như quá sùng sốt khi thấy mình trở thành mục tiêu chú ý của tôi, Mademoiselle. Em nên ra về như điều này không hơn gì so với em mong đợi.”

Whitney mở to mắt nhìn anh ta, không chắc mình nên cảm thấy bị xúc phạm hay nên cảm ơn vì lời khuyên không được yêu cầu của anh ta.

Anh ta trêu chọc nhướn một bên lông mày như là hiểu được nàng đang nghĩ gì, sau đó anh quay sang và giới thiệu ba người đi cùng với nàng.

Tiếng nhạc vang lên và không hề hời hạn, Nicki thân nhiên cầm tay nàng đặt lên cách tay anh, và đưa nàng đến sàn khiêu vũ. Anh nhẹ nhàng dìu nàng quay trong điệu van, trong khi Whitney tập trung theo những bước nhảy nàng đã học từ thầy hướng dẫn.

“Mademoiselle.” Giọng nói trầm trầm của Nicki vang lên đầy chất hài hước. “Nếu em ngược lên nhìn tôi, em sẽ thấy rằng tôi đang nhìn em theo cách mà những khán giả đang hoang mang của chúng ta xem là một cử chỉ ám áp và ngưỡng mộ. Tuy nhiên, nếu em tiếp tục ghi nhớ những nếp gấp trên cra-vát của tôi, tôi sẽ thôi trông có vẻ say đắm và bắt đầu tỏ vẻ chán nản và buồn tẻ. Nếu tôi làm vậy, thay vì được giới thiệu với cả giới thượng lưu tối nay, em sẽ trở thành một cô-gái-bên-lề. Giờ thì, hãy nhìn tôi và mỉm cười.”

“Một cô-gái-bên-lề!” Whitney thốt ra, ánh mắt nàng ngược lên nhìn anh ta. Nàng nhìn thấy vẻ dí dỏm trong mắt anh ta và sự tức tối của nàng tan đi. “Tôi thấy quá bị chú ý,” nàng thú nhận. “Mọi người trong căn phòng này hình như đều quan sát chúng ta và...”

“Họ không quan sát chúng ta,” anh ta phản đối với một tiếng cười rộng lượng. “Họ đang quan sát tôi, và cố cân nhắc xem liệu em có phải là người đã quyến rũ tôi đến buổi dạ hội buồn tẻ của những cô nàng ngày thơ này hay không?”

“- Và khác với những thú vui theo đuổi sự sa đọa và trác táng thông thường của anh?” Whitney chọc ghẹo, một nụ cười khiêu khích vô thức chậm rãi lướt trên khuôn mặt sống động của nàng.

“Chính xác,” Nicki cười nhún nhử đồng ý.

“Trong trường hợp đó,” nàng trầm tư và nói với giọng ần chứa một nụ cười trêu chọc, “Điệu van này sẽ không phá hủy danh tiếng của tôi trước khi tôi có được nó chứ?”

“Không, nhưng có thể phá hủy tiếng tăm của tôi.” Nicki nhìn thấy vẻ sùng sốt của nàng và nhẹ nhàng nói. “Bình thường tôi không xuất hiện ở những bữa tiệc ra mắt, Mademoiselle. Và trông thấy tôi như thế này, thực sự vui thích khi khiêu vũ với một cô bé hồn hào non nớt như em, đúng là chưa hề nghe thấy.”

Whitney dút ánh mắt khỏi khuôn mặt mạnh mẽ đẹp như điêu khắc của Nicolas DuVille và liếc quanh nhìn những anh chàng trẻ tuổi trong những chiếc áo gi-lê sa tanh sáng màu. Họ đang nhìn Nicki với vẻ ganh tị rõ ràng, và không có gì phải nghi ngờ! Bộ trang phục dạ hội cắt may hoàn hảo của Nicki và phong thái tao nhã bình thân của anh khiến họ dường như ăn mặc hơi quá diêm dúa và khá là trẻ con.

“Họ vẫn nhìn chứ?” Nicki trêu.

Whitney cắn môi để kìm lại nụ cười đã sáng lên trong mắt nàng khi nàng nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của anh ta. “Đừng vậy, nhưng tôi không thể thực sự đồ lỗi cho họ - anh trông khá giống một con điều hâu trong một phòng toàn chim bạch yến.”

Nụ cười ngưỡng mộ chậm chậm lướt trên mặt anh. “Tôi đúng là như vậy,” anh thì thầm dịu dàng. Và nói tiếp, “Em có một nụ cười thật quyến rũ, cherie.”

Whitney vừa nghĩ rằng anh ta cũng có một nụ cười tuyệt đẹp thì nó biến mất sau một cái cau mày tăm tối. “Có - có gì không phải sao?” nàng hỏi.

“Phải,” anh ta thô lỗ trả lời. “Đừng để một người đàn ông mà em không đính hôn gọi em là ‘cherie.’”

“Tôi sẽ nhìn họ chằm chằm cho đến khi họ luống cuống nếu họ dám như vậy!” Whitney hứa ngay lập tức.

“Tốt hơn nhiều rồi,” anh ta tán thưởng và sau đó táo tợn, “... chérie.”

Khi điện van kết thúc, anh ta đưa nàng trở lại với dì, đầu anh ta hơi ngả về phía nàng như thể anh ta đang hứng lấy từng từ của nàng. Anh ta đứng đợi ở đó, hiếm khi rời mắt khỏi nàng khi nàng lần lượt nhảy với những người bạn của anh ta.

Whitney cảm thấy có một chút lâng lâng, táo bạo và tuyệt vời. Đã có rất nhiều quý ông đề nghị được giới thiệu với nàng. Nàng biết đó là do sự chú ý quá mức và chưa hề có mà nàng nhận được từ Nicolas DuVille và các bạn của anh ta, nhưng nàng quá nhẹ nhõm và dễ chịu để để ý đến.

Claude Delacroix, một anh chàng đẹp trai, tóc sáng đến cùng Nicolas, ngay lập tức phát hiện ra rằng Whitney yêu thích ngựa, và hai người họ đã có một cuộc tranh cãi đầy hứng khởi về ưu điểm của một con ngựa nòi so với con khác. Anh ta thậm chí còn hỏi liệu nàng có muốn cưỡi ngựa cùng anh ta một ngày gần đây, đề nghị này rõ ràng không phải do Nicki gợi ý.

Whitney cảm thấy rất hài lòng và được tăng bốc, nàng mỉm cười khi anh ta đưa nàng trở lại với dì nàng.

Tuy nhiên, Nicki không hài lòng cũng không cười khi anh ngay tức khắc tuyên bố khiêu vũ với nàng điệu tiếp theo. “Clause Delacroix,” anh cộc lốc thông báo khi vòng tay ôm nàng, “xuất thân từ một gia đình có truyền thống tốt đẹp. Anh ta là một tay cưỡi ngựa xuất sắc, một kẻ cờ bạc khét tiếng và là một người bạn tốt. Tuy nhiên, anh ta không phải là một người bạn phù hợp với em, em cũng không nên nghĩ rằng anh ta là một ứng cử viên tiềm năng. Những chuyện liên quan đến trái tim, Claude là một chuyên gia, nhưng anh ta rất nhanh chóng đánh mất niềm yêu thích và sau đó...”

“Anh ta làm tan nát trái tim của những quý cô?” Whitney dự đoán với vẻ nghiêm trang với chút chế giễu.

“Chính xác,” Nicki nghiêm nghị nói.

Whitney biết là trái tim nàng đã thuộc về Paul, và vì thế không có chút nguy hiểm nào. Với một nụ cười dịu dàng, nàng nói, “Tôi sẽ canh gác trái tim mình rất cẩn thận.”

Ánh mắt của Nicki lưỡng lự trên đôi môi mời gọi và mềm mại, sau đó nhìn lên ánh mắt xanh ngọc long lanh của nàng. “Có lẽ,” anh thốt ra với một chút tự châm biếm mình khiến Whitney không thể hiểu được, “Tôi phải cảnh báo Claude canh gác trái tim anh ta. Mademoiselle, nếu em lớn hơn, tôi nghĩ tôi cũng phải như vậy.”

Khi Nicki đưa nàng quay lại với dì, có cả tá quý ông đang nóng lòng được khiêu vũ với nàng và đứng đợi để thỉnh cầu. Nicki níu tay nàng lại, và hát đầu về phía anh chàng trẻ tuổi đứng ở cuối hàng. “Andre Rousseau,” anh nói, “sẽ là một người chồng lý tưởng của em”

Whitney nhìn anh với vẻ tức cười. “Anh thực không nên nói những điều như thế.”

“Tôi biết.” Anh nói. “Giờ thì tôi được tha thứ vì sự thô lỗ ngày hôm qua rồi chứ?”

Whitney vui vẻ gật đầu. “Tôi phải nói rằng tôi đã được ‘giới thiệu’ đẹp như một con tàu của Anh.”

Nụ cười của Nicki tràn ngập sự ảm áp khi anh nâng tay nàng lên môi. “Bon Voyage*, Chérie,” anh nói.

Và sau đó anh rời đi.

(* Chúc một chuyến đi tốt lành!”)

*****

Whitney vẫn còn đang nghĩ về buổi tối hôm trước và khẽ mỉm cười với chính mình khi nàng đi xuống cầu thang vào buổi sáng hôm sau và định đi cưỡi ngựa trên con ngựa cái cường tráng của chú nàng. Những giọng nói đàn ông vọng đến từ lối đi dẫn đến phòng khách, và khi Whitney định đi qua, Dì Anne xuất hiện ở ngưỡng cửa với khuôn mặt tươi cười. “Dì vừa định lên gọi cháu,” bà thì thầm. “Cháu có khách.”

“Khách?” Whitney nhắc lại và hoang mang. Trò chuyện về những chủ đề vô vị thường được nhắc đến trong buổi khiêu vũ tối qua là một chuyện, tỏ ra hấp dẫn và thú vị với những quý ông đang cố sức đến thăm hỏi nàng sáng nay là một chuyện hoàn toàn khác hẳn. “Cháu sẽ nói chuyện gì với họ đây?” Whitney cầu khẩn. “Cháu sẽ làm gì chứ?”

“Làm gì?” Anne mỉm cười, bước sang một bên và kiên quyết đặt một tay lên tấm lưng nhỏ nhắn của Whitney. “Sao thế, hãy là chính mình, cháu yêu.”

Ngập ngừng, Whitney bước vào phòng. “Tôi đang định đi cưỡi ngựa trong công viên,” nàng giải thích với ba quý ông đang có mặt đã nhảy với nàng tối qua. Ba chàng trai trẻ nhảy dựng lên và mỗi người chia ra một bó hoa về phía nàng. Ánh mắt Whitney lướt xuống những bó hoa họ đang cầm, và một nụ cười hé trên góc miệng nàng. “Hình như cả ba ngài đều đến từ đó.”

Họ nháy mắt với nàng khi nhận ra rằng nàng đang trêu ghẹo họ vì đã trộm hoa trong công viên. Và sau đó - trong sự ngạc nhiên của những ngạc nhiên - họ mỉm cười với nàng và hòa nhã tranh cãi với nhau xem ai có vinh dự được tháp tùng nàng đến công viên.

Với tinh thần công bằng thực sự, Whitney vui vẻ cho phép tất cả bọn họ hộ tống nàng.

Năm đó Cô Stone được công nhận là một “Người độc đáo.” Khi mà các quý cô trẻ thường có vẻ mong manh dễ thương và hãy bên lên thẹn thùng, Whitney lại rất sống động và vui tươi. Trong khi các quý cô khác ở tuổi nàng tỏ ra nghiêm trang và kín đáo, Whitney lại thông minh và thẳng thắn.

Trong năm kế tiếp, Anne quan sát khi tự nhiên hợp tác với thời gian, và khuôn mặt trẻ con của Whitney hoàn chỉnh vẻ đẹp rực rỡ hứa hẹn trước đó. Hàng mi đen nhánh viền quanh đôi mắt biểu cảm đến bất ngờ đã thay đổi từ màu xanh nước biển sang màu xanh ngọc sẫm bên dưới đường cong thanh tú của cặp lông mày đen. Mái tóc màu gỗ dẻ óng ả bao quanh khuôn mặt sắc nét như điêu khắc với khuôn miệng đầy đặn và mềm mại, làn da mịn màng như lụa màu kem. Dáng người nàng vẫn mảnh mai, nhưng đã chín muồi với những đường cong trên người và chỗ trũng vào duyên dáng. Đó là năm nàng được gọi là “Người không ai sánh bằng.”

Các quý ông nói với nàng rằng nàng có “sắc đẹp mê hồn người” và “vẻ đáng yêu quyến rũ” và nàng ám ảnh những giấc mơ của họ. Whitney lắng nghe những lời khen tặng hào phóng của họ và những lời thề thốt tha thiết về tình cảm bất diệt của họ với một nụ cười nửa có vẻ hài hước không tin và nửa có vẻ cảm kích chân thành đối với tình cảm của họ.

Nàng nhắc Anne nhớ về một con chim nhiệt đới khó nắm bắt, hạ cánh một cách ngập ngừng, gây ngạc nhiên và thích thú bằng sự xuất hiện của chính mình, rồi sau đó khi một trong những người theo đuổi nàng đưa tay ra để bắt lại, thì nàng bay vụt đi.

Nàng xinh đẹp, nhưng các quý ông rời bỏ những cô gái có sắc đẹp ngang ngửa nàng để vây quanh nàng, là bị thu hút bởi không khí vui vẻ dường như lúc nào cũng bao quanh nàng và những hành động tinh nghịch thoải mái của nàng.

Từ đầu năm thứ ba kể từ khi nàng ra mắt xã hội thượng lưu, Whitney đã trở thành một thách thức mà càng nhiều quý ông có học thức và hiểu biết tìm cách để có được nàng chỉ để chứng tỏ rằng họ có thể thành công khi những người khác thất bại, rồi để thấy mình khá bất ngờ yêu say đắm một cô gái trẻ, người không có một chút động thái nhỏ nhất nào đáp lại tình cảm của họ. Mọi người đều biết nàng sẽ sớm kết hôn; rốt cuộc thì nàng đã mười chín tuổi. Ngay cả Ngài Gilbert cũng bắt đầu quan tâm, nhưng khi ông giải bày với vợ mình rằng Whitney đã trở nên quá nổi tiếng thì Anne chỉ mỉm cười.

Bởi vì dường như gần đây Whitney đã phát triển một cảm tình đặc biệt dành cho Nicolas DuVille.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Lần thứ ba trong vòng 10 phút, Whitney nhận ra rằng nàng lại sao nhãng khỏi cuộc trò chuyện, và nàng liếc nhìn các cô gái đến chơi với nàng sáng nay với vẻ có lỗi. Thật may mắn, tất cả họ đều đang mê mẩn với những miêu tả nhiệt tình của Therese về cuộc sống mới của một phụ nữ có gia đình và dường như không để ý sự tập trung đứt đoạn của Whitney.

Whitney hồi hộp dựng vào lá thư của Emily vừa được đưa đến cho nàng, trong khi băn khoăn như nàng luôn thế, rằng có phải lá thư này mang đến thông tin hãi hùng rằng Paul đã chọn được một người vợ. Không thể chịu đựng thêm tình trạng chờ đợi, nàng mở thư và trái tim đập nhanh gấp đôi nhịp đập vốn đã rất nhanh khi nàng bắt đầu đọc:

“Whitney thân yêu nhất,” Emily viết bằng những nét chữ viết tay gọn gàng và chuẩn mực, “từ nay trở đi, mình sẽ mong đợi bạn gọi mình là ‘Quý bà Emily, nữ nam tước Archibald, Người Phụ Nữ Hạnh Phúc Nhất Trên Đời.’ Mình cũng mong là bạn sẽ nhún gối chào, kéo chân ra sau và cúi thật điệu khi chúng mình gặp mặt lần tới, nhờ thế mà mình sẽ thật sự tin là điều này đang xảy ra.” Hai trang kế tiếp tràn ngập những lời khen ngợi hết lời về người chồng mới cưới của Emily và chi tiết về cuộc hôn nhân đã được tiến hành bởi một giấy phép kết hôn đặc biệt. “Những gì cậu nói về Pháp cũng đúng ở Anh,” Emily nói. “Cho dù anh ấy kỳ cục như thế nào, nếu một quý ông có một ưu thế, anh ấy được xem là một phần thưởng hôn nhân đáng giá, nhưng mình hứa khi bạn gặp anh ấy, bạn sẽ đồng ý rằng chồng mình là một người tuyệt vời kể cả không có tước hiệu.”

Whitney mỉm cười, biết rằng Emily sẽ không bao giờ cưới chàng nam tước trừ phi cô ấy yêu anh ta. “Thế là đủ về mình,” Emily tiếp tục, “Mình có chuyện kể với bạn mà mình đã quên nói đến trong lá thư gần đây nhất của mình. Sáu đứa bọn mình đều rời nhà đến một bữa tiệc náo nhiệt ở Luân Đôn, nơi mà bà chủ nhà đã giới thiệu một quý ông, người ngay tức khắc thu hút sự chú ý của các quý cô. Và không có gì để nghi ngờ, anh ấy rất đẹp trai và cao ráo, và xuất thân từ một gia đình quyền quý ở Pháp. Whitney, đó là anh Nicolas DuVille! Mình khá là chắc chắn rằng anh ấy là quý ông mà bạn đã nói đến trong những lá thư của bạn, và mình hỏi anh DuVille xem anh ấy có quen biết bạn không. Khi anh ấy nói có, Margaret Merryton và những cô gái khác xúm lại quanh anh ta cố để bày tỏ ‘lòng thông cảm’ của họ.”

“Ôi bạn sẽ cười phá lên như thế nào, vì sau khi trao cho họ một cái nhìn mà có thể khiến họ hóa đá, anh DuVille dựng họ sống lại bằng những câu chuyện về những anh chàng theo đuổi và những cuộc chinh phục của bạn ở Paris. Anh ấy thậm chí còn ám chỉ rằng mình khá là quan tâm nhiều đến bạn, làm các cô gái khác tím tái vì ghen tuông. Những gì anh ấy nói có thật không? Và sao bạn không kể với mình rằng ‘Paris đang nằm trong lòng bàn tay bạn’?”

Whitney mỉm cười. Mặc dù Nicki đã nói đến chuyện gặp Emily ở Luân Đôn, anh đã không hề đề cập đến việc gặp kẻ thù thời thơ ấu của Whitney, Margaret Merryton, hay những cô gái khác. Tuy nhiên, sự hài lòng nàng cảm thấy vì được anh bảo vệ biến mất khi nàng cân nhắc khả năng rằng Nicki có lẽ thực sự muốn điều gì đó hơn chỉ là làm bạn với nàng. Gần ba năm, anh chỉ là một hình bóng đẹp trai xuất hiện bên cạnh nàng mà không báo trước để đề nghị nàng một điệu nhảy hoặc trên ghẹo nàng về một trong rất nhiều người tán tỉnh nàng. Sau đó anh biến mất cùng với một cô gái quyến rũ nào đó dính chặt vào tay anh một cách đầy sở hữu.

Nhưng vài tháng trước tình thế đột ngột thay đổi. Họ đã gặp nhau ở nhà hát và Nicki bắt ngờ mời nàng đi xem một buổi nhạc kịch. Bây giờ anh hộ tống

nàng đến mọi nơi, các buổi khiêu vũ và tiệc tùng, những buổi hòa nhạc và nhạc kịch. Trong tất cả những chàng trai mà nàng quen biết, Nicolas DuVile là người Whitney thích ở bên nhất, nhưng nàng không thể chịu được ý nghĩ anh có thể thực sự có ý định nghiêm túc đối với nàng.

Whitney thần thờ nhìn lá thư với đôi mắt buồn bã. Nếu Nicki cầu hôn với nàng, và nàng từ chối (tất nhiên là thế), nàng sẽ làm ảnh hưởng đến tình bạn của nàng và Therese, chú dì nàng với ông bà DuVile, và tình bạn của nàng với chính Nicki, trong khi tình cảm đó có ý nghĩ rất lớn đối với nàng.

Nàng buộc mình chú ý vào lại lá thư của Emily. Cuối lá thư là tin tức về Paul. “Elizabeth đang ở Luân Đôn để dự Mùa lễ hội, và khi cô ấy quay về nhà, mọi người mong đợi là Paul sẽ cầu hôn cô ấy, vì bố mẹ cô ấy bây giờ cảm thấy đã quá thời điểm để cô ấy lấy chồng.”

Đang tung bừng vui với tin tức tuyệt vời của Emily, bây giờ Whitney cảm thấy như nàng đang khóc đến cạn nước mắt. Sau tất cả sự tập luyện, dự định, cuối cùng nàng đã sẵn sàng để giành lấy tình yêu của Paul, nhưng cha nàng vẫn giữ nàng ở Pháp và phớt lờ lời cầu xin về nhà của nàng.

Vừa tiễn các bạn ra khỏi nhà, Whitney đi lên phòng để viết thư cho cha. Lần này nàng sẽ gửi cho cha một lá thư mà ông không thể đơn giản là bỏ qua như những lá khác. Nàng muốn về nhà - phải về nhà - và nàng phải về ngay lập tức. Sau khi suy nghĩ cân trọng, nàng bắt đầu viết, lần này là kích động niềm kiêu hãnh bị tổn thương và lòng tự tôn của ông bằng cách nói rằng nàng muốn trở về nhà đến như thế nào để chứng tỏ với ông rằng bây giờ ông có thể tự hào về nàng. Nàng kết thúc lá thư bằng cách kể với ông rằng nàng nhớ ông nhiều khủng khiếp như thế nào. Sau đó nàng viết cho Emily.

Khi mang lá thư xuống tầng dưới để gửi, nàng được người đầy tớ thông báo rằng Monsieur DuVile vừa đến và mong được gặp nàng ngay. Bối rối bởi yêu cầu cấp bách này của Nicki, Whitney đi xuống hành lang dẫn đến phòng làm việc của chú nàng. “Chào, Nicki. Một ngày đẹp trời, đúng không?”

Anh quay lại. “Vậy sao?” anh căng thẳng trả lời, và không thể nhảm lẫn được về cứng đờ của đôi vai anh hay nét căng thẳng ở cằm anh.

“Ừm, đúng thế. Ý em là, nắng và ẩm áp.”

“Chính xác là điều gì xui khiến em tham gia vào một cuộc đua ngựa công khai?” anh quát lên, bỏ qua thái độ lịch sự nhã nhặn.

“Đó không phải là một cuộc đua ngựa công khai?” Whitney vừa nói vừa ngạc nhiên trước vẻ kích động của anh.

“Không? Vậy có lẽ em sẽ giải thích làm thế nào mà nó xuất hiện trên mặt báo hôm nay.”

“Em không biết,” Whitney thở dài. “Em cho là ai đó nói với người nào đó mà người nào đó đã nói với một người khác. Mọi chuyện luôn xảy ra như vậy. Tuy nhiên,” nàng kết thúc với một cái nghiêng đầu duyên dáng, “em thắng, anh biết không. Em đã thực sự đánh bại Nam tước Von Ault.”

Giọng Nicki vang lên đầy quyền lực. “Anh sẽ không cho phép em làm một điều gì như thế một lần nữa!” Anh thấy nàng cứng người vì bối rối tức giận và hít một hơi thờ dài. “Anh xin lỗi vì cao giọng, chérie. Anh sẽ gặp em ở buổi dạ hội hóa trang của nhà Armand tối nay, trừ phi em sẽ thay đổi ý định và cho phép anh thấp tùng em?”

Whitney mỉm cười chấp nhận lời xin lỗi của anh nhưng nàng lắc đầu với gợi ý anh thấp tùng nàng đến buổi tiệc nhà Armand. “Em nghĩ tốt nhất là em đi với dì và chú rồi gặp anh ở đó. Gần đây các quý cô khác đã tức tối em vì đã chiếm độc quyền quá nhiều sự chú ý của anh, Nicki.”

Ngay tức khắc Nicki tự nguyện rửa mình vì đã cho phép nàng xâm chiếm vào trái tim anh, trong khi gần ba năm qua, óc phán đoán tinh táo của anh đã cảnh báo anh tránh xa. Và rồi bốn tháng trước, sau một buổi tối cãi cọ âm ỉ với một quý cô đã từng làm anh thích thú và giờ khiến anh buồn chán vì cứ bám chặt lấy anh, Nicki đã gặp Whitney ở nhà hát và bốc đồng đề nghị nàng cùng anh xem một vở opera.

Đến cuối buổi tối, anh đã bị nàng thu hút hoàn toàn. Nàng là sự kết hợp tuyệt vời giữa sắc đẹp và tính hài hước, của trí thông minh vui tươi và khôn ngoan. Và nàng thực sự là khó nắm bắt như quý!

Bây giờ anh nhìn nàng. Cái miệng khiêu khích của nàng đang cong lên thành một nụ cười thân thiết, nụ cười dành cho một người anh yêu mến chứ không phải một người chồng tương lai, và nó kích động Nicki hành động.

Trước khi Whitney có thể đoán được ý định của anh, bàn tay anh nắm lấy bắp tay nàng và kéo nàng áp vào khung người rắn chắc của anh và miệng anh chủ định cúi xuống. “Nicki, dừng! Em.” Miệng anh ngay tức khắc làm im lặng sự phản đối hốt hoảng của nàng, môi anh chuyển động đầy khiêu gợi, nhấm nháp và quyến rũ nàng. Trước đây, chỉ có những người tán tỉnh kích động và vụng về đã cố gắng hôn nàng, và Whitney đã dễ dàng đẩy họ ra, nhưng nụ hôn khiêu gợi của Nicki đã đánh thức một sự đáp trả trong nàng khiến nàng ngạc nhiên và thấy báo động. Nàng cố gắng đứng im tuyệt đối và không đáp trả, nhưng vòng tay anh vừa nói lỏng, nàng đã nhanh chóng lùi lại. “Em cho là,” nàng nói với vẻ bình tĩnh giả tạo, “em phải tát anh vì điều đó.”

Nàng trông không bị tác động chút nào khiến Nicki, người đang rung động một cách không ngờ bởi cảm giác chiếc miệng mềm mại của nàng bên dưới miệng anh, và sức ép của ngực nàng lên ngực anh, bỗng trở nên giận dữ. “Tất anh?” anh châm biếm nhắc lại. “Tại sao? Anh không thể tin rằng anh là người đàn ông đầu tiên, thậm chí là người thứ một trăm cố đánh cắp một nụ hôn của em.”

“Thật ư?” Whitney đập lại, nhức nhối bởi lời xúc phạm của anh rằng nàng đang chơi trò hai mặt. “Vậy, em rõ ràng vừa có vinh dự trở thành người đầu tiên của anh!” Lời nói chưa kịp thoát khỏi môi nàng trước khi Whitney nhận ra sự giận dữ cứng nhắc trên mặt anh và nhận ra rằng nàng đã phạm một lỗi nghiêm trọng khi xúc phạm đến khía cạnh đàn ông. “Nicki - ” nàng vừa thì thầm lo lắng vừa cẩn thận bước lùi lại và thoát ra khỏi tầm tay của anh. Nicki tiến về phía nàng. Nàng trốn đằng sau bàn của chú nàng và đối mặt với anh, hai tay đặt lên mặt bàn. Mỗi lần Whitney lùi một bước, Nicki tiến đến một bước. Họ đứng, như hai kẻ đối đầu ngăn cách bởi chiếc bàn của chú Edward, mỗi người đợi người khác có hành động. Đột nhiên, sự ngớ ngẩn trẻ con của tình huống đó đập vào Whitney, và nàng bắt đầu cười. “Nicki, anh có ý tưởng mù mờ nào nhất là anh sẽ làm gì nếu anh bắt được em không?”

Nicki có một ý nghĩ tuyệt vời về việc làm gì nếu anh bắt được nàng, nhưng anh cũng biết ơn sự ngu ngốc của tình huống này. Anh đứng thẳng người và

chiếc mặt nạ giận dữ rơi xuống.

“Rời khỏi phía sau chiếc bàn đi,” anh cười thành tiếng. “Anh hứa với em là sẽ hành động như một quý ông.”

Quan sát kỹ khuôn mặt anh, Whitney thấy an tâm là anh nghiêm túc, rồi mới làm như anh bảo. Ngó tay vào cánh tay anh, nàng đưa anh ra cửa. “Em sẽ gặp anh ở buổi dạ hội,” nàng hứa.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Ngài Edward Gilbert đứng trước chiếc gương trong phòng khách, đôi mắt ông tròn tròn vì sửng sốt và kinh hoàng khi ông nhìn chăm chăm vào chính mình trong bộ trang phục cá sấu màu xanh lá cây mà vợ ông đã chọn cho ông để mặc trong buổi tiệc hóa trang của nhà Armand.

Ánh mắt ghê tởm của ông trượt từ cái đầu kỳ cục với cái quai hàm hung dữ ngoác ra sẵn sàng để cắn, xuống đôi chân bò sát nhiều móng vuốt, tiếp đó là cái đuôi bự lê lét trên sàn nhà. Chính xác đoạn giữa cơ thể xanh ngắt của con cá sấu là cái bụng của Edward phồng lên một cách kỳ lạ. Quay lưng lại với chiếc gương, ông nhìn qua vai và thử xoay hông, ông khiếp đảm nhìn chiếc đuôi nhấp nhô phía sau lưng. “Kính tởm!” ông khịt mũi với vẻ ghê tởm.

Quý bà Anne và Whitney đi vào phòng ngay lúc đó, và Edward quay sang vợ. “Quý dữ thánh thần ơi!” ông bùng nổ, rồi giật mạnh cái đầu cá sấu và giận dữ dứ dứ nó về phía bà khi ông lạch bạch đi ngang qua phòng, chiếc đuôi lê lét phía sau. “Liệu anh có thể hỏi, làm thế nào anh hút xì gà được khi đang mặc thứ này?”

Quý bà Anne mỉm cười không chút bối rối khi bà nghiên cứu ông trong bộ trang phục bà đã chọn mà không hề hỏi ý kiến ông. “Em không thể kiểm được bộ trang phục Henry VIII yêu thích của anh, và em hoàn toàn chắc là anh không để tâm đến bộ trang phục hóa trang thành voi!”

“Voi!” Edward chưa chút nhúc nhích, găm giữ với bà. “Anh ngạc nhiên là em không mua bộ đó. Em có thể thấy anh bò trên bốn chân và tay, vẩy vẩy voi và chọc ngà vào mõng người ta! Madam, tôi còn có một danh tiếng để gìn giữ, một địa vị -”

“Suýt, anh yêu,” bà âu yếm vỗ về. “Whitney sẽ nghĩ gì?”

“Anh sẽ nói với em con bé nghĩ gì - con bé nghĩ anh trông giống một con lừa. Mọi người sẽ nghĩ anh trông giống như một con lừa!” Ông quay đầu về phía Whitney. “Nào, cháu yêu, nói với dì cháu là chú trông giống như một con lừa!”

Whitney nhìn ông với vẻ tươi cười đầy thương yêu. “Bộ trang phục của chú rất tài tình và độc đáo, Chú Edward,” nàng lịch thiệp nói, rồi làm ông sao nhãng bằng cách nhắc đến tên của một đối thủ kỳ cựu của ông. “Nhưng, cháu đã nghe là, Herbert Granville định hóa trang thành một con ngựa.”

“Không, thật sao?” Ngài Gilbert hỏi, ngay lập tức thấy tức cười. “Kết cuộc thế nào?”

Nàng nháy mắt với ông. “Cháu quên không hỏi.”

Ông cười khoái trá và nói. “Để chú đoán xem cháu hóa trang thành ai nào.” Whitney quay một vòng để ông xem xét. Chiếc váy kiểu Hy Lạp bằng lụa trắng mỏng thất nút ở vai trái với một chiếc trâm gắn đá thạch anh tím, để trần một bờ vai trắng ngà khiêu khích. Những lớp lụa mỏng ôm sát bộ ngực căng tràn và cái eo thon, rồi duyên dáng rủ xuống chấm sàn nhà. Mái tóc dày bóng mượt được cuốn quanh bởi những bông hoa mao lương vàng và violet sặc sỡ. “Venus,” ông khẳng định.

Whitney lắc đầu. “Đây - đây là gọi ý.” Nàng khoác một chiếc áo choàng sa tanh tím qua vai và chờ đợi.

“Venus,” ông tuyên bố lần nữa, còn khẳng định hơn trước.

“Không phải,” nàng nói và hôn vào má ông. “Thực ra, bà thợ may đã cố gắng thay đổi thần thoại một chút. Cháu đóng vai Prosperina, nhưng cô ấy luôn được miêu tả là mặc những chiếc váy đơn giản và trẻ con hơn.”

“Ai?” Edward bật ra.

“Prosperina, nữ thần mùa xuân,” Whitney nói. “Nhớ không, chú Edward? Cô ấy luôn xuất hiện với những bông hoa mao lương và violet trên tóc, và mặc một chiếc áo choàng màu tím như cái này?” Thấy chú nàng vẫn còn bối rối, Whitney nói thêm, “Pluto bắt cóc cô ấy xuống trần gian để làm vợ ông ấy.”

“Một việc xấu xa mà hấn đã làm,” Edward lơ đãng trả lời, “nhưng chú thích trang phục của cháu, cháu yêu. Mọi người sẽ bận rộn để cố tìm ra cháu đang đóng giả ai và họ sẽ không có thời gian để băn khoăn con cá sấu béo phì này là ai.” Nói xong ông đưa tay ra cho Whitney và bên còn lại cho Anne, người đang diện một chiếc váy giống như nữ hoàng thời trung cổ, cùng với một chiếc mũ cao và mạng che mặt.

*****

Những tràng cười vang dội khắp phòng khiêu vũ quá đông đúc của nhà Armand, chìm đi nỗ lực của những người nhạc công, sau đó giảm dần rồi biến mất trong làn sóng râm ran của các cuộc hội thoại. Trên sàn nhảy chật cứng, khách khứa trong những bộ trang phục kỳ lạ vật lộn từng khoảng không và cố theo tiếng nhạc mà họ hầu như không thể nghe.

Đứng ở mép sàn, vây quanh bởi những người ái mộ riêng, Whitney ngọt ngào mỉm cười. Nàng nhìn thấy Nicki đến, khẽ cúi đầu chào mẹ anh và bắt đầu tiến thẳng về phía nàng, anh vẫn nhận ra nàng cho dù nàng đang mang chiếc mặt nạ màu trắng che nửa mặt. Anh vừa đến từ một bữa tiệc khác và không mặc trang phục hóa trang. Whitney quan sát anh với một nụ cười thâm trầm, nàng ngưỡng mộ mọi thứ về anh, từ cái vẻ thoải mái của anh trong những bộ quần áo sang trọng cho đến sức lôi cuốn tinh tế của anh. Trong một phút thoáng qua, ký ức về cảm giác miệng anh chuyển động trên miệng nàng mang đến một cảm giác râm ran chạy xuyên qua nàng.

Khi anh đến gần, anh quét một ánh nhìn điềm tĩnh và thẳng thừng qua những anh chàng đang đứng quanh nàng và họ tách ra tạo một khoảng không cho anh cứ như là anh đã ra lệnh cho họ dạt ra. Cười nhẹ bằng một cách xấu xa, anh quan sát chiếc váy kiểu Hy Lạp, chiếc áo choàng tím và những bông hoa violet và mao lương vàng tết quanh mái tóc rực rỡ của nàng. Anh nâng những ngón tay nàng lên môi và cất giọng đủ to để có thể nghe thấy trong những tiếng chuyện trò âm ỉ. “Tối nay em đẹp đến mê hồn, Venus.”

“Amen!” một quả chuối khổng lồ tán đồng và loay hoay tranh đường đi qua nhóm của Whitney.

“Tuyệt trần!” Một kỵ sỹ trong bộ áo giáo thốt lên, nâng tấm che mặt lên và nhìn Whitney chăm chăm với ánh mắt tán tỉnh và nịnh đầm.

Nicki vút cho hai người đó một cái nhìn lạnh lẽo trong khi Whitney kín đáo gợn quạu lên. Nhưng đằng sau chiếc quạt lụa, nàng đang cười tươi tắn. Giờ thì đây là thế giới của nàng và nàng cảm thấy ấm áp bởi cảm giác an toàn. Ở Pháp, khi nàng nói gì đó không bình thường, không có những tiếng khịt mũi không tán thành hoặc những tiếng thở dốc vì giận dữ. Thay vào đó, mọi người nói nàng “đi dóm” và “sôi nổi” và thậm chí còn trích dẫn lời của nàng. Chắc chắn khi nàng trở về Anh mọi việc sẽ như vậy. Nàng đã phạm sai lầm chết người khi còn là một cô bé. Bây giờ nàng đã hiểu biết hơn, và nàng sẽ không tự làm mình xấu hổ lần nữa.

Bên cạnh nàng, nàng cảm thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Nicki di chuyển trên chiếc váy lụa của nàng, nhưng nàng không buồn nói với anh rằng bộ đồ hóa trang không phải là Venus. Dường như không ai trong cả buổi khiêu vũ này nghe đến một phụ nữ nào khác trong thần thoại Hy Lạp ngoài Venus, và chiếc áo choàng tím và những bông hoa violet và mao lương vàng dùng để gọi ý chẳng có ý nghĩa gì đối với họ. Nàng đã sớm từ bỏ việc giải thích.

Khi nàng đang còn cân nhắc để quyết định dành tặng cho ai vinh dự lấy thêm rượu punch thì Andre Rousseau, một trong những người ngưỡng mộ kiên trì nhất của nàng, để ý thấy ly của nàng đã cạn. “Nhưng điều này không được phép, Mademoiselle,” anh ta đột ngột nói. “Tôi không nhận ra rằng ly của em cần được chú ý. Liệu tôi có thể?” anh ta nói, đưa tay về phía chiếc ly tội lỗi.

Whitney đưa nó cho anh ta, và anh ta cúi đầu. “Thật vinh dự, Mademoiselle.” Nhìn các quý ông khác với vẻ hài lòng, anh ta đi về phía chiếc bình thủy tinh không lồ luôn được đồ đẩy rượu punch.

Bây giờ Paul có nghĩ lấy rượu punch cho nàng là một vinh dự không? Whitney mơ màng tự hỏi. Ý nghĩ Paul Sevarin đỏ cả mặt với sự biết ơn được cho phép làm một việc vặt cho nàng thật lồ bịch khiến Whitney mỉm cười. Giá như anh có thể thấy nàng ở đây, bao quanh bởi những người theo đuổi, được tán tỉnh và săn đuổi.

Đột nhiên, Whitney giật suy nghĩ của mình khỏi Paul để trở lại với hiện thực khi nàng nhận ra rằng mình vô tình đang nhìn chăm chăm vào một người đàn ông trong bộ trang phục đen tuyền đứng bên kia phòng. Bên dưới chiếc mặt nạ đen che nửa mặt, miệng của người đàn ông đó nhấc lên thành một nụ cười chậm chậm thích thú, và anh ta nghiêng đầu về phía nàng với một cái cúi đầu rõ ràng có ý châm biếm.

Nóng ran người vì bối rối khi bị bắt quả tang nhìn chăm chăm vào người khác, Whitney quay vụt đi khiến nàng gần nhau lật đổ chiếc ly trên bàn tay đang đưa ra của Andre. “Rượu punch của em, Mademoiselle,” anh ra nói và đưa cho nàng ly rượu như thể đang đưa cho nàng một nắm kim cương. Khi Whitney cảm ơn anh ta và cầm ly rượu, anh ta thăm nào liếc nhìn chiếc áo ghi lê sa tanh màu mận giờ đang lấm đốm những vết ướt.

Trả lời câu hỏi đầy cảm thông của Whitney về việc làm thế nào mà anh ta bị ướt, Andre nghiêm trang thuật lại những nguy hiểm mà anh ta đã đối mặt trong công cuộc tìm kiếm rượu punch cho nàng. “Thật không thể tin được ai đó có thể tìm đường đi qua đám đông đó, Mademoiselle. Chỉ một lúc sau khi tôi cách xa em, tôi đã đâm phải một con sư tử say mềm, va vào một quả chuối đã chào hỏi em trước đó, và vấp phải đuôi một con cá sấu và nó đã chửi thề tôi khi tôi trượt chân.”

“Tôi - tôi thật xin lỗi, Andre,” Whitney ái ngại, nuốt lại một tiếng cười rúc rích chực bật ra khi anh ta đề cập đến con cá sấu. “Thật khôn khổ cho anh.”

“Không có gì!” Andre nhanh chóng phủ nhận, cố gắng làm ra vẻ như thực ra đó là một điều gì rất vĩ đại. “Vì em, tôi sẽ làm bất cứ điều gì. Vì em, không có việc gì có thể trở thành quá khó khăn. Vì em, tôi sẽ vượt qua eo biển Măng-sơ trên một chiếc bè, giặt trái tim tôi ra khỏi lồng ngực...”

“Có lẽ ngay cả một chuyến đi đến bình rượu punch?” Whitney chònh gheo.

Trang trọng, Andre tuyên bố là anh ta thậm chí có thể làm như thế.

Nicki quan sát gã trai trẻ với vẻ thương hại, buồn cười và khinh thường. “Cherie,” anh nói với Whitney trong khi đặt tay nàng vào cánh tay gấp lại của anh và hướng nàng đến những cánh cửa kiểu Pháp mở ra sân trong. “Kết hôn với Andre, hoặc chấm dứt hy vọng của gã quý sư tội nghiệp đó. Nếu em không làm thế, hẳn ta sẽ nảy ra vài ý tưởng thực sự nguy hiểm cho em, như là băng qua đường chẳng hạn.”

“Em cho là em phải cưới anh ta,” Whitney nói với một nụ cười nửa miệng dạn dĩ. “Rốt cuộc thì chính anh nói rằng anh ta sẽ là một người chồng tốt, vào

chính vào buổi tối đầu tiên khi anh đến buổi khiêu vũ ra mắt và khiêu vũ với em.”

Nicki im lặng cho đến khi họ đứng ở bên ngoài khoảng sân trong nhà. “Sẽ là một sai lầm khi em cưới anh ta, vì gia đình của Andre Rousseau và gia đình anh là bạn bè thân niên, và tình bạn đó sẽ hoàn toàn gãy đoạn nếu anh giết đứa con trai duy nhất của họ, chỉ để khiến em trở thành góa phụ.”

Giật mình bởi những lời đe dọa, Whitney ngẩng phắt đầu lên, chỉ để thấy Nicki đang cười nhăn nhơ với nàng. “Anh thật tệ, Nicki. Em thích Andre, và em thích anh. Chúng ta đều là bạn bè.”

“Bạn bè?” anh nhắc lại. “Anh có thể nói em và anh còn hơn thế nữa.”

“Ừm, vậy thì bạn tốt,” Whitney nhượng bộ một cách không thoải mái.

Họ vẫn đứng bên ngoài, trò chuyện với những người quen đi lại qua chỗ họ ở sân trong, trong khi Whitney cố nghĩ ra vài cách nào đó để đưa quan hệ của nàng với Nicki trở lại mối quan hệ thông thường mà họ đã có được cho đến vài tháng trước. Đột nhiên anh nói và Whitney chao người vì ngạc nhiên với chủ đề đó. “Phụ nữ Anh thường được trông đợi kết hôn ở độ tuổi nào?”

“Không muộn hơn 35,” Whitney nói dối ngay lập tức.

“Thôi đi, anh nghiêm túc đấy.”

“Được rồi,” Whitney mỉm cười, cố gắng để tình huống diễn biến một cách nhẹ nhàng. “Không muộn hơn hai mươi lăm.”

“Đã đến lúc em nghĩ đến việc kết hôn.”

“Em thà là nghĩ đến chuyện khiêu vũ.”

Nicki trông như muốn tranh cãi nữa, nhưng anh cân nhắc lại và đưa tay ra. “Vậy chúng ta khiêu vũ nhé,” anh nói cụt lùn.

Nhưng ngay cả thế, anh cũng bị cản trở. Một giọng nói trầm lắng dường như nhảy ra từ bóng tối phía sau họ. “Thật không may, Monsieur, Cô Stone đã hứa nhảy điệu van này với tôi.”

Whitney ngạc nhiên quay lại thấy một người khoác chiếc áo choàng đen hiện ra từ trong bóng tối. Cho dù không có bộ trang phục hóa trang thành quý Xa-tăng, Whitney có thể nhận ra nụ cười châm biếm đó - chính là nụ cười mà người đàn ông này đã trao cho nàng từ bên kia phòng khiêu vũ, khi anh ta bắt gặp nàng vô thức nhìn nhăm nhăm vào anh ta. “Cô hứa khiêu vũ với tôi điệu này,” Xa-tăng nói khi nàng đang ngập ngừng.

Whitney không có chút ý tưởng nào về việc người quen chưa nhận ra này là ai, nhưng nàng đang bồn chồn muốn lần tránh thảo luận thêm về vấn đề hôn nhân với Nicki. “Tôi không nhớ đã hứa với ai điệu nhảy nào tối nay,” nàng do dự nói.

“Cô hứa với tôi một tháng trước đây,” Xa-tăng thông báo với nàng rồi chạm bàn tay bên dưới khuỷu tay nàng, chỉ dùng một lực vừa đủ để bắt đầu kéo nàng đi với anh ta về phía phòng khiêu vũ.

Giấu một nụ cười trước sự táo bạo quá mức của người đàn ông này, Whitney nhìn qua vai và lịch sự cáo lỗi với Nicki, nhưng nàng có thể cảm thấy ánh mắt lạnh lẽo của anh gắn trên lưng nàng trên từng bước đi.

Tuy nhiên, Nicki bị bỏ quên khi nàng bước vào vòng tay của quý Xa-tăng và thấy mình được quay vòng theo điệu nhạc với người đàn ông đang khiêu vũ với sự duyên dáng thoải mái của người đã từng nhảy điệu van cả nghìn lần trước đây. Quay vòng và quay vòng, họ lướt nhẹ nhàng cho đến khi Whitney không thể kìm nén lâu hơn nữa. “Tôi có thực sự hứa nhảy với ngài tối nay không?” nàng hỏi.

“Không,” anh ta nói.

Câu trả lời thẳng thừng của anh ta khiến nàng bật cười. “Ngài là ai?” nàng hỏi về bí ẩn.

Một nụ cười lười biếng lướt qua trên khuôn mặt rám nắng của anh ta. “Một người bạn?” anh ta uôm lòi với giọng trầm ấm.

Whitney cũng không nhận ra giọng anh ta. “Không phải. Ngài là một người quen, nhưng không phải một người bạn.”

“Ta sẽ phải sửa chữa điều đó,” anh ta trả lời với vẻ hoàn toàn tự tin mà anh ta có thể.

Whitney cảm thấy một mong muốn ngoan cố phải làm tiêu tan phần nào sự tự tin ngạo mạn của anh ta. “Tôi e rằng điều đó không thể. Tôi đã có bạn nhiều hơn mức tôi biết phải làm gì với họ, và tất cả bọn họ đều tuyên thệ lòng trung thành đối với tôi cho đến chết.”

“Trong trường hợp đó,” anh ta nói với một nụ cười làm sáng lên đôi mắt xám. “có lẽ một trong số họ sẽ gặp tai nạn - với một chút giúp đỡ từ phía tôi.”

Whitney không thể ngăn lại một nụ cười đáp lại. Những lời nói vừa rồi của anh ta không có ý đe dọa, nàng biết vậy; anh ta chỉ đơn giản là chơi đồ chữ với nàng, và việc đối đáp với anh ta thật thú vị. “Ông thật là không tốt khi vội vàng đẩy bất cứ người bạn nào của tôi đi đến kết cục cuối cùng của họ. Bạn tôi có những danh tiếng xấu, và đích đến cuối cùng của họ có thể không có khí hậu trong lành.”

“Một nơi nguy hiểm?” anh ta trêu.

Với một tiếng thở dài tiếc nuối già vò, Whitney nghiêm trọng gật đầu. “Tôi e là vậy.”

Anh ta cười với nàng, một tiếng cười khàn khàn dễ lây, và đột nhiên nhìn nàng với ánh mắt đánh giá táo bạo khiến Whitney thấy bồn chồn. Nàng quay đi và cố gắng nghĩ ra xem anh ta là ai. Lúc ở sân trong, anh ta nói tiếng Pháp trôi chảy, nhưng khi ở đây trên sân khiêu vũ, tiếng Anh của anh ta cũng lưu loát không chút vấp vấp. Một phần khuôn mặt không bị che bởi chiếc mặt nạ để lộ làn da nâu rám nắng mạnh khỏe rõ ràng không thể có được trong mùa xuân này ở Pháp. Và cũng không thể ở Anh.

Để phân biệt anh ta giữa hàng trăm người đàn ông nàng đã được giới thiệu trong hai năm qua thật nan giải, nhưng dù sao Whitney vẫn cố thử. Trong đầu nàng thẩm điểm lại những người nàng quen, lần lượt loại bỏ hết người này đến người khác vì không cao bằng hoặc có màu mắt không phải màu xám khác lạ của anh ta. Chiều cao, dễ phải hơn 1m88 là đặc điểm nổi bật nhất của anh ta. Nàng xem đi xem lại mảnh mồi đó nhưng vẫn không thể xác định được danh tính của anh ta. Nhưng anh ta lại biết rõ nàng đủ để nhận ra nàng mặc dù nàng đang đeo một chiếc mặt nạ che nửa mặt. Khi điệu van đã chấm dứt, nàng cũng không đi đến gần hơn với việc xác định danh tính của anh ta như lúc bắt đầu.

Whitney bước ra xa anh ta, một nửa đã hướng về phía Nicki đang đứng ở mép sân khiêu vũ, nhưng người bạn nhảy của nàng vẫn nắm chắc và đặt tay nàng bên dưới cánh tay anh ta, rồi kéo nàng đi về hướng ngược lại dẫn đến cánh cửa mở ra khu vườn ở phía nam của ngôi nhà.

Bước ra khỏi cánh cửa vài bước, Whitney bắt đầu nghi ngờ rằng liệu có khôn ngoan không khi để một người đàn ông mà nàng còn chưa thể nhận ra đưa nàng ra chỗ tối. Nàng đang định từ chối bước tiếp khi nhìn thấy có ít nhất hai tá khách rải rác trên những con đường lát gạch bao quanh khu vườn thấp sáng bằng những ngọn đèn lồng, bất kỳ ai trong số đó sẽ đến giúp nếu người tháp tùng nàng không cư xử như một quý ông. Không phải Whitney thực sự nghi ngờ việc anh ta là một quý ông, vì nhà Armand vốn nổi tiếng là chọn lựa khách mời rất cẩn trọng. Ra đến bên ngoài, nàng đưa tay ra sau và cởi bỏ sợi dây buộc chiếc mặt nạ nửa mặt, để nó đu đưa trên những ngón tay trong lúc nàng hít vào hương thơm của một đềm hề thoảng mùi hương hoa hồng. Họ đi đến một bộ bàn ghế bằng kim loại trắng vẫn nằm trong tầm nhìn của ngôi nhà và những người khách khác, và người tháp tùng nàng kéo một chiếc ghế cho nàng. “Không, tôi thích đứng hơn,” Whitney nói, lặng ngắm bầu không khí yên ả và vẻ đẹp của ánh trăng bằng bạc.

“Nào, Prosperina, làm thế nào chúng ta thiết lập một tình bạn nếu không ai trong số những người bạn hiện thời của nàng ban cho ta một ơn huệ là chết trong một tương lai báo trước?”

Whitney mỉm cười, hài lòng vì ít nhất có một người ở buổi khiêu vũ này không nhằm nàng với Venus. “Làm thế nào ngài biết tôi là ai?”

Nàng đang đề cập đến việc nàng đang hóa trang thành Prosperina, nhưng rõ ràng Xa-tăng hiểu lầm ý nàng, vì anh ta nhún vai và nói, “DuVille không đeo mặt nạ, và vì tin đồn nói rằng hai người không tách rời, khi ta nhìn thấy anh ta, ta đã nhận ra nàng.”

Một cái cau mày làm nhăn vầng trán mịn màng của Whitney trước tin tức không mong đợi là nàng và Nicki bị trói buộc với nhau trong những tin đồn.

“Vi câu trả lời đó dường như có vẻ khiến nàng buồn phiền,” anh ta tỉnh khô nói, “có lẽ ta nên chân thực hơn và nói với nàng rằng có những đặc điểm.. đặc biệt... của nàng khiến ta dễ dàng nhận ra nàng ngay cả khi có chiếc mặt nạ và trước khi DuVille đến.”

Lạy Chúa! Có phải ánh mắt anh ta thực sự lang thang trên cơ thể nàng, hay đó chỉ là tưởng tượng của nàng? Khi anh ta nghiêng người và thông thả ghé hông ngồi trên chiếc bàn sắt chạm trổ, Whitney đột nhiên thấy không thoải mái. “Ngài là ai?” nàng kiên quyết yêu cầu.

“Một người bạn.”

“Nhất quyết không phải! Tôi không thể nhớ ra ai đó trong số người quen của tôi có cùng chiều cao hay đôi mắt giống ngài, hoặc có những hành động táo bạo thái quá đến như vậy, đặc biệt là một người Anh.” Nàng dừng lại và quan sát anh ta về không chắc chắn. “Ngài có phải người Anh không?”

Anh ta nhìn vào đôi mắt xanh lục đang tìm kiếm của nàng và cười khoái trá. “Ta thật cầu thả lắm sao,” anh ta nhẹ nhàng chế giễu. “Ta nên nói là ‘What ho’, ‘egad’ và ‘quite so’ - nhờ vậy mà nàng biết được ta là ai.”

Tính hài hước của anh ta thật dễ lây, và Whitney không thể ngăn mình cười đáp lại. “Thật tốt, giờ ngài đã thừa nhận ngài là người Anh, hãy nói với tôi ngài là ai.”

“Vậy nàng muốn ta là ai, bé con?” anh ta hỏi. “Phụ nữ luôn ngưỡng mộ danh hiệu quý tộc - nàng có thích không nếu ta nói rằng ta là một công tước?”

Whitney phá lên cười. “Ngài có thể là một kẻ cướp đường, hoặc thậm chí là một tên cướp biển.” nàng nháy mắt với anh ta. “Nhưng cũng như tôi, ngài nhất định không phải một công tước.”

Về thích thú biến mất khỏi nụ cười của anh ta, thay bằng vẻ bối rối kỳ quặc. “Liệu ta có thể hỏi tại sao nàng quá chắc chắn rằng ta không phải?”

Nhớ lại về vị công tước duy nhất mà nàng từng biết, Whitney táo bạo quan sát anh ta từ đầu đến chân, đáp trả ánh mắt nấn ná của anh ta đang chiếu vào nàng. “Bắt đầu với sự thật hiển nhiên nhất, nếu ngài là một công tước, ngài phải có chiếc kính một mắt.”

“Nhưng làm sao ta có thể sử dụng chiếc kính đó cùng với cái mặt nạ?” anh ta hiểu kỳ hỏi lại.

“Một công tước không sử dụng kính một mắt để nhìn - nó chỉ đơn giản là một điệu bộ màu mè. Ông ta đưa kính lên mắt và liếc mắt với tất cả các quý cô trong phòng. Nhưng có những lý do khác khiến ngài không thể là một công tước,” nàng không thể kìm lại mà tiếp tục. “Ngài không đi lại với một cây ba-toong, ngài không thờ khò khè và khịt mũi, và với sự chân thành nhất, tôi ngờ rằng ngài có thể tuyên bố là mình có chút dấu hiệu gì của bệnh gút.”

“Gút!” anh ta mắc nghẹn và phá lên cười.

Whitney gật đầu. “Không có gậy ba-toong, bệnh gút, thờ khò khè và khịt mũi, ngài không thể hy vọng sẽ thuyết phục được ai đó rằng ngài là một công tước. Ngài không thể chọn một vài tước hiệu khác dễ tin hơn? Ngài có thể nâng mình lên thành một Bá tước nếu ngài có tật lác mắt và vẹo chân.”

Anh ta giật đầu ra sau và phá lên cười ngặt nghẽo, sau đó anh ta lắc đầu và nhìn nàng với vẻ quan tâm và gần như dịu dàng. “Cô Stone,” anh ta vờ nghiêm nghị hỏi, “đã có ai dạy nàng rằng tước hiệu quý tộc là để kính trọng, không phải để cười cợt?”

“Họ đã thử,” Whitney thừa nhận với nét cười cợt trên mặt.

“Và?”

“Và, như ngài có thể thấy, họ thất bại.”

Trong một lúc lâu, ánh mắt của anh ta chăm chăm ngắm nhìn vẻ hoàn mỹ trên khuôn mặt tỏa sáng của nàng, sau đó dừng lại ở đôi mắt xanh lục cuốn hút. “Nhưng chứng cứ đầu tiên nói ta không phải là một công tước là do thiếu chiếc kính một mắt,” anh ta nói khá lơ đãng.

Whitney nghịch dãi dây buộc của chiếc mặt nạ và mỉm cười khi nàng gật đầu. “Ngài nên luôn mang theo nó bên mình.”

“Kể cả lúc cười ngửa đi sẵn?” anh ta căn vặn.

Nàng khẽ nhún vai. “Nếu ngài là một công tước, ngài sẽ quá mập để cười ngửa.”

Với một cử động bình thường đánh lừa người khác, anh ta chớp lấy hai cổ tay nàng và kéo nàng về phía trước khiến hông nàng áp sát vào cặp đùi rắn chắc của anh ta. “Thậm chí khi ở trên giường?” anh ta hỏi khẽ.

Sững sờ đến mức không cử động được trước hành động bất ngờ của anh ta, Whitney giật ra khỏi tay anh ta và chiếu vào anh ta một tia nhìn lạnh lẽo trong khi hàng tá những lời chỉ trích sắc bén chực chờ bật ra khỏi đôi môi nàng.

Khi nàng vừa mở miệng, anh ta đứng lên, phủ bóng lên nàng, “Ta lấy cho nàng một ly sâm banh nhé?” anh ta ngọt ngào đề nghị.

“Ngài nên lao thẳng vào - ” Nuốt lại sự tức giận của nàng để tự vệ trước chiều cao đáng sợ và đôi vai đầy sức mạnh của anh ta, Whitney gật đầu. “Làm ơn,” nàng nuốt nghẹn.

Anh ta đứng đó thêm một phút, ánh mắt xám điểm tinh soi vào đôi mắt xanh đầy bão tố của Whitney, sau đó anh ta quay đi, sai bước về phía ngôi nhà để lấy sâm banh cho nàng.

Vào giây phút anh ta đi qua chiếc cổng mái vòm, Whitney thở một hơi dài nhẹ nhõm. Quay một vòng, nàng vội vã đi dọc bãi cỏ và bước vào phòng khiêu vũ từ phía đối diện.

Từ lúc đó, buổi tối của nàng trượt dốc. Nàng thấy căng thẳng và hay giật mình, nửa ngờ rằng hình dáng của chiếc áo khoác đen nàng luôn nghĩ là “Xa-tăng” sẽ bám theo nàng trong phòng khiêu vũ, mặc dù anh ta vẫn ở cách nàng một khoảng xa, bao quanh bởi một nhóm người đang cười nói với anh ta.

Khi nàng đứng đợi chủ và di chào tạm biệt ông bà chủ tiệc, Whitney lén lút quan sát hình dáng cao lớn của Xa-tăng di chuyển theo số khách đang ra về ở phía trước họ. Đầu anh ta cúi thấp xuống để lắng nghe gì đó từ một người phụ nữ tóc vàng đang mỉm cười với anh ta. Anh ta cười phá lên trước điều gì đó mà cô ta nói, và Whitney đỏ mặt khi nhớ lại cách mà anh ta đã cười với nàng ở trong vườn. Bực bội, nàng băn khoăn người phụ nữ tóc vàng đi cùng anh ta là ai. Người tình của anh ta, nàng hà khắc kết luận, vì anh ta không lãng phí một giây phút nào với bất kỳ người phụ nữ nào đó trừ phi cô ta sẵn lòng đóng vai đó, dù chỉ để thỏa thuê cho một đêm!

Không hề báo trước anh ta quay lại, và lần thứ hai trong buổi tối hôm nay, Whitney lại bị bắt gặp đang nhìn chăm chăm vào anh ta. Ánh mắt của anh ta bắt giữ ánh mắt nàng, và Whitney ngẩng cao cằm, vẫn nhìn anh ta chăm chăm có làm anh ta bối rối. Một nụ cười là lạ không thể hiểu được hiện lên ở góc miệng anh ta, và anh ta chậm chậm nghiêng đầu về phía nàng. Tức tối, Whitney giật ánh mắt ra khỏi anh ta. Ngạo mạn, tự phụ - nàng không thể nghĩ ra đủ những từ tồi tệ để gán cho anh ta trong đầu mình.

“Có chuyện gì vậy, cháu yêu?” Di Anne thì thầm bên cạnh nàng.

Whitney bỗng nhiên hồi hộp, sau đó cẩn thận ngẩng đầu về hướng cửa trước nơi Xa-tăng đang khoác một chiếc áo choàng thanh nhã lên vai người phụ nữ tóc vàng. “Di Anne, di có biết anh ta là ai không?”

Di nàng quan sát cặp đôi đó một lúc, bắt đầu lắc đầu ra hiệu không biết, nhưng bỗng nhiên là dừng lại khi người phụ nữ tóc vàng đưa tay lên và cời chiếc mặt nạ nửa mặt ra. “Đó là Marie St. Allermain - một ca sĩ nổi tiếng,” Anne thì thầm. “Di chắc chắn thế.” Whitney nhìn thấy một nét hoảng sợ là lạ thoáng trên mặt di nàng khi bà chăm chú nhìn người đàn ông tóc sẫm màu với chiếc áo choàng đen. “Và nếu cô ấy là St. Allermain, vậy thì anh ta phải là... Lạy Chúa! Đúng vậy!”

Anne quay ngoắt lại với cô cháu gái, nhưng Whitney đang nhìn Xa-tăng đưa tay ôm chặt quanh lưng người phụ nữ tóc vàng đó khi anh ta đưa cô ấy ra khỏi cửa trước. Nàng nhớ đến hai bàn tay đó đã kéo nàng lại gần và đồ bưng mặt vì cảm giác bị xúc phạm.

“Tại sao cháu hỏi như vậy?” Anne khắt khe nói.

Điều cuối cùng Whitney muốn thừa nhận với một ai đó là nàng đã ngốc nghếch đến mức đi ra khu vườn với một người đàn ông mà cho đến bây giờ thì nàng đã chắc chắn là nàng chưa gặp bao giờ.

“Cháu - cháu tưởng anh ta là một người quen, nhưng bây giờ cháu biết là không phải,” Whitney trả lời và vô cùng nhẹ nhõm khi đi nàng dường như sẵn lòng bỏ qua chủ đề đó.

Tất nhiên là Anne vui lòng bỏ qua chủ đề đó. Bà đã lên kế hoạch và mơ ước không phải chỉ để nhìn thấy Whitney trở thành một cuộc chinh phục khác của Công tước của Claymore. Marie St. Allermain đã là người tình của anh ta gần một năm nay, và có tin đồn rằng, hai tháng trước anh ta thậm chí đã đi cùng cô ta đến Tây Ban Nha để trình diễn theo lệnh của nhà vua và nữ hoàng.

Trong bốn năm qua, lời đồn thổi đã liên kết người đàn ông này với nhiều nhan sắc thuộc giới quý tộc Châu Âu, nhưng hôn nhân không phải thứ mà anh ta đề nghị. Đằng sau người đàn ông quý tộc điển trai đó là một loạt trái tim phụ nữ tan vỡ và những mong ước hôn nhân vỡ vụn có thể làm bất cứ một người phụ nữ có lý trí nào có người thân chưa kết hôn phải run sợ! Anh ta là người đàn ông cuối cùng trên châu lục này mà Anne muốn Whitney có chút ít quan tâm nào.

Người đàn ông cuối cùng trên cả thế giới này!

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Chính xác bốn tuần sau buổi dạ tiệc hóa trang của nhà Armand, Matthew Bennett rời văn phòng và bước lên một cỗ xe sơn màu vàng đỏ lộng lẫy với gia huy công tước Westmoreland mạ vàng trên cánh cửa gỗ. Anh ta đặt chiếc cặp da thuộc chứa những báo cáo về Cô Whitney Allison Stone trên chiếc ghế bên cạnh và duỗi dài chân trên chiếc xe sang trọng của công tước.

Trong gần một thế kỷ, gia đình Matthew đã được tin tưởng giao phó những vụ việc mang tính pháp lý riêng của gia đình Westmoreland, nhưng kể từ khi nơi cư ngụ chính của Clayton Westmoreland là ở Anh quốc, cha của Matthew, phụ trách văn phòng luật ở Luân Đôn mới là người quen thuộc với vị công tước này. Cho đến nay, Matthew mới chỉ liên lạc bằng thư từ với Vị công tước hiện thời của Claymore, và hôm nay Matthew đặc biệt lo lắng để tạo được ấn tượng tốt.

Cỗ xe êm ái lướt quanh những sườn đồi xanh ngắt tô điểm bởi những bông hoa dại, cho đến khi ngôi nhà miền quê nước Pháp của công tước xuất hiện. Matthew ngỡ ngàng chăm chú ngắm nhìn. Tọa lạc trên đỉnh đồi xanh tươi, tòa nhà cao hai tầng xây bằng đá và kính được bao quanh bởi những khoảng sân được đắp cao lên nhìn ra khung cảnh thiên nhiên hùng vĩ trải rộng bên dưới theo mọi hướng.

Cỗ xe dừng lại trước ngôi nhà, Matthew cầm chiếc cặp và từ từ bước lên bậc thềm đá. Anh ta đưa tấm danh thiếp cho người gác cổng mặc chế phục và được dẫn vào một thư viện rộng lớn với những cuốn sách xếp thành hàng trên những kệ tường nông.

Ở một mình trong một lúc, Matthew ngưỡng mộ ngắm những cổ vật vô giá nằm trên những chiếc bàn gỗ hoa hồng sáng bóng. Một bức tranh nổi tiếng của Rembrandt* treo phía trên lò sưởi đá cẩm thạch, và một phần của một bức tường treo đầy một bộ sưu tập lớn những bản khắc in của Rembrandt. Một bức tường dài được thiết kế hoàn toàn bằng những tấm kính và những cánh cửa kiểu Pháp mở ra một khoảng sân lát đá rộng cho một tầm nhìn ngoạn mục phong cảnh miền quê xung quanh.

(* Rembrandt Harmenszoon van Rijn (15 tháng 7 năm 1606 - 4 tháng 10 năm 1669), thường được biết tới với tên Rembrandt hay Rembrandt van Rijn, là một họa sĩ và nghệ sĩ khắc bản in nổi tiếng người Hà Lan. Ông thường được coi là một trong những họa sĩ vĩ đại nhất trong lịch sử hội họa châu Âu nói chung và Hà Lan nói riêng. Các tác phẩm của Rembrandt đã đóng góp quan trọng vào Thời đại hoàng kim của Hà Lan thế kỉ 17.)

Ở phía cuối phòng, lệch một chút so với cửa sổ, là một chiếc bàn gỗ sồi lớn, với các cạnh được chạm khắc công phu hình lá và dây leo. Matthew thăm dò đánh giá chiếc bàn thuộc về cuối thế kỷ mười sáu và dựa trên sự tinh xảo cầu kỳ của nó, có thể nó đã từng ở trong một lâu đài hoàng gia. Bước trên tấm thảm Ba Tư, Matthew ngồi xuống một trong những chiếc ghế da lưng cao đối diện với chiếc bàn, và đặt chiếc cặp da thuộc trên sàn bên cạnh anh ta.

Cánh cửa thư viện bật mở, và Matthew nhanh nhẹn đứng lên, vội vàng liếc một cái nhìn nhanh và đánh giá đối với người đàn ông tóc sẫm màu mà tương lai của mình đang phụ thuộc vào. Clayton Westmoreland vừa qua ngưỡng 30 tuổi, đặc biệt cao lớn và rõ ràng là rất đẹp trai. Có một sự kiên quyết mạnh mẽ trong những bước chân dài và nhanh nhẹn chứng tỏ một cuộc sống khỏe mạnh và năng động, chứ không phải lười biếng và quá ham chơi mà Matthew thường nghĩ về những quý ông giàu có của giới thượng lưu. Có một vẻ mạnh mẽ và uy quyền được kiểm chế một cách thận trọng tỏa ra từ công tước.

Một đôi mắt xám sắc sảo chiếu thẳng vào Matthew và anh ta nuốt nghẹn vì đôi chút hồi hộp khi công tước đi vòng đến sau bàn và ngồi xuống. Công tước gật đầu về phía chiếc ghế bên kia bàn ra hiệu mời Matthew ngồi, và nói với giọng đầy quyền lực điềm tĩnh. “Chúng ta bắt đầu chứ, anh Bennett?”

“Tất nhiên,” Matthew nói. Anh ta đằng hắng. “Thưa công tước, theo chỉ thị của ngài, chúng tôi đã dò hỏi về gia đình và hoàn cảnh của cô gái trẻ đó. Cô Stone là con gái của Susan Stone - người đã mất khi Cô Stone được năm tuổi - và Martin Albert Stone, hiện vẫn đang còn sống. Cô sinh vào Tháng Sáu

năm 1813, tại ngôi nhà của gia đình gần làng Morsham, cách Luân Đôn khoảng 7 giờ đồng hồ.”

“Điền trang nhà Stone nhỏ nhưng đất đai màu mỡ, và Martin Stone sống giống như tầng lớp quý tộc địa chủ nhỏ. Tuy nhiên, khoảng 4 năm trước, tình hình tài chính của ông ta có thay đổi đột ngột. Nếu như ngài nhớ, đó là khi một phần của nước Anh chìm trong nhiều tuần mưa rào. Những điền trang như điền trang của nhà Stone không được trang bị đầy đủ hệ thống thoát nước nên đã chịu thiệt hại nặng nề, và Stone rõ ràng bị thiệt hại hơn cả bởi vì không có thu nhập trang trại cho điền trang từ những nguồn khác như vật nuôi.”

“Báo cáo của chúng tôi cho thấy Stone đã giành một khoản vốn cực kỳ lớn và không thận trọng vào những thương vụ đầu tư đầy mạo hiểm, khi những thương vụ đó thất bát, ông ta tăng gấp đôi hoặc gấp ba lượng vốn với hy vọng thu hồi được những khoản đã thua lỗ. Tất cả các khoản đầu tư này đều thua lỗ, và hai năm trước, ông ta đã thế chấp điền trang để có đủ tiền vốn đầu tư vào thương vụ lớn nhất cuối cùng. Ông ta dồn toàn bộ tiền vào một công ty vận chuyển ở thuộc địa. Thật không may, vụ này cũng thất bại.”

“Tại thời điểm này, ông ta đang ngập chìm trong những khoản thế chấp và nợ nần, không chỉ đối với ủy ban thế chấp ở Luân Đôn mà còn với những chủ hiệu địa phương. Điền trang đó đã nhanh chóng xuống cấp đến mức không thể sửa chữa được, và chỉ có một số lượng người làm ít ỏi còn trụ lại ở đó.”

Thò tay vào chiếc cặp da thuộc, Matthew rút ra một tập giấy tờ. “Đây là danh sách những chủ nợ của ông ta, mặc dù có thể còn nhiều hơn nữa mà chúng tôi chưa khám phá ra trong một thời gian điều tra ngắn ngủi.” Anh ta thả nhẹ tập giấy trên mặt bàn chiếc bàn trắng lè và sau đó ngóng đợi phản ứng nào đó từ vị công tước.

Ngồi người trên chiếc ghế, Clayton Westmoreland lướt qua tờ danh sách với vẻ mặt điềm tĩnh. “Lớn đến mức nào?” chàng hỏi sau khi đọc xong trang cuối.

“Tổng cộng, tôi cho rằng ông ta đang mắc nợ khoảng 100,000 bảng Anh.”

Con số khổng lồ không mang lại một chút ấn tượng khác biệt nào đối với công tước, người đưa tập giấy lại cho Matthew và đột ngột thay đổi chủ đề. “Anh đã tìm hiểu được gì về cô gái đó?”

Matthew tự hỏi khi anh rút ra một tập hồ sơ đề “W.Stone,” ai sẽ tìm hiểu thêm về cô gái đó nếu không phải là người đàn ông mà sắp trở thành nhân tình của cô ta? Mặc dù công tước thực chất đã không nói như vậy, Matthew cũng đã đoán rằng Claymore định biến cô gái trẻ đang được nói đến thành nhân tình, cung cấp cho cô ta một chỗ ở thoải mái và một lượng thu nhập. Anh cho rằng sự quan tâm của công tước đến gia đình của cô gái chỉ là sự hiếu kỳ về những trở ngại, nếu có, mà công tước có thể gặp phải từ họ.

Đối với những suy nghĩ mang tính luật pháp của Matthew, tình trạng tài chính đáng báo động của gia đình Stone đã mang đến kết quả có thể đoán trước: Martin Stone sẽ chấp nhận cơ hội này để đẩy tránh nhiệm vụ cấp cho con gái mình cho Clayton Westmoreland. Ông ta còn lựa chọn nào khác? Ông ta khó có thể trang trải cho trang phục và đảm bảo đời sống của cô ta lâu hơn nữa. Nếu vấn đề bản khoản của Stone liên quan đến danh tiếng của cô gái, thì chính danh tiếng của ông ta cũng đang ở trong tình trạng nguy bách hơn nhiều. Một khi các chủ nợ phát hiện ra tình trạng kiệt quệ của ông ta, mà họ có thể biết được bất cứ lúc nào, ông ta có thể đối mặt với không chỉ là sự sỉ nhục và còn là một cuộc sống tồi tệ trong vòng vây của các chủ nợ.

Matthew dò mắt khi nhận ra mình đang nhìn chằm chằm vào tập tài liệu đang mở về cô gái, và anh ta bắt đầu ngay lập tức. “Điều này thật khó tìm hiểu, nhất là về bản tính của một con người, mà không gây ra những nghi ngờ không mong muốn, chúng tôi phát hiện ra rằng Cô Stone được xem là một đứa trẻ khó bảo, hay là... ờ... tâm tính khó đoán. Cô ấy rõ ràng là được ăn học và giáo dục rất tốt với một danh sách dài thầy giáo. Cô ấy nói lưu loát tiếng Pháp, tất nhiên, và cũng thành thạo tiếng Hy Lạp - đủ để thỉnh thoảng giúp chú cô ấy phiên dịch trong những buổi giao tiếp xã hội có mặt những nhà ngoại giao Hy Lạp. Cô ấy đọc được tiếng Italia, Latin, và Đức; cô ấy có thể nói những tiếng đó, nhưng chúng tôi không chắc chắn.”

Matthew ngần ngại, cảm thấy hoàn toàn ngỡ ngàng khi nói với Ngài Westmoreland những gì mà công tước đã biết. “Tiếp tục đi,” công tước nói với một nụ cười uể oải trước sự lúng túng rõ ràng của Matthew.

Gật đầu không thoải mái, Matthew tiếp tục. “Rất nhiều người mà chúng tôi đã dò hỏi nói rằng có một mối bất đồng đáng kể giữa quý cô trẻ đó và người cha. Một số người trong số họ đổ lỗi cho ông ta, nhưng hầu hết đều thông cảm với Martin Stone, một người cha không may mắn của một đứa trẻ nổi loạn và không thể bảo được. Vào năm 14 tuổi, Cô Stone rõ ràng này sinh một... ờ... lòng say mê cuồng nhiệt đối với một quý ông tên là Paul Sevarin. Sevarin nhiều hơn cô ấy mười tuổi và chắc chắn là anh ta không thích thú với sự đeo bám trẻ con của Cô Stone hơn là cha cô. Chính vì lý do đó và cũng vì Stone hiển nhiên là không thể quản lý được cô ấy theo bất cứ cách nào, cha cô ấy đành phải gửi cô ấy đến Pháp với chú và đi khi cô gần 16 tuổi. Họ giới thiệu cô với xã hội vào năm 17 tuổi như thông lệ. Kể từ đó, những nguồn tin của chúng tôi cho thấy rằng cô ấy đã trở nên cực kỳ nổi tiếng ở đây. Tất nhiên, khi tình trạng tài chính của cha cô và việc cô thiếu của hồi môn để lộ ra, tình huống sẽ thay đổi ngược lại.” Matthew lớn tiếng dự đoán, sau đó liếc nhìn công tước về biết lỗi, và quay lại với chủ đề chính.

“Cô Stone gần như đã nhận được rất nhiều lời cầu hôn, nhưng cô đã khiến những người theo đuổi thoái chí ngay khi ý định của họ đối với cô trở nên rõ ràng. Những quý ông kiên trì với việc đó thực sự đã đề xuất với chú cô ấy, Ngài Edward Gilbert, và đã bị ông từ chối, tất nhiên là thay mặt Martin Stone. Cách cư xử của cô Stone được thuật lại là hoàn toàn được xã hội chấp nhận, mặc dù về mặt nào đó cũng khác với thông thường. Chuyện này có gì sai ư?” Matthew hỏi lại khi công tước phá lên cười.

“Không. Không sai,” Clayton cười khoái trá. “Ta phải nói rằng thông tin của anh hoàn toàn chính xác.” Trong trí nhớ của chàng, chàng vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt xanh ngọc của nàng lấp lánh nét cười khi nàng chế nhạo những tước hiệu quý tộc - đặc biệt là tước hiệu của chàng. “Còn gì nữa không?” cuối cùng chàng hỏi.

“Chỉ là vài lời nhận xét, thưa công tước. Chú cô ấy, Ngài Edward Gilbert, như Ngài đã biết, làm việc cho Lãnh sự quán Anh Quốc và được biết đến với một danh tiếng không một vết tỳ. Cô Stone cũng được nhắc đến bằng những từ tuyệt vời cùng với ông, và vợ của ông, Quý bà Anne Gilbert. Hiện nay, mọi người đều thống nhất ý nghĩ là Nicolas DuVile sắp cầu hôn cô - một lời cầu hôn mà Ngài Gilbert không nghi ngờ gì là thấy có khả năng chấp nhận

nhất. Gia đình DuVile, tôi chắc là Ngài biết, là một trong những dòng tộc cao quý nhất nước Pháp, và Nicolas là con trai và người thừa kế của họ.”

Matthew đóng tập tài liệu lại. “Đó là tất cả những gì chúng tôi có thể tập hợp được trong khoảng thời gian đức ngài cho phép, thưa công tước.”

Đề mặc người luật sư với suy nghĩ của riêng mình, Clayton đứng dậy và bước đến khung cửa sổ rộng lớn nhìn ra một dãy những ngọn đồi xanh ngát. Khoanh tay trước ngực, chàng tựa vai vào khung cửa và nhìn chăm chú cảnh đẹp hoành tráng ngoài đó, trong khi cân nhắc lần cuối cùng kế hoạch mà nếu nói thành lời bây giờ, sẽ trở thành hiện thực.

Hết lần này đến lần khác, mỗi khi chàng ở Pháp và bất ngờ nhìn thấy Whitney, chàng đều bị nàng thu hút và cười thầm trước những cách mà nàng sử dụng để chối từ những anh chàng tán tỉnh quá dai dẳng của nàng. Họ đã được giới thiệu hai lần, lần đầu tiên nàng còn quá trẻ để chàng có thể đề ý đến, và lần thứ hai nàng đang được bao vây bởi một đám những anh chàng nịnh đầm đang cạnh tranh sự chú ý của nàng. Nàng đã lơ đãng liếc về phía chàng mà không thực sự nhìn hoặc nghe thấy tên chàng.

Sau đó, chàng đã tránh mọi cơ hội giao tiếp với nàng, cảm thấy rằng cần phải tốn một thời gian và sự tán tỉnh đáng kể để quyến rũ Whitney vào vòng tay chàng. Mà thời gian thì Clayton có rất ít. Nói đến chuyện tán tỉnh, thì chàng không thể nhớ đã từng phải chủ động quyến rũ một người phụ nữ nào trong cuộc đời trưởng thành của chàng, ít nhất không phải một người miễn cưỡng. Phụ nữ luôn quá sẵn sàng và nóng vội để quyến rũ chàng.

Vậy mà, bốn tuần trước, chàng đã đứng trong vườn của nhà Armand, chìm đắm trong sự hiện diện của nàng và đấu tranh chống lại cơn thúc giục điên rồ là cúi đầu xuống rồi từ từ, không dừng lại hôn lên tiếng cười bất kính trên đôi môi mềm mại và mời gọi của nàng, mang nàng vào bóng tối và làm tình với nàng ngay ở đó.

Nàng là một sắc đẹp quyến rũ, lời cuốn và khiêu khích, với nụ cười của một thiên thần và cơ thể thon thả, khiêu gọi của một nữ thần, và sự hấp dẫn không thể bị hủy hoại khiến chàng mỉm cười mỗi khi nghĩ về nàng. Và nàng còn có khiếu hài hước, thái độ khinh khi trước những điều ngớ ngẩn rất phù hợp với chàng.

Clayton từ bỏ việc cố gắng hiểu được lý do cho kế hoạch tiếp theo của chàng. Chàng muốn nàng, lý do đó là đủ. Nàng ám áp, dí dỏm và lẩn tránh như một con bướm đáng ghét. Nàng sẽ không bao giờ khiến chàng nhầm lẫn như những phụ nữ khác; chàng biết điều đó với sự khôn ngoan của nhiều năm kinh nghiệm giao thiệp với phái yếu.

Ý đã quyết, chàng quay lại và nhanh nhẹn sai bước về chiếc bàn. “Ta sẽ cần chuẩn bị một số giấy tờ, và sẽ chuyển một số tiền lớn khi Stone chấp nhận lời đề nghị của ta.”

“Nếu Stone chấp nhận nó,” Matthew sửa lại theo phản xạ.

Ngài Westmoreland nhướng mày với vẻ mỉa mai. “Ông ta sẽ chấp nhận.”

Cho dù hôm nay rất hồi hộp, Matthew là một cố vấn pháp luật đáng nể, người đã tự rèn luyện mình không bao giờ biểu lộ cảm xúc trước những vấn đề nhạy cảm của một khách hàng. Vậy mà khi công tước bắt đầu đề ra những điều khoản mà theo đó một số tiền đáng kể sẽ được trao cho Martin Stone, Matthew đã ngẩng đầu lên và há hốc miệng vì ngạc nhiên trước công tước.

Clayton đứng ở cửa sổ, lơ đãng nhìn cỗ xe chở Matthew Bennett trở lại Paris lượn trên khúc quanh của con đường trên sườn đồi. Hiện giờ chàng đã rất nóng lòng để mọi chuyện hoàn tất. Chàng muốn Whitney, và chàng muốn nàng ngay lập tức, nhưng chàng sẽ bị nguyên rủa nếu chàng tán tỉnh nàng ở Pháp, xếp hàng đóng vai công tử bột và cúi mình như một con lừa. Chàng sẽ không làm điều đó cho bất cứ một người phụ nữ nào, ngay cả Cô Stone. Bên cạnh đó, chàng cũng đã rời xa Anh quá lâu. Để quản lý những thương vụ làm ăn của mình, chàng phải ở gần Luân Đôn hơn.

Vì diện tích của nhà Stone chỉ cách Luân Đôn 7 tiếng đồng hồ đi xe ngựa, chàng có thể thu xếp công việc và trò tán tỉnh của chàng rất ổn thỏa ở một nơi nào đó gần nhà nàng. Trong trường hợp đó, chàng quyết định phải bảo cha Whitney triệu hồi nàng trở lại Anh ngay khi ông ta ký vào những giấy tờ cần thiết và nắm tiền trong tay.

Không một giây phút nào Clayton nghĩ Martin Stone sẽ từ chối lời đề nghị của chàng hay có tí chút nghi ngờ nào về khả năng quyến rũ Whitney vào vòng tay chàng. Điều làm chàng băn khoăn là mối bất đồng bị đồn thổi giữa Whitney và cha nàng - sẽ có một cơ hội nhỏ nhoi là nếu nàng biết về thỏa thuận này sớm, nàng sẽ chống lại nó chỉ vì để thách thức Martin Stone. Bản năng của Clayton cảnh báo chàng rằng nếu Whitney bị đẩy vào vị thế chống đối chàng, nàng có thể trở thành một đối thủ trẻ rất kiên định. Và chàng không muốn chiến đấu với nàng, chàng muốn làm tình với nàng.

Và còn nữa, thêm một điều phiền phức là tên tuổi của chàng và tiếng tăm cá nhân đi cùng với nó. Chàng khá là thích ý tưởng về một cuộc ve vãn hấp dẫn ở miền quê, nhưng làm sao chàng có thể thành công khi mọi người luôn cúi chào, lúng túng và thận trọng giữ khoảng cách. Và vào lúc những tòa báo phát hiện ra rằng chàng đang sống ở một vùng nông thôn cách biệt, những phỏng đoán về việc chàng đang làm gì ở đó sẽ tạo ra một tình trạng náo động, rồi dân làng sẽ quan sát từng cử động của chàng với sự tò mò cuồng nhiệt, đặc biệt là khi chàng bắt đầu chú ý đến Whitney.

Do Whitney vốn đánh giá thấp về giới quý tộc - và đặc biệt là đối với công tước - Clayton bắt đầu băn khoăn liệu có khôn ngoan hơn nếu như chàng không những giữ kín thỏa thuận với cha nàng, mà còn danh tiếng của chàng, là một bí mật đối với nàng cho đến ngày chàng đã chinh phục được nàng.

*****

Bảy ngày sau, Matthew trở lại ngôi nhà nông thôn Pháp của công tước và được dẫn đến một hàng hiên rộng nơi Westmoreland đang ngồi trong một chiếc bàn sắt chạm khắc, quay lưng về cảnh vật bên ngoài và làm việc với một đồng giấy tờ. “Anh dùng brandy với ta nhé, Matthew?” chàng nói mà không nhìn lên.

“Vâng, cảm ơn công tước,” Matthew lẩm bẩm, vui mừng và ngạc nhiên bởi công tước sử dụng tên riêng của mình và thân thiện mời rượu brandy. Công tước của Claymore liếc qua vai nhìn tên đầy tớ đang đứng gần hàng lan can đá, và đồ uống được mang ra mà không cần đến một lời. Vài phút sau, công tước gạt số giấy tờ sang một bên và quan sát Matthew đang ngồi trong chiếc ghế đối diện.

Giống như người đầy tớ, Matthew tự nhận thấy mình đáp lại mệnh lệnh không lời, rút một tập giấy tờ từ chiếc cặp và mang chúng ra. “Đúng như Ngài yêu cầu, tôi đã thêm vào điều khoản là Ngài sẽ chịu trách nhiệm chi trả cho những chi phí cho Cô Stone. Ngài có muốn đặt ra con số tối đa không?”

“Không, ta sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn cho cô ấy,” Clayton lơ đãng lẩm bẩm, ánh mắt chàng quét dọc trang giấy. Sau vài phút, chàng đặt tập giấy xuống và cười nhún nhó với Matthew. “Thế nào,” chàng hỏi, “anh nghĩ gì?”

“Cô Stone sẽ nghĩ thế nào?” Matthew đáp lại và toét miệng cười đáp lại công tước.

“Cô Stone nghĩ gì sẽ không biết được trong một khoảng thời gian. Cô ấy không biết gì về việc này. Vì thế, cô ấy không biết gì về ta.”

Matthew che giấu sự sùng sốt của mình bằng cách uống một ngụm lớn rượu brandy hảo hạng. “Trong trường hợp đó, tôi chúc Ngài may mắn với người cha và quý cô trẻ.”

Công tước gạt đi lời chúc may mắn như là chàng không cần nó, và ngả người vào ghế. “Ta sẽ quay lại Anh trong vòng một tuần để thảo luận vấn đề này với Martin Stone. Giả sử là ông ta đồng ý, ta cần một nơi để sống gần đó. Lưu ý cha anh ở văn phòng Luân Đôn tìm cho ta một nơi ở thoải mái, được chứ? Một nơi khiêm tốn,” sự nhấn mạnh của chàng càng làm Matthew ngạc nhiên. “Nếu có thể, không cách điện trang Stone quá nửa giờ cười ngựa. Ta không muốn lãng phí thời gian không cần thiết để dàn xếp ổn thỏa vấn đề này với Cô Stone, và ta không có chút ý định nào để tốn thời gian vào việc đi lại giữa nơi ở của cha cô ấy và của ta.”

“Một chỗ ở khiêm tốn, không quá nửa giờ cười ngựa đến điện trang Stone,” Matthew máy móc nhắc lại.

Về sùng sốt của người đàn ông mang lại một tia nhìn thích thú trong mắt Clayton. “Chính xác. Và thương lượng hợp đồng thuê nhà dưới tên Westland, không phải Westmoreland. Một khi người làm và ta đã sắp xếp ổn định, chúng ta sẽ kín đáo hết sức có thể, và ta sẽ trở thành một người hàng xóm mới, Clayton Westland.”

“Chắc chắn không phải với Cô Stone?” Matthew nói.

“Đặc biệt với cô Stone!” Clayton cười khoái trá.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Một tháng sau, Wilson, người hầu nghiêm nghị của gia đình Gilbert thông thả đi xuống hành lang dẫn đến phòng làm việc của Ngài Gilbert và mang thư từ cho ông. Nằm trên cùng đồng thư từ là một lá thư từ Anh Quốc. Năm phút sau đó, cửa phòng làm việc của Ngài Gilbert bật mở và ông hét lên với tên hầu. “Thông báo cho Quý bà Gilbert gấp ta ở đây ngay lập tức! Đừng nhõn nhợ, chàng trai. Ta bảo là nhanh lên.” Ông gọi với theo tên hầu vội vã đang chạy quảng quảng trên hành lang, cái đuôi áo khoác đen của hắn bay phát phới sau lưng.

“Chuyện gì thế, Edward?” Anne, đi như bay vào phòng làm việc của chồng theo lời triệu tập khẩn cấp của ông.

“Cái này!” Edward nói, đẩy lá thư từ Martin Stone về phía bà. Anne nhìn từ khuôn mặt trắng bệch của chồng đến chữ ký trên trang giấy duy nhất trong tay bà. “Ông ta gọi Whitney về?” bà đoán với giọng run rẩy.

“Hắn ta nói sẽ hoàn trả tất cả chi phí của con bé trong 4 năm qua ngay khi anh gửi bản tính toán cho hắn,” Edward giận dữ nói. “Và hắn còn gửi cùng lá thư này một khoản tiền lớn đáng nguyên rùa để con bé mua sắm ‘quần áo và nữ trang’ trước khi trở về. Hắn nghĩ hắn là cái tên quái quỷ nào chứ? Hắn đã không gửi một pen-ni nào cho con bé trong suốt thời gian qua. Gã con hoang đó! Hắn sẽ không lấy được bản tính toán nào từ anh, và anh sẽ đảm bảo rằng con bé trở về thật sang trọng. Hắn có thể vứt tiền của hắn như thế-”

“Whitney sẽ trở về nhà,” Anne thì thầm đứt quãng và ngồi sụp xuống một chiếc ghế. “Em - em đã tự lừa dối mình để nghĩ rằng ông ta sẽ quên con bé.” Bà búng tỉnh. “Em nghĩ ra rồi! V-viết cho Martin ngay lập tức và ám chỉ về một cuộc hôn phối với Nicolas DuVillie. Việc đó sẽ kéo dài thời gian cho chúng ta.”

“Đọc lá thư đi, thưa bà. Hắn nói rõ ràng và trắng trợn hết sức có thể rằng con bé sẽ rời khỏi đây trong vòng một tháng kể từ ngày hôm nay, không viện cớ và trì hoãn.”

Anne làm như ông bảo, đôi mắt bà chuyển động dờ dẩn qua từng dòng chữ. “Ông ta nói con bé sẽ dành thời gian còn lại để nói lời tạm biệt với bạn bè và ghé thăm những cửa hàng mũ áo và trang phục.” Bà cố gắng ra vẻ mạnh mẽ. “Ông ta chắc phải đã thay đổi trong bốn năm qua - ông ta không bao giờ nghĩ đến việc Whitney cần thời gian để đặt may trang phục ở Paris, nơi thời trang tân tiến hơn nhiều. Edward,” bà nói, “anh có cho rằng ông ta có thể

nhận được lời cầu hôn từ chàng trai mà con bé đã rất yêu mến khi còn là một đứa trẻ?”

“Hắn ta không nhận được lời cầu hôn nào,” Edward nạt nộ, “nếu không hắn ta đã hể hả tung hô nó trong lá thư chết tiệt này, nghĩ rằng hắn ta đã thành công về việc mà hắn ta tin rằng chúng ta đã thất bại.” Ông quay lưng về phía vợ. “Em cũng nên nói với con bé ngay bây giờ và kết thúc nó cho rồi. Anh sẽ lên sau một lúc.”

Whitney đứng lặng người, cố gắng tiêu hóa tin tức mà nàng nghĩ nàng mong mỏi được nghe. “Cháu - cháu vui mừng được về nhà, Di Anne,” cuối cùng nàng thốt lên. “Chỉ là...” Giọng nàng bé dần.

Vui mừng trở về nhà? Sợ hãi khi trở về nhà! Sợ hãi rằng bây giờ cơ hội đã trao cho nàng, nhưng nàng có thể thất bại. Buồn bã nhớ nhung ở Paris, được vây quanh với những anh chàng nịnh bợ và ái mộ nàng, khác hẳn với việc trở về nhà và cố gắng làm Paul nhìn nàng theo con mắt của họ. Còn phải ứng phó với cha nàng, Margaret Merryton và các bà mẹ, những người luôn khiến nàng có cảm giác thấp kém hơn cả con côn trùng. Trong khi ở đây, có Di Anne và Chú Edward yêu thương và cười với nàng, những người khiến cho cuộc sống của nàng ấm áp và hạnh phúc.

Di Anne quay mặt ra cửa sổ nhưng Whitney đã thấy một giọt nước mắt lăn trên má bà. Nàng cảm thấy, nếu như Di Anne đã buồn bã về việc trở về Anh của nàng, thì chắc chắn là nó sẽ sớm diễn ra. Nàng chưa sẵn sàng để đối mặt với mọi người. Nàng quay lại đứng trước gương, hy vọng tìm thấy vài sự trấn an từ diện mạo của mình. Ở Paris, những quý ông nói rằng nàng đẹp. Paul có nghĩ như vậy không? Chiếc gương nhanh chóng bác bỏ ý kiến đó! Nó đã xảy ra, nàng sợ hãi nhận ra. Ngay cả trước khi nàng ra đi, nàng có thể cảm thấy vẻ bề ngoài của nàng rớt xuống. Nàng xấu xí, vụng về, quá cao - thậm chí những ngón tay của nàng vẫn bòn chòn ngọc ngậy không yên như chúng thường vẫn vậy. Và ở đó - trên sống mũi của nàng - nàng có thể nhìn thấy vài vết tàn nhang mờ mờ mà nàng vẫn thấy ghét. Ôi quái quỷ! Whitney nghĩ, đột nhiên khó chịu với chính mình. Những vết tàn nhang không tái xuất hiện trong mắt người khác; những ngón tay không ngó ngoáy, và nàng không, không bắt đầu điểm lại những lỗi lầm và khuyết điểm của nàng trong quá khứ.

Bụng nàng đã thôi không sôi lên vì hãi hùng. Bên trong nàng, một điều gì đó bắt đầu nhen nhóm: hy vọng. Đôi môi nàng cong lên thành một nụ cười xinh xắn. Tôi sẽ về nhà, nàng nghĩ. Tôi sẽ trở về với Paul - về nhà để cho mọi người thấy tôi đã thực sự thay đổi nhiều như thế nào. Tôi thực sự sắp trở về nhà.

Nhưng trở về nhà cũng có nghĩa là rời xa đi và chú yêu quý của nàng.

Nàng quay khỏi chiếc gương và nhìn thấy đôi vai của di rưng lên vì những giọt nước mắt lặng lẽ. “Di cảm thấy như bị chia làm hai nửa,” Anne nắc lên.

“Cháu yêu di, Di Anne,” Whitney thì thầm, những giọt nước mắt nóng hổi dâng trào trong mắt nàng và rơi thành hàng trên hai má. “Cháu yêu di rất nhiều.” Di Anne mở rộng vòng tay và Whitney lao vào nó, cố gắng an ủi di nàng và tìm sự an ủi chính mình.

Dừng lại bên ngoài phòng ngủ của Whitney, Edward so vai và cẩn thận khoác lên vẻ mặt buồn phiền của mình một nụ cười tươi sáng. Siết chặt hai tay đằng sau lưng, ông sải bước vào trong phòng. “Vui về chứ, các quý cô, quý bà?” ông tiến vào với thái độ vui vẻ cứng nhắc, liếc nhìn từ người phụ nữ đang sụt sùi này sang người khác.

Hai khuôn mặt đau khổ, ướt át há hốc miệng nhìn ông với vẻ không thể nào tin được. “Vui...?” nhắc lại đầy vẻ hoài nghi. Bà nhìn Whitney và Whitney nhìn lại bà. Đột nhiên họ bắt đầu cười khúc khích, rồi những tiếng cười khúc khích bùng lên thành một tràng cười ầm ĩ không dứt.

“Phải... à... ừm, tốt. Mừng là thế.” Edward lăm bắm, ngạc nhiên bởi hành vi quá khích thay đổi nhanh chóng của hai người phụ nữ. Sau đó, ông đằng hắng giọng. “Chúng ta sẽ nhớ cháu, nhóc con. Cháu là một điều may mắn và niềm vui của hai chúng ta.”

Sự vui vẻ của Whitney bay đi, và những giọt nước mắt lại dâng lên trong mắt nàng. “Ôi Chú Edward,” nàng nghẹn ngào thì thầm, “Cháu sẽ không bao giờ, không bao giờ yêu một người đàn ông nào nhiều như cháu yêu chú.”

Trước sự thất kinh của mình, Edward thấy mắt ông mờ đi. Ông mở rộng vòng tay, và cháu gái của ông bước vào. Cuối cùng khi con bão cảm xúc lắng xuống, ba người họ đứng nhìn nhau ngượng ngùng, mỗi người nắm chặt một chiếc khăn tay. Edward là người đầu tiên nói. “Thôi nào, nước Anh không phải là tận cùng của thế giới, đúng không?”

“Cũng - cũng không phải là cánh cửa ngay bên cạnh,” Whitney nói trong lúc chầm chầm mắt.

“Cháu có những người bạn ở đó,” Edward nhắc nàng nhớ. “Và chàng trai trẻ mà cháu rất ngưỡng mộ cũng ở đó - anh chàng tóc vàng không có đủ bộ não để nhận ra một viên ngọc quý khi cô ấy ở ngay dưới mũi anh ta. Tên cậu ta là gì?”

“Paul,” Whitney cung cấp với một nụ cười ướt nước mắt.

“Cậu chàng đó là một gã ngốc - cậu ta nên bắt lấy con trước đây.” Edward dừng lại, sau đó nhìn nàng rất gần, ông nói, “Chú hy vọng bây giờ cậu ta sẽ làm vậy.”

“Cháu cũng hy vọng như thế,” Whitney nhiệt tình nói.

“Chú cũng phần nào nghĩ vậy, nhóc con,” ông nói và nhìn Anne với vẻ anh-đã-nói-với-em-thế-rồi-mà. “Thực ra, chú vẫn thường tự hỏi liệu đó có phải lý do mà cháu chưa bao giờ tiếp nhận một trong những anh chàng theo đuổi cháu ở đây là vì cháu luôn muốn quay lại Anh và khiến cậu ta phải gục ngã. Đó là điều mà cháu sẽ làm, phải thế không?”

“Cháu định sẽ thử,” Whitney thừa nhận, bối rối vì chú nàng đột nhiên trong giống một cậu bé con tinh nghịch.

“Trong trường hợp đó,” ông tiếp tục, “chú mong rằng cháu sẽ đính hôn vào trước khi tuyết rơi.”

“Nếu cháu có thể,” Whitney cười và nói với vẻ nóng vội.

Đút tay vào túi quần ông dường như cân nhắc điều gì đó. “Chú nghĩ rằng tại một thời điểm như vậy, một cô nương cần một người phụ nữ để khuyên bảo. Có thể phải có rất nhiều kế hoạch để cài bẫy một anh chàng chậm chạp như... ờ...?”

“Paul,” Whitney nín thở tiếp lời.

“Đúng, Paul. Cháu biết không cháu yêu,” ông ân cần nói, “cháu có thể thích có đi cháu đi cùng.” Ông liếc nhìn Whitney qua cặp kính. “Điều đó làm cháu vui không?”

“Có ạ!” Nàng hét lên và cười to. “Có, có, có chứ!”

Edward ôm lấy nàng và nhìn người vợ tươi cười qua vai nàng. Nụ cười biết ơn của bà là một sự đền bù xứng đáng cho sự hy sinh của ông. “Chú đã tri hoãn chuyến viếng thăm Tây Ban Nha,” ông nói. “Khi hai người đi, chú sẽ đến đó để thực hiện một số công việc của quốc gia. Sau một hoặc hai điểm dừng chân trên đường, chú sẽ đến Anh và chúc mừng anh chàng mà cháu đã đính hôn, và chú sẽ mang đi cháu về nhà với chú khi chú đi.”

Giờ khi mà ông đã hài lòng vì tính toán khôn ngoan hơn Martin Stone bằng cách cử Anne đi cùng để chắc chắn là Whitney sẽ có một khởi đầu đúng đắn, Edward từ bỏ quyết định ban đầu về số tiền cực lớn mà Martin đã gửi cho Whitney để tiêu xài. Theo đó, hai quý bà và quý cô của ông đã thực hiện những chuyến đi mua sắm bắt đầu từ sáng và kết thúc chỉ đủ thời gian để trang điểm cho những lễ hội buổi tối hoặc ngã sụp xuống giường.

*****

Cha mẹ Nicolas DuVille thay mặt Whitney tổ chức một bữa tiệc hoành tráng vào đêm trước ngày Quý bà Anne và Whitney khởi hành. Cả buổi tối, Whitney sợ hãi nói lời tạm biệt với Nicki, nhưng khi thời điểm đến, anh khiến nó trở nên khá dễ dàng.

Họ đã tranh thủ được vài phút riêng tư với nhau trong phòng chờ của ngôi nhà rộng lớn của cha mẹ Nicki. Nicki đang đứng cạnh lò sưởi, một vai tựa vào thành đá và lơ đãng lẳng ngắm ly rượu trong tay. “Em sẽ nhớ anh, Nicki,” Whitney nhẹ nhàng nói khi không thể chịu đựng sự im lặng.

Anh nhìn lên, về mặt anh có vẻ thích thú. “Thật không, chérie?” Trước khi nàng có thể trả lời, anh nói thêm, “Anh sẽ không nhớ em lâu đâu.”

Đôi môi Whitney run rẩy vì tròng cười ngạc nhiên. “Thật không hào hiệp khi nói vậy!”

“Hào hiệp là để cho những anh chàng ít tuổi và những người già cả,” Nicki nói với giọng trầm bổng mang vẻ trêu ghẹo. “Tuy nhiên, anh sẽ không nhớ em lâu, vì anh định đến Anh trong một vài tháng.”

Whitney lắc đầu và nói trong sự vô vọng hoàn toàn, “Nicki, có một người khác. Ý em là ở nhà. Ít nhất là em nghĩ vậy. Tên anh ấy là Paul và... “ Nàng bỏ dở, ngạc nhiên bởi nụ cười toe toét chậm rãi của Nicki.

“Anh ta có từng đến Pháp thăm em không?” anh thận trọng hỏi.

“Không, anh ấy thậm chí còn không nghĩ đến điều gì giống như vậy. Anh biết đấy, em đã rất khác và - anh biết mà, trẻ con, và anh ấy chỉ nghĩ em là một cô bé lễu lỉnh, ngang ngạnh và không duyên dáng, người mà... Tại sao anh lại cười như thế?”

“Vì anh rất vui,” Nicki nói với một tiếng cười dịu dàng. “Vui vì biết là, sau rất nhiều tuần để tự hỏi đối thủ của mình là ai, thì hóa ra hẳn ta một tên ngốc người Anh nào đó, người mà em đã không gặp bốn năm, và người đã không có đủ khả năng để thấy trước người phụ nữ mà em sẽ trở thành. Hãy về nhà, chérie,” anh cười khoái trá, đặt ly xuống và kéo nàng sát vào anh. “Em sẽ sớm nhận ra rằng trong những vấn đề của trái tim, ký ức là những điều tốt đẹp hơn nhiều so với hiện thực. Và, sau vài tháng, anh sẽ đến, và em sẽ lắng nghe những gì anh muốn nói.”

Whitney biết anh định thổ lộ tình cảm của mình, cũng như nàng biết là sẽ vô ích khi tranh cãi về điều này bây giờ. Ký ức của nàng sẽ không chứng tỏ điều gì tốt hơn hiện thực, bởi vì không có một ký ức của nàng là tốt đẹp. Nhưng nàng không muốn giải thích với Nicki là nàng đã cư xử một cách tồi tệ đến như thế nào, và tại sao Paul không thể tưởng tượng nàng có thể trở thành một cô gái trẻ như hiện tại.

Hơn nữa, Nicki sẽ không nghe; anh đã cúi đầu xuống và chiếm môi nàng với một nụ hôn dài, ngọt ngào và mạnh mẽ.

ANH QUỐC - 1820

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trong bóng tối ngày một muộn hơn của một ngày Tháng Chín tuyệt vời, Whitney nhìn ra cảnh vật quen thuộc đến nhức nhối qua ô cửa sổ của cỗ xe ngựa tứ mã. Nàng chỉ còn cách nhà vài dặm.

Chú Edward đã khẳng khái họ du hành theo đúng kiểu, nghĩa là, thêm vào cỗ xe họ đang ngồi, là thêm hai cỗ xe khác chất đầy những hòm và vali, và chiếc thứ tư chở cô hầu gái của Di Anne và Clarissa, người hầu gái của Whitney. Bên cạnh bốn người đánh xe và bốn người dẫn đầu trạm, còn có sáu người cưỡi ngựa đi kèm, ba người đi trước và ba người ở đằng sau. Tất cả tạo ra một đoàn người khá ngoạn mục, và Whitney ước gì Paul có thể thấy chuyến trở về của nàng hoành tráng như thế này.

Cỗ xe lắc nhẹ khi họ chuyển sang hướng bắc rẽ vào con đường riêng dẫn đến nhà nàng. Tay Whitney run lên khi nàng kéo đôi găng tay màu tím hoa cà lên để nàng trong thật hoàn hảo khi gặp cha.

“Hội hộp?” Anne mỉm cười ngấm nhìn nàng.

“Vâng. Cháu trông như thế nào?”

Quý bà Anne nhìn nàng với vẻ tán dương hoàn toàn từ đỉnh đầu nơi một chiếc trâm vàng mảnh mai ghim mái tóc dày màu gỗ dái ngựa để không rơi xuống trán, xuống khuôn mặt sáng ngời, đến bộ trang phục du hành màu hoa cà thời trang nàng đang mặc. “Hoàn hảo,” bà nói.

Quý bà Anne kéo đôi găng tay của bà, cảm giác gần như hội hộp bằng Whitney. Để loại trừ những khả năng Martin Stone có thể bằng cách nào đó phản đối bà đi cùng Whitney trở về nhà, Edward đã quyết định cách tốt nhất là bà bất ngờ xuất hiện cùng Whitney, để Martin không có lựa chọn nào khác là chào đón bà. Lúc đó, Anne đã công nhận suy nghĩ khôn ngoan của chồng bà, nhưng khi sắp đối diện với Martin, bà thấy cực kỳ không thoải mái trước việc trở thành một vị khách không mời.

Những cỗ xe kéo đến trước bậc thềm rộng mặt trước ngôi nhà. Người hầu mở cửa và thả bậc thang xuống, hai người phụ nữ quan sát Martin đường bệ tiến đến cỗ xe. Whitney túm váy để bước xuống và nhìn Anne với vẻ tươi cười.

Từ bên trong cỗ xe, Anne nóng ruột quan sát Martin đối mặt với cô gái trẻ trung, duyên dáng và lộng lẫy đang mỉm cười đầy quyền rũ với ông. Với một giọng cứng nhắc và tự chủ, ông nói với người con gái đã không gặp trong bốn năm. “Con gái,” ông nói, “con đã lớn và thậm chí cao hơn.”

“Vâng, Papa,” Whitney nghiêm chỉnh đáp lại, “hoặc là cha đã co lại.”

Tiếng cười bị nén lại của Quý bà Anne báo hiệu sự hiện diện của bà trong xe, và lưỡng lự bước xuống đối diện với vị chủ nhà. Bà không mong đợi một biểu hiện thân ái nồng nhiệt - Martin không bao giờ tỏ ra nồng nhiệt, và hiếm khi thân ái - nhưng bà cũng không nghĩ rằng ông ta há hốc miệng nhìn mình, trong khi biểu hiện của ông chuyển biến từ sùng sốt sang báo động rồi đến tức tối. “Bà thật tốt khi đưa Whitney về đến tận nhà,” rốt cục ông đã có thể nói. “Khi nào bà định rời đi?”

“Di Anne sẽ ở lại với con hai hoặc ba tháng, cho đến khi con ổn định lại,” Whitney vội vàng xen vào. “Di ấy thật tốt, phải không?”

“Phải, tốt,” ông đồng ý, trông khó chịu đến tận cùng. “Sao hai người không nghỉ ngơi một chút trước bữa tối... nghỉ ngơi, hoặc trông coi việc tháo dỡ đồ, hoặc làm gì đấy. Tôi có một lá thư cần viết. Gặp lại cả hai sau nhé,” ông thêm vào trong khi đã bắt đầu tiến vào nhà.

Whitney bị giằng xé giữa sự khổ sở về cách cha nàng đối xử với di, và niềm vui sướng khi lại được trở lại nhà. Khi họ leo lên cầu thang, ánh mắt nàng lang thang quanh ngôi nhà cũ quen thuộc với những bức tường ốp gỗ sồi sẫm màu với nhiều hàng bức tranh phong cảnh nước Anh và những bức chân dung ông bà tổ tiên của nàng. Bức tranh yêu thích của nàng, một cảnh săn bắn sống động trong một buổi sáng mù sương lạnh lạnh đang ngự ở vị trí trang trọng trên ban công giữa một cặp chân nền kiểu Chippendale*. Mọi vật vẫn như cũ, nhưng cũng rất khác. Số lượng người hầu hiện phải gấp ba lần trước đây, và ngôi nhà sạch bóng sau quá trình làm việc cần cù của rất nhiều bàn tay phụ thêm. Từng inch của sàn nhà gỗ, từng mảnh tường ốp gỗ sáng lóng với lớp sơn mới. Những chân nến xếp thành hàng trong đại sảnh đang tỏa sáng, và tấm thảm dưới chân nàng cũng là mới.

(* Chippendale: một kiểu đồ nội thất Anh thế kỷ 18)

Trên lối đi vào căn phòng ngủ cũ của nàng, Whitney dừng lại và nín thở. Căn phòng của nàng đã được trang trí lại hoàn toàn khi nàng vắng mặt. Nàng mỉm cười hài lòng khi nhìn vào chiếc giường, bức màn trướng và khăn trải giường bằng lụa sa tanh màu ngà với những đường chỉ màu vàng và da cam nhạt. Những tấm rèm cửa cùng kiểu treo ở những cửa sổ. “Clarissa, nó trông có tuyệt vời không?” nàng thốt lên khi quay sang người hầu gái. Nhưng người đàn bà tóc muối tiêu mập mạp đang bận rộn chỉ dẫn mấy người hầu mang những rương hòm từ những chiếc xe ngựa. Quá khán khịch để có thể nghỉ ngơi, nàng giúp Clarissa và một cô hầu gái khác tháo dỡ đồ.

Đến giờ ăn tối, nàng đã tắm tấp và thay đồ, những cô hầu gái cũng đã sắp xếp đồ đạc gần xong. Whitney đi xuống hành lang dẫn đến phòng di nàng. Căn phòng lớn dành cho khách chưa được sửa sang lại và trông có vẻ cũ kỹ hơn những phần khác của ngôi nhà. Whitney muốn xin lỗi di nàng về điều đó, và về thái độ tiếp đón thô lỗ của cha nàng, nhưng Di Anne đã ngăn nàng lại với một nụ cười thông cảm. “Không vấn đề gì, cháu yêu,” bà nói. Ngoác cánh tay vào tay Whitney, họ đi xuống tầng dưới.

Cha nàng đang ngồi đợi ở phòng ăn, và Whitney ngờ ngợ nhận ra rằng những chiếc ghế ở bàn ăn đã được bọc lại bằng vải nhung in hoa hồng để tiếp với những tấm rèm cửa đang được túm lại bằng những dây buộc có nệm tua. Hai người hầu trong những bộ đồng phục tinh tươm đang loay hoay quanh gần chiếc tủ búp phê, và một người khác đang đẩy vào một chiếc xe bạc chất đầy những đĩa thức ăn từ nhà bếp. “Đường như có rất nhiều người hầu mới trong nhà.”

Whitney nhận xét với cha nàng khi ông lịch sự kéo ghế mời Anne ngồi vào bàn.

“Chúng ta luôn cần họ,” ông cộc cằn nói. “Nơi này đã bắt đầu xuống cấp rồi.”

Đã bốn năm rồi không ai nói với nàng bằng giọng đó, và Whitney sững sờ nhìn ông. Nhưng lúc đó, với ánh sáng rực rỡ từ những cây nến trên bàn chiếu sáng ông, nàng mới nhận ra rằng tóc ông đã chuyển từ màu đen sang điểm bạc trong khi nàng vắng mặt, và những nếp gấp đã hằn trên trán, hai khóe mắt và miệng. Ông nhìn như đã trải qua một thập kỷ trong bốn năm, nàng nghĩ với một cơn nhức nhối đột ngột.

“Tại sao con lại nhìn cha chằm chằm như thế?” ông hỏi ngắn gọn. Ông đã luôn khắt khe với nàng như thế này ngày trước, Whitney buồn bã nghĩ lại, nhưng lúc đó ông có lý do để làm như vậy. Bây giờ nàng đã ở nhà, và nàng không muốn họ rơi vào tình trạng căng thẳng trước đây. Nàng dịu dàng nói, “con nhận ra rằng tóc cha đã bạc nhiều.”

“Điều đó đáng ngạc nhiên đến thế sao?” ông bật lại nhưng giọng đã bớt gay gắt hơn.

Rất thận trọng và từ tốn, Whitney mỉm cười với ông, và khi nàng làm vậy, nàng chợt nhận ra rằng nàng không thể nhớ được đã từng mỉm cười với ông trước đây bao giờ chưa. “Vâng,” nàng nói, mắt nàng long lanh. “Nếu con không làm tóc cha bạc trắng trong lúc con đang lớn lên, con thấy ngạc nhiên là vài năm trôi qua có thể làm như vậy.”

Cha nàng nhìn có vẻ sững sờ bởi nụ cười và câu trả lời của nàng, nhưng ông thả lỏng hơn một chút. “Con biết Emily bạn con đã kết hôn rồi chứ?” Whitney gật đầu và ông nói thêm, “Cô bé đã ra mắt trong ba Mùa lễ hội, và cha cô bé nói với cha rằng ông gần như tuyệt vọng về việc trông đợi cô bé lấy một người thích hợp. Giờ thì chuyện kết hôn đó là chủ đề bàn tán của cả vùng quê quái quỷ này!” Ánh mắt ông chiếu vào Quý bà Anne với vẻ buộc tội, rõ ràng là trách cứ bà đã thất bại trong việc tìm cho Whitney một đám phù hợp.

Quý bà Anne cứng người và Whitney vội vã chen vào với giọng đùa cợt. “Chắc chắn là cha chưa tuyệt vọng về việc muốn nhìn thấy con kết hôn?”

“Phải,” ông thô lỗ nói. “Cha đã tuyệt vọng.”

Lòng kiêu hãnh yêu cầu Whitney kể với ông về hàng tá lời cầu hôn tuyệt vời với nàng mà Chú Edward đã nhận được; nhưng lý trí cảnh báo nàng rằng cha nàng sẽ phản ứng dữ dội khi phát hiện ra rằng, Chú Edward đã từ chối những lời cầu hôn đó mà không hề hỏi ý kiến ông. Tại sao cha nàng lại quá lạnh lùng và khó tiếp cận đến như vậy? Whitney buồn rầu tự hỏi. Liệu nàng có thể hy vọng sẽ nối liền được khoảng cách giữa họ? Đặt chiếc cốc xuống, nàng tặng ông một nụ cười ấm áp và bí ẩn rồi nhẹ nhàng nói, “Nếu nó có thể làm giảm sự hổ thẹn của cha khi có một người con gái chưa kết hôn sau bốn Mùa lễ hội, thì Di Anne và con có thể đã thi thắm về việc con đã từ chối lời cầu hôn của hai nam tước, một bá tước, một công tước và một hoàng tử!”

“Đúng không, thưa bà?” ông gắt lên với Di Anne. “Tại sao tôi không được thông báo về những lời cầu hôn đó?”

“Tất nhiên, là không đúng rồi,” Whitney can thiệp, cố giữ nụ cười trên mặt. “Con mới chỉ mất một vị công tước thực sự và một kẻ mạo danh - và con thấy ghét họ như nhau. Con thực đã gặp một vị hoàng tử người Nga, nhưng Ngài đã được đính hôn với một vị công chúa, và con nghi ngờ về việc công chúa sẽ từ bỏ Ngài ta để con có thể vượt mặt Emily.”

Cha nàng nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu rồi đột ngột nói, “Cha tổ chức cho con một bữa tiệc nhỏ vào tối ngày mai.”

Whitney cảm thấy một làn hơi ấm áp rộn lên trong nàng và nó vẫn còn đó ngay cả khi ông cúi kính chào lại, “Thực ra, đó không phải là một bữa tiệc nhỏ, đó là một dịp huyền ảo qui quái với tất cả những tên Tom, Dick và Harry trong khoảng vài dặm quanh đây tụ tập lại - một ban nhạc, và khiêu vũ, rồi tất cả những thứ rác rưởi đó!”

“Nghe thật... tuyệt vời,” cuối cùng Whitney cũng thốt ra được trong khi vẫn giữ ánh mắt vui mừng của mình nhìn xuống.

“Emily cũng trở về từ Luân Đôn với người chồng mới cưới. Mọi người sẽ đến.”

Sự thay đổi tâm trạng của ông thật khó đoán nên Whitney thôi không cố gắng trò chuyện với ông, và thời gian còn lại của bữa tiệc trôi qua trong sự im lặng cân trọng. Cho đến khi món tráng miệng gần như kết thúc ông mới phá vỡ sự im lặng, và sau đó giọng ông to một cách không bình thường khiến Whitney giật mình. “Chúng ta có một người hàng xóm mới,” ông gần như nở ra, sau đó kiểm tra lại mình, ông đằng hắng giọng và nói tự nhiên hơn. “Anh ta cũng sẽ tham dự bữa tiệc của con, cha muốn con gặp anh ta. Một anh chàng ưa nhìn - độc thân. Rất giỏi về ngựa. Đã thấy anh ta cười ngựa.”

Bắt đầu hiểu ra, Whitney phá lên cười. “Ôi Papa,” nàng nói và lắc mái tóc dài mượt bóng, “cha không phải bắt đầu mai mối chứ - con vẫn còn chưa thành tâm với lời cầu nguyện cuối cùng của mình.” Nhìn thấy biểu hiện của cha nàng, rõ ràng là ông không chia sẻ sự hài hước của nàng trong vấn đề này, vì vậy Whitney cố tỏ vẻ đầy nghiêm chỉnh khi nàng hỏi tên của người hàng xóm mới.

“Clayton Westmor... Clayton Westland.”

Chiếc thìa của Quý bà Anna va lách cách vào chiếc đĩa và rơi trên bàn. Bà nhú mắt lại nhìn Martin Stone, người đang nhìn lại bà chằm chằm trong khi mặt ông đỏ lên một cách đáng ngờ.

Sau khi nhận định thái độ bình thản ẩn chứa bão tố của cha nàng, Whitney quyết định cứu di nàng khỏi tâm trạng khó chịu của ông. Đặt thìa xuống, nàng đứng lên. “Con nghĩ là Di Anne và con muốn đi nghỉ sau chuyến đi, thưa cha.”

Trước sự ngạc nhiên của nàng, Quý bà Anne lắc đầu. “Di muốn dành vài phút với cha cháu, cháu yêu. Cháu đi trước nhé.”

“Ừ,” Martin nhắc lại ngay. “Đi ngủ đi, di con và cha sẽ có một cuộc chuyện trò thân thiện.”

Khi Whitney bỏ đi, Martin sẵn giọng đuổi những người hầu, sau đó nhìn Anne với vẻ mặt thận trọng pha lẫn tức giận. “Bà phản ứng khá kỳ cục với tên người hàng xóm của chúng ta, thưa Bà.”

Quý bà Anne nghiêng đầu và nhìn ông chăm chú. “Phản ứng của tôi là ‘kỳ cục’ hay không phụ thuộc vào tên của ông ta là Clayton Westland - hay Clayton Westmoreland. Tôi báo trước với ông là nếu người đàn ông đó là Clayton Westmoreland tôi sẽ nhận ra ông ta ngay khi gặp, mặc dù chúng tôi chưa bao giờ được giới thiệu.”

“Là Westmoreland, nếu bà bắt buộc phải biết,” Martin gắt lên. “Và có một sự giải thích rất đơn giản về việc ông ấy ở đây: ngẫu nhiên là ông ấy cần phục hồi lại sức khỏe sau con mọt mòi - kết quả của một căn bệnh cũ thỉnh thoảng vẫn phiền nhiễu ông ấy.”

Lời giải thích đó thật lố bịch, Anne há hốc miệng nhìn ông ta. “Ông đang đùa!”

“Chết tiệt, tôi giống đang đùa sao?” ông giận dữ rít lên.

“Ông thực sự tin vào câu chuyện lẩn thẩn vô nghĩa đó sao?” Anne thốt lên, không để ý ông đang giận dữ như thế nào. “Có vô số nơi Công tước của Claymore có thể đi, nếu ông ta cần nghỉ ngơi. Nơi cuối cùng tôi có thể nghĩ đến là ở đây, khi mùa đông đang đến.”

“Cho dù như thế nào, tôi chỉ có thể nói với bà điều ông ấy nói với tôi. Công tước cảm thấy cần phải thoát khỏi những áp lực của cuộc sống, và ông ấy đã lựa chọn ở đây. Vì giờ chỉ có tôi - và bà - biết ông ấy là ai, tôi tin rằng không ai trong chúng ta tước bỏ của ông ấy quyền riêng tư bằng cách tiết lộ danh tính của ông ấy.”

*****

Một mình trong phòng ở tầng trên, Quý bà Anne cố gắng kìm lại sự tức giận đang sôi lên trong tâm trí bà, bà nhớ lại buổi tối dạ hội hóa trang ở nhà Armand khi Whitney hỏi tên của người đàn ông cao, mắt xám đi cùng với Marie St.Allermain. Anne hoàn toàn chắc chắn người đàn ông đó là Công tước; mọi người đều biết rằng St.Allermain xinh đẹp là người tình của Claymore, và cô ta chưa bao giờ ban cho người đàn ông nào khác vinh dự đồng hành cùng mình. Tất nhiên, Công tước không phải chỉ quan tâm đến một mình cô ta, mà thường xuyên tháp tùng những phụ nữ xinh đẹp khác khi St.Allermain đang lưu diễn ở Châu Âu.

Được rồi, Anne nghĩ và gạt bỏ St.Allermain ra khỏi đầu mình, Claymore đã ở buổi tiệc hóa trang, và Whitney đã hỏi về ông ta. Nhưng họ không thể có thời gian ở bên nhau, hoặc Whitney sẽ biết ngay ông ta là ai mà không cần hỏi. Và Claymore không thể theo đuổi Whitney đến đây - ông ta ở đây trước khi con bé trở về. Vì vậy, đó chỉ là sự trùng hợp khi Whitney đã hỏi về ông ta ở buổi tiệc nhà Armand, và bây giờ ông ta đang sống kín đáo ở đây.

Quý bà Anne cảm thấy tốt hơn, nhưng chỉ trong một giây. Tối mai Clayton Westmoreland và Whitney sẽ được giới thiệu với nhau. Whitney sẽ thu hút ông ta, Anne không nghi ngờ gì về điều đó. Nếu ông ta quyết định theo đuổi con bé thì sao? Anne rùng mình, sau đó đứng bật dậy, chiếc cảm nữ tính của bà cứng lại đây quyết tâm. Bà không hề mong muốn tạo ra một kẻ thù như Công tước Claymore hùng mạnh bằng cách tiết lộ danh tính của ông ta, nhưng nếu bà nghi ngờ rằng Whitney có thể trở thành nạn nhân của sức quyến rũ và vẻ đẹp trai huyền thoại của ông ta, bà sẽ không chỉ cho Whitney biết tên tuổi của ông ta, mà còn đầy đủ về những hành vi và cuộc chinh phục phụ nữ trong quá khứ của ông ta!

Không một phút Anne cho phép mình hy vọng rằng Claymore gặp Whitney và có lẽ sẽ đổ nhào yêu nàng, bỏ qua sự thật rằng cô bé không giàu có (theo tiêu chuẩn của ông ta) và cũng không thuộc dòng dõi quý tộc, để rồi cầu hôn nàng. Không bao giờ! Có đến hàng trăm người mẹ đã phải chịu khổ nạn với những đứa con gái tan nát con tim vì đã ngu ngốc hy vọng vào điều đó.

Quý bà Anne cởi bỏ quần áo và lên giường, nhưng sự hiện diện của Clayton Westmoreland trong vùng khiến bà nằm thao thức nhiều giờ. Whitney cũng không ngủ được. Nàng đang mơ màng chờ đợi bữa tiệc tối mai, khi Paul thấy nàng lần đầu tiên, ăn vận duyên dáng và trưởng thành thành một phụ nữ.

*****

Cách đó ba dặm, đối tượng trong suy nghĩ họ đều đang ở trong ngôi nhà tạm thời của Clayton, thư giãn bên một ly brandy sau một ván bài. Duỗi thẳng chân về phía ngọn lửa, Paul thưởng thức hương vị rượu màu hổ phách trong ly. “Ngài có định tham dự bữa tiệc của nhà Stone tối mai không?” anh hỏi.

Về mặt Clayton trở nên cảnh giác. “Có.”

“Tôi cũng sẽ không để lỡ nó,” Paul cười khoái trá. “Trừ phi Whitney đã thay đổi hoàn toàn, đó sẽ là một buổi tối thú vị.”

“Whitney - một cái tên lạ,” Clayton bình luận với mức độ tò mò vừa phải đủ để khuyến khích vị khách tiếp tục.

“Đó là cái tên của gia đình. Cha cô ấy mong muốn một cậu con trai, theo như tôi hiểu là vậy, và ông ta đặt luôn cái tên đó cho cô ấy. Ông ta cũng gần như đạt được ước muốn của mình. Cô ấy có thể bơi như cá, trèo cây như khỉ, và điều khiển một con ngựa giỏi hơn bất cứ cô nàng nào khác. Một hôm, cô ấy có thể xuất hiện trong cái quần của đàn ông, và ngày khác cô ấy chèo chành trên một chiếc bè và nói rằng cô ấy sẽ thực hiện một cuộc phiêu lưu đến Mỹ.”

“Điều gì đã xảy ra?”

“Cô ấy đến chỗ tôi ở cuối hồ,” Paul vừa nói vừa cười nhún nhõ. “Nhưng cô gái tinh nghịch nổi tiếng có một cặp mắt đáng ngắm nhìn, đôi mắt xanh nhất mà Ngài từng thấy.” Paul nhìn chăm chú vào ngọn lửa và mỉm cười với một ký ức cũ. “Khi cô ấy đi Pháp bốn năm trước, cô ấy yêu cầu tôi chờ đợi cô ấy. Lời cầu hôn đầu tiên mà tôi nhận được.”

Đôi lông mày đen nhướng lên trên cặp mắt xám bí ẩn. “Anh có chấp nhận không?”

“Khó có thể!” Paul bật cười và uống một ngụm lớn brandy. “Cô ấy còn chưa học xong ở trường và quyết tâm cạnh tranh với Elizabeth Ashton. Nếu Elizabeth bị bệnh quai bị, Whitney sẽ muốn bệnh tình tồi tệ hơn. Chúa ơi! Cô ấy là cô nàng quấy phá tóc rối. Không bao giờ tuân theo bất cứ một quy tắc đúng đắn nào trong đời mình.”

Paul chìm vào im lặng, nhớ lại ngày Whitney đi Pháp, khi anh mang cho nàng đôi hoa tai nhỏ. Nhưng em không muốn chỉ làm bạn của anh, nàng đã tuyệt vọng năn nỉ. Nụ cười nhạt đi trên khuôn mặt anh. “Vì lợi ích của cha cô ấy,” anh nói về thông cảm. “Tôi hy vọng là cô ấy đã thay đổi.” Clayton nhìn Sevarin với vẻ đầy giễu cợt, nhưng không nói câu gì.

Sau khi vị khách của chàng đã ra về, Clayton ngã lưng trong chiếc ghế và trầm ngâm xoay ly rượu brandy trong tay. Sự nguy trang của chàng đang chịu nhiều mạo hiểm, và chàng càng tiếp xúc với nhiều người, rủi ro bị phát hiện càng lớn hơn.

Hôm qua, chàng đã giật mình khi biết rằng Emily Archibald mà chàng được nghe kể rất nhiều đã kết hôn với một trong những người quen biết sơ giao của chàng. Vấn đề đó đã được giải quyết bằng một cuộc gặp riêng với Michael trong vòng năm phút. Không một giây nào vị nam tước tin vào lời giải thích của chàng về việc ‘cần nghỉ ngơi’, Clayton biết, nhưng Michael là một quý ông quá lịch thiệp để tò mò, và trọng danh dự đủ để giữ bí mật về danh tính của Clayton.

Việc trở về của Quý bà Anne Gilbert với Whitney ngày hôm nay cũng là một sự phức tạp không thấy từ trước, nhưng theo lời nhắn của Martin Stone, Quý bà Anne đã chấp nhận lời giải thích là chàng ở đây để nghỉ ngơi. Clayton đứng lên và gạt bỏ những việc rắc rối đó. Nếu danh tính của chàng bị lộ, chàng sẽ bị tước bỏ niềm vui theo đuổi Whitney như một quý ông miền quê thông thường, nhưng thỏa thuận pháp luật đó đã được ký, và Stone cũng đã nhận tiền, và nhìn thì thấy là ông ta đang bận rộn tiêu xài nhiều hết mức có thể. Vì vậy, mục tiêu sau cùng của Clayton hoàn toàn được đảm bảo.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Whitney mở tung cửa sổ và hít thở sâu không khí trong lành tuyệt vời của vùng nông thôn. Trong khi Clarissa giúp nàng mặc bộ đồ cưỡi ngựa màu ngọc lam sang trọng, tâm trí nổi loạn của Whitney phiên nhiều gọi ý nàng viếng thăm Paul vào buổi sáng. Mỗi lần như vậy, nàng cương quyết gạt bỏ ý tưởng đó sang một bên. Nàng sẽ cưỡi ngựa và đến thăm Emily.

Chuồng ngựa được đặt cách ngôi nhà một đoạn đường và chệch về phía trái, khuất khỏi tầm nhìn của ngôi nhà chính bởi một hàng rào gỗ bạch dương cao. Hai mươi ngăn chuồng chạy dọc hai bên chiều dài ngôi nhà chính của chuồng ngựa. Một hàng mái hiên rộng nhô ra mang lại bóng mát và che chở cho những chú ngựa trong chuồng. Nửa đường đến đó, Whitney dừng lại để ánh mắt nàng lang thang đầy tán thưởng trên vùng đất quen thuộc, thân yêu.

Cách một quãng là một hàng rào sơn trắng mới trải dài thành một hình ovan rộng, đánh dấu ranh giới của những vạch thời gian mà ông nàng thường dùng để kiểm tra tốc độ ngựa trước khi quyết định chọn con nào để đua. Đằng sau hàng rào, những ngọn đồi nhấp nhô thoải thoải, điểm thêm với vài cây sồi và sung dâu, sau đó dốc đứng hơn và kết thúc với một rừng cây cối rậm rạp chạy dọc biên giới phía Tây bắc của điền trang.

Khi Whitney đến gần chuồng ngựa, nàng rất ngạc nhiên khi thấy mọi ngăn chuồng bên này đều có ngựa. Trên mỗi chiếc cửa đều có gắn một chiếc biển tên, và Whitney dừng lại ở chuồng ngựa cuối cùng ở một góc rồi liếc nhìn cái tên trên biển.

“Mây phải là Lướt Trên Niềm vui,” nàng nói với một con ngựa cái màu hồng xinh đẹp khi đang vuốt ve cái cổ mượt mà của nó. “Mây có cái tên thật đẹp.”

“Vẫn nói chuyện với ngựa, tôi thấy rồi,” một giọng cười khoái trá phía sau nàng.

Whitney quay ngược lại, tươi cười với Thomas, người phụ trách chuồng ngựa của cha nàng - với dáng vẻ khảng khiu như một cây sừng. Thomas đã là một người bạn tâm tình thuở nhỏ và một nhân chứng đầy cảm thông trước những cơn bùng phát đáng xấu hổ và cả những giây phút không vui nhất của nàng. “Tôi không thể tin được là chuồng ngựa lại đầy ngựa như thế,” nàng hỏi, “Chúng ta sẽ làm gì với tất cả những con ngựa này?”

“Hầu hết là luyện tập cho chúng. Đừng đứng ở đây. Tôi có vài thứ cho cô xem.”

Mùi dầu và da dễ chịu chào đón Whitney khi nàng bước vào chuồng ngựa lạnh lạnh và lách người trong lối đi chật sáng mờ mờ. Ở cuối hành lang, hai người đàn ông đã ra sức xoa dịu một con ngựa đực giống Mack tuyệt đẹp đang bị buộc lại trong khi người thứ ba đang cố chỉnh lại móng của nó. Con ngựa đang ngo ngoáy không yên, lắc lắc và giật giật cái đầu, chồm lên khỏi mặt đất vài inch trong mức cho phép của sợi dây buộc lỏng lẻo. “Vượt Qua Nguy Hiểm,” Thomas tự hào thông báo. “Một cái tên rất phù hợp với nó.”

Whitney đã có thể cảm nhận những cơ bắp cuộn cuộn co giãn dưới tay nàng. “Nó đã được luyện tập chưa?”

“Thỉnh thoảng,” Thomas cười khoái trá. “Nhưng hầu như nó đều cố gắng hất đổ người cưỡi. Con vật xấu tính nhất thế giới. Vào một ngày cô nghĩ rằng nó đã từ bỏ và bắt đầu nghe lời, ngày hôm sau nó sẽ cố gắng hất cô vào hàng rào. Nếu nó giận dữ vì cái gì đó, nó sẽ lồng lên như một con ngựa lai bò.” Thomas giơ roi chỉ vào một ngăn chuồng khác và con ngựa điên cuồng gắng sức gập ba lần để thoát ra.

“Họ! Thoái mái nào. Bình tĩnh,” một trong những người giữ ngựa chặt vật thờ hỗn hển. “Quản lý Thomas, anh có thể giấu chiếc roi đằng sau được không?”

Nhanh chóng giấu chiếc roi sau lưng với vẻ mặt xin lỗi với người giữ ngựa đang toát mồ hôi, Thomas giải thích với Whitney, “Con ngựa này ghét nhìn thấy roi, tuần trước George kia cố gắng kéo nó lùi ra khỏi một hàng rào với chiếc roi và kết thúc với việc suýt kết thúc với việc thành người quen với Đấng Tạo hóa. Thôi đừng để ý đến con ngựa đura đó, tôi còn có thứ khác chỉ cho cô.” Thomas chỉ Whitney đến lối đi đối diện dẫn đến một ngăn chuồng khác nơi một người giữ ngựa đang dẫn - hoặc bị dẫn bởi - một con tuần mã lông màu hạt dẻ với bốn cái chân trắng như tuyết.

“Khan?” Whitney thì thầm. Trước khi Thomas có thể trả lời, con ngựa dí mũi vào hông cô để tìm chiếc túi nơi cô thường giấu những đồ ăn cho nó khi còn là một con ngựa non. “Ể đồ ăn này!” nàng bật cười. Nàng mỉm cười qua vai với Thomas. “Bây giờ nó như thế nào? Nó vẫn còn quá bé để đóng yên khi tôi đi.”

“Sao cô không thử với nó và tự tìm hiểu?”

Whitney không cần khuyến khích hơn nữa. Ngâm chiếc roi giữa hai hàm răng, nàng giơ tay lên để thắt chặt lại sợi ruy băng màu ngọc lam đang buộc tóc ở gáy. Vượt Qua Nguy Hiểm giật lùi lại, đá vào mấy người đàn ông, tạo ra một cảnh hỗn loạn. “Giấu chiếc roi!” Thomas gay gắt cảnh báo, và Whitney nhanh chóng tuân theo.

Khan nhảy dựng lên một bên vì đoán trước là mình được dẫn ra ngoài. Thomas đỡ Whitney trèo lên và nàng duyên dáng yên vị trên chiếc yên ngựa một bên. Quay Khan hướng về phía cửa mở, nàng nói, “Tôi sẽ luyện tập một chút. Nếu nó quay lại mà không có tôi, tôi sẽ ở giữa đây và nhà cha của Quý bà Archibald.”

Khi Khan điều nước kiệu trên lối vào nhà Emily, một tấm rèm ở một khung cửa sổ khung vòm rộng lay động. Một phút sau cửa chính mở, và Emily chạy vù ra ngoài. “Whitney!” cô hét lên vui sướng, quàng tay quanh nàng và đập lại cái ôm của Whitney. “Ồi Whitney, để mình nhìn bạn nào!” Tươi cười, Emily lùi lại, vẫn còn nắm hai bàn tay của Whitney trong tay mình. “Bạn đúng là xinh đẹp tuyệt trần!”

“Bạn trông mới tuyệt,” Whitney nói, ngưỡng mộ mái tóc nâu cắt ngắn hợp thời trang của Emily và được buộc chắc lại với một sợi dây.

“Đó là vì mình hạnh phúc, chứ không phải mình xinh đẹp,” Emily cãi lại.

Hai cô gái tay trong tay bước vào phòng khách. Một người đàn ông dong dong, tóc màu cát gần 30 tuổi đứng lên, đôi mắt màu nâu đỏ mỉm cười khi Emily nín thở bắt đầu giới thiệu. “Whitney, mình muốn giới thiệu chồng mình-”

“Michael Archibald,” anh hoàn chỉnh trước khi vợ anh đặt hàng rào tước hiệu vào cách ứng xử của Whitney. Đó là một cử chỉ thân thiện còi mồm, đơn giản và không giả tạo, và Whitney trân trọng ý định tinh tế đó, và tất nhiên cả người vợ rạng rỡ của anh.

Một lúc sau, anh cáo lỗi và rút lui để các cô gái trò chuyện, và họ đã nhiệt tình kéo dài chuyện đó đến hai giờ đồng hồ. “Paul đã ở đây sáng nay,” Emily nói khi Whitney nán nã đứng lên để về. “Anh ấy đến nói với cha mình về điều gì đó.” Một nụ cười có lỗi thoáng qua trên khuôn mặt xinh xắn của Emily. “Mình... ừm... Mình nghĩ sẽ không phiền hà gì nếu mình - rất ngẫu nhiên, bạn hiểu đấy - nhắc lại vài điều mà Monsieur DuVille đã nói về chuyện bạn đã nổi tiếng như thế nào ở Pháp. Mặc dù,” Emily nói thêm khi nụ cười của cô biến mất, “Mình không chắc Monsieur có làm một việc tốt cho bạn hay không khi nói về bạn như thế trước mặt Margaret Merryton. Anh ấy phô trương sống động những mẫu chuyện chinh phục của bạn, và bây giờ cô ta thậm chí còn ghét bạn hơn trước kia.”

“Tại sao?” Whitney nói khi họ đi đến đại sảnh chính.

“Tại sao cô ta luôn ghét bạn? Mình cho rằng bởi vì bạn là người giàu nhất trong những đứa bọn mình. Nhưng bây giờ cô ta đang bận rộn với người hàng xóm mới của bạn, có lẽ cô ta sẽ thay đổi, thân thiện hơn thay vì hằn học.” Trước vẻ mặt bối rối của Whitney, Emily giải thích. “Ngài Westland, hàng xóm mới của bạn. Từ những gì Elizabeth nói với mình ngày hôm qua, Margaret xem ngài ấy là tài sản độc quyền của mình.”

“Elizabeth thế nào rồi?” Whitney hỏi, hoàn toàn quên lãng Margaret khi nhắc đến đối thủ cạnh tranh tình yêu của Paul.

“Vẫn đẹp và ngọt ngào như xưa. Và bạn cũng nên biết là Paul hầu như tháp tùng cô ấy đến mọi nơi.”

Whitney nghĩ về điều đó khi nàng phi nước đại xuyên qua cánh đồng trồng của cha Emily. Elizabeth luôn là mọi thứ mà Whitney muốn trở thành - mềm mòng, nghiêm trang, tóc vàng, nhỏ nhắn và ngọt ngào.

Gió thổi tung tóc nàng, khiến dải ruy băng nhung lỏng ra và bay phất phới. Bên dưới nàng, Whitney có thể cảm thấy Khan uyển chuyển phóng tới và cong lên khi nó lướt trên mặt đất với tốc độ đáng ngạc nhiên. Tiếc rẻ, nàng điều khiển nó chạy nước kiệu nhỏ, dần dần chuyển sang đi bộ khi họ tiến vào khu rừng theo một lối mòn mà giờ chỉ tồn tại trong ký ức của Whitney. Những con thỏ chạy tung tăng trên những tầng cây thấp, và những chú sóc chạy vụt lên cây khi họ lướt qua những hàng cây dày đặc. Một vài phút sau, họ leo lên đến đỉnh đồi, và Whitney cẩn thận điều khiển Khan chạy xuống một sườn đồi dốc dẫn đến một đồng cỏ bao quanh bởi một dòng suối lớn chạy dọc phía Bắc vùng đất của cha nàng.

Xuống ngựa, Whitney buộc dây cương của Khan quanh một cây sồi lớn, đợi vài phút để chắc chắn là nó sẽ đứng yên, sau đó nàng vỗ nhẹ vào cái cổ bóng mượt của nó và rào bước trên cánh đồng cỏ về phía dòng suối. Khi bước đi, nàng thỉnh thoảng dừng lại để nhìn xung quanh với đôi mắt trường thành và trân trọng hơn, thưởng thức hương vị cuối hè của những bông hoa dại và cỏ ba lá xanh tươi. Tuy nhiên, nàng không nhìn lên qua vai, nên không chú ý đến một người cưỡi ngựa đơn độc đang ngồi bất động trên một con tuần mã màu nâu đỏ quan sát từng cử động của nàng.

Clayton cười toe toét khi Whitney cỡi bỏ chiếc áo ngoài màu ngọc lam và nhí nhánh vắt nó trên vai phải. Thoát khỏi những quy tắc của xã hội Paris, bước đi của nàng thoải mái, nhịp nhàng, vừa sống động vừa gợi cảm, mái tóc dày đung đưa khi nàng thong thả bước về phía dòng suối. Nàng thư thả tiến đến một gò đất nhỏ nghiêng về phía mép nước. Ngồi dưới một cây sung dâu già cỗi sần sùi mọc vuron lên từ gò đất, nàng tuột khỏi đôi ủng cười ngửa, kéo tất ra và vút chúng bên cạnh đôi ủng.

Con ngựa bồn chồn không yên bên dưới chàng khi Clayton cân nhắc có tiếp cận con mồi của mình hay không. Khi nàng kéo váy lên và háo hức lội xuống suối, chàng cười khoái trá và quyết định. Rẽ ngựa về phía rừng cây, chàng đi qua khu rừng để xuống đồng cỏ bên dưới. Lội trong dòng suối, Whitney nhanh chóng nhận ra là nó không thú vị như nàng vẫn nhớ. Vì một điều, nước đang lạnh giá và những hòn đá dưới chân nàng sắc nhọn và trơn. Lường lự, nàng lội ngược lại bờ suối và nằm dưới người trên cỏ. Tóc nàng xõ sang hai bên, bay là đà bên mặt nước gợn sóng lần lần khi nàng nằm trên hai khuỷu tay chống lên, hai tay ôm cằm, lưỡi biếng năng lên hạ xuống bấp bênh để gió thổi khô chúng. Nàng quan sát những con vật chạy vụt qua trong những bóng râm và cố gắng tưởng tượng giây phút Paul nhìn thấy nàng lần đầu tiên trong tối nay, bỗng một chuyển động nhỏ gần cây sung dâu thu hút sự chú ý của nàng.

Từ đuôi mắt, Whitney thoáng thấy một đôi ủng cười ngửa màu nâu đất tiền sáng bóng có thể soi gương được. Nàng cứng người, sau đó lặn người lại và nhanh chóng ngồi nhòm dậy, kéo đầu gối vào gần ngực và vội vã kéo chiếc váy ướt quanh hai bàn chân trần.

Người đàn ông đó đang đứng với một bên vai lơ đãng tựa vào thân cây sung dâu, hai cánh tay khoanh lỏng lơ lửng trước ngực. “Câu cá?” chàng hỏi trong khi ánh mắt rà soát từng đường cong ấm áp trên cơ thể nàng, nán nã giây phút ở những ngón chân trần lộ ra bên dưới chân váy cười ngửa ẩm ướt, sau đó ung dung chiêm ngưỡng những tài sản nữ tính của nàng khiến Whitney có cảm giác như là nàng vừa bị lột hết quần áo. “Đó thám?” nàng lạnh lùng đối đáp.

Anh ta không buồn trả lời, mà nhìn nàng với vẻ thích thú không che giấu. Whitney héch càm và kiêu ngạo đáp trả ánh mắt của anh ta. Anh ta rất cao, dễ đến 1m88, xương xường và tràn trề sức sống. Quai hàm rắn chắc và đẹp như tạc, mũi thẳng. Ngọn gió nhẹ nhàng thổi tung mái tóc màu nâu cà phê dày. Bên dưới cặp lông mày sẫm màu là đôi mắt xám đang quan sát nàng với sự vui thích rõ ràng. Khuôn mặt cao-râu-sạch-sẽ rất điển trai - Whitney cho phép anh ta như thế - nhưng ánh mắt táo bạo của anh ta có vẻ ngạo mạn của đàn ông, và về uy quyền không nhượng bộ, vẻ kiêu ngạo thể hiện trên đường nét cằm của anh ta, những điều đó không phải là những gì Whitney thích.

Miệng anh ta cong lên thành một nụ cười nửa miệng. “Nàng định bơi sao?”

“Không, tôi đang cố được ở một mình, Ngài...?”

“Westland,” anh ta đỡ lời, ánh mắt anh ta thấp xuống chạm vào bộ ngựa tròn đầy đang áp chặt vào chiếc áo sơ mi trắng mỏng. Whitney khoanh tay che ngực, và nụ cười của anh ta rộng hơn với vẻ hiểu biết.

“Ngài Westland!” nàng giận dữ gất lên, “Khả năng định hướng của ngài chắc cũng kém cỏi gần bằng thái độ cư xử của ngài!”

Lời chê bai cáu kỉnh của nàng dường như chỉ đẩy anh ta đến bờ vực của việc phá lên cười. “Thật sao, tại sao vậy, thưa quý cô?”

“Bởi vì ngài đang xâm phạm,” Whitney nói. Khi anh ta vẫn không thể hiện chút ý định bỏ đi hoặc xin lỗi, Whitney biết rằng nàng sẽ là người phải đi. Nghiến răng, nàng tức tối liếc về phía đôi ủng và tất của mình.

Anh ta đứng thẳng từ tư thế dựa dẫm và bước về phía nàng, rồi giơ tay ra. “Cho phép ta giúp nàng?” anh ta đề nghị.

“Ngài chắc chắn là có thể giúp tôi,” Whitney trả lời, nụ cười của nàng thể hiện rõ sự lạnh lùng và khiếm nhã. “Lên ngựa và đi khỏi.”

Có gì đó lóe lên trong đôi mắt xám của anh ta, nhưng nụ cười thì vẫn còn đó, và bàn tay anh ta vẫn giang ra. “Tay ta đây, nắm lấy.” Whitney phớt lờ và đứng dậy mà không có sự giúp đỡ. Việc đi tất lại không thể tránh khỏi để lộ đôi chân nàng trước một người đàn ông đang nghiêng người vào cái cây và quan sát nàng, vì vậy nàng đi vào ủng và giúi đôi tất vào túi áo khoác.

Bước nhanh về phía Khan, nàng nhặt chiếc roi và bước lên một gốc cây đổ, rồi quăng mình lên yên ngựa. Con ngựa của anh ta, màu nâu đỏ mạnh mẽ và xinh đẹp đang buộc bên cạnh ngựa của nàng. Nàng quay ngoặt Khan một vòng, thúc nó phi nước đại qua cánh rừng.

“Thật vui được gặp cô lần nữa, Cô Stone,” Clayton cười khoái trá. “Cô nàng nhỏ bé hung dữ,” chàng thêm vào đầy tán thưởng.

Vừa thoát khỏi tầm nhìn, Whitney kim Khan lại để chạy nước kiệu nhỏ. Nàng khó có thể tin rằng Ngài Westland là người hàng xóm mà cha nàng kính trọng đến như vậy. Nàng nhớ, nhớ rằng anh ta cũng được mời đến buổi tiệc tối nay. Tại sao lại thế, người đàn ông đó thô lỗ không thể chịu đựng được, tro trên một cách quá đáng và ngạo mạn đến điên người! Làm sao mà cha nàng lại thích anh ta chứ?

Nàng vẫn băn khoăn về điều đó khi nàng bước vào phòng may vá và ngồi xuống bên cạnh di nàng. “Di không bao giờ đoán được cháu vừa gặp ai đâu,” nàng đang kể với di khi Sewell, người hầu đã già của gia đình, cẩn thận dâng hăng giọng và tuyên bố, “Quý bà Amelia Eubank yêu cầu gặp cô.”

Mặt Whitney tái đi. “Tôi? Lạy Chúa, tại sao chứ?”

“Đưa Quý bà Eubank vào phòng khách hoa hồng, Sewell,” Quý bà Anne nói, hiểu kỳ quan sát Whitney, người đang hốt hoảng nhìn quanh căn phòng để tìm nơi chốn. “Chuyện gì khiến cháu thất kinh thế, cháu yêu?”

“Di không biết bà ấy đâu, Di Anne. Khi cháu còn nhỏ bà ấy thường xuyên quát cháu là không được cắn móng tay.”

“Ừ, thì ít nhất bà ấy cũng quan tâm đến cháu đủ để muốn sửa đổi cháu, chuyện đó tốt hơn tất cả những người ở đây đi có thể nói vậy.”

“Nhưng đó là lúc đang ở trong nhà thờ,” Whitney tuyệt vọng rên rỉ.

Nụ cười của Anne đầy thông cảm nhưng cũng cương quyết. “Dì sẽ thừa nhận rằng bà ấy là một người đặc biệt và rất thẳng tính. Nhưng bốn năm trước đây khi tất cả hàng xóm của cháu đến gặp dì, Quý bà Eubank là người duy nhất có một lời tốt đẹp về cháu. Bà ấy nói cháu có cá tính. Và bà ấy có ảnh hưởng rất lớn đối với mọi người xung quanh đây.”

“Đó là bởi vì tất cả bọn họ đều sợ bà ấy đến chết.” Whitney thờ dãi.

Khi Lady Anne và Whitney bước vào phòng khách, Bà quả phụ thừa kế Eubank đang xem xét một con gà lôi đỏ bằng sứ thủ công. Nhấn mặt để thể hiện sự chán ghét, bà đặt vật đó lên trên mặt lò sưởi và nói với Whitney, “Đồ vật này chắc là sở thích của cha cháu. Mẹ cháu không để những thứ như vậy trong nhà mình.”

Whitney mới miệng định nói, nhưng không thể nghĩ ra được một câu trả lời. Quý bà Eubank mò mẫm tìm chiếc kính một mắt đang treo lơ lửng trước ngực, đưa nó lên mắt và ngắm soi Whitney từ đỉnh đầu đến đầu ngón chân. “Hừm, cô gái, cô phải nói gì về mình chứ?” bà yêu cầu.

Kìm nén lại phản ứng trẻ con là vịn vẹo hai bàn tay, Whitney lịch sự nói, “Cháu rất vui được mặt bà sau nhiều năm, thưa bà.”

“Nhảm nhí!” bà quả phụ nói. “Cháu vẫn còn nhai móng tay chứ?”

Whitney gằn như, nhưng chưa phải, đảo tròn mắt. “Không, thực ra cháu không còn.”

“Tốt! Cháu có một vóc dáng chuẩn, khuôn mặt xinh đẹp. Bây giờ, nói đến lý do cho chuyến thăm hỏi của ta. Cháu vẫn còn có ý định lấy Sevarin không?”

“Cháu - cháu gì cơ?”

“Cô gái trẻ, ta mới là người được cho là điếc. Nào giờ thì cháu muốn, hay không muốn giành được Sevarin?”

Whitney cuống cuống nghĩ đến rồi gạt bỏ nửa tá những câu trả lời. Nàng van nài nhìn dì, người đang nhìn lại nàng với vẻ tươi cười mà không giúp ích được gì. Cuối cùng, nàng siết hai bàn tay sau lưng và nhìn thẳng vào người đang hành hạ mình. “Có, nếu cháu có thể.”

“Ha! Cũng nghĩ thế!” bà quả phụ vui vẻ nói, sau đó đôi mắt bà nheo lại. “Cháu sẽ không trở nên đồ mặt và cười điệu, đúng không? Bởi vì nếu cháu như vậy, cháu có thể quay trở lại Pháp. Cô Elizabeth đã cố gắng làm như thế nhiều năm nay, và cô ấy vẫn chưa lấy được Sevarin. Cháu nên nghe lời khuyên của ta, và cho chàng trai trẻ đó thấy một chút cạnh tranh! Cạnh tranh là những gì cậu ta cần - cậu ta quá tự tin với phụ nữ từ trước đến giờ.” Bà quay sang Quý bà Anne. “Trong mười năm năm, tôi đã nghe những người hàng xóm nhảm chán của mình dự báo một tương lai kinh khủng cho cháu gái bà, thưa bà, nhưng tôi luôn tin rằng luôn có hy vọng cho cô bé. Bây giờ,” bà nói với một nụ cười tự mãn, “Tôi định ngồi xuống và cười vỡ bụng nhìn cô bé chộp lấy Sevarin ngay trước mắt họ.” Nàng chiếc kính một mắt lên mắt, bà dành cho Whitney một cái dò xét cuối cùng, sau đó bỗng nhiên gạt đầu. “Đừng Làm Ta Thất Vọng, cô gái.”

Vẫn còn chưa thể tin được đến chừng sờ, Whitney nhìn chằm chằm vào ngưỡng cửa mà bà quả phụ vừa mới đi qua. “Cháu nghĩ bà ấy hơi điên.”

“Dì nghĩ bà ấy tinh ranh như một con cáo,” Quý bà Anne trả lời với một nụ cười tội lỗi. “Và dì nghĩ cháu sẽ thông minh để nghe theo lời khuyên của bà ấy.”

*****

Whitney ngồi bất động trước chiếc gương của bàn trang điểm quan sát Clarissa khéo léo uốn mái tóc dài của nàng thành những lọn xoắn tỉ mỉ tết cùng với một chuỗi kim cương - món đồ cuối cùng và xa xỉ nhất mà cha nàng đã gửi tiền cho nàng để chi tiêu ở Pari. Khi Clarissa kéo vài sợi tóc xoắn mềm mại qua tai nàng, làn gió đêm thổi bay những tấm rèm, làm cánh tay Whitney nổi da gà. Tối nay thời tiết khá lạnh, rất phù hợp với Whitney vì chiếc váy nàng muốn mặc may bằng vải nhung.

Khi chiếc váy đang được cài lại phía sau lưng, Whitney nghe thấy tiếng những cỗ xe kéo vào lối đi, những tiếng cười vang vọng lại, xa xa nhưng có thể nhận ra, dạt vào từ cửa sổ để mở. Có phải họ đang cười vì nhớ lại những trò cười cũ của nàng? Có phải Margaret Merry hay một trong những cô gái đó đang cười khẩy về những cách cư xử đáng xấu hổ trước đây của nàng?

Whitney không để ý là Clarissa đã làm xong và lặng lẽ rời khỏi phòng. Nàng cảm thấy lạnh toát toàn thân, sợ hãi và khổ sở vì không tin tưởng vào chính mình hơn bao giờ hết từ trước nay. Trong những năm ở Pháp, nàng đã luôn luyện tập vì tối nay và mơ ước đến nó.

Nàng thơ thẩn đến gần cửa sổ, đầu óc rối tung khi nghĩ đến Elizabeth sẽ mặc gì tối nay. Một thứ gì đó màu xanh phấn, không nghi ngờ gì. Và quuyền rũ từ tốn. Gạt tấm rèm màu ngà thêu chỉ vàng, nàng nhìn xuống, những chiếc đèn xe đu đưa khi những cỗ xe chạy dọc lối đi đã được quét dọn. Cái này nói tiếp cái kia, những chỗ xe dừng lại trước thềm nhà với một con số đáng kinh ngạc. Cha nàng phải mời đến nửa vùng, nàng bồn chồn nghĩ. Và tất nhiên, tất cả bọn họ đều chấp nhận lời mời của ông. Tất cả bọn họ đều nóng lòng muốn nhìn thấy nàng, dò tìm những khiếm khuyết, vài dấu hiệu về cô gái ngang ngạnh trước đây.

Bước vào phòng Whitney được hai bước, Anne đột ngột dừng lại, một nụ cười chậm chãi nhưng sáng bừng lướt trên mặt bà. Nhìn nghiêng, những đường nét đẹp như điêu khắc của Whitney trông quá đáng yêu để có thể là thật. Anne nhìn thấy mọi thứ, từ hàng lông mày dày rù bóng xuống làn da tươi

tấn như hoa mộc lan, đến chuỗi kim cương tỏa sáng giữa những lọn tóc xoắn màu gỗ dái ngựa mướt bóng và lấp ló bên dưới những sợi tóc rủ qua tai nàng. Dáng người tròn trĩnh của nàng bao bọc trong một chiếc váy nhung eo cao màu xanh lá cây và ngọc lục bảo. Vạt áo ôm khít vào bộ ngực nàng, phô bày một khoảng da thịt tảo bạo phía trên chiếc cổ áo vuông. Đường như để chuộc lại cho phần ngực phô bày không khiêm tốn, ống tay áo bằng vải nhung màu ngọc lam không để lộ một chút da thịt nào từ vai đến cổ tay, nơi chúng kết thúc tại một điểm trên mu bàn tay. Giống như phía trước, lưng váy rủ xuống thành những nếp gấp nhưng thật sang trọng với vẻ đơn giản của nó.

Một cỗ xe kéo đến phía dưới và Whitney nhìn thấy một chàng trai tóc nâu, cao nhẩy xuống và đưa tay cho một cô gái tóc vàng xinh đẹp. Paul đã đến. Và anh đến cùng Elizabeth. Bất thành linh rời khỏi cửa sổ, Whitney nhìn thấy di nàng và rõ ràng bị giật mình.

“Cháu đẹp đến hút hồn!” Quý bà Anne thì thầm.

“Đi có thích nó không - ý cháu là chiếc váy?” Giọng nói của Whitney đã khàn đi và riu lại vì sự căng thẳng ngày càng tăng.

“Thích nó?” Anne cười lớn. “Cháu yêu, đó là cháu! Tảo bạo, duyên dáng và đặc biệt.” Bà gơ bàn tay đang cầm một đôi hoa tay ngọc lục bảo tuyệt đẹp ra. “Sáng nay cha cháu hỏi di cháu sẽ mặc áo màu gì, và ông ta vừa mang cái này để đưa cho cháu. Đó là của mẹ cháu,” Anne nói thêm khi Whitney nhìn chăm chăm vào một chiếc vòng cổ nạm ngọc sáng long lanh.

Viên ngọc lớn dễ đến một inch, với bốn đường viền kim cương lấp lánh ở bốn bên. Nó không phải là của mẹ nàng; Whitney đã dành hàng giờ, rất lâu trước đây, âu yếm chạm vào tất cả những những món nữ trang và của quý trong chiếc hộp đựng châu báu của mẹ nàng. Nhưng nàng quá hồi hộp để tranh cãi về điều đó. Nàng đứng cứng đờ khi di nàng đeo chiếc vòng cổ cho mình.

“Hoàn hảo!” Anne thốt lên với sự hài lòng, quan sát hiệu ứng của viên ngọc lấp lánh nếp trên vùng hõm giữa ngực Whitney. Ngóatic vào cánh tay Whitney, Anne bước lên một bước. “Đi nào, cháu yêu - giờ là thời điểm cho lần ra mắt thứ hai của cháu.” Whitney ước với cả trái tim nàng rằng Nicolas DuVille cũng ở đây để giúp nàng vượt qua lần ra mắt này.

Cha nàng đang sốt ruột đi lại ở chân cầu thang, chờ để tháp tùng nàng đến phòng khiêu vũ. Khi ông nhìn thấy nàng bước xuống những bậc thang về phía ông, ông dừng khựng lại giữa bước đi, và về ngưỡng mộ sững sốt trên mặt ông đã tăng thêm lòng tự tin đang nao núng của Whitney.

Bên dưới lối đi có mái vòm rộng dẫn đến phòng khiêu vũ, ông dừng lại và gạt đầu ra hiệu với dàn nhạc ở góc phòng, và một tiếng nhạc bỗng vang lên đột ngột. Whitney có thể cảm giác những ánh mắt chuyển hướng về phía nàng, nghe thấy những tiếng ồn ào của đám đông nhanh chóng lắng dần khi những tiếng rì rào trượt vào sự im lặng đáng ngại. Nàng hít một hơi thở sâu và run rẩy, tập trung nhìn phía trên đầu mọi người một chút, và bước xuống ba bậc thang thấp để cha nàng dẫn đến giữa phòng.

Những ánh mắt chăm chú, dò xét trong im lặng dõi theo nàng, và lúc đó, nếu nàng tìm thấy đủ sức mạnh, Whitney sẽ nhấc váy và chạy bay đi. Nàng níu vào ký ức về Nicolas DuVille, với vẻ thanh lịch tươi cười và kiêu hãnh của anh, và cách anh tháp tùng nàng đến mọi nơi. Anh sẽ nghiêng người và thì thầm vào tai nàng, “Họ chẳng là gì cả mà chỉ là vài tên tình lữ, chérie! Chỉ cần ngẩng cao đầu!”

Đám đông tách ra khi một chàng trai trẻ tóc đỏ chen ra - Peter Redfern, người đã từng chọc ghẹo nàng không nhân nhượng khi còn là một đứa trẻ nhưng cũng là một trong những người bạn hiếm hoi của nàng. Vào tuổi 25, đường chân tóc của Peter đã cao hơn một chút, nhưng những nét trẻ con vốn là đặc trưng của anh vẫn còn đó. “Chúa lòng lành!” anh thốt lên với lòng ngưỡng mộ không che giấu khi anh đứng đối diện với nàng. “Là em sao, cô nàng tình ranh nhỏ bé! Em đã làm vì với những nốt tàn nhang của mình rồi?!”

Whitney nuốt lại một tiếng cười kinh hoàng trước cách chào mừng không đúng đắn này và đặt tay nàng vào bàn tay đang mở ra của anh. “Còn anh đã làm gì với mái tóc của mình hả Peter?” Nàng đáp trả và cười rạng rỡ với anh.

Peter phá lên cười và sự căng thẳng im lặng phá vỡ. Mọi người bắt đầu nói, đến gần nàng và chào hỏi.

Mong đợi và căng thẳng tăng nhanh, nhưng Whitney kìm lại thôi thúc quay lại và tìm kiếm Paul khi từng phút trôi qua, và nàng tiếp tục thực hiện những phản ứng máy móc, hết lần này đến lần khác. Phải, nàng đã thích thú ở Paris. Phải, cũng như Chú Edward Gilbert. Phải, nàng sẽ hài lòng khi tham dự bữa tiệc này hoặc những bữa tiệc khác.

Mười lăm phút sau, Peter vẫn đứng cạnh nàng khi Whitney đang nói chuyện với vợ của một người bảo chế thuốc. Bên trái nàng, nơi những cô gái trong làng và chồng họ đang đứng, Whitney nghe thấy tiếng cười ác ý quen thuộc của Margaret Merryton. “Tôi nghe cô ta đã có một màn biểu diễn ở Paris và đó là tất cả, sau đó cô ta lần tránh khỏi xã hội lịch thiệp đó.”

Peter cũng nghe thấy và anh cười nhạo nhử với Whitney. “Đây là lúc đối mặt với Cô Merryton. Em không thể tránh cô ta mãi mãi. Và dù sao, cô ta cũng đang đứng với vài người mà em chưa gặp.”

Trước sự thúc giục của Peter, Whitney lưỡng lự quay sang đối mặt với kẻ đối đầu thời thơ ấu của nàng.

Margaret Merryton đang đứng với một tay đặt đầy sở hữu trên ống tay áo màu nâu đỏ của Clayton Westland. Buổi chiều hôm nay, Whitney đã thề rằng không có gì, không có điều gì có thể khiến nàng không thích Clayton Westland hơn nữa, nhưng nhìn thấy anh ta với Margaret, biết rằng anh ta đang lắng nghe những nhận xét phi báng của cô ta, sự không thích ban đầu của Whitney đã chuyển thành sự chán ghét thực sự.

“Tất cả chúng tôi đều thất vọng vì cô không thể tìm được một người chồng ở Pháp, Whitney,” Margaret nói với vẻ ác ý ngọt xớt.

Whitney nhìn cô ta với thái độ khinh ghét lạnh lùng. “Margaret, mỗi lần cô mở miệng, tôi luôn mong đợi nghe thấy một chuyện ba hoa.” Sau đó nàng nhấc váy, định quay sang nói chuyện với Emily, nhưng Peter đã nắm khuỷa tay nàng. “Whitney,” anh nói, “cho phép anh giới thiệu Ngài Westland với em. Ngài

ấy đã thuê trang viên Hodge và vừa trở về từ Pháp.”

Vẫn còn nhức nhối vì những lời nhận xét độc ác của Margaret, Whitney nhảy đến kết luận ngay rằng nếu Clayton Westland vừa trở về từ Pháp, anh ta phải là người cung cấp cho Margaret lời dối trá rằng Whitney là một người bị xã hội ruồng bỏ ở đó. “Ngài cảm thấy sống ở nông thôn như thế nào, Ngài Westland?” nàng hỏi bằng một giọng lạnh nhạt chán nản.

“Hầu hết mọi người ở đây đều rất thân thiện,” anh ta trả lời đầy ảm ý.

“Tôi dám chắc là họ như vậy.” Whitney hầu như có thể cảm nhận thấy anh mắt anh ta lộ bỏ quần áo nàng giống như lúc ở bờ suối. “Có lẽ một trong số họ có thể ‘thân thiện’ đủ để chỉ cho ngài biết ranh giới vùng đất của ngài, nhờ vậy mà ngài không tự làm mình xấu hổ vì xâm phạm đất của chúng tôi như sáng nay.”

Một sự im lặng sững sờ bao trùm lên cả nhóm; vẻ hài hước trên mặt Clayton Westland biến mất. “Cô Stone,” chàng nói với giọng kiên nhẫn kim ché, “chúng ta dường như có ấn tượng không tốt về nhau.” Ra hiệu về phía sàn nhảy, chàng nói, “Có lẽ nàng sẽ dành cho ta cơ hội khiêu vũ...”

Nếu anh ta có nói thêm gì nữa, Whitney cũng không nghe thấy, bởi vì ngay sau lưng và rất gần với tai nàng là một giọng nói sâu trầm quen thuộc đến nhức nhối, “Xin thứ lỗi, tôi được kể là Whitney Stone đang ở đây tối nay, nhưng tôi không nhận ra cô ấy.” Tay anh chạm vào khuỷu tay nàng, và mạch máu Whitney đập tán loạn khi nàng để Paul chậm chậm quay nàng lại đối diện với anh.

Nàng ngược mắt lên và nhìn vào đôi mắt xanh nhất trên cõi thiên đường này. Một cách vô thức, nàng đưa cả hai bàn tay ra và cảm thấy chúng nằm vững chãi trong bàn tay mạnh mẽ, ấm áp của Paul. Trong bốn năm qua, nàng đã diễn tập hàng tá những điều khôn ngoan để nói vào giờ phút này; nhưng khi nhìn vào khuôn mặt đẹp trai và thân thương của anh, tất cả những gì nàng có thể nói chỉ là, “Xin chào, Paul.” Một nụ cười chậm chậm, ngưỡng mộ nở trên khuôn mặt anh khi anh kéo tay nàng đặt lên cánh tay gấp lại của anh và nói đơn giản. “Khiêu vũ với anh nhé.”

Trong lòng run run, Whitney bước vào vòng tay Paul và cảm nhận bàn tay anh lướt quanh eo nàng để ôm nàng lại gần hơn. Bên dưới những ngón tay nàng, chiếc áo khoác màu xanh sẫm thanh lịch của anh giống như một vật sống động khiến những ngón tay nàng râm ran muốn lướt trên đó và vuốt ve. Nàng biết rằng bây giờ là lúc trở thành cô gái tự tin, vui vẻ như khi nàng ở Paris, nhưng những ý nghĩ của nàng đang rối tung lên, cứ như là một phần của nàng lại trở thành cô bé mười năm tuổi. Tất cả những gì nàng muốn nói là, “Em yêu anh. Em luôn yêu anh. Bây giờ anh có muốn em không? Em đã thay đổi đủ để khiến anh muốn em chưa?”

“Em có nhớ anh không?” Paul hỏi.

Hồi chuông cảnh báo vang lên trong đầu nàng khi nàng nghe thấy giọng nói đầy tự tin của anh. Theo phản xạ tự nhiên, nàng trao cho anh một nụ cười nửa miệng trêu chọc. “Em nhớ anh đến tuyệt vọng!” nàng tuyên bố với đủ sức nhấn mạnh khiến nó trở nên hoàn toàn là cường điệu.

“‘Tuyệt vọng’ như thế nào?” Paul dai dẳng, nụ cười toe toét của anh rộng mở.

“Em thực sự rất cô đơn,” Whitney trêu, trong khi biết rằng Emily đã tung cho anh những câu chuyện về sự nổi tiếng của nàng ở Paris. “Thực ra, em gần như đã trở thành hao mòn trong cô đơn vì anh.”

“Nói dối.” Anh cười thành tiếng, bàn tay đặt trên eo nàng siết chặt đầy sở hữu. “Đó không phải là những gì anh nghe thấy sáng nay. Em có hay không nói với vài quý ông người Pháp rằng nếu em ấn tượng với tốc độ hiệu như với tính tự phụ của hân, thì em sẽ bị quyến rũ mà chấp nhận lời đề nghị của anh ta?”

Whitney chậm chậm gạt đầu, môi nàng giật giật vì nén cười. “Đúng thế.”

“Anh có thể hỏi đề nghị của hân ta là gì không?” Paul nói.

“Không, anh không thể.”

“Anh có nên thách đấu với hân ta không?”

Whitney cảm thấy như nàng đang khiêu vũ trong không khí. Anh có nên thách đấu với hân ta không? Paul đang tán tỉnh nàng, thực sự tán tỉnh nàng!

“Elizabeth thế nào?” Trước khi lời nói thoát khỏi môi nàng, nàng đã rửa mình bằng cả tiếng Pháp và tiếng Anh. Và khi nàng nhìn thấy nụ cười tự mãn lóe trên khuôn mặt Paul, nàng cảm thấy muốn đập lên chân mình vì tự giận mình.

“Anh sẽ tìm cô ấy và mang đến để em có thể tự nhìn,” Paul đề nghị, nụ cười am hiểu nấn ná trong mắt anh khi bản nhạc gần hết.

Whitney vẫn còn đang cố khôi phục lại từ sự bê mặt do sai lầm khủng khiếp của nàng khi nàng nhận ra rằng Paul đang hướng nàng trực tiếp đến nhóm người của Clayton Westmoreland. Cho đến lúc đó, nàng đã hoàn toàn quên rằng nàng đã quay lưng lại với anh ta khi anh ta mời nàng khiêu vũ và bỏ đi với Paul.

“Tôi tin là tôi đã cướp cô Stone đi khi ngài định mời cô ấy khiêu vũ, Clayton,” Paul nói.

Nghĩ đến thái độ thô lỗ của nàng trước đó, Whitney không thể tìm cách nào để tránh không phải nhảy với người hàng xóm đáng ghê tởm của mình bây giờ. Nàng đợi Clayton nhắc lại lời mời, nhưng anh ta không có chút động thái nào. Với mọi người chứng kiến sự bê bàng của nàng, Clayton để nàng đứng đó cho đến khi nàng đỏ mặt và xấu hổ và tức giận. Sau đó anh ta đưa tay ra và nói với giọng điệu kém nhiệt tình và buồn chán. “Cô Stone?”

“Không, cảm ơn,” Whitney lạnh lùng đáp. “Tôi không muốn nhảy, ngài Westland.” Quay gót, nàng bước về phía đối diện của căn phòng, giữ khoảng cách lớn nhất có thể giữa nàng và con người thô lỗ què mửa đó. Nàng tham gia vào một nhóm bao gồm cả Di Anne. Nàng đứng đó khoảng 3 đến 5 phút cho đến khi cha nàng xuất hiện và kéo khuỷu tay nàng đi. “Có vài người cha muốn con gặp mặt,” ông nói với vẻ cương quyết cộc cằn.

Cho dù với giọng điệu đó của ông, Whitney có thể nói là ông rất tự hào về nàng tối nay, và nàng vui vẻ đi theo ông dọc theo rìa ngoài của phòng khiêu vũ... cho đến khi nàng nhận ra ông đang dẫn nàng đến đâu. Ngay phía trước, Clayton Westland đang có một cuộc trò chuyện vui vẻ với Emily và chồng cô. Margaret Merryton vẫn níu chặt vào cánh tay anh ta.

“Cha, xin dừng!” Whitney van vì thì thầm và lùi lại. “Con không thích anh ta.”

“Đừng có ngớ ngẩn!” ông giận dữ quát, kéo mạnh nàng hết đoạn đường còn lại. “Con bé đây rồi,” ông nói với Clayton Westland với giọng bùng nổ vui vẻ. Ông quay sang Whitney và nói với kiểu nàng là một đứa trẻ 9 tuổi. “Hãy nhún chào và nói ‘chào’ với người bạn và hàng xóm của chúng ta, ngài Clayton Westland.”

“Chúng tôi đã gặp rồi,” Clayton nói tỉnh khô.

“Chúng ta đã gặp,” Whitney nhắc lại yếu ớt. Má nàng rục lên khi chịu đựng cái nhìn nhạo báng của Clayton. Nếu anh ta nói hoặc làm điều gì khiến nàng xấu hổ trước mặt cha nàng, Whitney nghĩ nàng có thể giết anh ta. Lần đầu tiên trong đời, cha nàng đang nhìn nàng như một người được chấp nhận và có thể chấp nhận, và ông tự hào về nàng.

“Rất tốt. Tốt,” cha nàng nói và nhìn từ Whitney sang Clayton đầy mong đợi. “Vậy tại sao hai người không nhảy? Điệu nhạc đó là—”

Lý do họ chưa khiêu vũ, Whitney nhận ra ngay, là bởi vì biểu hiện xa cách của Clayton rõ ràng cho thấy là anh ta sẽ không mời nàng nhảy lần nữa kể cả bị ai đó dí súng vào đầu. Cảm thấy thấp kém hơn cả một con côn trùng, Whitney gắng sức nhìn anh ta với vẻ cầu xin, và rồi liếc về phía sàn nhảy, thể hiện một lời mời không thể làm lần được với anh ta.

Lông mày anh ta nhướng lên với vẻ thích thú nhạo báng. Trong một phút kinh hoàng, Whitney nghĩ rằng anh ta sẽ phớt lờ lời mời của nàng, nhưng thay vì vậy anh ta nhún vai, và không làm gì nhiều hơn là đưa cánh tay ra mời nàng, anh ta bước về phía sàn nhảy, tùy nàng đi theo hoặc đứng yên ở đó.

Whitney đi theo, nhưng nàng ghét cay ghét đắng anh ta với từng bước chân anh ta buộc nàng đi. Trượt lại phía sau anh ta, nàng nhìn chăm chăm vào lưng chiếc áo khoác màu rượu của anh ta với ánh mắt sắc như dao, nhưng cho đến khi anh ta quay lại, nàng đã không nhận ra rằng anh ta đang cười - thực sự đang cười trước sự đau khổ của nàng!

Whitney tiến đến chỗ anh ta, rồi rẽ phải, rõ ràng định bỏ anh ta đứng lại giữa những người đang khiêu vũ.

Tay anh ta đưa nhanh ra và tóm lấy khuỷu tay nàng. “Nàng dám!” anh ta gầm gừ, rồi bật cười khi anh ta kéo nàng quay lại đối diện chuẩn bị cho một điệu van.

“Mời tôi khiêu vũ thật quá sức lòng tốt của anh,” Whitney gay gắt bình luận khi nàng lưỡng lự bước vào vòng tay anh ta.

“Đó không phải điều nàng muốn ta làm hay sao?” anh ta hỏi với vẻ ngây thơ chế nhạo và trước khi nàng có thể trả lời, anh ta thêm vào. “Giả như ta biết nàng thích đưa ra lời mời hơn, ta đã không phí hoài hai nỗ lực trước đó.”

“Kiêu ngạo, thô lỗ—” Whitney bắt được ánh mắt lo lắng của cha nàng và mỉm cười rạng rỡ với ông để thể hiện rằng nàng đang có một khoảng thời gian tuyệt vời. Lúc ông quay đi, nàng trừng mắt với vẻ giết người với người bạn nhảy và tiếp tục, “- không thể diễn tả, chịu đựng được—” Đôi vai Clayton Westland bắt đầu rung lên vì cười và Whitney nắc nhen với sự giận dữ của mình.

“Tiếp tục đi,” anh ta thúc giục với một nụ cười toét miệng. “Ta đã không nhận được một lời mắng mỏ nào kể từ còn nhỏ. Nào, đến đâu rồi? Ta ‘không thể diễn tả, chịu đựng được’ -?”

“Táo tợn một cách thái quá,” Whitney tức giận cung cấp, và sau đó với ước muốn một điều gì đó ấn tượng hơn, “- và không phải một quý ông!”

“Giờ thì điều đó đặt ta ở một vị trí rất khó xử,” anh ta nhẹ nhàng chế nhạo. “Bởi vì nàng khiến ta không có lựa chọn nào khác ngoại trừ việc biện hộ cho mình bằng cách chỉ ra rằng thái độ của nàng đối với ta tối nay cũng không giống một quý cô chút nào.”

“Cười đi, làm ơn. Cha tôi đang nhìn chúng ta,” Whitney cảnh báo rồi buộc miệng nàng hé thành một nụ cười.

Clayton làm theo ngay lập tức. Hàm răng trắng của chàng lóe lên thành một nụ cười lười biếng, nhưng ánh mắt của chàng thì thấp xuống nán nã ở đôi môi mềm mại của nàng.

Mục tiêu ánh mắt của chàng không thoát khỏi Whitney, người nàng bỗng cứng người trong tay anh ta. “Anh Westland, tôi nghĩ cuộc gặp gỡ không thoải mái và ngắn ngủi này đã kéo dài đủ rồi!”

Nàng giật lùi lại, nhưng vòng tay chàng siết chặt lại để ngăn nàng không thoát ra được. “Ta không có ý định để hai chúng ta trở thành một hoạt cảnh, bé con,” chàng cảnh báo. Vì Whitney không có lựa chọn nào khác ngoại trừ chuyển động theo chàng dúi, nàng lờ đi tên gọi thân mật không phù hợp đó, nhún vai rồi nhìn đi chỗ khác. “Một buổi tối đáng yêu, đúng không?” giọng chàng kéo dài, và sau đó với tiếng thì thầm rất kịch. “Cha nàng lại đang quan sát chúng ta.”

“Đây là một buổi tối đáng yêu,” Whitney trả treo. Nàng đợi lời đáp trả của Clayton và sau vài giây không có câu trả lời, nàng liếc nhìn anh ta một cách không chắc chắn. Anh ta đang nhìn nàng với vẻ chăm chú nhưng không hề có dấu vết ác ý nào. Đột nhiên Whitney cảm thấy mình ngờ nghệch và xấu tính. Sự thật là, anh ta đã cư xử quá đáng lúc chiều nay ở bên suối, nhưng ngẫm nghĩ lại những điều nàng đã làm và nói với anh ta tối nay, nàng cũng đã không cư xử tốt hơn. Một nụ cười yếu ớt khiến mắt nàng sáng lên như một viên ngọc bích long lanh khi nàng nhìn anh ta “Tôi nghĩ bây giờ sẽ đến lượt anh cư xử khiếm nhã đối với tôi,” nàng công bằng đề nghị. “Hay là tôi đã tính nhầm?”

Đôi mắt chàng cười thể hiện sự tán thưởng trước sự thay đổi thái độ đột ngột của nàng. “Ta nghĩ chúng ta đã bằng nhau,” chàng êm ái nói.

Điều gì đó trong giọng nói sâu trầm và đôi mắt xám của anh ta về sự thanh thoát không gắng sức khi anh ta nhảy điệu van khuấy động một vài ký ức mờ hồ của nàng. Quên mất rằng mắt anh tavẫn đang khóa vào mắt nàng, Whitney nhìn anh ta chăm chú, cố gắng gộp nhặt những chi tiết nhỏ nhất sâu trong tâm trí nàng. “Anh Westland, trước đây chúng ta đã gặp nhau chưa?”

“Nếu chúng ta đã gặp, ta ghét phải nghĩ rằng nàng có thể quên.”

“Tôi chắc rằng rằng nếu chúng ta đã gặp, tôi sẽ nhớ,” Whitney lịch sự nói và gạt bỏ ý nghĩ đó.

Giữ đúng lời hứa, Paul đưa Elizabeth đến khi Clayton và Whitney đi ra từ sàn nhảy. Elizabeth Ashton, Whitney tuyệt vọng nghĩ, trông như một con búp bê sứ mong manh và xinh đẹp. Cô đang mặc một chiếc váy lụa màu xanh-kem tôn lên gò má hồng và những lọn tóc vàng như tỏa sáng, và khi cô nói, giọng cô dịu dàng với sự ngưỡng mộ kinh ngạc. “Mình không thể tin đó là bạn, Whitney.”

Đó là một câu có ngụ ý, tất nhiên, rằng Whitney trước đây chưa bao giờ được như bây giờ khiến Elizabeth không thể tin vào sự thay đổi này, nhưng nhìn cô bước đi trong cánh tay của Clayton, Whitney không nghĩ rằng Elizabeth có ý định xúc phạm.

Trong lúc Elizabeth khiêu vũ với Clayton Westland, Whitney chờ đợi, hy vọng rằng Paul sẽ mời nàng khiêu vũ lần nữa. Thay vào đó anh nhăn mặt và bắt ngờ nói, “Đàn ông và phụ nữ vừa được giới thiệu nhìn chăm chăm vào mắt nhau khi họ đang khiêu vũ có phải là chuyện thông thường ở Pari không?”

Whitney giật mình vì ngạc nhiên và nhìn anh. “Em - em không nhìn chăm chăm vào mắt anh Westland. Chỉ là anh ta dường như quen thuộc với em, nhưng em lại không biết gì về anh ta cả. Điều đó có bao giờ xảy ra với anh không?”

“Nó xảy ra với anh tối nay,” Paul nói cộc lốc. “Anh nghĩ em là người mà anh biết. Bây giờ anh cũng không chắc mình có biết em hay không.” Anh quay gót và bước đi, để lại Whitney nhìn chăm chăm phía sau. Ngày trước, Whitney sẽ chạy theo để trấn an anh rằng anh mới là người nàng muốn, chỉ mình anh, mà không phải Clayton Westland. Nhưng bây giờ không phải ngày xưa và nàng đã khôn ngoan hơn nhiều, vì vậy nàng mỉm cười với mình và quay sang hướng đối diện.

Mặc dù Paul không hề tiếp cận nàng lần nữa, nàng hoàn toàn hạnh phúc khi khiêu vũ cả đêm với những anh chàng trong vùng khác. Nếu lựa chọn giữa một Paul quá tự tin và một Paul ghen tuông và xa cách, Whitney rõ ràng là thích người sau hơn. Quý bà Eubank đã đúng, Whitney quyết định. Cạnh tranh là điều Paul cần.

*****

Khi Whitney thức dậy vào ngày hôm sau thì gần như đã là buổi trưa. Nàng tung chăn và nhảy khỏi giường, đoán chắc rằng Paul sẽ đến thăm.

Paul không đến, nhưng rất nhiều hàng xóm khác của nàng thì đến, và nàng dành cả buổi chiều cố tỏ ra quyến rũ và vui vẻ trong khi tinh thần nàng chìm xuống cùng với bóng tà dương.

Tối đó khi đi ngủ, nàng tự nhủ rằng Paul chắc chắn sẽ đến vào ngày mai. Nhưng ngày hôm sau đến và đi mà không có một dấu hiệu nào của anh.

Phải cho đến ngày hôm sau nữa, Whitney mới thấy mục tiêu của mình, và đó hoàn toàn là do tình cờ. Nàng và Emily đang cưỡi ngựa từ làng trở về, những con ngựa đá tung những đám bụi nhỏ nhỏ khi họ cưỡi ngựa thong dong trên đường. “Bạn có biết là Ngài Westland đã rời đi Luân Đôn vào ngày hôm sau bữa tiệc của bạn không?” Emily hỏi.

“Cha mình có nói gì đó về chuyện đấy,” Whitney nói, tâm trí của nàng vẫn để ở Paul “Mình nghĩ là ông ấy dự định quay lại vào ngày mai. Sao thế?”

“Bởi vì mẹ Margaret nói với mẹ mình rằng Margaret đang đếm từng giờ cho đến lúc Ngài ấy quay trở lại. Rõ ràng, tình cảm của Margaret đã dành hẳn cho Ngài ấy và-” Emily dừng nói và liếc mắt về phía cuối con đường. “Trừ phi mắt mình nhìn lầm,” cô nói với một cái liếc mắt trêu ghẹo với Whitney, “chúng mình chuẩn bị tương ngộ với con mồi của bạn.”

Nhóm người về phía trước, Whitney nhìn thấy một cỗ xe ngựa bốn bánh sang trọng đang chạy những bước nhanh nhẹn về phía họ. Có quá ít thời gian để nàng vượt phẳng chiếc váy của bộ đồ cưỡi ngựa trước khi Paul đến chỗ họ. Anh kéo ngựa dừng lại, lịch sự chào Whitney và sau đó hướng toàn bộ sự chú ý của mình với Emily, tặng bác cô với những lời nói ga lăng trên choker cho đến khi cô cười ngất và ra lệnh cho anh dừng lại vì cô đã là người có chồng.

Khan có ác cảm ngay lập tức với những chú ngựa đen khoe mẽ của Paul, và Whitney lắng nghe cuộc nói chuyện của họ trong khi cố gắng kiểm soát Khan. “Ngày mai em có dự buổi tiệc của Quý bà Eubank không?” nàng nghe thấy anh hỏi. Khi có một khoảng im lặng kéo dài, nàng mới ngẩng lên thấy Paul đang chú ý đến mình.

“Ngày mai em có dự buổi tiệc của Quý bà Eubank không?” anh nhắc lại.

Whitney gật đầu, nhịp đập của trái tim nàng tăng gấp đôi.

“Tuyệt. Anh sẽ gặp em ở đó.” Không nói thêm một lời nào, anh giật nhẹ dây cương và cỗ xe lao xuống con đường. Emily quay lại, quan sát cho đến khi cỗ xe biến mất khỏi tầm nhìn. “Nếu đó không phải cuộc hội ngộ lạ kỳ nhất mà mình từng nhìn thấy trong đời, mình không thể tưởng tượng đó là gì!” cô nói. Một nụ cười chậm rãi nở trên mặt cô khi cô nhìn vào Whitney. “Paul Sevarin vừa mới trải qua nỗi đau lớn nhất khi hoàn toàn phớt lờ bạn. Whitney!” cô phấn khích nói, “bạn không thấy điều đó rất lạ hay sao?”

“Không chút nào,” Whitney nói với một tiếng thở dài nao núng. “Nếu bạn nhớ, Paul đã luôn luôn phớt lờ mình.”

“Phải, mình biết.” Emily nói vừa cười dịu dàng. “Nhưng lúc đó, anh ấy không nhìn bạn trong suốt thời gian lờ bạn đi. Lúc anh ấy nói chuyện với mình vừa rồi, anh ấy nhìn bạn suốt. Và vào bữa tiệc của bạn đêm đó, anh ấy thường xuyên nhìn bạn khi bạn không nhìn thấy.”

Whitney giật Khan dừng khựng lại. “Thật sao? Bạn chắc không?”

“Tất nhiên là mình chắc chắn, đồ ngốc, mình đã quan sát anh ấy khi anh ấy nhìn bạn.”

“Ôi, Emily,” Whitney cười yếu ớt. “Mình ước tuần tới bạn không phải trở lại Luân Đôn. Khi bạn đi rồi, ai sẽ nói với mình những điều mình muốn nghe?”

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Buổi tối diễn ra bữa tiệc của Quý bà Eubank, Whitney đã tự làm mình trở thành một mớ bòng bong với những mong đợi và dự đoán. Nàng đã sẵn sàng từ sớm, đợi di nàng ở đại sảnh trong chiếc váy vải sa màu xanh-nửa-đêm điểm thêm những chấm bạc lung linh. Những viên kim cương và đá saphia lấp lánh ở tai, cổ và những lọn tóc xoắn duyên dáng kiểu Hy Lạp.

“Di Anne,” nàng nói khi đã ở trong xe ngựa trên đường đến nhà Quý bà Eubank, “Di có nghĩ là Paul thực sự yêu Elizabeth không?”

“Nếu thật vậy, di tin là cậu ta đã cầu hôn cô ấy từ lâu,” Anne trả lời và kéo đôi gang tay lên khi cỗ xe của họ rẽ vào lối đi dài dẫn đến tòa nhà lớn lâu đời của Quý bà Eubank. “Và bạn cháu Emily hoàn toàn đứng - cậu ta nhìn cháu thường xuyên trong bữa tiệc hôm đó khi cậu ta nghĩ không có ai nhìn thấy.”

“Vậy tại sao đã quá lâu mà anh ấy không có hành động gì?”

“Cháu yêu, chỉ cần cân nhắc đến tình thế kỳ cục của cậu ta. Bốn năm trước, mọi người biết rằng cậu ta không chịu nổi tình cảm của cháu. Bây giờ cậu ta đang đối mặt với tình thế nan giải là hoàn toàn phản bội lại chính mình và công khai theo đuổi cháu.” Bà mỉm cười trước vẻ mặt ủ rũ của Whitney. “Nếu cháu muốn đẩy nhanh sự việc, di nghĩ cháu phải nghe theo lời khuyên của Quý bà Eubank và tạo cho cậu ra một vài sự cạnh tranh.”

Ba giờ đồng hồ sau, Whitney đã bắt đầu đồng ý. Nàng đã nổi tiếng và được săn đón bởi mọi chàng trai xứng đáng hiện diện ở đây... ngoại trừ một người quan trọng.

Phía bên kia phòng, bao quanh bởi nhiều cô gái địa phương, Clayton nghiêng đầu về phía Margaret Merryton và mỉm cười để che giấu thái độ mất kiên nhẫn với những tiếng lủi lo không ngừng của cô ta.

Sau khi dành vài ngày vừa rồi ở Luân Đôn để giải quyết những công việc kinh doanh cần kíp, tối nay chàng đã trở về chỉ đủ để kịp thay đồ và đến buổi tụ họp nho nhỏ này của Amelia Eubank. Và người đàn bà già cả quá đáng đó đã đón chào chàng ở lối vào và tuyên bố rằng bà ta sẽ rất biết ơn nếu chàng đặc biệt chú ý đến Cô Stone tối nay, và nhờ vậy mà tạo cho Sevarin một vài sự cạnh tranh lành mạnh. Kết quả là Clayton không ở trong tâm trạng vui vẻ gì.

Thô lỗ quay lưng lại với người đàn bà đang nói chuyện với mình, Amelia Eubank nâng chiếc kính một mắt và quét mắt qua những đám khách cho đến khi ánh mắt bà rơi vào vị Công tước của Claymore, người đang được bao quanh bởi rất nhiều cô gái, tất cả đang tranh giành sự chú ý của chàng. Claymore, bà đề ý, đang đối xử với họ với sự chịu đựng đáng ngạc nhiên, nhưng sự chú ý của chàng chỉ giành cho cô gái duy nhất trong phòng, người dường như miễn nhiễm với sự quyến rũ của chàng - Whitney Stone.

Amelia thả chiếc kính để nó treo lơ lửng trên sợi ruy băng đen trước ngực bà. Mặc dù là họ hàng xa với người chồng quá cố của bà, nhưng Amelia có thể cho là có một chút quan hệ với công tước, và khi Claymore đến nhà bà vài tuần trước, tuyên bố ý định thuê một trang viên cách nhà bà năm dặm dưới cái tên Westland “để có được một kỳ nghỉ dài cần thiết,” bà đã ngay lập tức đảm bảo với công tước về sự kín đáo của mình.

Tuy nhiên, bây giờ có một ý tưởng hấp dẫn xảy đến với bà, và đôi mắt bà sáng lên với một tia sáng ngờ vực khi bà nhìn công tước ngấm nhìn Cô Stone. Bà dừng lại một phút để ngẫm nghĩ lại xem kế hoạch của mình tinh vi và khác thường đến mức nào, và sau đó, với một nụ cười khê hài lòng, bà nghiêng ra sau và ra lệnh cho một người hầu đưa cô Stone đến gặp bà ngay và sau đó đề nghị Ngài Westland tham gia với họ.

Whitney đang nhảy với chồng Emily khi một người hầu xuất hiện bên cạnh nàng và nói rằng Quý bà Eubank mong được gặp nàng ngay lập tức. Kiểu lố

với Ngài Archibald, Whitney tuân theo lời mời của Quý bà Eubank với những cảm xúc e dè dễ nhận thấy, một cảm giác mà ngay lập tức chuyển thành báo động khi bà quả phụ kéo nàng ra khỏi ghế và cầu kinh nói. “Ta nói với cháu cạnh tranh là điều mà Sevarin cần, và chồng của người bạn thân nhất không phải là sự cạnh tranh. Ta muốn cháu sửa chữa lỗi đó với Ngài Westland. Chóp mắt với ngài ấy, hoặc làm bất cứ điều gì những cô gái trẻ như cháu thường để thu hút một người đàn ông.”

“Không, cháu không thể. Thật đấy, Quý bà Eubank, cháu thà-”

“Cô gái trẻ,” bà ngắt lời, “Ta sẽ cho cháu biết rằng ta tổ chức bữa tiệc này chỉ với mục đích là giúp cháu giành được Sevarin. Vì cháu dường như quá ngốc nghếch để biết làm như thế nào, cháu khiến ta không có lựa chọn nào khác là phải can thiệp. Clayton Westland là người đàn ông duy nhất ở đây mà Sevarin coi là đối thủ, và ta đã cử một người hầu mời ngài ấy đến.” Whitney tái nhợt mặt, và Quý bà Eubank nắm giữ với nàng. “Giờ, khi Ngài Westland đến, cháu có thể nhìn ngài ấy như cháu nhìn ta bây giờ - trong trường hợp đó, ngài ấy sẽ có thể đề nghị đưa cháu đến bác sỹ - hoặc cháu có thể mỉm cười với ngài ấy, vì thế ngài ấy sẽ đề nghị đưa cháu ra ngoài ban công thay vào đó.”

“Cháu không muốn đi ra ngoài ban công!” Whitney tuyệt vọng rên lên.

“Cháu sẽ làm thế,” bà đoán trước, “Khi cháu quay lại và nhìn xem Elizabeth Ashton quyến rũ như thế nào khi đi dạo về hướng đó trong vòng tay Sevarin.”

Whitney quay lại và thấy Paul và Elizabeth đứng là đang bước về phía cánh cửa mở ra ban công. Nản lòng, Whitney nhận ra tình huống mà Quý bà Eubank đang buộc nàng phải làm, nhưng nàng vẫn còn lưỡng lự nghe theo toàn bộ kế hoạch đó. Nhưng sự lưỡng lự của nàng không thành vấn đề, vì Quý bà Eubank đã nhanh gọn cướp khỏi nàng sự lựa chọn và đã đang nói với Clayton vẫn đang mỉm cười uể oải, “Cô Stone vừa mới nói rằng cô ấy đang quá nóng vì khiêu vũ, và cô ấy rất thích một cuộc đi dạo ngoài ban công.”

Clayton Westland liếc về phía cánh cửa ban công, và trong khoảng một giây, Whitney nhìn thấy nụ cười lười biếng của anh ta cứng lại thành một mặt nạ đầy chế giễu mỉa mai. “Tôi chắc là cô ấy muốn,” anh ta giễu cợt nói.

Anh ta nắm khủy tay nàng một cách quá nhẹ nhàng và nói. “Chúng ta đi chứ, cô Stone?” Whitney để anh ta dẫn nàng qua những đám đông khách đang trò chuyện và vòng qua chiếc bàn giải khát hình tròn. Quá chìm đắm trong những suy nghĩ về Paul khiến nàng không chú ý rằng mình đang bị đưa về phía cánh cửa kiểu Pháp ngay chéo góc với cánh cửa Paul và Elizabeth đã đi qua. Nếu họ đi hướng này, Whitney nhận ra rằng họ sẽ xuất hiện ở góc ban công - thoát khỏi tầm nhìn - và tránh khỏi Paul và Elizabeth.

“Chúng ta đang đi đâu?” Whitney nhanh nhẹn hỏi và bắt đầu giật lại.

“Như nàng thấy, chúng ta đang đi ra ngoài ban công,” người tháp tùng của nàng lạnh lùng nói. Siết chặt cái nắm tay trên khủy tay nàng, anh ta mở cánh cửa kiểu Pháp với tay còn rảnh, đẩy nàng ra ngoài và đóng cánh cửa sau lưng họ. Không nói một lời, anh ta thả tay nàng ra và bước về phía hành chân song ban công bằng đá. Ghế hồng ngồi lên nó, anh ta im lặng ngắm nàng.

Whitney đứng đó, khổ sở bởi vì kế hoạch của Quý bà Eubank đã thất bại, xấu hổ vì nàng đã tham gia vào nó, nhưng vẫn cương quyết theo đuổi bằng cách nào đó nếu có thể. “Có lẽ chúng ta có thể đi vòng sang phía bên kia?” nàng gợi ý.

“Chúng ta có thể, nhưng chúng ta sẽ không đi,” Clayton gần như quát lên. Chàng đắm đắm nhìn nàng, biết rằng nàng đang cố gắng sử dụng chàng như một con mồi và ngày càng mất kiên nhẫn và tức giận với nàng khi từng giây trôi qua. Nàng trông như một nữ thần trẻ trung hoang dã với ánh trắng lung linh trên những đốm bạc trên chiếc váy đang mặc khi nó bay nhẹ trong làn gió lúc nửa đêm. Và nàng là của chàng, chết tiệt! Chàng thậm chí đã trả tiền cho chiếc váy nàng đang mặc.

Sau một vài phút, một ý nghĩ nảy ra với chàng. Nghiêng ra sau, chàng nhìn quanh góc ban công, biết rằng Sevarin và Elizabeth Ashton đang đứng ở hành lan can của ban công, sau đó quay toàn bộ sự chú ý của chàng về cô gái trẻ đáng yêu đang hỏi hớp lần sờ những nếp váy của nàng. “Sao, Cô Stone?” chàng kéo dài giọng, chỉ cao giọng đủ để vang đến cả góc ban công.

Whitney giật thót khi nghe được tên mình. “Sao cái gì?” nàng hỏi lại, bắt đầu di chuyển về trước với hy vọng liếc quanh góc ban công và nhìn xem Paul và Elizabeth đang làm gì. Và ngay lập tức nàng bị ngăn cản, vì Clayton đột nhiên đứng lên và bước về phía nàng, chặn toàn bộ tầm nhìn của nàng ngoại trừ bộ ngực và đôi vai anh ta. “Sao cái gì?” Whitney nhắc lại, theo phản xạ lùi lại với nỗ lực kéo dài khoảng cách giữa họ. Trước khi nàng nhận ra điều gì đang xảy ra, nàng đã bị lùi lại gần bức tường đá tối mờ mờ của ngôi nhà.

“Giờ ta đã đưa nàng ra đây,” Clayton bắt đầu đều đều, “nàng muốn ta làm gì tiếp theo?”

“Tiếp theo?” Whitney nhắc lại đầy thận trọng.

“Phải, tiếp theo. Ta muốn chắc chắn rằng mình hiểu rõ vai trò của mình trong trò chơi nho nhỏ của chúng ta. Ta tưởng tượng là ta sẽ hôn nàng, để khiến Sevarin ghen tuông, phải vậy không?”

“Tôi sẽ không để ngài chạm với tôi kể cả để cứu tôi khỏi chết đuối!” Whitney đáp trả, quá giận dữ để cảm thấy bẽ mặt.

Phớt lờ hoàn toàn câu nói đó, anh ta trầm ngâm nói. “Ta không ngại đóng vai của mình, nhưng ta không thể không băn khoăn liệu mình có thích thú việc đó hay không. Có phải ta sẽ hôn một kẻ nghiệp dư, hay nàng đã bị bỏ qua quá nhiều để biết nó phải thực hiện như thế nào? Nàng đã hôn bao nhiêu lần rồi?”

“Tôi cá là ngài đã sống trong nỗi khiếp sợ thường xuyên bị hiểu lầm là một quý ông!” nàng quát lên hòng che giấu sự sợ hãi ngày càng tăng của mình. Bàn

tay anh ta khóa trên cánh tay nàng và bắt đầu kéo nàng lại gần ngực anh ta hơn. Từ bỏ sự chống trả vô ích của mình, nàng nhìn vào đôi mắt cười cợt của anh ta với vẻ muốn giết người. “Bỏ tay ngài ra khỏi người tôi!”

“Nàng đã được hôn quá nhiều để có thể đếm? Hay tất cả chúng đều quá vô nghĩa đến mức nàng không thể nhớ được?”

Whitney nghĩ mình sẽ bùng nổ. “Tôi đã được hôn thường xuyên đủ để không yêu cầu bài học nào từ một người như ngài, nếu đó là điều ngài đang có trong đầu!”

Anh ta cười khoái trá trong khi cánh tay ôm quanh cơ thể cứng nhắc của nàng. “Vậy là nàng được hôn thường xuyên, phải không, bé con?”

Whitney nhìn chăm chăm vào ngực anh ta, từ chối ngẩng lên nhìn. Việc hét lên là không thể; danh tiết của nàng sẽ bị phá hủy nếu ai đó nhìn thấy nàng trong một tình huống tòn hẹt như thế này. Nàng không thể, không thể tin rằng chuyện này thực đang xảy ra với mình. Bị giằng xé giữa cơn thôi thúc bật lên khóc, hoặc đá anh ta, nàng nói với vẻ bình tĩnh hết mức có thể, “Nếu ngài đã cố hù dọa và xỉ nhục tôi xong, làm ơn để tôi đi.”

“Không cho đến khi ta khám phá ra nàng đã học được bao nhiêu từ tất cả những ‘kinh nghiệm’ đó,” anh ta thì thầm.

Whitney ngẩng phắt đầu lên định tuôn ra một tràng phẫn nộ, chỉ để thấy những lời nói của nàng bị nuốt đi bởi miệng anh ta. Nàng đông cứng trước cú sốc ban đầu của sự tiếp xúc, sau đó buộc mình đứng im dưới sức ép của môi anh ta. Mặc dù nàng có ít cơ hội về chuyện hôn, nàng lại có kinh nghiệm đáng kể trong việc lẩn tránh nó, và nàng biết rằng bằng cách không chống trả và không đáp lại, một người phụ nữ có thể khiến cho đối phương quá nóng nhiệt trở nên thối chí và biết lỗi.

Khi rút cuộc Clayton đã lùi lại, tuy nhiên anh ta trông không có gì là nản lòng hay có lỗi. Thay vào đó anh ta nhìn nàng với một nụ cười toe toét tức điên người. “Nàng có những thầy giáo rất kém cỏi, thưa quý cô, hoặc là nàng vô cùng cần thêm những bài học nữa.”

Vòng tay anh ta nói lỏng, và Whitney lùi lại. Quay gót, nàng bắn ra một nhận xét đầy thù hận trước khi bỏ đi qua vai, “Ít nhất những bài học của tôi không phải học ở trong nhà chứa!”

Nó xảy ra quá nhanh, vì thế không có thời gian để phản ứng. Một bàn tay như một cái kẹp sắt vút ra siết chặt cổ tay nàng, xoay nàng vào bóng tối và giật nàng vào trong vòng tay anh ta, “Ta nghĩ,” anh ta phát âm từng từ với giọng đáng sợ, “rằng vấn đề của nàng hoàn toàn nằm ở chỗ những thầy giáo thiếu kinh nghiệm.”

Miệng anh ta ép xuống miệng nàng một lần nữa, không thương tiếc chà xát vào môi nàng, buộc chúng mở ra dưới sức ép mạnh mẽ, cương quyết và khi chúng hé mở, lưỡi anh ta đâm vào trong miệng nàng, cướp bóc sự mềm mại của nó.

Whitney vận vẹo một cách vô ích trong vòng ôm của anh ta trong khi những giọt nước mắt vì giận dữ bắt lực tuôn tràn xuống hai má. Nàng càng chống trả, miệng anh ta càng mạnh bạo, cho đến khi cuối cùng nàng đứng im, chịu thua và run rẩy trong vòng tay anh ta. Giây phút nàng ngừng chống trả, anh ta nhấc đầu lên và ôm mặt nàng giữa hai bàn tay. Nhìn đắm đắm vào đôi mắt đầy bão tố và nước mắt đọng đầy của nàng, anh ta điềm tĩnh nói, “Đó là bài học thứ nhất của nàng, bé con. Không bao giờ, đừng bao giờ chơi trò chơi với ta. Ta đã chơi tất cả những trò đó và nàng không thể thắng. Còn đây là bài học thứ hai,” anh ta thì thầm khi miệng anh ta lại cúi xuống nàng.

Whitney hít một hơi thở nặng nề và bắt đầu kêu lên, nhưng miệng anh ta đã bóp nghẹt tiếng kêu thành một tiếng rên rỉ kích động, và lần này anh ta thật dịu dàng khiến nàng choáng váng rơi vào im lặng. Bàn tay anh ta ôm sau gáy nàng, những ngón tay vuốt ve và xoa dịu, trong khi bàn tay kia trượt trên lưng nàng với những cái vuốt ve chậm rãi, không ngừng để ép nàng vào gần hơn. Và cùng lúc đó, miệng anh ta di chuyển trên miệng nàng với sự ngọt ngào nồng nàn, uốn nắn và áp khít những đường cong mềm mại vào miệng anh ta.

Lưỡi anh ta chạm vào môi nàng, đồ dành nó mở ra, và sau đó lưỡi anh ta trượt nhẹ qua giữa chúng, mang đến một cơn choáng váng hoang dã chạy khắp cơ thể của Whitney. Nàng vươn tay quấn quanh cổ anh ta, níu vào anh ta như để tìm kiếm sự chống đỡ. Cánh tay anh ta siết chặt quanh nàng đầy vẻ sở hữu, và lưỡi anh ta xâm nhập hoàn toàn vào khuôn miệng mềm mại của nàng, nhắm nháp và khám phá, lấp đầy nàng, cho đến khi cả cơ thể nàng tràn ngập những cảm xúc choáng váng, mê mẩn.

Anh ta hôn nàng sâu hơn, và bàn tay di chuyển từ lưng đến bụng nàng, trượt lên ngực rồi táo bạo ôm lấy bộ ngực đầy đặn, mềm mại và quyến rũ của nàng.

Sự tức giận trước cái âu yếm thân mật đó làm biến mất tất cả những cảm xúc khác trong một cơn giận bộc phát. Với một sức mạnh mà ngay cả nàng cũng không biết là mình sở hữu, Whitney giật mình thoát ra, giận dữ hất tay anh ta đi. “Làm sao ngài dám!” nàng rít lên cùng với lúc tay nàng lên và tát anh ta mạnh hết sức có thể.

Không thể tin được đến sững sờ, Whitney nhìn thấy một nụ cười chậm chạp và hài lòng quét qua mặt anh ta. Quá tức tối đến mức nàng chỉ có thể hít vừa đủ không khí để thốt lên lời, nàng nói, “Nếu ngài còn đụng đến tôi lần nữa, tôi sẽ giết ngài!”

Lời đe dọa của nàng dường như chỉ làm anh ta hài lòng hơn, và có một tiếng cười khoái trá ngầm không thể nhầm được đi trước lời nói tiếp theo của anh ta. “Điều đó không cần thiết, thưa quý cô. Ta đã có câu trả lời cần tìm.”

“Câu trả lời!” Whitney thở dốc. “Nếu tôi là một người đàn ông, tôi sẽ cho ngài một câu trả lời trước đầu mũi súng.”

“Nếu nàng là một người đàn ông, nàng sẽ không có lý do để làm như vậy.”

Whitney đứng đó, run rẩy với cơn giận dữ bất lực, mong mỏi làm hoặc nói gì đó để xuyên qua vẻ bề ngoài bình thản và lạnh lùng của anh ta. Những giọt

nước mắt đang dâng đầy trong mắt nàng là những giọt nước mắt giận dữ, nhưng lúc anh ta nhìn thấy chúng, anh ta có vẻ hối lỗi. “Lau khô mắt của nàng đi, bé con, và ta sẽ đưa nàng vào trong với các bạn nàng.” Nói vậy, anh ta rút ra một chiếc khăn tay trắng và đưa nó ra trước nàng. Whitney nghĩ nàng sẽ vỡ thành từng mảnh bởi sự hỗn loạn giữa lòng căm ghét và thù hận của mình. Nàng giật lấy chiếc khăn tay trong tay anh ta và vứt nó xuống đất, quay quắt đi với ý định rõ ràng là hiên ngang tiến vào phòng khiêu vũ một mình.

“Xin lỗi,” Paul nói với một cái gật đầu cộc lốc khi anh hộ tống Elizabeth đi qua họ hướng về phía cánh cửa phòng khiêu vũ.

“Paul đã ở đây bao lâu rồi?” Whitney phần nộ hỏi, đối mặt với Clayton với hai nắm đấm siết chặt. “Ngài là kẻ hèn hạ, đáng khinh... ngài cố tình làm tất cả chuyện đó, vì anh ấy, đúng không? Vì anh ấy sẽ nhìn thấy. Ngài muốn anh ấy nhìn thấy!”

“Ta cố tình làm như vậy, vì ta,” Clayton điềm nhiên chỉnh lại nàng, đặt bàn tay dưới khuỷu tay Whitney và dẫn nàng về những cánh cửa kiểu Pháp.

Họ bước vào khu vực an toàn của căn nhà sáng rực rỡ, và Whitney giật tay nàng ra, giọng nàng thì thầm giận dữ. “Ngài phải là con ruột của quý Xa-tăng!”

“Cha ta sẽ thất vọng khi nghĩ vậy,” Clayton đáp lại với một tiếng cười phất cẩu.

“Cha ngài?” Whitney giễu cợt, bước xa khỏi anh ta. “Nếu ngài nghĩ mẹ ngài biết tên ông ta, thì ngài chỉ đang lừa dối chính mình thôi!”

Phải mất một phút im lặng sững sờ Clayton mới nhận ra rằng chàng vừa mới bị gọi là con hoang, tiếp theo là một tràng cười khi lời chế giễu ngúng nguẩy của nàng về nguồn gốc hợp pháp của chàng thấm vào. Chàng vẫn còn cười nhả nhỏ khi bước theo những bước chân đầy căm phẫn của nàng, cùng lúc chiêm ngưỡng cặp hông thon thả đung đưa.

Mù quáng vì tức giận, Whitney lao vào một nhóm khách trung tuổi bao gồm cả dì nàng, và nhìn chằm chằm xuyên qua họ, mà không hề chú ý đến những câu chuyện của họ. Nàng ghê tởm và khinh bỉ Clayton lắm sao! Nếu nàng được làm một điều cuối cùng, thì nàng sẽ bắt anh ta phải trả giá cho đêm nay, vì đã đặt những bàn tay bẩn thỉu, trác táng lên người nàng, vì đã khiến nàng xuất hiện như một gái điếm trước mặt Paul.

Phải ít nhất một tiếng sau thì giọng nói trầm trầm của Paul vang lên từ tốn bên tai nàng. “Đi và khiêu vũ với anh.” Bàn tay anh đã sở hữu nắm lấy khuỷu tay nàng, và Whitney bước đi bên cạnh anh. Nàng đã quá e sợ nhìn thấy vẻ khinh rẻ trên mặt anh đến nỗi không thể ngẩng mặt lên nhìn anh khi họ đang nhảy. “Một người đàn ông có phải đưa em ra ban công để thu hút sự chú ý của em không, Cô Stone?” anh chế nhạo.

Ánh mắt Whitney bay lên gặp anh, và nàng phát hiện với sự nhẹ nhõm vô ngần khi thấy cảnh tượng anh đã chứng kiến trên ban công đã rõ ràng làm anh giận dữ, nhưng không có một chút ghê tởm nào trong biểu hiện của anh.

“Em thích đi dạo trong không khí ban đêm hơn à?” anh mĩa mai.

“Xin đừng chế giễu em về điều đó,” nàng nửa cầu xin nửa thờ dài. “Đúng là một buổi tối dài, và em đã kiệt sức.”

“Anh không ngạc nhiên,” anh nói với vẻ mỉa mai nặng nề, nhưng khi Whitney đỏ mặt vì lúng túng thì anh chịu bỏ qua. “Em có thể hồi phục từ ‘tình trạng kiệt sức’ của mình cho đến sáng ngày mai - kịp lúc để tham dự một buổi dã ngoại với, xem nào, mười người, nhân danh em?”

Quý bà Eubank và Dì Anne đã đứng! Whitney hân hoan nhận ra. “Em rất thích,” nàng thừa nhận với một nụ cười tươi sáng và vui vẻ.

Khi điệu nhảy kết thúc, Paul đưa nàng đến một góc khá yên tĩnh của căn phòng. Anh dùng một người hầu đang bê một khay sâm banh, lấy hai ly và đưa một ly cho Whitney. Nghiêng vai dựa vào một chiếc cột, anh cười nhả nhỏ với nàng. “Anh sẽ mời Westland nhé?”

Phản xạ đầu tiên của Whitney là túm lấy ve áo anh và hét lên không! Nhưng vừa nhìn vào nụ cười tự tin của anh, và nàng chọn một giải pháp khác khôn ngoan hơn. Nàng nhún vai và thậm chí còn mỉm cười thành công. “Chắc chắn rồi, mời ngài ta nếu anh muốn.”

“Em không phản đối?”

Nàng trao cho anh một ánh mắt ngây thơ. “Em không thể nghĩ tại sao em lại phản đối. Ngài ấy, ừm, rất đẹp trai...” Nàng nhìn xuống ly rượu để che giấu cái nhăn mặt với ý nghĩ đó. “Và cuốn hút, và...”

“Cô Stone,” Paul nói, nghiên cứu nàng với vẻ chăm chú hài hước, “em không vô tình đang cố làm anh ghen chứ?”

“Anh có ghen không?” Whitney đối đáp với một nụ cười tinh quái.

Anh không trả lời, nhưng Whitney có thể chắc chắn là anh có. Dù sao, phần còn lại buổi tiệc diễn ra theo cách mà nàng đã luôn mong ước. Paul ở lại bên cạnh nàng hầu hết thời gian đó, và khi anh có rời khỏi nàng, anh cũng không quay lại với Elizabeth.

*****

Cho người hầu lui, Clayton tự rót cho mình một ly brandy nhẹ. Chàng thâm cười với kết quả kỳ lạ của cuộc tán tỉnh của mình tối nay. Ngay cả với trí tưởng tượng phong phú nhất của mình chàng cũng chưa bao giờ hình dung mọi việc giống chút gì như thế này! Tuy nhiên, chàng cực kỳ hài lòng bởi những gì biết được trên ban công của nhà Amelia Eubank vài tiếng đồng hồ trước. Không một kẻ theo đuổi nào của Whitney ở Pháp được phép có những đặc quyền của chàng hôm nay; nàng đã bị sốc bởi nụ hôn khiêu gợi của chàng và tức giận khi tay chàng chạm vào ngực nàng.

Chúa ơi, nàng quả thật là một tạo vật quyến rũ - một phần của thiên thần, một phần nóng nảy, tình tế một cách chân thật, với một vẻ đẹp chín muồi và rực rỡ khiến máu chàng sôi lên.

Nâng ly lên, chàng nhấm nháp với sự hài lòng. Chàng đã đối xử tệ với nàng tối hôm nay. Ngày mai, chàng sẽ tìm cách để sửa chữa.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Buổi sáng của cuộc dã ngoại bắt đầu với bầu trời xanh ngát và tươi sáng, với một làn gió lạnh lạnh tươi mới mang theo hương vị của mùa thu.

Whitney tắm gội, sau đó cân nhắc mặc trang phục gì. Không nghi ngờ gì là Paul sẽ đến đón nàng bằng xe ngựa, nhưng Whitney mong mỏi được cưỡi ngựa bên cạnh anh, như thỉnh thoảng họ vẫn làm vậy trước đây. Ý đã quyết, nàng lấy ra một bộ đồ cưỡi ngựa màu-vàng-của-hoa-mao-luong từ tủ quần áo.

Nàng đã sẵn sàng khi nghe thấy tiếng còi xe của Paul dừng lại ngay bên dưới cánh cửa sổ đang mở của phòng nàng, nhưng nàng buộc mình bước hết chiều dài căn phòng mười lần trước khi lao vội ra hành lang và lướt qua ban công.

Paul nhìn nàng đi xuống cầu thang, một biểu hiện tán thưởng không che giấu trên khuôn mặt đẹp trai của anh khi anh ngắm bộ đồ cưỡi ngựa màu vàng tươi của nàng và chiếc áo lụa vàng-chấm-trắng lộ ra bên dưới chiếc áo khoác để mở của nàng. Quanh cổ nàng buộc một chiếc khăn cùng bộ lệch về một bên, đuôi khăn bay phất phơ bên vai phải của nàng. “Sao em có thể trông đáng yêu vào lúc quá sớm như vậy?” anh hỏi, nắm lấy hai tay nàng trong tay mình khi nàng bước xuống sân nhà bóng láng của phòng giải lao.

Whitney kim lại con bích đồng muốn quăng mình vào vòng tay anh, và thay vào đó nàng nhìn anh mỉm cười. “Chào,” nàng nhỏ nhẹ nói. “Sao chúng ta không cưỡi ngựa, thay vì ngồi xe? Chuồng ngựa đang đầy ngựa, và anh có thể có rất nhiều lựa chọn.”

“Anh e rằng em phải cưỡi ngựa mà không có anh. Anh cần cỗ xe để tháp tùng những cô gái kia, những người hình như sống trong nỗi sợ hãi thường trực bị rơi xuống từ một con ngựa.” Anh nghiêng đầu ra hiệu về một dáng người nhìn không rõ gần cửa chính. “Clayton sẽ cưỡi ngựa cùng em và chỉ cho em thấy nơi chúng ta đến.”

Whitney hoảng hốt trước cục nghẹn vì thất vọng và sợ hãi trỗi lên trong cổ họng nàng. Nàng không thể tin được Paul lại đang làm điều này. Vì lẽ rằng anh là người mời nàng, và vì buổi picnic tổ chức là vì nàng, nghĩa vụ đầu tiên của anh là phải hộ tống nàng đến đó. Bên cạnh đó, chỉ có một trong những cô gái trong số bạn bè của họ sợ ngựa - Elizabeth Ashton. Nàng có một cảm giác tồi tệ là chỉ định Clayton Westland là người hộ tống thay thế của nàng là cách Paul muốn diễn đạt rằng anh không muốn đóng vai một người tán tỉnh ghen tuông. Tối qua anh đã nhận ra rằng nàng đang cố làm anh ghen, và sáng nay anh muốn chỉ cho nàng thấy rằng điều đó không có tác dụng.

Với một nỗ lực tuyệt vời, Whitney buộc mình khẽ nhún vai và mỉm cười. “Vay anh sẽ để lỡ một chuyến cưỡi ngựa thú vị. Hôm nay là một ngày quá đẹp trời để bị nhốt lại trong một cỗ xe.”

“Clayton sẽ chỉ địa điểm cho em,” Paul nhắc lại, quan sát nét mặt kín bưng của nàng. Tỉnh khô, anh thêm vào, “Anh cho rằng hai người biết nhau khá đủ để xưng hô bằng tên?”

Whitney đưa mắt đến vóc người cao lớn đang đi thò thẩn ở ngưỡng cửa, và nghiêng chặt răng để che giấu sự ghê tởm của mình.

“Anh chắc rằng cha em sẽ không phản đối nếu Clayton cưỡi một trong những con ngựa của nhà em,” Paul nói và chuẩn bị đi.

Bên ngoài trên bậc thềm thứ tư, anh quay lại. “Chăm sóc cô gái của tôi từ từ nhé,” anh nói với Clayton và sau đó đi khỏi, để lại Whitney vừa mới trấn tĩnh lại trở nên hoàn toàn bối rối vì trước tiên bị trao vào bàn tay chăm sóc của Clayton, và sau đó được gọi là ‘cô gái của tôi’.

Những suy nghĩ rối tung của nàng bị gián đoạn bởi một giọng nói trầm trầm nàng vốn chán ghét vang lên một cách bình thản, “Chào.” Tức tối, Whitney quay sự chú ý của nàng sang Clayton, người vẫn đang đứng ở ngưỡng cửa. Nuốt lại những lời đối đáp câu kinh trước lời chào đơn giản của anh ta, nàng lướt ánh mắt khinh ghét qua chiếc áo sơ mi trắng tinh mở cổ, chiếc quần cưỡi ngựa màu xám và đôi giày đen bóng loáng của anh ta. “Ngài có thể cưỡi ngựa chứ?” nàng lạnh lùng hỏi.

“Chào,” Anh ta nhắc lại với vẻ nhấn mạnh thân nhiên, vẫn mỉm cười với nàng.

Whitney ngậm miệng lại và xô qua anh ta bước ra ánh mặt trời rực rỡ, tùy anh ta đi theo hoặc ở lại trước cửa nhà, nàng không quan tâm.

Khi nàng tiến xuống lối đi phía sau ngôi nhà dẫn ra ra chuồng ngựa, anh ta đi sau nàng một bước, nhưng được nửa đường, anh ta tiến đến phía trước để chắn đường nàng. Cúi xuống mỉm cười với nàng, anh ta nói, “Nàng đối xử với tất cả quý ông ăn trộm một nụ hôn từ nàng với thái độ thù hận như thế này - hay chỉ với riêng ta?”

Whitney nhìn anh ta với vẻ khinh miệt khiến người khác phải bối rối. “Ngài Westland, trước tiên, ngài không phải là một ‘quý ông.’ Thứ hai, tôi không thích ngài. Giờ, làm ơn bước ra khỏi đường đi của tôi.” Anh ta vẫn đứng đó, xem xét khuôn mặt nổi loạn của nàng với vẻ im lặng trầm tư. “Vui lòng tránh đường và để tôi qua,” Whitney nhắc lại.

“Nếu nàng đứng im đủ lâu để cho phép ta làm, ta muốn xin lỗi vì tối qua,” anh ta bình tĩnh nói. “Ta không thể nhớ lần cuối cùng mình phải xin lỗi vì bất cứ cái gì, vì vậy ta có hơi vụng về với nó.”

Thật là một con thú ngạo mạn, tự kiêu, anh ta nghĩ anh ta có thể tùy tiện với nàng như thế và sau đó xoa dịu nàng với vài lời xin lỗi nhạt nhẽo. Bằng cách nói với nàng ‘đứng im’, anh ta hoàn toàn làm biến mất ý định nhất thời của Whitney là nghe anh ta nói xong cho rồi, và kết thúc mọi chuyện. “Tôi sẽ không chấp nhận lời xin lỗi của ngài, vụng về hay ngược lại. Giờ thì tránh đường cho tôi!”

Mặt anh ta tối lại vì giận dữ, và Whitney hầu như có thể cảm nhận được việc anh ta đấu tranh để kiểm soát sự nóng nảy của mình. Nàng liếc về phía chuồng ngựa để xem liệu có ai có thể nghe thấy nếu nàng cần giúp đỡ hay không. Thomas đang ở đó, cố gắng kìm lại con Vượt Qua Ngụy Hiểm giận dữ đang vật lộn và cố gắng chồm lên.

Và sự báo thù bỗng mang hình một con ngựa giống màu đen nóng nảy.

Nụ cười của Whitney khi quay lại người đàn ông giận dữ đứng trước nàng thật quyến rũ và chân thành. “Thái độ cư xử của tôi cũng không hoàn toàn là không đáng trách,” Whitney nói, gắng hết sức trông có vẻ hối lỗi rồi rì không khi nàng cảm thấy muốn bật cười. “Nếu ngài muốn chuộc lỗi, tôi tất nhiên sẵn lòng chấp nhận.” Ngay lập tức, anh ta nhìn có vẻ nghi ngờ, vì vậy Whitney khiêu khích. “Hay là ngài đã đổi ý?”

“Ta không đổi ý,” anh ta khề nói. Đặt bàn tay bên dưới cằm nàng, anh ta nâng nó lên và nói, “Ta thực lòng xin lỗi nếu ta làm nàng hoảng sợ tối qua. Ta không bao giờ có ý định xúc phạm nàng, và ta muốn chúng ta trở thành bạn bè.”

Whitney kim chế mong ước gạt tay anh ta đi và làm ra vẻ suy nghĩ về lời đề nghị của anh ta. “Nếu chúng ta định trở thành bạn, chúng ta nên có điểm gì đó chung, hay không nên? Tôi đặc biệt thích cưỡi ngựa. Ngài có phải một người cưỡi ngựa thành thạo không?”

“Thành thạo,” anh ta xác nhận, nhìn nàng với vẻ tán thưởng và điềm tĩnh.

Nóng lòng thoát khỏi cái nhìn chăm chú của anh ta, Whitney lùi lại và bắt đầu đi xuống lối đi dẫn đến chuồng ngựa. “Tôi sẽ chọn một con ngựa cho ngài,” nàng nói với qua vai. Clayton Westland sẽ phải cưỡi con ngựa đực đó, hoặc là anh ta sẽ phải thừa nhận anh ta sợ phải thử. Với cả hai cách đó, cái tôi to tát của anh ta sẽ phải gánh chịu thương tổn, và Whitney cảm thấy anh ta xứng đáng từng chút một với những gì đang chờ anh ta.

Lúc nàng đến gần Thomas, nàng đã thờ không ra hơi vì chạy. Nàng lén ném một cái nhìn qua vai và thấy Clayton đang ở đằng sau nàng không đầy năm bước chân, nàng giảm giọng xuống thành một tiếng thì thầm khẩn cấp. “Thomas, đóng yên cho Vượt Qua Ngụy Hiểm. Ngài Westland khẳng khái cưỡi nó.”

“Cái gì?” Thomas há hốc miệng, nhìn chằm chằm vào Westland. “Cô có chắc chắn không?”

“Chắc chắn!” Whitney nói, cười thầm khi Thomas quay người và bước vào trong chuồng ngựa. Cảm thấy cực kỳ hài lòng với chính mình, Whitney chấp hai bàn tay sau lưng và rào bước về hàng rào chắn sơn trắng để đứng bên cạnh Clayton, “Tôi đã sắp xếp cho ngài cưỡi con ngựa tốt nhất của chúng tôi,” nàng nói với anh ta.

Clayton quan sát nụ cười rạng rỡ của nàng, nhưng sự chú ý của chàng bị sao nhãng bởi âm thanh náo loạn trong chuồng ngựa. Hai tiếng chửi thề dữ dội vang lên từ một người giữ ngựa tiếp theo bởi một tiếng hét đau đớn, và Vượt Qua Ngụy Hiểm chồm lên hàng rào, hất văng một người giữ ngựa vào hàng rào chắn và điên cuồng đá vào một người khác.

“Nó tuyệt không?” Whitney ngăn nga, ném một cái liếc nhìn cười cợt cho nạn nhân đã định của nàng. Vào lúc đó, con ngựa đổi hướng, lao tới hàng rào nơi họ đang đứng, sau đó lại quay ngoắt lại. Whitney nhảy lùi lại chỉ vừa lúc những móng vuốt đang chồm lên của nó vurun tới, và đồ hàng rào như tiếng nổ của một khẩu súng thần công. Nàng giải thích với giọng run rẩy. “Nó... à... rất phấn khích.”

“Ta thấy vậy,” Clayton đồng ý, chuyển ánh mắt bình thản từ con ngựa đang toát mồ hôi và nóng nảy sang Whitney.

“Nếu ngài sợ cưỡi con ngựa đó, chỉ đơn giản là nói ra,” Whitney rộng lượng gợi ý. “Tôi chắc chắn chúng ta có thể tìm cho ngài một con phù hợp hơn... như là con Mận Đường.” Kìm lại tiếng cười, nàng dịu dàng ra hiệu về phía con ngựa cái già cả đang yên ả gặm cỏ, bụng của nó chảy xệ và xương sống nhô lên như que củi. Clayton nhìn theo ánh mắt của nàng, và một biểu hiện lạnh lùng thoáng lướt qua mặt chàng. Ngay lập tức, Whitney quyết định rằng nàng sẽ thỏa mãn hơn nếu Clayton Westland phải lê đến chỗ những người tham gia cuộc dã ngoại trên con ngựa cái già cả. “Thomas!” Whitney gọi, “Ngài Westland đã quyết định cưỡi con Mận Đường, vì thế-”

“Con ngựa đực được rồi,” Clayton quát Thomas, sau đó quét ánh mắt lạnh lẽo sang Whitney.

Nàng nói với vẻ phòng thủ, “Sao ngài không nói với tôi buổi dã ngoại diễn ra ở đâu, và tôi sẽ đi trước.”

“Ta không hề có ý định như vậy, cũng như ta nhất quyết không định thỏa mãn ước nguyện của nàng nhìn thấy ta nằm trên mặt đất dưới móng vuốt của con ngựa này.” Hất đầu về phía Khan đang được dẫn ra khỏi chuồng, chàng nói cộc lốc. “Lên ngựa của nàng và giữ nó ngoài hàng rào để tránh đường cho ta. Ta sẽ có đủ thứ phải để tâm mà không cần phải lo lắng đến nàng.”

Tính kiêu căng tự phụ của anh ta rằng anh ta có thể cưỡi con ngựa đực đó đã quét sạch mọi dấu vết của cảm giác có lỗi nhất thời của Whitney. Nàng

trèo lên Khan và điều khiển nó chạy đến đoạn hàng rào cuối cùng xa nhất. Ngậm dây cương trong miệng, nàng vươn tay ra sau cổ, túm tóc nàng thành một nắm ở gáy và kéo chiếc khăn quàng ra để dùng nó để buộc tóc lại.

Những người giữ ngựa, người trông nom chuồng ngựa và ba người làm vườn vội vã đi đến chỗ hàng rào, tự lựa chọn vị trí tốt nhất dọc hàng rào để quan sát. Thomas và hai người giữ ngựa giữ đầu con ngựa khi Clayton lướt tay dọc chiếc cổ mượt mà của nó, thủ thi nói chuyện với nó. Nhớ lại cảm giác cùng bàn tay đó đã vuốt ve ngực nàng khiến mặt Whitney đỏ bừng vì giận dữ.

Clayton đặt chân lên bàn đạp, sau đó nhẹ nhàng nâng và vắt chân kia qua, từ từ và cẩn thận ngồi xuống yên ngựa, tránh những cử động đột ngột có thể khiến con ngựa hoảng hốt hơn. Cho dù chàng thận trọng đến vậy, Vượt Qua Ngươi Hiếm vẫn khịt mũi và điên cuồng giật khỏi những người đang nắm giữ nó. Người cuối cùng đã từng sử dụng chiếc yên đó thấp hơn Clayton, trong một lúc, Whitney tưởng như là con ngựa đó sẽ giải thoát mình khỏi gánh nặng không mong muốn khi sợi dây da của bàn đạp bị kéo căng dài ra.

Whitney bật cười trước cách con ngựa được quay và vặn vẹo. Trong từng giây, nàng mong đợi Clayton từ bỏ và xuống ngựa. Thay vào đó anh ta nắm lấy dây cương và người giữ ngựa dần thả lỏng con ngựa, sau đó nhảy ra khỏi đường đi.

Tất cả sự chú ý của Clayton đang tập trung vào con ngựa được đang toát mồ hôi và nóng nảy bên dưới chàng. “Thoải mái nào,” chàng xoa dịu, nói lỏng một chút dây cương. Vượt Qua Ngươi Hiếm quấy đảo giận dữ, cố gắng cắn được cái hàm thiếc giữa hai hàm răng khi nó nhảy tán loạn dọc hàng rào, lúc đầu nó đe dọa là sẽ chồm lên và sau đó cố gắng chùn đầu xuống để chuẩn bị nhảy. “Thoải mái nào... Thả lỏng...” Giọng nói đó khiến thần kinh nao loạn của con ngựa bình tĩnh lại; mỗi giao tiếp nhẹ nhàng qua dây cương kìm nó dưới sự điều khiển chắc chắn nhưng không thô bạo.

Whitney quan sát với đôi mắt mở to vì kinh ngạc khi con ngựa vùng vẫy một chút và sau đó dịu lại, nhanh chóng chuyển sang chạy nước kiệu dọc hàng rào. Hai vành tay của nó vênh về phía trước, và nó trông như là rất thích thú với chính mình, tự hào mang trên mình trọng người của người đàn ông ngồi trên nó - cho đến khi Clayton dùng roi vuốt vào sườn nó để ra hiệu chạy nước kiệu nhỏ. Ngay lập tức nó giật đầu, co thân sau lại để nhảy chồm lên.

“Đó là vì cái roi, thưa ngài,” Thomas vui vẻ kêu lên. “Bỏ nó đi - giờ thì đó là tất cả những gì làm nó lo lắng.”

Lúc đó, Whitney đã gạt bỏ hết những bất bình của nàng đối với người đàn ông đó. Nàng cũng là một người cưỡi ngựa nên không thể giả vờ là không ấn tượng với những gì vừa chứng kiến. Cách điều khiển Vượt Qua Ngươi Hiếm thành thạo của Clayton khiến nàng kính trọng và ngưỡng mộ, và nàng không hề cố che giấu điều đó khi con ngựa chạy nước kiệu về phía mình. Miệng nàng cong lại thành một nụ cười khi nàng định tặng anh ta những lời khen ngợi xứng đáng - chỉ để thấy Clayton cúi chiếc roi vào bàn tay đưa ra của nàng và quát, “Xin lỗi đã làm nàng thất vọng. Tìm người khác để chơi trò trẻ con của nàng lần tới.”

“Đồ quái vật!” Nàng rít lên, nâng tay; chiếc roi xé không khí, trượt qua vai Clayton và đập vào sườn con ngựa. Phát điên và lồng lộn, con ngựa quăng người vào không khí, phá đổ hàng rào như thể chuẩn bị đâm sầm vào nó, và đến phút cuối cùng, nhảy qua nó với cái hàm thiếc trong răng - hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát.

“Ôi lạy Chúa,” Whitney thì thầm, nhìn con ngựa và người cưỡi lao vù vù trên mặt đất nghiêng ngả. Hối hận muộn màng, nàng ngoảnh mặt đi. Sự trừng phạt im lặng mà nàng đang chất lên người vì nỗ lực trả đũa trẻ con của mình được củng cố thêm bởi Thomas, người vừa quăng mình qua hàng rào, mặt anh ta tím lại vì giận dữ. “Đó là điều cô học được ở Pháp sao - gây ra thương tích cho một người lạ! Phải không?” Anh ta rống lên. “Không ai có thể cười lên con ngựa đó lần nữa, đồ ngốc!” Anh ta quay đi và chạy đến một con ngựa để đuổi theo con ngựa được.

Tất cả những gì Whitney có thể làm là không đi theo Thomas và giải thích rằng nàng định đánh người cưỡi ngựa, không phải con ngựa. Không bao giờ là con ngựa. Cách xa xa về bên trái nàng, con ngựa đang nhanh chóng thu bé lại thành một dấu chấm phía chân trời, và không có cách nào để xác định người cưỡi còn ở trên nó không. Liếc nhìn xung quanh, Whitney thấy vẻ không tán thành trên khuôn mặt của tất cả những người đầy tớ trước khi ánh mắt của họ chuyển đi chỗ khác.

Nàng không thể ở lại đây và chịu đựng thái độ buộc tội im lặng của họ. Nàng quay Khan và chạy nước kiệu nhỏ từ hàng rào, nhưng ngay khi ra khỏi ranh giới của nó, nàng nhận ra rằng mình không biết đi đâu. Nàng giật Khan dừng lại và dẫn đo.

Nàng thực sự phải ở lại đây và đối mặt với hậu quả của cách cư xử tệ hại của mình. Họ có mang Clayton trở về trên một chiếc cáng không? Nếu vậy, nàng phải ở lại xem liệu có thể giúp được gì.

Nàng quay Khan trở lại chuồng ngựa, sau đó lại dừng lại. Có thể Clayton vẫn ở trên Vượt Qua Ngươi Hiếm và mang nó về? Nàng hy vọng như vậy, nhưng trong trường hợp đó, Whitney không mong muốn hiện diện ở đây khi anh ta quay về. Chỉ cần tưởng tượng sự phẫn nộ chính đáng của anh ta đã khiến hai tay nàng run lên vì sợ hãi. “Hèn nhất!” Nàng rít lên với chính mình, quay Khan và bắt đầu hướng về phía nhà của Sevarin nơi nàng có thể hỏi về địa điểm đã ngoại.

Khan lắc lắc đầu và giật dây cương, náo nức muốn chạy nhanh, nhưng Whitney không có tâm trí nào dành cho tốc độ, và nàng giữ nó chạy những bước đều đều. Chưa bao giờ nàng cảm thấy ghét mình kinh khủng như thế này. Tại sao, nàng khờ sớ tự hỏi, có phải nàng đã tạo ra một đồng lõa xộn của cuộc đời mình kể từ giây phút đặt chân lên nước Anh? Nàng ghét mình làm sao vì đã buông thả theo tính khí nóng nảy trẻ con như nàng đã luôn như vậy lúc là một cô bé. Sau nhiều phút tự buộc tội mình gay gắt, tình cảnh trở trêu hiện tại lại xâm chiếm những suy nghĩ của nàng. Làm thế nào để bù đắp cho tai họa này? Liệu con ngựa có làm nó bị thương và bị giết chết? Cho dù con ngựa có bị thương hay không, cha nàng cũng không bao giờ tha thứ cho hành động của nàng.

Cha nàng! Lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy sự tán dương trong mắt ông khi nhìn nàng, và bây giờ mọi thứ sẽ bị phá hủy. Ông sẽ chán ghét nàng vì đã ngược đãi với ngựa, và nếu như nàng cố giải thích rằng nàng có ý đánh người đàn ông đó, ông thậm chí sẽ giận dữ hơn. Bằng cách nào đó, nàng phải giữ kín chuyện này đối với ông. Không một người đầy tớ nào sẽ kể lại với ông, điều đó thì Whitney chắc chắn. Clayton Westland thì có thể, nhưng có lẽ nếu nàng cầu xin anh ta, van nài anh ta không..

Những suy nghĩ không vui về của nàng bị ngắt ngoằng bởi tiếng vó ngựa dồn dập đằng sau lưng, và Whitney nhìn qua vai phải, há hốc miệng trước hình ảnh Clayton trên lưng Vượt Qua Nguy Hiểm ướt đầm mồ hôi đang nhanh chóng thu hẹp khoảng cách với nàng.

Theo phản xạ tự nhiên, Whitney đưa roi lên để bảo Khan chạy về phía trước, nhưng sau đó nghĩ lại và thả tay xuống.

Nàng sẽ ở đây và đối mặt với người đàn ông đó, nhận lỗi của nàng - hay cũng rất tốt nếu chối bỏ nó!

Khi Clayton dừng bên cạnh, Whitney nhìn thấy một khuôn mặt với con thịnh nộ đáng sợ và tấm tối khiến nàng run lên. Bằng một động tác dễ dàng, Clayton cúi xuống túm lấy dây cương bên phải của Khan, giật mạnh khiến hai con ngựa dừng khựng lại. “Ngài có thể thả dây cương của tôi ra,” Whitney nhỏ nhẹ nói. “Tôi sẽ không chạy đâu.”

“Im đi!” Anh ta rít lên. Vì anh ta vẫn giữ dây cương của Khan, Whitney không có lựa chọn nào khác là lặng lẽ cười bên cạnh khi anh ta để Vượt Qua Nguy Hiểm trấn tĩnh lại. Trong sự im lặng nặng nề, nàng cố nghĩ vài cách nói để phá vỡ sự căng thẳng, nhưng thứ duy nhất mà nàng có thể nghĩ được là nhận xét Clayton đã xử lý con ngựa tốt như thế nào. Tuy nhiên, đó là trong những trường hợp khác, nàng không nghĩ đây là thời điểm thích hợp để nói, “Làm tốt lắm, Ngài Westland!”

Clayton dừng và xuống ngựa cạnh bức tường đá cổ còn sót lại cách dòng suối nơi họ gặp mặt lần đầu tiên vài thước Anh. Anh ta buộc con ngựa với những động tác nhanh chóng và chính xác, sau đó sải bước về phía Whitney, giật dây cương bên trái của Khan từ tay nàng và buộc nó phía bên kia bức tường có con ngựa đực. Anh ta giậm chân và quát, “Xuống!” với Whitney, rồi hùng hổ tiến về phía cây sung dầu già trên đỉnh gò đất nhỏ.

Whitney chăm chú nhìn chiếc cạm bẫy ra và những sải chân dài, quyết liệt của anh ta, và nàng cảm thấy những làn sóng sợ hãi cuộn xoắn trong bụng. “Tôi thích ở lại đây hơn,” nàng run run nói, quan sát anh ta qua vai.

Cứ như là anh ta không nghe thấy nàng, anh ta quăng đôi găng tay cười ngựa xuống cỏ và vứt bỏ cái áo khoác. Anh ta ngồi dựa lưng vào thân cây, chống một chân và đặt tay lên đầu gối. Bằng một âm điệu như tiếng quát của roi, anh ta nói, “Ta bảo xuống khỏi con ngựa đó.”

Whitney ngẩn ngừ làm như được bảo và vụng về trượt xuống từ Khan, đặt chân lên tảng đá mòn bên cạnh nàng, sau đó rón rén bước xuống đất. Nàng đợi ở đó bên cạnh con ngựa, hứng chịu ánh mắt lạnh như băng của anh ta. Nàng dần nhận ra rằng anh đang vật lộn để kiểm soát con giận của mình, và Whitney cầu nguyện anh ta sẽ làm được. Đôi mắt anh ta rà soát trên người nàng, dán mắt vào một điểm ngay bên dưới bàn tay phải của nàng. Theo ánh mắt đó, Whitney nhận ra nàng vẫn đang cầm cái roi, và nó trượt khỏi những ngón tay tê cứng của nàng.

“Ta tin là cô thích rất nhiều thứ cũng như cười ngựa,” anh ta nhận xét với vẻ châm biếm gay gắt.

Whitney bồn chồn nắm chặt rồi lại thả lỏng hai bàn tay.

“Đến đây, đến đây, đừng e ngại,” anh ta thúc giục bằng giọng đe dọa êm ái. “Cô là một cô gái trẻ với rất nhiều niềm vui - cô thích hạ thấp ta bằng cách phải xin lỗi, hay là không?”

Whitney gật đầu, sau đó nhăn nhó bởi câu trả lời của nàng đã thổi bùng con tức giận trên khuôn mặt cứng rắn của anh ta. Nhanh chóng, nàng cố lắc đầu để che giấu sự thú nhận vừa rồi.

“Không, đừng chối bỏ điều đó. Cô thích nó khủng khiếp. Và ta nghĩ chúng ta có thể kết luận rằng bên cạnh cười ngựa và những lời xin lỗi, cô còn thích sử dụng roi. Đúng không?”

Làm sao nàng có thể trả lời những câu hỏi đó? Whitney điên cuồng nghĩ. Nàng thoáng liếc về phía Khan, ao ước được trốn chạy.

Với một giọng mượt mà, nguy hiểm, anh ta cảnh báo, “Đừng thử.”

Whitney đứng yên nơi nàng đang đứng. Nàng không nghĩ mình có thể thoát đi, biết rằng, thực ra nếu nàng thử, nàng sẽ chỉ chọc tức anh ta hơn nữa. Nàng gồng mình để chịu đựng phần còn lại của cuộc tra tấn bằng lời của anh ta.

“Cô muốn chúng ta có vài điểm chung nếu chúng ta trở thành bạn. Cô muốn chúng ta chia sẻ những thứ giống nhau, phải không?”

Whitney nuốt nghẹn và gật đầu.

“Nhặt cái roi lên!” anh ta nói cụt lủn.

Con sợ hãi lạnh lẽo chạy dọc xương sống của Whitney, và nhịp đập của những mạch máu tăng điên loạn. Trong cả cuộc đời, nàng chưa bao giờ chứng kiến một con giận được kiểm soát và cứng rắn đến như vậy. Nàng cúi người xuống và nhặt chiếc roi bằng những ngón tay run rẩy.

“Mang nó lại cho ta,” anh ta thốt ra một cách thô lỗ. Whitney cứng đờ người vì bỗng lờ mờ nhận ra anh ta định làm gì, và anh ta nói với giọng hài lòng khủng khiếp. “Cô muốn gì, cha cô hay ta? Chúng ta sẽ giải quyết chuyện này giữa hai chúng ta, hoặc cô muốn ta mang chuyện này đến nói với ông ta?”

Whitney cuống cuống xem xét những lựa chọn của nàng: sự trừng phạt thể xác do người đàn ông nàng ghê tởm gây ra, hay sự đau khổ tinh thần vì lặp lại tình trạng thù địch cũ với cha. Lựa chọn của nàng là thực không có lựa chọn nào cả.

Thay vì để người hành hạ mình thỏa mãn vì nhìn thấy nỗi sợ rung động của nàng, Whitney lặp lại một thói quen cũ của thời thơ ấu là vênh cằm lên và

khoác lên một diện mạo lạnh nhạt xa cách. Một cách kiêu kỳ, nàng bước tới và giờ cái roi cho anh ta như nữ hoàng ban tặng một thanh kiếm cho một kỵ sĩ, đôi mắt xanh khinh ghét của nàng đung vào đôi mắt xám lạnh lẽo của anh ta.

“Giờ chúng ta sẽ chia sẻ những trò giải trí yêu thích của cô: cưỡi ngựa, sử dụng roi và xin lỗi. Cô sẽ ‘cưỡi’ lên đầu gối ta, ta sẽ sử dụng roi, và cô sẽ xin lỗi. Cô hiểu quy định của trò chơi nhỏ nhỏ của chúng ta chứ?”

Ánh mắt của Whitney miễn cưỡng lướt từ chiếc roi cưỡi ngựa màu đen trong tay anh ta, sau đó quay ngược lại trên khuôn mặt rám nắng của anh ta. Nàng không buồn trả lời.

“Năm ngang lòng ta, Whitney.” Anh ta lịch sự đưa tay ra để giúp nàng, và trong cơn hoảng loạn của nàng, Whitney không nghĩ ngợi gì mà chấp nhận nó. Nàng quý xuống bên cạnh anh ta, nhìn chăm chăm vào anh ta với lòng căm ghét. Nhường một bên chân mày sẫm màu, anh ta gạt đầu đẩy ý nghĩa về phía lòng mình.

Chìm trong một biển túi nhục, Whitney hạ mình xuống vị trí nhục nhã đó. Cặp đùi rắn chắc của anh ta ép sát và cái bụng đang sôi sục của nàng; một cơn cơn cánh cứng chạy qua những lá cỏ cách mũi nàng vài inch.

Phía trên nàng, nàng nghe thấy giọng anh ta. “Ta sẽ dừng lại khi cô xin lỗi. Không trước lúc đó.” Anh ta nâng tay lên và Whitney điên cuồng tự hỏi bộ đồ cưỡi ngựa của nàng có thể che chở được cho nàng bao nhiêu, sau đó có câu trả lời khi chiếc roi rít lên trong không khí, cắt vào quần áo nàng, vọt vào da thịt ngọt ngào của nàng. Anh ta dừng lại, chờ đợi. Lời xin lỗi của nàng.

Whitney nghiêng rằng; anh ta có thể đánh nàng đến bất tỉnh nhưng nàng không bao giờ trao cho anh ta sự hài lòng bằng một lời xin lỗi. Không bao giờ! Cánh tay anh ta vung lên một lần nữa. Chiếc roi hạ xuống móng nàng không nương nhẹ. Một khoảng dừng khác...

Whitney đếm những vết đau bóng râm - ba, bốn, năm. Đến giờ nàng đang khóc thổn thức. Lần thứ sáu cơ thể nàng giật bắn lên và một tiếng khóc tắc nghẹn bật mạnh ra. Cánh tay anh ta lại nâng lên và nàng gào lên. “Dừng lại!” sau đó nguyên rủa chính mình vì anh ta đã quăng chiếc roi đi.

Anh ta thô bạo túm lấy vai nàng và quay nàng ngồi lại trong lòng mình. Whitney cố gắng đẩy ra, nhưng vòng tay anh ta siết chặt, và cánh tay anh ta đưa lên để ôm mặt nàng áp vào ngực. Những xương sườn của nàng phập phồng và những giọt nước mắt nóng bỏng chảy xuống hai má, ngấm vào mặt chiếc áo sơ mi của anh ta khi nàng khóc, vì nỗi giận dữ yếu đuối hơn là vì đau. Anh ta bắt đầu vuốt tóc nàng như là đang dỗ dành một đứa trẻ. Whitney giận dữ xô tay anh ta ra, nhưng anh ta lờ đi và tiếp tục.

Vài phút trôi qua, và Whitney đã lấy lại sự kiểm soát chính mình khi bàn tay anh ta chạm vào cằm nàng, nâng mặt nàng lên nhìn vào anh ta. Nhìn anh ta chăm chăm qua màn nước mắt phẫn nộ, nàng thì thầm, “Tôi ghét ngài!”

“Ta biết là nàng ghét,” anh ta lặng lẽ nói. Whitney nhận ra rằng không hề có biểu hiện nào là hài lòng hoặc thỏa mãn trên gương mặt anh ta, và vì nàng không thể tìm thấy điều gì trong biểu hiện của anh ta để châm ngọn lửa thù địch của nàng, nàng quay đi, nhìn chăm chăm về phía bên trái, thỉnh thoảng quẹt khuôn mặt đầy vết nước mắt bằng đầu ngón tay.

“Hãy nhìn ta,” anh ta dịu dàng ra lệnh.

“Không!” Whitney đáp lại. “Nếu thế tôi sẽ móc mắt ngài ra, vì thế hãy giúp tôi!”

“Nàng không giận dữ với ta nhiều hơn giận dữ với chính mình đâu.”

“Ngài muốn cá bao nhiêu?” Whitney gất lên, nhưng nàng có thể cảm nhận cơn giận của nàng tan dần khi nàng nhìn vào Vượt Qua Ngụy Hiểm, lớp da đen mượt của nó giờ đang lốm đốm những mảng trắng mờ hôi lớn. Thật là một điều kỳ diệu là con ngựa không làm nó bị thương, rằng người cưỡi ngựa đã lão luyện đủ để trụ vững trên nó, và đủ thông minh để tiếp tục cưỡi nó thay vì quay nó trở lại chuồng ngựa. Đó là một điều kỳ diệu gấp bội vì cả con ngựa và người cưỡi ngựa đã không bị thương nghiêm trọng.

Anh ta nói đúng; nàng đang giận dữ gay gắt với chính mình vì những gì nàng gây ra cho dù sự hối tiếc của nàng vì con ngựa nhiều hơn là vì người đàn ông này. Cuối cùng nàng nhận ra rằng Clayton đang đợi nàng xin lỗi, và vì nàng không muốn gì hơn là thoát khỏi anh ta, nàng vô cảm nói, “Tôi không bao giờ có ý đánh con ngựa, tôi định đánh ngài. Nhưng dù sao, tôi cho rằng việc đó là vô trách nhiệm và nguy hiểm, một hành động trẻ con xứng đáng với một sự trừng phạt trẻ con.”

“Cảm ơn vì điều đó,” anh ta nói gần như là ngọt ngào. Phạm tội và bị trừng phạt, cảm thấy ăn năn và sau đó được tha thứ là những sự kiện kế tiếp nhau hoàn toàn đánh mất từ những kinh nghiệm thời thơ ấu của Whitney. Bất cứ khi nào nàng xin lỗi cha nàng, ông nghe và rồi quăng ra một tràng đá kích mới về những hành vi sai sót của nàng, và Whitney đã hy vọng điều như vậy từ Clayton. Nàng nhìn anh ta đăm đăm, khó có thể tin được những gì đang nhìn và cảm thấy. Đôi mắt xám của anh ta ngập tràn sự ảm áp, và anh ta mỉm cười với nàng với sự thông hiểu dịu dàng.

Đột nhiên, Whitney cảm thấy dường như họ đã là những người bạn tốt và thân thiết nhất - dường như bây giờ có một sợi dây ràng buộc giữa họ. Cảm xúc đó khiến nàng sững sờ, sau đó nó tràn qua nàng, cuốn trôi những cảm xúc khác trên đường đi của nó. “Tôi xin lỗi về...”

“Không thêm nữa,” anh ta dịu dàng ngắt lời. “Quên nó đi.” Whitney biết, khi anh ta chậm rãi cúi đầu về phía nàng, nhưng thay vì quay đi nàng e thẹn nâng mặt lên gặp anh ta ở giữa, bằng cách nào đó tìm kiếm bằng chứng của sự tha thứ. Mỗi anh ta thấp xuống mòn mỏi với một nụ hôn dài, ngọt ngào và đòi hỏi.

Ngay cả khi nụ hôn sâu hơn và môi nàng đang bị đúc nặn theo anh ta, Whitney biết rằng anh ta sẽ để nàng đẩy ra nếu nàng thử. Thay vào đó hai bàn tay nàng từ từ trượt lên ngực, rồi cuốn quanh cổ anh ta, và rồi mọi việc thay đổi.

Bàn tay chàng kéo lỏng chiếc khăn từ mái tóc của nàng và làm rối tung mái tóc dày mượt. Ấu yếm ôm mặt nàng giữa hai lòng bàn tay, chàng nhìn sâu vào đôi mắt xanh lục tan chảy đó. “Chúa tôi, nàng thật ngọt ngào,” chàng thủ thi. Trái tim Whitney lỡ một nhịp, và bắt đầu đập rộn ràng khi chàng chậm chậm, thông thả vui môi chàng trong môi nàng một lần nữa. Chàng hôn nàng lâu và kéo dài, những nụ hôn chậm rãi và mời gọi làm đầu óc nàng quay cuồng. Lưỡi chàng búng nhẹ trên môi nàng, trêu gọi- rồi sau đó thúc giục, khẳng khái đòi nàng hé môi, và lúc đó, chàng lao vào bên trong để hăng say khám phá miệng nàng trong khi bàn tay chuyển xuống lưng nàng, tìm thấy nơi bị roi vọt, nâng nàng lên áp chặt vào chàng hơn, và sau đó dịu dàng xoa dịu chỗ đau nhức.

Những cơn choáng váng của luồng cảm xúc hoang dại xuyên qua Whitney từ cổ đến đầu gối, khiến nàng run rẩy dữ dội và bám chặt lấy chàng. Thế giới nghiêng ngả khi chàng xoay nàng nửa vòng để nằm xuống cỏ bên cạnh chàng, cuộn trong vòng tay mạnh mẽ của chàng. Chàng ngả người phía trên nàng, và Whitney lắc đầu phản đối yếu ớt. “Chúng ta không thể...”

Miệng chàng cương quyết cúi xuống nàng, làm cảm lạnh lõi phản đối của nàng, chiếm lấy môi nàng trong một nụ hôn cuồng nhiệt với vẻ đói khát. Chàng tách môi nàng, đưa cọt và hành hạ nàng bằng lưỡi chàng, khi thì dịu dàng đâm vào, sau đó lại rút ra, cho đến khi Whitney, chìm trong một ham muốn nóng bỏng, chạm lưỡi nàng vào lưỡi chàng.

Chàng rên lên và ghì nàng chặt hơn vào chiều dài cơ thể mình, cuốn lưỡi nàng vào miệng chàng và ve vuốt nó bằng lưỡi của chàng. Khi miệng chàng rời nàng, thì đó là để thăm dò tai nàng trước khi lần lại đường cũ qua má nàng và bao phủ môi nàng lần nữa. Một bàn tay chàng để lại một đường hơi ẩm rực lửa khi nó trượt xuống cổ họng nàng, qua ngực nàng và chàng bắt đầu mở nút chiếc áo sơ mi mỏng của nàng, tìm kiếm vùng da thịt phồng lên bên dưới.

Sự đụng chạm của những ngón tay mạnh mẽ của chàng trên da thịt trần của nàng thâm nhập vào lý trí đang đồ-đẫn-vì-đam-mê của Whitney, giật nàng trở lại với hiện thực. Hốt hoảng, nàng lắc đầu, cố gắng giằng miệng nàng ra khỏi miệng chàng khi chàng kéo áo sơ mi của nàng xuống, lột trần bộ ngực đầy đặn của nàng dưới tay chàng.

“Đừng,” chàng ra lệnh với một tiếng thì thầm rộn ràng, nhấn sâu hơn nụ hôn chiếm hữu đầy hoang dại trong lúc bàn tay chàng âu yếm bộ ngực của nàng, đẩy chúng lên, tròn ghẹo hai núm vú nhạy cảm cho đến khi chúng dựng đứng lên và lấp đầy trong lòng bàn tay chàng.

Và sau đó, không hề báo trước, chàng dừng lại.

Được hôn và vuốt ve đến mức mê mẩn, Whitney nhìn ánh mắt cháy âm ỉ của chàng nâng từ bộ ngực trắng ngà đến mặt nàng. “Nếu chúng ta không dừng bây giờ, bé con,” chàng thủ thi với giọng căng thẳng là lạ, “Ta sẽ quá mãi mê để hoàn thành những gì ta khởi xướng để có thể quay lại.” Cúi đầu, chàng hôn lên đỉnh hai gò ngực mềm mại trước khi lưỡng lự kéo áo nàng lên.

Nằm chống trên một khuỷu tay bên cạnh nàng, Clayton chạm ngón tay trỏ vào má nàng, nhẹ nhàng lần theo đường cong gò má thanh thoát. Chàng yêu khí chất của nàng, vẻ tươi tắn ở nàng: nàng có một niềm đam mê nồng nhiệt đang được đánh thức, và sẵn sàng để bị chiếm đoạt - như con đau nhức nhối ở thất lưng chàng nhắc nhở. Nàng là mọi thứ mà chàng đã biết và còn hơn, hơn rất nhiều: cứng đầu, ngọt ngào, nóng nảy, xác xược và dí dỏm... một báu vật chứa đầy những sự tương phản lý thú. Báu vật của chàng!

Whitney sưởi ấm trong hơi ấm của nụ cười biếng nhác và chậm rãi của chàng, nàng vươn tay ra, đặt nó trên vầng ngực rắn chắc của chàng. Chàng phủ tay mình lên tay nàng, giữ nó áp vào chiếc áo sơ mi bên ngoài trái tim đang đập đều đặn của chàng.

Mơ màng, nàng nghe thấy âm thanh của một sớm mùa thu dạt đến gần họ. Một cơn sóc trèo lên cây với một hạt dẻ để dự trữ cho mùa đông. Những chú dẻ diễn tấu những hòa âm khàn khàn. Một trong hai con ngựa thỉnh thoảng dậm chân. Whitney nằm đó, tự hỏi tại sao nàng chưa bao giờ thực sự để ý rằng chàng đẹp trai kinh khủng đến mức nào.

Những lời nói tiếp theo của chàng mang tâm trạng bay bổng của nàng đổ nhào lại mặt đất, “Đã đến lúc để đi - sẽ cần có sự giải thích chính đáng với tất cả mọi người.” Chàng cười khi trước vẻ thất vọng thoáng qua trên vầng trán đáng yêu của nàng và đặt một nụ hôn táo bạo lên đỉnh ngực của nàng. “Cô nàng hư hỏng táo tợn bé nhỏ!” Chàng trêu.

Whitney vọt ngồi lên, mặt nàng đỏ bừng, và chàng bắt đầu vuốt thẳng tóc nàng. “Tất nhiên,” nàng nói và đứng lên. “Chúng ta - chúng ta nên đi từ lâu.”

Clayton đưa tay ra cho nàng nhưng nàng quay gót và nhanh chóng bước đi. Khi nàng bắt đầu trèo lên ngựa, chàng bắt lấy eo nàng, kéo lưng nàng áp vào ngực chàng và vòng tay quanh nàng từ phía sau. “Bé con,” chàng cười thành tiếng trong khi rúc vào cổ nàng, “Sẽ có nhiều lần nữa ta sẽ ôm nàng lâu hơn và rất gần hơn.” Chàng thêm vào êm ru, “Ta hứa.”

Whitney không thể tin vào tai mình! Sau khi gọi nàng là một cô nàng hư hỏng táo tợn, anh ta lại hứa đầy vẻ thông cảm rằng sẽ mang lại nhiều sự thân mật hơn để thỏa mãn dục vọng của nàng! Làm sao nàng có thể quên rằng anh ta hoàn toàn vô đạo đức và vô cùng kiêu ngạo đến mức nào? Nàng giật ra và liếc anh ta qua vai. Với sự khinh bỉ nhiều đến mức nàng có thể thu gom được trong tình trạng bối rối sỉ nhục này, nàng nói, “Ngài nghĩ vậy sao?”

Nụ cười nhăn nhó của Clayton trông ác như cọp. “Ta thực nghĩ như vậy.”

“Đừng trông chờ vào nó,” nàng nói, quay mặt đi và túm lấy dây cương của Khan. Chàng dễ dàng nâng nàng lên chiếc yên ngựa một bên và táo bạo để tay lên đùi nàng. Giọng Whitney run lên khi nàng hỏi, “Địa điểm đã ngoại ở đâu?”

“Ở khoảng rừng nhỏ giữa điền trang của Sevarin và ta,” chàng trả lời, đu người lên lưng Vượt Qua Ngụy Hiếm.

Hơn tất cả mọi thứ, Whitney muốn cho Khan chạy nước đại, kéo dài khoảng cách giữa nàng và Clayton Westland đến hết mức có thể. Và nàng cũng muốn che giấu việc mình đã bị tổn thương sâu sắc đến mức nào. Vì vậy, nàng kêu lên với giọng vui vẻ giòn dã, “Gặp ngài ở đó,” và quay Khan thành một

vòng hẹp, thúc nó phi nước đại. Nàng cười ngửa với mái tóc tung bay đằng sau, để làn gió làm dịu mát khuôn mặt đỏ ửng của nàng.

Nàng có thể khóc vì xấu hổ. “Cô nàng hư hỏng tào tợn bé nhỏ!” anh ta đã gọi nàng như thế, và nàng thật hư hỏng! Để anh ta hôn nàng như vậy - và ôi, Lạy Chúa, chạm vào nàng như thế. Và tên con hoang đó nghĩ rằng anh ta đang tặng thưởng nàng bằng cách hứa rằng sẽ ôm nàng lâu hơn và thật gần hơn sau này! Đây là lòng tự trọng của nàng, đây là lý trí phân biệt điều đúng và sai của nàng, lại để anh ta tự tiện như vậy? Nàng cảm thấy mình như một con ngốc đến kinh hoàng khi nằm đó và khao khát anh ta. Và anh ta đã biết chính xác nàng cảm thấy như thế nào. Anh ta không nghi ngờ gì là rất thành thạo trong việc làm cho phụ nữ ham muốn anh ta.

Những người tham gia buổi dã ngoại xuất hiện xa xa phía trước, những bộ quần áo màu sắc tươi sáng của họ rải rác trên sườn đồi thoải thoải phía sau họ. Ngay cả khi còn xa như vậy, Whitney gần như có thể phân biệt được hình dáng của Paul. Paul! Nàng rên rỉ khi nghĩ anh sẽ khinh thường nàng như thế nào nếu anh biết chuyện vừa xảy ra ở đồng suối. Nàng sẽ bị hủy hoại trong mắt Paul. Trong mắt của tất cả mọi người.

Whitney liếc ra phía sau và thấy Clayton đang cách nàng khoảng 10 bước chạy. Với sự thôi thúc bất chợt đến chỗ dã ngoại nhanh hết sức có thể, mà không ra vẻ như đang sợ hãi chạy trốn, Whitney nâng roi lên với một cử chỉ thách thức và gọi với qua vai, “Thử không?”

“Nếu nàng nghĩ mình có một cơ hội,” Clayton cười và hét to, “Ta sẽ nhường nàng 10 bước. Cứ tiếp tục đi.” Whitney cân nhắc việc từ chối đề nghị điều kiện chấp của anh ta, nhưng rồi quyết định là trong những việc có liên can đến anh ta, chiến thắng bằng tất cả cách thức có được là có thể chấp nhận. Nghiêng sát về phía cổ Khan, nàng thúc gót chân vào nó, và nó lao vút về trước. Những bước chạy của nó dài, và mặt đất bay vù vù bên dưới nàng.

Khi đến gần chỗ dã ngoại, Whitney nhìn qua vai nàng để xem nàng đang dẫn trước bao nhiêu. Phần nộ hòa với sự ngạc nhiên, vì con ngựa đua đã rút ngắn khoảng cách 9 bước. Trong vài giây, Whitney nghĩ nàng vẫn sẽ thắng, nhưng vào phút cuối cùng, con ngựa đực kết thúc khoảng cách cuối cùng và dừng lại trước mũi Khan.

Những con ngựa khê nhảy bên dưới họ khi một người giữ ngựa chạy tới để nắm dây cương, sau đó giúp họ xuống ngựa. Whitney chỉnh lại váy, và giả vờ hoàn toàn bình thản trước sự hiện diện của Clayton, chuẩn bị đi ngang qua anh ta.

Anh nghiêng xuống từ trên ngựa và thân mật tặc lưỡi với nàng. “Ta thắng.” Anh ta cười toe toét.

Người giữ ngựa cúi xuống để kiểm tra chân trước bên phải của Khan, rồi nhìn lên và lễ phép nói, “Con ngựa của quý cô đã chạy với một hòn đá trong móng, thưa ngài.”

Whitney định chớp ngay cái cơ đó nhưng sự xuất hiện Paul làm gián đoạn nàng. “Hai người đã ở chỗ quái quỷ nào vậy?”

“Chúng tôi có vài phiền phức với con ngựa đực,” Clayton bình thản trả lời khi chàng xuống ngựa.

Paul ngơ vờ liếc từ con ngựa đen ngoan ngoãn đến khuôn mặt giận dữ, đỏ ửng của Whitney. “Anh đang lo lắng cho em,” anh nói.

“Vậy sao? Không cần đâu,” Whitney lầm bầm, nàng có thể trông có lỗi hơn nàng cảm thấy.

Anh đưa nàng đến một chiếc khăn trải màu xanh nhạt, đặt nàng ngồi bên cạnh Emily và Michael Archibald, sau đó ngồi xuống cạnh nàng, Elizabeth và Peter ngồi đối diện.

Clayton nhận một ly rượu từ người đầy tớ và thư thái đi đến chiếc khăn trải đối diện với họ, ngồi xuống bên cạnh Margaret Merryton và một cặp khác. Whitney nhìn thấy Margaret cười rạng rỡ với anh ta khi anh ta ngồi xuống bên cạnh mình. Nếu mắt Margaret không thường xuyên nhử lại với những toan tính ác tâm, Whitney nghĩ, cô ta sẽ là một cô gái rất xinh đẹp. Tuy nhiên, ngay bây giờ, đôi mắt màu nâu đỏ đang sít lại như một vết cắt đầy căm ghét khi chúng quay về phía Whitney. “Whitney, nếu cô đang đua, thì cô đã thua rồi.” Cô ta cười điệu.

“Chúng tôi đã đua, và cô ấy đã thua,” Clayton ngay lập tức khẳng định, ánh mắt cười cợt của chàng thách thức Whitney phản bác lại.

“Thứ nhất, con ngựa của tôi chạy với một chân trước bị đau,” Whitney trả đũa. “Thứ hai, nếu tôi cưỡi con ngựa đực đó, tôi nghĩ tôi sẽ thắng với một khoảng cách lớn hơn.”

“Nếu nàng cưỡi con ngựa đực đó, thưa quý cô, chúng tôi đang phải cho gọi thợ hàng của nàng đến bên giường của nàng rồi,” chàng cãi lại, rồi cười toe toét.

“Ngài Westland,” Whitney nói, “Tôi có thể điều khiển con ngựa đực đó và có một màn trình diễn tốt hơn là ngài.”

“Nếu nàng nghĩ vậy, ta sẽ cưỡi một trong những con ngựa của ta, và nàng có thể kiểm tra kỹ năng của nàng với con ngựa này vào bất cứ lúc nào nàng muốn đua lại.”

Cấu tiết vì ánh mắt nhạo báng của anh ta, Whitney chớp ngay lời thách đấu đó. “Một đường đua bằng phẳng,” nàng nói rõ. “Không nhảy cao. Con ngựa chưa luyện tập về nhảy rào.”

“Nó đã nhảy qua khá nhiều hàng rào hôm nay, như ta còn nhớ,” Clayton tỉnh bơ nhắc nàng nhớ. “Tuy nhiên, sẽ như nàng muốn. Nàng chọn đường đua.”

“Có phải em đang đi hỏi quá những gì em có thể giải quyết?” Paul hỏi, trán anh cau lại vì quan tâm.

Whitney ném một cái nhìn thù hằn cho Clayton và nói với vẻ chắc chắn hơn hẳn những gì nàng thực cảm thấy, “Tất nhiên là không. Em sẽ thắng một cách

dễ dàng.”

“Cô có định mặc quần chèn của đàn ông và cưỡi ngựa hai bên? Hay là cô định đi chân trần và cố gắng đứng trên lưng ngựa?” Margaret chế giễu đầy ác ý.

Như là đồng thuận chung, mọi người bắt đầu nói cùng một lúc, đánh chìm cả giọng Margaret, nhưng Whitney nghe loáng thoáng vài lời cô ta đang nói với Clayton và những cặp khác: “...làm nhục cha cô ta... khiến cả làng sốc...”

Những người đầy tớ bắt đầu mang ra những rổ thức ăn gồm: gà nướng, dăm bông, pho mát, táo và lê. Whitney kiên quyết gạt bỏ những lời nói chua ngoa chán ngắt của Margaret và cố gắng tận hưởng thời gian còn lại của ngày. Nàng lắng nghe lời nói đùa Emily đang trao đổi với Michael chồng mình, “Whitney và em đã có một cuộc cá cược khi còn rất nhỏ,” cô nói với anh. “Người đầu tiên trong số chúng em kết hôn phải trả cho người khác tiền phạt là 5 bảng.”

“Hoàn toàn đúng!” Whitney mỉm cười. “Minh đã quên mất.”

“Vì tôi là người tác động đến cô ấy cưới tôi,” Michael Archibald nói và nháy mắt với Whitney, “Tôi cho rằng tôi có trách nhiệm trả tiền phạt cho cô ấy.”

“Đúng vậy,” Whitney đáp lại. “Và tôi hy vọng rằng đó không phải lần cuối cùng Emily cho phép ngài ảnh hưởng đến cô ấy, thưa ngài.”

“Tôi cũng vậy!” Nam tước Archibald trả lời với vẻ tuyệt vọng cường điệu đến mức Whitney phá lên cười.

Paul nghiêng lại gần, và Whitney nhìn anh, những nét cười vẫn còn vương vấn trên đôi mắt nàng. “Em có định cho phép anh tác động đến em không?” anh hỏi.

Đó gần như là một lời tuyên bố cho ý định của anh khiến Whitney khó có thể tin rằng mình đã nghe đúng lời của anh. “Điều đó còn tùy,” nàng thì thầm, không thể rời mắt khỏi đôi mắt xanh lơ thu hút của anh. Một cơn gió mạnh thổi vù qua, hất tóc lên khắp mặt và vai nàng. Vô thức, Whitney vớ ra sau để tìm chiếc khăn vàng chấm trắng lẽ ra đang buộc trên tóc nàng.

“Nàng đang tìm cái này à?” Clayton kéo dài giọng trong khi rút chiếc khăn của nàng từ trong túi và đưa nó về phía nàng.

Quai hàm của Paul cứng lại, và Whitney giựt phắt chiếc khăn khỏi tay Clayton. Nàng biết rằng Clayton đã cố tình khiến mọi người thắc mắc không chỉ về việc tại sao chiếc khăn của nàng lại nằm trong túi của anh ta, mà còn vì tại sao họ chậm trễ đến nơi dã ngoại, và trước sự kinh hoàng của nàng, nàng cảm thấy luồng hơi ấm tội lỗi lan trên má nàng. Ý nghĩ muốn gây thương tích thể xác cho anh ta khiến Whitney tràn ngập một niềm vui sướng độc ác. Nàng sẽ cực kỳ thích thú đánh đuổi anh ta với một thanh kiếm, hoặc thổi bay đầu anh ta với một khẩu súng hay là nhìn thấy anh ta treo trên một cái cây.

Chiều muộn, khi người tham gia buổi dã ngoại cuối cùng đã ra về, Paul ra lệnh cho một người giữ ngựa cười Khan, và anh đưa Whitney về nhà trong cỗ xe bóng loáng của mình. Những con ngựa nghênh ngang đi xuống con đường mòn khô và bụi với Paul bận rộn điều khiển dây cương trong sự im lặng.

“Paul, anh đang nổi giận với em à?” Whitney hiểu kỳ đánh liều hỏi.

“Phải, và em biết tại sao anh lại thế.”

Whitney biết chứ, và nàng đang bị giằng xé giữa lo lắng và vui sướng. Đó có thể, chỉ là có thể là Clayton Westland đang mang lại động lực mà Paul cần để không chậm trễ thổ lộ tình cảm của mình. Cả ngày hôm nay, vẻ ghen tuông đáng yêu của Paul là không thể nhầm lẫn.

Trên con đường riêng dẫn đến nhà nàng, Paul kéo ngựa dừng lại và quay sang nàng, anh đặt một cách tay trên lưng ghế đằng sau nàng. “Anh không nhớ đã nói với em hôm nay em đẹp đến như thế nào,” anh nói.

“Cảm ơn anh,” Whitney đáp lại với sự hài lòng bất ngờ.

Đột nhiên anh cười toe toét. “Anh sẽ ghé thăm em vào 11h sáng mai. Chúng ta sẽ nói về nó nhé.”

“Về hôm nay em trông đẹp như thế nào?” Whitney trêu.

“Không, về lý do tại sao anh giận dữ.”

Nàng thờ dãi. “Em thà rằng nói về điều kia.”

“Anh chắc chắn là em muốn thế,” Paul nói với một tiếng cười to khi anh trèo xuống và vòng qua để giúp nàng xuống xe.

*****

Paul đến chính xác vào 11h buổi sáng ngày hôm sau. Whitney dừng lại ở ngưỡng cửa phòng khách, không thể tin được anh đang thực sự ở đây, ghé thăm nàng, chính xác như nàng đã mơ ước! Anh trông đẹp trai đến mức không thể tin được khi đang cười vì một vài nhận xét nào đó của Quý bà Anne.

“Đi thích anh chàng của cháu,” Anne thì thầm với Whitney khi bà rời đi.

“Anh ấy vẫn chưa phải của cháu,” Whitney thì thầm lại, nhưng nàng đang mỉm cười đầy lạc quan.

Bầu trời trong xanh với một làn gió mát nhẹ nhàng làm rối mái tóc của Paul khi họ chạy quanh trên những con đường nông thôn trên cỗ xe êm ái của Paul, cười nói, thỉnh thoảng dừng lại để chiêm ngưỡng một cảnh đẹp đặc biệt vừa ý của địa hình đồi núi trải dài hai bên đường. Một vài thân cây đã thay đổi những tán lá xanh tươi tốt của mùa hè cho màu cam và vàng tươi sáng của đầu mùa thu, và đối với Whitney, hôm nay thật là một ngày thanh bình.

Paul thật quyến rũ và thú vị, đối xử với nàng như thể nàng được tạo nên bằng sứ dễ vỡ, như thể nàng không phải nàng là cô gái thường lao tù một cuộc phiêu lưu trong lần này đến một cuộc thảm họa trong lần tới. Và Whitney tuyệt đối cẩn thận để không nói lời nào nhắc anh nhớ về cô gái nhỏ ngày trước. Ngay cả bây giờ, nhiều năm sau, nàng vẫn co rúm lại vì xấu hổ khi nhớ lại nàng đã cố hôn anh và cầu xin anh chờ đợi nàng như thế nào.

Họ ăn trưa với mẹ của Paul, và mặc dù Whitney trước đó đã sợ chết khiếp ý kiến này, thì đó lại là một bữa ăn rất vui vẻ. Sau đó, họ đi dạo trên bãi cỏ đến bìa rừng. Theo gợi ý của Paul, Whitney ngồi xuống một chiếc xích đu treo trên một nhánh cây sồi vững chãi.

“Tại sao hôm qua em và Westland đến buổi dã ngoại muộn như vậy?” Paul hỏi mà không mào đầu.

Whitney giật mình, sau đó nhún vai, cố gắng ra vẻ ngờ ngạc và hờ hững, mặc dù nàng không hề như vậy. “Chúng em chọn một con ngựa đực và nó gây ra phiền phức.”

“Whitney, anh thấy rất khó tin điều đó. Anh đã cưỡi ngựa với Westland; anh ta không hề thiếu kinh nghiệm đối với ngựa. Và hôm qua, nó* hình như là hoàn toàn ngoan ngoãn và dễ bảo.”

“Ai hình như dễ bảo?” Whitney đùa cợt, gắng hết sức để xoa dịu tâm trạng của anh. “Con ngựa? Hay Ngài Westland?”

“Anh đang nói đến hành vi của con ngựa, nhưng giờ vì em đã đề cập đến, anh muốn nghe về hành vi của Westland hơn?”

(*Nguyên văn tiếng Anh là đại từ nhân xưng ‘he’ dùng cả cho vật và người)

“Paul, vì Chúa!” nàng gần như cầu xin. “Anh biết rất rõ rằng vài con ngựa hoàn toàn không thể đoán trước được và gây ra phiền phức cho ngay cả người cưỡi ngựa cừ khôi nhất trong lúc điều khiển nó.”

“Vậy có lẽ em sẽ giải thích với anh tại sao, nếu con ngựa đó khó điều khiển đến như vậy, em lại đồng ý cưỡi nó trong cuộc đua với Westland?”

“Ồ điều đó. Ừm, anh ta khiêu khích em đến khi em khó có thể từ chối.” Dưới hàng mi hạ xuống, Whitney lén liếc nhìn về mặt nghi ngờ, cau có của Paul. Trong tình huống này, nàng nghĩ sẽ là khôn ngoan-thậm-chỉ-là-đang-được-mong-đợi để nàng biểu hiện một chút phần nộ thích đáng nào đó. “Paul, em không thể chịu đựng được người đàn ông đó, và em - em không nghĩ có gì hay ho khi anh vặn hỏi em như thế này. Thế là không công bằng và không đúng đắn.”

Không hề mong đợi, anh cười toe toét. “Anh không bao giờ nghĩ có một ngày thấy em để tâm đến sự đúng đắn.” Không hề báo trước, anh kéo tay nàng khỏi chiếc xích đu vào vòng tay anh. “Chúa ơi, em thật xinh đẹp!” anh ta thì thầm.

Whitney nín thở, ngờ ngẩn nghĩ đi nghĩ lại, anh ấy sắp hôn mình! Nàng quá hồi hộp đến mức nàng cảm thấy một tiếng cười khúc khích trào lên trong nàng khi đầu anh từ từ cúi xuống. Nhưng trước đụng chạm đầu tiên của đôi môi mượt mà và ấm áp của anh lên môi nàng, tất cả dấu vết của tiếng cười biến mất.

Nàng cố giữ tay ở hai bên người, nhưng chúng đi theo ý muốn của riêng chúng để trượt lên ngực anh. Nàng kìm lại hết sức có thể, sợ rằng việc nàng buông thả chính mình trước nụ hôn sẽ khiến Paul theo cách nào đó cảm thấy bị xúc phạm bởi cảm xúc nồng nhiệt của nàng. Nhưng Paul không để nàng thụ động mãi. Anh siết chặt vòng tay, ôm nàng sát vào vầng ngực cứng như bức tường của anh, hôn nàng một cách thành thạo, miệng anh chuyển động trong ngừng bèn miệng nàng, có lúc treu ghẹo, có lúc dịu dàng, rồi trở thành khao khát và đòi hỏi. Lúc anh đã thả nàng ra, hai chân Whitney đã yếu ớt. Trái tim nàng chùng lại khi nhận ra rằng nàng vừa được hôn với một người biết rất nhiều về chuyện hôn và không nghi ngờ gì là kinh nghiệm thực tế rất giàu có. Không bản khoăn gì là anh đã luôn nổi tiếng, và được những cô gái hàng xóm săn đón và mơ ước đến vậy.

Anh đang nhìn nàng, vẻ mặt của anh trông hài lòng và tự tin. “Anh làm điều đó rất tốt,” Whitney khen ngợi, hy vọng nghe như thể nàng đủ khả năng để đánh giá.

“Cảm ơn,” Paul nói, nhìn hơi cúi kính. “Đó có phải là kết luận dựa trên kinh nghiệm phong phú của em ở Pháp không?”

Whitney ngồi xuống xích đu, mỉm cười với anh và không nói một lời. Nàng đẩy mạnh chiếc xích đu về sau bằng mũi giày. Sau lượt đu thứ hai, bàn tay mạnh mẽ của Paul vụt ra túm vào eo nàng và không kiểu cách kéo nàng khỏi chiếc ghế đang chuyển động vào vòng tay anh. “Cô nàng đáng tức giận.” Anh cười nhún nhò. “Nếu anh không kiểm soát chính mình anh sẽ điên cuồng vì em hơn cả những gã công tử màu mè ở Paris.”

“Họ không phải,” Whitney phản đối yếu ớt khi miệng anh phủ lên miệng nàng, “những gã công tử màu mè.”

“Tốt,” anh thủ thỉ, “bởi vì anh ghét bị ở chung với những kẻ ngốc nghếch.”

Trái tim Whitney lộn nhào. “Ý gì?” Nàng thì thầm gần môi anh.

“Ý là,” Paul trả lời, cánh tay anh siết chặt quanh nàng, miệng anh chuyển động đầy ham muốn bên trên miệng nàng, “anh đã điên cuồng vì em”

*****

Hai tiếng sau, Whitney mơ màng bay bổng vào nhà, hỏi thăm về di nạng và được Sewell thông báo rằng di nạng, cha nạng và ngài Westland đều đang ở trong phòng làm việc. Nàng bắn một ánh mắt thận trọng về phía đại sảnh để chắc chắn rằng mình không bị nhìn thấy, sau đó vội vã lên cầu thang về phòng. Không gì, không có gì có thể phá hủy niềm vui của nàng, và nhìn thấy Clayton Westland sẽ là thứ duy nhất có thể làm điều đó. Với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, Whitney đóng cửa phòng và quăng người xuống giường, ôm ấp kỷ ức của buổi chiều hôm nay vào trái tim nàng.

Nước mắt long lanh trong đôi mắt của Quý bà Anne khi bà cứng ngắc nhún chào Công tước của Claymore trong phòng làm việc của Martin. Với những bước chân dài và quả quyết công tước quay người và rời khỏi phòng, và bà vẫn đứng đó, ngực bà đau đớn siết lại quanh một nút thắt cảm xúc.

Chân ghế lê trên trần nhà khi Martin Stone đứng lên và đi vòng ra từ sau chiếc bàn. “Tôi chưa muốn nói với bà về tất cả việc này; tuy nhiên công tước cảm thấy bà nên biết về thỏa thuận này. Tôi hy vọng tôi không phải nhắc nhở bà rằng bà phải nghiêm túc hứa rằng sẽ giữ im lặng về tất cả mọi điều mà chúng ta vừa bàn bạc?”

Anne nhìn ông ta chăm chăm, cổ họng bà ứ đầy nước mắt. Bà bắt đầu đưa tay ra với một cử chỉ van nài, bất lực, sau đó thả nó xuống bên người.

Rõ ràng được khuyến khích bởi sự im lặng của bà, Martin dịu giọng đi một chút. “Tôi sẽ thừa nhận với bà rằng tôi không hài lòng lắm khi thấy bà về cùng Whitney, nhưng vì bà đã ở đây, bà có thể giúp ích rất nhiều. Tôi muốn bà thể hiện sự tán đồng về công tước với Whitney. Con bé tôn trọng ý kiến của bà, và nó sẽ sớm nảy sinh tình cảm với đức ngài, tốt hơn cho tất cả chúng ta.”

Cuối cùng, Anne tìm được giọng nói của mình. “Nảy sinh tình cảm đối với ông ta?” bà nhắc lại với vẻ không thể tin được. “Whitney ghé thăm bầu không khí ông ta hít thở!”

“Vớ vẩn! Con bé biết rất ít về đức ngài.”

“Nó biết đủ để khinh bỉ ông ta. Tôi đã nghe điều đó từ chính miệng nó.”

“Vậy thì tôi sẽ trông đợi vào bà làm thay đổi ý kiến của nó.”

“Martin, ông mù sao? Whitney yêu Paul Sevarin.”

“Paul Sevarin khó có thể bám trụ trên mảnh đất của chính mình,” Martin khịt mũi. “Tất cả những gì cậu ta có thể mang lại cho con bé là một cuộc sống cực khổ.”

“Dù thế nào, đó sẽ là quyết định của Whitney.”

“Nhảm nhí! Quyết định là của tôi và tôi đã quyết.”

Anne định mở miệng để tranh cãi nhưng Martin đã cắt ngang bà bằng một giọng tàn nhẫn. “Hãy để tôi giải thích với bà vài điều, thưa bà. Tôi đã ký một giấy tờ pháp lý soạn thảo bởi người được ủy quyền của Claymore, và tôi đã chấp nhận 100,000 bảng từ công tước theo đúng nghĩa vụ của đức ngài trong thỏa thuận. Tôi đã trả hết nợ cho những chủ nợ và chỉ tiêu hơn một nửa số tiền. Một nửa,” ông nhấn mạnh. “Nếu Whitney từ chối tuân theo thỏa thuận, tôi sẽ không thể hoàn lại số tiền đó. Trong trường hợp đó, Claymore có thể, và sẽ đưa tôi ra tòa bị tội lừa gạt, trộm cắp, và Chúa biết còn tội gì nữa. Và nếu điều đó không đủ để bà quan tâm, để tôi nói theo cách khác: Bà nghĩ Whitney sẽ hạnh phúc như thế nào với Paul Sevarin, trong khi mọi người trong vòng một trăm dặm cười khẩy và bàn tán về người cha đang mục rữa ở trong ngục tù của nó?” Tung ra xong những lời chỉ trích cay nghiệt, ông dùng dằng tiến ra cửa. “Tôi sẽ mong đợi sự hợp tác của bà trong tất cả việc này, vì lợi ích của Whitney, không phải của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Whitney đón nhận tin Clayton sẽ dùng bữa tối với họ vào tối ngày hôm sau với tất cả sự nhiệt tình mà nàng đã cảm thấy cho một trận đòn trước công chúng. Dù sao, cha nàng thích người đàn ông đó, và Whitney chuẩn bị phải chịu đựng anh ta vì cha nàng.

Họ ăn tối lúc 8h, với cha nàng ngồi một đầu chiếc bàn dài phủ khăn trải bàn bằng lụa đa-mát và Quý bà Anne ngồi đầu kia. Để lại Whitney ngồi đối diện với Clayton. Lợi dụng dần giá nền bằng bạc nặng trĩu đặt ở giữa trung tâm của chiếc bàn như là một rào ngăn cách giữa nàng và người cùng ăn tối không mong muốn, nàng duy trì một thái độ im lặng nghiêm trang và lạnh nhạt. Rất nhiều lần trong suốt bữa ăn, Clayton đưa ra những lời bình luận khiêu khích mà nàng biết là với ý định cố ý chọc tức nàng tham gia vào cuộc nói chuyện ở bàn ăn tối, nhưng nàng cẩn thận phớt lờ anh ta.

Khi món tráng miệng được dọn đi, Whitney đứng dậy và xin phép, lấy cớ là sắp bị một con văng vất tấn công. Nàng nhìn thấy đôi môi của Clayton mím lại, nhưng khi ánh mắt nhú lại của nàng rà soát trên khuôn mặt anh ta, anh ta dường như quan sát nàng với vẻ quan tâm xã giao và không có gì khác. “Whitney có thể chất của một con bò,” cha nàng đảm bảo với vị khách của mình khi Whitney bước khỏi phòng.

*****

Trong hai tuần tiếp theo, Paul ghé thăm nàng mọi ngày. Cuộc đời nàng diễn ra như một giấc mơ, chỉ bị phá hỏng bởi tần suất mà nàng phải chịu đựng sự có mặt của Clayton vào những buổi tối. Tuy nhiên, nàng chịu đựng nó mà không có một lời phàn nàn nào vì cha nàng. Cho dù Clayton nói hay làm gì, Whitney lúc nào cũng lạnh nhạt, lịch sự và xa cách. Thói quen rút lui sớm của nàng làm hài lòng cha nàng (người hiếm hoi đó là sự kín đáo của một quý cô) và làm Clayton tức giận (người rõ ràng không hiểu lắm bất cứ điều gì) và dường như khiến đi nàng lo lắng, vì lý do gì đó mà Whitney không thể hiểu.

Thực ra, Whitney nghĩ gần đây Anne đang hành động rất kỳ lạ. Bà dành rất nhiều thời gian viết thư đến tất cả thủ đô của các nước châu Âu mà bà nghĩ Chú Edward có thể ở đó, và tâm trạng của bà thường xuyên chuyển từ bồn loạn hồi hộp sang thần thờ.

Whitney quyết định rằng nguyên nhân thái độ là lạ của đi nàng là do sự thiếu vắng của chồng bà. “Cháu biết đi phải nhớ Chú Edward khủng khiếp như thế nào,” Whitney thông cảm bày tỏ vào một buổi tối hai tuần sau, khi họ chuẩn bị ăn tối với Clayton ở nhà anh ta lần đầu tiên. Di Anne dường như không nghe thấy, trong lúc bà tập trung lựa chọn một chiếc váy cho Whitney mặc. Cuối cùng bà chọn một chiếc váy vải nhiều màu hồng đào, cổ áo thấp trang trí kiểu vỏ sò, và đường viền chân váy trang trí kiểu vỏ sò lớn hơn. “Cháu đã nhớ Paul vô cùng trong suốt thời gian ở Pháp, vì vậy cháu hiểu đi đang cảm thấy như thế nào,” Whitney tiếp tục, giọng nàng nghẹn lại bởi chiếc váy hồng đào Clarissa đang kéo qua đầu.

“Những chuyện tình lãng mạn trẻ con,” đi nàng trả lời, “luôn dường như rất thật, rất lâu bền khi chúng ta xa cách với đối tượng của tình cảm đó. Nhưng thông thường, khi chúng ta quay trở lại, chúng ta phát hiện ra rằng giấc mơ và ký ức của chúng ta thường hơn hẳn hiện thực.”

Whitney quay phắt lại mà không hề nghĩ đến Clarissa tội nghiệp đang bận rộn chải mái tóc dài của nàng. “Di không thể nghĩ Paul là một ‘mối tình lãng mạn trẻ con’. Ừm, anh ấy tất nhiên đã là thế, nhưng không còn lâu nữa. Chúng cháu sắp kết hôn, chính xác như những gì cháu luôn mơ ước. Và rất sớm thôi.”

“Paul đã đề cập chuyện hôn nhân với cháu chưa?”

Khi Whitney lắc đầu và chuẩn bị trả lời, Anne hít một hơi dài và ngắt lời nàng. “Ý đi là, nếu ý định của cậu ấy là cầu hôn cháu, đến giờ chắc chắn cậu ấy đã có đủ thời gian cần thiết rồi.”

“Cháu chắc chắn anh ấy chỉ đang đợi đúng thời điểm để bày tỏ. Và cháu cũng chưa về nhà lâu, mới chỉ vài tuần.”

“Bọn cháu đã biết nhau nhiều năm rồi, cháu yêu,” Di Anne nhẹ nhàng phản đối. “Di đã nhìn thấy những cuộc kết hợp giữa hai con người xa lạ hoàn toàn trong khoảng thời gian bằng với thời gian chúng ta trở về đây. Có lẽ cậu Sevarin chỉ thích thú với việc tán tỉnh một cô gái trẻ đáng yêu, người đang được săn đón nhất hiện giờ. Rất người đàn ông làm như vậy, cháu biết mà.”

Whitney mỉm cười đầy tự tin và đặt một nụ hôn lên má đi nàng, “Di lo lắng quá nhiều cho hạnh phúc của cháu, Di Anne. Paul đang ngập ngừng cầu hôn rồi, rồi đi xem.”

Nhưng khi cỗ xe không cửa của họ lách lư dưới những cây sồi tỏa bóng râm đến nhà Clayton, sự lạc quan của Whitney bắt đầu rút xuống dần. Nàng vẫn vợ nghịch mấy lọn tóc dài đang rủ xuống như những con sóng nhấp nhô trên qua bờ vai và đuôi tóc uốn lại thành lọn ở giữa lưng. Có thể nào Paul chỉ đang thích thú với việc thấp tùng một sắc đẹp cạnh nhà nổi tiếng? Nàng tự hỏi. Bằng lý trí Whitney biết rằng nàng đã chiếm lấy danh hiệu đó từ Elizabeth Ashton, mặc dù nàng không cảm thấy thỏa mãn vì điều đó nhiều như nàng đã nghĩ. Thiệp mời đến những buổi tiệc và dạ hội đến tối tấp với mức độ thường xuyên đến hãnh diện, và khi nào Whitney chấp nhận, Paul sẽ hộ tống nàng đến đó và dành cả buổi tối ở bên nàng. Thực ra, người hàng xóm duy nhất cạnh tranh được với sự nổi tiếng của Whitney là Clayton Westland, và nàng nhìn thấy anh ta mọi nơi nàng đến.

Whitney gạt bỏ suy nghĩ về người hàng xóm đáng khinh của nàng sang một bên. Tại sao Paul vẫn chưa bày tỏ? Nàng tự hỏi. Và tại sao anh chưa từng nói về tình yêu, chưa tính đến hôn nhân? Whitney vẫn còn tìm kiếm cho câu trả lời cho những câu hỏi phiền não đó khi họ đến nhà Clayton.

Cửa trước mở ra bởi một tên quân gia lưng-thẳng-cứng giương mắt nhìn xuống bộ ba theo chiều dài chiếc mũi của gã. “Chào buổi tối,” gã oai vệ phát ngôn. “Ông chủ của tôi đang chờ quý vị.” Trước tiên Whitney thấy sững sờ, sau đó thâm buồn cười vì thái độ ngạo mạn vốn thích hợp hơn nếu gã ta là một quân gia của một nhân vật có địa vị cao quý quan trọng, và đang mở cánh cửa chính của một dinh thự tráng lệ.

Khi Di Anne và cha nàng đang được giúp cởi bỏ áo ngoài, Clayton sai bước qua đại sảnh đến căn phòng giải lao nhỏ. Anh ta đi trực tiếp đến chỗ Whitney. “Cho phép tôi?” anh ta lịch sự hỏi, bước ra sau nàng, những ngón tay dài nhẹ nhàng đặt lên chiếc áo choàng lụa màu hồng đào trùm quanh vai nàng.

“Cảm ơn,” Whitney nhả nhận nói. Đây chiếc mũ rộng ra sau, nàng tháo chiếc dây lụa buộc ở cổ để bỏ chiếc áo choàng ra với tốc độ nhanh nhất có thể. Sự đụng chạm của bàn tay anh ta nhắc nàng nhớ lại cách anh ta đã ôm và vuốt ve nàng vào ngày đi đã ngoại, cách mà anh ta đã hứa sẽ ôm nàng gần hơn và lâu hơn cứ như là anh ta đang mời gọi một viên kẹo cho một đứa trẻ. Con lừa tự phụ.

Cha nàng cản Di Anne lại để ngắm những đồ vật chạm trổ bằng ngà trang trí cho chiếc bàn trong đại sảnh trong khi Clayton dẫn Whitney đến một căn phòng kích thước trung bình rõ ràng kết hợp để làm phòng khách và phòng làm việc.

Một ngọn lửa cháy lách tách trong lò sưởi lớn xua tan không khí lạnh buổi đêm và tăng thêm ánh sáng rực rỡ cho ánh nền của những giá nền đặt trên bệ lò sưởi. Căn phòng ít đồ nhưng được trang hoàng sang trọng phù hợp với gu thẩm mỹ của phái mạnh. Trải dài theo một bức tường là một dãy kệ gỗ sồi lớn, dài chạm trổ với một cặp giá nền bạc và vàng lộng lẫy ở hai đầu. Mặt trên cùng của dãy kệ là những khối hình vuông bằng đá cẩm thạch, bao quanh bởi những dải gỗ chạm khắc công phu. Ở giữa kệ là một bộ đồ uống trà bằng vàng lớn không giống bất kỳ thứ gì mà Whitney từng nhìn thấy. Nó quá to khiến Sewell, người quân gia của họ sẽ không bao giờ có thể nâng nó lên, chứ đừng nói mang nó với về đường hoàng. Whitney thoáng mỉm cười khi nàng tưởng tượng Sewell bao-giờ-cũng-chính-xác lê lét vào một căn phòng, còng người bên dưới sức nặng của chiếc khay đó.

“Liệu ta có thể mạo muội hy vọng rằng nụ cười đó cho thấy quan điểm của nàng về ta đã mềm dịu hơn?” Clayton chậm rãi ngâm nga.

Whitney giật đầu lại. “Tôi không có quan điểm gì về ngài,” nàng nói dối.

“Nàng có một quan điểm mạnh mẽ về ta, Cô Stone,” anh ta nói và cười khoái trí khi đưa nàng ngồi xuống một chiếc ghế lưng-cong thoải mái bọc da màu boóc đô mềm mại. Thay vì ngồi xuống chiếc ghế giống vậy đối diện nàng, người đàn ông trơ tráo này ngồi ghé trên tay ghế của nàng và tự nhiên duỗi cánh tay phải trên lưng ghế.

“Nếu thiếu chỗ ngồi thoải mái, tôi sẽ rất vui được đứng,” Whitney lạnh lùng nói, gần như đã chuẩn bị đứng lên.

Hai bàn tay Clayton túm lấy vai và ấn nàng ngồi lại trên ghế khi anh ta chiều lòng đứng dậy. “Cô Stone,” anh ta vừa nói vừa cười nhún nhò và nhìn xuống khuôn mặt giận dữ đang ngẩng lên của nàng, “nàng có cái lưỡi của một con rắn.”

“Cám ơn,” Whitney bình thản nói. “Và ngài có cách cư xử của một kẻ lỗ mãng.”

Không thể giải thích được, anh ta giật đầu lại và cười phá lên. Vẫn còn cười ngặt nghèo, anh ta vói tay xuống và âu yếm xoa rối mái tóc trên đỉnh đầu nàng khiến Whitney bật dưng dậy, giằng xé giữa việc tát vào mặt anh ta hay đá cho anh ta một phát vào cẳng chân. Cha và dì nàng tìm thấy họ lúc vẫn còn đứng mặt đối mặt, Clayton biểu hiện rõ rệt về ái mộ trong khi Whitney nhìn anh ta chăm chăm trong sự im lặng đông cứng. “Ồ, tôi thấy rằng hai người đang có một cuộc trò chuyện dễ chịu,” cha nàng vui vẻ tuyên bố, khiến môi Clayton mím lại và Whitney gần như, nhưng cũng không phải hoàn toàn, phá lên cười.

Bữa tối là một yến tiệc xứng đáng với tài năng của một đầu bếp hoàng gia. Whitney đang thưởng thức món tôm hùm với sốt rượu nhẹ ngon tuyệt, cảm thấy rất không thoải mái khi ngồi cuối bàn đối diện với Clayton, như thể nàng là bà chủ ngôi nhà của anh ta. Tối nay anh ta đang đóng vai một vị chủ nhà với vẻ thanh lịch tự nhiên, thoải mái khiến Whitney ngưỡng mộ một cách miễn cưỡng, và ngay cả Quý bà Anne cũng đầu hàng hoàn toàn khi bà đeo đuổi một cuộc thảo luận chính trị sôi nổi với anh ta.

Khi món ăn thứ năm được phục vụ, Whitney phá vỡ sự im lặng tự chủ đầy nhún nạy của mình. Clayton đã khiêu khích và trêu tức nàng cả buổi tối cho đến khi rốt cuộc nàng nhảy vào cuộc nói chuyện để ủng hộ cho quyền của phụ nữ được học tập giống như đàn ông.

“Hình học có tác dụng gì cho một phụ nữ khi cô ta sẽ dành thời gian để khâu khăn cho chồng mình?” anh ta thách thức.

Whitney buộc tội anh ta đã suy nghĩ giống như ông nội của mình, và anh ta cười cợt trả đũa bằng cách gọi nàng là một nữ học giả.

“Nữ học giả trời đánh,” Whitney thổi phồng với một nụ cười mím phỉnh phờ. “Đó là những gì mà những quý ông như ngài, người cô vũ những quan điểm cổ hủ, gọi bất cứ một phụ nữ nào có vốn từ vựng nhiều hơn ba cụm từ được chấp nhận.”

Anh ta cười toe toét. “Và ba cụm từ đó là gì?”

“Đó là ‘vâng, thưa ông chủ’, ‘không, thưa ông chủ’ và ‘Sẽ như ý ngài, thưa ông chủ.’” Nàng héch cằn và nói, “Tôi thấy thật buồn khi hầu hết phái nữ bị giáo dục từ thời thơ ấu sao cho giống hệt một nữ quản gia không có đầu óc.”

“Ta cũng vậy,” Clayton nhẹ nhàng thừa nhận. Trước khi Whitney phục hồi lại từ sự sùng sốt của mình, anh ta thêm vào, “Tuy nhiên, thực tế vẫn thế rằng cho dù một phụ nữ được giáo dục tốt đến đâu, một ngày nào đó cô ta vẫn phải tuân theo quyền lực của chồng và ông chủ của cô ta.”

“Tôi không nghĩ vậy,” Whitney nói, lơ đãng về mặt đe dọa và lo ngại của cha nàng. “Và thêm nữa, tôi sẽ không bao giờ, không bao giờ gọi một người đàn ông nào là ông chủ.”

“Phải vậy không?” anh ta móc máy.

Whitney đang định trả lời thì cha nàng đột nhiên nở ra một tràng độc thoại về giá trị của những trang trại được tưới tiêu làm Whitney ngạc nhiên và rõ ràng làm Clayton bực dọc.

Trong bữa tráng miệng, Clayton lại quay sự chú ý của anh ta đến nàng. “Ta đang tự hỏi nàng có thích một trò chơi đặc biệt nào sau bữa tối hay không,” đôi mắt xám của anh ta khóa vào mắt nàng trong sự im lặng và cười cợt khi anh ta thêm vào đầy ý nghĩa, “... ngoài ‘những trò chơi’ nho nhỏ mà chúng ta đã chơi cùng nhau?”

“Có,” Whitney nói, bạo gan đáp trả ánh mắt của anh ta. “Phi tiêu.”

Một nụ cười thoáng qua trên khuôn mặt của anh ta. “Nếu ta có phi tiêu, mà ta không có, ta sẽ không ngại nằm trong tầm ngắm của nàng, thưa Cô Stone.”

“So với phái nữ, tôi ngắm bắn rất chuẩn, ngài Westland.”

“Đó là tại sao,” anh ta nói mỉa mai, “Ta không ngại nằm trong tầm ngắm của nàng.” Cười nhún nhò, Clayton nâng ly về phía nàng với một cử chỉ cúi chào. Whitney chấp nhận sự nhượng bộ của anh ta trong trò chơi đạo kiếm bằng lời của họ với một cái gật đầu chiếu cố cường điệu, sau đó tặng anh ta một nụ cười nửa miệng không thể cưỡng lại.

Clayton quan sát nàng, không muốn gì hơn là quăng hai vị khách ăn tối của mình ra khỏi cửa và giật Whitney vào vòng tay chàng, để hôn lên đôi môi ting

quái đang cười của nàng cho đến khi nàng phải níu chặt vào chàng, tan chảy vì ham muốn. Chàng ngã người trên lưng ghế, lơ đãng lần tay trên chân ly rượu trong khi thích thú nhận thức rằng cuối cùng tối nay chàng đã đánh đổ bức tường lạnh nhạt lạnh nhạt của nàng. Nhưng vì sao Whitney đã lẫn trốn đằng sau nó từ ngày diễn ra buổi đã ngoại đó, và vẫn còn xa cách, né tránh chàng cho đến một tiếng đồng hồ trước đó, vẫn còn là một câu hỏi mà ngày nào đấy chàng sẽ đòi hỏi có câu trả lời. Phi tiêu! Chàng nghĩ với một nụ cười thâm. Chàng nên vận cái cổ xinh xắn của nàng.

Sau bữa ăn, một người hầu tháp tùng Martin và Quý bà Anne từ phòng ăn tối, nhưng Clayton đặt một bàn tay lên cánh tay của Whitney để cản lại khi nàng bắt đầu đi theo họ. “Phi tiêu!” chàng cười khoái trá. “Nàng đúng là một cô nàng khát máu!”

Whitney, vốn gần như mỉm cười lại với chàng, bỗng dừng đó bưng mặt. “Cách dùng từ của ngài có thể được bạn bè ngài ngưỡng mộ,” nàng nói nóng. “Trong thời gian quen biết ngắn ngủi của chúng ta, trước tiên ngài gọi tôi là một cô nàng hư hỏng và bây giờ là khát máu. Cứ tự nhiên nghĩ như thế nào về tôi, nhưng trong tương lai, tôi rất biết ơn nếu ngài giữ những ý kiến đó cho riêng mình!” Xấu hổ và thấy tội lỗi bởi vì nàng cảm thấy mình đã giành được cả hai cái tên đó, Whitney cố gắng kéo tay ra, nhưng bàn tay chàng siết chặt lại.

“Nàng đang nói về cái cái quý gì vậy? Chắc chắn rằng nàng không nghĩ ta có ý xúc phạm với cả hai cái tên đó?” Chàng nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng và đau đớn mà nàng cố giấu bằng cách quay mặt đi. “Lạy Chúa, đó đúng là những gì nàng nghĩ,” chàng dịu dàng nói. Đặt bàn tay bên má nàng, chàng buộc nàng nhìn thẳng vào mình. “Ta xin nàng tha lỗi, bé con. Ta đã giao thiệp rất lâu trong những nơi mà ăn nói táo bạo là phổ biến, và nơi đó những phụ nữ cũng thẳng thắn như những người đàn ông mà họ đang trên đũa.”

Mặc dù nàng chưa bao giờ xuất hiện ở những trốn chơi bởi phiêu lưu, mà rõ ràng là anh ta có, nhưng Whitney biết rằng những người phụ nữ ở đó thẳng thắn một cách bất ngờ và cư xử với sự phóng túng, công khai tán tỉnh, và thậm chí là có người tình. Đột nhiên nàng cảm thấy mình ngốc nghếch và không hiểu đời. “Đó không chỉ là cái tên,” nàng phản đối với vẻ biện hộ. “Cũng là do ngày đã ngoại nữa, và cách mà ngài...” Giọng nàng áp úng khi nàng nhớ ra mình cũng đã là một người tham gia tình nguyện vào những nụ hôn nóng bỏng của họ. “Tôi sẽ thực hiện một cuộc trao đổi với ngài.” Nàng đề nghị sau đó một phút. “Ngài quên hết những gì tôi đã làm, và tôi sẽ quên những điều ngài đã làm, và chúng ta bắt đầu lại. Giả sử, tất nhiên, ngài nghiêm chỉnh hứa rằng sẽ không cố làm những điều đã làm với tôi ở bên dòng suối lần nữa.”

Lông mày anh ta nhíu lại vì không hiểu. “Nếu nàng đang nói đến chiếc roi, chắc chắn nàng không nghĩ - ”

“Không phải việc đó. Việc kia.”

“Việc gì? Ý nàng là hôn nàng?”

Khi Whitney gật đầu, anh ta trông vô cùng sững sờ khiến nàng bật lên cười. “Giờ thì, đừng nói với tôi rằng tôi là người phụ nữ đầu tiên ngài gặp không muốn ngài hôn cô ta?”

Anh ta khẽ nhún vai để gạt bỏ câu hỏi của nàng. “Ta thừa nhận rằng theo một cách nào đó bị làm hư bởi những người phụ nữ dùng như luôn vui sướng với... sự chú ý của ta. Và nàng.” Anh ta thêm vào, phá tan cảm giác hài lòng nhất thời của nàng, “đã bị bao vây quá lâu ‘bởi những tên ngốc si mê’, những người hôn lên chân vậy nàng chỉ để cầu xin sự chấp thuận của nàng để trở thành chồng và ông chủ của nàng.”

Nụ cười của Whitney chứa đầy sự dè dóm tự tin. “Tôi đã nói với ngài rồi, tôi không bao giờ gọi một người đàn ông nào là ông chủ. Khi tôi kết hôn, tôi sẽ là một người vợ tốt và biết nghe lời - nhưng là một người bạn đời bình đẳng, chứ không phải một người đầy tớ nghe lời.”

Trên ngưỡng cửa của phòng khách, anh ta liếc xuống nàng với vẻ là lạ pha trộn giữa sự nghi ngờ hài hước và hoàn toàn chắc chắn. “Một người vợ tốt và biết nghe lời? Không, bé con, ta e rằng không.”

Rúng động bởi cảm giác báo động râm ran không thể lý giải được, Whitney quay mặt đi. Biểu hiện đó giống như là anh ta tin rằng anh ta có quyền lực nào đó đối với nàng. Từ giây phút đầu tiên nàng nhìn thấy anh ta quan sát nàng bên bờ suối, từ lời nói đầu tiên anh ta nói với nàng ở đó, nàng đã có cảm giác kỳ cục này. Có lẽ đó chính là tại sao mà nàng dường như luôn luôn cảm thấy việc lẫn tránh hay vượt trội hơn anh ta bất cứ khi nào có thể là quá quan trọng, quá cần thiết đến vậy. Giật mình, Whitney nhận ra là anh ta đang nói với nàng.

“Ta hỏi là liệu nàng có hứng thú với trò đánh bài Uýt, hay nàng thích trò chơi nào khác hơn. Ngoài phi tiêu,” anh ta đùa.

“Tôi nghĩ rằng chúng ta có thể chơi bài Uýt,” Whitney nói vì lịch sự hơn là nhiệt tình. Ánh mặt nàng rơi xuống bàn cờ đặt trước lò sưởi, và nàng đi đến gần hơn để xem xét nó. “Thật đẹp,” nàng thốt lên. Một nửa bộ cờ được đúc bằng vàng bóng loáng, và nửa còn lại bằng bạc. Mỗi một quân cờ cao gần bằng bàn tay nàng, và khi nàng cầm một quân vua nặng trĩu lên và đưa nó ra trước ánh sáng, nàng đột ngột nín thở. Nàng đang cầm trong tay hình dáng của Vua Henry II, khuôn mặt của nhà vua thật sống động và thật đến mức Whitney chỉ có thể lấy làm kinh ngạc trước tài năng của người thợ đã tạo ra nó. Quân hậu là vợ của vua Henry, Eleanor của Aquitaine. Mím cười, Whitney đặt quân hậu xuống và nhặt quân cờ giám mục lên. “Tôi biết nó sẽ là Becket.” Nàng mỉm cười với Clayton qua vai. “Henry tội nghiệp, ngay cả trên một bàn cờ hình ảnh Tổng giám mục của Canterbury vẫn còn ám ảnh ngài.” Nhẹ nhàng và trân trọng, nàng đặt quân cờ xuống.

“Nàng chơi được chứ?” Clayton hỏi, vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ lẫn trong giọng nói của chàng.

Anh ta nghe ra vẻ quá ngờ vực khiến Whitney ngay lập tức quyết định dụ dỗ anh ta chơi với nàng. “Không tốt lắm, tôi e vậy,” nàng trả lời, cụp mắt xuống để che dấu nụ cười tinh quái của mình. Nàng chơi rất tốt đến mức Chú Edward đã hoàn toàn hối hận ngày mà ông quyết định dạy nàng chơi. Nàng chơi quá tốt nên chú nàng thường hay thách thức những đối thủ cừ khôi nhất ở Tòa lãnh sự đến nhà và cố gắng giành được một chiến thắng từ nàng. “Ngài có hay chơi không?” Whitney nghiêng thơ hỏi.

Clayton đã kéo hai chiếc ghế lưng cong bọc da màu boóc-đô vào hai bên đối diện bàn cờ. “Rất hiếm khi.”

“Tuyệt,” nàng nói với một nụ cười hoạt bát và tươi rói khi nàng ngồi xuống. “Trong trường hợp đó, ván cờ này sẽ không kéo dài quá lâu.”

“Định đánh bại tôi, thưa Quý cô?” Anh ta kéo dài giọng, nhướn một bên lông mày đầy ngạo mạn.

“Tất nhiên!” Whitney nói với anh ta.

Nàng đi những bước thành thạo, tự tin rằng có thể đánh bại anh ta, nhưng cũng cẩn thận không đánh giá thấp khả năng của anh ta. Lúc đầu anh ta chơi rất táo bạo, dứt khoát và nhanh chóng, nhưng sau 45 phút, ván cờ đã chậm lại đáng kể.

“Đường như nàng định tạo ra một sự đe dọa nguy hiểm,” anh ta cười khoái trá, nhìn nàng với vẻ ngưỡng mộ rành rành khi nàng bắt mắt con cờ thấp của anh ta.

“Không dễ như tôi đã hy vọng,” Whitney nói. “Và tôi nhận ra khả năng của ngài ba bước trước khi ngài nhận thấy khả năng của tôi. Chỉ điều đó thôi cũng nên khiến ngài phải trả giá bằng ván chơi này.”

“Ta xin lỗi vì đã làm nàng thất vọng,” anh ta chế nhạo.

“Ngài hoàn toàn vui mừng khi ‘làm tôi thất vọng’ và ngài biết vậy!” Whitney cười to. Nàng vừa đưa tay nắm lấy quân cờ giám mục thì cha nàng bỗng nhiên đứng lên và tuyên bố rằng, bởi vì bệnh gút của đang bắt đầu trở chứng, ông sẽ rất biết ơn nếu Ngài Westland hộ tống Whitney về nhà khi ván cờ kết thúc. Nói xong, ông túm lấy tay người em vợ, nhanh chóng sai bước về phía cửa rõ ràng là bằng đôi chân khỏe mạnh một cách hoàn hảo và lời Anne đi cùng.

Whitney cũng đã đứng lên. “Chúng ta có thể chơi vào một dịp khác,” nàng vội vã nói trong khi che giấu vẻ nuối tiếc vì không thể tiếp tục chơi.

“Vớ vẩn!” Cha nàng hùng hồn tuyên bố, hấp tấp đi lại để đặt một nụ hôn vụng về lên trán nàng và buộc nàng ngồi xuống ghế. “Không có gì là Không phù hợp cho hai người tiếp tục trò chơi - có một nhà đầy tớ để làm người đi kèm.”

Đã từng là đối tượng của sự coi khinh và chế giễu của những người trong vùng, Whitney không mong muốn gây ra những lời chỉ trích nàng thêm lần nữa chỉ vì một chuyện vặt như là một ván cờ. “Không, thật đấy, con không thể ở lại, Cha à.” Không thể đứng lên với bàn tay chặn lại của cha nàng trên vai, nàng van nài nhìn sang dì, người đang nhún vai về bất lực, sau đó chiếu ánh mắt sắc sảo sang Clayton. “Tôi tin ngài sẽ xử lý như một quý ông, ngài Westland?”

“Whitney sẽ được đối xử với tất cả lòng kính trọng và tình cảm ta dành cho cô ấy,” Clayton đáp lại với vẻ hài hước kiên nhẫn.

Ván đấu thứ hai bắt đầu, ván thứ nhất đã kết thúc với một sự bế tắc. Một lúc sau khi cha và Di Anne bỏ về, Whitney cảm thấy không thoải mái, nhưng nàng nhanh chóng thư giãn, và lúc họ bước vào ván đấu thứ hai, cả hai đối thủ đã ra sức khiêu khích nhau.

Với hai khuỷu tay chống lên chiếc bàn cờ rộng lớn, và hai bàn tay ôm cằm, Whitney quan sát Clayton với lấy quân cờ kị sĩ. “Hoàn toàn khinh suất,” nàng khuyên nhủ anh ta.

Clayton tặng nàng một nụ cười nhăn nhó xấu xa, phớt lờ lời khuyên của nàng và đẩy quân cờ kị sĩ tiến lên. “Nàng khó có thể ở trong vị thế tư vấn cho ta về chiến lược sau bước đi liều lĩnh vừa rồi của nàng, thưa Cô.”

“Vậy đừng phàn nàn rằng tôi không cảnh báo ngài,” Whitney trầm ngâm, gõ nhẹ móng tay thon dài trên một khoảng trống, trong khi nàng cân nhắc về nước đi quý quyết của quân cờ kị sĩ của anh ta. Nhóm về phía trước, nàng đặt mạnh quân cờ tháp và vị trí, sau đó lại dựa cằm trên hai bàn tay.

Mỗi lần nàng với qua bàn cờ, nàng đã không chú tâm cho phép Clayton vài cái nhìn thoáng qua bộ ngực đầy đặn trôi lên phía trên đường viền vô sò của chiếc váy, cho đến khi chàng phải vận dụng đến tất cả khả năng tự chủ của mình để tập trung vào ván cờ. Trước đó rất lâu, nàng đã bỏ giày ra và bây giờ đang ngồi trên ghế cuộn chân bên dưới. Với mái tóc óng ả đổ qua hai vai và đôi mắt xanh sáng rực về tình quái, nàng mang đến một bức tranh mê hoặc khiến Clayton bị giằng kéo giữa việc hắt chiếc bàn sang một bên, kéo nàng lên lòng chàng và để tay chàng lang thang trên phần thưởng quý báu của chàng - và một khao khát vui sướng bằng như vậy là đơn giản chỉ ngả người bên ghế và ngắm nhìn nàng thỏa thích.

Ngay tức khắc và cùng một lúc, nàng có thể trở thành một phụ nữ xinh đẹp cuốn hút và một cô gái gây thơ vui vẻ. Nàng là một tạo vật với nhiều nét đối lập đầy lý thú. Đầu bữa tối, nàng đã đối xử với chàng với vẻ khinh khỉnh lạnh lùng, chống đối dữ dội, giận dữ đùng đùng và bây giờ, với một vẻ xác xược tinh quái, táo bạo vui vẻ khiến chàng cảm thấy vô cùng phấn khích. Và trên tất cả, nàng đã chơi một ván cờ quý quyết.

Trong tâm trạng hòa nhã thoải mái và châm chọc nhau một cách lộ liễu mà họ đang thích thú, Whitney ngược mắt lên nhìn chàng và hỏi với một nụ cười rạng rỡ, “Ngài đang cân nhắc bước đi kế tiếp - hay hối tiếc về nước đi vừa rồi của mình, ông chủ?”

Clayton cười khoái trí. “Nàng không đúng là cô gái trẻ đã thông báo với ta chỉ vài giờ trước đây rằng nàng không gọi bất cứ một người đàn ông nào là ‘ông chủ’ hay sao?”

“Tôi gọi ngài như vậy,” nàng tinh bơ nói với chàng, “chỉ để làm ngài sao nhãng mà quên đi chiến lược của mình. Tuy nhiên, ngài chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Nếu nàng phải biết,” chàng nói trong lúc với lấy quân vua và tấn công vào một vị trí không mong đợi trên bàn cờ, “ta đang tự hỏi điều gì xui khiến ta chơi cờ với một người phụ nữ, khi mọi người đều biết rằng cờ là một trò chơi đòi hỏi logic tốt hơn của một người đàn ông.”

“Đồ quái vật tự phự!” Whitney bật cười, khôn ngoan tránh đường tấn công của chàng vào quần cò giám mục của nàng. “Tôi không thể tưởng tượng tại sao tôi lại lãng phí kỹ năng của mình với một đối thủ yếu như vậy.”

Một tiếng đồng hồ sau, mái đầu đen của Whitney nghiêng trên bàn cờ khi nàng lặng ngắm sự thành công của chiến lược của nàng. Ba bước đi nữa, có thể là bốn, và ván cờ này sẽ thuộc về nàng. “Ngài thật tồi tệ khi dồn tôi vào một vị trí nan giải như thế này,” nàng phàn nàn, tự mỉm cười với chính mình khi chàng thực hiện một nước đi đúng như nàng dự đoán.

“Nàng nghĩ đã đặt bẫy được ta, ta cho là vậy?” chàng quan sát với vẻ vui vẻ.

Trong khi Whitney cân trọng xem xét bước đi tiếp theo, Clayton nghiêng sang một bên và gạt đầu qua vai với một tên hầu đang đứng bất động gần cánh cửa kẻ từ khi đi và cha nàng ra về.

Đáp lại mệnh lệnh không lời của công tước, người đầy tớ đi đến một chiếc bàn trên đó để hàng loạt những chiếc bình pha lê và rót một ly rượu màu hổ phách từ một trong những chiếc bình đó. Gã dừng lại và dò hỏi nhìn về phía công tước để đợi chỉ dẫn về đồ uống cho quý cô. Clayton giờ ra hai ngón tay, ra hiệu hai ly brandy. Người đầy tớ đặt hai ly rượu trên một khay bạc nhỏ và mang nó đến để trên một chiếc bàn gần bàn cờ. Gã đặt nó xuống, cúi chào rồi lặng lẽ rút lui khỏi phòng và đóng cánh cửa lại sau lưng trước cái gật đầu cụt lùn ra hiệu lui của Clayton.

Whitney không để ý đến tất cả điều này, nhưng nàng ngẩng lên khi Clayton lịch sự trao cho nàng một ly. Màu sắc của chất lỏng trong ly rõ ràng không phải là rượu vang, và nàng ngờ vực liếc nhìn thứ chất lỏng màu hổ phách trong ly rồi đến mặt Clayton.

Quan sát vẻ thất vọng im lặng của nàng, chàng giải thích, “Trong bữa tối nay, nàng tranh cãi thật hùng hồn về những giới hạn mà xã hội đặt cho những phụ nữ, vì vậy ta cho rằng nàng sẽ thích uống những gì ta uống.”

Anh ta thật đúng là người đàn ông khiêu khích nhất còn sống, kích bác nàng theo kiểu này, Whitney vừa nghĩ vừa mỉm cười. Quyết tâm tảoyton lâu hết mức có thể, nàng hít một hơi mùi hương cay nồng bay lên từ ly của nàng. Đồ uống yêu thích của Chủ Edward. “Brandy,” nàng nói, tặng cho Clayton một nụ cười dịu dàng. “Hoàn hảo với một miếng xi gà ngon, phải không?”

“Chắc chắn là vậy,” anh ta tỉnh khô đồng ý. Anh ta với tay lấy một chiếc hộp kim loại tráng men từ chiếc bàn bên cạnh họ và bật nắp hộp mở bằng ngón tay cái. Đưa chiếc hộp về phía nàng, anh ta mời Whitney lựa chọn mấy miếng xi gà trong đó.

Anh ta tỏ ra cực kỳ bình thản khiến sự kiềm chế của Whitney trượt thêm một mức đến việc phá lên cười. Cắn răng vào môi dưới để ngăn nó run lên phản bội, Whitney nghiền cứu những miếng xi gà giống như là cố gắng quyết định xem nàng thích miếng nào hơn. Anh ta sẽ làm gì nếu nàng thực sự chọn một miếng trong hộp này? Châm lửa, không nghi ngờ gì! Nàng nghĩ với một tiếng cười khúc khích âm thầm.

“Ta đề nghị nàng chọn miếng dài hơn ở bên trái nàng?” anh ta nhã nhặn lắm bằm.

Whitney đỏ sụp lại trên ghế của nàng và run lên vì tiếng cười không thành tiếng.

“Có lẽ là một nhúm thuốc lá?” Anh ta ân cần nài nỉ, khiến Whitney bật ra một tràng cười giòn rã. “Ta chuẩn bị nó để dành cho những vị khách đặc biệt kén chọn như nàng.”

“Ngài thật là quá thể!” nàng cười. Rốt cuộc khi nàng đã có thể lấy lại hơi thở, nàng nâng ly lên và chậm rãi nhấp nhấm ly brandy dưới ánh mắt cười cợt của anh ta. Nó đốt cháy một đường thẳng xuống bụng nàng. Ngụm thứ hai và thứ ba không quá kinh khủng, và sau vài ngụm nữa nàng đã xếp brandy như là một trong những đồ uống dành cho những người sành sỏi. Chỉ một lát sau đó, nàng bắt đầu nhận thấy một luồng hơi ấm khoan khoái lạ lùng lan tỏa bên trong nàng, và nàng kiên quyết đặt chiếc ly sang một bên, kinh ngạc với tác dụng mà chỉ vài ngụm brandy có thể làm được.

“Ai dạy nàng chơi cờ?” Clayton hỏi.

“Chú tôi,” Whitney trả lời. Nghiêng về phía trước, nàng nhặt quân vua lên và đưa nó gần ánh sáng để ngắm những đường nét chạm khắc hoàn mỹ. “Nếu một người không biết rõ, người ta có thể nghĩ nhưng quân cờ này thực sự được đúc từ vàng và bạc.”

“Nếu một người không biết rõ,” Clayton ôn tồn nói, lấy quân vua bằng vàng đặc từ những ngón tay thanh nhã để ngăn nàng xem xét nó kỹ hơn, “người ta có thể nghĩ nàng đang cố gắng tự giải thoát mình khỏi cái bẫy thông minh của ta bằng cách xoay xở đặt nó vào một vị trí an toàn hơn trên bàn cờ.”

Whitney ngay lập tức thấy báo động. “Tự giải thoát? Một vị trí an toàn hơn? Ngài đang nói về chuyện gì vậy? Quân vua của tôi không hề gặp nguy hiểm!”

Một nụ cười chậm chạp, tình quái hé nở trên khuôn mặt anh ta. Vươn tay ra, anh ta di chuyển quân cờ giám mục vào vị trí. “Chiếu tướng,” anh ta nói.

“Chiếu tướng?” Whitney nhắc lại với vẻ không tin, nhìn chăm chăm vào bàn cờ, cố gắng đánh giá lại tình thế nguy hiểm của mình. Nàng đang bị chiếu tướng! Và bất kể còn rất nhiều nước để nàng di chuyển, một trong những quân cờ của anh ta đều ở vị trí sẵn sàng tấn công.

Nàng từ từ ngược mắt lên nhìn anh ta, và Clayton chìm đắm trong vẻ ngưỡng mộ không che giấu tỏa sáng trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Khi nàng thốt lên, giọng nàng mềm mỏng và chứa đầy vẻ kinh sợ. “Ngài là tên vô lễ quý quyết, xảo trá, tàn nhẫn.”

Clayton ngửa đầu ra sau và cười phá lên trước sự trái ngược trong giọng nói và từ ngữ của nàng. “Sự tán dương của nàng sưởi ấm trái tim ta,” chàng cười khoái trá.

“Ngài không có trái tim,” Whitney châm biếm, mỉm cười rạn rở với anh ta. “Nếu ngài có, ngài không bao giờ lợi dụng một phụ nữ yếu đuối bằng cách rủ rê cô ta vào một trò chơi mà rõ ràng ngài là một người tinh thông.”

“Nàng ru ta,” anh ta nhắc nàng nhớ và cười nhần nhở. “Nào, chúng ta sẽ kết thúc ván cờ này, hay nàng định tước bỏ sự hài lòng của ta bằng cách tuyên bố rằng ván cờ này còn đang dở.”

“Không,” Whitney thân thiện nói. “Tôi đã thua hoàn toàn.”

Lời nói của nàng dường như treo lơ lửng trong im lặng sau đó. “Ta đang hy vọng như vậy,” anh ta khề nói.

Anh ta cội nút chiếc áo khoác màu xanh sẫm, ngả người trên ghế và duỗi đôi chân dài bên cạnh bàn. Thư giãn và thoải mái, anh ta khề xoay đầu và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa.

Whitney lén lút quan sát anh ta khi nàng uống một ít từ ly rượu brandy của mình. Ngồi như thế, anh ta giống như bức chân dung “Quý ông nhàn hạ” của một họa sỹ. Nhưng nàng có một cảm giác cực kỳ lạ lùng rằng bên dưới vẻ ngoài thoải mái đó là một sức mạnh, một quyền lực, đang được kiềm chế cẩn thận, nhưng tập hợp lại. Chờ đợi. Và nếu nàng tạo ra một chuyển động sai, một lỗi lầm, anh ta sẽ buông lỏng sức mạnh đó, quyền lực đó lên nàng. Nàng lắc mạnh đầu trong ý nghĩ. Nàng đang trở nên ngốc nghếch và kỳ cục. “Tôi không biết đã mấy giờ,” nàng nhẹ nhàng nói một lúc sau đó, “nhưng chắc chắn là tôi nên về từ rất lâu rồi.”

Ánh mắt chàng chuyển từ ngọn lửa sang nàng. “Không khi ta chưa nghe nàng cười thành tiếng lần nữa.”

Whitney lắc đầu. “Tôi không còn cười to kể từ ngày hội âm nhạc mùa xuân khi tôi 12 tuổi.”

Khi chàng nhận ra nàng không có ý định nói gì thêm, Clayton nói, “Vi nàng rõ ràng là ngần ngại chia sẻ điều đó với ta, ta yêu cầu nàng kể lại câu chuyện đó, coi như là phần thưởng chiến thắng của ta,” Whitney mắng mỏ anh ta trong khi vẫn mỉm cười. “Vậy là ngài đánh lừa tôi, và giờ ngài muốn đòi hỏi phần thưởng. Ngài không có lòng nhân từ hay sao?”

“Không. Tiếp tục đi.”

“Thôi được,” nàng thờ dãi. “Nhưng chỉ vì tôi từ chối việc tán tụng cái tôi hóm hỉnh của ngài bằng cách cầu xin để được bỏ qua.” Giọng nàng dịu lại khi nàng nhìn lại vào quá khứ. “Đã rất lâu rồi, nhưng dường như nó mới xảy ra ngày hôm qua. Thầy Twittsworth, thầy dạy nhạc trong vùng quyết định rằng ngôi làng này nên có một ngày hội âm nhạc mùa xuân. Tất cả những cô gái được tin tưởng giao cho thầy đào tạo sẽ phô diễn thành tựu của họ bằng cách chơi đàn hoặc hát một đoạn ngắn. Chúng tôi có 15 người, nhưng Elizabeth Ashton là người biểu diễn có tài nhất, vì vậy thầy Twittsworth dành vinh dự tổ chức buổi diễn âm nhạc cho cha và mẹ cô ấy. Tôi thậm chí không muốn đi, nhưng...”

“Nhưng Twittsworth nhất định nàng phải tham dự, nếu không buổi diễn sẽ là một thất bại thảm hại?” Clayton dự đoán.

“Chúa nhân từ, không! Thầy Twittsworth sẽ vui mừng nếu tôi tránh xa ra. Ngài biết không, bất cứ khi nào ông ấy đến nghe tôi chơi piano, mắt ông ta tròn tròn và ướt sũng. Ông ấy phàn nàn với mọi người rằng lỗi chơi của tôi thật kinh khủng đối với tai ông ấy đến mức mà ông ta thực sự phát khóc lên.”

Clayton cảm thấy một cơn giận không thể giải thích được đối với thầy giáo dạy nhạc đó. “Gã đó phải là một tên ngốc.”

“Thật sự là ông ấy ngốc thật,” Whitney đồng ý với một nụ cười hóm hờ. “Nếu không, ông ấy đã nhận ra rằng tôi đã rắc hạt tiêu vào hộp thuốc lá của mình mỗi khi ông ấy đến dạy tôi. Dù sao, buổi sáng của buổi biểu diễn, tôi đã cầu xin và tranh cãi với cha tôi rằng tôi không nên đi, nhưng cho đến tận giờ đồng hồ cuối cùng ông ấy vẫn nhất định rằng tôi phải đi! Nghĩ lại, tôi nghĩ Cha sẽ nhượng bộ nếu tôi đã không chớp lấy một ý tưởng bất chợt không may là cử Clarissa, người hầu gái của tôi, xuống với một lời nhắn cho ông.”

Clayton cười toe với cô qua vành ly. “Nàng đã viết gì trong lời nhắn đó?”

“Tôi nói,” Whitney thú nhận với đôi mắt hấp háy, “Tôi đã nằm liệt giường vì mắc bệnh tả, nhưng ông ấy nên đi đến buổi biểu diễn mà không có tôi và yêu cầu mọi người cầu nguyện cho tôi được khỏe lại.”

Hai vai của Clayton bắt đầu rung lên và Whitney nghiêm nghị nói, “Tôi vẫn chưa đi đến phần hài hước nhất của câu chuyện, ngài Westland.” Chàng che đi nét cười trên mặt và Whitney tiếp tục, “Cha tặng cho Clarissa tôi nghiệp một bài diễn thuyết sấm sét vì đã không thể truyền đạt cho tôi một tí nào về việc tôn trọng sự thật. Điều kể tiếp mà tôi biết là Clarissa đang nhét tôi vào chiếc váy đẹp nhất của tôi nhưng lại quá ngắn, vì tôi đã bảo cô ấy là tôi sẽ không đi và không cần phải hạ gấu váy xuống, và rồi cha tôi áp tải tôi ra xe. Tất nhiên, tôi đã không luyện đoạn nhạc biểu diễn của mình, điều đó cũng không có gì khác thường, vì tôi chưa bao giờ có kiên nhẫn để cuộc đời mình bên cạnh những tiếng lách cách và bập bùng của chiếc đàn piano, và tôi đã van vài với Cha để tôi quay vào nhà và lấy bản nhạc, nhưng ông ấy quá giận dữ với tôi để đồng ý. Mọi hàng xóm trong vài dặm đều tụ họp ở phòng nhạc của nhà Elizabeth. Elizabeth chơi như một thiên thần, luôn luôn như vậy, và phần biểu diễn của Margaret Merryton được cho là khá ổn. Tôi được dành cho phần biểu diễn cuối cùng.” Whitney trượt vào sự im lặng trầm lắng. Trong một phút ngắn ngủi, nàng lại ngồi ở hàng thứ ba trong phòng nhạc đông đúc, ngay đằng sau Paul, với hai mắt dán chặt vào hình dáng thiên thần và xinh xắn của Elizabeth đang chơi piano. Paul đã vụt đứng lên, cùng với những người khác để cổ vũ phần biểu diễn của Elizabeth trong khi Whitney đứng đằng sau anh, kéo chiếc váy ngắn không vừa màu hồng của nàng xuống và chán ghét cơ thể còm cõi, tay, chân, đầu gối và khuỷu tay của chính mình.

“Nàng là người cuối cùng biểu diễn,” Clayton tiếp lời, giọng nói trêu chọc của chàng thức tỉnh Whitney từ những ký ức không vui. “Và cho dù không có bản nhạc, nàng chơi rất hay đến mức là tất cả bọn họ hò reo và yêu cầu chơi lại!”

“Tôi có thể nói rằng,” Whitney chỉnh lại chàng với một tiếng cười trong trẻo, “phản ứng của họ còn hơn cả một sự im lặng bàng hoàng.”

Mặc dù Whitney kể câu chuyện với thái độ thoải mái, nhưng Clayton nhận thấy nó mang vẻ chua chát hơn là buồn cười. Vào lúc đó, chàng có thể vui sướng để bóp cổ tất cả những kẻ què mùa đầu-óc-nhỏ-hẹp đã chế giễu nàng, bắt đầu với ông thầy dạy nhạc của nàng và kết thúc bằng người cha ngu ngốc của nàng. Tận sâu trong lòng, chàng cảm thấy một tình cảm khuấy động, một cảm giác che chở đối với nàng, điều đó khiến chàng ngạc nhiên và bối rối, chàng nâng ly lên rồi uống để che giấu những cảm xúc bất ngờ của mình.

Sợ rằng vì lý do nào đó anh ta cảm thấy thương hại cho nàng, Whitney mỉm cười và vẫy tay gạt đi. “Tôi chỉ kể chuyện này để cho ngài biết hoàn cảnh. Lý do của chuyện vui vẻ xảy ra sau đó, khi tất cả mọi người thưởng thức bữa trưa nhẹ ngoài bãi cỏ. Ngài biết đấy, một phần thưởng sẽ được trao cho người biểu diễn hay nhất sau bữa trưa, và Elizabeth sẽ nhận nó. Không may, phần thưởng đã biến mất, và có tin đồn truyền tai nhau rằng nó được giấu trên cái cây lớn nhất trên bãi cỏ.”

Clayton quan sát nàng, và đôi mắt xám của chàng sáng lên với sự suy đoán hài hước. “Nàng đã đặt nó ở đó?”

Whitney đỏ mặt. “Không, nhưng tôi đã khởi đầu tin đồn rằng nó ở trên đó. Dù sao thì, khi mọi người bắt đầu ăn uống thì đột nhiên Elizabeth ngã nhào xuống từ một cái cây, rơi sầm xuống như một tảng đá xuống bàn. Tôi nghĩ rằng cô ấy đã rơi chính xác vào giữa bàn, nằm giữa một đồng sandwich và bánh pudding trong những đường viền đáng ten hồng và trắng, và tôi bắt đầu cười.” Whitney mỉm cười khi nhớ lại cảnh đó, sau đó nàng nhớ đến cách Paul đã chạy đến bên Elizabeth để cứu giúp, lau khô nước mắt của cô ấy bằng chiếc khăn tay của mình trong khi nhìn trừng trừng vào Whitney với vẻ tức giận.

“Ta đoán rằng khi người lớn thấy nàng cười, thế là họ đổ lỗi cho nàng vì giấu phần thưởng trên cây đó.”

“Ồ, không, những người lớn quá bận rộn để lỗi Elizabeth ra khỏi bữa trưa của họ để chú ý rằng tôi đang cười quần cả người. Nhưng Peter Redfern có chú ý, và anh ấy đoán là tôi cảm thấy có tội, đặc biệt anh ấy biết tôi có thể trèo lên một cái cây nhanh hơn ngay cả anh ấy. Anh ấy đe dọa sẽ tát tai tôi ngay tại đó, nhưng Margaret Merryton nói với anh ấy rằng thay vì thế tôi xứng đáng bị một trận đòn từ cha tôi.”

“Vậy số phận nàng ra sao?” Clayton hỏi.

“Không sao,” Whitney nói, và tiếng cười của nàng gọi cho Clayton nhớ đến tiếng chuông gió. “Ngài biết không, Peter quá giận dữ để nghe thấy Margaret, và tôi quá chắc chắn rằng anh ấy không dám đánh tôi, nên tôi cũng không nghĩ phải cúi tránh cho đến phút cuối cùng. Thay vào đó anh ấy đánh trúng Margaret,” Whitney vui vẻ kết thúc. “Ồi Chúa ơi! Tôi sẽ không bao giờ quên vẻ mặt của Peter khi Margaret lăn trên bãi cỏ rồi ngồi dậy. Cô ấy có đôi mắt tím đẹp nhất trên đời mà ngài có thể tưởng tượng.”

Ánh mắt tươi cười của họ gắn vào nhau qua bàn cờ, không khí im lặng vui vẻ thỉnh thoảng được điểm thêm bởi vài tiếng lách tách vui tươi của những khúc củi đang cháy trong lò sưởi. Clayton đặt ly xuống và nụ cười của Whitney bắt đầu phai dần khi chàng cương quyết đứng dậy. Liếc nhanh về phía cửa nơi người đầy tớ vẫn đứng trước đó, Whitney nhận ra gã không còn ở đó nữa. “Rất muộn rồi,” nàng nói, vội vã đứng lên khi Clayton tiến về phía nàng. “Tôi nên về nhà ngay lập tức.”

Chàng dừng lại cách nàng một inch và nói bằng một giọng trầm trầm mượt mà, “Cảm ơn vì buổi tối vui vẻ nhất trong đời ta.” Nàng nhìn thấy biểu hiện đó trong đôi mắt chàng, và trái tim nàng bắt đầu đập rộn ràng không thể kiểm soát được trong khi một tiếng chuông cảnh báo hò hét theo những sợi dây thần kinh của nàng. “Đừng đứng gần như vậy,” nàng lo lắng thì thầm. “Nó khiến tôi cảm thấy như một con thỏ sắp bị một - một con chồn tấn công!”

Đôi mắt chàng mỉm cười, nhưng giọng nói của chàng thì êm ái và quyến rũ. “Ta khó có thể hôn nàng nếu ta đứng ở bên kia phòng, bé con.”

“Đừng gọi tôi như thế, và đừng hôn tôi! Tôi chỉ vừa mới tha thứ cho ngài lần vừa rồi ở dòng suối.”

“Vậy ta e rằng nàng sẽ phải tha thứ cho ta lần nữa.”

“Tôi cảnh báo ngài, tôi sẽ không tha thứ,” Whitney thì thầm khi chàng kéo nàng vào vòng tay. “Lần này tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ngài -”

“Một khả năng tồi tệ, nhưng ta sẽ mạo hiểm,” chàng thủ thỉ và miệng chàng hé trên miệng nàng đầy ham muốn. Con sóc của sự tiếp xúc đó như điện giật. Hai bàn tay chàng chuyển động xuống hai vai và lưng nàng, ép nàng chặt hơn và chặt hơn vào chiều dài cơ thể của chàng. Chàng hôn nàng say sưa, nồng nàn và không ngừng, và khi đôi môi run rẩy của nàng hé mở cho cái lưỡi thăm dò của chàng, chàng siết chặt nàng vào chàng. Lưỡi chàng đâm vào miệng nàng, sau đó từ từ rút lại và đâm vào lần nữa và lần nữa, trong một nhịp điệu rộn ràng, hoang dã và xa lạ, tạo ra một nút thắt cảm xúc nguyên sơ sâu trong lòng Whitney.

Những vuốt ve kích động của bàn tay chàng, cảm giác khiêu gọi của miệng chàng gắn với miệng nàng, sức mạnh cứng cỏi của đôi chân chàng ép sát vào nàng, khiến cơ thể Whitney rung động trong vòng tay chàng. Nàng bắt lực khuất phục trước những đòi hỏi bốc lửa của bàn tay và miệng chàng, và khi nàng đã khuất phục, trí óc nàng trở nên mù mịt. Tê cóng. Nụ hôn kéo dài càng lâu, nàng càng trở nên vỡ vụn. Cứ như là nàng là hai con người, một ẩm áp và khao khát, một tê cứng vì sợ hãi.

Khi rốt cuộc chàng lùi lại, Whitney để trán nàng rơi bên cạnh ngực chàng, hai bàn tay nàng áp phẳng trên chiếc áo sơ mi trắng hồ bột cứng. Nàng đứng đó: chênh choáng, rối loạn, giận dữ với chính mình và với chàng.

“Ta sẽ cầu xin sự tha thứ của nàng bây giờ, bé con?” chàng nhẹ nhàng trêu chọc, nâng cằm nàng lên. “Hay ta nên đợi?” Whitney ngược đôi mắt xanh nổi loạn nhìn chàng. “Ta nghĩ tốt hơn ta nên đợi,” chàng nói với một tiếng cười thâm hiểm. Đặt một nụ hôn nhanh lên trán nàng, chàng quay đi và bước ra khỏi phòng, trở lại một phút sau đó với chiếc áo khoác lụa của nàng. Chàng khoác nó quanh vai nàng và nàng run lên khi tay chàng chạm vào da nàng. “Nàng lạnh à?” chàng thủ thỉ, vòng tay quanh nàng từ phía sau vào kéo nàng áp lưng vào ngực chàng.

Whitney không thể bật ra một tiếng nào từ cái cổ họng đang siết chặt của nàng. Nàng đang là một mớ hỗn độn của sự hồ thẹn, sưng sò, giận dữ và tự ghê

tỏ bản thân.

“Chắc chắn là ta không thể làm cho nàng không nói được gì,” chàng thì thầm trên, hơi thở của chàng phả vào tóc nàng.

Nàng nói, nhưng giọng nàng là một tiếng thì thầm lạ lùng. “Làm ơn thả tôi ra.”

Chàng không cố nói chuyện thêm với nàng cho đến khi họ về đến chiếc cổng mái vòm dành cho xe ngựa bên hông nhà của nàng.

“Whitney,” chàng nồn nóng nói, túm lấy tay nàng khi nàng mở cửa và chuẩn bị bước vào bên trong. “Ta muốn nói chuyện với nàng. Có vài điều giữa chúng ta cần làm rõ.”

“Không phải bây giờ,” Whitney yếu ớt nói. “Có lẽ lần khác, nhưng không phải tối nay.”

Whitney thức trắng cho đến tận bình minh, cố gắng hiểu được những cảm xúc chi phối và náo động mà Clayton có thể khuấy động bên trong nàng; làm sao anh ta có thể kéo nàng vào vòng tay và quét sạch những dự định và mơ ước của nàng về Paul, ý thức về sự đứng đắn và danh dự của nàng.

Nàng lăn người, vùi mặt vào gối. Từ đêm nay trở đi, nàng sẽ tuyệt đối tránh ở một mình với anh ta lần nữa. Bất cứ sự tiếp xúc nào trong tương lai với anh ta sẽ phải ngắn ngủi, vu vơ và công khai. Sai lầm của nàng - và nàng sẽ không bao giờ, không bao giờ phạm phải lần nữa - là tối nay nàng đã thích thú ở bên anh ta rất nhiều, quá bất cẩn trước sức quyến rũ thư thái của anh ta, khiến nàng bắt đầu nghĩ anh ta như một người bạn.

Bạn! Nàng cay đắng nghĩ, lăn người nằm ngửa và nhìn chăm chăm vào đỉnh trần. Một con trần còn có thể trở thành một người bạn đáng tin hơn là người đàn ông đó! Tại sao không, con người phóng đảng trụy lạc đó có thể cố gắng quyến rũ một vị thánh trong nhà thờ. Anh ta sẽ đi bất kể xa như thế nào để tiến hành một cuộc chinh phục khác. Con môi càng khó khăn với anh ta, anh ta càng phải cố gắng, và anh ta dường như càng thích thú hơn. Và bây giờ Whitney biết, không phải nghĩ ngờ, rằng nàng đang là con môi của anh ta. Anh ta định quyến rũ nàng, làm ô danh nàng, và không gì có thể ngăn cản anh ta cố gắng.

Vì nàng, vì Paul, sự đính hôn của họ càng được tuyên bố sớm càng tốt, bởi vì ngay cả Clayton Westland cũng sẽ không dám theo đuổi một người phụ nữ đã hứa hôn với một người đàn ông khác. Một người ngẫu nhiên lại là một tay súng giòi!

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Whitney vuốt mượt mái tóc, lướt ánh mắt đánh giá khắt khe trên chiếc váy len màu xanh lá cây mềm mại với đường viền đăng ten ở cổ áo và cổ tay, sau đó chỉnh chiếc nơ nhung trắng thắm đang giữ mái tóc nàng gọn gàng ở gáy. Một đêm mất ngủ đã để lại quầng thâm bên dưới mắt nàng, nhưng ngược lại nàng trông lại xinh đẹp và hơi trẻ con. Không phải kiểu đề lừa gạt một người đàn ông với một lời nói dối để buộc anh ta tuyên bố tình cảm của mình, Whitney gượng gạo nghĩ khi nàng quay khỏi gương. Bây giờ - hôm nay.

Nàng thăm duyệt lại chiến lược của mình khi bước xuống cầu thang đến phòng khách nơi Paul đang đợi nàng. Nàng sẽ làm anh nghĩ nàng sẽ trở lại Paris cùng với Di Anne khi Chú Edward đến đây. Nếu điều đó không thúc đẩy Paul cầu hôn với nàng, thì không gì còn có thể.

Ở ngưỡng cửa phòng khách, nàng ngần ngại. Paul trông thật tuyệt vời, thật đẹp trai khiến nàng thấy cảm dỗ muốn quẳng đi tất cả những gì gọi là đứng đắn theo gió và cầu hôn anh. Thay vì vậy nàng rạng rỡ nói. “Thật là một buổi chiều tuyệt vời. Chúng ta đi dạo trong vườn nhé?”

Lúc họ đã ở trong tầm che chắn của lớp hàng rào cao bao phủ bởi những bông hồng nở rộ cuối mùa, Paul ôm và hôn nàng. “Anh đang cố gắng đền bù cho tất cả những năm tháng đã từ chối em,” anh trên nàng.

Đó chính xác là điểm mở đầu mà nàng cần. Lùi lại, nàng mỉm cười tươi tắn và nói, “Vậy anh phải nhanh lên, bởi vì anh có rất nhiều năm phải đền bù mà chỉ còn lại một vài tuần để làm điều đó.”

“Ý em là gì, ‘chỉ còn lại một vài tuần’ là sao?”

“Trước khi em quay lại Pháp với di và chú em,” Whitney giải thích, gần như chùng xuống vì nhẹ nhõm trước vẻ cau có nhanh chóng làm tối sầm khuôn mặt anh.

“Trước khi em quay lại Pháp? Anh tưởng em đang ở nhà.”

“Em cũng có một ngôi nhà ở đó, Paul. Theo một vài ý nghĩa nào đó, còn giống một ngôi nhà hơn cái em có ở đây.” Anh trông thật giận dữ khiến Whitney cảm thấy tội lỗi, nhưng tất cả anh phải làm để ngăn nàng đi Pháp là cầu hôn, và anh biết điều đó.

“Nhưng cha em ở đây,” anh tranh cãi. “Anh ở đây. Điều đó không có nghĩa gì sao?”

“Tất nhiên là có,” Whitney thì thầm, quay đi để anh không nhìn thấy điều đó có ý nghĩa đến nhường nào. Tại sao anh không thể, tại sao anh không chỉ đơn giản nói ‘Hãy cưới anh,’ nàng tự hỏi. Quay lưng lại với anh, nàng giả vờ ngắm nhìn một bông hồng đỏ.

“Em không thể đi,” anh nói với một giọng căng thẳng. “Anh nghĩ anh yêu em.”

Trái tim Whitney ngừng đập, sau đó bắt đầu đập rộn rã. Nàng muốn quăng mình vào vòng tay anh, nhưng còn quá sớm; lời tuyên bố của anh vẫn còn là lưng chừng và lấp lửng. Nàng bước một bước xuống lối đi và vờ vịt mỉm cười qua vai. “Em hy vọng anh sẽ viết và báo em biết - khi anh quyết định chắc chắn.”

“Ồ không, em không thể như vậy!” Paul cười, túm lấy cánh tay và kéo nàng lại. “Nào, Cô Stone, em có yêu hay không yêu anh?”

Whitney nén lại lời thú nhận nồng nhiệt về một tình yêu vĩnh cửu. “Em nghĩ là em có.” Nàng vừa nói vừa nháy mắt.

Thay vì theo đuổi chủ đề đó, như nàng mong đợi, Paul đột ngột thả tay nàng xuống, về mặt anh trở nên xa cách và kín bưng. “Chiều nay anh có việc phải làm,” anh lạnh lùng nói.

Anh sắp bỏ đi, nàng nhận ra trong sự tuyệt vọng sững sờ. Nàng có cảm giác bẽ bàng và tồi tệ nhất là anh đã nhìn thấy mưu mẹo của nàng, rằng anh biết nàng đang cố gắng chi phối và ép buộc anh.

Họ đi đến trước cửa nhà nơi cỗ xe mới bóng mượt của anh đang đợi trên lối đi vòng cung bên dưới. Paul chỉ dừng lại đủ lâu để đặt một nụ hôn xã giao ngắn ngủi lên tay nàng, sau đó anh quay đi và chuẩn bị về. Được một bước, anh lại quay lại. “Chính xác là anh có bao nhiêu sự cạnh tranh, bên cạnh Westland?” anh chất vấn.

Tinh thần của Whitney bay vút lên. “Anh muốn bao nhiêu?” nàng mỉm cười.

Mắt anh nhúu lại; anh mở miệng để nói nhưng đổi ý, quay gót và đi khỏi.

Nụ cười của Whitney nhạt đi. Nàng quan sát anh lao xuống những bậc thềm trong nỗi đau khổ cùng cực, trái tim nàng đập theo nhịp điệu của một bài hát đưa tang theo từng sải chân dài của anh. Nàng đã buộc anh phải làm rõ ý định của mình, và giờ nàng biết ý định đó là gì. Anh chỉ định có một cuộc tán tỉnh vô nghĩa và băng quơ với nàng, và không gì thêm nữa. Anh đã không muốn nàng trước khi nàng rời khỏi đây, và bây giờ anh cũng không muốn nàng.

Bên cạnh cỗ xe, Paul dừng lại, với lấy dây cương từ người giữ ngựa, sau đó lại dừng lại. Anh đứng im, quay lưng về phía nàng, và khi Whitney nhìn theo anh, nàng bắt đầu lầm nhảm những lời cầu nguyện cuồng nhiệt, nài nỉ và đứt quãng.

Trong sự im lặng căng thẳng, sợ phải hy vọng và không thể không hy vọng, nàng nhìn Paul từ từ quay và nhìn lên nàng... và sau đó bắt đầu quay lại. Khi anh đến đủ gần để Whitney nhìn thấy mặt anh, đầu gối nàng đã run bần bật khiến nàng hầu như không đứng vững.

“Cô Stone,” anh với môi tiếng cười vương vấn trong giọng nói, “Tôi vừa nhận ra rằng tôi chỉ có hai lựa chọn liên quan đến em. Tôi có thể tránh mọi liên lạc trong tương lai với em, và vì vậy đặt dấu chấm hết cho đau khổ của mình - hoặc tôi có thể cưới em để kéo dài nó.”

Nhìn vào đôi mắt xanh trên choker của anh, Whitney nhận ra anh đã đưa ra lựa chọn. Nàng cố gắng mỉm cười với anh, nhưng nàng quá nhẹ nhõm đến mức giọng nàng chứa đầy nước mắt. “Anh biết rằng anh sẽ không bao giờ có thể tự tha thứ cho mình nếu anh xử sự như một kẻ hèn nhát.”

Paul phá lên cười và mở rộng vòng tay, Whitney đổ nhào vào anh, vừa cười vừa khóc. Nàng áp má vào trái tim đang đập nhịp nhàng vững chãi của anh, say sưa trong cảm giác cánh tay mạnh mẽ của anh ôm nàng thật chặt và đẩy về sở hữu.

Nàng cảm thấy như là nàng đang được bao bọc trong một lớp sương an toàn bằng vàng, vì Paul đã vừa tặng cho nàng một món quà vô giá là tình yêu của anh, và nàng quá biết ơn anh đến mức nàng có thể quỳ xuống và khóc vì vui sướng: Paul yêu nàng, và anh muốn cưới nàng - và đó là bằng chứng rằng anh, không thể chối cãi được là nàng đã thực sự thay đổi ở Pháp. Nàng không phải là một sự giả tạo được đánh bóng trong những bộ váy hợp thời trang và đóng vai một quý cô trẻ tao nhã, như nàng vẫn thường ở. Nàng không phải là một người lách lác không có hy vọng nữa. Nàng là thực. Nàng đáng giá. Những người trong làng sẽ không còn cười khẩy về con ngốc mà nàng đã biến thành khi theo đuổi Paul Sevarin; bây giờ họ sẽ mỉm cười và nói Anh Sevarin đã luôn luôn thích nàng, họ sẽ nói anh ấy chỉ đang chờ đợi thời cơ, đợi nàng lớn lên. Nàng có thể sống ở đây giữa những người nàng luôn mong muốn họ thích nàng. Nàng đã thay đổi trong mắt họ, và trong mắt cha nàng nữa. Nàng quá nhẹ nhõm đến mức nàng cảm thấy muốn khóc nức lên.

“Hãy tìm cha em,” Paul nói.

Whitney ngẩng đầu lên và nhìn chăm chăm vào anh với vẻ không hiểu đầy hạnh phúc. “Tại sao?”

“Bởi vì anh muốn thực hiện hết những thủ tục cần thiết và anh khó có thể cầu hôn em với di em,” anh thêm vào ừ ừ, “Không phải anh không thích làm theo cách đó hơn nếu anh có thể.”

*****

“Sewell, cha tôi đâu?” Whitney lo lắng hỏi khi họ bước vào nhà.

“Trên đường đến Luân Đôn, thưa cô,” người quản gia trả lời. “Ông ấy rời khỏi nửa giờ trước.”

“Luân Đôn?” Whitney há hốc miệng. “Nhưng tôi nghĩ cha tôi không định đi cho đến ngày mai? Tại sao ông ấy lại đi vào ngày hôm nay? Ông ấy có về

sớm hơn không?”

Sewell, người luôn biết mọi việc, nhưng lại tuyên bố là không biết gì. Whitney nhìn ông ta đi khỏi đại sảnh, đuôi chiếc áo dài phát phới, và cảm thấy như mặt trời vừa tắt công niềm hạnh phúc của nàng.

Paul trông như một người đàn ông đang gồng mình để đối mặt với một cuộc đương đầu không vui vẻ và được trao cho sự trì hoãn tạm thời, không biết nên khuây khỏa hay thất vọng vì không thể làm cho xong. “Khi nào ông ấy quay lại?”

“Ít nhất là sau 5 ngày,” Whitney nói, đôi vai thanh mảnh của nàng rũ xuống. “Vừa kịp lúc cho một bữa tiệc bất ngờ nhân ngày sinh nhật của ông.” Nàng chán nản rên rỉ. “Những thiệp mời đã được gửi đi cho những người họ hàng ở xa. Trừ phi cha trở về sớm hơn dự định vào buổi chiều, anh sẽ không thể nói chuyện với ông ta cho đến ngày hôm sau. Chủ Nhật, sau buổi lễ nhà thờ?” nàng dự đoán, phần chán hơn một chút.

Paul chậm chậm lắc đầu, chìm đắm trong suy nghĩ. “Anh muốn giải quyết một thỏa thuận về một đôi ngựa thuần chủng tuyệt vời của Ainsleys, em sẽ thích chúng. Và nếu anh muốn có đủ thời gian để đến buổi đấu giá ở Hampton Park, anh sẽ phải đi vào thứ Bảy, ngày mà cha em về.”

Whitney cố gắng tỏ ra không thất vọng như nàng cảm thấy. “Anh sẽ đi bao lâu?”

“Ít hơn hai tuần - 9 hoặc 10 ngày, không hơn.”

“Thời gian đầy đường như là dài mãi mãi.”

Paul vòng tay ôm nàng. “Để chứng minh ý định của anh trung thực như thế nào, anh sẽ luôn sẵn sàng cả ngày thứ Bảy, trong trường hợp cha em về sớm đủ để anh nói chuyện với ông ấy. Và đến lúc đó thì chỉ còn cách 5 ngày. Và,” anh nói thêm, bật cười trước vẻ mặt rầu rĩ của nàng, “Thậm chí anh sẽ hoãn chuyến đi của mình để anh có thể dành vài giờ tham dự bữa tiệc sinh nhật của cha em - giả sử rằng em định mời anh?” Whitney gật đầu và mỉm cười. “Và, nếu như không có cơ hội nào để nói chuyện với ông trong bữa tiệc, và anh khá là nghi ngờ là có, em có thể nói với ông sau bữa tiệc rằng anh sẽ chính thức ghé thăm ngay khi trở lại. Giờ-” anh cười toe toét, “nó nghe có giống một người đàn ông muốn chạy trốn sự ràng buộc hôn nhân hay không?”

Sau khi Paul về, Whitney suy đi nghĩ lại việc kể chuyện này cho Di Anne và ngập ngừng quyết định ngược lại. Nàng muốn ôm chặt niềm vui này cho riêng mình lúc này, và nàng cảm thấy một nỗi sợ hãi mê tín về việc kể cho ai đó trước về cuộc đính hôn của nàng với Paul trước khi anh thực sự cầu hôn nàng. Bên cạnh đó, cha nàng chắc chắn sẽ trở lại sớm vào ngày thứ Bảy để Paul có thể nói chuyện với ông. Sau đó họ có thể tuyên bố tin đính hôn vào ngay buổi tối bữa tiệc sinh nhật.

Cảm giác vui sướng tốt độ với suy nghĩ đó, Whitney vào nhà để ăn trưa cùng di nàng.

*****

Đã thành thói quen, Clayton luôn xem xét thư từ trong khi ăn trưa. Ngoài những bức thư về công việc và thiệp mời, còn có thư của mẹ và em trai chàng. Clayton cười nhún nhó, nghĩ đến sự ngạc nhiên dành cho mẹ chàng khi bà biết rằng chàng cuối cùng sẽ kết hôn và cho bà những đứa cháu nội mà bà thường xuyên đòi hỏi. Chàng sẽ cho bà khoảng 6 đứa, chàng quyết định với một tiếng cười ngầm khoái trí, và chàng hy vọng rằng chúng đều có đôi mắt xanh lục của Whitney.

Chàng vẫn còn mỉm cười khi ký vào hóa đơn của một cửa hàng trang sức ở Luân Đôn cho chiếc vòng cổ bằng ngọc lục bảo mà Whitney đã đeo vào bữa tiệc chào mừng nàng về nhà.

Đặt tờ giấy sang một bên, chàng bắt đầu đọc một lá thư dài từ người thư ký yêu cầu chỉ dẫn để thực hiện về một số vấn đề như thay đổi lương hưu cho một người hầu cũ của gia đình, rút lại khoản đầu tư lớn trong một công ty tàu. Clayton viết ra những chỉ dẫn chính xác và chi tiết bên dưới mỗi câu hỏi.

Ở ngưỡng cửa, người quản gia đằng hắng giọng. “Ông Stone đang ở đây để gặp đức ngài, thưa công tước,” anh ta giải thích khi Clayton ngẩng lên. “Đương nhiên, tôi đã thông báo rằng đức ngài đang dùng bữa, nhưng ông ta cương quyết rằng lý do viếng thăm là cực kỳ khẩn cấp và không thể đợi.”

“Được rồi, cho ông ta vào đây,” Clayton nói với một tiếng thờ dài cau kinh. Với Whitney, Clayton có tất cả sự kiên nhẫn trên thế giới này; nhưng với người cha vợ tương lai thì hoàn toàn không. Thực ra tất cả những gì chàng làm được là chịu đựng ông ta.

“Tôi đến trước khi khởi hành đi Luân Đôn,” Martin giải thích khi ông vội vã đi qua phòng và ngồi xuống bàn đối diện với công tước. “Chúng ta đang có một mớ hỗn độn rối tung trong tay, và nó sẽ trở nên hỗn loạn hơn nếu đức ngài - chúng ta - không làm gì đó ngay lập tức.”

Clayton gạt đầu cốc lốc ra hiệu cho người đầy tớ đang phục vụ chàng bữa trưa thoái lui và đợi cho đến khi hắn ta đóng cánh cửa lại, trước khi chuyển tia nhìn trầm tĩnh đến người khách không được chào đón. “Ông đang nói gì, Martin?”

“Tôi đang nói có chuyện gì đó đang xảy ra. Một sự rắc rối. Đó là Sevarin. Cậu ta đang ở với Whitney khi tôi đi.”

“Ta đã nói ta không lo lắng về Sevarin,” Clayton nóng nảy nói.

“Vậy ngài nên bắt đầu lo lắng về cậu ta,” Martin cảnh báo, tỏ vẻ vừa khỏ sở vừa giận dữ. “Khi Whitney 15 tuổi, con bé đã có vài ý tưởng nung nấu trong đầu là cướp Sevarin khỏi cô gái nhà Ashton, và thậm chí sau 5 năm - 5 năm - nó vẫn còn bám giữ lấy ý nghĩ đó. Và con bé sắp thành công. Hãy nhớ lời tôi, thằng quỷ ranh tội nghiệp đó đang nghĩ đến chuyện cưới con bé. Hắn ta chỉ còn cách việc cầu hôn con bé có một sợi tóc. Chưa biết tại sao, bởi vì con bé khiến hắn ta điên cuồng. Con bé cũng khiến tôi điên lên.”

Giọng Clayton chứa đầy vẻ buồn cười mỉa mai. “Nói đến ‘tên quý ranh tội nghiệp’ đã cầu hôn cô ấy, ta chỉ có thể khen ngợi khiếu thẩm mỹ của Sevarin. Tuy nhiên, như ta nói với ông rất nhiều lần, ta có thể thu xếp với Whitney và-”

Martin trông như ông ta sắp nổ tung vì giận dữ. “Ngài không thể thu xếp với con bé. Ngài nghĩ rằng ngài có thể, nhưng ngài không hiểu con bé như tôi. Chết tiệt, con bé là một đứa nhóc bướng bỉnh, cứng đầu và luôn luôn như vậy. Một khi nó có ý tưởng kỳ quái nào đó trong đầu - như kết hôn với Sevarin - nó sẽ theo đuổi đến cùng bất chấp chuyện gì xảy ra.”

Thò tay vào trong túi, Martin tìm thấy một chiếc khăn tay và quệt những mảng mồ hôi lo lắng rịn ra trên trán, sau đó ông tiếp tục, “Khi con bé đưa được Sevarin đến điểm muốn kết hôn với nó, nó có thể cảm thấy đạt được mục tiêu của mình và quên hết những gì liên quan đến cậu ta sau đó. Mặt khác,” ông nhấn mạnh bằng giọng trầm thiết, “nếu đứa trẻ tình nghịch của tôi khắc sâu trong đầu là thực sự muốn cưới cậu ta, ngài sẽ phải kết thúc với việc lôi con bé đến bệ thờ trong khi nó chống lại ngài trên từng bước đi. Ngài có hiểu tôi đang nói gì không?”

Cặp mắt xám quan sát ông một cách thần nhiên. “Có.”

“Tốt, tốt. Vậy điều cần làm là ngăn chặn Sevarin đề cập chuyện hôn nhân với con bé, và để làm điều đó thì chúng ta phải nói với Whitney ngay là nó đã được đính hôn với ngài từ tháng Bảy. Nói với Sevarin điều đó. Nói với mọi người điều đó. Tuyên bố chuyện đính hôn của hai người ngay tức khắc.”

“Không.”

“Không?” Martin sừng sốt nhắc lại. “Vậy ngài sẽ làm gì với Sevarin?”

“Ông gọi ý ta phải làm gì?”

“Tôi đã nói với ngài!” Martin tuyệt vọng nói. “Yêu cầu Whitney từ bỏ bất cứ kế hoạch nào với Sevarin trong đầu nó và ra lệnh cho nó sẵn sàng kết hôn ngay với ngài!”

Clayton phải rất khó khăn để giữ mặt mình nghiêm trang. “Martin, đã bao giờ ông thực sự ‘ra lệnh’ cho con gái mình làm điều gì đấy mà cô ấy không muốn chưa?”

“Tất nhiên tôi có. Tôi là cha của con bé.”

Vẻ buồn cười hiện ra trên góc miệng của Clayton. “Và khi ông ‘ra lệnh’ cho cô ấy, Whitney có ngoan ngoãn chấp nhận lệnh của ông và làm như đúng như được bảo hay không?”

Martin sụm xuống chiếc ghế đang ngồi, mặt ông đỏ lên vì thất bại cay đắng. “Lần cuối cùng tôi ‘ra lệnh’ cho con gái tôi phải tuân lời là khi con bé 14 tuổi,” ông thừa nhận. “Tôi yêu cầu nó phải noi gương cô gái nhà Ashton, và trong hai tháng sau đó, Whitney nhún chào tôi đến chết. Nó nhún chào khi ra hoặc vào mọi căn phòng trong nhà, nhún gối trước cả tên quản gia, đầu bếp, và lũ ngựa. Mỗi lần chết tiệt tôi nhìn thấy con bé, nó bỏ ngay bất cứ việc gì đang làm và nhún gối chào tôi. Phần thời gian còn lại con bé làm điều kỳ cục với cặp lông mi của nó... ngài biết đấy, chớp chớp chúng. Nó nói nó đang nghe theo mệnh lệnh của tôi là noi gương đứa con gái nhà Ashton.”

“Whitney sẽ nghe theo lời của ta,” Clayton nói bằng giọng tỏ rõ rằng không có thêm tranh cãi nào nữa. “Nhưng là lúc ta sẵn sàng nói với cô ấy về chuyện đính ước, không ai được nói với cô ấy về chuyện đó. Ta sẽ làm như vậy khi ta nghĩ thời điểm đã đến. Điều đó hoàn toàn rõ ràng rồi chứ, Martin?”

Martin nhần nhục gật đầu.

“Tốt,” Clayton nói, nhặt một chiếc phong bì trong đồng thư từ và mở ra.

Một ngón tay của Martin bòn chòn lướt trên cổ áo và cổ họng khi ông nói, “Còn một việc nữa. Một việc nhỏ.”

“Được, tiếp tục đi,” Clayton nói mà không hề ngẩng lên khỏi lá thư.

“Đó là Quý bà Anne Gilbert. Bà ấy có vài nhận định lỗ bịch là Whitney ghét ngài. Tôi muốn ngài thuyết phục bà ấy rằng ngài có thể khắc phục được vấn đề đó.”

“Tại sao?”

“Bởi vì những người đầy tớ của tôi thông báo rằng bà ấy đang gửi những lá thư trực tiếp cho chồng đến Lãnh sự quán Anh trên toàn Châu Âu. Tôi cho rằng bà ấy muốn tìm ông ta và bảo ông qua về đây ngay lập tức.”

Mặt của công tước cứng lại với vẻ khó chịu lạnh lùng khiến Martin lùi sâu vào ghế của mình. “Ông đang nói với ta rằng bà ấy phản đối cuộc hôn nhân này?”

“Chúa tôi, không! Tôi không có ý đó,” Martin thận trọng thốt lên. “Anne Gilbert là một người đàn bà khôn ngoan, nhưng bà ấy rất mềm yếu với những chuyện liên quan đến Whitney. Sau khi ngài nói với bà ấy những gì chúng ta đã làm - ngài và tôi - và khi con sóc của bà ấy qua đi, bà ấy thừa nhận rằng đây là một cuộc kết hợp sáng lạn. Bà ấy nói ngài là người được săn đón nhất Châu Âu, và không có một gia đình nào ở Anh quốc có tầm quan trọng và cao quý hơn nhà Westmoreland.”

“Ta vui mừng vì Quý bà Gilbert thật khôn ngoan,” Clayton nói, hơi dịu lại một chút.

“Không phải khôn ngoan như thế!” Martin phủ nhận. “Bà ấy nổi giận vì cách giải quyết của chúng ta mà không cho Whitney biết.” Cay đắng, ông thêm vào, “Bà ấy buộc tội tôi là một người cha lạnh lùng và không có trái tim, không may có cảm xúc của con người!” Bị châm trích bởi vẻ đồng ý trên mặt của công tước, Martin bật ra một cách biện hộ, “Bà ấy buộc tội ngài là chuyên quyền và độc tài. Bà ấy nói không thích danh tiếng của ngài trong những vấn đề liên quan đến phụ nữ, và ngài quá đẹp trai để có thể yên tâm. Cuối cùng, Quý bà Gilbert nghĩ Whitney quá tốt để dành cho hai chúng ta.”

“Ta ngạc nhiên vì món quà nhỏ 100,000 bảng của ta không làm dịu những cảm xúc của bà ấy,” Clayton kéo dài giọng đầy vẻ nhạo báng.

“Bà ấy gọi nó là tiền mua chuộc,” Martin hùng hổ nói, sau đó co rúm lại trước cái nhìn băng giá trong đôi mắt của công tước. “Quý bà - quý bà Gilbert cần được đảm bảo rằng ngài sẽ không buộc Whitney kết hôn với ngài mà không cho con bé thời gian cần thiết để phát triển tình cảm với ngài. Nếu bà ấy không nhận được sự đảm bảo này từ chính miệng ngài, tôi nghĩ bà ấy có ý định thúc giục chồng mình sử dụng ảnh hưởng của ông ấy để ngăn chặn cuộc hôn nhân này. Ông ta có những mối quan hệ với những người cao nhất trong xã hội, và ý kiến của ông ấy có trọng lượng đối với những người có quyền lực.”

Không mong đợi, khuôn mặt u ám của công tước sáng lên với vẻ hài hước thực sự. “Nếu Ngài Gilbert muốn duy trì ảnh hưởng của ông ta đối với những người này, ông ấy sẽ không muốn trở thành kẻ đối đầu với ta. Nghe có vẻ không khiêm tốn, Martin, nhưng ta là một trong ‘những người có quyền lực’ đó.”

Sau khi Martin ra về, Clayton đứng lên và bước về phía cửa sổ. Nghiêng vai dựa vào khung cửa, chàng nhìn chăm chăm vào những người nhân công đang dựng một dãy mái đình thô sơ nho nhỏ ở xa xa cuối bãi cỏ gần khu rừng.

Nếu Martin đến vào ngày hôm qua chứ không phải hôm nay, và hối thúc chàng ra lệnh cho Whitney kết hôn, chàng có lẽ sẽ cân nhắc ý kiến đó nhiều hơn. Cho đến tối hôm qua, Whitney đơn giản chỉ là một vật sở hữu mà chàng chiếm được - một vật sở hữu có giá trị, có lẽ là một vật quý báu, nhưng vẫn chỉ là một vật sở hữu.

Ở buổi tiệc hóa trang của nhà Armand, trong một chốc ngắn ngủi chàng đã cân nhắc việc biến Whitney thành nhân tình của mình, nhưng làm tổn hại một cô gái trong trắng được dạy dỗ đàng hoàng vi phạm nguyên tắc danh dự cốt lõi liên quan đến phụ nữ, ngay cả với những nguyên tắc lỏng lẻo của chàng. Và, trách nhiệm của chàng cũng là phải kết hôn và sinh ra một người thừa kế, một nghĩa vụ mà chàng thường xuyên bị nhắc nhở kể từ khi đủ tuổi. Và vì thế, khi chàng nhìn xuống khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của nàng ở khu vườn nhà Armand, chàng đã đi đến giải pháp hoàn hảo nhất cho cả vấn đề kếp là nghĩa vụ và ham muốn của chàng: Chàng sẽ cưới Whitney Stone.

Cho đến tối qua, Whitney chỉ là một đối tượng thú vị cho những ham muốn thể xác, và là bà mẹ tương lai cho đứa con thừa kế cần thiết của chàng. Nhưng tối qua, những điều đó đã thay đổi. Tối qua, nàng đã chạm đến sự ngọt ngào và bản năng bảo vệ trong chàng mà chàng chưa bao giờ biết đến là nó tồn tại.

Chàng đã lắng nghe nàng cười cợt kể lại câu chuyện mà đối với chàng đáng buồn hơn là đáng cười, một câu chuyện về một cô bé phải chơi đàn ở một buổi biểu diễn nhạc ngưu góc trước một phòng đầy những kẻ không biết suy nghĩ và, lần đầu tiên, chàng đã nhận ra nỗi đau và sự thất bại, sự bẽ bàng giận dữ mà nàng đã phải chịu đựng khi còn là một cô bé.

Chàng không thích tất cả những người hàng xóm của nàng, những con người nông thôn quê mùa thích bàn tán và đầu óc nhỏ mọn, và kể từ họ nhận được tin rằng Whitney đang trở về từ Pháp, họ đã giải trí cho người khác - và chàng - những câu chuyện không dứt về những trò hề trẻ con và cuộc theo đuổi Paul Sevarin của nàng.

Nếu để bọn họ thấy nàng có thể bỏ bùa mê được Sevarin là cách duy nhất Whitney có thể lấy lại lòng kiêu hãnh của nàng, thì Clayton sẽ sẵn lòng cho phép nàng làm thế. Để nàng cho người trong làng thấy rằng nàng đã quyến rũ được Sevarin trong vài ngày nữa. Clayton có thể đợi lâu như thế... giả định rằng Sevarin không thực sự lấy được can đảm để cầu hôn với cha nàng. Sự khoan dung của Clayton đối với Whitney không nói rộng đến mức cho phép nàng thực sự tự mình đính hôn với một người đàn ông khác. Điều đó chàng sẽ không chịu đựng.

Tâm trí đã quyết, Clayton quay lại bàn. Martin sẽ đi khỏi trong 5 ngày, và thời gian đó là quá lâu để đợi gặp Whitney lần nữa. Chàng cần vài cái có để gặp nàng trong thời gian này, vài mảnh khoe để nàng đồng ý gặp chàng. Chàng cân nhắc các khả năng và, với một nụ cười hài lòng, nhớ rằng nàng đã thách chàng một cuộc đua ngựa mà nàng sẽ cười con Vượt Qua Nguy Hiểm để đấu lại chàng.

Chàng lấy một tờ giấy viết thư trống, sau đó suy nghĩ kỹ càng cách diễn đạt đúng đắn; nó sẽ phải được thể hiện như một thách thức, chứ không phải một lời mời mà nàng sẽ chỉ gạt đi.

“Cô Stone thân mến,” chàng viết nhanh. “Ta tin rằng nàng đã thể hiện mong muốn thử nghiệm kỹ năng của nàng với con ngựa đực. Ta có thể sẵn sàng cho một cuộc đua trên bất kỳ đường đua nào do nàng lựa chọn vào sáng thứ Tư, xin hãy tin chắc rằng ta sẽ coi sự thay đổi quyết định của nàng là do một nỗi sợ hãi chính đáng rằng con ngựa là quá sức cho nàng điều khiển, chứ không phải vì nhát gan. Thân mến, vân vân.” Chàng rắc những hạt cát mịn lên trên và dán nó lại bằng sáp. Với cảm giác phấn chấn vì thành công này, chàng chỉ dẫn người mang lời nhắn cho Cô Stone và đợi trả lời.

Người hầu của chàng trở về 15 phút sau đó với câu trả lời của Whitney, viết bằng những nét chữ viết tay mềm mại và xinh xắn đầy học thức, chứ không phải những chữ viết nghịch ngoạc khó đọc của những cô nàng dòng dõi cao quý nhưng giáo dục kém. Không có lời chào. “Thứ Tư hoàn toàn thích hợp,” nàng viết. “Tôi sẽ gặp ngài lúc 10 giờ sáng ở biên giới tây bắc gần khu rừng nhỏ của điền trang nhà Sevarin.” Đó là tất cả. Nhưng nó đủ để khiến Clayton cười toe toét khi chàng đứng lên và vuốt tay chân. Huýt sáo, chàng sai bước trong ngôi nhà yên tĩnh và đi lên tầng trên để thay đồ cưỡi ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

Cảnh tượng chào đón Clayton vào sáng thứ Tư khi chàng phóng ngựa lên ngọn đồi nhìn xuống khu rừng của nhà Sevarin khiến chàng gò cương ngựa khựng lại. Những cỗ xe song mã rải rác khắp nơi, trên đó là những phụ nữ cầm những chiếc ô sặc sỡ và những người đàn ông trong những bộ trang phục Chủ nhật đẹp nhất của họ. Ít hơn là những khán giả không có xe ngựa đang cười trên lưng ngựa, đứng trên những chiếc xe bò hoặc đi bộ loanh quanh.

Tất cả khung cảnh bên dưới chỉ còn thiếu vài người biểu diễn trên dây trong áo chề lụa sặc sỡ và một vài diễn viên nhào lộn là đủ để biến nó thành một hội chợ chính thức của một miền quê. Ngay cả khi chàng nghĩ vậy, vài người đã nâng kèn trumpet lên và thổi hai tràng dài, đám đông nhất loạt quay lại để nhìn chàng chạy xuống con dốc.

Bên dưới chiếc mũ kéo thấp xuống mắt, Whitney liếc nhìn chăm chú con ngựa của Clayton khi chàng tiến đến. Nàng nhìn thấy bốn chiếc chân mạnh khỏe, một bộ ngực đầy cơ bắp và cái hông của một con ngựa săn khỏe mạnh, nhưng vì tầm mắt từ góc nhìn của nàng bị hạn chế, nàng chỉ có thể nhìn thấy thêm là người cưỡi ngựa đang đi một đôi giày cưỡi ngựa da nâu bóng loáng và một chiếc quần da hoẵng vừa vặn với chàng đến mức hoàn hảo.

“Nàng có đang ao ước đây là một cuộc đấu súng 20 bước không, cô Stone?” Clayton chòng ghẹo khi chàng điều khiển con ngựa vào vạch xuất phát bên cạnh nàng.

Whitney ngẩng đầu, định đối xử với anh ta với thái độ xã giao lạnh lùng, nhưng nụ cười của anh ta quá sức trẻ con khiến nàng bị tước bỏ vũ khí và gần như mỉm cười lại. Hai người hàng xóm vội vã tiến lên để chúc chàng may mắn, làm sao những sự chú ý của chàng đối với nàng.

Whitney quan sát chàng nói và đùa cợt với họ. Chàng trông thật thoải mái trên con tuấn mã mạnh mẽ, và chàng nói chuyện với mấy người đàn ông đó với vẻ dí dỏm biếng nhác khiến nàng khó có thể tin rằng chàng cũng là người quyền rũ đáng sợ và tàn nhẫn, người đã tấn công nàng ở nhà anh ta, ôm nàng chặt vào anh ta trong khi cái miệng khao khát của anh ta chiếm hữu nàng. Như thể anh ta là hai con người, một người nàng có thể rất thích, một người nàng sợ hãi và tin nhầm - với lý do rất thích đáng.

Cha Elizabeth thổi thêm một hồi kèn và bên dưới nàng, Vượt Qua Ngụy Hiểm lắc lư bồn chồn. “Hai người đã sẵn sàng chưa?” Paul gọi với về phía Whitney và Clayton. Khi anh giơ khẩu súng lên không khí, Whitney nghiêng về phía Clayton và mỉm cười ấm áp với đôi mắt xám đang tỏ vẻ ngạc nhiên của chàng, rồi nói rất dịu dàng, “Nếu ngài có thể đi theo tôi, thưa ngài, tôi sẽ vui lòng chỉ đường cho ngài.”

Clayton thốt ra một tiếng cười to, súng bắn, và con ngựa của chàng nhảy chồm lên. Chàng phải cúi mình xuống để lấy lại dây cương đã tuột mất trong sự ngạc nhiên, và lúc chàng đã kiểm soát lại con ngựa, Whitney đã dẫn trước chàng một đoạn đáng kể.

Vó ngựa nện ầm ầm xuống nền đất xanh cứng khi con Chiến Binh ra sức để thu hẹp khoảng cách, nhưng Clayton khẽ kìm nó lại, trì hoãn thời gian khi họ quật về phía tây, phi nước đại dọc theo bờ suối. “Thông thả nào,” Clayton xoa dịu cho ngựa đang lao tới của chàng, “Để xem cô ấy có thể làm gì trước khi chúng ta hành động.”

Trước mặt họ, Vượt Qua Ngụy Hiểm nhảy vọt qua một bức tường đá thấp với một cú nhảy hoàn hảo, và Clayton cười toe toét tán thưởng. Whitney đang ngồi vững vàng và duyên dáng trên yên ngựa, điều khiển con ngựa đực non với kỹ năng tuyệt vời.

Khi họ chuyển hướng sang đoạn đường đua cuối cùng, Clayton có thể nói rằng Vượt Qua Ngụy Hiểm đã bắt đầu một mới. Quyết định vượt qua Whitney khi chàng vòng qua góc ngoặt đột ngột tiếp theo của cánh rừng, Clayton nhóm lên và ngã về phía trước trên yên ngựa, thả lỏng sự kìm hãm trên dây cương. Ngay lập tức, Chiến Binh lao vút về phía trước với những bước chân dài như nuốt chửng mặt đất.

Họ phi nước đại quanh vòng cung cuối cùng - và hơi thở của Clayton đông cứng lại trong ngực. Con ngựa đen đang chạy ngược lại đường của chàng... mà không có người cưỡi. Giật mạnh giây cương của Chiến Binh, Clayton tìm kiếm nàng, trái tim chàng lo lắng đập dữ dội.

Và sau đó chàng thấy nàng. Nàng đang nằm thành một đồng co cấp bên dưới một cây sồi lớn ở bìa rừng. Phía trên nàng là một cành cây to nhô ra, chắc là thủ phạm gạt nàng khỏi ngựa khi nàng rẽ sang đột ngột.

Lao xuống khỏi yên ngựa, chàng chạy đến chỗ nàng, cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết trong đời. Hoảng hốt, chàng bắt thấy mạnh và thấy nó đập nhịp nhàng trong cổ họng mảnh mai của nàng, sau đó chàng bắt đầu kiểm tra dấu hiệu chấn thương trên đầu nàng. Nỗi sợ xuyên qua chàng khi chàng nhớ đến những câu chuyện về những người bị đập đầu và không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Khi chàng không thấy vết cắt hay chỗ sưng nào trên đầu nàng, chàng lướt tay xuống tay và chân nàng, kiểm tra xem có bị gãy xương hay không. Dường như không sao, vì thế chàng kéo bỏ áo khoác ngoài và đặt nó bên dưới đầu nàng. Ngồi trên gót chân, chàng bắt đầu chà xát hai cổ tay nàng.

Hai hàng mi của nàng nhấp nháy, và Clayton gần như rên lên vì nhẹ nhõm. Dịu dàng gạt những lọn tóc dày rối bù khỏi trán nàng, chàng nghiêng lại gần nàng hơn. “Ồn cả thôi, bé con. Nàng bị đau ở đâu? Nàng có thể nói không?”

Đôi mắt xanh nước biển mở ra, nhìn chàng với vẻ bình tĩnh và thân thiện. Nàng có một đôi mắt thật đẹp, chàng nghĩ khi nàng tặng chàng một nụ cười khẽ trấn an nhưng vẫn còn run run. Nhưng lời nói đầu tiên của nàng quét sạch tất cả sự ngọt ngào khỏi tâm trí chàng. “Ngài nên nhớ là,” nàng thì thầm, “trước khi xảy ra tai nạn, tôi đang dẫn trước.”

Clayton khó có thể tin vào tai mình. Chàng đứng dậy trên đôi chân không vững và dựa vào một thân cây, nhìn chăm chăm vào nàng trong sự im lặng sững sờ.

“Ngài sẽ giúp tôi đứng dậy chứ?” Phút sau nàng hỏi.

“Không,” chàng kiên quyết nói, khoanh tay trước ngực. “Ta sẽ không.”

“Được thôi,” nàng thờ dãi, đứng lên với vẻ hơi cứng nhắc và vuốt thẳng váy áo của mình, “nhưng như thế thật là không lịch thiệp.”

“Cũng không lịch thiệp hơn khi nàng giả vờ ngã lúc nhận ra rằng nàng không thể dẫn trước được nữa.”

Nhìn anh ta với vẻ là lạ, nàng với xuống và nhặt chiếc áo trên đám lá, sau đó phúi sạch nó và đưa lại cho anh ta. Nàng lắc đầu với vẻ hối hận nhưng Clayton nhìn thấy một nụ cười nhẹ chạm trên môi nàng. “Đó luôn là một trong những khuyến điểm khó ưa nhất của tôi,” nàng thừa nhận với một tiếng thờ dãi cường điệu. “Và nó khiến tôi cực kỳ hối tiếc, tôi đảm bảo với ngài đấy.”

“Là cái gì?” Clayton hỏi, cổ nén lại một nụ cười trước vẻ hối hận hoàn toàn thiếu vắng trên khuôn mặt đáng yêu đang ngược lên của nàng.

“Ăn gian,” nàng nghiêm trang trả lời. “Tôi ăn gian khi không thể thắng.” Nàng luồn những ngón tay vào tóc, nhăn nhó khi thấy những chiếc lá rơi xuống từ mái tóc rối bù, và Clayton cười thành tiếng với chính mình. Nàng có thể biến những lỗi lầm của mình thành một đức tính và những đức tính tốt thành những lỗi lầm chỉ bằng một cái nhún vai hay một cái lắc của cái đầu xinh đẹp.

Trong khi Whitney tìm kiếm chiếc roi cười ngựa trong đám lá, Clayton đi về phía con ngựa và nhảy lên yên cương. Đi nước kiệu đến chỗ Vượt Qua Ngụy Hiếm, chàng túm lấy dây cương của nó và dẫn nó quay lại chỗ Whitney, nhưng khi nàng đưa tay lấy dây cương, Clayton cố tình kéo con ngựa vọt về phía trước, qua khỏi tầm với của nàng. “Ta thấy ấn tượng với lời thú tội thành thật của nàng, thưa quý cô,” chàng giải thích khi nàng thả tay xuống và cau mày nhìn chàng, “và điều đó khiến ta phải có lời thú nhận của chính mình. Nàng biết đấy, ta là một trong những người bảo thủ sẽ làm bất kể điều gì để ngăn một người ăn gian chiến thắng. Thực ra, ngay cả ta cũng sẽ lừa dối, để ngăn chặn nó xảy ra.”

Kéo theo con ngựa của nàng, chàng chạy nước kiệu vài bước, sau đó quay lại nhìn nàng qua vai. Whitney đang chần chừ vào chàng trong sự căm phẫn không nói lên lời. “Đi bộ quay lại cũng không phải xa,” Clayton nhắc nàng với giọng cười cợt. “Tuy nhiên, nếu nàng thích cười ngựa, hiện tại chắc có ai đó sắp đi đến phía này để xem chuyện gì đã trì hoãn chúng ta. Nhưng cho dù cách nào, nàng sẽ không thể cười lại con ngựa này và cố gắng hoàn thành cuộc đua.”

Whitney nhìn qua đôi mắt nhú lại khi anh ta phi nước kiệu đi mất và mang theo con ngựa của nàng. Trong lúc lo sợ giận dữ, nàng quát chiếc roi vào chân mình, sau đó hét lên với cái nhói đau nhận được. Nàng ngồi sụp xuống đất để chờ giải cứu, nhưng càng ngồi đó lâu, nàng càng cảm thấy khôի hài hơn. Nàng đã không chú tâm ngã ngựa tí nào. Nếu nàng cảm thấy có lỗi về điều gì, thì chính là đã ngốc nghếch nhìn qua vai để ước lượng xem còn bao xa thì Clayton sẽ vượt qua con ngựa đang mệt mỏi của nàng. Khi nàng quay lại, một cành cây thấp đã nhô ra ngay trước ngực nàng.

Whitney cố gắng giận dữ với Clayton vì đã phũ phàng để nàng lại, nhưng nàng không thể duy trì con giận của mình. Nàng vẫn nhớ anh ta đã tỏ ra lo lắng như thế nào khi anh ta cúi xuống nàng. Giọng anh ta lạc đi vì quan tâm, và mặt anh ta phờ phạc vì lo lắng khi anh ta thì thầm, “Ồn cả thôi, bé con. “

Whitney giựt một nắm cỏ và thờ dãi vứt nó đi. Nàng ước làm sao Clayton sẽ chấp nhận chỉ làm bạn nàng. Anh ta sẽ là một người bạn tuyệt vời, nàng nghĩ. Anh ta có thể trở nên rất quyến rũ và thú vị, và anh ta làm nàng cười. Có lẽ khi nàng là một phụ nữ đã kết hôn, Clayton sẽ thôi không xem nàng là một cuộc chinh phục có thể đạt được và sau đó họ có thể trở thành bạn bè. Có lẽ -

Whitney quên mất Clayton khi Paul phi nhanh qua đoạn rẽ và hăm cương dừng khựng lại bên cạnh nàng. Khi anh thấy nàng ngồi đó, vẻ mặt anh chuyển từ lo lắng sang tức giận. “Em có nghĩ là em có thể giải thích với anh tại sao mỗi lần em và Westland ở cùng nhau, hai người dường như biến mất không?” anh cần nhắc hỏi.

Lúc Clayton phi nước kiệu đến khu rừng nhỏ dẫn theo Vượt Qua Ngụy Hiếm, một tiếng kêu lo lắng phát ra từ những người đến xem. Họ lao về phía trước với Quý bà Gilbert dẫn đầu. “Chuyện gì xảy ra?” Di Whitney hét lên. “Whitney đâu?”

“Cô ấy sẽ về đến ngay thôi,” Clayton đáp lại bà. Quay lại trên yên ngựa, Clayton quan sát Whitney cười ngựa một bên trước Sevarin đang tiến đến. Khi chàng nhìn vào nàng, đột nhiên chàng thay đổi ý kiến trước đây của mình về việc làm thế nào nàng rời khỏi ngựa trong cuộc đua. Tuy nhiên, nàng đã ngã ngựa, không phải là cố tình, chàng quyết định. Đơn giản là Whitney sẽ không từ bỏ.

Ở vạch đích, Whitney tuột xuống từ con ngựa của Paul và do dự liếc nhìn Clayton, tự hỏi chàng đã nói gì với mọi người. Những người xem kéo dồn về phía nàng trong khi những người đã đặt cược kết quả cuộc đua hét lên yêu cầu nàng đưa ra kết quả.

Nghiêng xuống, Clayton nắm dưới cánh tay nàng và kéo nàng lên ngựa ngồi một bên trước anh ta. “Họ đang đợi nàng tuyên bố ai là người thắng cuộc đua này,” chàng chỉ ra, phớt lờ biểu hiện phẫn nộ vì bị đối xử một cách suồng sã.

“Ngựa của tôi về chậm hơn một dặm,” Whitney nói to, “Ngài Westland đã thắng.” Nàng quay lại với Clayton và nói thầm, “Thực ra, không có người thắng cuộc.”

Hai hàng lông mày của chàng nhướng lên chế nhạo. “Ngựa của nàng đang mệt mỏi và nàng sắp thua,” chàng nói với nàng. “Và nàng là một người cười ngựa giỏi đủ để nhận ra điều đó từ lâu trước khi ngã xuống.”

“Tôi vui rằng ít nhất ngài cũng vui lòng tin rằng tôi thực sự bị ngã,” Whitney nghiêm nghị đáp lại.

Clayton bật cười. “Nếu nàng có chút ít ý tưởng rằng ta đặt lòng tin ở nàng đến mức nào, nàng sẽ phải sùng sốt.”

Trước khi Whitney có thể suy nghĩ về lời tuyên bố gây choáng váng đó, anh ta nhẹ nhàng nhắc nàng xuống khỏi yên ngựa. Đứng trước Paul, nàng nhìn Clayton quay ngựa và phi nước kiệu lên đỉnh đồi.

*****

Thứ Năm lễ mờ trôi qua với rất ít chuyện để choán lấy thời gian của Whitney. Paul bận rộn chuẩn bị cho chuyến đi, vì vậy nàng dành cả ngày để giúp đỡ việc chuẩn bị bữa tiệc sinh nhật cho cha nàng vào thứ Bảy và viết thư cho các bạn ở Paris.

Sáng thứ Sáu, nàng biết một lá thư dài cho Emily đang ở Luân Đôn. Sức cảm dỗ phá vỡ sự im lặng gần như mang tính mê tín do nàng tự đặt ra về Paul gần như vượt qua ngưỡng chịu đựng, vì vậy nàng nói bóng gió rằng nàng sớm sẽ có vài tin rất thú vị cho bạn mình. Nàng kết thúc với một lời hứa sẽ đến thăm Emily ở Luân Đôn, một lời hứa Whitney biết nàng sẽ sớm thực hiện, vì nàng sẽ cần đến đó để mua sắm váy cưới và sinh lễ về nhà chồng. Khi nàng ở đó, nàng sẽ yêu cầu Emily làm phù dâu danh dự* của hôn lễ, nàng hạnh phúc quyết định.

(*Phù dâu danh dự - matron of honor: thường là bạn thân của cô dâu và đã có chồng, có trách nhiệm giúp đỡ cô dâu chuẩn bị và hoàn thành lễ cưới, đồng thời cũng tham gia vào đoàn phù dâu trong đám cưới như những phù dâu chưa chồng khác.)

Nàng mang lá thư xuống tầng dưới để gửi đi và nhận ra rằng Clayton Westland vừa đến. Anh ta đang trò chuyện phiếm một cách hòa nhã với Anne trong phòng khách hoa hồng, và anh ta lịch sự đứng lên khi Whitney tham gia với họ.

“Ta đến để đảm bảo rằng nàng đã hoàn toàn bình phục sau tai nạn hôm kia,” anh ta nói với nàng, nhưng không có chút chế nhạo mỉa mai thường thấy không giọng anh ta.

Whitney biết rằng đây là cách anh ta xin lỗi vì đã nghĩ nàng giả vờ ngã. “Hoàn toàn bình phục,” nàng đoan chắc với anh ta.

“Tuyệt vời,” anh ta nói. “Vậy nàng sẽ không thể tuyên bố rằng đang suy nghĩ không mạch lạc hoặc sức khỏe yếu nếu ta chính thức thách đấu nàng tại bàn cờ lần nữa. Chiều nay?”

Whitney rơi ngay vào bẫy của anh ta như một con cá hồi đớp một con ruồi - đó là vì sao nàng kết thúc với việc dành phần lớn thời gian còn lại trong ngày thích thú để chiến đấu và đùa cợt với anh ta qua bàn cờ, với đi nàng ngồi gọn lỏn trong chiếc ghế sô-pha trong vai trò một người đi kèm tươi cười, trong khi những ngón tay của bà lạnh lẽo bay trên khung thêu.

Nằm trên giường đêm đó, Whitney cố dỗ giấc ngủ, nhưng nó từ chối đến. Nàng giơ bàn tay trái lên và nhìn vào những ngón tay dài của nàng trong bóng tối. Liệu có thể có một chiếc nhẫn đính hôn ở đó vào ngày mai không? Đó là điều có thể, nếu như cha nàng trở về sớm vào chiều mai để Paul có thể nói chuyện với ông. Và sau đó họ sẽ công bố sự hứa hôn của họ ở bữa tiệc tối mai.

Whitney không phải là người duy nhất không ngủ được. Với hai tay quắc sau đầu, Clayton nhìn chăm chăm vào trần nhà trên giường, thích thú tưởng tượng đêm hôn lễ của họ. Máu của chàng sôi lên nóng bỏng khi chàng hình dung ra thân hình thon dài, mềm mại của Whitney bên dưới chàng, hông nàng cong lên để đón nhận cú thúc của chàng. Nàng là một trinh nữ, và chàng sẽ dịu dàng chăm sóc để khuấy động nàng cho đến khi nàng rên lên vì đam mê trong vòng tay chàng.

Với suy nghĩ say mê đó trong đầu, chàng lăn người sang một bên và cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Quý bà Anne bị đánh thức bởi những tiếng trò chuyện náo nhiệt của những giọng nói thoảng quen thuộc vang lên chào hỏi nhau trong đại sảnh. Bà chớp mắt trước ánh nắng chói chang và nhận ra đầu mình đang ong ong, trong khi cảm giác bất an quét qua bà.

Bữa tiệc sinh nhật bất ngờ của Martin là ý tưởng của Whitney, và vào lúc đó, Anne đã ngay lập tức ủng hộ, hy vọng rằng nó có thể giúp mang Martin lại gần con gái hơn. Nhưng đó là khi bà chưa biết về cuộc đính hôn của Whitney với Công tước của Claymore. Giờ, bà lo lắng rằng một trong ba mươi vị khách tham dự có thể nhận ra công tước, và đến lúc đó thì chỉ có Chúa biết điều gì sẽ xảy đến với tất cả những kế hoạch tỉ mỉ của Martin và công tước vạch ra.

Với tay sang bên cạnh, bà kéo dây chuông để gọi cô hầu gái và lưỡng lự rời khỏi giường, không thể giữ bỏ cảm giác về chuyện tồi tệ sắp xảy ra.

Trời đã chạng vạng khi Sewell gõ lên cửa phòng ngủ của Whitney và thông báo rằng cha nàng đã về.

“Cảm ơn, Sewell,” Whitney nói với ra đầy thất vọng. Tối nay là một dịp thật hoàn hảo để công bố lễ đính hôn của nàng; gia đình Ashton, Merryton và tất cả hàng xóm quen biết sẽ xuất hiện ở bữa tiệc. Nàng mong muốn làm sao được nhìn thấy phản ứng đồng loạt của họ trước tin rằng nàng và Paul sẽ kết hôn.

Nàng lập luận đầy hy vọng khi đang xoa lên người bánh xà phòng hương cẩm chương rằng có một cơ hội là Paul có thể tìm được dịp để kéo cha nàng sang một bên trong bữa tiệc. Sau đó họ vẫn có thể tuyên bố cuộc đính ước của họ tối nay.

45 phút sau, người hầu gái của nàng, Clarissa đứng lùi lại để kiểm tra lại diện mạo của Whitney khi Whitney ngoan ngoãn xoay một vòng để cho bà kiểm duyệt.

Chiếc váy lụa màu ngà sang trọng của Whitney tỏa sáng mờ mờ trong ánh nến, với cổ áo cắt vuông, thấp ôm sát bộ ngực của nàng, phô bày một thoáng vùng trắng lờ mờ ở giữa. Tay áo phồng to rồi thu gọn lại từ khủy đến cổ tay bằng sa-tanh màu hoàng ngọc sáng, và một dải băng đồng màu viền theo vạt áo. Nhìn từ phía trước, chiếc váy buông thẳng xuống chân, chỉ hơi rộng ra một chút ở chân váy, nhưng nếu nhìn từ phía sau, chiếc váy xòe ra mềm mại và duyên dáng. Ngọc topaz và kim cương sáng lấp lánh ở cổ và tai nàng làm tăng thêm ánh lửa cho một sợi dây đá quý đồng điệu tết quanh những lọn tóc dày bóng mượt của kiểu tóc phức tạp.

“Cô trông giống như một công chúa,” Clarissa tuyên bố với một nụ cười tự hào.

Whitney nghe thấy những người khách rón rén đi lại bên dưới và dọc đại sảnh. Người hầu phòng của cha nàng đã được chỉ thị để thông báo với ông chủ rằng ‘một vài người khách’ đã được mời đến ăn tối, và đề nghị ông xuống tầng dưới vào lúc 7h. Whitney liếc nhìn đồng hồ trên mặt lò sưởi: đã 6h30. Tinh thần nàng phấn chấn khi nghĩ đến vẻ ngạc nhiên vui mừng của cha nàng khi thấy những người họ hàng đã đi từ Bam, Brighton, Luân Đôn và Hampshire để chúc mừng sinh nhật ông. Whitney rời khỏi phòng đi xuống đại sảnh để bảo Sewell cố gắng giữ các khách mời im lặng một chút.

Đứng trên ban công, nghiêng người và ngó xuống phòng nghỉ trên lối vào, là cha nàng, chiếc ca vắt treo lỏng lẻo trên chiếc áo sơ mi trắng hồ bột. Quá nhiều cho một ‘sự ngạc nhiên’, Whitney rầu rĩ nghĩ khi nàng bước đến và đứng cạnh ông. Bên dưới, những khách mời trong làng đang bắt đầu ào ạt kéo đến, chào hỏi nhau với những tiếng thì thầm huyền ảo trong khi Sewell luống cuống dẫn họ vào phòng khách và nhắc nhở, “Quý bà, Quý ông - thưa ông, bà - tôi mong rằng các ngài hạ giọng xuống.”

Về nhẩn nhá bối rối của cha nàng quay từ những người khách bên dưới, đến hành lang dài bên cạnh ông nơi cánh cửa của hai phòng ngủ mở ra và nhanh chóng đóng sầm lại, khi những người họ hàng lên nhìn những khách mời danh dự đứng trên ban công. Whitney đặt một nụ hôn ngược ngừng lên gò má chưa cạo râu của ông. “Họ đến để chúc mừng sinh nhật cha đấy.”

Mặc dù biểu hiện cau có, cứng nhắc của ông, Whitney có thể nói rằng ông thấy cảm động. “Cha cho rằng nó sẽ là một sự bất ngờ, và cha được mong đợi là không chú ý đến sự náo nhiệt này trong nhà mình.”

“Đúng vậy,” Whitney mỉm cười.

“Cha sẽ cố, con yêu,” ông nói, vụng về vỗ vỗ vào cánh tay nàng. Đột nhiên có một âm thanh xé tai của một chiếc ly rơi vỡ trên sàn nhà. “Ôi, Chúa tôi, chúa nhân từ!” Một giọng nữ kích động vang lên.

"Letitia Pinkerton," Martin nhận ra giọng nói và hơi nghiêng đầu về phía đó. “Đó là biểu hiện hoảng hốt duy nhất và yêu thích của bà ta.” Ông nhìn Whitney và thêm vào với giọng là lạ. “Cha thường khiến người mẹ yêu dấu của con quặn cả bụng bằng cách dọa sẽ dạy Letitia nói ‘Chết tiệt!’” Nói xong, ông quay người và bước về phía phòng ngủ, để lại Whitney nhìn chằm chằm đằng sau trong tiếng cười câm lặng.

Nửa tiếng đồng hồ sau, với Whitney ở một bên tay và Quý bà Anne Gilbert một bên, Martin tiến về phía phòng khách. Thấy cái gập đầu của Whitney, Sewell đẩy cửa rộng ra và Martin được chào đón bằng những tiếng hò hét hồ hởi “Ngạc nhiên chưa!” và “Chúc mừng sinh nhật!”

Anne bắt đầu tiến lên để làm nhiệm vụ của bà chủ nhà, nhưng một người hầu chặn bà lại. “Xin lỗi, thưa quý bà, nhưng lá thư này vừa được đưa đến bởi một người đưa thư đặc biệt, và ông Sewell ra lệnh cho tôi đưa nó trực tiếp cho bà.”

Anne liếc nhìn là lá thư và thấy những nét chữ viết tay quen thuộc và thân thương của Edward, và với một tiếng thở dài nhẹ nhõm vui vẻ, bà nhận nó và vội vàng gỡ niêm phong.

Whitney tìm Paul, và khi nàng không thể thấy anh ngay lập tức, nàng tiến về phòng ăn để chắc chắn mọi thứ đúng như Di Anne và nàng đã dự định.

Cánh cửa ngăn phòng khách và phòng ăn tối đã được đẩy ra, tạo ra một không gian rộng lớn bao gồm những cái bàn nhỏ, mỗi bàn có sáu chỗ ngồi. Những bó hoa hồng đỏ, trắng và hồng cắm trong những chiếc bình bạc lớn và đặt trên những chiếc kệ cao. Đồ vật bằng bạc và pha lê tỏa sáng mờ mờ trong ánh nến, những khăn trải bàn màu hồng nhạt đẹp nhất của mẹ nàng phủ trên những chiếc bàn.

Nàng đi qua phòng khách và ngó vào phòng khiêu vũ. Như hai căn phòng khác, phòng khiêu vũ được trang trí lộng lẫy với những bó hoa hồng mang lại màu sắc và sinh khí cho căn phòng vốn nghiêm trang và lạnh lẽo.

Nàng nghe thấy giọng nói trầm trầm của Paul từ sau lưng, và nàng dịu dàng mỉm cười khi quay lại.

“Hôm nay, anh nhớ em,” anh nói. Ánh mắt anh lướt trên chiếc váy lụa màu ngà sang trọng của nàng về ngưỡng mộ rồi nhìn lên khuôn mặt ngời sáng của nàng. “Ai có thể đoán rằng,” anh thì thầm, kéo nàng vào vòng tay cho một nụ hôn dài và ngọt ngào, “em sẽ trở thành một người đẹp như thế này?”

Mắt Anne vẫn còn đọc ngấu ngiến nội dung lá thư của Edward khi bà bước vào phòng ăn tối. Thoáng thấy chiếc váy màu ngà của Whitney ở phía bên

kia căn phòng dài, Anne nói ngay với giọng vui vẻ, “Cháu yêu, cuối cùng thì đi đã nhận được tin tức từ người chủ chậm chạp của cháu! Ông ấy đang đi nghỉ...” Bà nhìn lên vừa lúc chứng kiến hai người ôm nhau vội vã buông ra, và mắt bà mở to vì sửng sốt.

“Không sao đâu, Di Anne,” Whitney giải thích trong khi mặt đỏ bừng lên. “Cháu đã nóng lòng đến chết để nói với đi trong mấy ngày vừa rồi, và cháu không thể đợi lâu hơn. Paul và cháu sẽ kết hôn ngay khi Cha cho phép. Anh ấy sẽ nói chuyện với cha tối nay, vì vậy chúng cháu - Di Anne?” Whitney nói khi đi nàng đột ngột xoay gót trên đôi giày lụa trang nhã và bỏ đi. Rõ ràng bà không nghe một từ nào Whitney đã nói. “Đi đi đâu thế?”

“Đi sẽ đi đến chiếc bàn này và rót cho mình một ly rượu rất lớn,” đi nàng tuyên bố.

Im lặng sững sờ, Whitney nhìn Anne giật lấy một ly pha lê trên bàn, túm một chai rượu vang và rót vào chiếc ly đầy đến miệng.

“Và khi đi uống xong ly này,” đi nàng thêm vào, chuyển chiếc ly sang tay trái và nâng chiếc váy lụa màu tím hoa cà bằng bàn tay phải, “Đi sẽ lấy thêm một ly khác.” Nói xong bà kiêu kỳ lướt khỏi phòng. “Chào, cậu Sevarin,” bà nói, duyên dáng ngả mái đầu đen điểm vài sợi tóc bạc về phía Paul khi bà đi qua anh. “Thật vui khi gặp lại cậu.”

“Cô ấy sẽ có một con đầu đầu ghê gớm vào buổi sáng, nếu cô ấy định tiếp tục như vậy,” Paul nhún nhó nhận xét.

Whitney nhìn anh, mặt nàng đầy vẻ bối rối và lo lắng. “Đầu?”

“Phải, đầu. Và em, cô gái của anh, sẽ bận rộn cả tối nay.” Đặt tay bên dưới khuỷu tay nàng, anh lưỡng lự dẫn Whitney về phía phòng khách. “Trừ phi anh đoán sai, đi em sẽ không giúp được nhiều trong việc tiếp đãi khách khứa.”

Dự đoán của Paul tất nhiên là chính xác, Whitney nghĩ với một tiếng thở dài âm thầm một tiếng đồng hồ sau đó, khi nàng đứng ở ngưỡng cửa phòng khách để tiếp đón những vị khách đến muộn. Ở Pháp, Di Anne luôn thực hiện những nghĩa vụ không dứt của bà chủ một bữa tiệc; bây giờ, gánh vác tất cả gánh nặng trách nhiệm đó trên vai, Whitney cảm thấy như là nàng cần thêm một cặp mắt và một đôi tai nữa.

Nàng ra hiệu cho một người đầy tớ mang thêm những khay đồ uống đến cho khách mời, sau đó quay ra để chào Quý bà Eubank. Đôi mắt Whitney dán chặt vào sự kết hợp khủng khiếp của chiếc khăn xếp màu tím và chiếc váy đỏ của bà quả phụ. “Một buổi tối tốt lành, Quý bà Eubank,” nàng nói trong cố gắng giữ nghiêm nét mặt.

Hoàn toàn lơ đãng sự chào hỏi của nàng, bà quả phụ giơ chiếc kính một mắt lên và nhìn quanh phòng. “Nó không giống với một ‘buổi tối tốt lành’ đối với ta, Quý cô,” Quý bà Eubank gắt lên. “Ta trông thấy anh chàng Sevarin đứng đằng kia với Elizabeth một bên tay và cô gái nhà Merryton bên còn lại, và ta không thấy Westland trong phòng.” Bà thả chiếc kính một mắt xuống và chiếu thẳng về cầu kính nhún nhó về phía Whitney. “Ta đặt lòng tin vào cháu, cô gái, và cháu làm ta thất vọng. Ta nghĩ cháu sẽ tóm được anh chàng độc thân đáng giá nhất ngay trước mặt những người hàng xóm buồn chán của chúng ta. Ta cũng nữa mong đợi được nghe một lời tuyên bố đính hôn, và thay vào đó, ta thấy cháu đứng một mình ở đây và-”

Whitney không thể ngăn một nụ cười rạng rỡ sáng lên trên mặt nàng. “Cháu đã tóm được anh ấy, thưa bà, và bà sẽ được nghe một lời tuyên bố. Nếu không phải tối nay, thì là ngay sau khi Paul trở lại từ chuyến đi.”

“Paul?” Quý bà Eubank ngây ra lặp lại, và lần đầu tiên kể từ khi Whitney biết bà, bà quả phụ dường như mất hết từ ngữ. “Paul Sevarin?” bà nhắc lại. Đột nhiên một vẻ hân hoan không nao núng nhảy múa trong mắt bà khi bà rà soát đám đông một lần nữa. “Tối nay Westland có đến không?” bà hỏi.

“Có.”

“Tốt, tốt,” quý bà nói, và bắt đầu cười khoái trí. “Đây sẽ là buổi tối thú vị nhất. Thú vị nhất!” Bà cười và bỏ đi.

Đến 9h30, dòng khách đến đã ít dần. Đứng gần lối đi để tiếp đón những người đến muộn, Whitney nghe thấy một trong bọn họ nói với Sewell ngoài hành lang. Một phút sau, Clayton Westland xuất hiện ở ngưỡng cửa.

Whitney quan sát anh ta tiến đến chỗ nàng. Anh ta trông thật đẹp trai trong bộ trang phục buổi tối màu đen cắt may tinh tế ôm gọn bờ vai rộng và đôi chân dài, tương phản với chiếc áo sơ mi trắng sáng xếp nếp và ca vát.

Với tình bạn thoải mái nảy sinh giữa họ trong buổi chiều chơi cờ hai ngày trước, Whitney mỉm cười và đưa cả hai tay cho anh ta trong một cử chỉ chào đón thân ái. “Tôi đang bắt đầu nghĩ rằng ngài sẽ không đến,” nàng nói.

Clayton hài lòng cười toe toét khi nắm lấy tay nàng. “Điều đó nghe rất giống như là nàng đang tìm kiếm và chờ đợi ta.”

“Nếu quả thực vậy, tôi cũng không bao giờ thừa nhận, ngài biết mà,” Whitney bật cười. Nhìn vào anh ta bây giờ, nàng hầu như không thể tin rằng đây cũng chính là người tự tiện không nguyên tắc rập tằm quyến rũ nàng, và sau đó nàng nhận ra anh ta vẫn còn nắm cả hai tay nàng, và đứng gần nàng đến mức những nếp gấp hồ bột phía trước áo chà nhẹ vào vạt áo nàng. Ngài ngừng rút tay lại, Whitney lùi lại một bước nhỏ.

Đôi mắt anh ta mòng về chế giễu trước sự rút lui thận trọng của nàng, nhưng không bình luận gì về nó. “Nếu để thua nàng hai ván cờ hôm thứ Năm vừa rồi lại giúp ta nhận được thái độ đáng yêu của nàng như thế này,” anh ta trêu, “thì ta hứa sẽ để nàng đánh bại ta trong tất cả những cuộc đấu sau này.”

“Ngài không để tôi đánh bại ngài mấy ván cờ,” Whitney nhắc nhở với một cái liếc mắt đầy khiêu khích. Nhìn thấy một người đầy tớ, nàng ra hiệu cho anh ta đến gần. Với sự tế nhị tự nhiên của một chủ nhà, nàng bảo anh ta lấy một ly whiskey cho Ngài Westland. Khi nàng quay lại với Clayton, nàng thoáng thấy vẻ hài lòng bắt ngờ của anh ta trước sự thật rằng nàng nhớ sở thích đồ uống của mình.

Nó hiện lên trong mắt khi anh ta nói, “Chúng ta dường như đang ở thế bế tắc. Ta thắng cuộc đua ngựa, nhưng nàng thắng phần lớn trong những ván cờ. Làm thế nào chúng ta chứng minh được ai là người* giỏi hơn?”

“Ngài thật là quá thê?” Whitney trách mắng, nhưng lại mỉm cười, “Việc tôi nghĩ một người phụ nữ nên được giáo dục tốt như một người đàn ông, điều đó không có nghĩa tôi muốn trở thành một người đàn ông*.”

(* Chỗ này chơi chữ: Clayton dùng từ ‘man’ với nghĩa chung chung là chỉ người, nhưng Whitney cố tình hiểu thành là ‘đàn ông’)

“Đúng như vậy,” chàng nói, trong khi ánh mắt lướt trên những đường nét thanh tú và dáng vẻ khiêu gợi của nàng đầy ý nghĩa. Về đánh giá nồng nhiệt của chàng khiến mạch máu Whitney nhảy lên với sự thích thú và báo động. “Dù sao,” chàng tiếp tục, “Ta nghi ngờ rằng liệu có một kỹ năng nào khác mà chúng ta có thể cạnh tranh công bằng. Là một người đàn ông, những sở thích của đương nhiên có xu hướng mạnh bạo hơn, trong khi sở thích của nàng lại thiên về trầm lặng và mềm yếu.”

Whitney lóe lên một nụ cười tinh nghịch. “Kỹ năng sử dụng súng cao su của ngài như thế nào?”

Bàn tay chàng khựng lại trong lúc đang đưa ra để nhận đồ xuống người đầy tớ đang đưa cho chàng. “Nàng có thể sử dụng một cái súng cao su?” chàng nói với vẻ không tin một cách cường điệu khiến nàng phá lên cười.

“Tôi không kể chuyện này với ai,” nàng nói, nghiêng lại gần một chút, trong khi vẫn tiếp tục quan sát cẩn thận nhu cầu của những khách mời. “Nhưng tôi có thể bắn rơi những cánh hoa cúc đại ỏ khoảng cách 75 bước.” Bên kia phòng, nàng thấy Paul bắt đầu đi về phía cha nàng, và trong một phút, dường như anh có thể gặp được riêng ông, nhưng hai người họ hàng của nàng đã bắt đầu tiến đến ông từ phía bên kia. Whitney thăm thò dài.

Clayton biết nàng đang bận rộn với những khách mời và chàng đang độc chiếm thời gian của nàng, nhưng nàng trông xinh đẹp mê hồn khiến chàng ghét phải rời bỏ nàng. Bên cạnh đó, nàng đang thực sự đùa giỡn với chàng, và chàng thích thú từng giây phút này. “Ta rất ấn tượng” chàng thì thầm.

Whitney gần như không chú ý giọng nói trầm đục lộ liễu của chàng. Nàng đang quan sát một trong những người bác lớn tuổi của nàng lại gần một nhóm đang cười nói vui vẻ. “Có ai trong các ngài biết về những hòn đá thời tiền sử không?” Hubert Pinkerton hỏi to. “Một chủ đề cực kỳ thú vị. Để tôi kể cho các ngài về chúng. Chúng ta sẽ bắt đầu với thời kỳ Đại Trung Sinh...” Với sự chán nản ngày càng tăng, Whitney thấy không khí vui vẻ của nhóm đó tàn đi, chuyển dần thành vẻ chú ý lịch sự, sau đó là khó chịu kìm chế. Và nàng rất muốn bữa tiệc của cha nàng vui vẻ và nhộn nhịp!

Nàng quay sang Clayton, định là rời khỏi chàng và cố gắng làm sao nhãng chú nàng. “Xin thứ lỗi,tôi-” nàng quay đầu khi một người hầu trông phiền muộn đến gần và nói rằng họ đang gần hết sâm banh. Ngay tiếp theo anh ta là một người hầu khác yêu cầu chỉ dẫn về bữa tối. Sau khi giải quyết cả hai thăm hỏi nhỏ bé đó, Whitney quay sang Clayton với vẻ xin lỗi và thấy chàng cau mày khi nhìn quanh phòng. “Di nàng đang ở đâu? Tại sao bà ấy không giúp đỡ nàng những chuyện vặt vãnh này?”

“Di ấy cảm thấy hơi khó ỡ,” Whitney khấp khểnh giải thích, nhìn theo ánh mắt sắc sảo của chàng đang gắn vào Anne, người đang nắm chặt một ly rượu và nhìn chằm chằm như vô hồn ra ngoài cửa sổ.

“Xin thứ lỗi cho tôi,” Whitney nói, nghiêng đầu về phía Bác Pinkerton. “Tôi phải giải cứu những người này khỏi Bác Hubert. Bác ấy sẽ làm mọi người chán nản đến phát cuồng với câu chuyện hình thành những hòn đá thời tiền sử, và họ đã trông cấu kình đủ để gây ra thương tích cho bác ấy.”

“Giới thiệu ta với bác nàng,” Clayton nói. Nàng trông quá sững sốt đến mức chàng phải nói thêm, “Ta sẽ làm sao nhãng ông ta để nàng có thể quan tâm đến tất cả những khách mời còn lại.”

Whitney đưa chàng đến đó với vẻ biết ơn và thực hiện màn giới thiệu, sau đó quan sát trong sự ngưỡng mộ thích thú khi Clayton cúi chào ông bác già và nói lưu loát, “Tôi đang nói với Cô Stone là tôi sẽ vui sướng như thế nào được thảo luận về sở thích chung của chúng ta về việc hình thành những hòn đá thời kỳ Đại Trung Sinh.” Với sự nhiệt tình hết mức có thể, Clayton quay sang Whitney và nói, “Nàng thứ lỗi cho chúng tôi chứ, Cô Stone? Bác nàng và ta có rất nhiều chuyện để thảo luận.”

Chàng già vờ tài tình đến mức Whitney khó có thể dời mắt khỏi chàng khi chàng dẫn Bác Hubert đến một góc vắng vẻ và ngay lập tức ra về say sưa chìm đắm với những gì bác nàng đang nói.

Cả ngày dài căng thẳng và lo âu chờ cha nàng trở về đã có tác dụng. Đến 10h30, khi Whitney nhỏ nhẹ thúc giục những người khách sau cùng vào phòng ăn tối, Whitney không thể nghĩ có điều gì hấp dẫn như việc tìm một góc yên tĩnh nơi nàng có thể nghỉ ngơi. Những vị khách đang đi quanh bàn tiệc, gấp vào đầy đĩa nhiều loại thức ăn ngon lành, khi tiếng kêu đột nhiên của cha Elizabeth Ashton chặn dòng người và dừng lại nói tiếp câu chuyện dang dở. “Ông nói Công tước của Claymore đang biến mất?” ông hỏi một người họ hàng đến từ Luân Đôn. “Ý ông là Westmoreland?” Ông làm rõ như là không thể tin mình đã nghe đúng.

“Phải, tôi nghĩ mọi người đều biết,” người họ hàng đó trả lời, cao giọng để những người đã quay lại nhìn ông ta có thể nghe được. “Điều đó đã xuất hiện trên báo chí ngày hôm qua, và Luân Đôn đang xôn xao với những dự đoán là đức ngài đang ở đâu.”

Câu chuyện lan nhanh như một cơn bão mạnh. Những người họ hàng xóm của Whitney cảm thấy lên và tụ tập cùng nhau ở những chiếc bàn nơi những vị khách của thủ đô có nhiều tin tức hơn truyền đạt lại thông tin của họ. Sau bữa tối, việc tìm đường đi qua những người đang túm tụm lại những chiếc bàn để bàn tán về sự mất tích của Công tước Claymore là không thể. Whitney đang đứng cùng một nhóm đông người bao gồm di nàng, Quý bà Eubank và Clayton Westland, trong khi Paul vô vọng mắc lại phía bên kia căn phòng, chen giữa Elizabeth Ashton và Peter Redfern nên không thể tiến lại chỗ nàng.

“Nếu các ông muốn biết dự đoán của tôi, thì Claymore đang ở Pháp lúc này,” ai đó nói.

“Ồ, ông nghĩ vậy sao?” Quý bà Anne hỏi, mặt bà tràn ngập sự quan tâm hồ hởi mà Whitney quy cho là vì uống quá nhiều rượu. Trước thông tin đầu tiên về Công tước của Claymore, về sao nhãng và mơ màng của đi nàng đã biến mất. Nhưng khi đi nàng rõ ràng thích thú với chủ đề bàn tán và dự đoán về người đàn ông đó, thì cha Whitney lại trở nên lo lắng và bồn chồn, và ông giải khát đều đều với rượu whiskey.

Cá nhân Whitney thấy chủ đề này cực kỳ nhàm chán và nàng cố nén lại một cái ngáp.

“Mệt à, bé con?” Clayton thì thầm bên cạnh nàng.

“Vâng,” Whitney thừa nhận khi Clayton kéo tay nàng vào cánh tay gấp lại của chàng và bao phủ nó với những ngón tay mạnh mẽ của chàng như thể chàng đang cố gắng truyền một chút sức mạnh sang nàng. Chàng không nên gọi nàng là ‘bé con’, nàng nghĩ, và chàng không nên nắm tay nàng thân mật như vậy, nhưng nàng quá biết ơn vì sự giúp đỡ của chàng tối nay để tranh cãi về những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

“Tôi nghe nói là người tình của đức ngài sống một mình ở Paris tháng trước,” Margaret Merryton nói, quay sang đối diện trực tiếp với những khán giả đang sững sờ của mình. “Rõ ràng Claymore đã gạt cô ta sang một bên, và cô ta tan vỡ thành từng mảnh. Cô ta đã xóa bỏ mọi chuyển lưu diễm ở Châu Âu, sống ăn dật, và-”

“- Vả,” Amelia Eubank lạnh nhạt chen vào, “Giờ cô ta đang bỏ ra cả một gia tài để trang hoàng lại một dinh thự thôn quê vừa mới mua. Cô có hy vọng chúng ta tin rằng cô ta là một con ma, không, con gà mái khôn ngoan!”

Bị dồn ép dưới đòn tấn công bằng lưỡi sắc lém của Quý bà Eubank, Margaret quay đi và nhìn Clayton về kêu gọi. “Ngài Westland gần đây cũng ở Paris và Luân Đôn. Chắc chắn là ngài có nghe tin tức về vụ tự tử của cô ta chứ?”

“Không,” Clayton đáp lại cụt lùn. “Ta không nghe được tin nào kiểu như thế.”

Ý nghĩ của cha Margaret lại đi theo một hướng khác. Vuốt vuốt chòm râu dê, ông trầm tư nói, “Vậy St. Allerman đã mua một dinh thự thôn quê và đang tiêu cả một gia tài để trang hoàng lại nó, đúng không?” Tiếng cười làm rung cả bụng ông khi ông đưa một cái liếc mắt về am hiểu, chầm chậm về các quý ông. “Tôi nghe như là Claymore đã trả lương cô ta khá là hậu hĩnh nhỉ!”

Bên dưới những ngón tay nàng, Whitney cảm thấy cơ trên cánh tay Clayton cứng lại. Nàng ngẩng đầu lên nhìn mặt chàng và thấy chàng đang nhìn ông Merryton và những người khác với vẻ kinh tởm khó chịu và chán ghét lạnh lùng khiến nàng gần như rùng mình. Không mong đợi, ánh mắt chàng trượt về nàng và biểu hiện của chàng mềm lại thành một nụ cười chán nản.

Tuy nhiên, trong lòng Clayton không hề mỉm cười. Chàng đang tức giận với tên thư ký vì đã không thể chấm dứt những lời đồn thổi về nơi ở của chàng bằng cách đưa ra một câu chuyện rằng chàng đang ở đâu đó! Chàng đang thẩm thảo một lá thư khiến trách gay gắt cho gã khi chàng nhận ra rằng, với sự căm phẫn cùng cực, những khách mời đang đánh cá về danh tính người tình tiếp theo của chàng.

“Tôi sẽ cá 5 bảng cho nữ bá tước Dorothea,” ông Ashton tham gia. “Có người nhận cá không?”

“Tất nhiên là có, ông bạn,” Ông Merryton tuyên bố với một tiếng cười dâm dăng. “Nữ bá tước đã là tin tức cũ rồi! Bà ta đã đeo đẳng theo Claymore 5 năm qua, thậm chí đi theo đức ngài đến Pháp trong khi vị bá tước già vẫn còn nằm trên giường chờ chết. Và điều gì xảy ra? Để tôi kể cho ông nghe: Claymore gạt phắt cô ta ngay trước mặt một nửa Paris. Quý cô Vanessa Standfield sẽ là lựa chọn tiếp theo của đức ngài và công tước sẽ cưới cô ấy. Cô đây đã kiên nhẫn đợi đức ngài kể từ khi ra mắt. Tôi cá 5 bảng rằng sự chú ý tiếp theo của đức ngài sẽ là Quý cô Stanfield và đức ngài sẽ cưới cô gái đó. Có ai hứng thú với việc cá cược này không?”

Cả cuộc nói chuyện là hoàn toàn không phù hợp trong sự hiện diện của các quý cô và quý bà và, với sự nhẹ nhõm tốt độ, Whitney nhận thấy đi nàng cuối cùng cũng chuẩn bị can thiệp. “Ông Merryton,” Di Anne nói, đợi cho đến khi bà có được sự chú ý hoàn toàn của ông. “Ông có dám đặt 10 bảng không?”

Bầu không khí im lặng sừng sốt tiếp theo đề xuất không ra dáng quý phái của đi nàng, và Whitney thấy biết ơn khi tiếng cười tắc nghẹn của Clayton khiến nó dường như chỉ là một trò đùa vui tính. Sau đó Di Anne quay sang Clayton. “Và ngài Westland?” bà tươi cười hỏi. “Ngài có muốn cá cược rằng Quý cô Standfield sẽ trở thành Nữ công tước tương lai của Claymore không?”

Môi Clayton cong lên về hài hước. “Tất nhiên là không. Tôi có một nguồn tin chắc chắn rằng Clayton Westmoreland đã quyết định kết hôn với một cô nàng tóc sẫm màu quyến rũ mà anh ta đã gặp ở Paris.”

Whitney bắt thấy cái nhìn soi mói và ranh mãnh mà Quý bà Eubank lướt qua Clayton, sau đó quên mất nó khi ai đó nói, “Ngài Westland, tên hai người đặc biệt giống nhau. Liệu tình cờ ngài có quan hệ gì đó với công tước không?”

“Chúng tôi thân thiết hơn là anh em trai,” Clayton trả lời ngay tức khắc, kèm theo một nụ cười điệu đà biến nó trở thành giống như một trò đùa quá lố. Từ đó trở đi, cuộc hội thoại trượt đến những mô tả không chính xác về những dinh thự nguy nga của công tước, đến những con ngựa trong những chuồng ngựa có tiếng của đức ngài, và tất nhiên lại quay lại với những câu chuyện về những nhân tình và những cuộc chinh phục của công tước.

Clayton liếc nhìn người vợ tương lai để xem nàng lắng nghe đến mức độ nào (Và vì thế mà phẩm chất của chàng chìm ngấm đi thêm bao nhiêu trong đánh giá của nàng sau những gì nàng đã nghe) và thấy Whitney giấu một cái ngáp phía sau những ngón tay thon dài. Núp dưới vỏ bọc đùa cợt náo nhiệt của đám đông, Clayton nghiêng về phía nàng và trêu ghẹo bằng giọng nho nhỏ. “Nàng không quan tâm về Nữ công tước tương lai của Claymore hay sao, quý cô?”

Bị bắt gắp khi đang ngáp, ánh mắt Whitney bay lên mặt chàng với vẻ có lỗi. Nàng mỉm cười, không nhận thức được rằng nụ cười khiêu gợi đó của nàng

gây ra một luồng sóng ham muốn thuần túy mới về chấy trong mạch máu của Clayton, nằng vuốt thẳng chiếc váy sa-tanh và chuẩn bị bỏ đi. “Tất nhiên tôi quan tâm đến cô ấy,” nằng thì thầm với vẻ nghiêm trọng. “Tôi dành lòng thông cảm sâu sắc nhất cho bất kỳ ai kết hôn với con người chuyên quyền rừ phụ nữ đáng ghét, phóng đảng, không có đạo đức và đều cáng đó!” Nói xong, nằng quay đi và tiến thẳng đến phòng khiêu vũ để ra lệnh cho ban nhạc bắt đầu.

Không có một tí chút cơ hội nào cho Paul nói chuyện với cha Whitney, và với một trái tim chìm xuống, Whitney quan sát những cây kim đồng hồ quay đến 12 giờ đêm. Paul và nằng đã thận trọng chọn chính xác thời điểm anh phải rời đi để nhảy điệu duy nhất cùng nhau, vì vậy họ có thể tranh thủ vài phút trộm được để nói lời tạm biệt. Cáo lỗi, Whitney nhắc váy và kín đáo đi theo ngay sau Paul khi anh bước ra khỏi phòng.

Dựa vai vào một chiếc cột kiểu Gotic, Clayton nâng ly lên môi và quan sát với vẻ tự hào sở hữu và tức tối khi Whitney bí mật liếc xung quanh rồi bắt đầu đi theo Sevarin rời khỏi phòng. Một vị khách cản đường nằng, và trong khi Clayton đứng nhìn, Sevarin quay lại phòng khiêu vũ và, từ bỏ tất cả sự giả tạo kín đáo, nắm tay và kéo nằng đi.

Cử chỉ sở hữu đặc biệt đó của Sevarin tạo ra một cơn giận dữ bùng lên trong Clayton. Tại sao, chẳng tự hỏi, chẳng đứng đây như một tên ngốc chết tiệt, chịu đựng những cử chỉ đong đưa của cô gái nhà Merryton, trong khi hôn thê của chàng chạy đi trong vòng tay của người đàn ông khác? Với một nụ cười châm biếm, chàng nhắm nháp sự hài lòng có thể có bằng việc băng qua phòng với những sải chân nhanh và thông báo cho Sevarin biết rằng chàng không thích người đàn ông đặt tay lên người đã đính hôn với chàng. Sau đó, chỉ với vài câu, chàng có thể thông báo cho Whitney biết rằng sự quan tâm “đáng khinh và đều cáng” của chàng đã vĩnh viễn gắn vào nằng và rằng nằng nên chuẩn bị kết hôn trong tuần tới.

Chàng đã nghiêm túc cân nhắc làm đúng như vậy khi Amelia Eubank quay sang chàng. “Margaret,” Amelia quát to không thương tiếc, “dừng ngay cái việc bám nịu lấy Ngài Westland và chú ý đến tóc của cô đi.”

Không chút thông cảm, bà nhìn cô gái trẻ đỏ mặt tức tối, sau đó quay và bỏ đi. “Đứa trẻ xấu tính,” Amelia nói, hướng sự chú ý sang Clayton. “Cô gái đó không được điểm nào ngoài trừ sự xấu tính và cay độc, dính vào với nhau bởi tâm địa xấu xa. Cha mẹ cô ta đã phải tiêu từng xu có thể chắt bóp được để đưa cô ta đến Luân Đôn và tồn tại trong xã hội đó. Họ không đủ khả năng, và cô ta không thuộc về nơi đó. Cô ta cũng biết thế, và điều đó khiến cô ta ghen tức và độc ác.”

Nhận ra rằng công tước không chú ý đến mình, Amelia nghiền cái đầu vắn khấn để cố tìm ra đối tượng của sự quan tâm không xao nhãng của chàng. Bà nhận ra với một nụ cười khế, Whitney Stone - vừa quay lại phòng khiêu vũ, ngay chính diện tầm ngắm của chàng. “Nào, Claymore,” bà nói, “nếu ‘cô nằng tóc đen quyền rừ’ mà ngài chăm đúng là người mà tôi nghĩ, ngài đã kéo dài quá lâu. Lễ đính hôn của cô ấy và Sevarin sẽ được công bố ngay khi Sevarin quay lại.”

Đôi mắt công tước trở nên lạnh lẽo và gay gắt. “Thứ lỗi,” chàng nói với giọng nhẹ nhàng nhưng đầy nguy hiểm. Đặt ly rượu xuống, chàng bỏ đi, để lại Amelia nhìn theo với vẻ hài lòng phấn khởi.

Whitney cảm thấy cái chạm nhẹ nhàng của Clayton ở khuỷu tay nằng và quay lại, nụ cười nồng ấm của nằng mang đầy vẻ cảm ơn. Từ lúc chàng làm sao nhãng bác Hubert vào đầu tối, Clayton đã chu đáo đặt mình vào những nơi cần nhất đến một quý ông vui vẻ, hòa nhã và rảnh rang. Không cần phải nói, chàng nhận ra nhu cầu giúp đỡ của nằng và đến hỗ trợ. “Nàng phải kiệt sức rồi,” chàng thủ thỉ vào tai nằng. “Bây giờ nằng có thể trốn đi đâu đó và nghỉ ngơi một chút?”

“Vâng, tôi nghĩ thế,” Whitney thở dài. Gần như tất cả khách mời đều đã ra về hoặc lên lầu nghỉ ngơi, và Di Anne dường như hoàn toàn sẵn lòng và có thể đóng vai trò chủ nhà đối với phần còn lại. “Cảm ơn tất cả sự giúp đỡ của ngài tối nay,” nằng nói khi quay đi. “Tôi rất biết ơn.”

Clayton quan sát cho đến khi nằng biến mất ở hành lang, sau đó chàng quả quyết bước về phía Martin Stone. “Ta muốn nói chuyện với ông và Quý bà Gilbert sau khi khách khứa về hết tối nay” chàng nói cộc lốc.

*****

Chi treo lên cầu thang cũng là một nỗ lực với đôi chân mệt mỏi của Whitney. Khi đã ở trong phòng, phải mất đến 10 phút để nằng vật lộn với hàng dài cúc sa-tanh nhỏ sau lưng để cởi bỏ chiếc váy. Nằng tiến về trước để bước ra khỏi nó, và một vật tỏa sáng rơi ra từ vạt áo sơ mi của nằng.

Whitney nhặt chiếc nhẫn mặt đá opal đang nằm trên thảm và ngắm nó với vẻ âu yếm vô vàn. Chiếc nhẫn của Paul, anh đã đưa cho nằng lúc đi về tối nay. “Để nhắc em nhớ rằng em là của anh,” anh đã thì thầm và ấn chiếc nhẫn vào lòng bàn tay nằng.

Một luồng cảm xúc phấn khích dạt dào xuyên qua nằng khi nằng từ từ đeo chiếc nhẫn vào ngón tay mình. Trong một phút, tất cả những mệt mỏi nằng cảm thấy dường như tan biến trong niềm vui sướng bùng nổ.

Nằng khe khẽ ngậm nga khi chui vào chiếc váy lụa đỏ óng ánh và ngồi xuống bàn trang điểm để gỡ và chải tóc. Với mỗi lần chiếc lược ngà voi chải qua mái tóc dài của nằng, chiếc nhẫn đá opal lấp lánh dường như bắt lửa và tỏa sáng trong gương. Để chiếc lược sang một bên, Whitney gio tay ra phía trước để chiêm ngưỡng chiếc nhẫn đính hôn của nằng. Nhẫn đính hôn của nằng! “Bà Paul Sevarin,” nằng dịu dàng nói, mỉm cười trước âm thanh của từ ngữ tuyệt vời đó. “Whitney Allison Sevarin.” Điều gì đó vương vấn trong trí nhớ nằng, và Whitney nhắc lại lần nữa, cố gắng nhớ lại...

Với một tiếng cười sung sướng, Whitney nhớ lại và vội vã đi đến giá sách. Lấy một cuốn kinh thánh bìa bọc da từ trên giá, nằng nhanh chóng lật ước qua những trang sách ra nhưng không thấy gì. Cuối cùng nằng nắm lấy bìa cuốn sách, xoay lên xoay xuống, và lắc mạnh. Một mảnh giấy nhỏ, lem bấn và gấp lại nhiều lần rơi xuống sàn. Nhặt nó lên, Whitney mỉm cười khi nằng bắt đầu đọc:

“Tôi, Whitney Allison Stone, 15 tuổi, đầy đủ minh mẫn và khả năng (cho dù Papa có nói gì) lập lời thề. Thề và Hứa rằng ngày nào đó tôi sẽ làm cho Paul Sevarin cưới mình. Tôi cũng sẽ khiến Margaret Merryton và mọi người thu lại từng lời nói kinh khủng về tôi. Xin thề vào ngày này và được ký bởi bà

Paul Sevarin tương lai.”

Bên dưới chữ ký, nàng đã viết “Whitney Allison Sevarin” và sau đó, rõ ràng là bị cuốn theo mong muốn của mình, nàng đã viết đi viết lại cái tên-mơ-ước đó ít nhất cả tá lần.

Đọc lại tờ giấy đó sau bao nhiêu năm, nhớ đến nỗi tuyệt vọng đã xui khiến nàng viết ra nó, khiến niềm vui của nàng khi được sở hữu chiến nhẫn đính hôn của Paul phồng lên trong nàng cho đến khi Whitney nghĩ nàng sẽ nổ tung nếu không thể khoe chiếc nhẫn đính hôn của nàng và chia sẻ tin tức vui vẻ của nàng.

Đi ngủ trong khi nàng đang cảm giác như thế này là vô vọng; nàng đang ở trong tâm trạng muốn hát và nhảy! Nàng phải kể với ai đó, nàng chỉ phải...

Whitney ngáp ngừng trong vài phút, và sau đó vui sướng quyết định kể cho cha nàng rằng Paul sẽ cầu hôn nàng. Ông vẫn còn nhớ nàng đã theo đuổi Paul như thế nào mấy năm trước, và ông sẽ hài lòng khi biết rằng, cuối cùng những người trong làng sẽ không còn lý do gì để chế nhạo những lỗi lầm của nàng. Bây giờ, chính là Paul Sevarin đang theo đuổi nàng. Anh muốn kết hôn với nàng!

Whitney kiểm tra lại diện mạo của mình trong gương, chỉnh thẳng chiếc cổ áo cao màu rượu đỏ của chiếc áo khoác đỏ, thắt chặt chiếc thắt lưng quanh chiếc eo thon thả, và gạt mái tóc bông bênh ra sau vai, hùng dũng tiến ra cửa phòng ngủ.

Run rẩy vì hồi hộp và có chút lo sợ, nàng bước dọc hành lang, chiếc áo khoác sột soạt phía sau. Sau rất nhiều tiếng cười và sự vui vẻ, thì sự im lặng như hiện giờ gần giống như sự buồn bã, nhưng Whitney bỏ qua cảm giác đó khi nàng đưa tay gõ vào cửa phòng cha nàng.

“Cha cô đang ở trong phòng làm việc, thưa Cô.” Giọng người đầy tớ không cảm xúc vang lên từ lối vào phòng nghỉ tối đen bên dưới.

“Ồ,” Whitney khẽ nói. Có lẽ tối nay nàng nên khoe chiếc nhẫn với Di Anne, và đợi đến ngày mai để kể với cha nàng mọi chuyện. “Di tôi đã đi nghỉ chưa?”

“Chưa, thưa Cô. Quý bà Gilbert đang ở cùng với cha cô.”

“Cám ơn. Ngủ ngon.”

Whitney vội vã xuống tầng dưới, gõ vào cánh cửa phòng làm việc, và ào vào phòng khi nghe tiếng gọi của cha nàng rồi đóng cánh cửa phía sau lại. Duỗi thẳng lòng bàn tay áp vào cánh cửa gỗ sồi dày, nàng dựa vào nó. Ánh mắt tươi cười của nàng nhìn thấy cha nàng, đang ngồi đằng sau chiếc bàn ngay trước mặt nàng, và bên trái nàng là Di Anne, đang quan sát nàng với vẻ lo lắng từ một chiếc ghế lưng cong ở góc phải của lò sưởi. Chỉ có ánh lửa bập bùng trong lò sưởi chiếu sáng căn phòng, Whitney hoàn toàn bỏ qua dáng người không rõ rệt ngồi trong chiếc ghế lưng cong đối diện với di nàng, và lưng ghế cao che khuất người ngồi trong đó.

Giọng cha nàng lơng lơng uể oải nhưng thân mật khi ông rót brandy tung tóe vào ly. “Ừ, con gái, chuyện gì thế?”

Hít một hơi thở sâu và dài, Whitney tuôn ra ào ào. “Con có một vài điều tuyệt vời để kể với cha, Papa. Di Anne, và con rất hạnh phúc vì di cũng ở đây, vì thế con có thể chia sẻ điều này với hai người cùng một lúc.”

Đi về phía cha nàng, Whitney chuyển ly rượu brandy sang một bên và ngồi ghé hông vào bàn của ông. Trong một phút nàng âu yếm nhìn vào khuôn mặt đang ngẩng lên và đôi mắt xanh của ông, sau đó nàng nghiêng về phía trước và đặt một nụ hôn lên trán ông. “Con, Whitney Stone, yêu cha rất nhiều, Papa,” nàng dịu dàng nói. “Và con rất xin lỗi về những buồn phiền con đã gây ra cho cha trong lúc đang lớn.”

“Cám ơn con,” cha nàng thì thầm, mặt đỏ bừng.

“Và,” Whitney tiếp tục, đứng dậy và đi vòng qua trước chiếc bàn để có thể đối mặt với Di Anne, “Con cũng yêu di, Di Anne, nhưng di đã luôn luôn biết điều đó.”

Nàng lấy thêm một hơi thở dài và run run, rồi bất ngờ lời nói của nàng tuôn ra ào ạt, với vẻ phấn chấn ngày càng tăng. “Và con cũng yêu Paul Sevarin. Và Paul yêu con và muốn kết hôn với con! Và Papa, khi anh ấy quay lại, anh ấy sẽ xin phép cha để cưới con. Con biết rằng - Có chuyện gì sao, Di Anne?”

Ngạc nhiên, Whitney nhìn chăm chăm vào người di đang nửa đứng nửa ngồi và nhìn chăm chăm vào phía trước với vẻ kinh hoàng khiến Whitney phải nghiêng về phía trước và liếc nhìn vào góc khuất. Nàng há hốc miệng khi nhìn thấy Clayton Westland đang ngồi ở đó. “Tôi - tôi xin ngài thứ lỗi! Con xin lỗi là quá rầy ba người. Như ngài có thể đoán, ngài Westland, tôi không biết ngài đang ngồi ở đó. Nhưng vì ngài đã ở đây,” Whitney bèn bị, quyết tâm hoàn thành những gì nàng đã bắt đầu, “Tôi hy vọng tôi có thể mong rằng ngài không đề cập cuộc đính hôn sắp tới của tôi với bất kỳ ai. Ngài biết đấy...” Tiếng chân ghế rít trên ván sàn nhà khi cha nàng đứng chồm lên, ngăn cản Whitney giữa câu nói. Vẻ giận dữ trong giọng của ông khiến nàng quay quắt lại để đối mặt với ông.

“Sao con dám!” ông gầm lên. “Chuyện này nghĩa là sao?”

“Nghĩa là sao?” Whitney sững sờ nhắc lại. Cha nàng đang đứng với hai lòng bàn tay áp phẳng trên mặt bàn, hai cánh tay rung lên. “Paul Sevarin hỏi con cưới anh ấy, thế thôi.” Bất chấp tiếng gầm gừ sấm sét của ông, việc mà nàng vẫn nhớ khi còn là một đứa trẻ, Whitney thêm vào, “Và con sẽ làm như vậy.”

Từ từ, rành mạch, như là đang nói chuyện với một kẻ khù khờ, cha nàng nói, “Paul Sevarin không có một xu dính túi! Con có hiểu không? Đất đai của nó đã bị thế chấp, và những chủ nợ đang o bế nó!”

Mặc dù đang sốc, Whitney cố gắng để giọng mình bình tĩnh và có lý lẽ. “Con không hề biết Paul đang bị áp lực về tiền bạc, nhưng con không thể hiểu vì sao chuyện đó lại quan trọng bằng cách này hay cách khác. Con có tiền do bà để lại. Và thêm nữa là của hồi môn của con. Và những gì con có sẽ là của Paul.”

“Con không có cái gì!” cha nàng rít lên. “Cha đã rơi vào tình trạng còn khốn cùng hơn cả Sevarin. Những người đòi nợ bám theo cha. Và cha đã sử dụng tài sản thừa kế và của hồi môn của con để trả cho họ.”

Lùi lại vì giọng điệu tàn nhẫn của cha nàng cũng như những lời ông nói, Whitney quay sang di nàng với vẻ mong đợi sự hỗ trợ. “Vậy thì Paul và con sẽ phải sống giản tiện, không được sung túc như khi có của hồi môn và thừa kế của con.”

Di Anne chỉ ngồi đó, nắm chặt lấy tay ghế.

Bối rối bất lực, Whitney quay lại với cha nàng. “Papa, cha nên nói cho con biết là cha đang gặp khó khăn như vậy! Tại sao, con - con đã tiêu cả một gia tài cho quần áo, trang sức và áo lông thú trước khi con từ Pháp về nhà. Giá như con-”

Có điều gì đó thâm nhập vào con sóng tội lỗi và lo sợ đang tràn qua nàng rằng có một vài điều đã bị bỏ qua trong tất cả những chuyện này, điều gì đó không hợp lý chút nào. Sau đó Whitney đã nhận ra đó là cái gì. Nàng thận trọng nói, “Chuồng ngựa chứa đầy ngựa mới. Ngôi nhà và điền trang có nhiều đầy tớ hơn chúng ta cần. Nếu cha đang ở trong tình thế eo hẹp như vậy, tại sao chúng ta lại sống trong điều kiện xa hoa như thế này?”

Mặt cha nàng biến thành một màu tím hoảng sợ. Ông mở miệng ra, rồi lại mím chặt lại.

“Chắc chắn con có quyền có một lời giải thích,” Whitney thận trọng kiên trì. “Cha vừa nói với con rằng con phải kết hôn với Paul như một người nghèo túng, không có của hồi môn, và tất cả tài sản thừa kế của con đã ra đi. Nếu tất cả điều này là thật, làm sao mà chúng ta có thể sống như thế này?”

“Tình trạng của cha đã thay đổi,” ông rít lên.

“Khi nào?”

“Tháng Bảy.”

Không thể che giấu vẻ buộc tội trong giọng mình, Whitney nói, “Tình trạng của cha đã cải thiện vào tháng Bảy, nhưng cha vẫn chưa bù lại tài sản thừa kế và của hồi môn của con?”

Nắm đấm của ông đập âm xuống mặt bàn; tiếng quát của ông vọng khắp căn phòng. “Ta sẽ không chịu đựng trò hề này thêm nữa. Con đã được đính hôn với Clayton Westmoreland. Thỏa thuận đã được lập ra. Mọi việc đã được an bài!”

Sự khác biệt nhỏ xíu trong họ của Clayton trong giây lát thoát khỏi sự chú ý của Whitney khi nàng hốt hoảng lần mò trong đầu óc hỗn loạn của mình. “Nhưng làm như thế nào, tại sao và khi nào cha làm việc này?”

“Tháng Bảy!” ông nói rít lên. “Và việc đó đã xong, con hiểu không? Đó là kết quả cuối cùng!”

Whitney nhìn ông trừng trừng qua đôi mắt lớn chứa đầy sự kinh hoàng và không tin. “Có phải cha đang nói với con rằng cha đã dàn xếp với người đàn ông đó mà không hề hỏi qua con? Cha đã gán của hồi môn và tài sản thừa kế của con cho một người hoàn toàn xa lạ, không hề nghĩ đến cảm giác của con?”

“Chết tiệt!” cha nàng rít lên giữa hai hàm răng siết chặt. “Anh ta dàn xếp với ta!”

“Cha phải là một người đàn ông rất hạnh phúc vào tháng Bảy,” Whitney thì thầm đứt ngoãng, “Cuối cùng cha đã thoát được con mãi mãi, và ‘quý ông đó’ thực tế đã trả tiền cho cha để lấy con, và - ời Chúa ơi!” nàng khóc lên. Với sự rõ ràng đau đớn đến kinh ngạc, tất cả những mảnh ghép của cửa trò chơi ghép hình kỳ lạ rơi vào đúng chỗ, cho thấy một bức tranh toàn cảnh khốc liệt, hoàn chỉnh với mọi chi tiết trần trụi.

Nắm hai mắt lại để ngăn những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, nàng chống hai tay vào bàn để nương tựa. Khi nàng mở mắt, nàng nhìn cha qua màn sương mờ mờ. “Ông ta đã trả cho tất cả những thứ này, đúng không? Ngựa, đầy tớ, đồ nội thất mới, chi phí sửa chữa căn nhà...” Nàng mắc nghẹn với những lời tiếp theo. “Những thứ con đã mua ở Pháp hồi tháng Tám. Những gì con đang mặc, ông ta cũng trả cho nó, đúng không?”

“Phải, chết tiệt! Ta đã mất tất cả. Ta đã bán tất cả những gì ta có thể.”

Một tảng đá rơi đúng nơi đã là trái tim của Whitney; con giận dữ lạnh lẽo chà đạp lên nơi đã từng là tình yêu. “Và khi không còn gì để cha có thể chịu đựng để chia tay, cha bán con! Cha bán con cho một người lạ hoàn toàn cho cả một đời!” Whitney dừng lại, hít một hơi thở dài đau đớn. “Cha, cha có chắc mặc cả được giá tốt nhất không? Con hy vọng cha không chấp nhận ngay lời đề nghị đầu tiên. Chắc chắn là cha đã mặc cả một chút-”

“Sao con dám!” ông quát lên, tát vào mặt nàng với một lực gần như khiến nàng quy xuống đầu gối. Bàn tay ông giơ lên định đánh nàng lần nữa, nhưng giọng nói giận dữ lạnh buốt của Clayton Westmoreland ngăn ông lại giữa chừng. “Nếu ông còn đụng đến cô ấy lần nữa, Martin. Ta sẽ biến hôm nay thành ngày đáng tiếc nhất đời ông.”

Mặt của cha nàng đông cứng lại, sau đó co rúm lại vì thất bại khi ông ngồi phịch xuống ghế. Whitney quay ngoắt sang ‘người giải cứu’ mình, giọng nàng run lên vì giận dữ. “Đồ rắn độc hèn hạ thấp kém! Ông là loại người gì mà phải bỏ tiền ra mua một người vợ? Ông là loại thú vật gì mà mua cô ta cho dù

chưa từng nhìn thấy? Tôi đã làm ông tổn thất bao nhiêu rồi?” nàng hỏi.

Cho dù thái độ căm ghét của nàng, Clayton nhìn thấy đôi mắt đẹp của nàng, giống như những con dao sắc bén đang găm vào chàng, vẫn long lanh với những giọt nước mắt không rơi ra. “Ta sẽ không trả lời câu hỏi đó,” chàng dịu dàng nói.

Ý nghĩ của Whitney quay mòng mòng, tìm kiếm khe hở nào đó trên bộ áo giáp bình thân của anh ta, điểm nào đó nàng có thể xuyên lưỡi dao giận dữ của mình vào. “Ông không thể trả nhiều,” nàng chế nhạo. “Ngôi nhà ông đang sống không hơn mức bình thường. Có phải ông đã phung phí toàn bộ gia sản nhỏ bé của mình để chiếm được tôi? Cha tôi có gây ra một cuộc mặc cả khó khăn hay-”

“Thế là đủ rồi,” Clayton êm ái xen vào và đứng lên.

“Ngài ấy có thể cho con mọi thứ... mọi thứ,” cha nàng thét lên đằng sau nàng. “Ngài ấy là một công tước, Whitney. Con sẽ có mọi thứ con-”

“Một công tước!” Whitney chế giễu với vẻ khinh khỉnh và nhìn chăm chăm vào Clayton. “Làm thế nào ông thuyết phục cha tôi về điều đó, đồ giả dối, thâm hiểm...” giọng nàng dứt quãng và Clayton nâng cằm nàng lên, buộc ánh mắt chống đối của nàng gặp mắt chàng.

“Ta là một công tước, bé con. Ta đã nói với nàng điều đó nhiều tháng trước, ở Pháp.”

“Tại sao ông... Ông đúng là Bệnh Dịch của Nhân Loại! Tôi sẽ không kết hôn với ông cho dù ông là Vua của nước Anh.” Quay ngoắt đầu đi, nàng rít lên giận dữ. “Và tôi chưa bao giờ xui xẻo nhìn thấy ông ở Pháp.”

“Ta đã nói với nàng rằng ta là một công tước ở một buổi dạ tiệc ở Paris,” chàng bình thản nói tiếp. “Buổi tiệc hóa trang của nhà Armand.”

“Đồ nói dối! Tôi không gặp ông ở đó. Tôi chưa bao giờ gặp ông cho đến khi tôi về nhà!”

“Cháu yêu,” Di Anne nói với vẻ thận trọng dịu dàng. “Hãy nghĩ lại buổi tối diễn ra bữa tiệc hóa trang đó. Ngay khi chúng ta đi về, cháu đã hỏi đi về danh tính của một vị khách - một người đàn ông rất cao với đôi mắt màu xám, mặc một chiếc áo choàng đen dài và...”

“Di Anne, làm ơn!” Whitney thở hắt ra vội vã trong sự nóng nảy giận dữ. “Cháu không gặp người đàn ông này tối hôm đó và bất kỳ...” Một tiếng thở hổn hển tắc nghẽn thoát ra từ Whitney khi những hình ảnh muôn màu chạy tán loạn trong đầu nàng. Một đôi mắt xám giờ đã quen thuộc lấp lánh nhìn xuống nàng trong khu vườn nhà Armand. Một giọng nói pha lẫn tiếng cười nói, “Giả sử ta nói với nàng rằng ta là một công tước...”

Trong khoảng 10 giây, tất cả ký ức ứa về nói tiếp với thực tại, khiến nàng quay vù lại để nhìn Clayton trong con giận đông tở. “Đó là ông! Đó là ông, ẩn nấp sau chiếc mặt nạ đó!”

“Không có chiếc kính một mắt,” Clayton xác nhận với một nụ cười âm thầm.

“Tất cả là dối trá, dè hèn, lén lút...” Whitney liệt kê tất cả những từ ngữ biểu hiện lòng oán giận cuồng bạo của nàng cùng một lúc nàng nhận ra một thực tế khác được che giấu, mang theo nó một dòng nước mắt nóng hổi khác. “Đức ngài Westmoreland” - nàng phát âm họ chính xác của chàng với tất cả sự khinh bỉ mà nàng có thể tập hợp lại - “Tôi nên thông báo với ngài rằng tôi thấy những câu chuyện bất tận về ngài tối nay - về những dinh thự của ngài, ngựa của ngài, sự giàu có của ngài, những người đàn bà của ngài - không chỉ buồn chán, mà cực kỳ buồn nôn!”

“Ta cũng vậy,” Clayton đồng ý một cách mỉa mai.

Về buồn cười Whitney nghĩ nàng nghe thấy trong giọng nói của anh ta như là a-xít đổ vào ngọn lửa. Nắm lấy một nếp váy, nàng siết chặt nó cho đến khi những khớp ngón tay trắng bệch, trong khi nàng cố gắng hít đủ không khí qua cục nghẹn cảm xúc phình ra trong ngực nàng để nói. Tất cả những gì nàng có thể nói ra là một tiếng thì thầm nghẹn ngào đau đớn. “Tôi sẽ ghét ngài vì điều này cho đến khi tôi chết!”

Phớt lờ lời đe dọa của nàng, Clayton nhẹ nhàng nói, “Ta muốn nàng lên giường và cố gắng ngủ một chút.” Chàng trượt tay dưới khuỷu tay nàng, siết chặt cái nắm khi nàng cố gắng giằng ra. “Ta sẽ quay lại vào buổi chiều. Sẽ có rất nhiều chuyện cần giải thích, và ta sẽ giải thích, khi nàng ở trong tâm trạng tốt hơn để lắng nghe.”

Không một giây Whitney bị đánh lừa bởi sự quan tâm đầy tình cảm giả tạo của anh ta. Clayton nói xong, nàng giật tay lại và lao đến cánh cửa.

Khi nàng đặt tay lên cán cửa bằng đồng, anh ta thêm vào với giọng mệnh lệnh đầy uy quyền, “Whitney, ta hy vọng nàng sẽ ở đây khi ta đến.” Bàn tay Whitney cứng lại trên cán cửa; trái tim nàng gào thét sự oán hận đối với mệnh lệnh của anh ta, chỉ thị của anh ta và sự tồn tại của anh ta! Không nhiều hơn một cái liếc về phía sau để biểu thị là nàng nghe thấy, nàng giật mạnh cánh cửa mở, không thể kìm lại thôi thúc mạnh mẽ là sập mạnh cánh cửa gỗ sồi lại sau lưng.

Cho đến khi họ vẫn có thể nghe tiếng bước chân của nàng trong hành lang, Whitney bước từ từ, từ chối không cho họ sự hài lòng khi nghe thấy nàng đang bỏ chạy với nỗi sợ hãi khủng khiếp. Đến cuối hành lang nàng rẽ sang, và tăng dần những bước chân cho đến khi nàng vội vã lao lên hết cầu thang sau đó chạy dọc hành lang dẫn đến căn phòng ngủ an toàn, yên bình của nàng. Khi đã ở trong phòng, nàng dựa vào cánh cửa trong tình trạng tê liệt run rẩy, lạnh buốt...nhìn chăm chăm vào căn phòng vui tươi, ấm cúng mà nàng đã phản kích rời khỏi chưa đến một tiếng rưỡi đồng hồ trước đó, tâm trí nàng không thể tiếp nhận thảm họa vừa mới xảy ra.

Trong phòng làm việc tầng dưới, sự im lặng u ám nặng nề kéo dài cho đến khi bầu không khí dường như rạn nứt với sự căng thẳng. Clayton đứng với hai tay chống trên mặt lò sưởi, nhìn trừng trừng vào ngọn lửa với con giận dữ chết người thoát ra từng inch từ khung người uy quyền, căng ra của chàng.

Martin thả tay xuống từ mặt một cách đột ngột khiến những nắm đấm của ông đập rầm xuống mặt bàn, làm Anne giật nảy người lên. “Đó là vì rượu, tôi thề,” Martin thì thầm, mặt ông xám xịt lại. “Tôi chưa bao giờ tay ra với nó. Tôi có thể làm gì...”

Đầu Clayton quay ngoắt lại. “Ông có thể làm gì?” chàng quát lên một cách gay gắt. “Ông đã làm đủ rồi! Cô ấy sẽ kết hôn với ta, nhưng cô ấy sẽ khiến ông phải trả giá cho những gì sẽ xảy ra tối nay và, vì thế cô ấy cũng khiến ta phải trả giá.” Giọng chàng thay đổi, những từ ngữ tuôn ra một cách chậm chãi, như tiếng roi đang tung ra. “Từ tối nay trở đi, cho dù cô ấy có nói gì, ông cũng sẽ ngậm miệng lại! Điều đó rõ chưa, Martin?”

Martin nuốt nghẹn và gật đầu. “Rồi. Rồi.”

“Nếu cô ấy nói với ông là vừa bỏ thuốc độc vào trà của ông, ông sẽ uống nó, và ông... sẽ... ngậm... cái... miệng... chết tiệt... của... ông... lại!”

“Phải. Im.”

Clayton định nói thêm, nhưng dừng lại, như thể chàng không thể tin tưởng vào mình để nói tiếp. Cộc lóc cúi chào Anne, chàng nhanh chóng sai bước ra cửa và gập nó mở. Chàng dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo của chàng quay ngoắt về chỗ Martin. “Lần cầu nguyện tối của ông, hãy cảm ơn Chúa Toàn Năng vì ông đã có 20 năm vì ta, vì ta thề rằng nếu ông không.” Với một nỗ lực phi thường, Clayton nuốt lại phần còn lại của lời đe dọa và hùng hổ tiến ra khỏi phòng, tiếng bước chân mạnh mẽ của chàng vang dội khắp hành lang.

Trước cửa ngôi nhà, những chiếc đèn xe trên cổ xe tứ mã của công tước sáng bập bùng và đu đưa trong gió, tạo nên những hình ảnh kỳ quái trườn về phía trước rồi xoay tròn biến mất dưới những cành cây xào xạc và đong đưa dọc lối đi.

James McRae, người đánh xe của Clayton đổi tư thế một cách kiên nhẫn trên ghế ngồi. Tất cả những khách mời đều đã ra về, chỉ còn lại công tước, nhưng McRae không ngại phải đợi. Thực ra, gã không thể hài lòng hơn khi ông chủ nấn ná ở bên Cô Stone, vì gã đã cá cược một khoản tiền khá lớn với Armstrong, người hầu phòng của công tước, rằng Cô Stone đã định là trở thành Nữ công tước kế tiếp của Claymore.

Cửa chính bật mở và Công tước của Claymore lao xuống những bậc thềm trước nhà. Từ đuôi mắt, McRae thấy những sai chân dài như nuốt mất đất của công tước, biểu hiện cả sự giận dữ hoặc phẫn khích. McRae không chắc chắn là gì, và gã cũng không cho rằng điều đó quan trọng; vì trước giờ Cô Stone vẫn tiếp tục khuấy động những phản ứng cảm xúc chưa từng thấy ở công tước, những phản ứng kỳ lạ đó tiếp tục nghiêng phản thắng về phía McRae.

“Hãy rời khỏi nơi chết tiệt này!” Công tước gầm lên, quăng người vào xe và đóng sầm cửa lại.

Lại có điều gì sai quấy với cô gái, McRae kết luận với một tiếng cười khùng khục, trong khi đánh cổ xe lượn vòng xuống lối đi. Gã quá phấn khởi, khiến cái răng đau nhức liên miên cũng không thể làm giảm tinh thần của gã. Âm thầm hình dung những việc sung sướng khác nhau để chi tiêu món tiền cá cược, McRae bắt đầu ngậm nga một điệu nhạc Ai len du dương. Sau vài nhịp, công tước nghiêng người về phía trước và cau kinh hãi. “Người bị đau à, McRae?!”

“Không, thưa đức ngài,” McRae vội vã đáp với lại.

“Than khóc?” Công tước quát.

“Không, thưa đức ngài.”

“Vậy thì thôi những tiếng rên rỉ chết tiệt đó đi!”

“Vâng, thưa đức ngài,” McRae nói, cẩn thận giấu nhẹm biểu hiện vui sướng khỏi ông chủ đang cau tiết của mình.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Whitney từ từ mở mắt, chớp mắt bối rối trước ánh sáng mặt trời cuối buổi sáng xuyên qua những tấm rèm. Đầu nàng nhức nhối u mê, và nàng cảm thấy một nỗi buồn phiền là lạ không thể giải thích được. Trí óc trì trệ của nàng từ chối hoạt động, thay vào đó muốn được tê liệt ngắm những khoảng tối bỏ trườn trên tấm thảm vàng khi mặt trời chậm chậm bị che khuất bởi một đám mây đen bay qua. Nàng nhăn nhó, cố gắng tìm ra nỗi u sầu đau đớn đang đè nặng lên nàng, và ngay lập tức, cảnh tượng trong phòng làm việc đêm qua thâm nhập vào nhận thức mơ ngủ của nàng.

Hải hùng, Whitney nhắm chặt mắt lại, cố gắng xua đuổi thực tế là tấn bi kịch Cheltenham đang diễn ra, với tất cả tình tiết khủng khiếp và những âm mưu đan xen, nhưng nó lại quá tàn khốc đến mức đau đớn để có thể lãng tránh.

Vật lộn để ngồi dậy, nàng quay lại để chống những chiếc gối sau lưng lên, sau đó ngã vào chúng. Nàng biết nàng phải nghĩ, phải lên kế hoạch, với quyết tâm không thể lay chuyển được, nàng xem xét và sắp xếp lại những sự thực mà nàng đã biết một cách hệ thống. Thứ nhất, người đàn ông sống trong trang viên Hodge là Clayton Westmoreland, vị công tước ‘đang mất tích’ của Claymore. Điều đó, nàng bỡ ngỡ nghĩ, rốt cuộc giải thích được những quần

áo đất tiền của anh ta và những tên hầu cao ngạo kỳ quái đó.

Anh ta cũng là người đàn ông nàng gặp ở bữa tiệc hóa trang của nhà Armand, cũng ngạo mạn, phóng đảng như vậy... Với một nỗ lực, Whitney gạt lòng thù hận đang sôi sục của nàng sang một bên và buộc mình quay lại với thực tế trước mắt. Sau khi họ gặp mặt ở buổi tiệc hóa trang, Clayton Westmoreland chắc chắn đã đi thẳng đến chỗ cha nàng để mua nàng làm vợ. Tới qua cha nàng nói mọi chuyện đã được ‘dàn xếp’, điều đó không nghi ngờ gì có nghĩa là hợp đồng hôn nhân sơ bộ đã được ký.

Khi Clayton đã đạt được điều đó, tên đầu cẳng không thể diễn tả được và những người hầu của anh ta rõ ràng đã dọn đến hang ổ của mình, không quá 2 dặm từ cửa chính của nhà nàng.

“Không thể tin được!” Whitney bật lên thành tiếng. Còn hơn cả thế, điều này thật lố bịch, vô lý! Nhưng dù sao, đó cũng là sự thật. Nàng đã đính hôn với Công tước của Claymore một cách nghiêm túc... xấu xa... và miễn cưỡng. Đính hôn với một kẻ phóng đảng có tiếng, một tên trác táng trụ lạc!

Tại sao, hân ta cũng đáng ghét như cha nàng! Cha nàng... Hồi tưởng đau đớn về sự phản bội nhẫn tâm của cha nàng là quá mức Whitney có thể chịu đựng được. Nàng kéo đầu gối sát vào ngực, quấn tay chặt quanh chân giống như một cái kén bảo vệ và gác trán lên đầu gối. “Ồi, Papa,” nàng nghẹn ngào thì thầm, “Sao cha có thể làm như thế với con?” Cục nghẹn trong cổ họng nàng lớn lên và lớn lên cho đến khi nó làm nàng nghẹn thở, những giọt nước mắt không rơi đốt cháy mắt nàng, khiến cổ họng nàng đau đớn đến mức không thể chịu được. Nhưng nàng không từ bỏ, không sụp đổ.

Nàng phải mạnh mẽ. Kẻ địch của nàng nhiều gấp đôi, gấp ba, nếu Di Anne là một phần của kế hoạch grooms này. Ý nghĩ người đi yêu quý của nàng cũng đã phản bội nàng gần như phá vỡ mọi sự kiềm chế của nàng. Nuốt nghẹn dữ dội, Whitney nhìn chăm chăm ra cửa sổ căn phòng. Bây giờ nàng có thể bị áp đảo quân số nhưng khi Paul quay lại, anh cũng sẽ chống lại họ.

Trong lúc đó, nàng nghiêm khắc tự nhắc nhở mình, nàng phải dựa vào lòng dũng cảm và sự quyết tâm của chính mình, nhưng nàng có rất nhiều cả hai thứ đó, và một bản tính ngoan cố mà từ trước đến nay Clayton Westmoreland mới chỉ biết có một chút! Phải, nàng có thể tự mình xử lý một cách hoàn hảo cho đến khi Paul trở về.

Gần như vui sướng, Whitney bắt đầu tính cách để ngăn chặn, đánh bại và chọc tức công tước. Cho đến khi nàng chấm dứt với ông ta, đức ngài sẽ biết rằng nếu ông ta muốn có yên bình hay niềm vui trong những năm còn lại của mình, nàng không phải là người vợ thích hợp cho ông ta! Có lẽ nếu nàng đủ thông minh, nàng thậm chí có thể đẩy ông ta đến việc nuốt lời và, cho đến khi Paul quay lại, lời hứa hôn tột tệ này có thể không có nghĩa gì hơn là một kỷ ức không vui.

Một tiếng gõ nhẹ ở cánh cửa, và Di Anne bước vào, khuôn mặt bà hiện lên một nụ cười động viên, thông cảm. Bạn hay thù? Whitney vừa bắn khoắn vừa lo lắng nhìn di nàng. Buộc mình ra vẻ bình thản, Whitney nói, “Đi được thông báo chuyện này từ khi nào, Di Anne?”

Di nàng ngồi xuống giường. “Vào ngày cháu thấy di gửi thư cho chú cháu ở 4 nước khác nhau và hủy bỏ chuyến đi đến Luân Đôn.”

“Ồ,” Whitney khản giọng thì thầm. Di Anne đang cố gắng tìm kiếm Chú Edward để đến giúp họ; di đã không phản bội nàng. Một sự ngọt ngào sâu sắc tràn ngập trong Whitney, quét đi hàng rào tự vệ của nàng cho đến khi cảm nàng run rẩy. Vai nàng bắt đầu rung lên vì nhẹ nhõm và đau khổ, và khi Di Anne vòng tay quanh nàng, Whitney khuất phục trước những tiếng khóc thổn thức khổ sở và đau đớn đã gào thét đòi được thoát ra kể từ giây phút nàng tỉnh dậy.

“Mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp thôi,” di nàng xoa dịu, vuốt thẳng những lọn tóc rối của Whitney.

Khi những dòng nước mắt cuối cùng cạn đi, Whitney cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Nàng lau khô mắt và mỉm cười gượng gạo. “Đây không phải là rắc rối tồi tệ nhất, di nhỉ?”

Di nàng nhiệt thành đồng ý và sau đó biến mất trong phòng tắm liền kề, rồi quay lại với một chiếc khăn mềm thấm nước lạnh. “Đây, cháu yêu, áp cái này vào mắt cháu để chúng không bị sưng lên.”

“Cháu sẽ kết hôn với Paul,” Whitney nói với giọng nghèn nghẹn, ngoan ngoãn giữ cái khăn ướt áp vào mặt. “Cháu đã lên kế hoạch như vậy từ khi là một đứa trẻ! Nhưng ngay cả khi cháu không định như vậy, cháu cũng không kết hôn với...với kẻ phóng đảng suy đồi đó!” Whitney kéo chiếc khăn ra đúng lúc nhìn thấy di nàng nhanh chóng che giấu một cái cau mày. “Đi đứng về phía Paul, đứng không, Di Anne?” nàng lo âu hỏi, chăm chú nhìn khuôn mặt không biểu hiện gì của di mình.

“Đi đứng về phía cháu, cháu yêu. Chỉ cháu mà thôi. Di muốn những gì tốt nhất cho cháu.” Anne bắt đầu tiến ra cửa. “Di sẽ gọi Clarissa vào cho cháu. Đã gần trưa rồi, và công tước đã nhấn rằng đức ngài sẽ đến lúc 1h.”

“Đức ngài!” Whitney nhắc lại, tức tối bởi sự nhắc nhở về tước hiệu cao ngất của Clayton. Tất cả quý ông chỉ được nói đến như là ‘Quý ngài’ và xưng hô là ‘thưa ngài’, nhưng không phải là một công tước. Bởi vì một công tước cao quý hơn tất cả những thành viên quý tộc khác, ông ta nhất định phải được xưng hô bằng một cách tôn kính hơn - như là ‘đức ngài’.

“Whitney, đi lấy cho cháu chiếc váy vải mềm mới nhé?” Anne tiếp tục.

Whitney chán chường nhìn ra cửa sổ. Một nửa bầu trời hứa hẹn một ngày nắng rực rỡ, trong khi nửa còn lại xám xịt và u ám. Gió thổi ngược và cây cối khẽ đung đưa chấp chới. Nàng không nghĩ đây là lúc để xuất hiện với diện mạo đẹp nhất; thực ra, bởi vì nàng không muốn sự ngưỡng mộ của Clayton Westmoreland, nàng trông phải tệ nhất! Nàng sẽ mặc thứ gì đó thật nhếch nhác và, quan trọng hơn, thứ gì đó mà anh ta không trả tiền. “Không phải chiếc váy vải mềm. Cháu nghĩ sẽ chọn một bộ khác.”

Đến khi Clarissa xuất hiện, Whitney đã quyết định mặc cái gì, và ý tưởng đó khiến nàng tràn ngập sự hài lòng tột quí và không thể lay chuyển được. “Clarissa, cô có nhớ chiếc váy đen Haversham hay mặc khi lau cầu thang không? Hãy thử xem cô có thể tìm thấy nó ko.”

Khuôn mặt tốt bụng của Clarissa nhăn lại với lòng thông cảm pha lẫn hoang mang. “Quý bà Gilbert kể với tôi chuyện xảy ra tối qua, cô bé,” cô nói. “Nhưng nếu cô có ý chống lại người đàn ông đó, có lẽ cô đang mắc phải một sai lầm lớn.”

Về thông cảm Whitney nhìn thấy trên khuôn mặt tròn trĩnh của người hầu gái trung thành gần như khiến nàng rơi nước mắt lần nữa. “Ôi, Clarissa, xin đừng tranh cãi với tôi,” Whitney năn nỉ. “Chỉ nói cô sẽ giúp tôi. Nếu tôi trông xấu xí, nếu tôi đủ mạnh mẽ và sáng suốt, có lẽ tôi có thể làm ông ta từ bỏ và ra đi.”

Clarissa gật đầu, giọng bà cộc lốc vì những giọt nước mắt kìm chế. “Tôi chưa bao giờ không đứng về phía cô và tôi có cả một mái tóc bạc để chứng minh điều đó. Bây giờ tôi sẽ không bỏ rơi cô.”

“Cám ơn, Clarissa,” nàng nhún nhường thì thầm. “Giờ tôi biết có ít nhất hai người bạn ủng hộ tôi. Tính cả Paul là ba.”

Một giờ và 15 phút sau đó, sau khi tắm xong và ngồi trước bàn trang điểm, Whitney sáng lên một nụ cười bằng lòng trong gương khi Clarissa quấn mái tóc dày của nàng thành một búi to và giữ chặt nó với một sợi ruy băng màu đen nhỏ. Kiểu tóc đơn giản làm nổi bật những đường nét sắc sảo cổ điển và gò má cao của Whitney. Đôi mắt to xanh lục, với hai hàng mi dày đen viền quanh, dường như quá to trên khuôn mặt nhợt nhạt và làm tăng thêm vẻ đẹp thoát tục và yếu ớt của nàng. Tuy nhiên, Whitney nghĩ nàng trông thật khủng khiếp. “Thật hoàn hảo!” nàng nói. “Và cô không cần phải vội như vậy, đức ngài có thể mòn gối chờ tôi. Đó là một phần kế hoạch của tôi. Tôi định dạy ông ta vài bài học khó chịu về tôi, và bài học đầu tiên là tôi không ần tượng chút nào bởi tước hiệu và tên tuổi lừng lẫy của ông ta, hay tôi cũng không định nhảy lên vì mệnh lệnh của ông ta.”

1h30 Whitney đi xuống phòng khách nhỏ nơi nàng đã cố tình bảo người quản gia đưa ngài Westland vào khi anh ta đến. Dừng lại với bàn tay đặt lên nắm cửa, nàng ngẩng cằm và lặng lẽ bước vào phòng.

Clayton đang đứng lưng hơi quay về phía nàng, đập đập đôi găng tay da thuộc vào đùi một cách mất kiên nhẫn, trong khi nhìn đăm đăm ra bãi cỏ trước qua cửa sổ. Đôi vai rộng của anh ta vươn thẳng, quai hàm thể hiện về quyết đoán không thể lay chuyển, và thậm chí trong tư thế trầm ngâm như thế này, anh ta dường như phát ra một sức mạnh tiềm ẩn và uy quyền không thể khuất phục mà nàng luôn luôn cảm thấy và sợ hãi ở anh ta.

Từng chút một, Whitney cảm thấy lòng tự tin của nàng tiêu hao dần. Làm sao nàng có thể tự lừa dối mình tin rằng nàng có thể xoay chuyển được ý định của anh ta? Anh ta không phải một anh chàng nịnh đầm, trẻ trung, lãng mạn và bông bột để gạt đi với một nụ cười lạnh nhạt hoặc vẻ lạnh nhạt lịch sự. Không một lần kể từ khi nàng gặp anh ta mà nàng từng là người chiến thắng trong những cuộc chiến với anh ta. Trấn tĩnh lại, Whitney tự nhắc nhở mình rằng nàng chỉ phải đơn độc đối phó với anh ta cho đến khi Paul quay về.

Nàng đóng cửa, và tiếng chốt cửa đóng lại kêu lách cách. “Đức ngài cho tìm tôi?” nàng nói với giọng bằng phẳng và không có cảm xúc.

Trong 20 phút qua, Clayton đã đấu tranh để kìm lại sự giận dữ ngày càng tăng vì phải đợi trong một căn phòng chật chội ngột ngạt như một kẻ ăn xin hy vọng của bố thí. Chàng đã nói với mình hàng tá lần rằng Whitney đã bị tổn thương và xúc phạm tối qua, và không nghi ngờ gì nàng sẽ thể hiện sự chống đối với chàng bằng cách làm bất cứ điều gì để có thể thách thức và khiêu khích chàng.

Khi chàng quay lại trước giọng nói của nàng, chàng nhắc nhở mình rằng bất kể nàng nói hoặc làm gì, chàng sẽ kiên nhẫn và thông cảm. Nhưng khi chàng nhìn vào nàng, tất cả những gì chàng có thể làm là kìm lại cơn nóng giận của mình. Cằm nàng ngẩng cao một cách ngoan cố, nàng đứng trước chàng, ăn mặc như một người đầy tớ trong chiếc váy đen dài sơ sác và không ra hình dáng gì. Một chiếc tạp dề buộc quanh chiếc eo thon thả của nàng, và mái tóc lộng lẫy của nàng đang ẩn giấu dưới chiếc mũ chụp đầu. “Nàng đã thể hiện quan điểm của mình, Whitney,” chàng cộc cằn nói. “Giờ ta sẽ làm rõ quan điểm của ta. Ta sẽ không cho phép nàng ăn mặc như thế một lần nữa!”

Whitney đứng đứng trước giọng điệu của chàng. “Ồ trong nhà này chúng tôi đều là đầy tớ của ngài. Và tôi là kẻ thấp hèn nhất, vì tôi chẳng là gì mà là một người đầy tớ bị trói buộc đã được ngài mua từ con nọ.”

“Đừng dùng giọng điệu đó với ta,” chàng cảnh cáo. “Ta không phải cha nàng.”

“Tất nhiên ngài không phải,” nàng chế nhạo. “Ngài là chủ nhân của tôi.”

Với ba bước dài, Clayton thu hẹp khoảng cách giữa họ. Tức tối vì nàng ném con giận dữ của mình lên chàng, chàng túm mạnh cánh tay nàng, muốn lắc mạnh cho đến khi răng nàng va vào nhau. Bên dưới bàn tay nắm thô bạo của chàng, chàng có thể cảm thấy cơ thể của nàng căng lên để chống chọi với bạo lực.

Nàng ngẩng đầu lên và cơn giận của chàng dần dần tan đi. Mặc dù đôi mắt xanh lục sáng rực của nàng đang nhìn chàng trừng trừng với vẻ phản kháng nhưng chúng đang long lanh với những giọt nước mắt bị kìm lại, phản chiếu rõ nỗi đau do chàng gây ra. Vùng da mỏng manh dưới đôi mắt hơi thâm quầng, và nước da hồng hào bình thường của nàng đã mất hết màu sắc. Nhìn xuống khuôn mặt đáng yêu, chống đối của nàng, chàng nhỏ nhẹ hỏi, “Ý nghĩ làm vợ ta khiến nàng khổ sở như vậy sao, bé con?”

Whitney sững sờ trước sự dịu dàng không mong đợi của anh ta và, tệ hơn là, hoàn toàn không biết trả lời như thế nào. Nàng muốn thể hiện sự xa cách kiêu căng, hồ hững - bất cứ điều gì chứ không phải ‘khổ sở’, vì nó đồng nghĩa với ‘yếu ớt’ và ‘bất lực’. Mặt khác, nàng không thể nói Không, ý nghĩ đó không khiến tôi khổ sở.

Những tiếng cười vang vọng khắp hành lang, theo sau là tiếng bước chân và tiếng trò chuyện của ba vị khách của nhà Stone đi qua phòng khách trên đường đến phòng ăn. “Ta muốn nàng ra ngoài với ta,” Clayton nói.

Anh ta không hỏi, mà tuyên bố, Whitney giật dử nhận thấy. Ra ngoài, họ vượt qua lối đi dọc bãi cỏ trước nhà dẫn đến chiếc hồ ở giữa. Bên dưới một cây đu cổ duyên dáng gần mép hồ, Clayton dừng lại. “Ít nhất chúng ta có thể hy vọng có một chút riêng tư ngoài này,” chàng nói.

Lời đáp trả rằng điều cuối cùng trên thế giới này nàng muốn là ở riêng với anh ta xuất hiện trên đầu lưỡi của Whitney, nhưng cảm xúc của nàng đang ở trong tình trạng rối loạn khiến nàng không thể tin tưởng mình để nói ra.

Cởi bỏ áo khoác, anh ta đặt nó trên đám cỏ dưới cây. “Ta nghĩ chúng ta có thể thảo luận chuyện này tốt hơn nếu ngồi xuống,” chàng nói và ra hiệu về phía chiếc áo khoác.

“Tôi thích đứng hơn,” Whitney nói với vẻ kiêu kỳ lạnh lùng.

“Ngồi!”

Tức giận bởi giọng điệu hồng hách của anh ta, Whitney ngồi, nhưng không phải trên chiếc áo khoác. Thay vào đó, nàng ngồi phịch xuống cỏ, cuộn chân bên dưới và nhìn trừng trừng ra hồ.

“Nàng đứng đấy,” Clayton lạnh nhạt nhận xét. “Phá hỏng thứ gì rách đó còn hơn là hủy hoại chiếc áo khoác yêu thích của ta.” Nói vậy, chàng nhặt chiếc áo khoác và choàng nó lên đôi vai cứng đờ của nàng, rồi ngồi xuống cạnh nàng.

“Tôi không lạnh,” Whitney thông báo cho anh ta, rồi cố gắng gạt chiếc áo khỏi vai.

“Tuyệt vời. Vậy chúng ta có thể vứt bỏ chiếc mũ ngớ ngẩn này đi.” Anh ta vươn tay và giật lấy chiếc mũ chụp tóc nhỏ của nàng, và con giận của Whitney bùng nổ, làm gò má mềm mại của nàng đỏ ửng lên. “Đồ thô lỗ không thể chịu đựng nổi...” Nàng ngậm miệng lại trong con giận điên người trước đôi mắt xám lấp lánh tia cười của anh ta.

“Cứ tiếp tục,” Clayton khuyến khích. “Ta tin rằng nàng đang bỏ dở ở ‘không thể chịu đựng nổi’.”

Lòng bàn tay Whitney ngứa ngáy muốn tát vào nụ cười nhăn nhó nhạo báng trên khuôn mặt đó. Nàng hít một hơi thở dài khó nhọc. “Tôi ước gì có thể tìm đúng từ để nói với ngài rằng tôi ghê tởm ngài đến mức độ nào, và tất cả mọi thứ mà ngài đại diện.”

“Ta chắc chắn rằng nàng sẽ tiếp tục cố gắng cho đến khi tìm được,” chàng đồng tình nhận xét.

“Ngài biết chứ,” Whitney nói, nhìn chằm chằm cố định vào mặt hồ, “Tôi ghét ngài từ giây phút gặp mặt đầu tiên ở buổi tiệc hóa trang, và cảm giác đó ngày một mạnh mẽ hơn sau mỗi lần đối mặt tiếp theo.”

Kéo đầu gối lên, Clayton đặt cổ tay lên đó và bình thần quan sát nàng một lúc lâu trong im lặng. “Ta rất tiếc khi nghe thế,” chàng dịu dàng nói. “Bởi vì ta nghĩ rằng nàng là tạo vật đáng yêu và quyến rũ nhất mà Chúa đã tạo ra.”

Whitney quá sững sờ bởi sự vuốt ve dịu dàng trong giọng nói của anh ta đến mức nàng quay ngoắt lại và tìm kiếm dấu hiệu của sự chế nhạo trên mặt anh ta.

Đưa tay ra, chàng lướt ngón tay trở dọc đường cong của gò má nàng. “Và có nhiều lần, khi nàng ở trong vòng tay ta, nàng không thể hiện dấu hiệu của sự căm ghét mà nàng khẳng khái là mình luôn cảm thấy. Thực ra, dường như nàng thích thú được ở đó.”

“Tôi chưa bao giờ thích thú bởi sự quan tâm của ngài! Thực ra tôi luôn thấy...” Whitney tuyệt vọng tìm ra đúng từ, khó khăn vì sự thật họ đều biết cơ thể phản bội của nàng đáp lại những cái vuốt ve của anh ta. “Tôi luôn thấy chúng thật là phiền phức!”

Chàng chậm chậm lướt đốt ngón tay dọc cằm nàng, lên đến vành tai nàng, gây ra một luồng run rẩy chạy xuống xương sống nàng. “Những lần đó cũng ‘làm phiền’ ta, bé con,” chàng êm ái thì thầm.

“Nhưng ngài vẫn khẳng khái làm như vậy, mặc dù tôi đã bảo không!” nàng bộc phát. “Ngay cả bây giờ, chính lúc này, tôi có thể nói rằng ngài chỉ đang đợi một cơ hội khác để - để chớp lấy tôi!”

“Đúng,” chàng thừa nhận với một tiếng cười khúc khích trong cổ họng. “Ta bị hút vào nàng như con thiêu thân lao vào ngọn lửa. Cũng như nàng bị hút vào ta.”

Whitney nghĩ nàng sẽ nổ tung. “Ngài đúng là đồ dối trá, con-”

Ngón tay trở của chàng ấn vào đôi môi run run của nàng để làm nàng im lặng. Chàng vừa cười vừa lắc đầu. “Ta thật đau buồn khi tước bỏ một trong những tính từ của nàng, nhưng ta có đầy đủ chứng cứ hùng hồn nhất chứng minh rằng không có thắc mắc gì về thân thể hợp pháp của ta.”

Cuộc đời nàng đang bị xé vụn ra và anh ta đang cười! Gạt bàn tay cản trở của anh ta ra, Whitney nhóm đứng dậy và cứng rắn nói, “Nếu ngài không phiền, tôi mệt rồi. Và tôi sẽ vào trong. Tôi không thể chia sẻ sự hài hước của ngài trong tất cả chuyện này. Tôi đã bị bán cho một người lạ bởi chính cha ruột của mình, một người ác độc, ích kỷ, nhẫn tâm và ngạo mạn, không hề quan tâm chút nào đến cảm nhận của tôi-”

Nhanh nhẹn như một con báo, Clayton đứng lên và hai bàn tay chàng khóa trên cánh tay nàng như những cái khóa tay dành cho người nô lệ khi chàng kéo nàng quay lại đối mặt với mình. “Cho phép ta giúp nàng làm rõ những tội ác của ta đối với nàng, Whitney,” chàng nói với vẻ bình tĩnh lạnh lùng. “Ta

thật nhẩn tâm vì đã cứu cha nàng khỏi vòng vây của những chủ nợ bằng cách trả hết nợ cho ông ta. Ta thật ích kỷ khi đứng đó, nhìn nàng tán tỉnh Sevarin, thật ngạo mạn nên ta để nàng ngồi cạnh hẳn ta trong buổi dã ngoại quái quỷ đó và chăm chích ta, khi dư vị miệng nàng vẫn còn ẩm trong miệng ta. Và tại sao ta làm tất cả những việc này? Bởi vì theo cách độc ác và đã mạn của ta, ta muốn trao cho nàng sự bảo vệ dưới cái tên của ta, một vị trí không thể tấn công đến trên đỉnh cao của xã hội, và một cuộc sống được nuông chiều tràn ngập sự xa hoa trong quyền hạn của ta có thể dành cho nàng.”
Chàng nhìn thẳng vào nàng. “Vì những điều này, nàng thành thật nghĩ rằng ta xứng đáng với thái độ chua cay và thù hận của nàng?”

Bờ vai Whitney rũ xuống. Nàng nuốt nghẹn và nhìn đi chỗ khác, tinh thần nàng vỡ vụn. Nàng cảm thấy rối bời và khổ sở, không còn biết cái gì hoàn toàn đúng nữa - cũng không hiểu cái gì là hoàn toàn sai. “Tôi - tôi không biết ngài xứng đáng với cái gì nữa.”

Chàng nàng cảm nàng lên. “Vậy ta sẽ nói với nàng,” chàng lặng lẽ nói. “Ta không xứng đáng với cái gì - ngoại trừ được miễn cho những căm ghét và lỗi lầm của người cha say xỉn ngớ ngẩn của nàng tôi qua. Đó là tất cả những gì ta yêu cầu nàng bây giờ.”

Trước sự tủi nhục của Whitney, nước mắt tràn ra khỏi mắt nàng.

Gạt chúng đi bằng đầu ngón tay, nàng lắc lắc đầu để từ chối chiếc khăn tay chàng đưa ra. “Đó chỉ vì tôi mệt. Tối qua tôi ngủ không ngon.”

“Ta cũng vậy,” chàng nói đầy cảm xúc, rồi cùng nàng quay về nhà. Sewell mở cánh cửa chính, và những tràng cười, và những lời bình luận đùa cợt về ván bài uýt đang diễn ra vang lên từ phòng khách. “Sáng mai chúng ta sẽ cưới ngựa. Nhưng để chúng ta không trở thành đề tài trò chuyện chính cho những vị khách của nàng, ta nghĩ tốt nhất ta nên gặp nàng ở chuồng ngựa. Lúc 10h.”

Trong phòng nàng, Whitney cởi chiếc tạp dề và kéo chiếc váy đen xấu xí ra. Mặc dù chưa đến 2h, những nàng cảm thấy rã rời và kiệt sức. Nàng biết nàng nên hiện diện ở dưới lầu, nhưng nàng thoái lui khi nghĩ đến nụ cười giả tạo mà nàng phải khoác lên, và những câu chuyện phiếm nàng phải nghe; bên cạnh đó, chỉ cần một người nói quá nhiều như là một từ nào đó về Công tước Claymore, nàng dám chắc rằng nàng sẽ trở nên kích động!

Chiếc khăn trải giường màu vàng đã được gấp lại gọn gàng và chiếc giường mời gọi nàng. Một giấc ngủ ngắn có thể sẽ lấy lại tinh thần cho nàng và cho phép nàng nghĩ rõ ràng hơn, nàng quyết định. Nàng chui vào trong chiếc chăn lạnh và với một tiếng thở dài nặng nề, nàng nhắm mắt lại.

Khi nàng thức giấc, mặt trăng đã lên cao trên bầu trời đen như nhung. Nàng lăn người nằm sấp xuống, tìm kiếm sự yên bình của giấc ngủ trước khi nàng lạc đến sự tỉnh táo và những suy nghĩ đau khổ chắc chắn sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18

Clayton đang nghiêng vào hàng rào và cười nói với Thomas khi Whitney đến chuồng ngựa sáng hôm sau. Whitney cố gắng nờ một nụ cười với Thomas, nhưng nó tắt trên môi nàng khi nàng nhìn vào người đàn ông thoải mái một cách lười biếng bên cạnh Thomas.

Khi nàng không đáp lại lời “chào” của anh ta, Clayton thở dài cam chịu và đứng thẳng lên. Hát đầu về phía Khan đang được dẫn ra khỏi chuồng, chàng nói. “Ngựa của nàng đã sẵn sàng.”

Họ đua cạnh nhau dọc những con đường quê quanh co. Tốc độ phi nước đại và làn gió mùa thu trong lành nhanh chóng hồi phục tinh thần kiệt quệ của Whitney, khiến nàng có cảm giác sung sức hơn hẳn hai ngày qua.

Đến bìa rừng nơi cánh đồng thoải thoải dẫn đến dòng suối, Clayton dừng lại và xuống ngựa, sau đó đi qua để nàng Whitney xuống khỏi Khan. “Cưỡi ngựa có tác dụng tốt với nàng,” chàng nói khi nhìn thấy màu sắc hồng lên trên hai má nàng.

Whitney biết rằng anh ta đang cố gắng phá vỡ lớp băng và tiến hành một cuộc nói chuyện bình thường một cách hợp lý với nàng. Sự rầu rĩ thật lạ đối với bản tính của nàng, và nàng cảm thấy thật thô lỗ khi mãi im lặng, nhưng cố gắng nói chuyện với anh ta thật kỳ quái đến mức không thể. “Tôi thực sự cảm thấy tốt hơn. Tôi thích cưỡi ngựa.”

“Ta thích ngắm nàng,” chàng nói khi họ sóng bước về phía bờ suối. “Không nghi ngờ gì nàng là người phụ nữ cưỡi ngựa giỏi nhất ta từng gặp.”

“Cám ơn,” Whitney nói, nhưng ánh mắt cảnh giác của nàng gắn chặt vào cây sung dầu mọc trên đỉnh gò bên cạnh dòng suối, những cành cây xương xẩu già nua của nó che phủ nơi mà nàng đã nằm trong vòng tay anh ta vào ngày diễn ra buổi dã ngoại. Đó là nơi cuối cùng trên thế giới nàng muốn ở cùng anh ta lúc này. Clayton cởi chiếc áo khoác và chuẩn bị trải nó xuống đất, chính xác nơi họ đã ở cùng nhau lần trước. Nàng vội vã nói: “Tôi thích đứng hơn, nếu ngài không thấy phiền.” Để minh họa cho quan điểm của mình, nàng lùi lại một bước vào dựa vào thân cây sung dầu, như thể đó là nơi thoải mái nhất trên thế giới này.

Với một cái gật đầu lơ đãng, Clayton đứng thẳng và bước đi 2 bước, đặt chân lên một hòn đá lớn cạnh suối. Đặt khuỷu tay lên đầu gối, chàng bình thản quan sát nàng mà không nói câu gì.

Lần đầu tiên, sự thật thực sự len lỏi vào tâm trí bấn loạn của Whitney, rằng người đàn ông này là người đang đính hôn với nàng! Nhưng chỉ lúc này, nàng

nói với mình - chỉ đến khi Paul trở về và họ có thể tiến hành kế hoạch nàng đã vạch ra trong đầu. Từ bây giờ, tất cả những gì nàng có thể làm là cư xử một cách cẩn trọng và chờ đợi thời cơ.

Vỏ cây đâm vào bắp vai nàng, và ánh mắt không dao động của Clayton bắt đầu khiến nàng bồn chồn. Vì không có điều gì tốt hơn để nói, và lo lắng phá vỡ sự im lặng căng thẳng, Whitney hắt đầu về chỗ chàng đã buộc con ngựa đực màu hạt dẻ. “Tại sao ngài không cưỡi con ngựa đó trong cuộc đua với tôi? Nó sẽ chạy nhanh hơn nhiều so với con ngựa nâu đỏ ngài đã cưỡi.”

Chủ đề nói chuyện nàng chọn dường như khiến anh ta buồn cười khi liếc nhìn con ngựa. “Con ngựa đực màu đen nàng cưỡi rất dễ một khi ta cưỡi nó vào ngày đi dã ngoại. Ta cưỡi con ngựa đó vì nó có cùng khả năng và tốc độ như con ngựa đực của nàng, và ta đã cố gắng cho nàng một cơ hội công bằng để chiến thắng. Nếu ta cưỡi con súc sinh này, nàng sẽ không cần đến một lời cầu nguyện. Mặc khác, nếu ta cưỡi con ngựa quá yếu thế so với con ngựa của nàng, nàng sẽ không thích thú với niềm vui chiến thắng.”

Cho dù đang ở trong tình trạng khốn cùng, mỗi Whitney cong lên thành nụ cười. “Ồ có chứ. Tôi sẽ thích thú với việc đánh bại ngài ngay cả khi ngài cưỡi trên một con dê.”

Cười khoái trá, chàng lắc đầu. “Trong ba năm ta biết nàng, nàng chưa bao giờ thất bại trong việc làm ta buồn cười.”

Mắt Whitney nhú lại vì ngờ vực. “Ba năm? Sao có thể như vậy? Ba năm trước, tôi chỉ vừa mới ra mắt.”

“Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, nàng đang ở trong một cửa hàng trang phục nữ với dì nàng. Bà chủ cửa hàng cố gắng dụ dỗ nàng mua một chiếc mũ khủng khiếp, bao quanh bởi những quả nho và những quả dâu nhỏ, bằng cách thuyết phục nàng rằng nếu nàng đội nó và đi bộ trong công viên, những quý ông sẽ quỳ sụp xuống dưới chân nàng.”

“Tôi không nhớ lần đó,” Whitney nói không chắc chắn. “Tôi có mua chiếc mũ không?”

“Không. Nàng nói với bà ta rằng nếu những quý ông ngã xuống dưới chân nàng, chỉ là họ đang cố gắng tránh bầy ong điên cuồng bị cuốn hút bởi một đĩa hoa quả do nàng đội.”

“Điều đó khá giống những gì tôi nói,” Whitney thừa nhận, ngượng ngùng nghịch nghịch đôi găng tay. Nàng gần như có thể tin rằng có một sự âu yếm trong cách Clayton nói về sự việc đó, và nó khiến nàng bối rối. “Đó có phải là lúc ngài quyết định... à... muốn biết về tôi nhiều hơn?”

“Tất nhiên là không,” chàng trêu. “Ta thật nhẹ nhõm vì bà chủ cửa hàng đó, chứ không phải ta, phải chịu đựng ánh mắt xanh sắc lẹm của nàng.”

“Ngài làm gì trong một cửa hàng trang phục nữ?” Trước khi nói hết câu hỏi, Whitney đã muốn cắn cái lưỡi ngu ngốc của mình! Anh ta có thể làm gì ở đó, ngoại trừ đợi người tình lúc đó?

“Từ biểu hiện của nàng, ta có thể thấy nàng đã có câu trả lời,” chàng ôn tồn nhận xét.

Kim chế lại con giận vô cớ của nàng về việc anh ta ở trong một cửa hàng với một người đàn bà khác, Whitney hỏi, “Sau đó chúng ta có gặp nữa không - ý tôi là, trước bữa tiệc hóa trang?”

“Thình thoảng ta có thấy nàng vào mùa xuân năm đó, thường là đánh xe trong công viên. Và sau đó ta thấy nàng lần nữa một năm sau đó, đã khá trưởng thành, ở buổi khiêu vũ của nhà DuPre.”

“Ngài đi một mình?” Câu hỏi dường như tự bật ra, và Whitney siết tay thành nắm đấm vì tự khinh bỉ mình.

“Không,” chàng thẳng thắn thừa nhận. “Nhưng lúc đó, nàng cũng không một mình. Thực ra, nàng đang được bao quanh bởi những kẻ ái mộ - một lũ đạo đức giả, như ta nhớ.” Chàng cười khoái trí trước cái liếc mắt căm phẫn của Whitney. “Không có lý do gì để găm gù, phu nhân của ta. Nàng cũng nghĩ về họ như vậy. Sau đó, chính trong tối hôm đấy, ta nghe thấy nàng nói với một người trong số họ, người đã gần như tự giết chết mình vì sung sướng khi người thấy mùi hương từ đôi găng tay của nàng rằng, nếu mùi vị của xà phòng ảnh hưởng đến gã như vậy, thì hẳn ta hẳn là bị loạn trí hoặc là ở quá gần.”

“Tôi không bao giờ quá thô lỗ như vậy,” Whitney phản đối, không thoải mái khi nhận thấy rằng anh ta đã gọi nàng là “phu nhân của ta”, như thể nàng đã là nữ công tước của anh ta. “Anh ta chỉ hơi ngốc nghếch và không hề đáng phải nhận một lời phủ phàng như vậy, và...” Quên mất mình đang định nói gì, nàng nhìn xuyên qua Clayton, cố gắng gọi lại một ký ức mù mờ. “Có phải anh ta có những bước chân ngắn và màu mè lố bịch không?”

“Vì ta thích thú với khuôn mặt nàng nhiều hơn là chân anh ta, ta không biết,” Clayton đáp lại tình bơ. “Nhưng sao?”

“Bởi vì bây giờ tôi đã nhớ là đã nói điều đó,” nàng thốt ra. “Tôi nhớ đã vừa quan sát anh ta ông ẹo bước đi vừa nghĩ tôi ghét anh ta hết sức như thế nào. Sau đó tôi quay lại và nhìn thấy một người đàn ông cao, tóc đen ở ngưỡng cửa, đang mỉm cười như thể cảnh tượng đó khiến anh ta thích thú. Đó là ngài!” nàng thở dốc. “Ngài đang nhìn lên ở ngưỡng cửa đó!”

“Không phải nhìn lên,” Clayton chỉnh lại. “ta chỉ chuẩn bị giúp đỡ một tay cho gã quý si mê tội nghiệp đó trong trường hợp nàng gây ra đổ máu với cái lưỡi sắc như dao cạo của mình.”

“Ngài không nên lo lắng, vì anh ta xứng đáng hơn cả những gì tôi nói. Tôi không thể nhớ được tên anh ta, nhưng tôi nhớ chính xác là tối hôm trước, anh ta đã cố gắng hôn tôi, và hai bầy tay của anh ta có xu hướng gây buồn nôn là đi lang thang.”

“Đáng tiếc,” Clayton kéo dài giọng với vẻ lạnh lẽo, “rằng nàng không thể nhớ được tên anh ta.”

Bên dưới hàng mi e dè rù xuống, Whitney liếc trộm thấy vẻ mặt u ám của anh ta và hài lòng nhận ra rằng bây giờ, anh ta, chứ không phải nàng, là người đang ghen. Nàng bỗng nhận ra rằng nếu nàng tỏ ra hay thay đổi, có lẽ thậm chí hơi nhanh một chút, anh ta có thể suy nghĩ lại về việc muốn cưới nàng. “Tôi nghĩ tôi nên nói với ngài rằng anh ta không phải quý ông duy nhất ở Paris cố gắng giành được tình cảm của tôi và trở nên... quá sốt sắng. Tôi có cả tá người theo đuổi nghiêm túc ở Paris. Tôi không thể nhớ được tên của tất cả bọn họ.”

“Vây cho phép ta giúp nàng,” Clayton thân nhiên đề nghị. Trong khi Whitney nhìn chàng chăm chăm vì kinh ngạc, chàng tuôn ra tên của tất cả những người đã cầu hôn nàng. “Ta đề lại DuVille,” chàng kết thúc, “bởi vì anh ta vẫn đang chờ đợi thời cơ. Nhưng ta cho rằng nên bao gồm cả Sevarin, vì anh ta đang cố gắng cầu hôn nàng. Và theo như ta thấy, phu nhân,” chàng tiếp tục đều đều, gần như gọi nàng như thể nàng là một phụ nữ đã kết hôn, “đối với một cô gái trẻ có lý trí, nàng hoàn toàn ngu ngơ về những người đàn ông nàng cho phép tán tỉnh mình.”

Để tránh nhắc đến Paul, Whitney gán lời chỉ trích ngụ ý của Clayton cho Nicki. “Nếu ngài đang nói đến Nicolas DuVille, vô tình gia đình anh ấy lại là một trong những gia đình lâu đời và được kính trọng nhất ở Pháp!”

“Ta đang nhắc đến Sevarin, và nàng biết như vậy,” chàng nói bằng giọng điệu đầy uy quyền một cách lạnh lùng khiến Whitney đặc biệt bức bối. “Trong tất cả những gã ta đã kể, Sevarin là người không phù hợp nhất, nhưng anh ta sẽ là sự lựa chọn của nàng nếu nàng được phép. Hẳn ta không thể sánh với trí thông minh, tinh thần hay cá tính của nàng. Và,” chàng nói thêm đầy ẩn ý, “anh ta không đủ đàn ông để xứng đáng với người đàn bà trong nàng.”

“Và nhận xét đó của ngài thực sự có ý gì?” Whitney vặn vẹo.

Ánh mắt chàng hướng về đám cỏ gần chân nàng đầy ý nghĩa, nơi chàng đã sử dụng chiếc roi ngựa trên phía sau mềm mại của nàng, sau đó ôm nàng trong vòng tay và dỗ dành nàng. “Ta nghĩ nàng hiểu chính xác ta có ý gì,” chàng nói, quan sát màu hồng ửng dần lên đôi má của nàng.

Whitney hoàn toàn không chắc chắn, nhưng nàng biết rằng đó không phải một chủ đề nàng muốn theo đuổi. Nàng chuyển sang một chủ đề trước đó, ít nhạy cảm hơn. “Nếu ngài đã ‘chăm’ tôi ở Pháp, tại sao ngài không làm theo cách đúng đắn và tiếp cận chủ đề tôi đề cầu hôn?”

“Vi thể ông ấy có thể gạt bỏ ta với những điều vớ vẩn rằng nàng còn quá trẻ để kết hôn, và cha nàng chưa sẵn sàng để rời xa nàng?” chàng nói với vẻ hài hước mỉa mai. “Khó có thể!”

“Ý ngài thực sự là gì,” Whitney đối đáp, “rằng điều đó là hạ thấp địa vị xã hội cao quý khi phải phiền phức để được giới thiệu với tôi, và sau đó-”

“Chúng ta đã được giới thiệu,” Clayton ngắt lời. “Chúng ta đã được giới thiệu trong tối hôm đó bởi Quý bà DuPre. Nàng đã không để ý để nghe tên của ta, rồi nàng ban cho ta một cái gật đầu ngắn ngủi và một cái nhún vai trước khi nàng quay lại với công việc nhiều áp lực hơn là gom góp đủ những kẻ ái mộ nịnh bợ mà nàng có thể túm lấy quanh váy mình.”

Sự chào hỏi lạnh lùng đó phải hạ thấp anh ta làm sao, Whitney nghĩ với sự hài lòng bí mật. “Ngài có mời tôi khiêu vũ không?” nàng ngọt ngào châm chọc.

“Không,” chàng thân nhiên trả lời. “Thiệp của ta đã đầy.”

Trong những trường hợp khác, Whitney sẽ phá lên cười vì lời nói đùa đó, nhưng nàng biết lời nói đó có ý nhắc nhở một cách ngang tàng rằng, anh ta, cũng nổi tiếng đối với người khác phái. Làm như là nàng cần được nhắc nhở! Nàng ném cho anh ta một cái nhìn chế giễu cân xứng với giọng điệu của mình. “Tôi nghĩ rằng nếu đàn ông thực có thiệp khiêu vũ, thiệp của ngài luôn luôn kín! Giờ khi tôi nghĩ về điều đó, một người đàn ông làm gì với nhân tình của mình khi muốn khiêu vũ với một người khác?”

“Ta không nhớ gặp trở ngại nào đến mức không vượt qua được vào đêm ta và nàng khiêu vũ ở buổi dạ tiệc của nhà Armand.”

Đôi găng tay Whitney đang đeo rơi xuống cỏ. “Làm sao ngài có thể thô lỗ đến mức-”

“- đến mức nêu ra một điều như vậy?” Chàng đối đáp tron tru. “Không phải có câu nói ‘ăn miếng trả miếng’ sao?”

“Tôi thật không thể tin vào tai mình!” Whitney cáu kỉnh. “Nếu ngài không phải là một ví dụ sống của ‘ác quỷ trích lời kinh thánh’.”

“Ghi điểm.” Chàng cười nhạo nhỏ.

Về thích thú của chàng chỉ làm Whitney giận dữ hơn. “Ngài có thể gạt bỏ những hành vi gây sốc của mình với một tiếng cười, nhưng tôi thì không. Trong khoảng thời gian tôi nhớ là quen biết ngài, ngài đã thốt ra những lời gợi ý phóng dăng ở bữa tiệc nhà Armand, xúc phạm tôi ở nhà Quý bà Eubank, và tấn công tôi ở chính nơi này.” Whitney cúi xuống giật phát đôi găng tay từ trên cỏ lên. “Chỉ Chúa biết ngài sẽ cố làm gì tiếp theo.”

Câu nói cuối cùng của nàng mang đến một tia sáng ám áp trong mắt anh ta, và Whitney lo lắng quyết định đã đến lúc về. Nàng bắt đầu lướt qua anh ta đến chỗ những con ngựa, nhưng anh ta vươn tay ra và nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng về phía anh ta. “Ngoại trừ buổi tiệc hóa trang ở nhà Armand, ta luôn đối xử với nàng chính xác như những gì nàng xứng đáng, và đó sẽ là cách luôn diễn ra giữa chúng ta. Ta không có ý định để nàng thắng ta một cách dễ dàng. Vì nếu ta làm như vậy, nàng sớm sẽ không có chút tôn trọng nào đối với ta như là Sevarin, nếu nàng không may kết hôn với hắn ta.”

Whitney chết đứng vì nhận định kỳ quái của anh ta với việc cho rằng anh ta biết nàng cảm thấy như thế nào, và nàng thấy hãi hùng bởi sự dứt khoát đáng sợ khi anh ta gạt bỏ kế hoạch kết hôn với Paul của nàng như là một ý tưởng bất chợt đáng tiếc, hoàn toàn nằm ngoài khả năng hiện thực. Và để khiến cho mọi thứ tồi tệ hơn, cánh tay anh ta vòng quanh nàng đúng lúc đó. “Ngài không quan tâm rằng tôi không yêu ngài sao?” nàng tuyệt vọng hỏi.

“Tất nhiên là nàng không.” Clayton chế giễu, “Nàng ghét ta. Nàng nói với ta ít nhất nửa tá lần. Ngay tại đây, chính nơi này, một cách hiển nhiên. Và chỉ vài phút trước khi nàng trở thành một phụ nữ đam mê nồng nhiệt ôm ta trong vòng tay.”

“Thôi ngay việc nhắc nhở tôi về chuyện xảy ra ngày hôm đó! Tôi muốn quên nó đi.”

Chàng ôm nàng sát vào khung người rắn chắc của mình hơn và nhìn xuống nàng với vẻ hài hước âu yếm. “Bé con, ta sẽ trao cho nàng bất cứ điều gì trong quyền lực của ta, nhưng ta không bao giờ để nàng quên ngày đó. Không bao giờ. Yêu cầu điều gì khác, và nó sẽ là của nàng.”

“Yêu cầu điều gì khác, và nó sẽ là của tôi?” nàng chế nhạo, tăng thêm khoảng cách giữa họ bằng cách chống tay vào ngực anh ta. “Rất tốt. Tôi không muốn kết hôn với ngài. Ngài sẽ buông tha tôi khỏi thỏa thuận của cha tôi chứ?”

“Không, ta e rằng không được.”

Whitney khó có thể kìm giữ sự cay đắng và thù hận của nàng thêm nữa. “Vậy thì đừng xúc phạm trí thông minh của tôi bằng cách giả vờ quan tâm đến mong muốn của tôi! Tôi không muốn đính hôn với ngài, nhưng ngài sẽ không buông tha tôi. Tôi không muốn kết hôn với ngài, nhưng ngài luôn định kéo tôi đến bệ thờ bằng mọi cách. Tôi.”

Chàng thả nàng ra một cách đột ngột khiến Whitney giật lùi lại một bước. “Nếu ta có chút ý định nào về việc ‘kéo nàng đến bệ thờ,’” chàng nói ngắn gọn, “Nàng đã bị ra lệnh về nhà từ Pháp và mặc váy cưới vào. Tuy nhiên, sự thật đơn giản là ta không muốn một người vợ miễn cưỡng, lạnh lùng trên giường.”

Whitney quá nhẹ nhõm và vui mừng nên nàng hoàn toàn bỏ qua lời ám chỉ phóng đảng đến chiếc giường của anh ta. Nàng vung tay lên. “Chúa lòng lành, sao ngài không nói với tôi điều đó từ trước? Nếu ngài cảm nhận như vậy, thì ngài không cần phải phiền não với tôi thêm nữa.”

“Ý gì?”

“Ý là tôi sẽ trở thành người vợ miễn cưỡng, lạnh lùng nhất có thể tưởng tượng được.”

Một bên lông mày nhướng lên với vẻ đánh giá. “Nàng đang đe dọa ta?”

Whitney vội vã vừa lắc đầu vừa mỉm cười. “Tất nhiên là không. Tôi chỉ đang cố gắng giải thích rằng cảm giác của tôi đối với ngài sẽ không thay đổi.”

“Nàng khá là chắc chắn?”

“Hoàn toàn đơan chắc,” Whitney tươi tỉnh nói.

“Trong trường hợp đó, chẳng có mấy ích lợi để trì hoãn đám cưới lâu hơn, đúng không?”

“Cái gì?” Whitney há hốc miệng. “Nhưng ngài nói ngài sẽ không cưới tôi nếu tôi lạnh nhạt và không tự nguyện.”

“Ta nói ta không muốn như vậy. Ta không nói ta không, nếu nó phải như vậy.” Nói xong anh ta cộc lốc hất đầu về phía hai con ngựa và bắt đầu quay đi, để lại Whitney sợ đến chết đứng rằng anh ta có ý định đi thẳng về nhà và cho gọi một mục sư để chính thức hóa đám cưới của họ. Không nghi ngờ gì là anh ta đã có được giấy phép đặc biệt cho phép kết hôn! Tâm trí nàng điên cuồng tìm kiếm cách nào đó để tự cứu mình. Nếu nàng bỏ chạy, anh ta sẽ bắt kịp nàng; nếu nàng đe dọa, anh ta bỏ qua; nếu nàng từ chối, anh ta bắt buộc nàng.

Nàng lựa chọn giải pháp duy nhất mở ra cho nàng, nhục nhã nghĩ rằng sẽ phải cầu xin và dỗ ngọt. Đưa tay ra, nàng đặt một bàn tay lên tay áo anh ta. “Tôi muốn xin ngài một ân huệ, và ngài đã nói rằng ngài sẽ trao cho tôi trong phạm vi quyền lực của ngài - ?”

“Trong phạm vi quyền lực của ta,” chàng lạnh lùng chỉ ra, “và hợp lý.”

“Vậy hãy cho tôi thời gian? Tôi cần thời gian để vượt qua cảm giác tệ hại là trở thành một con tốt bất lực trong ván cờ do ngài và cha tôi chơi, và tôi cần thời gian để điều chỉnh với ý nghĩ về đám cưới của chúng ta.”

“Ta sẽ cho nàng thời gian, giả sử nàng sử dụng nó với sự thận trọng,” chàng thần nhiên đồng ý.

“Tôi sẽ,” Whitney đảm bảo, giờ thấy nói dối dễ hơn. “Ồ, và một thứ nữa: tôi muốn giữ kín danh tính của ngài và cuộc hôn nhân của chúng ta trong một thời gian.”

Biểu hiện của anh ta trở nên nghi ngờ một cách lạnh lùng. “Tại sao?”

Bởi vì tuần tới nàng sẽ bỏ trốn với Paul, Clayton sẽ trở nên giận dữ. Nhưng nếu nàng khiến anh ta trở thành một tên đại ngốc bằng cách công khai khinh bỉ anh ta trước mặt những người dân trong làng biết về sự đính hôn của họ, Chúa mới biết anh ta sẽ làm gì để trả thù.

“Bởi vì,” nàng thận trọng nói, “nếu mọi người biết về ngài - về chúng ta - họ sẽ muốn bàn tán về việc ngài là ai, chúng ta gặp nhau như thế nào và khi nào chúng ta kết hôn, và tôi sẽ cảm thấy áp lực hơn cả bây giờ.”

“Được rồi, chúng ta sẽ giữ bí mật trong lúc này.” Anh ta đưa nàng đi về chỗ con ngựa và dễ dàng nâng nàng lên yên ngựa. Nghĩ rằng chủ đề đã khép lại và cuộc gặp mặt của họ đã kết thúc. Whitney túm lấy dây cương của Khan, nóng lòng bỏ đi. Nhưng anh ta chưa chấm dứt, và toàn cơ thể nàng căng ra

trước sự đe dọa trả hình dưới giọng điệu lịch sự êm ái của anh ta. “Ta dành cho nàng thời gian nàng yêu cầu vì nàng nói muốn làm quen với ý nghĩ về cuộc hôn nhân của chúng ta. Nếu ta có lý do để nghĩ nàng muốn thời gian cho những mục đích khác, nàng sẽ không thích hậu quả đâu.”

“Ngài đã xong chưa?” Whitney hỏi, che giấu nỗi sợ của nàng đằng sau thái độ kiêu kỳ.

“Cho bây giờ,” chàng thờ dãi. “Chúng ta sẽ nói chuyện vào ngày mai.”

*****

Whitney dành thời gian còn lại trong ngày ở cùng với những người họ hàng. Với toàn bộ tương lai của nàng đang treo trên một sợi chỉ, nàng phải dốc hết sức để mỉm cười và nói chuyện với những con người thiện chí, vui vẻ này và phớt lờ những cái liếc mắt am hiểu của cha nàng. Khi bữa tối kết thúc, nàng cáo lỗi và chạy thoát về căn phòng yên tĩnh của mình.

Tối hôm đó, Anne đến để gặp nàng. Whitney, đang mong đến chết để được giải bày với bà cả ngày nay, đã nhảy lên từ chiếc ghế trường kỷ, vịn vịn hai bàn tay trong sự tức giận bị dồn nén. “Di Anne, tên bạo chúa đã man và ngạo mạn đó thực sự có ý định buộc cháu kết hôn với ông ta. Ông ta nói rất nhiều vào sáng nay.”

Ngồi xuống chiếc ghế trường kỷ, Anne kéo Whitney ngồi xuống cạnh bà, “Cháu yêu, đức ngài không thể buộc cháu kết hôn. Dĩ chắc chắn rằng Anh quốc có luật để ngăn chặn đức ngài làm điều đó. Như dĩ nhận thấy, vấn đề của cháu không phải là đức ngài có thể buộc cháu kết hôn hay không mà là chuyện gì sẽ xảy ra với cha cháu nếu cháu không làm như vậy.”

“Cha cháu không xem xét hậu quả đối với cháu khi ông đồng ý cuộc đính hôn đó, vì vậy cháu không cảm thấy một chút sự cần thiết nào để xem xét hậu quả xảy ra với ông ấy nếu cháu không đồng ý với cuộc hôn nhân đó. Cha không bao giờ yêu cháu, và cháu sẽ không yêu ông nữa.”

“Ta hiểu,” Anne nói, nhìn nàng thật gần. “Vậy thì tốt nhất là cháu sẽ cảm thấy như vậy.”

“Sao dĩ lại nói thế?”

“Bởi vì cha cháu đã sử dụng tiền Claymore đưa cho ông ấy. Nếu cháu từ chối thực hiện theo thỏa thuận hôn nhân, tất nhiên đức ngài sẽ yêu cầu hoàn trả lại tiền. Vì cha cháu không thể trả lại, ông ấy dường như sẽ phải sử dụng những năm cuối đời trong một nhà tù đầy chuột dành cho những con nợ. Nếu cháu còn chút tình yêu nào cho ông ấy, thật khó để cháu hạnh phúc với Paul khi biết rằng cháu chịu trách nhiệm về cảnh ngộ của ông ấy. Nhưng kể như cháu hoàn toàn chắc chắn rằng cháu không cảm thấy tội lỗi, chúng ta không cần để tâm đến chuyện này hay chuyện kia xảy ra với cha cháu nữa, đúng không?”

Cánh cửa đóng lại sau lưng dĩ nàng để lại Whitney ám ảnh với những hình ảnh khủng khiếp về cha nàng, rách rưới và bần thiu, mục rã trong căn ngục dơ dáy và thảm hại.

Phải có cách gì đó để hoàn lại cho Clayton Westmoreland số tiền mà anh ta đã giao cho cha nàng. Có lẽ nếu nàng và Paul sống cần kiệm, họ có thể trả nợ thay cho cha nàng trong vòng vài năm. Hoặc tốt hơn là, sẽ có cách nào đó chọc giận công tước để anh ta tự phá bỏ cuộc đính hôn, vì vậy không phải trả lại tiền. Hoặc tự nó vô hiệu? Bản thỏa thuận hôn nhân sơ bộ có hiệu lực như thế nào? Whitney tự hỏi.

“Chú Edward!” nàng bỗng nhiên thốt ra. Chú Edward sẽ không bao giờ đứng đó một cách vô ích trong khi biết rằng Whitney đang bị bắt buộc trao đổi cuộc đời của nàng với những món nợ của cha nàng. Có lẽ chú Edward có thể giúp đỡ cha nàng hoàn tiền cho Clayton - một giao dịch kinh doanh đơn thuần, tất nhiên. Riêng nàng cho rằng điền trang này có thể phụ thêm vào.

Nhưng chú Edward có đủ tiền để trả lại cho Clayton không? Giả như nàng biết bao nhiêu tiền đã được trao đổi. Nó phải cực kỳ lớn, bởi vì nó đã trang trải cho tất cả các chi phí sửa chữa ngôi nhà, hai tá ngựa mới, một tá đầy tớ và các khoản nợ của cha nàng nữa. 25,000 bảng? 30,000 bảng? Trái tim Whitney chùng xuống: Chú Edward sẽ không có nhiều như vậy.

*****

Khi Clarissa đi vào để đánh thức Whitney sáng hôm sau, bà thấy Whitney đang ngồi ở bàn viết, trầm ngâm gặm nhấm đuôi một chiếc bút lông.

Sau một phút cân nhắc, Whitney bắt đầu viết. Đôi mắt nàng sáng lên với sự hài lòng thỏa mãn khi nàng lịch sự giải thích với Clayton rằng nàng đã bị trật đầu gối và phải ở trên giường. Nàng ngọt ngào kết thúc rằng nàng mong đợi được gặp anh ta vào ngày hôm sau - nếu cơn đau của nàng đỡ hơn. Nàng ký nó một cách đơn giản, ‘Whitney,’ sau đó ngã lưng và tự chúc mừng chính mình.

Ý tưởng về một cái đầu gối bị thương là một ý tưởng hoàn hảo, vì những vết thương như thế không những đau đớn, mà còn kéo dài không thể đoán được. Ngày mai nàng có thể gửi cho anh ta một tin nhắn khô sở khác, và thêm vào vài chi tiết thuyết phục về vết thương tưởng tượng đã xảy ra như thế nào. Với may mắn nào đó, nàng có lẽ có thể tránh gặp mặt anh ta cho đến sau khi Paul trở lại!

“Cô muốn mặc gì khi gặp công tước hôm nay?” Clarissa hỏi.

Một nụ cười rạng rỡ tỏa ra trên khuôn mặt Whitney. “Tôi sẽ không gặp ông ta hôm nay, Clarissa. Hay ngày mai, hoặc ngày kia. Nghe này,” Whitney nói, và nhanh chóng đọc lời nhắn cho Clarissa.

“Ừm, cô nghĩ gì?” nàng hỏi, gấp lá thư lại và niêm lại với vài giọt sáp.

Giọng Clarissa sít lại đầy cảnh báo. “Tôi nghĩ đức ngài sẽ nhận ra ngay cô định làm gì, và sẽ làm âm ỉ lên quanh tai chúng ta, tôi không muốn điều đó tí nào. Cô nên hỏi Quý bà Anne trước khi gửi nó.”

“Tôi không thể đợi đi tôi ngủ dậy, và cô phải tham gia vào việc này,” Whitney kiên nhẫn giải thích. “Cô phải mang lời nhắn đến cho ông ta.”

Clarissa tái nhợt. “Tôi? Tại sao tôi phải làm điều đấy?”

“Bởi vì tôi cần biết chính xác ông ta phản ứng như thế nào, và tôi không thể trông chờ vào ai khác kể lại chuyện đấy.”

“Tìm tôi đập thành thịch chỉ khi nghĩ đến việc sai sót gì có thể xảy ra,” Clarissa phàn nàn, nhưng bà cảm lá thư đi. “Nếu đức ngài hỏi tôi về vết thương thì sao?”

“Cứ tự nghĩ ra câu trả lời,” Whitney vui vẻ khuyên. “Chỉ cần nhớ nói lại với tôi cô đã nói gì với ông ta để tôi không vô tình nói ngược với cô là được.”

Khi Clarissa ra đi, Whitney cảm thấy như thể một gánh nặng khủng khiếp đã cất khỏi đôi vai nàng. Vui vẻ ngậm nga, nàng đi đến tủ quần áo để chọn một chiếc váy để mặc.

Clarissa trở lại 20 phút sau đó, và Whitney vội vã lao ra từ phòng thay đồ. “Ông ta nói gì?” nàng nóng ruột hỏi. “Ông ta trông như thế nào? Kể với tôi mọi chuyện đi.”

“Ừm, công tước đang dùng bữa sáng khi tôi đến,” Clarissa nói, hồi hộp mân mê chiếc cổ áo hồ bột của chiếc váy đang mặc. “Nhưng người quản gia đưa tôi trực tiếp đến chỗ đức ngài khi tôi nói tôi là ai. Sau đó tôi đưa cho công tước lời nhắn và đức ngài đọc nó.”

“Ông ta không tức giận, đúng không?” Whitney gợi ý khi Clarissa rơi vào im lặng.

“Tôi không thể nói rằng đức ngài giận dữ, nhưng tôi cũng không nghĩ là đức ngài hài lòng.”

“Clarissa, vì Chúa! Ông ta nói gì?”

“Đức ngài cảm ơn tôi vì đã mang đến lời nhắn, sau đó ra hiệu cho một trong những tên đầy tớ trình thượng của đức ngài và tôi được đưa ra ngoài.”

Whitney không thể chắc chắn nàng nên cảm thấy nhẹ nhõm hay sợ hãi về phản ứng của anh ta, và khi ngày trôi qua, nàng phát hiện ra rằng sự trì hoãn của nàng không đáng vui như nàng mong đợi.

Đến buổi trưa, nàng nhảy lên mỗi lần có tiếng bước chân ở hành lang, nghĩ rằng nàng chuẩn bị được thông báo rằng Clayton đến viếng thăm. Giống như người đàn ông đó sẽ khăng khăng yêu cầu đi nàng đi cùng anh ta đến phòng ngủ của nàng, ngay cả khi điều đó sẽ xâm phạm sự đứng đắn một cách không thể tha thứ được.

Bữa tối được mang lên cho nàng trong một chiếc khay và Whitney ăn với sự cô độc buồn chán. Lần đầu tiên trong ngày, suy nghĩ của nàng trôi giạt đến Paul. Paul tội nghiệp, nàng nghĩ với vẻ ăn năn. Nàng đã bị vướng vào cái mạng lưới rối rắm này, cố gắng xoay sở tốt hơn và giỏi hơn Clayton, khiến nàng không dành một chút suy nghĩ nào cho người đàn ông nàng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Buổi sáng hôm sau, Whitney viết nhanh một lá thư cho vị hôn phu của mình, miêu tả chi tiết hơn về cơn đau khủng khiếp mà nàng phải chịu đựng do việc vụng về ngã xuống cầu thang, và năn nỉ khá là dễ thương để không gặp mặt vào ngày hôm nay. Mặc dù điều này có nghĩa là nàng sẽ có thêm một ngày cô đơn trong phòng vì nàng không muốn mạo hiểm bị bắt gặp ở tầng dưới cùng những người họ hàng nếu Clayton quyết định đích thân hỏi thăm về đau gối của nàng, Whitney cảm thấy sự cô đơn bắt buộc thậm chí còn giá trị hơn - không chỉ bởi vì nàng có thể tránh gặp Clayton, mà còn nàng có được sự hài lòng lớn vì đã qua mặt được anh ta.

“Cháu có thực sự nghĩ điều này là khôn ngoan không, cháu yêu?” Anne nhấn mặt trong khi đọc lá thư tình quái của Whitney. “Nếu cháu không ngừng chọc giận đức ngài, di không biết ông ấy có thể làm gì.”

“Ông ta không thể làm gì, Di Anne,” Whitney trấn an, niêm phong lá thư và đưa cho Clarissa để đi giao. “Di đã viết thư cho Chú Edward yêu cầu chú ấy nhanh chóng đến đây. Khi chú ấy đến, chú ấy sẽ nghĩ giúp cháu cách nào đó để thoát ra khỏi chuyện này. Trong thời gian đó, cháu tiếp tục trò đùa về cái đầu gối này cho đến khi có thể, sau đó cháu sẽ nghĩ đến việc gì khác. Có lẽ cháu có thể làm công tước chán ngấy mà bỏ đi,” Whitney cười to.

Clarissa quay lại để báo cáo với một giọng lo lắng rằng công tước đã đọc hết lời nhắn và nhìn bà với vẻ cực kỳ lạ lùng.

“Clarissa, làm ơn, cô có thể nói rõ hơn được không?” Whitney nồn nóng yêu cầu. “‘Lạ lùng’ theo kiểu gì?”

“Ồ, đức ngài đọc lá thư,” Clarissa đáp lại. “Sau đó nhìn tôi như thể ông ấy chuẩn bị cười. Nhưng đức ngài không chắc chắn là cười, và ông ấy lại ra lệnh cho một trong những tên đầy tớ vô cùng kiêu ngạo đưa tôi ra.”

Whitney cắn môi khi nàng cố lý giải phản ứng khó hiểu của Clayton, sau đó nàng gạt bỏ toàn bộ vấn đề với một cái nhún vai tươi tỉnh. “Ba chúng ta thực sự nên dừng lo lắng về mọi lời nói và cử chỉ của ông ta. Sau cùng thì,” nàng hóm hờ nói, thả người xuống chiếc ghế tràng kỷ, “cho dù ông ta có nghĩ cháu nói dối hay không, liệu ông ta có thể làm gì?”

Câu trả lời cho câu hỏi đó đến ngay sau bữa trưa trong một cỗ xe du hành sơn đen bóng lộn của Westmoreland được kéo bởi 4 chú ngựa đen hùng hổ trong những bộ yên cương bằng bạc. Một quý ông bệ vệ trong bộ trang phục tối màu bước xuống từ cỗ xe và nhanh nhẹn tiến về phía ngôi nhà. Trong bàn tay trái của ông ta là một chiếc túi da màu đen lớn và trong tay phải là một tấm danh thiếp in nổi mà ông đưa nó cho Sewell. “Tôi là Bác sĩ Whitticomb,” ông nói với người quản gia. “Tôi được lệnh đến đây từ Luân Đôn và được chỉ dẫn là gặp Quý bà Gilbert.”

Khi Anne gặp ông ta trong phòng khách, Bác sĩ Whitticomb lịch sự mỉm cười trước đôi mắt bối rối của bà và giải thích, “Đức ngài, Công tước của Claymore, cử tôi đến để kiểm tra đầu gối của Cô Stone.”

Quý bà Gilbert trở nên trắng bệch đến mức Bác sĩ Whitticomb sợ rằng bà sẽ phát ốm, nhưng sau khi yêu cầu ông đợi, bà rời phòng, nâng váy, chạy băng qua hành lang và leo lên cầu thang với tốc độ và sự nhanh nhẹn đáng nể ngay cả với một phụ nữ khỏe mạnh bằng nửa tuổi bà.

“Ông ta làm cái gì?” Whitney thét lên, nhảy dựng lên và khiến cuốn truyện Kiều hẫh và Định kiến trong lòng lao vút xuống sàn nhà. “Tại sao kẻ hèn hạ, thấp...”

“Sẽ có đủ thời gian cho tất cả những điều đó sau này, nếu chúng ta sống sót,” Anne hờn hển nói, đã cời khuy váy của Whitney với những ngón tay run rẩy và kéo nó qua đầu nàng không kiêu cách.

Clarissa đang kéo mạnh tấm chăn, sau đó bay đến tủ quần áo để giặt một chiếc áo choàng nhẹ khoác ngoài váy ngủ.

“Dì không thể nói với ông ấy rằng cháu đang ngủ hoặc điều gì đó và bảo ông qua quay lại Luân Đôn hay sao?” Whitney cầu xin khi nàng chui vào giường và kéo chăn lên.

“Bác sĩ Whitticomb,” Anne vừa nói vừa cố gắng thờ, “không phải ngốc nghếch, tin đi đi. Ông ta được cử đến để chữa trị đầu gối của cháu, và ông ta định làm chính xác như thế.” Quăng một ánh mắt thâm định lên Whitney, bà nói, “Clarissa, lấy hai chiếc gối và đặt chúng dưới đầu gối của Whitney. Sau đó lấy một ít thuốc muối trong phòng ta và đặt nó bên cạnh bàn. Cái đó sẽ có tác dụng tốt, ta nghĩ thế.” Bà bắt đầu tiến ra cửa. “Dì sẽ chặn Bác sĩ Whitticomb lại hết mức có thể để hai người có thời gian, nhưng đừng mong đợi là nhiều hơn vài phút.”

Clarissa vẫn còn mọc rễ trên sàn nhà với đôi mắt đờ đẫn, và hai bàn tay nắm chặt lưng một chiếc ghế. “Clarissa!” Quý bà Anne khắt khe nói. “Thậm chí đừng nghĩ đến chuyện ngắt xi!”

*****

“Tôi cảm ơn, Quý bà Gilbert, nhưng không,” Bác sĩ Whitticomb nói, lần thứ ba từ chối đồ ăn nhẹ mà Quý bà Anne cố gắng nhét cho ông với vẻ nhiệt tình lịch sự quá mức một cách rõ ràng. Ông đã trả lời những câu hỏi của bà về thời tiết ở Luân Đôn, thời tiết ở bên ngoài, và sự thú vị của chuyến đi của ông từ Luân Đôn. Khi bà cố gắng lôi kéo ông vào một cuộc thảo luận về việc họ sẽ mong đợi có bao nhiêu tuyết vào mùa đông này thì ông nói thẳng tuột, “Tôi tự hỏi tôi có thể gặp Cô Stone bây giờ không.”

Quý bà Anne dẫn ông lên tầng trên và đến cánh cửa thứ tư bên trái của hành lang. Sau một khoảng thời gian dài kỳ lạ, rốt cuộc cánh cửa được mở ra bởi một người hầu gái mập mạp lớn tuổi với chiếc mũ chụp đầu nằm lệch một cách kỳ cục trên mái tóc điểm bạc. Bác sĩ Whitticomb vốn không lạ gì với những quý cô trẻ được nuông chiều, giàu có và nóng nảy ngay lập tức cho rằng Cô Stone đã hư hỏng và bắt nạt người hầu gái tội nghiệp cho đến khi người phụ nữ đó trông như sẵn sàng ngắt xi.

Kết luận này được củng cố thêm bởi diện mạo của chính bệnh nhân, một quý cô trẻ với vẻ ngoài đẹp đến mức sững sốt và nước da hồng hào đang nằm trên một chiếc giường có màn trướng lớn, đang nhìn ông tiến lại gần với vẻ phản kháng được che giấu một cách kém cỏi. Một đôi mắt xanh-ngọc cau lại thoáng nán nã trên mặt ông, ngay sau đó di chuyển xuống chiếc áo choàng đen, rồi nhìn chăm chăm vào chiếc cặp đen ông mang theo với vẻ cảnh giác.

Động lòng, ông cố gắng làm sao nhãng bệnh nhân khỏi những suy nghĩ sợ hãi với chiếc cặp dụng cụ, Bác sĩ Whitticomb đặt nó xuống bên cạnh giường của nàng và nhẹ nhàng nói, “Đức ngài, Công tước của Claymore, quan tâm sâu sắc đến cô.”

Hai điểm sáng màu hồng xuất hiện trên gò má cao của nàng. Nàng thì thầm bằng một giọng nghèn nghẹn, “Đức ngài là hiện thân của lòng tốt và quan tâm.”

“Gần như vậy,” Bác sĩ Whitticomb đồng ý, trong khi không thể tin vào sự mỉa mai mà ông nghĩ mình nghe thấy. “Theo như tôi hiểu, Cô Stone,” ông nhanh nhẹn vào đề, “cô bị ngã khá nặng từ cầu thang xuống.” Với tay đến chiếc chăn, ông nói, “Hãy để tôi xem qua đầu gối nhé, được không?”

“Đừng!” nàng hét lên, giữ chặt chiếc chăn đến tận cái cằm xinh đẹp và nhìn ông với vẻ giết người.

Trong một phút ông kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm, nhưng sau đó ông nhận ra điều gì làm nàng căng thẳng và biểu hiện của ông dịu đi. Kéo một chiếc ghế lại gần giường, ông ngồi xuống. “Cô gái thân mến,” ông từ từ nói, “Chúng ta không còn ở trong thời kỳ mê muội nơi một cô gái phải tự tước bỏ quyền được chăm sóc bởi một bác sĩ có năng lực chỉ vì ông ta là đàn ông và cô ta là một phụ nữ. Tôi khen ngợi sự kín đáo của cô - Chưa biết chúng ta

hiếm khi thấy nó ở những cô gái trẻ ngày nay - nhưng đây không phải là thời điểm thích hợp cho điều đó, điều mà tôi chắc chắn rằng đi cô cũng nói như vậy. Giờ thì...” Ông vói tay để cổ gắng kéo chiếc chân ra, nhưng người bệnh nhân của ông siết chặt nắm đấm, dùng một lực tương đương để kéo nó theo hướng ngược lại.

Bác sĩ Whitticomb lùi lại và cau mày với vẻ giận dữ. “Tôi là một bác sĩ có năng lực với một số lượng bệnh nhân nữ rất nhiều, bao gồm cả Nữ hoàng, nếu điều đó trấn an được cô, Cô Stone.”

“Ôi, nó không trấn an tôi chút nào!” bệnh nhân của ông đối đáp bằng giọng khỏe mạnh đáng kể đối với một người được cho là đang trong một cơn đau khủng khiếp.

“Cô gái trẻ,” ông cảnh báo, “Tôi được công tước ra lệnh trực tiếp để kiểm tra đầu gối của cô và kê đơn thuốc chữa trị. Và,” ông thêm vào với vẻ đe dọa, “Đức ngài đã cho phép tôi được cưỡng chế cô, nếu cần thiết, để làm được điều đó.”

“Cưỡng chế!” Whitney bùng nổ. “Đồ tráo tráo không thể tin được! Ông ta nghĩ ông ta là ai để có thể làm một việc...” Nàng nuốt lại cơn bốc phét của mình, trong đầu đã hình dung ra Clayton lao đến phòng ngủ của nàng, bắt chấp mọi luật lệ về sự đúng đắn và thích hợp, và dùng sức mạnh ghim nàng xuống giường để Bác sĩ Whitticomb có thể kiểm tra đầu gối của nàng.

Hoảng sợ, nàng ra sức tìm ra cách nào đó ngăn cản người bác sĩ khám bệnh cho nàng. Sự kín đáo quá mức là hy vọng duy nhất của nàng. Hai hàng mi của nàng chớp chớp khép lại, sau đó mở ra để nhìn người đàn ông với vẻ xấu hổ quẩn rừ. E thẹn, nàng giật giật chiếc chân. “Tôi biết đối với ông tôi dường như rất ngớ ngẩn và ngu ngốc, Bác sĩ Whitticomb, nhưng tôi đơn giản là quá xấu hổ để bị quá phơi bày... trước một người hoàn toàn xa lạ, cho dù ông là một bác sĩ giỏi như thế nào.”

“Cô gái thân mến, rốt cuộc chúng ta chỉ đang nói đến việc ‘phơi bày’ đầu gối của cô.”

“Nhưng tôi không thể làm gì với những gì mình cảm thấy.” Whitney phản đối mạnh mẽ. “Ngài không biết về tôi, nhưng chắc chắn công tước, người đã hiểu tôi, sẽ cân nhắc những cảm giác tế nhị nhất của tôi trong việc này. Tôi khá là ngạc nhiên với sự vô tâm của công tước đối với...”

“Sự nhạy cảm về trình tiết?” người bác sĩ tự động gợi ý, thậm chí nghĩ rằng Claymore sẽ phải tự mình chuẩn bị tinh thần với cô gái trẻ này trong đêm tân hôn, và thật tốt vì công tước không phải là người không có kinh nghiệm trong những chuyện liên quan đến đàn bà.

“Chính xác! Tôi biết là ông sẽ hiểu.”

Bác sĩ Whitticomb lưỡng lự đầu hàng. “Được thôi, Cô Stone, tôi sẽ không kiểm tra đầu gối của cô với một điều kiện: Cô phải cho phép một bác sĩ địa phương kiểm tra nó.”

“Ngay lập tức!” Whitney đồng ý, rồi nở một nụ cười rạng rỡ với ông.

Ông cúi xuống đóng chiếc túi lại và cầm nó lên. “Cô có biết bác sĩ nào có kinh nghiệm với những vết thương bị gãy và bong gân - người mà cô có thể cảm thấy thoải mái không?”

“Bác sĩ nào có kinh nghiệm với những vết thương bị gãy và bong gân?” Whitney nhắc lại, cố gắng tìm kiếm cái tên nào đó để đưa cho ông. “Tại sao, phải. Phải, tôi biết,” nàng hài lòng tuyên bố.

“Ai?” Bác sĩ Whitticomb nhất quyết hỏi trong lúc đứng lên. “Tên ông ta là gì?”

“Thomas,” Whitney ngay lập tức đáp lại, mỉm cười rộng hơn với ý tưởng bất chợt của chính mình. “Tôi hoàn toàn tin tưởng vào ông ta, cũng như mọi người trong vòng vài dặm gần đây - bất cứ khi nào có ai bị bong gân hay gãy xương, họ đều được đưa đến cho Thomas để chữa trị.” Với một nụ cười duyên dáng, nàng nói. “Tạm biệt, Bác sĩ Whitticomb. Tôi rất cảm ơn vì đã đến và tôi cực kỳ xin lỗi vì những bất tiện mà ông gặp phải. Clarissa sẽ đưa ông ra.”

“Không cần phải chào tạm biệt tôi ngay như vậy,” Bác sĩ Whitticomb quả quyết. “Tôi sẽ trở lên để gặp cô sau khi tôi nói chuyện với Bác sĩ Thomas.”

“Ôi, Lạy Chúa!” Clarissa há hốc miệng, mò mẫm nắm lấy cột giường để đứng vững.

Bác sĩ Whitticomb lờ đi vẻ kích động của bà. Đưa tay vào trong túi áo ghi lê, ông lấy ra một chiếc đồng hồ mạ vàng nặng và liếc nhìn giờ, sau đó đóng nó lại. “Người đánh xe và xe của công tước đang chờ, vì vậy nếu ai có lòng tốt đưa tôi trực tiếp đến chỗ Bác sĩ Thomas, tôi sẽ gặp và tự đảm bảo với chính mình về độ tin cậy của ông ấy và sau đó mang ông ấy trở lại đây cùng tôi.”

Whitney nhom lên trên hai khủy tay. “Để làm gì? Ý tôi là, tôi vừa mới đảm bảo với ông là ông ấy tin cậy được. Ông có thể tin tưởng vào lời nói của tôi.”

“Không, tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể. Thậm chí nếu tôi sẵn lòng giao phó sức khỏe của cô cho vài đồng nghiệp không quen biết, điều mà tôi sẽ không làm, tôi có thể đoán chắc với cô rằng công tước không bao giờ cho phép điều đó. Thực ra, chúng tôi đã bàn luận là gọi cho Granheim ở Đức; ông ấy là một bác sĩ giỏi với những vết thương ở khớp. Và còn có Johanssen ở Thụy Điển-”

“Ông ta không dám thể!” Whitney trả lời.

“Thực tế là,” Bác sĩ Whitticomb rầu rĩ thừa nhận, “Việc mời họ đến kiểm tra đầu gối cho cô là ý kiến của tôi. Claymore nghĩ tốt nhất là tôi nên gặp cô trước. Đức ngài có vài nghi ngờ - ở - nhất định về mức độ nghiêm trọng của vết thương. Quý bà Gilbert,” ông nói, “Liệu bà có thể chỉ tôi đến chỗ Bác sĩ

Thomas?” Ông bắt đầu tiến ra cửa, nhưng dừng lại giữa đường khi, có một tiếng rên tắc nghẹn từ người đang ở trên giường, tiếp theo là một tràng nhận xét chua cay về tính cách và tính tình của ai đó, thêm thắt với những từ như phóng đăng, tồi tệ, hèn hạ và đạo đức giả một cách tùy tiện.

Bác sĩ Whitticomb quay lại trong sự ngạc nhiên. Cô gái trẻ e thẹn, kín đáo đã thờ dài và ốm yếu trên giường chỉ một phút trước đó đã biến mất. Đôi môi ông co rúm lại vì buồn cười và ngưỡng mộ khi ông chiêm ngưỡng người đẹp nóng tính hiện giờ đang ngồi dựng dậy trước những chiếc gối, và chắc chắn đang phát ra một cơn giận dữ đầy bão tố.

“Bác sĩ Whitticomb,” người đẹp quát ông, “Tôi thực sự không thể chịu đựng chuyện này thêm một giây phút nào khác. Vì tình yêu với Chúa, hãy nhìn cái đầu gối của tôi trước khi người đàn ông đó mang tất cả thầy lang trên Châu Âu đến bên giường tôi!”

“Cá nhân tôi không bỏ qua cho những tên lang băm,” Bác sĩ Whitticomb nhận xét khi ông bước đến giường và đặt chiếc cặp dụng cụ xuống. Lần này không hề có sự kháng cự khi ông kéo chăn ra. Ông gạt chiếc áo khoác bên dưới đuôi của nàng ra để lộ ra một cặp chân dài thon thả, một trong chúng gác lên một đồng gối.

“Thật lạ,” ông nói, nén lại một nụ cười khi ông liếc nhìn người bệnh nhân chống đối của mình. “Phải, thật ra - tôi đã cho rằng chỗ phòng lên là do đồng gối này.”

Whitney cau mày nhìn ông. “Tôi không thấy có gì ‘lạ’ khi có hai chiếc gối chống đỡ một cái đầu gối bị thương.”

“Tôi khá đồng ý với cô về điều đó.” Ánh mắt của Bác sĩ Whitticomb lấp lánh. “Nhưng trừ phi tôi đã đọc nhầm lá thư cô gửi cho công tước, nó nói rằng đầu gối trái của cô bị thương. Nhưng ở đây chúng ta thấy là đầu gối phải của cô đang gác lên đồng gối này.”

Ngón tay ông chỉ vào cái chân sai của Whitney với vẻ buộc tội và Whitney đỏ mặt. “Ồ, điều đó,” nàng vội vã nói. “Chúng tôi nâng cái chân phải lên để nó không vào vào chân trái.”

“Suy nghĩ rất nhanh, cô gái thần mẫn,” Bác sĩ Whitticomb nói với một tiếng cười khoái trá.

Whitney nhắm mắt lại vì chán nản. Nàng không thể lừa bịp ông ấy.

“Không có vẻ gì là bị sưng,” Ngón tay ông nhẹ ấn vào đầu gối phải của nàng, rồi đầu gối trái, rồi lại bên phải. “Cô có cảm thấy đau ở đây chút nào không?”

“Bác sĩ Whitticomb,” Whitney nói với một nụ cười từ bỏ run run trên môi nàng, “Ông có tin không, thậm chí trong một giây, rằng tôi đang đau đớn?”

“Không, thực sự tôi e là không,” ông thừa nhận với vẻ thành thật tương đương. “Nhưng tôi phải nói rằng tôi ngưỡng mộ tài khéo léo của cô biết được đầu là lúc phải quăng ra lá bài và tuyên bố thua cuộc.” Ông chỉnh chiếc chăn lại và ngã lưng trên ghế, nhìn nàng trong sự im lặng trầm tư.

Ông không thể không ngưỡng mộ khí khái của cô gái. Cô đã tiến hành một kế hoạch và làm hết sức mình để có thể thực hiện nó. Và bây giờ, khi cô đã bị thất bại, cô thừa nhận chiến thắng của ông mà không hề hối tiếc, không có vẻ sung sĩa hay hờn dỗi màu mè, không nước mắt hay van xin. Chết tiệt nếu ông không thích cô vì điều đó! Sau một phút, ông ngồi thẳng dậy và mau mắn nói, “Tôi cho rằng chúng ta nên thảo luận tôi sẽ làm gì sau đây.”

Whitney lắc đầu. “Không cần phải giải thích. Tôi biết ông phải làm gì.”

Bác sĩ Whitticomb trao cho cô một nụ cười hài hước. “Đầu tiên, tôi sẽ yêu cầu một chiếc giường nghỉ ngơi không bị làm phiền và thoải mái trong 24h tới. Không phải cho cô” - ông cười trước vẻ mặt hờn hờ của Whitney - “mà là cho người hầu gái tội nghiệp đang bị bao vây đằng sau tôi, người đang bị giằng xé giữa việc túm lấy một vật nặng gần nhất và phang cho tôi đến bất tỉnh hoặc ngắt xiù ngay lập tức.” Nhặt một lọ nước muối từ chiếc bàn bên cạnh, ông đưa nó cho Clarissa. “Nếu bà muốn có vài lời khuyên miễn phí từ một thầy thuốc cực kỳ cao giá,” ông nghiêm trang nói với bà, “bà sẽ không tham gia vào những mưu đồ tình quái đáng yêu này. Bà không có sức khỏe cho việc đó. Bên cạnh đó, mặt bà gần như là bản đúng chủ nhân của mình.”

Khi Clarissa đóng cánh cửa sau lưng mình, Bác sĩ Whitticomb quay ánh mắt về Quý bà Gilbert, người đang đi vòng qua giường và đứng bên cạnh Whitney, đợi chờ như một người đàn ông bị kết án trong cùng phòng tù để chia sẻ án phạt với cháu gái mình. “Bà, Quý bà Gilbert, cũng không khá hơn người hầu gái đó. Ngồi xuống đi.”

“Tôi ổn cả,” Quý bà Anne lầm bầm nhưng bà ngồi phịch xuống giường.

“Phải tốt hơn là ổn cả,” Bác sĩ Whitticomb cười khi. “Khá là hoàn hảo, tôi nên nói vậy. Bà chưa bao giờ phản bội cháu gái mình cho dù là một thoáng trong ánh mắt.” Whitney là đối tượng tiếp theo của ánh mắt xuyên thấu của người bác sĩ. “Giờ thì, cô nghĩ chồng tương lai của cô sẽ phản ứng như thế nào trước sự lừa dối này của cô?”

Whitney nhắm mắt lại trước hình ảnh đáng sợ của một Clayton điên cuồng, đôi mắt xám như băng và giọng nói rung lên với sự giận dữ lạnh lẽo. “Ông ấy sẽ rất giận dữ,” cô thì thầm, “nhưng đó là rủi ro mà tôi chấp nhận.”

“Vậy, không có lợi ích gì với việc thú nhận về sự lừa dối này, đúng không?”

Mắt Whitney vụt mở. “Tôi, thú nhận? Tôi nghĩ ông sẽ nói với ông ấy sự thật.”

“Sự thật mà tôi phải nói, cô gái trẻ, là như thế này: Một vết thương ở khớp, bất cứ khớp nào, có thể khó khăn, thậm chí là không thể chẩn đoán được. Mặc dù không có sưng tấy, tôi cũng không thể hoàn toàn bác bỏ khả năng là đầu gối của cô bị thương đúng như những gì cô tuyên bố. Hơn cả thế, bất

cứ sự tiết lộ nào nhiều hơn sẽ phải đến từ cô. Tôi ở đây như là một thầy thuốc, cô biết đấy, không phải là một người đưa tin.”

Tinh thần của Whitney bay lên. Nàng gật một chiếc gối ở bên cạnh và ôm nó vào ngực, cười phá lên vì nhẹ nhõm và biết ơn. Sau khi cảm ơn ông đến ba lần, nàng nói, “Tôi không nghĩ rằng ông có thể nói với công tước rằng tôi nên nghỉ ngơi trên giường?”

“Không,” Bác sĩ Whitticomb nói thẳng băng. “Tôi không thể và không làm như vậy.”

“Tôi có thể hiểu được,” Whitney rộng lượng nói, “Đó chỉ là một ý nghĩ.”

Vươn tay ra, ông cầm lấy bàn tay Whitney trong tay mình và dịu dàng mỉm cười. “Cô gái thân mến, tôi đã là một người bạn lâu năm của gia đình Westmoreland. Cô sẽ sớm trở thành một Westmoreland, và tôi muốn nghĩ rằng chúng ta cũng là bạn bè. Được không?”

Whitney sẽ không trở thành một Westmoreland, nhưng nàng gật đầu chấp nhận lời đề nghị tình bạn của ông.

“Tốt. Vậy cho phép tôi lạm dụng tình bạn mới này của chúng ta bằng cách nói với cô rằng từ chối sự bầu bạn của vị hôn phu của cô để đạt được bất cứ điều gì cô muốn, không những là ngu ngốc mà còn mạo hiểm. Tôi thấy rõ ràng là công tước đặc biệt yêu thương cô, và tôi tin rằng đức ngài sẽ tặng cô mọi điều cô muốn nếu cô đơn giản chỉ dành cho anh ta nụ cười đáng yêu của cô và yêu cầu điều đó.”

Để nhấn mạnh thêm, ông nói, “Lừa dối và mảnh khỏe không mang lại cho cô ích lợi gì, cô bé, và còn hơn thế nữa, chúng sẽ đẩy cô hoàn toàn chẳng đi đến đâu với công tước. Anh ấy đã quen những người phụ nữ thành thạo hơn cô trong việc dối trá và thủ đoạn, và tất cả những gì những người đó có được từ anh ấy là một cơ hội tiêu khiển vô nghĩa trong một thời gian rất ngắn. Trong khi cô, bằng cách trực tiếp và thẳng thắn như tôi cảm thấy rằng cô như vậy, đã đạt được thứ mà gần như những phụ nữ khác mong muốn nhất. Cô,” ông nói, “đã có được lời cầu hôn của công tước.”

Pháo hoa nổ tung đằng sau mắt Whitney; những hồi chuông vang lên lách cách trong tai nàng. Tại sao tất cả mọi người hành động như là nàng vừa được trao cho một vương miện bằng ngọc ngà bởi vì Clayton Westmoreland đã bước xuống từ địa vị cao ngất ngưỡng của anh ta và hạ cổ cầu hôn một cô nàng bé nhỏ may mắn là nàng? Điều đó là xúc phạm! Mất danh giá! Bằng cách nào đó nàng cố gắng gật đầu và nói, “Tôi hiểu lời khuyên của ông có ý tốt, Bác sĩ Whitticomb. Tôi - tôi sẽ nghĩ về điều đó.”

Ông đứng lên và mỉm cười với nàng. “Cô sẽ nghĩ về điều đó, nhưng cô không định làm theo, đúng không?” Khi Whitney không trả lời, ông cúi xuống và vỗ vào vai nàng. “Có lẽ cô biết tốt nhất nên giải quyết với đức ngài như thế nào. Đức ngài khá là bận rộn với cô, cô biết không. Thực ra, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày có ai đó hay thứ gì đó khiến anh ta bối rối. Nhưng cô, cô gái thân mến, đã đến rất gần với điều đó. Khi tôi đến từ Luân Đôn sáng nay, tôi thấy đức ngài lơ lửng giữa giận dữ và muốn cười. Một phút, đức ngài khá sẵn sàng để bẻ gãy cái cổ xinh đẹp của cô vì đã trưng ra ‘màn hài kịch này’, tôi tin rằng anh ta gọi nó như vậy. Lát sau công tước phá lên cười và thiết đãi tôi những câu chuyện về cô. Người đàn ông đó bị giằng xé giữa sự vui vẻ và ý muốn giết người.”

“Vì vậy khi ông ta không thể chọn lựa giữa hai điều đó, ông ta gửi ông đến đây để dạy tôi một bài học,” Whitney kết luận một cách tối tăm.

“Ồ, phải,” Bác sĩ Whitticomb vừa nói vừa cười khoái trá. “Tôi gần như nghĩ rằng đó là ý định của công tước. Tôi thú nhận rằng tôi cảm thấy phần nào giận giữ khi tôi phát hiện ra rằng bệnh nhân mà vì thế tôi bị kéo ra khỏi nhà và vượt qua một nửa nước Anh để chữa trị lại là giả vờ. Nhưng giờ tôi đã ở đây, tôi dám nói rằng tôi sẽ không để lỡ nó vì bất cứ điều gì.”

Vui vẻ, Whitney bức dọc nghĩ khi nàng ăn tối cùng những vị khách ở trong nhà tối hôm đó, không phải là liều thuốc xoa dịu cho nỗi đau khổ, mà là chất kích thích. Nhưng rồi, không có gì dường như có thể giúp được. Trong nỗ lực nâng đỡ tinh thần ủ dột của nàng, nàng đã quan tâm nhiều hơn đến vẻ bề ngoài của mình và thậm chí đã mặc một chiếc váy mới - một bộ váy may sẵn màu xanh phấn mềm mại. Ở cổ và tai nàng là những viên ngọc xa phía màu xanh lơ bao quanh bởi những viên kim cương mà nàng đã mua vào ngày cuối cùng ở Paris. Tóc nàng đã được chải ngược ra sau trán và được giữ lại bởi một chiếc trâm đính kim cương, phần còn lại buông một cách tự nhiên qua vai và rủ xuống lưng nàng.

Tôi là một người phụ nữ bị quản thúc, nàng nghĩ khi thất thần dùng đĩa đâm vào con hàu. Anh ta đã chỉ trả cho những quần áo nàng đang mặc, đồ trang sức, thậm chí là đồ lót. Để bồi thêm cho cảm giác tội tệ của nàng, ánh mắt như nhỏ dãi của người anh họ Cuthbert vẫn cứ liếc xéo về phía nàng khi anh ta cố gắng lén lút nhìn vào những gì mà vật áo của nàng che giấu.

Cha nàng, nàng đề ý, đang cư xử với sự vui vẻ đầy giả tạo, tuyên bố với những vị khách của ông rằng ông hạnh phúc như thế nào khi họ đến đây, và ông sẽ buồn như thế nào khi họ ra về vào ngày mai. Whitney nghĩ có thể ông thấy tiếc để họ đi. Sau cùng, ông đã sử dụng họ một lá chắn để cách ly khỏi cơn giận dữ ngay trước mắt của nàng. Thật quá tốt, Whitney nghĩ. Nàng cũng không muốn một cuộc đối mặt với ông. Tất cả cảm giác của nàng đối với ông bây giờ là một sự lạnh lẽo hư không.

Sau khi các quý ông thưởng thức rượu và xì gà, họ tham gia với các quý bà ở phòng khách, nơi những chiếc bàn đã được bố trí để chơi bài Uýt. Ngay khi Cuthbert nhìn thấy nàng, anh ta bắt đầu tiến về phía bàn của nàng. Anh ta trông vênh vang, bắt đầu hỏi đầu, và đối với Whitney, hoàn toàn ghê tởm. Lầm bầm nãy lời cáo lỗi nhanh chóng với Di Anne về việc không muốn chơi bài Uýt, Whitney cuống cuống đứng lên và rời phòng.

Nàng đi thơ thẩn trong hành lang phía sau và vào trong thư viện, nhưng không thể tìm thấy thứ gì thú vị giữa hàng trăm cuốn sách xếp hàng trên kệ ở đó. Những phòng khách nhỏ khác đã được sử dụng để chơi trò chơi, và Cuthbert thì ở trong phòng khách chính. Trong bất cứ hoàn cảnh nào Whitney cũng không thể chịu đựng thêm một phút nào gần anh ta, khiến nàng chỉ còn hai sự lựa chọn là trở lại phòng và những vấn đề đau đầu sẽ hành hạ nàng ở đó, hoặc đi đến phòng làm việc của cha nàng.

Nàng chọn cách sau, sau khi Sewell mang cho nàng một bộ bài và thêm một khúc gỗ vào ngọn lửa cháy bập bùng trong lò, Whitney yên vị trong một chiếc ghế lưng cao trước lò sưởi. Minh đang trở thành một nhà ẩn dật, nàng nghĩ, chậm rãi tráo bộ bài, sau đó đặt từng con bài xuống chiếc bàn ốp gỗ trước mặt nàng. Nàng nghe tiếng cửa mở phía sau lưng. “Gi thế, Sewell?” nàng hỏi mà không ngoái lại nhìn.

“Không phải Sewell, Em họ Whitney,” một giọng nói ề a trầm bổng. “Là anh, Cuthbert.”

Anh ta đi thong thả đến đứng trước chiếc ghế của nàng nơi có thể giúp anh ta chiêm ngưỡng được phần da thịt nhô lên màu kem phía trên vạt áo nàng. “Em đang làm gì ở đây?”

“Nó được gọi là trò chơi bài một người,” Whitney giải thích bằng giọng lạnh lùng, không khách khí, “hay Napoleon ở St.Helena. Nó chỉ có thể chơi bởi một người.”

“Anh chưa bao giờ nghe về nó,” Cuthbert nói, “nhưng em phải chỉ cho anh xem chơi như thế nào đây.”

Nghiến răng, Whitney tiếp tục chơi. Mỗi lần nàng nghiêng về phía trước để đặt một con bài xuống bàn, Cuthbert cũng nhào về phía trước, giả vờ quan tâm đến cách chơi trong khi ánh mắt anh ta chọc vào vạt áo nàng. Không thể chịu đựng nó lâu hơn, Whitney đập những con bài xuống và đứng vụt dậy với vẻ bức bối cáu tiết. “Anh có phải nhìn chăm chăm vào tôi thế không?” nàng quát lên.

“Có,” Cuthbert rên rỉ, túm lấy tay và cố gắng kéo nàng về phía anh ta, “Anh phải làm như vậy.”

“Cuthbert,” Whitney đe dọa, “Tôi cho anh ba giây để bỏ tay ra khỏi tôi trước khi tôi bắt đầu hét lên cho cả nhà nghe thấy.”

Không mong đợi, Cuthbert làm như được ra lệnh, nhưng khi tay anh ta buông xuống, thì người anh ta lại nói tiếp. Quỳ xuống bằng một đầu gối, anh ta đặt một tay lên tim mình, chuẩn bị một lời cầu hôn. “Em họ Whitney,” anh ta khàn giọng lắm bầm, tự cho phép mình âu yếm nàng bằng trí tưởng tượng từ đầu ngón chân đến đỉnh đầu và ngược xuống. “Anh phải nói với em những điều trong trái tim và tâm trí anh-”

“Tôi biết điều gì có trong đầu anh,” Whitney gay gắt chen vào. “Anh đã đóng đưa với tôi hàng giờ. Bây giờ hãy đứng lên đi!”

“Anh phải nói ra,” anh ta nhất quyết nói tiếp với giọng to dần. Bàn tay mập ú của anh ta lần mò chân váy màu xanh của nàng và Whitney giật phắt chiếc váy đi, nửa phần đã bị thuyết phục rằng anh ta định nâng nó lên và ngó vào bên dưới. Bị tước khỏi chân váy nàng, bàn tay anh ta trở lại bao phủ lên trái tim anh ta. “Anh ngưỡng mộ em với từng tế bào của cơ thể anh. Anh có lòng yêu mến sâu sắc đối với-” Nuốt khan, anh ta bỏ dở và nhìn trừng trừng vào một điểm phía sau nàng.

“Ta thành thật hy vọng,” một giọng chế nhạo ngân nga phát ra từ ngưỡng cửa, “đã không xen ngang vào thời điểm cầu nguyện của một người đàn ông thành khẩn?” Bước về phía Whitney, Clayton nhìn xuống Cuthbert đang giận dữ cho đến khi rót cuộc tên anh họ của Whitney lao đảo đứng lên chân mình.

“Em họ tôi đang dạy tôi một trò chơi bài, và chỉ chơi được một người,” anh ta nói.

Về hải hước rộng lượng trong biểu hiện của Clayton biến mất. Với một cái hắt đầu cụt lùn về phía cửa, chàng nói. “Giờ anh đã học, đi và thực hành đi.”

Cuthbert siết chặt nắm đấm, ngáp ngừng, nhìn đường nét cằm đầy quyết đoán lạnh lùng của đối thủ thêm một giây, và bỏ đi. Whitney nhìn cánh cửa đóng lại sau lưng anh ta và nhìn lên Clayton với vẻ biết ơn nhẹ nhõm. “Cảm ơn, tôi-”

“Ta nên bẻ gãy cổ nàng!” Clayton ngắt lời.

Quá muộn, Whitney nhận rằng nàng không đến đứng suốt khoảng thời gian vừa rồi trên đầu gối ‘bị thương’ của mình.

“Cho phép ta chúc mừng một ngày làm việc hiệu quả của Quý cô,” chàng nói lạnh tanh. “Trong vòng ít hơn 12 tiếng đồng hồ, nàng đã mang Whitticomb đứng về phía nàng và Cuthbert quỳ xuống chân nàng.”

Whitney nhìn anh ta đăm đăm. Mặc dù giọng điệu của anh ta rất nghiêm trọng, một góc miệng của anh ta đang cong lên thành một cái gì đó trông đáng nghi như là một nụ cười. Nghĩ rằng nàng đã run lên vì sợ hãi khi nghĩ rằng anh ta giận dữ! “Đồ ác quỷ!” Nàng thì thầm, giằng xé giữa việc cười phá lên và tức giận.

“Ta khó có thể miêu tả nàng như là một thiên thần,” Clayton mĩa mai.

Cả ngày, tâm trạng của Whitney đã náo động dữ dội giữa giận dữ, kinh hoàng, sợ hãi và nhẹ nhõm, nhảy từ điểm thảm họa gần kề đến con đường giải thoát chật hẹp tiếp theo. Và bây giờ, nhìn lên người đàn ông đẹp trai khó hiểu đang thấy buồn cười thay vì tức giận như nàng nghĩ, một chút kiểm chế cuối cùng của nàng tuột đi. Nước mắt của nhẹ nhõm đến kiệt sức tuôn ra từ đôi mắt xanh lục của nàng. “Đây là một ngày tồi tệ nhất,” nàng thì thầm.

“Có lẽ bởi vì nàng đang nhớ ta,” chàng nói với nhạo báng mỉa mai khiến đôi vai Whitney rung lên vì cười.

“Nhớ ngài?” nàng cười khúc khích một cách ngờ vực. “Tôi có thể vui sướng mà giết chết ngài.”

“Ta sẽ quay lại ám ảnh nàng,” chàng đe dọa với một nụ cười nhả nhỏ.

“Và đó,” nàng nói, “là lý do duy nhất vì sao mà tôi chưa thử.” Không hề báo trước, một tiếng cười khúc khích bỗng trở thành một tiếng nắc nắc ghen và nước mắt rơi ròng rã xuống má nàng.

Cánh tay Clayton dịu dàng trượt quanh nàng. Chàng đang mời gọi sự an ủi, và Whitney chấp nhận nó. Xoay người trong vòng tay chàng, nàng vui mặt

vào chiếc áo khoác xám nhạt và khóc cho hết những muộn phiền của nàng trong vòng ôm của người đàn ông chịu trách nhiệm gây ra chúng. Khi cuối cùng những giọt nước mắt đã rơi, Whitney vẫn đứng yên, má nàng dựa vào bức tường vững chãi nhưng dễ chịu của ngực chàng.

“Giờ thấy tốt hơn không?” chàng thủ thỉ.

Whitney bẽn lèn gật đầu và chấp nhận chiếc khăn tay đưa ra của chàng, rồi nhắm mắt. “Tôi không thể nhớ đã khóc kể từ khi 12 tuổi, nhưng kể từ khi trở lại đây vài tuần qua, cứ như là tôi sẽ khóc mãi.” Nhìn lên, Whitney ngạc nhiên trước vẻ hối tiếc tha thiết trong mắt chàng. “Tôi có thể hỏi ngài vài điều không?” nàng dịu dàng nói.

“Bất cứ điều gì,” Clayton trả lời.

“Trong phạm vi quyền lực, và hợp lý, đương nhiên,” Whitney nhắc nhở chàng với một nụ cười nửa miệng vẫn còn vương nước mắt.

Chàng chấp nhận sự chế nhạo nhẹ nhàng của nàng với một cái nghiêng đầu hài hước.

“Điều gì khiến ngài làm điều cổ hủ này?” nàng nhẹ nhàng hỏi chàng mà không hề có ác ý. “Điều gì khiến ngài đến gặp cha tôi, mà không nói với tôi trước, trong khi biết rất ít về tôi?” Mặc dù biểu hiện của chàng không có gì thay đổi, nhưng Whitney có thể thấy những bắp cơ của chàng cứng lại, và nàng nhanh chóng giải thích, “Tôi chỉ đang cố gắng hiểu điều gì đã làm ngài nghĩ về chuyện đó. Chúng ta đã làm quen không vui vẻ lắm ở buổi dạ hội nhà Armand. Tôi chế nhạo tước hiệu của ngài và cự tuyệt sự theo đuổi của ngài, nhưng ngài lại quyết định cưới tôi, trong tất cả mọi người. Tại sao lại là tôi?”

“Nàng nghĩ tại sao ta chọn nàng?”

“Tôi không biết. Không có người đàn ông nào cầu hôn một phụ nữ chỉ để làm cô ta khổ sở và phá hoại cuộc đời cô ta, vì vậy ngài phải có một lý do khác.”

Mặc dù lời nói của nàng xúc phạm một cách không chủ ý, Clayton vẫn cười. Nàng đang để chàng ôm nàng, và chàng cảm thấy có thể cực kỳ kiên nhẫn. “Nàng không thể kết tội ta vì muốn có nàng, trừ phi nàng kết tội tất cả những người đàn ông khác đã như vậy. Và hôn nhân sắp đặt có thể là Cổ hủ, nhưng nó là thông lệ trong những gia đình danh giá nhất trong nhiều thế kỷ.”

Whitney thở dài. “Có lẽ về phía ngài, nhưng phía tôi thì không. Và tôi không thể tin rằng có cơ hội nào cho những cuộc hôn nhân đó rằng hai người có thể dần dần thích nhau, hay thậm chí nảy sinh tình cảm với đối phương.”

“Nàng có thể thành thật mà nói rằng nàng không thỉnh thoảng cảm thấy thích ta?” chàng nhẹ nhàng tiếp tục. “Cho dù là ngược lại với ý chí của nàng?” Không hề có sự mỉa mai hay thách thức trong giọng nói của anh ta xứng đáng với một sự chối cãi vô lý, và bản tính ngay thẳng bẩm sinh của Whitney ngăn nàng không tấn công khi không có sự khiêu khích. Nàng nhún vai không thoải mái và nhìn đi chỗ khác. “Thỉnh thoảng.”

“Nhưng luôn luôn ngược lại với ý chí của nàng?” Clayton trêu.

Whitney không thể không mỉm cười. “Ngược lại với ý chí của tôi, và ngược lại với sự đánh giá đúng đắn của tôi.” Ánh mắt của chàng ám lên và Whitney thận trọng thay đổi chủ đề. “Ngài hứa nói với tôi lý do ngài muốn kết hôn với tôi, và ngài chưa nói.”

“Làm sao ta biết được là khi đến đây nàng đã sẵn sàng cảm ghét ta kể từ giây phút nhìn thấy ta?” Chàng trả treo.

“Clayton!” Whitney buột miệng, sau đó sững người vì ngạc nhiên trước âm thanh giọng nói của mình sử dụng tên của anh ta. Nàng vội vàng sửa chữa lỗi của mình. “Đức công tước, tôi thích xưng hô như thế hơn cách kia. Đức công tước,” nàng kiên trì một cách ngoan cố khi sự thân mật dễ chịu của cuộc đính hôn giữa họ bắt đầu rạn nứt, “Ngài trả lời cho tất cả các câu hỏi của tôi bằng những câu hỏi! Điều gì đã khiến ngài đến đây và cầu hôn tôi?” Cuối cùng Whitney cũng nhận ra rằng cánh tay anh ta đang vòng quanh nàng, và nàng giật ra. “Và đừng phiền phức cố nói với tôi rằng ngài nghĩ ngài yêu tôi.”

“Không,” Clayton điềm đạm đồng ý. “Như nàng đã chỉ ra, lúc đó ta biết quá ít về nàng.”

Whitney quay lưng về phía anh ta, không thể hiểu tại sao câu trả lời đó lại làm nàng tổn thương. “Tuyệt vời!” nàng cay đắng nói. “Giờ thì mọi việc hoàn toàn rõ ràng. Ngài gặp tôi một hoặc hai lần, không biết gì về tôi - không quan tâm gì đến tôi - ngài đến Anh và mua tôi từ người cha tham lam không đồng xu dính túi của tôi, người đã lao vào một cuộc mặc cả ra trò và sau đó gọi tôi về để giao cho ngài!” Nàng quay ngoắt người, sẵn-sàng-nóng-vội-cho-một-cuộc-chiến, nhưng Clayton đơn giản đứng đó, bình thản và không lay chuyển, từ chối không tiếp nhận lời thách thức của nàng.

Trong nỗi chán chường giận dữ, Whitney ngồi sụp xuống chiếc ghế nàng đã ngồi trước đó, và nhặt những con bài lên. “Đây là trò chơi bài một người,” nàng nói, có ý xua đuổi chàng khi nàng tiếp tục trò chơi đang dở. “Nó rất phổ biến ở Pháp, nhưng chỉ có thể chơi được bởi một người.”

Clayton nhìn nàng. “Trong lúc này, thừa phụ nhân, dường như nó yêu cầu hai người.” Nghiêng người xuống, chàng khéo léo thực hiện 4 bước đi hiển nhiên mà Whitney đã bỏ qua bởi Cuthbert cứ đeo bám bên cạnh nàng.

“Cảm ơn,” Whitney nói. “Nhưng tôi muốn chơi một mình hơn.”

Anh ta quay người đi về phía cánh cửa, Whitney nghĩ rằng cuối cùng anh ta cũng bỏ đi. Thay vào đó anh ta nói nhỏ với người đầy tớ, và một phút sau trở lại chiếc bàn và đặt trước mặt nàng một chiếc hộp gỗ hoa hồng chạm trổ cầu kỳ của cha nàng. Nấp hộp bật mở và để lộ những chồng đồng tiền bằng gỗ. Whitney nhận ra chúng giống như những đồng tiền mà Chú Edward và những người bạn của ông thường dùng cá cược khi chơi bài.

Một con rồng mình thích thú chạy xuyên qua nàng khi nàng nhận ra Clayton rõ ràng là định dạy nàng cách dùng chúng. Thật là một điều xấu xa đến mức

gây sốc cho ngay cả khi anh ta chỉ định như vậy... nhưng đó là một ý tưởng hấp dẫn khiến Whitney không phản đối gì. Nàng nhìn Clayton cởi bỏ áo khoác và cầu thả thả nó trên bàn làm việc của cha nàng. Ngồi xuống đối diện với nàng, anh ta cởi khuy chiếc áo ghi lê, ngã người trên ghế và nghiêng đầu về phía bộ bài. “Chia bài,” anh ta nói.

Whitney quá lo lắng đến việc phá vỡ nhưng quy tắc khắt khe về sự đúng đắn nàng đang tuân theo đến mức nàng biết rằng nàng không bao giờ có thể tráo bộ bài cho ra trò. Nàng vợ chúng tại và đẩy cỗ bài về phía Clayton. Thích thú, nàng quan sát những lá bài nhảy lên sống động trên bàn tay anh ta và sột soạt rơi xuống với khi anh ta tráo chúng. Giọng nàng đượm vẻ ngưỡng mộ ngập ngừng, “Tôi cá là ngài quen thuộc với mọi sòng bạc ở Luân Đôn.”

“Tuồng tạc,” chàng đồng ý. Úp mặt trên của bộ bài xuống bàn, chàng nhường một bên lông mày đen đầy thách thức nhìn nàng. “Lấy bài đi,” chàng nói.

Whitney ngần ngại, không thành công trong việc duy trì thái độ chán ghét và lạnh lùng đối với anh ta, nhưng làm sao nàng có thể khi anh ta trông đẹp trai một cách thái quá và phóng đảng một cách thanh lịch như thế? Ngã ngón trên chiếc ghế đó, với chiếc áo ghi lê mở ở đằng trước, anh ta là hiện thân của một quý ông lịch thiệp ở bàn cờ bạc - và anh ta chuẩn bị dạy nàng cách chơi. Bên cạnh đó, nàng biết tận trong trái tim mình là anh ta đang cố gắng làm nàng vui lên và khiến nàng quên lãng những phiền muộn của mình. “Tôi hy vọng rằng ngài biết rằng,” nàng nói, nghiêng người về phía trước, bàn tay lơ lửng trên bộ bài với vẻ không chán chán, “nếu ai đó nhìn thấy tôi làm việc này, danh tiếng của tôi sẽ bị phá hủy.”

Clayton dành cho nàng một cái nhìn sâu sắc đầy ý nghĩa. “Một nữ công tước có thể làm bất kể điều gì cô ấy muốn.”

“Tôi không phải là một nữ công tước,” Whitney đáp lại.

“Nhưng nàng sắp trở thành,” chàng nói với vẻ chung cuộc chắc chắn.

Whitney mở miệng để tranh cãi, nhưng chàng hất đầu về phía bộ bài. “Lấy bài đi.”

Cờ bạc, hai tiếng đồng hồ sau Whitney nghĩ khi nàng chồng những đồng tiền lên, khiến người ta cảm thấy xấu xa và sa đọa đến mức cực độ. Mặc dù không quen thuộc với trò chơi, nàng chơi khá tốt và chỉ mất một chút tiền. Nàng cảm thấy Clayton tự hào về việc nàng học nhanh như thế nào, trong khi bất cứ một người đàn ông nào nàng quen biết, ngay cả Nicki, cũng sẽ kinh hoàng khi nàng dường như sở hữu một thiên hướng cờ bạc như thế này. Tại sao, nàng lơ đãng băn khoăn, trong khi quan sát Clayton cài khuy áo ghi lê và mặc áo khoác vào, anh ta lại ngưỡng mộ nàng với những thứ có thể khiến những người theo đuổi khác của nàng sùng sốt và e ngại? Khi nàng ở bên Paul, nàng đã phải rất cẩn thận để nằm trong đường biên giới của sự đúng đắn cho phụ nữ, nhưng Clayton dường như thích nàng nhất khi nàng trở nên xác láo thái quá. Nếu Paul biết nàng đã chơi bài bạc, anh sẽ bị sốc và thất vọng, nhưng Clayton đã dạy nàng chơi và cười toe toét với vẻ ngưỡng mộ công khai nàng khi nàng chơi tốt.

Những ý nghĩ của nàng chạy tán loạn khi Clayton nghiêng qua ghế nàng và đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên vàng trán ngẩng lên của nàng. “Chúng ta sẽ đi dạo bằng xe ngựa vào 11h ngày mai nếu thời tiết cho phép,” chàng nói. Rồi bỏ đi.

*****

Bác sĩ Hugh Whitticomb đang ngồi trước lò sưởi thưởng thức một ly rượu hảo hạng của vị chủ nhà khi Clayton quay lại. “Ngài thấy cô bệnh nhân trẻ của chúng ta như thế nào?” ông hỏi với vẻ thân thiện giả tạo khi Clayton tự rót cho mình một ly.

Ngồi xuống, Clayton gác chân lên một chiếc bàn thấp giữa họ, và bình thản nhìn người bác sĩ chăm chăm. “Tôi thấy cô ấy gần giống như ông có thể nhìn thấy chiều nay - đứng trên chính hai chân của mình.”

“Ngài không có vẻ hài lòng về chuyện đó,” Bác sĩ Whitticomb nhận xét để lẩn tránh.

“Tôi thấy cô ấy,” Clayton làm rõ với một nụ cười tinh quái, “nhận được lời cầu hôn từ một trong những anh họ của cô ấy.”

Bác sĩ Whitticomb tạo ra một biểu hiện sắc brandy ấn tượng khi ông đấu tranh để giữ mặt nghiêm trang. “Tôi có thể hiểu được điều đó có thể khiến ngài ngạc nhiên như thế nào.”

“Tôi đã vượt qua cái điểm mà những gì Whitney làm khiến tôi ngạc nhiên từ lâu rồi,” chàng nói, những giọng điệu câu kính của chàng hoàn toàn phủ nhận những lời nói thân thiện của mình.

Sau một phút ngần ngại, Bác sĩ Whitticomb nói, “Tôi là một người quan sát ngoài cuộc và không có kinh nghiệm đương đầu với tâm tính của phụ nữ. Nếu ngài lượng thứ cho sự vô đoán của một người bạn thân niên của gia đình, có lẽ tôi có thể kiến nghị vài lời khuyên?” Cho rằng sự im lặng của công tước là chấp thuận, Bác sĩ Whitticomb tiếp tục, “Tôi đã suy luận ra được rằng Cô Stone muốn điều gì đó mà ngài không sẵn lòng trao cho cô ấy. Điều cô ấy muốn là gì?”

“Điều cô ấy muốn,” Clayton đáp lời đầy mỉa mai, “là được giải thoát thỏa thuận đính ước.”

Bác sĩ Whitticomb gây ra một tràng cười rũ rượi. “Lạy Chúa! Không ngạc nhiên khi cô ấy gặm gừ với tôi khi tôi đề nghị vài lời khuyên tinh tế về cách xử sự như thế nào để giữ được ngài.” Những suy nghĩ xung đột chạy quanh trong đầu ông - ngạc nhiên vì cô gái trẻ có thể tìm thấy thiếu sót trong lời cầu hôn từ anh chàng độc thân danh giá và được săn đón nhất nước Anh, ngưỡng mộ sự kiên nhẫn của Clayton khi đối đầu với sự chống đối của cô gái; và ngạc nhiên vì tại sao lời tuyên bố đính hôn được mong đợi nhất trong thập kỷ này lại bị giữ kín. “Vậy con chim bồ câu đáng yêu đó có phản đối gì với lời cầu hôn của ngài?” cuối cùng ông nói.

Ngẩng đầu lên lưng ghế, Clayton nhắm mắt lại và thở lại. “Vi tôi đã không hỏi cô ấy trước.”

“Tôi không thể hiểu tại sao cô ấy cảm thấy ngại thiếu sót khi làm vậy. Nhưng vì thế, ngài đã biết được bản tính độc lập của cô ấy, tại sao ngài không hỏi ý kiến cô ấy trước?”

Clayton mờ mắt. “Vì cô ấy thậm chí không biết tên của tôi, tôi cảm thấy thật kỳ cục khi thảo luận chuyện hôn nhân với cô ấy.”

“Cô ấy không biết tên... Ngài không thể có ý kể cho tôi rằng với một nửa phụ nữ ở Châu Âu quảng minh vào ngài, ngài cầu hôn một cô gái trẻ mà thậm chí ngài không biết!”

“Tôi biết cô ấy. Cô ấy không biết tôi.”

“Và ngài tự động cho rằng khi cô ấy biết về sự giàu có và tước hiệu của ngài, cô ấy tự nhiên sẽ chấp thuận,” Bác sĩ Whitticomb suy đoán, đôi mắt ông nhảy múa sự thích thú. Nhưng cái cau mày đàn áp của công tước tạm thời làm ông im lặng. “À,” ông hỏi như là đột nhiên nhớ ra, “là Paul Sevarin?”

Clayton quắc mắt. “Tại sao ông lại hỏi thế?”

“Bởi vì chiều nay tôi dừng lại trong làng sau khi đã gặp Cô Stone, và nói chuyện với chủ cửa hàng bào chế thuốc. Ông ta là một gã nhiều chuyện - kiểu người mà sẽ kể cho ngài mọi chuyện ngài không hỏi trước khi ông ta trả lời một câu hỏi đơn giản, và tiếp theo là nửa tá các câu hỏi của chính ông ta. Cuối cùng khi ông ta phát hiện ra tên bệnh nhân của tôi, và ông ta nói vài điều mà lúc đó tôi coi như chuyện vớ vẩn và bỏ qua.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như thực tế là Sevarin này đang đeo đuổi Cô Stone với độ tha thiết nhất, và cả làng dường như đang ruột gan nóng như lửa đốt chờ đợi một lời tuyên bố. Họ dường như nghĩ cuộc đính hôn đã được dàn xếp và hoàn toàn vui mừng cho Sevarin và vợ tương lai của Ngài.”

“Thằng thần mà nói,” Clayton nói rề rề, “Tôi có quan tâm.”

“Về tin đồn?” Hugh Whitticomb thận trọng đeo bám. “Hay về Sevarin? Hay về cô gái?” Khi Clayton không trả lời, Hugh nghiêng về phía trước và hỏi thẳng tuột. “Ngài có, hay không, yêu cô gái trẻ đó?”

“Tôi sẽ cưới cô ấy,” Clayton nói cứng như đá. “Còn gì để nói nữa?” Nói xong, chàng chúc vị khách ngủ ngon và với bốn bước chân dài, rời khỏi căn phòng, để lại Hugh Whitcomb nhìn chăm chăm với ánh lửa vội vể khó hiểu kinh ngạc. Tuy nhiên, sau một phút, vẻ mặt của người bác sĩ trở nên rõ ràng. Ông bắt đầu cười khoái trá và sau đó cười phá lên. “Chúa giúp anh ta.” Ông cười nắc nẻ. “Anh ta không nhận ra rằng mình yêu cô ấy. Và cho dù anh ta nhận ra, anh ta cũng không thừa nhận.”

Trong căn phòng ngủ nhỏ, Clayton giật chiếc áo khoác ra và quăng nó vào một chiếc ghế. Chiếc áo gi lê theo sau. Nói lòng mấy khuy trên của chiếc áo sơ mi, chàng hùng hổ tiến về cửa sổ và thọc tay vào túi quần.

Chàng đang giận dữ vì những người dân trong làng tin rằng cuộc đính hôn đã được dàn xếp. Sự thật là, chàng muốn Whitney có được sự hài lòng khi chỉ cho họ thấy rằng nàng có thể khiến cho Sevarin theo đuổi nàng, nhưng chàng chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện lại đi quá xa như thế này. Whitney chưa bao giờ đính hôn với một người nào khác ngoài chàng, và chàng không cho phép những người khác nghĩ khác đi. Nàng không yêu Sevarin, cho dù nàng nghĩ gì. Nàng đơn giản là có một vài khái niệm khờ khạo, vài giấc mơ trẻ con là giành lấy anh ta từ cô con gái nhà Ashton.

Nàng cũng không yêu chàng, nhưng Clayton không quan tâm về điều đó. ‘Tình yêu’ và tất cả những hành động ám ảnh liên quan đến nó, là một cảm xúc vô lý. Chàng ngạc nhiên rằng Hugh lại đề cập đến từ đó với chàng tối nay. Không ai trong giới của chàng từng thú nhận có cảm giác mạnh hơn là một ‘tình cảm ngọt ngào’ hoặc một sự gắn kết mãi mãi ngay cả đối với chồng hoặc vợ của họ. Tình yêu là một khái niệm ngốc nghếch, lãng mạn không có vị trí trong cuộc đời chàng.

Nỗi tức giận của chàng bốc hơi nhiều khi chàng nhìn lại vài tiếng đồng hồ vừa rồi với Whitney. Chàng có thể cảm thấy rằng nàng đang từ từ hướng về chàng. Nàng đã tìm sự an ủi trong vòng tay của chàng một cách tự nhiên, và nàng thậm chí đã thừa nhận có tình cảm với chàng. Tất cả những gì thực sự đang đứng giữa họ hiện nay là niềm say mê đang mờ dần của nàng đối với Paul Sevarin, và sự chống đối có thể hiểu được đối với cách mà người cha ngu ngốc của nàng đã nói với nàng về cuộc đính ước với Clayton. Chỉ nghĩ đến đêm đó là Clayton lại giận dữ. Bởi vì sự vô cảm nhẫn tâm của Stone, Clayton đã bị tước bỏ niềm vui theo đuổi và giành lấy Whitney. Mặc dù nó lúc thăng lúc trầm, chàng đã đang thích thú với cuộc tán tỉnh bạo dạn của mình, bao gồm cả những chối bỏ kiêu kỳ của Whitney. Nàng khiến chàng phải giành lấy từng inch một, nhưng mỗi thắng lợi là một chiến thắng đáng quý, có ý nghĩa hơn vì nó thật khó đạt được.

Nhưng gần đây có những lúc sự kiên nhẫn có nguy cơ thất trận trước ham muốn của chàng. Khi nàng châm chích và cãi cọ với chàng, phải sử dụng đến ounce kim chế cuối cùng để chàng không giật lấy nàng vào vòng tay và khuấy phục sự nổi loạn của nàng với bàn tay và miệng chàng. Chàng đang bê trễ với những mối quan tâm làm ăn và tài sản của mình, nhưng chỉ khi chàng quyết định rằng nàng phải làm quen với cuộc đính hôn của họ sau khi họ đám cưới, nàng nhìn chàng bằng đôi mắt xanh không thể tin nổi, và chàng không thể khiến mình sử dụng quyền lực chàng có để buộc nàng kết hôn với chàng.

Thở dài, Clayton quay đi khỏi cửa sổ. Không một phút chàng từng nghi ngờ rằng về việc Whitney sẽ kết hôn với chàng. Nàng sẽ kết hôn với chàng cho dù vui lòng hoặc không. Trong trường hợp sau, kết quả mối quan hệ của họ và trận chiến đó sẽ phải diễn ra trên giường của chàng.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Làn gió trong lành mát lạnh thấm đẫm mùi hương nồng nàn của lá cháy bay vào trong phòng Whitney, và nàng thích thú hít vào khi nàng bước ra khỏi bồn tắm. Cuốn mình trong một chiếc áo choàng, nàng bước tới cửa sổ đang mở và ngồi ghé lên ngưỡng cửa. Mùa thu, đó là mùa đẹp nhất, chào đón nàng với một buổi sáng màu vàng. Nàng nhìn lướt trên khung cảnh sống động và sắc sỡ, điểm xuyết bởi màu vàng và màu hổ phách, và náo nức với niềm lạc quan phấn khởi nàng luôn cảm thấy vào thời điểm này trong năm.

Lường lự, nàng rời khỏi cửa sổ và suy nghĩ đến vấn đề trang phục, cuối cùng chọn một chiếc váy len eo cao màu hồng đậm với cổ vuông, tay dài ôm sát, và một đường ren rộng ở gấu váy. Clarissa chải tóc nàng lên và búi ra sau, sau đó uốn chúng thành những lọn tóc quăn quăn quanh với những dải ruy băng nhưng cùng tông màu hồng với chiếc váy.

Suy nghĩ về Paul và cuộc đính hôn không mong muốn với Clayton trôi lơ lửng đằng sau tâm trí nàng một cách không thoải mái, nhưng Whitney từ chối nghiêng ngả về chúng. Tối nay nàng có thể chịu đựng về tình trạng rối loạn của mình, nhưng chỉ bây giờ, nàng nóng vội được ra ngoài trong ánh mắt mặt trời. Không có gì phá hủy được một ngày đẹp trời như thế này.

11h qua 5 phút, một người đầy tớ gõ vào cửa phòng và thông báo rằng Ngài Westland đang đợi dưới lầu. Túm lấy chiếc khăn choàng in hoa tiếp với chiếc váy của nàng, Whitney vội vã đi xuống. “Chào,” nàng vui vẻ nói. “Một ngày đẹp trời đúng không?”

Clayton nắm tay nàng và nhìn xuống khuôn mặt bừng sáng của nàng. Điềm đạm và không hề nhấn mạnh, chàng nói, “Nàng có một nụ cười có thể thấp sáng một căn phòng.”

Đây là lần đầu tiên chàng nhận xét về vẻ bề ngoài của nàng, và mặc dù lời khen ngợi của chàng nhẹ nhàng hơn những lời hoa mỹ mà các anh chàng người Pháp đã đổ lên nàng, nó cũng khiến Whitney cảm thấy e thẹn một cách không thể giải thích được. “Ngài đến muộn,” nàng khiển trách chàng với vẻ nghiêm nghị pha lẫn nụ cười, không thể nghĩ ra điều gì khác để nói, “và tôi đã đếm từng bước dọc chiều dài phòng ngủ của tôi trong 5 phút qua để chờ đợi ngài.”

Chàng không nói gì, và trong một phút Whitney chìm sâu vào sự mê hoặc của đôi mắt xám quầng rừ tảo bạo. Bàn tay chàng nắm chặt tay nàng và kéo nàng lại gần. Nàng nín thở, kích động và cảnh giác trước nhận thức rằng chàng chuẩn bị hôn nàng.

“Ta đến sớm,” chàng nói lập lờ. Whitney kìm lại một tràng cười vui vẻ, và chàng thêm vào, “tuy nhiên, giờ ta đã biết nàng nóng lòng muốn gặp ta như thế nào, ta sẽ nhớ điều này để luôn có mặt sớm sau này.” Chiếc đồng hồ trong đại sảnh bắt đầu điểm 11h khi họ rời căn nhà, và Clayton ném cho nàng một cái nhìn ta-đã-bảo-rồi-mà.

Nàng trèo lên xe và ngã lưng vào hàng ghế đệm bọc nhung màu xanh rêu, rồi nhìn lên những đám mây trắng xốp lơ lửng trên bầu trời trong xanh. Nàng cảm thấy trọng lượng của anh ta rơi xuống chiếc ghế bên cạnh nàng, và ánh mắt liếc ngang của nàng lang thang đầy ngưỡng mộ trên đôi giày nâu sáng bóng, đôi chân dài rắn chắc trong chiếc quần vải thượng hạng màu nâu nhạt, chiếc áo khoác màu sẫm và áo sơ mi lụa màu kem.

“Nếu những gì ta đang mặc không làm nàng hài lòng,” anh ta kéo dài giọng, “chúng ta có thể đến nơi ở xoàng xĩnh của ta và nàng có thể quyết định bộ trang phục nào của ta được nàng phê chuẩn.”

Whitney ngẩng phắt đầu lên. Thôi thúc đầu tiên của nàng là trả treo rằng anh ta mặc cái gì không hề hấn tí nào với nàng. Thay vào đó, nàng làm cả hai ngạc nhiên bằng cách thừa nhận sự thật một cách thẹn thùng. “Tôi đang nghĩ rằng ngài trông thật tuyệt đẹp.”

Nàng bắt được vẻ hài lòng bất ngờ của anh ta trước khi ra lệnh cho những con tuấn mã lông xám chạy nước kiệu.

Cây cối xếp hàng hai bên đường nông thôn, những cành cây cao quá đầu chạm vào nhau như hai hàng bạn nhảy trong một điệu khiêu vũ miền quê, tạo thành một hình mái vòm cho cỗ xe lắc lư chạy bên dưới. Những lá cây xào xạc và rơi xuống chậm chậm, và Whitney với ra, chậm chạp cố bắt một chiếc lá vàng rực rỡ.

Tuy nhiên, khi Clayton dẫn cặp ngựa rẽ sang con đường hướng nam, nàng bất ngờ ngồi thẳng đứng lên, quay sang anh ta với vẻ sửng sốt và hoảng sợ. “Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đầu tiên là vào làng.”

“Tôi - tôi không cần thứ gì trong làng,” Whitney gấp gáp khẳng định.

“Nhưng ta thì có,” anh ta nói tỉnh bơ.

Ngã ập ra sau ghế, Whitney nhắm mắt với vẻ tuyệt vọng lo lắng. Họ sẽ bị nhìn thấy cùng nhau và, trong ngôi làng nhỏ buồn tẻ không bao giờ có chuyện gì xảy ra, đó sẽ là chuyện rất lớn. Nàng biết rằng mọi người, với ngoại lệ là người đàn ông bên cạnh nàng, đang mong chờ lời tuyên bố rằng nàng và Paul sẽ sớm kết hôn. Nàng có cảm giác muốn ôm chầm lấy khi nghĩ đến lúc Paul dừng lại trong làng trên đường về nhà và nghe thấy một phiên bản thổi phồng của sự việc ngày hôm nay.

Cỗ xe của họ chạy cóc lóc qua chiếc cầu đá và xuống những con đường trải sỏi giữa những dãy nhà cổ có cửa ra vào lớn, bên trong là vài cửa hàng bình dân và một quán trọ nhỏ. Khi Clayton kéo ngựa vừa vặn dừng lại trước hiệu thuốc, Whitney suýt nữa hét lên. Ông chủ hiệu thuốc, là người ba hoa tột tệ

nhất - trong tất cả mọi người.

Clayton vòng sang để đỡ nàng xuống. Cố gắng để giọng nói của mình có vẻ bình thường, nàng nói, “Làm ơn, tôi thích ở đây ở đây.”

Bằng giọng nói của một người ra lệnh, nhưng lịch sự diễn đạt như là một yêu cầu, Clayton nói, “Ta rất muốn nàng đi cùng ta.”

Giọng nói đặc biệt đó không bao giờ thất bại trong việc khiến Whitney xù lông lên, và không khí thân thiện giữa họ đột nhiên tan rã. “Vây thật không may mắn, bởi vì tôi sẽ không đi vào trong cửa hàng đó.” Trước sự kinh hoàng và giận dữ của nàng, Clayton với tay vào trong xe, túm lấy eo và nhấc nàng xuống. Nàng e ngại chống đối hoặc đẩy tay anh ta đi sẽ chỉ tạo ra một cảnh tượng bất mắt hơn mà họ không nghi ngờ gì là đã tạo ra. “Ngài đang cố gắng tạo một màn trình diễn công khai của chúng ta à?” nàng nói hờn hển ngay khi chân nàng vừa chạm vào những hòn đá cuội.

“Phải, ta định thế,” anh ta nói một cách quả quyết.

Whitney nhìn thấy khuôn mặt hồng hào vui tươi của ông Oldadenberry tò mò nhòm ngó họ qua cửa sổ của cửa hàng, và tất cả hy vọng thoát khỏi sự chú ý tan thành. Bên trong cửa hàng bé tí sáng mờ mờ, một loạt mùi hương thảo được là lạ pha lẫn với mùi thơm bạc hà, đằng kia là những lọ thuốc muối mùi nồng nặc. Ông chủ hiệu thuốc đón tiếp với vẻ nhiệt tình, nhưng Whitney thấy ánh mắt tò mò thích thú của ông ta khóa trên bàn tay Clayton vẫn đang nắm lấy khuỷu tay nàng.

“Anh Paul khỏe không?” ông ta ranh mãnh hỏi nàng.

“Tôi tin rằng anh ấy định quay trở lại sau 5 ngày nữa,” Whitney nói trong khi tự hỏi người đàn ông nhỏ bé này sẽ nói gì sau 6 ngày kể từ ngày hôm nay nếu nàng tiến hành kế hoạch chạy trốn đã định với Paul.

Clayton hỏi mua một lọ thuốc muối và người chủ tiệm đưa nó cho Whitney. Nhấn mặt vì ghê tởm, Whitney gạt nó đi. “Đó là cho Ngài Westland, ông Oldenberry,” nàng nghiêm trang nói. “Tôi sợ là ngài ấy chịu đựng khá tồi tệ chứng u uất và đau đầu.”

Clayton chấp nhận lời khích tướng của nàng bằng khí khái đàn ông với một nụ cười nhe nhon khiến người khác tức tối. “Thực sự là như vậy,” chàng cười khoả trá, trong khi bàn tay rời khỏi tay Whitney và vòng qua vai nàng để kéo nàng lại gần thành một cái ôm thân mật với vẻ đầy sở hữu. “Và tôi định tiếp tục ‘chịu đựng’.” Chàng nhấn nhá khi Whitney nhảu gót chân lên mu bàn chân chàng, nhưng sau đó nháy mắt với chủ hiệu thuốc. “Bệnh tình của tôi mang đến cho tôi sự quan tâm thông cảm rất lớn từ người hàng xóm quyền rũ này của tôi.”

“Ồi, vớ vẩn!” Whitney buột miệng.

Clayton chuyển một nụ cười bí ẩn cho ông chủ tiệm và nhận xét đầy ngưỡng mộ, “Cô ấy chắc là nóng tính, đúng vậy không, ông Oldenberry?” Ông Oldenberry làm ra vẻ quan trọng và đồng ý rằng, thực ra, Cô Stone luôn nóng tính, và ông, như Ngài Westland, thích những phụ nữ có cá tính hơn.

Whitney quan sát Clayton trả tiền cho lọ thuốc muối, và nàng bắt gặp hành động kín đáo của anh ta khi đặt chai thuốc trở lại để kệ. Giờ thì chắc chắn là anh ta đã phát minh ra cái trò vật vãnh này với mục đích duy nhất là minh họa cho tất cả những tin phỉếm trong vòng 15 dặm là anh ta phần nào có được tình cảm của nàng, Whitney quay ngoắt đi. Clayton bắt kịp nàng khi nàng bước khỏi tiệm thuốc ra ngoài trời. “Ngài sẽ phải hối hận về chuyện này,” Whitney hứa với một giọng nhỏ đầy đe dọa.

“Ta không nghĩ vậy,” chàng vừa nói vừa dẫn nàng đi dọc con phố.

Elizabeth Ashton và Margaret Merryton xuất hiện từ một trong những cửa hàng, hai tay người đi sau ôm đầy những bọc gói trong giấy trắng và được buộc dây. Lịch sự buộc họ phải dừng lại và chào hỏi xã giao. Lần đầu tiên, Margaret không chào hỏi Whitney với những lời bình luận ác ý và xúc phạm. Thực ra, cô ta không hề chào nàng. Quay lưng lại với Whitney, cô ta cười vào đôi mắt xám của Clayton khi Clayton đỡ giúp những cái bọc từ cô ta. Khi họ đi qua đường hướng đến cỗ xe của Margaret, Margaret khoác tay chàng và nói to đủ để Whitney nghe thấy, “Em đang định hỏi ngài rằng liệu em có để quên cây dù trên xe ngài vào tối hôm trước.”

Cú sốc do sự phản bội của anh ta đánh bật mọi hơi thở khỏi Whitney. Sự thực là, tự nàng cũng không cảm thấy nghĩa vụ phải thực hiện thỏa thuận đính hôn của họ, nhưng Clayton đã tự nguyện và hợp pháp cam kết ràng buộc anh ta với nàng trong một thỏa thuận trời tru đất diệt và nghiêm chỉnh như hôn nhân. Người đàn ông đó là một kẻ phóng đảng, anh ta thật...bừa bãi! Và trong tất cả phụ nữ anh ta bí mật gặp gỡ, anh ta đã chọn đi lại với kẻ thù lớn nhất của nàng. Đau đớn và giận dữ thấm toàn cơ thể Whitney.

“Margaret cực kỳ ghét bạn,” Elizabeth lầm bầm với Whitney khi hai người họ quan sát Clayton đặt những gói hàng của Margaret vào trong xe, sau đó đi đến xe của chàng, rõ ràng là để tìm kiếm cây dù của Margaret. Họ nán nã ở đó, vừa nói vừa cười. “Mình nghĩ cô ấy ghét bạn vì Ngài Westland nhiều hơn là vì quý ông đến từ Paris đó - Monsieur DuVile.”

Đó là lần đầu tiên Elizabeth nói thẳng một nhận xét tự nguyện với Whitney, và nếu nàng không quá bận rộn với đau đớn của mình, Whitney sẽ có một lời đáp lại thân mật hơn. Thay vào đó nàng nói cứng nhắc, “Mình sẽ rất biết ơn Margaret nếu cô ta giật lấy Ngài Westland ngay dưới mũi mình.”

“Cô ấy cũng định như vậy,” Elizabeth nói, khuôn mặt xinh xắn của cô trông có vẻ phiền muộn, “bởi vì cô ấy thực sự muốn có ngài ấy.”

Sau khi giúp Elizabeth và Margaret lên xe, Clayton cầm lại bàn tay Whitney và đặt nó vào cánh tay gấp lại của anh ta như thể không hề có chuyện gì xảy ra. Whitney đi bên cạnh anh ta, khuôn mặt nàng cứng lại vì giận dữ. Cuối con đường là một tiệm rượu nhỏ chỉ với một phòng ăn riêng, một phòng ăn chung, và một sân nhỏ ngăn cách với căn phố bởi một hàng rào mắt cáo màu nho. Con gái người chủ tiệm tiếp đón Clayton như là biết chàng và nhanh chóng đưa họ đến một chiếc bàn trong sân.

Whitney theo dõi trong con giận ngày càng tăng khi Millie nhảy nhảy đôi mắt to nâu với anh ta, sau đó nghiêng qua bàn, kéo phẳng chiếc khăn trải bàn và chỉnh lại lọ hoa, trong khi cô tình cung cấp cho Clayton một tầm nhìn không hạn chế bộ ngực căng đầy nhô lên từ vạt áo. Sôi sục, Whitney quan sát cô gái lác hồng khi đi lấy đồ ăn cho họ. “Nếu đó là cách Millie cư xử xung quanh đàn ông, cha mẹ tội nghiệp của cô ta chắc phải không biết nghĩ gì nữa rồi.”

Clayton quan sát nét mặt cầu kính của Whitney với vẻ hài hước thông hiểu, và khả năng kìm giữ tâm trạng mong manh của Whitney đứt phụt. Chiều vào chàng một cái nhìn khinh khinh, nàng thêm vào, “Tất nhiên, có thể ngài đã tạo cho Millie lý do để tin rằng ngài thấy cô ấy rất là đáng khao khát.”

“Nàng có ý quý quai gì với nhận xét đó?” chàng hỏi.

“Ý tôi là ngài có một danh tiếng lẫy lừng với phụ nữ - một danh tiếng không nghi ngờ gì là ngài xứng đáng!”

“Không phải ve vãn với mấy cô phục vụ, ta không như vậy.”

“Nói điều đó với Millie,” Whitney lạnh nhạt trả đũa. Khi Millie mang đồ ăn của họ ra, Whitney tấn công miếng thịt của nàng như là nó còn sống. Ngay khi họ ăn xong, nàng đẩy ghế lại và đứng lên.

Không ai trong họ phá vỡ bầu không khí nặng nề trên đường về nhà cho đến khi Clayton rẽ sang lối đi dẫn đến nhà chàng chứ không tiếp tục đi về nhà nàng. Chàng kéo đôi ngựa xám dừng lại trước nhà. Khi chàng đi vòng qua để giúp nàng xuống xe, Whitney ấn lưng vào ghế ngồi. “Nếu trong một phút ngài nghĩ rằng tôi sẽ đặt chân vào ngôi nhà đó với ngài, ngài đã nhầm lẫn một cách đáng thương rồi.”

Một biểu hiện kiên nhẫn vô cùng căng thẳng lướt qua mặt chàng, và lần thứ hai trong ngày, chàng túm lấy eo nàng và nhấc nàng xuống xe. “Chúa giúp ta nếu ta từng bị thương ở lưng,” chàng chầm bẩm.

“Chúa giúp ngài nếu ngài từng quay lưng lại,” nàng gắt lên, “vì chắc chắn sẽ có vài người cha của những trái tim tan vỡ và những ông chồng bị cấm sừng với một con dao - nếu tôi không giết ngài trước.”

“Ta không hề có ý định tranh cãi hoặc cưỡng hiếp nàng,” Clayton bức tức nói. “Chỉ cần nàng nhìn xung quanh, nàng sẽ hiểu tại sao ta đưa nàng đến đây.”

Whitney làm theo, trước tiên là cầu kính và sau đó là vói về ngạc nhiên. Trang viên nhà Hodges luôn có vẻ xơ xác, nhưng tất cả đã thay đổi. Những bụi cây đã được tỉa tót và lóp cò cũng được cắt tỉa gọn gàng. Những phiến đá lát đường bị nứt đã được thay thế, và những đồ gỗ đã được sửa chữa. Những sự thay đổi lớn nhất được thực hiện là hai khung cửa sổ đôi có song lớn ở tầng một, nơi trước đây chỉ là ba cái lỗ bé bịt bằng kính tấm tối. “Tại sao ngài phải phung phí như vậy?” Whitney hỏi khi rõ ràng là anh ta đang đợi một vài phản ứng của nàng.

“Bởi vì ta đã mua nó,” Clayton nói, ra hiệu rằng nàng nên đi với anh ta về phía dãy mái đình mới mọc lên ở cuối xa bãi cỏ trước nhà.

“Ngài mua nó?” Whitney há hốc miệng. Chỉ nghĩ về bộ ba thân thiện mà họ hợp thành - nàng và Paul, với một người hàng xóm là Clayton - khiến nàng cảm thấy cực kỳ muốn ôm. Không có điểm kết thúc cho những chương ngại vật mà một người đàn ông duy nhất có thể dựng lên trên con đường hạnh phúc của nàng?

“Ý kiến đó nghe khá hợp lý. Mảnh đất này liền kề với mảnh đất của nàng, và ngày nào đó hai điền trang có thể hợp lại.”

“Nối liền đất của ngài, không phải của tôi!” Whitney day nghiêng chỉnh chàng. “Ngài trả tiền cho nó, cũng như ngài trả tiền cho tôi.”

Nàng bắt đầu nhắm mắt nhắm mũi bước vào mái đình gỗ nhưng bàn tay chàng vụt ra nắm tay nàng và kéo nàng quay lại. Chàng chăm chú nhìn khuôn mặt giận dữ đỏ bừng của nàng một phút, và sau đó bình thân nói, “Bánh xe của Margaret Merryton bị gãy, và ta mời cô ta đi cùng, thay vì để cô ta lại giữa đường. Ta mang cô ta về nhà, nơi cha cô ta cảm ơn ta nhiệt tình và mời ta ở lại ăn tối, và ta từ chối. Không có gì hơn thế.”

“Tôi không quan tâm chút nào việc ngài và Margaret đã làm!” Whitney giận dữ nói dối.

“Chết tiệt nếu nàng không! Nàng đã châm chích ta kể từ khi cô ta hỏi có để quên cây dù trong xe của ta hay không.”

Whitney quay mặt đi, cố gắng nhận định liệu anh ta có đang nói sự thật và tự hỏi tại sao điều đó quan trọng với nàng như vậy.

“Nếu nàng không tin tưởng sự thật trọng của ta,” chàng lặng lẽ nói thêm, “ít nhất tin vào thẩm mỹ của ta.” Chàng dừng lại. “Ta được tha thứ không, bé con?”

“Tôi cho là vậy,” Whitney nói, cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm và cực kỳ ngốc nghếch. “Nhưng lần tới ngài gặp Margaret...”

“Ta sẽ chạy khỏi cô ta!” chàng cười khoái trá.

Một nụ cười yếu ớt chạm trên môi Whitney. “Tôi chỉ định yêu cầu ngài đừng khuyến khích cô ta, vì cô ta sẽ chỉ cư xử một cách kinh khủng với tôi hơn cả trước giờ, nếu cô ta nghĩ ngài để ý đến cô ta. Hôm đó cô ta có đủ không?” Whitney hỏi vì đột nhiên thấy nghi ngờ.

“Không. Theo ta nhớ thì không.”

Giả vờ nghiên cứu đầu mũi đôi giày hồng của nàng, Whitney thận trọng hỏi, “Ngài có nghĩ Margaret... ừm... xinh đẹp không?”

“Giờ thì giống hơn rồi!” Clayton bật cười, chiếm thêm tay kia của nàng và kéo nàng vào gần chàng.

“Ý ngài là gì?”

“Ý ta là ta thấy vui vẻ khi nghĩ đến nàng như một người vợ - ngay cả là một người vợ ghen tuông.”

Lời kết luận đó có đủ sự thật khiến mặt Whitney nóng hơn. “Tôi không ghen tí nào, và tôi cũng không có lý do để như vậy, bởi vì ngài không thuộc về tôi, cũng như tôi không thuộc về ngài.”

“Ngoài trừ bởi hiệu lực của một thỏa thuận hợp pháp đã ký rằng nàng đã đính hôn với ta.”

“Một thỏa thuận vô nghĩa, vì tôi không được hỏi đến.”

“Nhưng là thỏa thuận nàng sẽ tuân theo bất kể như thế nào,” Clayton dự đoán.

Whitney nhìn chàng với vẻ chống đối pha lẫn cầu xin. “Tôi ghét những cuộc cãi nhau vất vả không ngừng này. Tại sao tôi không thể khiến ngài hiểu rằng tôi yêu Paul?”

“Nàng không quan tâm đến Sevarin. Nàng tự mình nói với ta như vậy, và hơn một lần.”

“Tôi không nói với ngài những điều kiểu như vậy! Tôi-”

“Nàng nói với ta,” chàng khẳng khái “mỗi lần nàng ở trong vòng tay ra, rằng Sevarin không hề chiếm giữ trái tim nàng.”

Whitney đã quá tuyệt vọng để thử cách gì khác, đành cố đe dọa anh ta bằng cách giễu cợt. “Đối với một người đàn ông dày dạn kinh nghiệm với phụ nữ như ngài, chắc chắn ngài không đặt quá nhiều tầm quan trọng đến mức vô lý cho vài nụ hôn của chúng ta. Tôi đã nghĩ rằng ngài, và tất cả đàn ông, đã phải biết rõ hơn thế.”

“Ta có kinh nghiệm,” chàng đồng ý cộc lốc. “Ta đủ kinh nghiệm để biết rằng nàng đáp lại ta khi ta hôn nàng, và nàng sợ hãi với những gì ta làm nàng cảm thấy. Nếu Sevarin có thể khiến nàng cảm thấy như ta đã làm, nàng sẽ không có gì phải sợ ta. Nhưng hẳn ta không thể, và quái quỷ là nàng biết rõ điều đó.”

“Trước tiên,” Whitney cãi lại, hít một hơi thở dài đứt ngoãng trong khi cố gắng trấn tĩnh lại, “Paul Sevarin là một quý ông, và ngài thì không phải! Và, là một quý ông, anh ấy không bao giờ mơ đến việc hôn tôi như cách của ngài. Anh ấy-”

Miệng Clayton co rúm lại trong vẻ thích thú mỉa mai. “Thực sự là anh ta không làm được? Rõ ràng, ta đã đặt lòng tin ở Sevarin nhiều hơn là anh ta xứng đáng.”

Lòng bàn tay Whitney ngứa ngáy muốn tát bay nụ cười mỉa mai tự nấn khỏi mặt anh ta. Tại sao phải bận tâm tranh cãi với anh ta, nàng cầu kinh nói với mình, khi anh ta chỉ bẽ cong lời nói của nàng cho đến khi chúng phù hợp với anh ta! Tất nhiên nàng đã đáp lại những đam mê ban sơ bị ngăn cấm mà Clayton đã thành thạo khuấy động trong nàng. Người phụ nữ đang hoàng trưởng thành nào lại không có giây phút bị cuốn theo những cảm giác mới lạ của những cái vuốt ve trần tục của anh ta?

Những người phụ nữ đang hoàng trưởng thành! Tại sao, nửa số phụ nữ khôn ngoan ở Châu Âu rõ ràng đều trở thành nạn nhân trước kỹ năng yêu đương của anh ta! So sánh với họ, nàng chỉ là một đứa bé còn phải bế trên tay!

“Sao?” Clayton cười khoái trá một cách đáng bực. “Không tranh luận?”

Nếu nàng có một con dao vào lúc đó, Whitney sẽ đâm nó vào ngực anh ta. Thay vào đó nàng chọn cách duy nhất có sẵn cho nàng trả đũa. Nhìn vào anh ta chỉ vừa đủ độ khinh khi chế giễu, nàng nói, “Nếu tôi đáp lại ngài, chỉ có một cách đơn giản giải thích cho nó, nhưng ngài sẽ không thích nó. Sự thật là, tôi thấy những cái đụng chạm thân mật của ngài không những xấu xa mà còn buồn chán! Cách duy nhất tôi có thể chịu đựng được chúng là giả vờ ngài là Paul và - dừng!” nàng thét lên vì sợ hãi và đau đớn khi bàn tay anh ta siết chặt cánh tay của nàng với sự trừng phạt.

Với một cái giật thột bạo, anh ta xô nàng vào ngực mình. Đầu Whitney hất ra sau do tác động đó, và nàng nhìn thấy đôi mắt anh ta long lên nhìn xuống nàng như những mảnh băng vỡ. Cổ họng nàng siết chặt lại, nghẹn lại với lời xin lỗi hoảng hốt. “Tôi - tôi thực sự không có ý như vậy! Tôi-”

Miệng chàng kiên quyết cúi xuống, nghiêng qua nghiêng lại trên môi nàng cho đến khi chúng hé ra từ sức ép thô bạo đó. Khi nàng cố dứt miệng ra, tay chàng giữ phía sau đầu nàng, giữ nàng áp vào sức tấn công mạnh mẽ của miệng chàng. Nước mắt đau đớn trào lên trong mắt nàng, nhưng nụ hôn trừng phạt không ngừng vẫn tiếp tục.

“Nói dối với ai nàng muốn,” chàng gầm lên gay gắt trên miệng chàng. “Nhưng đừng bao giờ nói dối ta lần nữa! Nàng hiểu không?” Tay chàng siết mạnh lại, nhấn mạnh thêm lời cảnh báo và cắt đứt hơi thở của nàng cùng một lúc.

Whitney vận vẹo điên cuồng để cố gắng hít đủ không khí vào buồng phổi để nói tiếng vâng với anh ta! Xương sườn nàng có cảm giác như đang bị gãy; anh ta đang bóp nghẹt nàng và ngày càng gập dứ trước sự im lặng bất lực khuất phục của nàng. Nàng ép tay mình trượt lên ngực anh ta, cố gắng vô ích để dần thêm chút khoảng cách giữa họ, cho đến khi những ngón tay của nàng rút cuộc chạm vào đôi môi đang cuồng nhiệt khóa vào môi nàng.

Nàng không nhận ra rằng sự ngọt ngào không chủ tâm khi tay nàng chạm vào mặt anh ta khiến anh ta đột ngột thả nàng ra. Tất cả nàng biết là nàng đã có thể hít những hơi thở lớn vào buồng phổi đau nhức của nàng.

“Ta nghiêng mình trước đánh giá tốt hơn của nàng,” chàng kéo dài giọng với khinh miệt lạnh lùng. “Rằng đó là ‘xấu xa’ và ‘buồn chán’. Thực ra, ta khó có thể quyết định ai trong số chúng ta thấy nó đáng ghê tởm hơn.”

Thật vô lý, Whitney thấy đau nhói. Xương sống nàng cứng lại, và nàng tiếp nhận ánh mắt lạnh lùng của anh ta với vẻ thách thức tự hào nhiều hết mức mà nàng có thể gom góp được. “Tôi không cho là ngài thấy nó khó chịu và ghê tởm đủ để nghĩ đến chuyện thả tôi đi?”

Cái mà Clayton cảm nhận không phải là ghê tởm mà là giận dữ! Lời tuyên bố của nàng rằng khi chàng hôn nàng, nàng đã tưởng tượng chàng là Sevarin, đã khiến Clayton tức điên lên đến mức chàng thực sự nghĩ đến việc kéo nàng vào mái đình và chiếm đoạt nàng ngay ở đó. Kể từ ngày nàng trở lại Anh, chàng đã luôn chịu đựng sự chống đối của nàng và bỏ qua tính nóng nảy của nàng. Trên sân nhà của mái đình, nàng sẽ học được là đại đột như thế nào khi đẩy chàng đi quá xa. Thật không may, nàng cũng sẽ học được cách cầm ghét chàng với cường độ mà có thể tồn tại trong nhiều năm.

Với vẻ xác xược công khai, Clayton chăm chú nhìn vóc dáng khiêu gợi và thanh mảnh của nàng, khuôn mặt cổ điển với làn da không tỳ vết như hoa trà, màu sắc trên gò má nàng hồng lên vì nàng biết chàng đang nhìn nàng. Ánh mặt trời tỏa sáng trên mái tóc nâu sẫm làm nó sáng lên ánh đỏ-vàng. Nàng trông đẹp đến không thể tin được trong chiếc váy hồng đậm, bải cỏ xanh mượt trải rộng phía sau lưng nàng tạo thành một khung ảnh cho một bông hồng tuyệt đẹp đơn nhất nở trong một khu vườn xanh ngắt. Nhưng lần đầu tiên, vẻ đẹp sinh động của nàng khiến chàng bức mình, thay vì hài lòng, đặc biệt vì bây giờ nàng đang ngắm soi móng tay mình một cách vô tình như thể chàng không tồn tại.

Cô Stone, chàng lạnh lùng quyết định, đang cần đến chết một bài học. Chàng xem xét yêu cầu hẳn học của nàng là liệu chàng có thấy nụ hôn vừa rồi ghê tởm đủ để thả nàng về nhà, và ý tưởng định hình. Được thôi chàng sẽ để nàng về nhà, nhưng trước khi chàng làm như vậy, chàng sẽ dạy nàng rằng niềm đam mê của chàng là một món quà để chia sẻ và hưởng thụ - một món quà mà chàng có thể cho đi hoặc lấy lại, khi nào và nếu chàng muốn. Trước tiên chàng sẽ khiến nàng hôn chàng, và sau đó, khi chàng đã khiêu gợi ham muốn của nàng lên đầy, chàng đơn giản là gỡ ra khỏi vòng tay nàng và bước đi.

Như là chưa có sự ngắt quãng của những phút vừa qua kể từ khi nàng quăng câu hỏi đó vào chàng, Clayton trả lời nó. “Tất nhiên, nàng đã sai. Với động lực đứng đắn, ta sẽ để nàng đi.”

Whitney ngẩng phắt đầu lên, trái tim nàng nhảy lên vì phần khích, mặc dù lý trí tỉnh táo cảnh báo nàng rằng anh ta rất cao tay, quá tự tin để từ bỏ ý nghĩ kết hôn với nàng và buông tha nàng. “Kiểu động cơ nào đang có trong đầu ngài?” nàng thận trọng hỏi.

“Ta muốn một nụ hôn từ nàng. Một nụ hôn tạm biệt để xua tan sự lạnh lẽo của cuộc chia tay của chúng ta. Và nếu nó đủ tốt, ta sẽ để nàng đi. Chỉ đơn giản như thế.”

“Tất nhiên tôi không tin ngài. Vì sao đột nhiên ngài quyết định để tôi đi?”

“Hãy nói rằng vài phút... không vui vẻ... vừa rồi đã thuyết phục ta sự đứng đắn của ý tưởng đó. Mặt khác,” - chàng lạnh nhạt nhún vai - “sự rộng lượng của ta không phải không có một cái giá.”

Một cái giá? Whitney vui sướng nghĩ. Tại sao, nó chẳng đáng giá chút nào! Để được tự do khỏi cuộc đính hôn này nàng vui lòng hôn cả ngựa của anh ta! “Tôi sẽ hôn tạm biệt ngài, không gì hơn?” nàng nói, quan sát chàng rất, rất gần trong khi nàng nhắc lại điều khoản mặc cả. “Và ngài hứa là để đổi lại, ngài sẽ để tôi đi?”

Chàng cộc lốc gật đầu. “Phải. Thực tế là ta thậm chí sẽ không đi cùng nàng về nhà. Ta sẽ bảo người đánh xe đưa nàng về.” Mất kiên nhẫn, chàng thêm vào, “Ừm, chúng ta có thỏa thuận hay không?”

“Có!” Whitney nói nhanh để chàng không thay đổi ý nghĩ.

Họ đứng gần như trong tầm tay với, nhưng thay vì với lấy nàng, như Whitney mong đợi, chàng tựa vai vào bức tường mái đình, khoanh tay trước ngực và nói, “Như nàng có thể thấy, ta hoàn toàn dưới sự định đoạt của nàng.”

Whitney chớp mắt nhìn anh ta. “Ý ngài là gì?”

“Ý ta là động thái tiếp theo sẽ là của nàng?”

“Của tôi?” nàng há hốc miệng. Chứa lòng lạnh! Có phải anh ta định bắt nàng phải khởi đầu? Nàng nhìn chăm chăm với vẻ không chắc chắn vào khuôn mặt ngạo mạn và đôi mắt xám thâm biếm. Đó chính xác là những gì anh ta muốn nàng làm. Và thật giống anh ta khi thực hiện đòn trả thù nhỏ mọn cuối cùng này! Những cơn gió làm rối mái tóc nâu sẫm của khi anh ta bình thân ngược lên nhìn tán cây trên đầu, sau đó trầm mặc thưởng ngoạn bầu trời trong xanh. Lưới biếng tựa vào mái đình với hai cánh tay khoanh trước ngực, anh ta trông ngạo mạn không thể chịu đựng được đến nỗi nàng tuyệt đối mong muốn đá cho anh ta một phát vào cẳng chân, và tên ác ma sẽ bay đi cùng với cuộc mặc cả của hắn!

Không hề cảnh báo, anh ta đứng thẳng dậy như là anh ta đã mệt mỏi vì chờ đợi và chuẩn bị tuyên bố xóa bỏ cuộc mặc cả.

“Đợi đã!” Whitney nóng giận dậm chân. “Tôi - tôi-” nàng nhìn anh ta chăm chăm trong sự kinh ngạc tức tối, cảm giác ngượng ngập không nói lên lời. “Chỉ là tôi-”

“- không biết bắt đầu như thế nào?” anh ta hoàn chỉnh đầy chế giễu. “Cho phép ta gợi ý rằng nàng tiến lên một bước gần hơn.”

Chìm trong sự xấu hổ phần uất, Whitney tuân theo.

“Rất tốt,” chàng nhạo báng. “Giờ nếu nàng đặt môi lên môi ta, nàng có thể làm cho xong chuyện này.”

Whitney bật ra một hơi thở dài gấp gấp xấu hổ, quắc mắt lên rồi túm lấy ve áo khoác của anh ta, nàng nâng người lên đủ cao để chạm vào miệng anh ta và đặt một nụ hôn thoáng qua trên môi anh ta. Sau đó nàng lùi lại, trong tư thế sẵn sàng nhảy lên để ăn mừng tự do.

“Nếu đó là cách nàng hôn Sevarin, ta có thể hiểu tại sao nàng mất từng đó thời gian để khiến anh ta nghĩ đến chuyện cầu hôn,” chàng nhận xét với vẻ châm biếm uể oải. “Nếu nụ hôn vội trong sáng đó là nỗ lực tốt nhất của nàng, ta e rằng cuộc mặc cả của chúng ta đành hủy bỏ.”

“Được rồi!” Whitney phần nộ thốt lên, hai tay rơi xuống cạnh hông và dành cho anh ta một cái nhìn giết người. “Tôi không thể làm gì khi ngài đứng đó mà không cử động đến ngay cả một tí sức lực để hợp tác.”

“Có lẽ nàng đúng. Mặt khác, nàng được mong đợi là truyền cảm hứng để ta hợp tác.”

“Ồ im đi!” Nàng chiếu vào anh ta với ánh mắt cháy rực. “Ngài cứ làm phần của ngài. Tôi làm phần của tôi.”

“Ta sẽ không làm gì hơn là tuân theo chỉ dẫn của nàng,” chàng cảnh báo nàng một cách lạnh lùng. “Và ta không có ý định cố gắng dạy nàng những gì nàng đã học. Ta có nhiều việc tốt hơn để làm với thời gian của mình hơn là làm thầy dạy cho một nữ sinh ngây thơ buồn chán.”

Whitney cảm thấy như là anh ta tát vào mặt nàng. Với một nỗ lực, nàng nuốt lại một lời trả miếng, và buộc mình tìm cách để ‘truyền cảm hứng’ cho người đàn ông lạnh lùng lạnh nhạt này tham gia. Và khi nàng làm được, nàng sẽ không ngại vút những lời chế nhạo về ‘dạy dỗ một nữ sinh’ và ‘nụ hôn ngây thơ’ vào mặt anh ta! Nghiêng nghiêng đầu, nàng cố gắng tưởng tượng mình như một cô nàng quyết rũ táo bạo, phong lưu, thành thạo trong nghệ thuật tình ái và quyến rũ như anh ta! Rất từ từ, nàng ngược đôi mắt màu xanh-ngọc chan chứa hứa hẹn và ám áp đến nỗi khi chúng gặp mắt của Clayton nàng chứng kiến vẻ cứng rắn xa cách của anh ta rạn nứt trong chớp lát.

Bạo dạn hơn bởi thành công ban đầu của mình, Whitney trượt hai bàn tay trong áo khoác, lướt dọc trên áo sơ mi lụa của anh ta. Bên dưới những ngón tay nàng, nàng cảm thấy ngực anh ta nhảy lên phản ứng, sau đó căng lên và cứng lại. Anh ta đang cố gắng kháng cự nàng! Bản năng nguyên thủy của phụ nữ nói với nàng rằng nếu anh ta phải cố gắng kháng cự nàng, nàng phải đã đánh đúng điểm trọng yếu, và nhận thức đó mang đến một nụ cười nửa miệng quyến rũ với vẻ am hiểu trên miệng nàng khi tay nàng lướt qua vai và lên phía sau cổ anh ta. Giữ mắt nàng khóa vào mắt anh ta, nàng luồn ngón tay vào những sợi tóc mềm mại ở gáy anh ta, cương quyết kéo mặt anh ta vào gần mặt nàng hơn. Ấu yếm, nàng chạm môi vào miệng anh ta... cái miệng đang mỉm cười của anh ta! Quái quỷ, anh ta đang cười nhếch nhếch! Và mặc dù cánh tay nàng đang khóa quanh cổ anh ta, cánh tay anh ta vẫn ở nguyên hai bên sườn.

“Một sự tiến bộ đáng kể,” chàng thần nhiên chúc mừng nàng, “nhưng khó mà--”

Lòng kiêu hãnh bị xúc phạm khiến Whitney im lặng lời phản đối cuối cùng với đôi môi hé mở của nàng. Nàng mù quáng khuất phục anh ta, và nán nã không ngừng, cố gắng buộc anh ta phải phản ứng. Hơi thở ấm áp của anh ta hòa lẫn với hơi thở của nàng, miệng anh ta tuân theo chỉ dẫn của nàng, nhưng giây phút nàng bắt đầu lùi lại, anh ta làm tương tự. Từ từ, nỗi sợ của nàng vì rút lui quá sớm đã bị vượt qua bởi nỗi sợ lớn hơn là tiếp tục quá lâu. Trái tim nàng đập náo loạn, và cơ thể nàng xáo động theo cách báo động nhất. Thả hai tay, nàng lùi lại, và lần đầu tiên nàng nhận ra rằng cánh tay của Clayton chưa từng vòng quanh nàng. Anh ta không hề bị tác động chút xíu nào bởi nụ hôn này. “Tôi ghét ngài như vậy,” nàng thì thầm, quá bề bồng để nhìn vào mặt anh ta, khuôn mặt mà nàng chắc chắn rằng sẽ biểu hiện rõ ràng vẻ buồn cười mỉa mai.

Clayton không thấy buồn cười, chàng thấy giận dữ. Lần đầu tiên trong cuộc đời trưởng thành của chàng, chàng không thể kiểm soát được phản ứng của cơ thể mình. Nụ hôn ngây thơ và cái đụng chạm nhẹ nhàng của nàng đã ngay lập tức tạo ra một làn sóng nhục dục trào lên trong chàng, gần như cuốn đi sự kiềm chế của chàng. Và trong khi chàng vẫn còn phải vật lộn để kiểm soát mình, nàng đang tuyên bố rằng nàng ghét chàng.

Quai hàm chàng siết lại và chàng nâng cằm nàng lên. “Tốt hơn rất nhiều,” chàng êm ái nói. “Lần này sẽ là tạm biệt.”

Tạm biệt? Whitney nghĩ, ngay tức khắc quên rằng nàng đang ghét anh ta. Họ đang nói lời tạm biệt. Lần này sẽ là lần cuối cùng họ còn nhìn thấy nhau.

Whitney nhìn lên khuôn mặt nam tính đẹp trai táo bạo của anh ta với một cảm giác luyến tiếc ngày càng sâu nặng thành nỗi buồn. Anh ta có một khuôn mặt thật hấp dẫn. Một khuôn mặt có thể gần giống như là trẻ con khi đường quai hàm cương nghị và cái miệng đẹp như tạc của anh ta biến đổi thành một nụ cười lười biếng có sức tàn phá. Nàng thích bầu không khí quyền uy bình thần luôn bao quanh anh ta, giọng nói trầm ấm vang xa và những sợi chân dài quyết đoán. Nàng ngưỡng mộ khả năng dường như luôn luôn thoải mái và thả lỏng của anh ta. Anh ta là, nàng nghĩ với một tiếng thở dài nuôi tiếc âm thầm, tất cả những gì một người đàn ông cần có.

Miệng anh ta chậm rãi di chuyển đến gần nàng. “Chúng ta sẽ tiếp tục từ nơi nàng bỏ dở nhé?” chàng dịu dàng gợi ý.

Hít một hơi thở dài khó nhọc, Whitney nâng đôi môi run rẩy của nàng lên về phía anh ta: một inch. Sau đó nửa inch. Lý trí nàng gào thét cảnh báo khi cảm xúc của nàng quay cuồng náo loạn và đột nhiên một cơn sóng ham muốn bắt ngờ siết lấy nàng.

Miệng chàng cúi xuống mạnh mẽ, làm câm nín sự phản ứng của Whitney với sự đòi hỏi cương quyết gây ra một cơn choáng váng rung chuyển cả người nàng, bùng nổ dọc những sợi dây thần kinh cho đến khi nàng níu chặt lấy chàng, cánh tay nồng nhiệt cuốn quanh cổ chàng.

“Ta có đang làm nàng buồn chán không?” chàng chế giễu, hôn nàng mạnh mẽ hơn và thông thả hơn trước đó. Lưỡi chàng đẩy vào miệng nàng một cách khiêu gợi. “Nàng miêu tả điều này là xấu xa sao?”

Con giận dữ bùng lên trong ngực Whitney, bao phủ nàng trong màn sương giận dữ mù quáng. Anh ta đang quất vào nàng bằng những lời nói của chính nàng, lạnh lùng và cố ý si nhục nàng. Nàng cắn móng tay vào cổ tay anh ta, cố gắng một cách vô ích gỡ tay anh ta ra khỏi đầu nàng.

Nụ hôn của anh ta sâu hơn, chiếm hữu nàng, mang đến những cuộn sóng ham muốn ngọt ngào lan xuống xương sống nàng.

“Nàng có tưởng tượng ta là Sevarin không?” chàng nói gay gắt. “Có không?”

Sùng sốt, Whitney để bàn tay nàng trượt khỏi cổ tay anh ta. Nàng thực sự đã làm tổn thương anh ta với những gì nàng nói. Theo cách nào đó Clayton dường như luôn có vẻ hoàn toàn không thể bị tổn thương, thật tự tin, khiến nàng chưa bao giờ mơ rằng bất kể những gì nàng nói hoặc làm có thể gây tổn thương cho anh ta. Những rõ ràng là nàng đã làm điều đó.

“Nói với ta nàng ghét sự đụng chạm của ta đến thế nào,” chàng giận dữ ra lệnh. Kéo miệng ra khỏi miệng nàng, chàng nhìn chăm chăm xuống nàng với đôi mắt xám gay gắt của chàng. “Nàng ghê tởm cái đụng chạm của ta,” chàng rít lên. “Nói lúc này, hoặc đừng bao giờ, đừng bao giờ nói với ta lần nữa.”

Ngực Whitney siết chặt quanh một chỗ sưng nhử nổi vì sự ân hận sâu sắc và một tình cảm mong manh. Nàng nuốt nghẹn đau đớn, nước mắt dâng đầy lên mắt nàng. “Tôi - tôi không thể.”

“Nàng không thể nói với ta nàng căm ghét cái đụng chạm của ta?” chàng chế nhạo với một giọng êm ái nhưng đáng sợ. “Tại sao lại không thể?”

“B-bởi vì,” nàng thì thầm, cố gắng nờ một nụ cười run rẩy, “Ngài cảnh báo với tôi không đây 5 phút trước đó là không bao giờ nói dối với ngài một lần nữa.” Whitney quan sát nét mặt của anh ta cứng lại thành một mặt nạ châm biếm đầy hoài nghi và, trước khi anh ta có thể nói điều gì làm tổn thương cả hai người họ, nàng nhón người lên để làm câm nín lời đáp trả của anh ta với đôi môi nàng.

Chửi thề thô lỗ, chàng vừa túm lấy tay nàng và bắt đầu kéo chúng ra khỏi cổ chàng. “Clayton, dừng!” nàng thốt lên nghẹn ngào, khóa chặt những ngón tay đằng sau gáy chàng. “Ôi làm ơn, dừng!” Nước mắt rơi xuống hai má nàng khi nàng lò đi cái nắm đau đớn trên cánh tay nàng và hôn người đàn ông đang giận dữ và không chịu khuất phục này, người đàn ông mạnh mẽ, sôi nổi đã chịu đựng thái độ thù hận và bốc đồng của nàng với lòng kiên nhẫn và tính hài hước... cho đến bây giờ, khi nàng đã làm chàng tổn thương.

Bàn tay chàng đi xuống eo nàng để xô nàng ra, nhưng Whitney ép vào gần hơn. E then, nàng chạm lưỡi vào môi chàng, hy vọng rằng chàng sẽ thích nếu nàng hôn chàng theo cách đó. Chàng trở nên bất động. Mọi cơ bắp trên cơ thể chàng căng cứng bên cạnh nàng. Lưỡi nàng trượt giữ đôi môi hầu như không hé mở của chàng, chạm vào lưỡi chàng rồi rút lại với sự lúng túng - và sau đó quay lại với một cái chạm ngọt ngào bị ngăn cấm. Và thế giới của nàng bùng nổ với những phản ứng mạnh mẽ của chàng. Cánh tay chàng vòng quanh nàng, ép chặt nàng vào chàng khi miệng chàng mở trên miệng nàng, dữ dội nghiêng qua nghiêng lại. Lưỡi chàng táo bạo đâm vào miệng nàng, dò tìm, dường như để xác định sự chào đón ở đó.

Bàng hoàng bởi đam mê và ham muốn, Whitney say sưa trong cảm giác kích động hoang sơ khi miệng chàng chuyển động với sự cấp bách đói khát trên miệng nàng. Nàng hôn lại chàng trong khi bàn tay chàng chuyển động đầy sở hữu dọc lưng nàng và xuống xương sống nàng, sau đó thấp hơn nữa để ôm lấy hông nàng, áp chặt nàng vào đôi chân rắn chắc và đùi của chàng, ép hai cơ thể của họ trở thành một.

Sau một thời gian vô tận, chàng nâng miệng rời khỏi miệng nàng và ôm mặt nàng giữa hai bàn tay, ngón tay cái của chàng dịu dàng vuốt ve gò má ửng hồng của nàng. “Cô nàng bé nhỏ ngọc ngà xinh đẹp đáng giận,” chàng thì thầm về khó nhọc, và sau đó chậm rãi vui mừng vào môi nàng lần nữa, làm sâu thêm nụ hôn cho đến khi những ngọn lửa bùng lên xuyên qua những mạch máu của Whitney và nàng căng lên để được gần chàng hơn. Bàn tay chàng ôm và vuốt ve ngực nàng, in dấu lên chúng với những cái đụng chạm của chàng sau đó trượt xuống, áp hông nàng vào cặp đùi cứng rắn của chàng.

Không hề báo trước, nụ hôn chấm dứt. Chàng dứt miệng khỏi nàng và hôn lên mắt và trán nàng, sau đó tựa cằm vào trán nàng. Whitney đứng dậy và cánh tay chàng siết chặt quanh nàng. “Đừng chuyển động, bé con,” chàng thì thầm. “Ồ gần ta thêm một lúc nữa.” Những chiếc lá xào xạc trong gió và những chú chim bay dập dờn trên đầu, trong khi sự cô đơn và tuyệt vọng bắt đầu xâm nhập vào niềm vui giây phút đó. Khao khát được cảm nhận mỗi chàng bao phủ mỗi nàng một lần nữa, để chàng xua tan cảm giác buồn bã nhử nổi đang lan tỏa khắp nàng, Whitney nghiêng đầu ra sau, ánh mắt nàng nấn ná trên đôi môi như tạc đầy vẻ quyết đoán của chàng.

Tự động, Clayton nghiêng đầu xuống để chấp nhận lời mời gọi e thẹn của nàng, nhưng một giây trước khi miệng chàng chạm vào miệng nàng, chàng kiểm tra lại mình. “Không,” chàng nói với một tiếng cười khàn khàn.

Sùng sốt bởi sự từ chối của chàng khi rõ ràng là chàng muốn hôn nàng, Whitney nhìn vào chàng, đôi mắt to dò hỏi của nàng mờ đi với vẻ bối rối tổn thương.

“Nếu nàng tiếp tục nhìn ta như thế,” chàng khàn giọng trêu nàng, “nàng sẽ thấy mình được hôn một cách cuồng nhiệt một lần nữa. Và nếu điều đó xảy ra, sẽ chỉ có một cơ hội tuyệt vời là ta không thể giữ được lời hứa của mình.”

“Tại sao,” Whitney thì thầm, vẫn khao khát nụ hôn của chàng mà không hề xấu hổ.

“Tại sao?” chàng nhắc lại, miệng chàng lơ lửng thật gần nàng khiến hơi thở của họ trộn lẫn vào nhau. “Ta sẽ vui mừng được cho nàng thấy tại sao...” chàng mời gọi với một tiếng thì thầm đầy nhục cảm.

Lý trí cuối cùng cũng quay trở lại, làm nguội cảm xúc và khôi phục ý thức của nàng. Nàng lắc đầu. “Không, vì nó chỉ khiến cuộc chia tay của chúng ta trở nên khó khăn hơn.” Với một nụ cười yếu ớt, nàng lùi lại và cách xa chàng. “Tạm biệt, đức ngài,” nàng thì thầm, nghiêm trang đưa tay về phía chàng. Trái tim nàng nhảy lên khi chàng nắm lấy nó và quay ngược lòng bàn tay lên.

“Thật trang trọng?” chàng cười toe toét, cọ ngón tay cái qua lòng bàn tay nàng, sau đó táo bạo nâng nó lên và chạm lưỡi vào trung tâm nhạy cảm của nó.

Whitney giật tay ra, giấu bàn tay ngửa râm ran của nàng an toàn sau lưng. Trong một khoảng dài, nàng chỉ đơn giản nhìn chàng đắm đắm, ghi nhớ khuôn mặt chàng một cách vô thức, sau đó nàng nói, “Tôi xin lỗi, tôi thực sự xin lỗi vì đã gây quá nhiều phiền phức cho ngài.”

Đôi mắt Clayton lấp lánh vẻ tinh quái. “Ta hy vọng nàng thấy tự do để làm phiền ta như thế bất cứ khi nào nàng thích.”

“Ngài hiểu rằng đó không phải ý của tôi.” Có những điều nàng muốn nói với chàng, những điều tốt đẹp, và những điều nàng muốn giải thích, nhưng làm sao nàng có thể nghiêm túc khi chàng đang xem cuộc chia tay của họ nhẹ nhàng như vậy? Có lẽ chàng không muốn có lời giải thích, không xin lỗi; có lẽ đây là cách tốt nhất để nói lời tạm biệt. Mặc dù thể giọng nàng vẫn run run khi nàng nói, “Tôi sẽ nhớ ngài, thực đấy.” Trước khi nàng vờ vụn trước mặt chàng, điều mà nàng có thể nếu chàng tiếp tục nhìn nàng với vẻ thông cảm dịu dàng đó, nàng nhắc váy và bước đi, định để chàng lại chỗ mái đình đó. Đi được hai bước, nàng quay lại và ngập ngừng nói qua vai. “Về cha tôi-”

Vì sao nàng vẫn cảm thấy tội lỗi và có trách nhiệm đối với đáng sinh thành nhẩn tâm của mình vẫn là một bí ẩn, nhưng nàng thực cảm thấy như vậy. “Tôi hy vọng ngài sẽ không gây khó khăn cho ông ấy. Chỉ cần ngài kiên nhẫn, tôi chắc chắn ông ấy dần dần có thể hoàn tiền lại cho ngài.”

Đôi lông mày sẫm màu của Clayton khẽ nhú lên. “Tính đến chuyện ông ấy trao cho ta người con gái của mình, ta cho rằng mình đã được hoàn trả đầy đủ.”

Cảm giác một thảm họa sắp xảy đến dường như kêu lách tách trong không khí. “Nhưng tất cả điều đó giờ đã thay đổi khi ngài đồng ý để tôi đi.”

Clayton thu ngắn khoảng cách giữa họ, nắm lấy vai nàng rồi quay nàng lại đối mặt với chàng. “Nàng đang nói về thứ quái quỷ gì thế?”

“Ngài đồng ý để tôi đi và-”

“Ta đồng ý để nàng về nhà,” chàng chỉ ra rõ ràng.

“Không!” Whitney khóc lên và lắc đầu. “Ngài đồng ý để tôi đi - từ bỏ ý định kết hôn với tôi.”

“Nàng không thể tin vào điều đó,” Clayton nói ngắn gọn. “Ta không có ý gì như vậy.”

Một sức nặng đè lên ngực Whitney. Nàng nên biết rằng anh ta sẽ không từ bỏ. Nàng nhìn anh ta chăm chăm trong tuyệt vọng... trong khi một cảm giác lạ lẫm như là nhẹ nhõm rộn lên trong nàng. Tuy nhiên không có cơ hội để nàng kiểm tra lại cảm giác lạ lẫm này, vì cánh tay anh ta đã vòng quanh nàng để kéo nàng lại gần hơn.

“Chưa bao giờ, ngay cả trong những giây phút yếu lòng nhất của ta, ta lại nghĩ đến chuyện để nàng ra đi, Whitney. Và nếu ta đã có nghĩ đến,” chàng thêm vào, thẳng thừng nhắc nàng nhớ đến những phản ứng đam mê đối với chàng vài phút trước, “nàng có nghĩ rằng sau những gì vừa trải qua giữa chúng ta, ta sẽ cân nhắc nó lần nữa?” Clayton nâng cằm nàng lên, buộc ánh mắt chống đối của nàng gặp ánh mắt cương quyết của chàng. “Nàng yêu cầu ta thời gian, và ta dành nó cho nàng. Dùng nó để đối diện với cuộc hôn nhân chắc chắn xảy ra của chúng ta, bởi vì ta đảm bảo với nàng rằng cuộc hôn nhân đó sẽ diễn ra. Nếu nàng muốn thuyết phục mình rằng ta lừa dối nàng vài phút trước, vậy thì cứ như thế, nhưng ta sẽ không giữ lời hứa mà ta không hứa.”

Lời nói chắc chắn thẳng băng của anh ta rằng nàng không có lựa chọn nào khác ngoại trừ việc kết hôn với anh ta, đáng hổn hển và cuộc đời nàng cho anh ta, vượt qua những gì mà Whitney có thể chịu được ngay lúc này. “Vậy hãy giữ lời hứa mà ngài đã hứa. Để tôi về nhà.” Giã ra khỏi anh ta, nàng loạng choạng bước về phía lối đi, những cảm xúc của nàng náo loạn.

Clayton bắt kịp nàng, quăng mệnh lệnh cho người đầy tớ, và giúp nàng vào trong cỗ xe. Whitney nhìn xuống chàng, giọng nàng bình tĩnh với vẻ chết người. “Đã bao giờ ý nghĩ về việc ngài không thể bắt tôi kết hôn này ra với ngài chưa? Ngài có thể kéo lê tôi đến bệ thờ, nhưng tất cả những gì tôi phải làm là không tuyên thệ. Chỉ đơn giản như vậy.”

Lông mày chàng nhướng lên. “Nếu đó là những suy nghĩ nàng đã tiêu khiển trong suốt thời gian nàng đòi hỏi ở ta, vậy không có lợi ích gì để đợi lâu hơn, đúng không?” Chàng liếc nhìn qua vai giống như đang tìm kiếm ai đó, sau đó quay đi để quay trở lại nhà.

“Ngài đang đi đâu?” Whitney gay gắt hỏi, báo động bởi sự mạnh mẽ đột nhiên đầy mục đích trong những chuyển động và vẻ cương quyết biểu hiện trên quai hàm của chàng.

“Ta sẽ ra lệnh cho người hầu phòng chuẩn bị hành lý cho một chuyến đi dài. Sau đó, chuẩn bị một cỗ xe du hành và ngựa. Chúng ta,” chàng lạnh lùng chỉ ra khi quay lại đối mặt với nàng, “sẽ đi đến Scotland. Chúng ta sẽ bỏ trốn cùng nhau.”

“Bỏ trốn!” Whitney hét lên, nắm chặt một bên xe. “Ngài - ngài sẽ không dám! Miệng lưỡi thiên hạ sẽ không bao giờ ngừng, những lời bàn tán sẽ-”

Clayton hờ hững nhún vai. “Như nàng nên thu lượm được cho đến bây giờ, tin đồn không có ý nghĩ gì đối với ta. Vì nó quan trọng với nàng, ta gợi ý nàng xem xét những lựa chọn của mình: Một là khi chúng ta ở Scotland, nàng có thể kết hôn với ta hoặc có thể từ chối tuyên thệ. Nếu nàng từ chối tuyên thệ, chúng ta sẽ trở về mà không kết hôn sau khi cùng nhau vắng mặt trong nhiều ngày và đêm, điều đó sẽ gây ra một vụ tai tiếng khiến nàng không bao giờ có thể quên đi. Lựa chọn cuối cùng của nàng là một đám cưới phù hợp ở Luân Đôn như một nữ công tước. Giờ, nàng sẽ chọn cách nào?”

Có lựa chọn hay sao? Nàng cay đắng nghĩ. Một cuộc bỏ trốn đã đủ gây sốc, nhưng nếu nàng quay lại với anh ta từ Scotland mà chưa kết hôn, những người mẹ sẽ kéo con gái của họ sang bên kia đường khi nàng đi qua, tránh né sự ô uế của một phụ nữ đã bị hủy hoại, và Paul sẽ khinh thường nàng. “Một đám cưới!” Whitney rít lên giận dữ, roi bịch xuống chiếc ghế nhưng. Có một lựa chọn khác mở ra cho nàng, nàng nhắc mình: nàng có thể chạy trốn với Paul. Tâm trí nàng nao núng trước suy nghĩ của một vụ bỏ trốn, với tất cả sự chỉ trích và ghét bỏ kèm theo. Một lần nữa, nàng sẽ là một người bên lề

của xã hội, người tiếp nhận những sự khinh bỉ công khai và những lời chỉ trích gay gắt. Nhưng ít nhất, nàng có sự bồi thường là trở thành vợ của Paul.

“Whitney,” Clayton nói trong khi nhìn nàng như thể anh ta muốn lắc nàng, “chỉ một lần trong đời nàng, quên nỗi ám ảnh với Sevarin đi, và cố gắng đối diện với những gì thực sự ở trong trái tim nàng. Nếu nàng không ngoan cố một cách chết tiệt như vậy, nàng đã làm được việc đó từ nhiều tuần trước!”

Tên đánh xe xông tới từ phía cạnh nhà, và Whitney nuốt lại lời đối đáp tức tối của mình, nhưng những lời nói của Clayton dày vò nàng trên suốt đường về nhà. Rầu rĩ nhìn chăm chăm vào tấm lưng thẳng đơ của người đánh xe, nàng vật lộn để sắp xếp những cảm xúc rối rắm của nàng, không phải vì Clayton đã buộc tội nàng từ chối không chịu đối mặt với những cảm xúc trong tim nàng, mà bởi vì nàng thực sự không hiểu được chính mình.

Làm sao nàng có thể đáp lại những cái vuốt ve của Clayton đầy phóng đảng như thế trong khi đang định và khao khát kết hôn với Paul? Tại sao vài phút trước nàng lại như vỡ vụn khi nhận ra rằng nàng đã làm Clayton tổn thương? Tại sao nàng lại cảm giác đau đớn như vậy khi nàng tin rằng nàng đang nói lời vĩnh biệt với anh ta? Đó có phải là vì tình bạn miễn cưỡng đã lớn lên giữa họ, được vun đắp bởi những lời nói đùa và chế giễu mà họ luôn thích thú?

Tình bạn? nàng cay đắng nghĩ. Clayton không phải là bạn của nàng; anh ta không quan tâm gì đến nàng. Anh ta chỉ quan tâm đến mình và những gì anh ta muốn, và vì vài lý do mù mờ nào đó mà chỉ anh ta mới biết, anh ta ngẫu nhiên lại muốn nàng. Anh ta từ chối tin rằng nàng yêu Paul bởi vì điều đó không phù hợp với anh ta để tin vào nó. Paul đã định là chồng của nàng; vị trí đó trong trái tim nàng, trong cuộc đời nàng, đã từ lâu để dành cho anh và chỉ mình anh.

Paul. Lương tâm nàng nổi dậy, hành hạ nàng vì đã không trung thành với Paul, vì những hành vi xấu xa, vô nguyên tắc của nàng trong lúc anh vắng mặt. Nàng co rúm lại ở trong lòng khi nghĩ đến cách nàng đã để cho Clayton vuốt ve và hôn nàng. Để anh ta! Nàng nghĩ với sự khinh bỉ bản thân, nàng đã hôn anh ta. Nàng đã muốn ở trong vòng tay anh ta; nàng đã run lên vì khao khát khi miệng anh ta mở ra trên miệng nàng.

Dường như đối với Whitney, khi nàng nằm trên giường đêm đó và nhìn chăm chăm vào đỉnh màn phía trên, nàng chưa bao giờ khổ nỗi như thế này. Dẫn vật với cảm giác tội lỗi, nàng nghĩ đến những kế hoạch Paul đã bàn bạc với nàng trong những ngày anh đã cầu hôn nàng. Anh sẽ cải tạo lại phòng ngủ chủ nhân ở trái tây của căn nhà bởi vì nó gần phòng trẻ hơn. Nàng đã đồ mặt như một cách hoa hồng khi anh đề cập đến con cái, nhưng nàng đã hờn hờn những kế hoạch cùng anh.

Và bây giờ nàng đã phản bội anh. Nàng đã chiếm được tình yêu của anh và làm vẩn đục nó trong vòng tay của Clayton. Nàng không xứng đáng với Paul. Lạy chúa! Nàng cũng không xứng đáng với Clayton Westmoreland. Không phải vậy sao, vì ngay cả bây giờ, sau khi đã đáp lại những nụ hôn của anh ta, nàng lại lên kế hoạch lấy một người đàn ông khác?

Bình minh chiếu sáng bầu trời khi nàng đo đến một quyết định không thể hủy bỏ sau cùng. Vì Clayton không bao giờ tự nguyện từ bỏ nàng, nàng sẽ bỏ trốn với Paul ngay anh quay lại. Paul yêu nàng, và anh tin tưởng nàng; anh đang trông đợi ở nàng. Nỗi xấu hổ của một vụ bỏ trốn sẽ là sự hối lỗi cho những hành vi xấu xa dâm dăng của nàng trong lúc Paul vắng mặt. Ngày nào đó, bằng cách nào đó, nàng sẽ lại xứng đáng với tình yêu và lòng tin tưởng của anh. Nàng sẽ giành lại nó bằng cách trở thành một người vợ trung thành, ngoan ngoãn, tận tụy nhất trên trái đất.

Giờ nàng đã quyết định hành động như thế nào, nàng nên cảm thấy tốt hơn, nhưng khi nàng thức giấc vào sáng ngày hôm sau, nàng cảm thấy cực kỳ đau nhức.

Xoa xoa thái dương với cả hai tay, Whitney quăng chân xuống sàn nhà và cẩn thận đi đến giá rửa mặt nhỏ, đầu nàng ong ong với từng bước chân. Nhấn mặt vì con đau, nàng rót cho mình một cốc nước lạnh và rung chuông gọi Clarissa giúp nàng thay đồ.

Nhọt nhạt và xa cách, nàng thả người xuống chiếc ghế ở bàn ăn sáng, xoay xở một nụ cười yếu ớt với Di Anne và hoàn toàn phớt lờ cha nàng. Không may, cha nàng từ chối bị phớt lờ thêm nữa. “Ừm, thưa Cô,” ông hỏi bằng một giọng kẻ cả cộc lốc, “cô và công tước đã định ngày chưa?”

Đặt đĩa xuống, Whitney tựa cằm trên hai bàn tay và công khai chọc tức ông với đôi mắt trống rỗng, mở to. “Ngày gì?”

“Đừng đối xử với ta như một tên đàn! Cô biết là ta đang đề cập đến ngày đám cưới.”

“Đám cưới?” Whitney nhắc lại. “Con quên chưa nói với cha à? Sẽ không có một đám cưới nào cả.” Đưa một cái nhìn xin lỗi về phía Di Anne, Whitney đứng lên khỏi bàn và rời phòng.

“Thật là, Martin, ông là tên gốc gác nhất khi đẩy con bé theo cách đó. Ông không để con bé có lựa chọn nào khác là thách thức ông?” Với vẻ ghê tởm, Anne đẩy đĩa ra và đi theo Whitney.

Một phút sau, Martin cũng xô đĩa ra và ra lệnh chuẩn bị xe để đến thăm viếng con-rẻ-trung-lai.

11h, con đau đầu của Whitney đã dịu đi nhưng tâm trạng nàng không hề khá lên. Ngồi đối diện với Di Anne trong phòng khâu vá, nàng bơ phờ vật lộn với khung thêu của mình. “Con ghét công việc khâu vá,” nàng bình luận không cảm xúc. “Con luôn luôn chán ghét nó. Cho dù con có thể làm tốt, con vẫn ghét nó.”

“Đi biết,” di nàng thờ dãi, “nhưng nó giữ tay người ta bận rộn.” Hai người cùng ngẩng lên khi một người hầu đi vào với một lá thư và đưa cho Whitney. “Đó là từ Nicki,” Whitney nói, tươi tỉnh hẳn lên với những ký ức thân thiết với anh. Nàng sốt ruột bóc niêm phong và bắt đầu đọc những nét chữ cứng cỏi phóng khoáng của Nicki.

Nụ cười nhạt trên mặt nàng, và đầu nàng bắt đầu đập với một cường độ mới. Ngã sụp trên ghế, nàng nhìn di nàng chăm chăm với vẻ kinh hoàng tê tái. “Ngày mai Nicki sẽ đến Luân Đôn.”

Cây kim khâu dùng khựng lại giữa mũi khâu. “Công tước sẽ không vui vẻ khi có Nicolas Duville trên ngưỡng cửa của chúng ta ở đây, gây sức ép cho đức ngài ngay bên cạnh Paul Sevarin.”

Whitney quan tâm hơn đến việc cứu nàng khỏi sự bẽ mặt khi có Nicki làm khách ở đây, việc anh biết về cuộc bỏ trốn xấu xa của nàng với Paul tuần tới là không thể tránh nổi. “Không cần phải như vậy,” nàng nói chắc chắn khi đương đầu với vấn đề này. Nàng rời phòng rồi trở lại một phút sau đó với một cây bút và một tờ giấy.

“Cháu sẽ nói gì?”

“Không quá chi tiết,” Whitney tuyên bố, nhúng bút vào lọ mực và bắt đầu viết, “Cháu sẽ nói Nicki cứ ở Luân Đôn. Di thích loại bệnh lây lan nào hơn? Bệnh sốt rét? Bệnh dịch hạch?” Thấy rằng di nàng không chia sẻ sự hài hước nửa-kịch-dộng của nàng, Whitney bình tĩnh thêm vào, “Cháu sẽ nói với Nicki đơn giản là cháu có vài cuộc hẹn ở nơi khác và không thể gặp anh ấy trong chuyến đi này. Cháu suy luận từ những gì anh ấy viết là anh ấy sẽ ở Anh trong một thời gian ngắn để tham gia một số buổi tiệc xã giao của Ngài Marcus Rutherford - đó có thể là bất kỳ ai.”

Muốn có thêm một vài nhận xét hữu ích, Anne nói, “Ngài Rutherford có quan hệ với rất nhiều gia tộc danh giá nhất ở Châu Âu, bao gồm gia đình DuVille. Chú cháu thường nói ngài ấy là một trong những người khôn ngoan nhất trong chính phủ, và cũng là một trong những người quyền lực nhất.”

“Ồ, chắc chắn là ông ấy đã chọn một thời điểm bất tiện để mời Nicki đến Anh,” Whitney nhận xét khi nàng rắc những hạt cát lên lá thư và rung chuông gọi người hầu để gửi nó đi ngay lập tức.

Giờ khi nàng đã kiểm soát được vấn đề trong tay và làm vài điều để tránh khỏi thảm họa, Whitney cảm thấy tốt hơn. Nàng quay lại với công việc khâu thừa với niềm hứng thú lớn, nhưng nàng chưa bao giờ làm tốt việc đó và những mũi khâu hoàn hảo nhỏ xíu nàng dự định trong đầu thất bại trong việc hiện ra trên miếng vải. Với sự thiếu kiên nhẫn đến mức cau mày, nàng phớt lờ những đường khâu khủng khiếp nàng đang tạo ra và đơn giản thích thú với việc dùng kim đâm vào miếng vải.

Sau khi đi nàng đã đi xuống ăn trưa khá lâu, nàng tiếp tục. Mũi này dành cho số phận éo le ghê gớm, đang ngăn trở mọi con đường của nàng. Mũi này dành cho Ngài Rutherford, người chịu trách nhiệm cho việc Nicki đến Anh. Mũi này là cho người cha tàn nhẫn, vô tâm và không biết yêu thương của nàng. Mũi này là dành cho... Trong cơn nhiệt tình báo thù của mình, Whitney đâm trượt miếng vải và hét lên đau đớn khi mũi kim đâm vào ngón tay trở trái của nàng.

Một tiếng cười khàn khàn đi trước một giọng nói trầm ấm quen thuộc. “Nàng đang khâu miếng vải đó hay tấn công nó?”

Whitney đứng dựng lên vì ngạc nhiên khiến khung khâu của nàng trượt xuống sàn nhà. Nàng không biết Clayton đã đứng ở cửa ra vào quan sát nàng trong bao lâu. Tất cả nàng biết là chàng dường như lấp kín căn phòng với sự hiện diện quyền rũ của mình và tinh thần nàng bay vút lên khi nhìn thấy chàng. Bối rối bởi phản ứng của mình, nàng vội hướng sự chú ý của mình vào ngón tay nơi một giọt máu nhỏ đã xuất hiện.

“Ta cho gọi Bác sĩ Whitticomb nhé?” chàng đề nghị. Một nụ cười nở trên góc miệng đẹp của chàng khi chàng thêm vào, “Nếu nàng không muốn Whitticomb, ta có thể gọi ‘Bác sĩ Thomas’ nhưng ta hiểu rằng ông ta chuyên về những vết thương bong gân và bị gãy...”

Whitney cắn môi dưới, cố gắng hết sức để không phá lên cười. “Thực ra, Bác sĩ Thomas hiện giờ đang rất bận bịu với một bệnh nhân khác - một con ngựa cái màu nâu đỏ. Và Bác sĩ Whitticomb khá giận dữ vì bị cử đến đây vì một chuyện vặt vãnh vớ vẩn lần trước. Tôi ngờ rằng ông ấy sẽ dễ chịu về việc được triệu đến lần thứ hai.”

“Đó có phải là ‘một chuyện vặt vãnh vớ vẩn’?” Clayton hỏi tỉnh bơ.

Nét cười bay khỏi mặt Whitney và vẻ có lỗi không giải thích được tấn công nàng. “Ngài biết là như thế mà,” nàng thì thầm, liếc mắt đi chỗ khác.

Clayton quan sát khuôn mặt nhợt nhạt của nàng với một cái nhún mày lo lắng. Mặt dù vẻ vui vẻ hiện tại của nàng, chàng có thể nói rằng nàng đang căng thẳng như một cái lò xo bị nén chặt. Chàng không quan tâm đến lời tuyên bố nổi loạn của nàng tại bữa ăn sáng nay rằng sẽ không có hôn lễ nào cả, điều đã mang cha nàng lao đến chỗ chàng trong trạng thái lo lắng bồn chồn. Martin Stone là một tên con hoang ngu ngốc đang tiếp tục cố gắng áp bức nàng, ngay cả điều đó chỉ khiến Whitney càng nhất quyết kháng cự lại chàng. Vì lý do đó, Clayton đã quyết định phải làm điều gì đó để giảm bớt căng thẳng cho nàng và đưa nàng rời khỏi sự hiện diện cau có của cha nàng trong một khoảng thời gian.

Chàng bước về phía nàng, và nàng nhìn chàng đầy lo lắng. “Ta có một đặc ân muốn yêu cầu nàng,” Clayton nói với vẻ chắc nịch điềm tĩnh. “Ta muốn nàng đi cùng ta đến một buổi khiêu vũ ở Luân Đôn. Nàng có thể mang theo bà hầu gái bé nhỏ kỳ lạ của nàng - bà cô mập mạp với mái tóc bạc luôn cau có với ta như thể bà ta nghi ngờ ta sẽ chôm đi một món đồ bạc của gia đình.”

“Clarissa,” Whitney tự động cung cấp, trong đầu đã tìm kiếm một lý do hợp lý để không phải đi cùng anh ta.

Clayton gật đầu. “Bà ta có thể đóng hai vai trò, vì vậy sẽ không thiếu một người đi kèm cho đúng đắn.” Thực ra, Quý bà Gilbert sẽ là một người đi kèm phù hợp hơn, nhưng chàng muốn Whitney cho riêng chàng trong một lúc. “Nếu chúng ta đi vào buổi sáng ngày kia, chúng ta có thể đến Luân Đôn vào chiều muộn. Điều đó sẽ cho nàng thời gian đến thăm bạn của nàng - Emily, và nghỉ ngơi trước buổi khiêu vũ.” Trước khi nàng có thể từ chối, điều mà Clayton có thể thấy là nàng đang định làm, chàng thêm vào, “Thậm chí bây giờ đi nàng đang viết một lời nhắn thông báo cho Emily Archibald cuộc viếng thăm của nàng.”

Tức tối, Whitney tự hỏi điều điên khùng gì đã khiến Di Anne đồng ý với một điều như vậy, và sau đó nàng nhận ra rằng di nàng không ở trong một vị thế tốt hơn nàng để từ chối Công tước của Claymore bất cứ điều gì. “Ngài không yêu cầu một đặc ân,” Whitney cau mày chữa lời chàng. “Ngài có một mệnh lệnh để ban bố.”

Clayton bỏ qua sự kém nhiệt tình của nàng đối với buổi khiêu vũ - một ý tưởng chàng đã nảy ra chỉ sau khi nói chuyện với cha nàng sáng nay. “Ta đang rất hy vọng nàng sẽ thích ý tưởng đó,” chàng nói.

Câu trả lời dịu dàng của chàng khiến Whitney cảm thấy mình thô lỗ và bất lịch sự. Thở dài, nàng chấp nhận điều không thể tránh khỏi. “Chúng ta sẽ tham dự buổi khiêu vũ của ai?”

“Của Ngài Rutherford.” Clayton đã không thực sự mong đợi bất cứ một phản ứng nào với điều đó, nhưng thậm chí nếu chàng đã vậy, không gì có thể chuẩn bị cho chàng những gì xảy ra tiếp theo. Đôi mắt Whitney mở lớn cho đến khi chúng giống như hai cái đĩa xanh lớn. “Của ai?” nàng hỏi bằng một tiếng thì thầm tắc nghẹn, và trước khi chàng có thể trả lời, nàng thốt ra một tràng cười ngặt nghẽo bất ngờ và đổ sụp vào vòng tay chàng theo đúng nghĩa đen, người run lên bần bật vì cười.

Đôi mắt nàng đầm nước mắt vui vẻ, cuối cùng nàng dựa vào tay chàng và nói, “Ngài nhìn thấy trước mặt ngài là một phụ nữ loạn trí người đang bắt đầu nhìn những bi kịch của cuộc đời như là một trò đùa lớn nhất.” Nuốt lại một tiếng cười khúc khích, nàng nóng nảy nói, “Đi tôi biết chưa? Về chủ nhân bữa tiệc mà chúng ta tham dự?”

“Chưa, tại sao nàng hỏi thế?”

Whitney với lấy lá thư của Nicki và đưa nó cho chàng. “Sáng nay tôi vừa viết cho Nicki và nói với anh ấy dừng đến - rằng tôi có vài cuộc hẹn xa nhà.”

Clayton lướt đọc lá thư và đưa nó lại cho nàng. “Tốt,” chàng nói cụt lủn, tức tối vì nàng gọi DuVille là ‘Nicki’, trong khi nàng khẳng khái xưng hô với chàng, người mà nàng đã đính hôn, bằng những danh từ xã giao. Với sự thỏa mãn tàn nhẫn, chàng nhận ra rằng Whitney sẽ đứng bên chàng khi DuVille nhìn thấy nàng ở nhà Rutherford và con giận của chàng tiêu tan. Đặt một nụ hôn nhẹ lên trán nàng, chàng nói, “Ta sẽ đến đón nàng lúc 9h sáng ngày kia.”

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Đúng chín giờ sáng hai ngày sau, Whitney quan sát hai cỗ xe ngựa sơn đen bóng kéo đến trên con đường vào nhà. Kéo đôi găng tay da dê đồng bộ với bộ y phục đi đường lên, nàng thông thả xuống cầu thang dẫn đến lối đi vào phòng giải lao với Clarissa đi bên cạnh. Di Anne và cha nàng đến để nói tạm biệt với nàng. Whitney lễ cha mình và tặng cho đi nàng một cái ôm ấm áp trong khi Clayton xin lỗi và tự mình dẫn Clarissa ra xe ngựa.

“Clarissa đâu rồi?” Whitney hỏi vài phút sau đó khi Clayton dẫn tay nàng vào cỗ xe ngựa còn trống của chàng.

Clayton, người đã không kiểu cách bỏ qua người đi kèm nóng nảy và chống đối bằng cách ném cô ta vào cỗ xe ngựa khác cùng với người hầu của mình, dịu dàng nói, “Bà ta đang thoải mái ngồi trong cỗ xe đằng sau chúng ta, không nghi ngờ gì là đang nhăm nháp những cuốn sách tuyệt vời mà ta đã tự mang đến cho bà ta.”

“Clarissa thích truyện lãng mạn,” Whitney nhận xét.

“Ta đưa cho bà ta cuốn ‘Quản lý Thành công những Tài sản lớn’ và ‘Những cuộc đối thoại của Plato’,” Clayton thừa nhận với vẻ không hối hận. “Nhưng sau đó, ta đã gặp cầu thang và đóng sầm cửa lại trước khi bà ta có cơ hội nhìn thấy tiêu đề cuốn sách.”

Whitney phá lên cười và lắc lắc đầu.

Cỗ xe lắc lư êm ái khi họ chuyển từ con đường nhà nàng sang con đường mòn miền quê, và Whitney chợt nhận ra rằng, mặc dù cỗ xe nhìn từ bên ngoài giống như hàng trăm chiếc xe khác, nhưng bên trong nó thì rộng rãi và sang trọng hơn rất nhiều. Những ghế ngồi bọc nhung mịn dày hơn và thoải mái hơn, và cỗ xe được lắp lò xo rất tốt nên nó dường như nổi đập ghềnh ở trên khung xe. Bên cạnh nàng, Clayton có khoảng không rộng để duỗi đôi chân dài trong chiếc quần da hoẵng mà không hề chạm vào hàng ghế đối diện, và mặc dù đôi vai rộng lớn của chàng gần như chạm vào nàng, thì cũng không phải là do thiếu rộng rãi đến mức chàng phải ngồi quá gần nàng như vậy. Hơi thở nàng bị khuấy động khi ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoang của chàng, và nàng vội vàng quay đầu để tập trung ngắm nhìn khung cảnh mùa thu đáng yêu đang lướt qua.

“Nhà ngài ở đâu?” nàng hỏi sau một quãng im lặng kéo dài và thoải mái.

“Nơi nào có nàng.”

Sự ngọt dịu trong giọng nói trầm ấm của chàng cướp mất hơi thở của nàng. “Tôi - ý tôi là ngôi nhà thật sự của Ngài - Claymore?”

“Mất một tiếng rưỡi đồng hồ đi xe ngựa từ Luân Đôn trong thời tiết tốt.”

“Nó có cổ xưa không?”

“Rất cổ.”

“Vây thì nó chắc phải rất 'âm đảm',” Whitney buột miệng. Chàng ném cho nàng một cái nhìn thách thức và nàng vội giải thích, “Ý tôi là hầu hết các căn nhà quý tộc cổ đều rất lớn và rộng rãi nếu nhìn bên ngoài, nhưng dường như bên trong chúng có vẻ tối tăm và ngột ngạt.”

“Claymore đã được tu sửa và thêm vào một số thiết kế hiện đại.” Sự thích thú rõ ràng vang lên trong giọng chàng. “Ta không nghĩ nàng sẽ cảm thấy nó ‘xám xịt’.”

Whitney ngay lập tức cho là dinh thự của một công tước như chàng phải nguy nga và đẹp lộng lẫy, nhưng khi nhận ra nàng sẽ không bao giờ nhìn thấy nó, thì một sự thất vọng kỳ lạ xâm chiếm nàng. Clayton hình như nhận thấy sự thay đổi tâm trạng của nàng, và với sự ngạc nhiên thích thú của Whitney, chàng bắt đầu thiết đãi nàng với những câu chuyện vui nhộn về thời thơ ấu của chàng và em trai chàng, Stephen. Trong suốt thời gian quen chàng, chưa bao giờ chàng coi mờ với nàng như vậy, và tâm trạng của nàng vui dần lên trên từng dặm đường cho đến khi họ đến gần ngôi nhà trong thành phố của Emily ở Luân Đôn.

Mặt trời xuống dần, và Whitney càng trở nên căng thẳng khi nàng nhìn chăm chăm vào những con đường trải đá cuội của Luân Đôn. “Có chuyện vậy?” Clayton hỏi bên cạnh nàng.

“Tôi thấy lộ liễu quá, đến nhà Emily với ngài,” Whitney khỏ sở thừa nhận. “Điều này sẽ rất kỳ cục đối với cô ấy và Ngài Archibald.”

“Giả vờ như chúng ta chuẩn bị làm đám cưới,” Clayton cười lớn. Ôm nàng trong tay, chàng hôn nàng quá dài và quá trọn vẹn khiến Whitney gần như tin vào điều đó.

Căn nhà thành phố của Archibald được bao quanh với hàng rào sắt được chạm trổ tinh xảo. Emily đón họ ở lối đi với nụ cười lịch sự mặt dù Whitney biết Emily phải bị sốc về việc nàng đã đến Luân Đôn cùng với Clayton, nàng an tâm khi Emily không đề lộ ra điều đó. Sau khi trao cho Whitney một cái ôm ấm áp, cô nhanh chóng đưa nàng lên một căn phòng dành cho khách, sau đó trở lại tầng dưới để tham gia với chồng cô và Clayton trong phòng khách và hoàn thành nhiệm vụ của một bà chủ nhà.

Khi cô quay lại mười năm phút đồng hồ sau đó, sự bình thần biến mất và hai má cô bùng lên sự kích động. Whitney, đang giúp Clarissa đỡ đồ, vừa nhìn thấy cặp mắt sáng rực của Emily, và ngay lập tức gồng mình lên. “Chính là ngài ấy!” Emily nổ ra, dựa người vào cửa và mồm há hốc nhìn Whitney. “Đức ngài vừa nói với mình ngài ấy thực sự là ai. Michael đã biết từ lâu, nhưng Đức ngài đã yêu cầu giữ bí mật danh tính. Mọi người ở Luân Đôn liên tục bàn tán về ngài ấy, nhưng mình chưa bao giờ gặp, Whitney!” Cô ấy kêu lên, khuôn mặt xinh xắn sáng lên với niềm tự hào không che giấu về bạn của mình. “Bạn sẽ đi đến buổi dạ hội của nhà Rutherfords với người đàn ông độc thân đáng mơ ước nhất Châu Âu! Buổi dạ hội của nhà Rutherford,” cô nhắc lại như là đang cố gắng để kích thích sự nhiệt tình trong bạn mình. “Giấy mời đến bữa tiệc của họ được thêm muốn như kim cương vậy.”

Whitney cắn môi ngập ngừng, ao ước được giải bày với Emily, nhưng lại không sẵn lòng làm tăng gánh nặng của chính mình với những vấn đề sẵn có. Nếu nàng nói với Emily rằng nàng đã đính hôn với ‘người đàn ông độc thân đáng mơ ước nhất Châu Âu’ Emily rõ ràng sẽ bị kích động. Nếu nàng nói với Emily rằng nàng không muốn đính hôn với chàng, Emily tự nhiên sẽ thông cảm. Nếu nàng nói với Emily rằng nàng sẽ bỏ trốn với Paul trong vài ngày nữa, Emily sẽ sợ hãi với những tai tiếng không thể tránh khỏi và sẽ nài xin nàng đừng làm như vậy.

“Bạn đã biết ngài ấy là Công tước Claymore bao lâu rồi?”

“Chưa đến một tuần,” Whitney thận trọng trả lời.

“Ồ?” Emily hăm hở hỏi thúc, quá kích động nên các câu nói của cô tuôn ra ào ào. “Kể cho mình mọi điều. Bạn có yêu ngài ấy không? Ngài ấy có yêu bạn không? Bạn có ngạc nhiên khi phát hiện ngài ấy là ai không?”

“Sững sờ,” Whitney thừa nhận, mỉm cười khi nhớ lại nỗi kinh hãi khi biết rằng Clayton là người hứa hôn của nàng.

“Tiếp tục đi,” Emily thúc giục.

Sự vui thích của cô ấy thật dễ lây làm nụ cười của Whitney ảm lên, nhưng nàng lắc đầu và trả lời với một giọng khẳng định ít nhất thì cũng tạm thời làm bạn nàng thối chí để dò hỏi thêm. “Ngài ấy không yêu mình, mình cũng vậy. Mình sẽ cưới Paul. Đó là tất cả và không thay đổi.”

*****

Clayton liếc nhìn chiếc đồng hồ bên trên bệ lò sưởi thời Robert Adams trong căn phòng ngủ rộng rãi của chàng trong khi tên hầu phòng vuốt phẳng một nếp nhăn của chiếc áo sơ mi buổi tối màu trắng trên đôi vai vạm vỡ của chàng. Đã gần mười giờ, và chàng hầu như đã cảm thấy háo hức một cách phi lý để lên đường đến nhà Archibald.

“Nếu tôi có thể nói, thưa Đức ngài,” Armstrong thì thầm, giúp chàng mặc áo gi lê màu đen thêu kim tuyến, “thật tốt khi trở lại Luân Đôn.”

Trong khi Clayton cài cúc, Armstrong nhắc một chiếc áo vét tông buổi tối màu đen từ tủ quần áo, búng một vết bẩn không tồn tại ở ve áo, sau đó nâng nó lên để Clayton xô tay vào. Sau khi điều chỉnh những cái đính cài áo bằng hồng ngọc, Armstrong lùi lại để đánh giá toàn bộ hiệu quả của bộ trang phục dạ hội đen tuyền, được cắt may khéo léo đến hoàn hảo trên khung người cao lớn của ông chủ.

Clayton nghiêng lại gần gương để chắc chắn là đã cạo râu sạch sẽ và lóe lên một nụ cười rộng mở với tên người hầu phòng đang lai vãng gần đó. “Sao, ta trông có duyệt được không, Armstrong?”

Ngạc nhiên và vui sướng với sự thân mật ít thấy của công tước, Armstrong vỡ ra với sự sung sướng. “Hiển nhiên, thưa Đức ngài,” hắn trả lời, nhưng khi công tước đã rời đi, sự vui sướng của Armstrong dần chuyển sang chán nản khi hắn nhận ra rằng Cô Stone nhất định là nguyên nhân của sự hài hước khác thường của công tước. Lần đầu tiên, Armstrong bắt đầu nghi ngờ về sự khôn ngoan trong việc đánh cược với McRae, tên đánh xe, về việc ông chủ sẽ cưới cô gái.

“Chúc Đức ngài một buổi tối tốt lành,” người hầu nói khi Clayton khoác lên vai một chiếc áo khoác dành cho buổi tối được viền những hàng chỉ lụa đỏ thắm và lướt nhanh xuống bậc thềm dẫn từ dinh thự nguy nga của chàng trên Phố Upper Brook ra đường. McRae, hiện đã là người đánh xe chính thức của nhà Westmoreland nhanh chóng mở cửa cỗ xe ngựa khi Clayton đến gần. Cười nhe răng với tên đánh xe tóc đỏ người Ailen, Clayton hất đầu về phía những con ngựa. “Nếu chúng không thể phi nhanh hơn nước kiệu, McRae, hãy bắn bỏ chúng.”

Sự phấn chấn lớn dần lên trong Clayton với từng vòng quay của cỗ xe lăn lóc cóc trên những con đường đá cuội của Luân Đôn. Chàng quá hồ hởi với cảnh tượng xuất hiện ở Luân Đôn với Whitney bên cạnh. Buổi dạ tiệc của nhà Rutherford, ý định ban đầu là để làm sao nhãng nàng, giờ lại làm chàng hài lòng sâu sắc. Chàng đã tưởng tượng về việc trình diện nàng như là của riêng chàng kể từ cái đêm dạ hội hoá trang ở nhà Armand - và còn nơi nào để giới thiệu nàng với xã hội Luân Đôn tốt hơn là nhà của chính người bạn thân của chàng?

Với niềm vui thích trẻ con, chàng thăm tưởng tượng về phản ứng của Marcus và Ellen Rutherford khi chàng giới thiệu Whitney với họ với tư cách là người đính hôn với chàng. Bằng cách giới thiệu Whitney với xã hội thượng lưu Luân Đôn như là vợ đính ước của chàng, chàng vẫn không phá bỏ lời hứa với nàng, vì nàng vẫn có thể giữ bí mật như nàng muốn khi họ quay về nhà, ít nhất là trong vài ngày tới. Bí mật! Chàng bực tức nghĩ. Chàng muốn cả thế giới đều biết!

*****

“Ngài ấy đến rồi,” Emily kêu lên, vội trở lên căn phòng của Whitney sau khi chào vị khách cao quý ở tầng dưới. “Hãy nghĩ về nó,” cô cười. “Bạn ra mắt xã hội thượng lưu Luân Đôn lần đầu tiên tại một buổi khiêu vũ quan trọng nhất trong năm, và với Công tước của Claymore là người tháp tùng. Mình ước sao Margaret Merryton có thể nhìn thấy bạn tối nay!”

Sự nhiệt tình vui vẻ của Emily, hầu như cứ tăng dần trong cả buổi tối, thật dễ lây khiến Whitney không thể không cười khi nàng đứng dậy để ra đi, cũng không thể kìm nén niềm vui thích không thể giải thích trào lên trong nàng khi nhìn thấy Clayton đang trò chuyện với Ngài Archibald ở chân cầu thang.

Clayton tự động nhìn lên khi nàng bắt đầu đi xuống cầu thang, và những gì nhìn thấy làm chàng ngừng thở và tìm chàng tràn dâng niềm tự hào. Trong chiếc váy dài bằng sa tanh màu vàng kiểu Hy Lạp, một bên vai hở mà để trần tuyệt đẹp và chiếc váy ôm lấy những đường nét khiêu gợi và thon thả của nàng cho đến khi kết thúc với đuôi váy cắt xéo màu vàng, Whitney trông như một nữ thần màu vàng toả sáng lung linh. Một sợi dây kim cương trắng và vàng quấn quanh mái tóc đen bóng mượt, và một nụ cười rạng rỡ nở trên mặt và làm mắt nàng sáng lên. Clayton nghĩ nàng chưa bao giờ nhìn quá quyến rũ, quá gợi cảm một cách vương giả như tối nay. Nàng thật đẹp, quyến rũ, làm say đắm lòng người - và nàng là của chàng.

Một đôi găng tay dài tiếp với màu vàng bao phủ cánh tay trần của nàng cho đến trên khuỷu tay, và khi nàng bước xuống bậc thang cuối, Clayton nắm cả hai tay đang đi găng của nàng. Đôi mắt xám của chàng cháy rực, và giọng chàng khàn đi. “Lạy chúa tôi, nàng đẹp quá,” chàng thì thầm.

Chìm đắm trong sự say mê của cặp mắt xám quyến rũ, Whitney bỗng chốc đầu hàng với sự cảm dỗ xui khiến nàng hãy thực sự tận hưởng buổi tối hôm nay, vốn đã hứa hẹn nhiều điều thích thú. Lùi lại, nàng ngắm Clayton với một cái nhìn đầy vẻ ngưỡng mộ không che giấu lướt dọc trên vóc dáng trang nhã và cao ráo của chàng, sau đó nàng ngược đôi mắt xanh tươi vui nhìn chàng. “Tôi sợ là không đẹp bằng ngài.” Mắt nàng long lanh tinh nghịch khi giả bộ chán nản.

Clayton trùm chiếc áo choàng sa tanh vàng lên vai nàng và nóng vội đưa nàng rời khỏi nhà, không nhận ra cho đến khi cánh cửa đóng lại đằng sau họ là chàng đã bỏ qua việc chào tạm biệt vợ chồng Archibald.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã đóng, Emily bật ra một hơi thở dài đầy hy vọng.

“Nếu em đang mong ước điều gì đó,” Michael vòng tay ôm vai cô và nhẹ nhàng cảnh báo, “ước rằng Whitney sẽ giữ được sự tỉnh táo của mình, chứ không phải Claymore sẽ để mất trái tim cho cô ấy, vì ngài ấy sẽ không như vậy. Em đã nghe đủ những lời bàn tán của cả Luân Đôn về ngài ấy để biết như thế rồi đây. Thậm chí nếu ngài ấy để mất trái tim, và sẵn lòng bỏ qua sự thiếu giàu có của cô ấy, công tước sẽ không bao giờ cưới một người có dòng dõi quý tộc thấp hơn mình. Ngài ấy phải tuân theo truyền thống của gia đình là không cưới một người thuộc giai cấp thấp hơn.”

*****

Bầu trời đêm bên ngoài đầy sương, và một làn gió lạnh thổi chiếc áo choàng của Whitney bay nhẹ nhàng sau lưng nàng. Nàng dừng lại nửa đường để kéo cái mũ áo trùm lên để bảo vệ đầu tóc. Khi làm như vậy, cái nhìn của nàng bắt gặp cỗ xe ngựa đang đợi trên phố dưới ánh đèn đường. “Chúa ơi, đây là xe của ngài?” nàng há hốc miệng, nhìn chằm chằm vào chiếc xe sơn đỏ bóng loáng trắng lẹ với chiếc giá huy bằng vàng gắn trên cánh cửa. “Tất nhiên rồi,” nàng nhanh chóng nói tiếp, khôi phục sự điềm tĩnh của mình và bước đi bên cạnh Clayton. “Chỉ là tôi không nghĩ ngài như là một vị công tước. Tôi nghĩ ngài như khi ngài ở nhà. Ý tôi là ở nhà tôi,” nàng giải thích, cảm thấy hoàn toàn ngỡ ngàng và vụng về khi lại dừng lại để nhìn chăm chú, không phải vào cỗ xe, mà là những con ngựa kéo nó - bốn con ngựa xám đẹp đẽ với những cái đuôi và bờm trắng như tuyết, đầu đang giật giật và lắc lư một cách bồn chồn để được rảo bước.

“Nàng có thích chúng không?” Clayton hỏi trong khi đỡ nàng bước vào xe và ngồi xuống cạnh nàng.

“Thích chúng?” Whitney nhắc lại khi nàng kéo chiếc mũ đội đầu xuống và quay sang cười e thẹn vào đôi mắt của chàng. “Tôi chưa bao giờ nhìn thấy những con ngựa đẹp tuyệt như vậy.”

Chàng nhắc một cánh tay đặt lên vai nàng. “Vậy thì chúng là của nàng.”

“Không, tôi không thể nhận chúng. Thật đấy, tôi không thể.”

“Vậy là bây giờ ý định của nàng là tước đoạt của ta ý thích tặng quà cho nàng?” chàng hỏi dịu dàng. “Nó làm ta hết sức hài lòng khi biết rằng ta đã chi trả cho những bộ váy áo và trang sức của nàng mặc dù nàng không hề biết rằng chúng đến từ ta.”

Sao nhãng bởi sự hài hước dễ chịu của chàng, Whitney hỏi một câu hỏi mà trước đây nàng đã không dám đưa ra. “Ngài đã trả cho cha tôi bao nhiêu tiền để có được tôi?”

Không khí dễ chịu thay đổi. “Nếu nàng không dành cho ta bất cứ thứ gì,” chàng nói cộc lốc, “ít nhất cũng dành cho ta điều này. Dừng ngay việc cố chấp ngu ngốc cho rằng nàng là thứ gì đó ta mua được.”

Bây giờ thì nàng đã đặt câu hỏi và làm chàng bức tức, Whitney muốn câu trả lời “Bao nhiêu?” nàng bướng bỉnh nhắc lại.

Clayton ngập ngừng và sau đó lạnh nhạt thốt ra, “Một trăm nghìn bảng.”

Tâm trí Whitney quay cuồng. Ngay cả với sự tưởng tượng hoang đường nhất nàng cũng chưa bao giờ nghĩ đến một con số lớn như thế; một người đầy tớ chỉ kiếm được từ 30 đến 40 bảng một năm. Nếu nàng và Paul sống chật bó hẹp và cần kiệm trong cả đời, họ cũng không bao giờ có thể trả nổi một gia tài như vậy. Nàng ước với cả trái tim mình rằng nàng đã không hỏi câu hỏi này. Nàng không muốn phá hỏng buổi tối của họ; tối nay là tối đầu tiên cũng như cuối cùng họ tham gia một cuộc vui cùng nhau, và vì một vài lý do nào đấy nó trở nên cực kỳ quan trọng đối với nàng để không phá hủy nó. Nỗ lực để khôi phục sự vui vẻ ban đầu của họ, Whitney nói nhỏ nhỏ, “Ngài là một tên ngốc, Đức công tước.”

Clayton ném đôi găng tay của chàng lên mặt ghế đối diện. “Thật ư?” giọng chàng kéo dài với vẻ buồn phiền và bị xúc phạm. “Và vì sao vậy, Quý cô?”

“Bởi vì,” Whitney thông báo cho chàng một cách xác xược, “tôi không nghĩ ngài nên để cha tôi lừa đảo thêm bất cứ một si lỉnh nào quá con số 99,000 bảng!”

Cái nhìn sững sờ của Clayton bắn lên khuôn mặt nàng, thu lại ở đôi môi đang cười và sau đó chàng nghiêng đầu ra sau và cười phá lên, một âm thanh trầm lắng làm ấm trái tim của Whitney. “Khi một người đàn ông quyết định giành được một báu vật,” chàng cười khúc khích, kéo nàng lại gần và cười với nàng. “Anh ta không tranh cãi về một vài bảng.”

Sự im lặng giữa họ kéo dài và sự hài hước trong mắt chàng chậm chậm thay thế bởi một xúc cảm mãnh liệt nhưng mơ hồ. Đôi mắt màu bạc của chàng cầm tù nàng khi chàng từ từ nghiêng đầu về phía nàng. “Ta muốn nàng,” chàng thì thầm, và môi chàng tách môi nàng trong một nụ hôn sâu, đầy khiêu gợi khiến Whitney run rẩy và đỏ bừng má.

*****

Dinh thự Rutherford sáng rực, và một lối đi dài chật ních những cỗ xe đang trên đường tiến đến mặt trước của ngôi nhà, nơi chúng dừng lại để những hành khách lộng lẫy bước xuống. Những người hầu gác cửa tay cầm đuốc đến từng cỗ xe, sau đó chỉ dẫn những khách mời đi đến một bậc thềm dẫn đến cửa chính.

Chỉ một thời gian ngắn, Whitney và Clayton đang được hộ tống đến bậc thềm bởi một người gác cửa mặc chế phục cầm đuốc. Tại lối đi vào phòng giải lao, một người đầy tớ tiếp nhận áo khoác của họ, và họ tiếp tục tiến đến một cầu thang trải thảm nơi mà những bó hoa lan trắng to được đặt trên những giá cao bằng bạc trên mỗi bậc thang.

Họ đi quanh góc nhà và bước ra một ban công và Whitney dừng lại để nhìn xuống khung cảnh phòng khiêu vũ bên dưới. Buổi khiêu vũ đầu tiên của nàng ở Luân Đôn, nàng nghĩ. Và cuối cùng. Đám đông dường như lay động khi những Quý cô, Quý bà đi quanh và cười nói. Những chiếc đèn chùm pha lê phản chiếu như một chiếc kính vạn hoa chói mắt với những bộ váy áo sặc sỡ, và được nhân lên mãi trong những bức tường sáng như gương.

“Sẵn sàng chưa? Clayton hỏi, đặt tay nàng lên cánh tay gấp lại của chàng một cách sờ hữu và cố gắng kéo nàng đi đến chiếc cầu thang uốn vòng dẫn từ ban công đến đám đông bên dưới.

Whitney thoáng thả tìm kiếm Nicki, đột nhiên nhận ra rằng mọi người ở dưới phòng khiêu vũ bắt đầu chú ý đến họ, và nàng kéo chàng lại với sự cảnh giác bối rối khi hàng trăm những cái nhìn tò mò đều quay về phía họ đứng, tiếng rì rầm của những cuộc hội thoại bắt đầu giảm xuống cho đến khi trở thành những tiếng thì thầm và lẩm bầm, và rồi nó to lên đến mức chói tai. Whitney có một cảm giác tội tệ là tất cả mọi người trong phòng khiêu vũ đó đang nhìn và nói về họ. Một phụ nữ nhìn thấy Clayton, sau đó nhanh chóng quay lại nói chuyện với một người đàn ông cao và đẹp trai, người đàn ông ngay lập tức ngay lại nhìn chằm chằm vào Clayton, sau đó chủ động tách ra khỏi đám đông xung quanh và bước có chủ định về hướng ban công nơi họ đang đứng. “Mọi người đang chăm chăm nhìn chúng ta,” Whitney lo lắng thì thầm.

Hoàn toàn không để ý đến sự khuấy động do chàng gây ra, Clayton nhìn lướt xuống những người khác và chuyển cái nhìn đến khuôn mặt đáng yêu đang quay lên của Whitney. “Ta thấy vậy,” chàng đồng ý với vẻ lơ đãng khi người đàn ông đẹp trai, người mà Whitney cho là ông chủ của bữa tiệc, bước lên bậc thang cuối cùng dẫn đến ban công.

“Clayton!” Marcus Rutherford cười. “Cậu đã ở nơi quái quỷ nào thế? Mình đã bắt đầu tin vào lời đồn rằng bạn đã rời khỏi bề mặt của Trái đất.”

Whitney đứng nghe khi hai người đàn ông, rõ ràng là bạn thân, chào hỏi lẫn nhau. Quý ngài Rutherford là một người đẹp trai, nhìn khoảng 37 tuổi, với đôi mắt xanh sắc sảo bộc lộ khả năng quan sát. Không hề báo trước, đôi mắt đó dừng lại ở nàng và xem xét nàng với sự ngưỡng mộ không che giấu. “Và ai

đây, Cầu chúa, tạo vật mê hồn đang đứng cạnh cậu?” anh ta hỏi. “Liệu mình có thể tự giới thiệu với nàng được không?”

Không chắc chắn liếc sang Clayton, Whitney giật mình khi thấy chàng đang nhìn xuống nàng với vẻ tự hào rạng rỡ. “Whitney,” chàng nói, “để ta giới thiệu bạn ta, Ngài Marcus Rutherford-” Liếc nhìn đầy ẩn ý đến tay của Whitney vẫn còn nắm gọn trong tay Ngài Rutherford, Clayton kết thúc, “Marcus, làm ơn bỏ tay cậu ra khỏi vợ tương lai của mình, Cô Whitney Stone.”

“Whitney?” Marcus Rutherford nhắc lại. “Thật là...” Một nụ cười chậm rãi, ngờ vực hiện lên trên khuôn mặt Marcus khi anh dừng lại ở giữa câu và nhìn chăm chăm vào Clayton. “Mình nghe cậu đúng chứ?”

Clayton gật đầu nhẹ, và cái nhìn vui tươi của Ngài Rutherford quay lại với Whitney. “Đi với tôi, quý cô trẻ tuổi,” anh nói, nóng vội kéo tay Whitney đặt lên cánh tay mình. “Như Quý cô có thể đã chú ý, có khoảng 600 người dưới kia đang ngồi trên đám lửa để chờ được biết nàng là ai.”

Khi Clayton dường như hoàn toàn đồng ý để nàng đi với Marcus Rutherford, Whitney hấp tấp nắm lấy cơ hội của mình. “Ngài Rutherford,” nàng nói trong khi cái nhìn van nài hướng đến Clayton. “Chúng tôi - chúng tôi muốn giữ bí mật về đám cưới sắp tới thêm một thời gian nữa.”

Trông nàng quá lo âu đến nỗi Clayton lưỡng lự từ bỏ kế hoạch giới thiệu nàng là vị hôn thê của chàng. “Hãy giữ bí mật thêm một thời gian, Marcus,” chàng nói.

“Cậu chắc khủng rồi,” Ngài Rutherford trả lời nhưng cũng buông tay Whitney ra. “Cậu sẽ không giữ được bí mật về điều đáng giá này trong vòng một ngày. Thực ra, anh đưa mắt về hướng đám đông ở dưới đang công khai theo dõi điều gì đang được hé lộ trên ban công - cậu không bao giờ có thể đạt được một kỳ công như vậy thậm chí dù chỉ trong một giờ đồng hồ.” Marcus đợi một chút, rõ ràng hy vọng Clayton có thể thay đổi, sau đó quay đi rồi khỏi họ và nói qua vai mình, “Ít nhất nhất cậu cũng cho phép mình bày tỏ với Quý bà Rutherford? Nàng ta đã đặt cược mình để tìm ra quý cô trẻ đẹp đi với cậu là ai.”

Trước khi Whitney có thể phản đối, Clayton gật đầu đồng ý. Với linh cảm về một thảm họa sắp xảy ra, Whitney nhìn chàng đầy vẻ thất vọng và nói, “Giờ thì xem điều gì sẽ xảy ra.” Ngài Rutherford tiến thẳng đến một người phụ nữ tóc đỏ quăn rừ, kéo cô lại gần và nói gì đó, và quý bà đó chuyển sang nhìn chăm chú vào Clayton và Whitney với vẻ chào đón kinh ngạc trong khi gửi đến một nụ cười bí ẩn. Chính xác như Whitney chờ đợi, ngay sau khi Ngài Rutherford rời khỏi cô ấy, Quý bà Rutherford vội vã quay sang một phụ nữ khác và nghiêng đầu thì thầm vào tai cô ta, và quý bà đó quay đầu về phía Clayton và Whitney, dừng lại một giây trước khi nâng quạt lên và nghiêng lại gần một quý bà bên cạnh.

Một nỗi kinh hoàng lạnh lẽo bóp nghẹn giọng Whitney. “Quá nhiều cho một bí mật.” Những từ đó nghẹn lại và nàng tìm người để hỏi nơi nàng có thể chinh trang lại trang phục. Quá kinh hãi để để tâm Clayton sẽ nghĩ gì về những hành động của nàng, nàng chạy vụt đến căn phòng được chỉ và đóng cửa lại, bỏ lại chàng đứng một mình trên ban công.

Đôi mắt nàng thần thờ với sự sợ hãi khi nàng nhìn trống rỗng vào hình ảnh phản chiếu của mình từ một chiếc gương trên tường. Đây là một tai họa! Một thảm họa! Những khách mời tại buổi dạ hội này biết Clayton; họ là bạn bè và người quen của chàng. Trong 15 phút nữa, tất cả mọi người đều biết rằng chàng đã đính hôn với nàng, và trong vòng một tuần, mọi người ở Luân Đôn sẽ biết như vậy. Khi nàng bỏ trốn với Paul, họ cũng sẽ nhận ra rằng nàng đã khinh miệt Clayton, bỏ chạy để thoát khỏi chàng, thoát khỏi cuộc hôn nhân sắp tới của họ. Lạy chúa! Trước khi chuyện này qua đi, Clayton sẽ bị bề mặt công khai. Nàng không thể chịu được khi làm như thế đối với chàng. Thậm chí nếu nàng có thể, nàng cũng sợ phải làm thế. Nếu nàng công khai làm chàng xấu hổ, sự trả thù của chàng chắc chắn sẽ đổ ập xuống nàng với sức mạnh tàn phá. Nàng run rẩy, nghĩ đến sự giận dữ thường thấy ở Clayton và sức mạnh đáng sợ mà chàng sở hữu để trả thù nàng và gia đình nàng, thậm chí cả di Anne và chú Edward.

Cứng rắn, kiên quyết, Whitney đấu tranh để kiểm soát nỗi sợ hãi bao trùm nàng. Nàng không thể tiếp tục trốn trong căn phòng này như một người kích động, và nàng cũng không thể rời bỏ buổi tiệc. Vòng tay tự ôm mình, nàng bắt đầu bước chậm chạp trên tấm thảm đỏ thẫm, chống trả với nỗi sợ hãi và buộc mình suy nghĩ một cách lô gíc và rõ ràng. Trước tiên, nàng nhắc nhở mình, Clayton đã lần tránh chuyện hôn nhân trong nhiều năm. Nếu chàng không cưới nàng, không phải không có khả năng mọi người cho rằng nàng đánh mất sự hấp dẫn đối với chàng và rằng chính chàng, chứ không phải nàng là người đã từ bỏ? Tất nhiên, họ có thể nghĩ vậy - đặc biệt khi họ khám phá ra rằng nàng không giàu có cũng như không thuộc tầng lớp thượng lưu.

Nút thắt đau khổ trong nàng bắt đầu được gỡ bỏ. Sau một vài phút cân nhắc, nàng thấy rằng khi Clayton đã từ chối cho phép Ngài Rutherford giới thiệu nàng như cô dâu sắp cưới, chàng đã hưởng cuộc đính ước của họ biến thành tình trạng một tin đồn không được xác nhận. Và không phải là Luân Đôn, cũng như Paris, luôn luôn bùng nổ với những tin đồn và sẽ nhanh chóng bị lãng quên hay sao? Emily nói như vậy. Nàng cảm thấy tốt hơn, tốt hơn rất nhiều.

Trái tim nàng chao đảo vui vẻ khi nàng nhớ Clayton đã tự hào về nàng như thế nào khi chàng giới thiệu nàng là vợ đính hôn với Ngài Rutherford. Trong những tuần qua Clayton chưa bao giờ nói về tình yêu, thậm chí cũng không nói rằng chàng quan tâm đến nàng, nhưng tối nay không có sự hiểu lầm nào về những cảm xúc đó trên gương mặt chàng; chàng có quan tâm đến nàng, thậm chí còn hơn cả một ít. Nàng không muốn đáp trả chàng bằng cách làm chàng phải ngượng ngịu. Nàng nợ chàng nhiều hơn thế để có thể làm chàng xấu hổ bằng cách lần trốn trong căn phòng này. Ít nhất tối nay, nàng chắc chắn có thể vỗ như là nàng đáp lại những tình cảm của chàng.

Đã quyết định như vậy, Whitney lấy lại nét mặt và cẩn thận dò xét lại hình ảnh của mình trong gương. Một cô gái trẻ hoàn toàn bình tĩnh nhìn lại nàng, cằm cô ấy ngẩng cao. Hải lòng, nàng vươn tay tới cán cửa vừa lúc một giọng nữ vang lên từ căn phòng kế cận nơi rượu sâm banh đã được bày trên một chiếc bàn mạ vàng nhỏ giữa hai hàng ghế bọc lụa. “Váy của cô ấy được mua từ Paris,” người phụ nữ khẳng định.

“Nhưng với một cái tên như Whitney Stone, cô ấy phải là người Anh như chúng ta,” giọng thứ hai nhắc nhở và nói thêm, “cô có tin vào tin đồn là họ đã đính hôn không?”

“Tất nhiên là không. Nếu cô gái đủ hấp dẫn để nhận được một lời cầu hôn từ Claymore, cô có thể chắc chắn rằng cô ấy cũng đủ thông minh để chắc chắn khiến ông ấy sẽ gửi một tin nhắn đến tờ Times, tôi không thể biết được làm sao Claymore rũ bỏ được một cuộc đính ước một khi nó đã được công

bố.”

Tự la rầy mình vì đã nghe trộm, Whitney chuẩn bị bước ra rồi bỗng dừng lại khi cánh cửa bên ngoài lại mở ra và một giọng thứ ba chen vào. “Họ đã đính hôn, các cô có thể tin như vậy,” người mới đến dứt khoát tuyên bố. “Lawrence và tôi vừa nói chuyện với Đức ngài, và tôi hoàn toàn bị thuyết phục điều đó là thật.”

“Ý cô là,” giọng thứ nhất thờ vợi, “rằng Claymore khẳng định cuộc đính hôn?”

“Đừng có ngốc nghếch. Cô biết là Claymore luôn trở nên bí mật đến phát cáu như thế nào khi ngài ấy nhận thấy ai đó muốn tò mò về chuyện tình của mình.”

“Vậy thì, điều gì khiến cô quá chắc chắn rằng ông ấy đã đính hôn?”

“Hai điều. Thứ nhất, khi Lawrence hỏi hai người họ đã gặp nhau ở đâu, Claymore toe toét cười theo kiểu sẽ làm Vanessa Stanfield cực kỳ cáu tiết - cô có nhớ rằng Vanessa đã nói với mọi người rằng ngài ấy gần như đã cầu hôn cô ta trước khi ngài ấy bất ngờ đi Pháp? Ồ, bây giờ Vanessa khôn khéo nhìn giống một con ngốc bậc nhất, bởi vì rõ ràng là ngài ấy đi Pháp để gặp cô Stone. Ông ấy thừa nhận là đã gặp cô ấy nhiều năm trước đó. Dù sao, khi Claymore nói về cô Stone, ông ấy rõ ràng rợn rợn về tự hào.”

“Tôi không thể tin vào hình ảnh của Claymore ‘rạng rỡ’,” giọng thứ hai nói với vẻ hoài nghi.

“Vậy hãy nghĩ đó là một tia sáng trong mắt ngài ấy.”

“Điều đó thì có thể tin được” giọng nói đó cười. “Nào, thế còn lý do thứ hai?”

“Đó là cái nhìn mà công tước ném vào Esterbrook khi Esterbrook yêu cầu được giới thiệu với cô Stone. Tin tôi đi, có đủ sự lạnh lẽo trong biểu hiện của Đức ngài khiến cho Esterbrook phải bỏ chạy để tìm lửa để ông ấy có thể sưởi ấm cho mình.”

Không thể ở lại lâu hơn, Whitney mở cửa. Một nụ cười bí ẩn đọng trên môi và mắt nàng, khi nàng đi qua ba người phụ nữ đứng như trời trồng, nàng duyên dáng cúi đầu chào họ.

Clayton đang đứng đúng ở nơi mà nàng đã bỏ lại chàng trên ban công, nhưng bao quanh bởi hai tá đàn ông và phụ nữ. Thậm chí là vậy, Whitney cũng không khó gì để tìm thấy chàng bởi vì chàng cao hơn hết thảy mọi người. Nàng đang loay hoay quyết định sẽ đứng lại nơi đang đứng hay đi đến bên cạnh Clayton, khi chàng nhìn lên và thấy nàng đứng đó. Không một lời giải thích, chàng chỉ đơn giản cúi đầu chào những người xung quanh và bước qua họ đến bên Whitney.

Khi họ đi xuống cầu thang uốn cong đến phòng khiêu vũ, những nhạc công trên bục nâng cao tấu lên một điệu van quyn rữ, nhưng thay vì khiêu vũ, Clayton dẫn nàng đến một góc phòng, một phần được che khuất khỏi sàn nhảy bởi một bức rèm buông trang nhã một bên. “Ngài không muốn nhảy sao?” Whitney thắc mắc hỏi.

Chàng cười thành tiếng và lắc đầu. “Lần cuối cùng chúng ta nhảy cùng nhau là khi nàng cố gắng rời bỏ ta ngay giữa sàn nhảy.”

“Không hơn những gì ngài đáng được nhận,” Whitney đùa cợt, cẩn thận tránh những cái nhìn chăm chú của những khách mời.

Họ bước vào góc phòng và Clayton nhắc hai ly sâm banh lỏng lảnh từ chiếc khay trên chiếc bàn bên cạnh nàng. Đưa một ly cho nàng, chàng hát đầu về phía những người đang mỉm cười và trên đường tiến đến góc phòng. “Can đảm lên, em yêu.” Chàng cười nhún nhún. “Họ đến đây.” Whitney uống cạn ly sâm banh và chộp lấy một ly khác từ cái khay bạc. Để cùng cô lòng can đảm.

Họ lữ lượt kéo đến không ngừng, từng nhóm 6 hoặc 8 người, tỏ ra tự nhiên khi hỏi Clayton đã ở đâu và ấn thiệp mời vào tay chàng. Họ cư xử với Whitney với sự dò hỏi được che giấu cẩn thận với vẻ hoàn toàn thân thiện, nhưng nhiều lần, Whitney cảm thấy thái độ ghen tức ác ý của một vài phụ nữ. Không có gì đáng kinh ngạc, nàng nghĩ, sự thật đập vào nàng khi nàng ngẩng mặt nhìn Clayton qua mép ly sâm banh thứ tư. Chàng trông đẹp trai kinh khủng trong bộ trang phục buổi tối màu đen tào nhã phù hợp đến hoàn hảo với chiều cao và đôi vai rộng của chàng. Không nghi ngờ gì rất nhiều phụ nữ ở đây đã ao ước có chàng bên cạnh, để tắm mình trong sức mạnh ẩn chứa và khí chất đầy nam tính toát ra từ chàng, và để biết sự quyến rũ của đôi mắt xám tảo bạo khi chúng thu hút và cầm giữ mắt họ.

Khi nàng nghĩ đến đó, chàng liếc nhìn nàng giữa cuộc nói chuyện với những người bạn, và một lần sóng âm áp và hạnh phúc dấy lên trong Whitney vốn không liên quan gì đến số rượu sâm banh mà nàng đã dùng. Nhìn thấy chàng như thế này, thoải mái và cười nói giữa những thành viên cao quý trong giới thượng lưu của Luân Đôn, những người ngưỡng mộ và tìm kiếm quan hệ với chàng, Whitney khó có thể tin là người đàn ông quý tộc lịch sự và hiểu biết này cũng là người đã đưa ngựa với nàng trên con ngựa Vượt Qua Nguy Hiểm và bàn về những hòn đá thời tiền sử với ông chú nhảm chán của nàng.

Một hồi dài sau đó là một phút riêng tư ngắn ngủi, Whitney nở một nụ cười táo bạo với chàng. “Tôi dám nói là có sự đồng nhất ý kiến cho rằng tôi có lẽ là nhân tình của Ngài.”

“Sự thực là nàng đã sai,” Clayton nói, mắt chàng rơi xuống ly sâm banh gần hết trên tay nàng. “Tối nay nàng đã ăn gì chưa?”

“Rồi,” Whitney nói. Bối rối bởi sự quan tâm của chàng, nhưng nàng bỏ qua nó vì tiếng nhạc lại vang lên và Ngài Rutherford và năm người đàn ông khác đang tiến đến phía nàng với ý định rõ ràng là mời nàng khiêu vũ.

Clayton rời góc phòng theo nàng và lười biếng tựa vai vào một cái cột, nâng ly sâm banh lên môi khi chàng quan sát nàng duyên dáng bước ra sàn nhảy.

Whitney có thể nghĩ mọi người tin nàng là người tình của chàng, nhưng Clayton chắc chắn là họ đã nhận ra nàng là vợ chưa cưới của chàng. Họ đều biết là chàng không có thói quen âu yếm nhìn người phụ nữ chàng hộ tống đến các buổi khiêu vũ, hay dựa cột quan sát họ nhảy. Bằng cách làm như vậy, chàng đã chủ ý công khai cuộc đính hôn của họ theo một cách dễ thương và chính thức như nó được in trên tờ Times.

Chỉ là lý do vì sao việc tuyên bố Whitney là của chàng lại trở nên quá quan trọng, là điều mà chàng vẫn lảng tránh. Chàng tự nói với mình rằng chàng không muốn Esterbrook và tất cả người khác theo sát nàng, nhưng nó còn hơn như vậy. Nàng ở trong máu của chàng. Nụ cười của nàng sưởi ấm trái tim chàng, và cái đụng chạm ngực thơ nhất của nàng cũng gây ra ham muốn dữ dội trong huyết mạch của chàng. Nàng có một sức hấp dẫn khiêu gợi, tự nhiên, không hề giả tạo và sống động rực rỡ lôi kéo đàn ông về phía nàng, và chàng muốn bọn họ biết, ở đây và bây giờ, nàng là của chàng.

Chàng dõi theo nàng, tâm trí trôi dạt về một đêm sẽ sớm đến, khi mà mái tóc đen sáng bóng lộng lẫy của nàng đổ tràn trên bộ ngực trần của chàng và thân thể mịn màng của nàng quấn quại với ham muốn ngọt ngào bên dưới thân thể chàng. Trong quá khứ, chàng vốn thích những người đàn bà có kinh nghiệm về làm tình; những người đam mê, nóng bỏng biết làm sao để mang lại khoái lạc và tiếp nhận nó, những phụ nữ có thể thừa nhận khao khát của họ đối với chính họ và đối với chàng. Nhưng bây giờ chàng hết sức hài lòng vì Whitney vẫn còn trong trắng. Thực ra, điều đó mang đến cho chàng niềm thích thú mạnh mẽ để chờ đợi đêm tân hôn của họ khi mà chàng có thể dịu dàng và ngọt ngào hướng dẫn nàng từ một cô gái trở thành một người đàn bà, cho đến khi nàng rên lên vì ngây ngất trong vòng tay chàng.

Ba tiếng sau, Whitney đã nhảy với vô số người mà nàng không thể nhớ và uống nhiều sâm banh hơn từ trước đến giờ. Nàng đang cảm thấy hân hoan hơn hờ và đầu óc quay cuồng đến mức không nhìn thấy cái cau mày khó chịu của Clayton khi nàng chấp nhận điệu nhảy thứ hai với Ngài Esterbrook, việc có thể phá hủy tâm trạng của nàng. Thực chất, nàng gần như tin rằng không có gì có thể tước đoạt buổi tối thú vị của nàng, cho đến khi nàng liếc nhìn qua vai Ngài Esterbrook và nhìn thấy, lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay, Clayton đang nhảy với một người khác. Người phụ nữ trong vòng tay chàng, đang ngược đời mất tươi cười lên nhìn chàng là một cô gái tóc vàng đẹp rực rỡ, những đường cong khiêu gợi và thanh lịch bao bọc trong một chiếc váy màu xanh ngọc bích tinh tế, những sợi dây bằng kim cương và ngọc uốn lượn quanh những lọn tóc óng ả. Một con sóng ghen tuông mù quáng đột nhiên chạy xuyên qua Whitney.

“Tên cô ấy là Vanessa Stanfield.” Ngài Esterbrook nói với giọng ản chứa sự hài lòng ác ý.

“Họ tạo thành một cặp rất đẹp đôi,” Whitney xoay sở nói.

“Vanessa tất nhiên nghĩ vậy,” Esterbrook trả lời.

Mất Whitney tối lại khi nàng nhớ đến cuộc hội thoại mà nàng đã nghe trộm lúc sớm giữa ba người phụ nữ lúc nàng ở trong phòng tạm nghỉ tầng trên. Vanessa từng hy vọng nhận được lời cầu hôn của Clayton trước khi chàng sang Pháp. Không nghi ngờ gì là Clayton phải cho cô ấy lý do đáng tin cậy rằng chàng có ý định đó, Whitney nghĩ với một cơn ghen đau nhói khi nhìn thấy chàng cười vui vẻ với cô gái tóc vàng lộng lẫy đó. Nhưng sau đó nàng nhớ lại rằng Clayton đã cầu hôn nàng chứ không phải Vanessa Stanfield, và tâm trạng nàng thay đổi nhanh đến chóng mặt, nàng lại cảm thấy hoàn toàn tuyệt vời. “Cô Stanfield rất xinh đẹp,” nàng nói.

Lông mày Esterbrook nhướng lên với vẻ khôi hài thích thú. “Vanessa gần như không khen ngợi như vậy khi cô ấy nhận xét về nàng vài phút trước đây, cô Stone. Nhưng dù vậy, cô ấy đã gần như tin chắc rằng nàng đã moi ra được một lời cầu hôn từ Claymore. Có phải vậy không?” anh ta đột nhiên hỏi.

Whitney quá kinh ngạc với tâm trạng kích động kỳ lạ của anh ta đến nỗi nàng không nghĩ đến chuyện nổi giận. Thực tế, mắt nàng đang nhảy nhót ánh cười. “Bằng cách nào đó, tôi không thể tưởng tượng được ai đó có thể ‘moi’ được điều gì từ công tước, ngài nghĩ sao?”

“Ồi thôi nào,” Esterbrook cau kinh nói, “Tôi không ngây thơ đến mức tin rằng nàng hiểu lầm câu hỏi của tôi.”

“Và tôi,” Whitney dịu dàng nói, “cũng không ngây thơ để tin rằng tôi phải trả lời nó.”

Ngoại trừ Quý ngài Esterbrook, tất cả bạn nhảy của nàng đều rất ân cần và tặng bốc nàng một cách quá thái, nhưng khiêu vũ và những cuộc trò chuyện sôi nổi cũng đã bắt đầu làm nàng chán nản. Và nàng nhận thấy nàng mong muốn trở về bên cạnh Clayton. Từ chối lời mời một điệu nhảy khác của người bạn đang nhảy cùng, nàng yêu cầu anh ta đưa nàng trở lại chỗ công tước.

Như thường lệ, Clayton đang được mọi người vây quanh, nhưng không hề nhìn lên khi đang trò chuyện, chàng đưa tay ra và vững chãi cầm lấy cánh tay nàng, kéo nàng vào nhóm bạn của chàng và giữ nàng gần bên. Đó là một cử chỉ tình cờ đầy vẻ sở hữu nhưng theo cách nào đó làm tăng thêm cảm giác phấn chấn của Whitney... hai ly sâm banh tiếp theo cũng có tác dụng tương tự.

“Điều gì xảy ra với Esterbrook vậy?” Clayton hỏi cụt lùn một lúc sau đó. “Ta chắc rằng anh ta sẽ mời nàng nhảy lần thứ ba.”

Whitney nháy mắt. “Anh ta đã mời. Nhưng tôi đã từ chối.”

“Để ngăn chặn tin đồn?”

Một nụ cười khiêu khích vô thức cong trên môi nàng khi nàng lắc đầu phản đối. “Tôi từ chối vì biết rằng ngài không muốn tôi nhảy với anh ta một lần nữa, và tôi chắc là, khá là chắc chắn nếu tôi làm như vậy, ngài sẽ trả đũa bằng cách tiếp tục nhảy với cô Standfield.”

“Nàng thật là tinh ranh,” chàng nhẹ nhàng khen ngợi.

“Và ngài thì rất quá đáng,” Whitney quả trách với vẻ cười cợt. Và sau đó nhận ra rằng nàng vừa thừa nhận rằng mình đã ghen tuông.

“Cherie-” tiếng cười trầm ấm của Nickki khiến nàng xoay lại với sự ngạc nhiên mừng rỡ. “Có phải bây giờ em đã quyết định sẽ chinh phục Luân Đôn

như em đã làm ở Paris không đấy?”

“Nicki!” nàng thốt ra, tươi cười với khuôn mặt đẹp trai đã quá thân thiết với nàng từ lâu. “Thật tuyệt là gặp được anh,” nàng nói khi bàn tay ấm áp quen thuộc của anh nắm lấy hai tay nàng và giữ chúng. “Em đã hỏi Ngài Rutherford là anh đã đến chưa, nhưng ngài ấy nói anh đã trì hoãn ở Paris và sẽ không đến cho đến tận ngày mai.”

“Anh vừa đến được một giờ.”

Whitney quay lại với Clayton với ý định giới thiệu Nicki, nhưng rõ ràng là họ đã quen biết. “Claymore phải không?” Nicki ngắt lời nàng, đôi mắt màu nâu nghiêm nghị dò xét Clayton.

Clayton gật đầu đáp trả cũng lạnh nhạt không kém, kèm với một nụ cười ngạo nghễ và lười biếng mà Whitney cảm thấy rõ ràng có ý định là trêu tức và áp đảo Nicki. Whitney chưa từng thấy hai người cư xử như vậy bao giờ nên bỗng nhiên có một sự thôi thúc muốn hòa giải, và sự bốc đồng tương tự - do rượu sâm banh mang lại - cười khúc khích trước thái độ thù địch của hai người đàn ông mà theo cách nào đó do nàng gây nên.

“Nhảy với anh,” Nicki nói, ngạo mạn phớt lờ nghi thức xã giao thông thường, yêu cầu anh trước tiên phải hỏi Clayton có phản đối hay không.

Vì Nicki đã tăng sức ép kéo nàng ra sàn nhảy với anh, Whitney bắt lực nhìn Clayton qua vai. “Chúng tôi xin phép nhé?” nàng hỏi.

“Tất nhiên,” Clayton trả lời ngắn gọn.

Khi Nicki đặt tay nàng lên cánh tay, nét mặt anh nghiêm khắc phản đối. “Em đang làm gì ở đây với Claymore?” trước khi nàng có thể trả lời, anh lại nói tiếp, “Cherie, người đàn ông đó là...”

“Anh đang cố gắng nói là anh ta là một tên phóng đảng đáng sợ đối với phụ nữ?”, Whitney hỏi, cố gắng kìm lại sự thích thú của mình.

Nicki gật đầu cộc lốc, và Whitney tiếp tục trêu chọc, “Và anh ta là một kẻ kiêu ngạo bốn cột, đúng không? Và rất đẹp trai và quyết rũ?”

Mắt Nicki nhắm lại và vai Whitney rung lên vì cười. “Ồi Nicki, anh ta rất giống anh!”

“Có một sự khác biệt quan trọng,” Nicki phản bác, “và đó là anh muốn cưới em!”

Whitney lấy tay bịt miệng anh trong khi cười ngặt nghẽo. “Đừng nói với em như vậy, Nicki. Không phải ở đây và không phải bây giờ. Anh không tin những rối rắm mà em đang vướng vào đâu.”

“Đây không phải việc đáng cười,” Nicki nói gay gắt.

Whitney cố nén một tiếng cười. “Không ai biết rõ hơn em.”

Nicki chăm chú nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng trong sự im lặng không tán đồng. “Anh sẽ ở lại Luân Đôn,” anh tuyên bố. “Anh có một số công việc làm ăn ở đây và đi thăm một số người bạn. Em nói trong thư là trong vòng hai tuần tới em có việc vướng mắc cần làm. Sau hai tuần, em và anh sẽ bàn luận về chuyện hôn nhân - khi đầu óc em tỉnh táo hơn.”

Bị kẹt giữa sự chán nản và vui vẻ, Whitney không phản đối nữa và cho phép anh đưa nàng trở lại với Clayton nơi nàng uống thêm sâm banh và cười lơ đãng ngắm nghĩ về tình huống khó khăn của nàng mà ngày càng phức tạp và rối ren hơn.

Clayton yêu cầu đưa xe ngựa của chàng đến; sau đó nắm tay nàng chuẩn bị nhảy điệu vũ cuối cùng. “Điều gì làm nàng thích thú vậy, bé con?” chàng hỏi, mỉm cười nhìn xuống nàng và ôm nàng lại gần hơn mức cần thiết.

“Ồ, mọi thứ!” Whitney cười. “Ví dụ, khi tôi còn là một cô bé tôi nghĩ chắc chắn là không ai muốn cưới tôi. Và bây giờ thì Paul muốn cưới tôi - và Nicki cũng nói như vậy - và tất nhiên, cả ngài nữa.” Sau vài phút suy nghĩ, nàng hồ hởi tuyên bố, “Tôi ước tôi có thể cưới cả ba người, vì ba người đều rất tuyệt vời!” Nàng lên nhìn chàng dưới hàng mi đen dài, và hỏi với vẻ đầy hy vọng, “Tôi không tin rằng ngài lại ghen tuông một tí nào, phải không?”

Clayton nhìn nàng chăm chú. “Ta có nên không?”

“Thực ra ngài nên,” Whitney vui vẻ nói, “nếu không vì lý do nào khác thì cũng vì tăng bốc lòng kiêu hãnh của tôi bởi vì tôi đã ghen khi ngài nhảy với cô Stanfield.” Nàng đã tỉnh táo hơn một chút và hạ giọng xuống đến mức như một tiếng thì thầm khe khẽ. “Tôi từng có tàn nhang khi còn là một cô bé,” nàng thú nhận.

“Tất nhiên là không!” Clayton nói với vẻ choáng váng được cường điệu.

“Có đấy, có đến hàng nghìn. Ngay ở đây-” nàng chọc mạnh đầu móng tay thuôn dài vào một vùng da gần mũi và gần như đâm vào mắt mình.

Một tiếng cười khàn khàn bật ra từ Clayton khi chàng nhanh chóng túm lấy tay phải nàng để ngăn chặn chúng chọc vào con mắt bên kia của nàng.

“Và,” Whitney tiếp tục với giọng thú tội về một hành động kinh khủng, “Tôi thường thích treo người ngược trên cành cây. Tất cả các cô bé khác thường muốn trở thành những cô công chúa hoàng gia, nhưng tôi lại muốn mình là một con khỉ...” Nàng nghiêng đầu ra sau, chờ đợi về chỉ trích trên mặt Clayton. Thay vì vậy chàng đang nhìn xuống nàng cứ như nàng là một điều gì đó rất quý hiếm và đẹp đẽ. “Tôi nay tôi đã có một thời gian tuyệt vời,” nàng nhỏ nhẹ

nói, mê hoặc bởi sự ngọt ngào nàng nhìn thấy trong ánh mắt chàng.

*****

Một giờ sau, Whitney thờ dài hải lòng và rúc sâu hơn trong chiếc ghế bọc nhung đỏ sẫm trên cỗ xe ngựa của Clayton, lắng nghe tiếng lóc cóc đều đều của bánh xe ngựa lăn trên những con đường Luân Đôn trải đá mờ sương. Mãn nguyện, nàng nhắm mắt lại, nhưng thấy chóng mặt nên lại mở mắt ra. Đôi lại, nàng tập trung vào ánh sáng yếu ớt từ những chiếc đèn xe đu đưa tạo ra những hình bóng nhảy múa trong không gian ẩm áp của chiếc xe. “Sâm banh thật tuyệt,” nàng lầm bầm.

“Nàng sẽ không nghĩ như vậy vào ngày mai,” Clayton cười, vòng tay ôm nàng.

*****

Nắm chặt tay chàng để giữ sự cân bằng mong manh của nàng, Whitney lê bước bên cạnh chàng lên những bậc thềm dẫn đến cánh cửa trước của nhà Archibald, mặt nàng ngẩng lên ngắm bầu trời lúc rạng đông. Clayton dừng lại trước cửa.

Whitney cuối cùng cũng nhận ra rõ ràng chàng đang đợi chờ điều gì đó và kéo ánh mắt nàng từ bầu trời đến khuôn mặt chàng. Mắt nàng nhú lại khi bắt gặp nụ cười rộng mở trên môi chàng, và nàng vươn người đến chiều cao nhất của mình. Nàng hỏi với giọng nói của lòng tự trọng bị xúc phạm, “Ngài đang nghĩ là tôi đã quá say phải không?”

“Không hề. Ta đang hy vọng nàng có một chiếc chìa khóa.”

“Chìa khóa?” nàng ngây người nhắc lại.

“Để mở cửa...”

“Ồ, tất nhiên,” nàng tự tin tuyên bố.

Vài phút trôi qua, chàng cười khoái trá. “Ta có thể có nó chứ?”

“Có gì?” Whitney hỏi, cố gắng hết sức để tập trung. “Ồi vâng, tất nhiên - chìa khóa.” Nàng liếc xung quanh, cố gắng nhớ lại đã để cái túi lưới nhỏ kết hạt xinh xắn của nàng ở đâu, và rồi phát hiện nó đang được treo câu thả trên vai trái nàng bởi một sợi dây xích ngắn bằng vàng. Nhấn mặt với chính mình, nàng nói khẽ, “Các Quý cô không mang túi như vậy,” và kéo nó xuống, vụng về quờ quạng bên trong chiếc túi cho đến khi cuối cùng nàng cũng tìm được chiếc chìa khóa.

Trong lối vào hành lang tối om, Whitney bất ngờ quay lại để tạm biệt Clayton, do đoán nhầm khoảng cách giữa họ nên nàng va vào ngực chàng. Đôi tay mạnh mẽ của chàng ôm choàng lấy nàng để giữ vững nàng. Nàng có thể thụt lùi lại, nhưng thay vì vậy nàng đứng đó, trái tim nàng bắt đầu đập rộn rã khi đôi mắt xám của chàng trượt đến môi nàng, nấn ná ở đó trong một phút vô tận. Và sau đó quả quyết cúi đầu xuống.

Môi chàng táo bạo mở ra trên môi nàng, tay chàng lướt nhẹ thân mật trên lưng nàng và rồi xuống hông nàng, ép nàng chặt vào khung người cường tráng của chàng. Whitney cứng lại trong nỗi hoảng sợ mơ hồ dưới sức ép mạnh mẽ đầy nam tính của chàng, và đột nhiên nàng vòng tay quanh cổ chàng và không e thẹn đáp lại nụ hôn của chàng, vui sướng cảm nhận lưỡi chàng khẳng khăng tách môi nàng ra, sau đó đẩy thẳng vào miệng nàng, chậm chậm rút ra và nhấn chìm sâu lần nữa với một nhịp điệu say mê hoang dại và khiêu gợi làm nàng cảm thấy hình như cả cơ thể chàng đang xô vào nàng.

Choáng váng, cuối cùng nàng dứt ra và sau đó lại thất vọng vì chàng dễ dàng thả nàng ra. Lấy một hơi thở dài run rẩy, nàng mở mắt và thấy hai Clayton đang nhìn chăm chăm vào nàng, người này chông lên người kia trong tầm nhìn lắc lư của nàng. “Ngài cực kỳ tồi tệ, thưa ngài,” nàng gay gắt khiến tránh, và phá hỏng nó với một tiếng cười khúc khích.

Clayton toe toét cười ra vẻ không hề hối cải. “Có thể hiểu rằng, tôi nay nàng dường như không thấy sự thân mật của ta là một điều ghê sợ nữa.”

Whitney cân nhắc điều đó với một nụ cười vừa mơ hồ vừa trầm ngâm. “Tôi cho là đúng,” nàng thú nhận với tiếng thì thầm thành thật. “Và Ngài có biết điều gì khác nữa không - tôi tin rằng Ngài hôn tuyệt gần như Paul!” Với lời nhận xét nửa đùa nửa thật đó nàng quay đi và bước lên cầu thang. Nàng dừng lại ở bậc thang thứ hai để cân nhắc lại. “Thực ra,” nàng nói, nhìn Clayton qua vai, “Tôi nghĩ Ngài hôn tuyệt như Paul, nhưng tôi không thể hoàn toàn chắc chắn cho đến khi anh ấy trở về. Lúc đó, tôi sẽ bảo anh ấy hôn tôi theo cách của Ngài, vì vậy tôi có thể so sánh khách quan hơn.” Trong một cố gắng tuyệt vời, nàng nói thêm, “Tôi sẽ làm một thực nghiệm khoa học về nó!”

“Chết tiệt nếu nàng dám làm!” Clayton nửa găm giữ, nửa cười phá lên.

Whitney nhướn cặp chân mày thanh tú với vẻ thách thức kiêu kỳ. “Nếu muốn tôi sẽ làm vậy.”

Một cái tát mạnh không khách khí đập vào mũi nàng. Whitney lao đảo, vung tay thành một vòng cung rộng với mọi ý định là tát vào khuôn mặt đang cười nhạo của chàng, không trúng mục tiêu, thay vào đó tay nàng trượt qua bức tường dọc theo cầu thang, đánh bật một bức tranh nhỏ và nó rơi loảng xoảng xuống sàn nhà bóng láng. “Giờ thì nhìn xem Ngài vừa làm gì vậy!” nàng rít lên một cách không công bằng, “Ngài sẽ đánh thức toàn bộ đầy tớ trong nhà!” Quay đi, nàng hồi hả leo lên cầu thang.

*****

Ba người đầy tớ nhà Archibald đã sẵn sàng ở vị trí bên cạnh tủ búp phê đang bày đầy những đĩa thức ăn còn bốc hơi: trứng chiên bơ, thịt dăm bông, thịt

hun khói, thần bò cắt lát mỏng, bánh mì giòn tan, ba loại khoai tây và hàng loạt những cái đĩa hấp dẫn mà Emily đã ra lệnh chuẩn bị từ tối qua sau khi xem xét cẩn thận những gì xứng đáng để phục vụ một người đàn ông có tước hiệu cao ngất như Công tước của Claymore. Họ đang ngồi đợi Whitney xuống để ăn sáng, công tước đã được mời tham gia bữa sáng khi chàng sẽ hộ tống Whitney trở về nhà ngày hôm nay. Khuấy tách trà của mình, Emily lén lút quan sát công tước khi chàng trò chuyện với Michael ở phía bên kia bàn ăn, trong khi niềm mơ mộng viễn vông rằng Whitney sẽ trở thành nữ công tước của Claymore lơ lửng trôi qua trong tâm trí cô.

“Xem ra vị khách của chúng ta sẽ ngủ cả ngày hôm nay,” Michael nhận xét.

Emily nhìn thấy cái nhìn đầy ý nghĩa mà công tước chiếu thẳng vào Michael khi chàng hòa nhã nói, “Whitney có lẽ đang chịu đựng tác động của buổi tối hôm qua.”

“Tôi không biết cô ấy có bị ốm không,” Emily kêu lên. “Tôi sẽ lên lầu để xem cô ấy.”

“Không,” Whitney lẩm bẩm đằng sau họ, “Mình - mình đây.”

Nghe thấy tiếng khăn khăn của nàng, cả ba người đồng loạt quay lại. Nàng đang đứng ở cửa ra vào, cánh tay duỗi ra, hai bàn tay bám lấy cả hai khung cửa hai bên, lắc lư nhẹ nhẹ như là nàng không thể tự mình đứng vững. Hoảng sợ, Emily đẩy ghế lại, nhưng công tước đã ra khỏi ghế và nhanh chóng sai bước ngang qua căn phòng.

Một nụ cười am hiểu hiện lên trong mắt Clayton khi chàng chăm chú quan sát khuôn mặt nhợt nhạt của nàng. “Nàng cảm thấy như thế nào, bé con?” chàng hỏi.

“Ngài nghĩ tôi cảm thấy như thế nào?” nàng thì thầm, chiếu một cái nhìn khổ sở và buộc tội vào chàng.

“Nàng sẽ cảm thấy tốt hơn sau khi ăn sáng,” chàng hứa và nắm cánh tay đưa nàng đến bàn ăn.

“Không,” Whitney hét lên. “Tôi sẽ tự đến đó.”

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Nàng vẫn còn cố thuyết phục khi chiếc xe của họ chạy khỏi nhà Emily. “Ngài biết không,” nàng thì thầm khổ sở, “tôi chưa bao giờ thích sâm banh.”

Với một tiếng cười ghen lại, Clayton vòng tay ôm nàng và kéo cái đầu đau nhức tựa vào vai chàng. “Ta khá là ngạc nhiên khi nghe vậy,” chàng trêu chọc.

Thở dài, Whitney nhắm mắt và ngủ cho đến khi họ về gần đến nhà nàng, thỉnh thoảng nắm chặt tay Clayton mỗi khi chiếc xe bắt chọt lắc lư mạnh.

Nàng tỉnh dậy cảm thấy hoàn toàn tỉnh táo và rất ngượng ngùng. “Tôi không phải là một người bạn đường thú vị,” nàng xin lỗi, ủ rũ cười với Clayton. “Nếu ngài muốn dùng bữa tối, tôi-”

“Ta sẽ quay lại Luân Đôn trong tối nay,” chàng ngắt lời.

“Tối nay?” Whitney nhắc lại và ngồi thẳng dậy. “Ngài sẽ đi bao lâu?”

“Một tuần.”

Vui mừng bắt đầu rộn lên trong huyết mạch của Whitney và nàng nhanh chóng quay mặt tránh Clayton. Nếu Clayton ở Luân Đôn, Paul và nàng có thể bỏ trốn đến Scotland mà không phải sợ chàng biết về cuộc chạy trốn của họ đúng lúc để có thể ngăn cản. Chuyến đi Luân Đôn của chàng bây giờ mà một vận may hơn cả những gì nàng có thể hy vọng. Nó là một ân huệ. Một phúc lành.

Nó là một thảm họa.

Sự nhẹ nhõm nàng đang cảm thấy chuyển sang sợ hãi, và đầu Whitney bắt đầu tràn ngập những làn sóng đe dọa mới. Ôi lạy chúa, Clayton sẽ trở lại Luân Đôn. Như các quý ông khác, chàng có thể dành những buổi tối ở các câu lạc bộ, ăn tối, chơi bài với bạn bè và những người quen. Trong những câu lạc bộ đó sẽ có vô số người đã tham dự buổi khiêu vũ ở nhà Rutherford và nghe đến tin đồn về cuộc đính ước của chàng. Trong không khí thân thiện thoải mái ở câu lạc bộ, các bạn chàng tự nhiên sẽ ép chàng khẳng định hoặc phủ định tin đồn đó. Và Whitney hầu như có thể hình dung ra cảnh Clayton cười toe toét và nói với họ rằng điều đó là đúng. Và nếu chàng làm như vậy, chàng sẽ trông như một tên đại ngốc khi nàng đã bỏ đi với Paul.

Chìm đắm trong khổ sở, Whitney nhắm chặt mắt. Cũng nhiều như sợ sự trả thù của Clayton, mà bây giờ sẽ kinh hoàng hơn bởi vì chàng sẽ cảm thấy bị bề mặt công khai, nàng khiếp sợ hơn khi mình là nguyên nhân gây nên sự bề mặt đó. Nàng không thể chịu đựng được ý nghĩ người đàn ông kiêu hãnh

này trở thành mục tiêu của sự chế giễu và thương hại. Chẳng đã không làm gì để phải chịu đựng điều đó. Tối qua, nàng đã thấy mọi người kính trọng và ngưỡng mộ chàng như thế nào. Bây giờ, chỉ vì nàng, chàng sẽ bị sỉ nhục trước mặt họ.

Whitney siết chặt hai lòng bàn tay toát mồ hôi trên lòng. Có lẽ nàng có thể ngăn chặn một vụ tai tiếng công khai. Ngày mai, Paul sẽ về nhà. Nếu họ ra đi vào đêm mai, nàng có thể thông báo cho Clayton gần như cùng lúc, và càng biết sớm về cuộc chạy trốn của nàng, chàng sẽ kể về chuyện chàng đã cầu hôn nàng với càng ít người hơn.

Tất nhiên, nàng phải chắc chắn lời nhắn của nàng sẽ không đưa đến cho chàng quá sớm để chàng có thể đuổi theo họ. Đúng lúc, nàng quyết định, khi cục nghẹn dâng lên trong cổ họng, sẽ là rất cần thiết. Không cần biết Paul sẽ mệt mỏi vì đi lại bao nhiêu, họ phải ra đi trong vòng một tiếng đồng hồ khi Paul về đến nhà. Một khi Clayton đã biết được cuộc chạy trốn của nàng, chàng sẽ không nói với ai là chàng đã đính hôn với nàng. Chàng có thể loại bỏ tin đồn đính hôn với một nụ cười nhạo báng và đơn giản xuất hiện ở các buổi họp mặt của xã hội với một phụ nữ xinh đẹp khác, những người luôn say mê chàng. Và mọi việc sẽ là như thế! Mọi người sẽ tin rằng việc chàng đính hôn với một người không-phải-là-ai và không có xu nào như Whitney Stone chỉ là một lời đồn nhảm nhí, một trò cười.

Paul. Trái tim nàng trĩu xuống khi nghĩ đến chuyện nói với anh là họ phải bỏ trốn. Anh sẽ không muốn làm như vậy; anh sẽ để tâm đến việc danh tiếng của nàng bị phá hủy do cuộc trốn chạy gây ra. Anh đã thật hạnh phúc vào buổi tối sinh nhật của cha nàng, nói với nàng về những kế hoạch anh đã vạch ra cho họ, những thay đổi mà anh sẽ làm cho ngôi nhà và điền trang của anh để làm nàng vui lòng.

Bàn tay Clayton đỡ cằm nàng và Whitney giật mình lo lắng. “Khi Sevarin trở về,” chàng nói với giọng không thể tranh cãi, “ta muốn nàng thông báo cho anh ta ngay lập tức là nàng sẽ không cưới anh ta. Ta sẽ không chịu đựng được việc người khác khác tin rằng vợ tương lai của ta đính hôn với người đàn ông khác. Giải thích bất cứ lý do gì nàng muốn để từ chối lời cầu hôn của anh ta, nhưng nói với anh ta ngay lập tức. Nàng hiểu chứ?”

“Vâng,” Whitney thì thào.

Clayton trao cho nàng một cái nhìn chăm chú và xuyên thấu. “Ta muốn có lời hứa của nàng.”

“Tôi-” Whitney nuốt nghẹn, thắm thía nhận ra rằng chàng đang tin tưởng nàng trọng danh dự cũng như chàng. Nàng nhìn chàng nặng nề, cảm thấy hoàn toàn tội tệ khi phản bội sự tin tưởng của chàng. “Tôi hứa với ngài.”

Về mặt chàng dịu lại và chàng nhìn nàng với sự dịu dàng không thể chịu được. “Ta biết thật khó cho nàng để nói với anh ta, bé con. Ta hứa sẽ bù đắp cho nàng sau này.” Nước mắt tràn dâng trong khoé mắt nàng và cổ họng nàng thắt chặt khi chàng âu yếm vuốt nhẹ đường cong thanh tú của má nàng. “Tha lỗi cho ta?” chàng hỏi nàng thật dịu dàng.

Tha thứ cho chàng? Tâm trạng của Whitney sụp đổ dữ dội ở bên trong đến nỗi trong một giây, nàng thực sự định lao vào vòng tay mạnh mẽ của chàng và tuôn ra những đau khổ xáo trộn trong nàng. Đột nhiên nàng gạt đầu và chăm chú nhìn chàng, cố gắng ghi nhớ khuôn mặt đẹp trai của chàng như bây giờ - vì nếu nàng còn nhìn thấy chàng lần nữa, nàng biết biểu lộ của chàng sẽ chỉ là một con thịnh nộ lạnh lẽo.

Họ đang rẽ vào con đường dẫn đến nhà nàng, và Whitney ngẩng người đi gần tay vào. “Tại sao ngài lại vội quay lại Luân Đôn như vậy?” nàng hỏi khi thời điểm để nói với chàng lời tạm biệt đau đớn cuối cùng đang đến gần hơn trong từng giây.

“Bởi vì ta đã gặp những người phụ trách công việc kinh doanh sáng nay và có một số quyết định đang chờ ta ngay khi ta gặp gỡ với một vài người trong thành phố. Đó chỉ là vấn đề lựa chọn đâu là nơi đầu tư tốt nhất cho những món tiền khá lớn,” chàng cam đoan với nàng, và thêm vào với một nụ cười tươi tỉnh, “Ngược lại với những tin tàm phào nàng nghe được ở bữa tiệc của cha nàng, ta không dành một đời cho những cuộc chơi phóng đảng để giải trí. Ta có 7 bất động sản, một ngàn ruộng đất cho thuê và cả trăm món đầu tư khác, tất cả đang phải chịu sự thiếu quan tâm của ta, vì nó đã được dành toàn bộ và độc quyền cho nàng, người yêu của ta.”

Cỗ xe dừng lại trước cửa nhà nàng, một người gác cửa đến mở cửa và nhắc bậc thang xuống. Whitney bắt đầu quay ra cửa, nhưng giọng nói êm ả của Clayton dừng nàng lại. “Công việc của ta không yêu cầu ta phải ở lại Luân Đôn lâu như vậy, nhưng ta nghĩ nàng muốn có nhiều thời gian một mình sau khi đã đối diện với Sevarin. Trừ phi nàng gửi tin nhắn đến cho ta ở Luân Đôn, ta sẽ ở đó cho đến Chủ Nhật - một tuần kể từ ngày mai.”

Sau khi nói với nàng làm thế nào để liên hệ với chàng ở Luân Đôn, Whitney cảm thấy hy vọng ẩn giấu trong giọng chàng rằng nàng sẽ liên hệ với chàng trước khi hết tuần, và nàng đặt một bàn tay run rẩy lên tay áo chàng, đau đớn cầu xin sự tha thứ và thông cảm của chàng. “Clayton, em-” Nàng nhìn thấy sự hài lòng của chàng khi nàng tự nguyện chạm vào chàng và sử dụng tên riêng của chàng, và giọng nàng vỡ oà. “Chúc chuyến đi tốt đẹp,” nàng cố gắng để nói, quay đi và thần thờ trôi xuống xe.

*****

Vừa về đến phòng, Whitney gửi một tin nhắn khẩn đến nhà Paul với chỉ dẫn rằng không cần biết thời gian ông Sevarin trở về, anh phải nhận được tin nhắn ngay. Trong đó, nàng đã yêu cầu anh thông báo cho nàng là anh đã về và đến gặp nàng ngay lập tức tại căn nhà gỗ của người trông rừng. Ít nhất ở đó, nàng sẽ có một chút riêng tư để giải thích tình thế khó khăn của nàng. Giải thích tình thế khó khăn của nàng! Nàng tìm ra ở đâu những từ như vậy? Nàng chán nản tự hỏi.

Đêm xuống vẫn không có tin gì của Paul.

Hai lần sau khi đã thay đồ ngủ, Whitney gần như đã đi xuống đại sảnh để nhờ đi nàng giúp đỡ cho việc chạy trốn. Mỗi lần, lý trí tỉnh táo cảnh báo nàng rằng Di Anne sẽ không bao giờ ưng thuận việc trốn đi cho dù lý do của Whitney khẩn cấp đến mức độ nào. Di Anne sẽ chỉ nghĩ đến những thiệt hại không thể thay đổi được đối với danh tiếng của Whitney nếu bỏ trốn với Paul. Di sẽ không bao giờ hiểu được rằng Whitney không thể, nàng không thể chỉ làm người nhát gan và từ bỏ Paul, thậm chí nếu nàng muốn - mà rõ là nàng không muốn, Whitney tự nói với mình nhưng thấy không thuyết phục lắm.

Anh yêu nàng. Anh phụ thuộc vào nàng.

Vì nàng cũng không thể tin Clarissa giữ được bí mật cho nàng, Whitney chậm chạp tự mình gói ghém những thứ cần thiết và giấu vali đi, sau đó nàng trèo lên giường và nhìn chằm chằm lên trần nhà. Một nhiệm vụ khó chịu nhất đối diện với nàng, nhiệm vụ mà nàng sợ hãi nhất phải làm là viết lá thư gửi cho Clayton ở Luân Đôn.

Trong đầu, nàng nhắm đi nhắm lại nội dung của nó. Nó giày vò tâm trí nàng cho đến khi nàng cuối cùng đã quyết định thực hiện nó và kéo mình ra khỏi giường, “Paul và tôi đã bỏ trốn,” nàng viết. “Tôi hy vọng một ngày nào đó ngài tìm thấy trong tim mình nếu không phải đã tha thứ cho tôi, ít nhất cũng thấu hiểu.”

Tha thứ? Thấu hiểu? Không bao giờ Clayton sẽ làm vậy. Nàng ngồi ở bàn và chăm chăm nhìn lá thư, tưởng tượng phản ứng của Clayton khi nhận nó. Trước tiên chàng sẽ cười, nghĩ rằng nàng viết vậy để chàng trở về sớm, và sau đó nụ cười của chàng sẽ héo đi...

Run rẩy như là làn sương băng giá của đôi mắt xám đã bao phủ quanh nàng, Whitney lập cập trở lại giường và trốn dưới đồng chăn. Nàng không chán chán nàng còn có can đảm để trốn đi hay không hay thậm chí nàng có muốn trốn hay không.

Nước mắt chảy xuống má nàng và làm ướt gối khi nàng nghĩ về người đàn ông mắt xám cao lớn mà nàng sẽ đối mặt khi trở về - một người đàn ông đầy sức mạnh, quyết đoán, người sẽ quay đi khỏi nàng với vẻ khinh miệt và ghê tởm, người sẽ không bao giờ cười với nàng, không bao giờ còn ôm nàng trong vòng tay mạnh mẽ của chàng, và sẽ không bao giờ gọi nàng là “bé con” theo cách ngọt ngào của riêng chàng.

*****

Lời nhắn của Paul đến vào lúc 11h sáng hôm sau. Ăn mặc ấm áp để chống lại bầu không khí lạnh lẽo của một ngày đầy mây, Whitney cười Khan quanh sườn đồi và phi nước đại đến ngôi nhà của người gác rừng đã bị bỏ hoang ở một nơi vắng vẻ. Nàng cột Khan bên cạnh con ngựa của Paul, sau đó đẩy cánh cửa kẹt của căn nhà. Một ngọn lửa nhỏ lập lòe mà Paul đã nhóm lên kêu lách tách và bập bùng trong lò sưởi, nhưng không đủ để xua đi cái âm ảm lạnh lẽo của một căn phòng trống rỗng. Một chuyển động đằng sau nàng, Whitney hồi hộp quay lại. “Paul!”

“Anh tin là em mong chờ anh,” anh trêu chọc. Đứng thẳng từ tư thế uể oải dựa vào tường, anh dang tay ra và nói, “Đến đây.”

Whitney đi thẳng đến anh và tự động ngẩng mặt lên nhận nụ hôn của anh, trong khi tâm trí nàng lựa chọn giữa hàng loạt cách để bắt đầu.

“Anh nhớ em, cô gái,” anh lẩm bẩm trên tóc nàng. “Em nhớ anh chứ?”

“Có,” nàng trả lời lơ đãng, kéo người ra khỏi vòng tay anh. Nàng phải giải thích từ từ, không thể chất tất cả những vấn đề rối beng lên anh ngay trong phút đầu tiên. Nàng đi đến giữa phòng, sau đó quay lại đối mặt với anh. “Paul, em có vài điều nói với anh, những điều mà anh sẽ thấy” - nàng vất óc tìm từ cho đúng - “ngạc nhiên.”

“Tiếp đi,” Paul giục và nhăn mặt cười. “Anh thích sự ngạc nhiên.”

“Ồ, nhưng anh sẽ không thích điều này!” Nàng bắt lực thốt ra. “Anh biết Ngài Westland chứ?”

Paul gật.

“Và anh có nhớ tại bữa tiệc của cha em, mọi người đồn đại như thế nào về Công tước của Claymore, Clayton Westmoreland?”

“Anh nhớ,”

“Vâng, Ngài Westland thực ra là Westmoreland.”

“Vị công tước biến mất?” Paul nói, thái độ lẫn lộn giữa sự thích thú, tò mò và hoài nghi. “Vị công tước sở hữu 55 bất động sản, 400 con ngựa tốt nhất ở Châu Âu, và người mà, nếu trí nhớ về những chuyện đồn đại tại bữa tiệc của anh là đúng, gần như đã định cưới không ít hơn 50 phụ nữ và ai cũng cực kỳ xinh đẹp và quyến rũ? Vị công tước đó.”

Bỗng chốc lạc hướng, Whitney nói, “Thực ra ông ấy chỉ có 7 bất động sản. Ngài ấy có thể có 400 con ngựa, em không rõ. Nhưng em biết chắc ngài ấy chỉ định kết hôn với một phụ nữ. Giờ thì Paul,” nàng dịu dàng nói, nhưng giọng nàng run rẩy vì căng thẳng, “em biết anh sẽ thấy điều này không có can hệ gì như lúc đầu em cũng vậy, nhưng em chính là người ngài ấy định tiến đến hôn nhân.”

Môi Paul giật giật vì buồn cười khi anh tiến tới và kéo nàng vào lòng. “Nếu ngài ấy kiên quyết theo đuổi,” anh trêu trong khi ngón tay cái vuốt dọc cằm nàng, “Anh sẽ nói với ngài ấy điều anh vừa khám phá ra - rằng khi em không có người bên cạnh, em đã uống rượu nặng dùng để nấu ăn.”

“Anh đang ám chỉ là em bịa đặt?” Whitney há hốc mồm không tin.

“Say như một chiếc xe cút kít,” anh đùa, sau đó nghiêm chỉnh nói. “Dừng ngay việc làm anh ghen tuông. Nếu em giận dữ vì anh đi quá lâu, chỉ cần đơn giản nói vậy.”

Thất vọng, Whitney lùi lại và giậm chân. “Em không cố gắng làm anh ghen tuông! Em đang cố làm anh hiểu là em đã được đính hôn với Clayton Westmoreland từ tháng 6 vừa rồi.” Vậy đó, thế là đã nói ra được!

“Em có thể nhắc lại không?” Paul nói và nhìn nàng chăm chăm.

“Thực ra, em nghĩ là Tháng 7,” Whitney lấp bắp nói. “Anh nghĩ điều đó có quan trọng không?”

Lần đầu tiên Paul nghiêm túc nhìn nàng. “Em đã chấp nhận Westland?”

“Không phải Westland, Westmoreland,” Whitney nhấn mạnh. “Và em không chấp nhận ngài ấy, mà là cha em.”

“Vậy bảo cha em cưới ông ấy đi,” Paul cau có nói. “Em yêu anh, đơn giản là vậy.” Đôi mắt xanh của anh nhúu lại nhìn nàng với vẻ căm ghét chỉ trích. “Em đang chơi trò đùa mà anh không thích tí nào. Những điều này là vô nghĩa.”

“Em không thể làm vậy,” Whitney đập lại đầy tức tối. “Đó là sự thật.”

“Vậy em làm ơn giải thích cho anh làm sao em lại tự nhiên đính hôn từ tháng 7 với một người mà em không gặp cho đến tháng 9.”

Bây giờ thì anh đã thực sự nghiêm túc và Whitney lại ước anh đã không thể. Lấy một hơi dài và ngất quãng, nàng nói, “Em đã được giới thiệu với ngài ấy ở Pháp, nhưng em đã không để ý đến tên hay nhớ mặt ngài ấy. Lần kế tiếp em gặp ngài ấy ở một buổi tiệc hoá trang vào Tháng 5, và em cũng không thể nhìn thấy mặt. Tại bữa tiệc đó, ngài ấy quyết định muốn cưới em, nhưng biết là chú em đã và đang từ chối tất cả những người cầu hôn em - vì em muốn trở về đây và kết hôn với anh - vì vậy ngài ấy đến đây và trả cho cha em 100,000 bảng để có được em, sau đó ngài ấy bảo cha em gọi em về và chuyển đến trang viên Hodges.”

“Em thực là hy vọng anh sẽ tin tất cả những điều đó?” Paul nạt.

“Không hoàn toàn,” Whitney khỏ sở nói, “Nhưng đó là sự thật. Em đã không biết gì cho đến buổi tối anh đi. Em xuống lầu để nói với cha và đi rằng anh và em sẽ kết hôn, và Clayton ở đó. Điều tiếp theo mà em biết là cha em hét vào mặt em rằng em đã đính hôn với Công tước của Claymore, người hoá ra lại là Clayton, và sau đó mọi việc trở nên tồi tệ hơn.”

“Anh không thể thấy làm thế nào mà điều này có thể tồi tệ hơn,” Paul trả lời với vẻ mỉa mai.

“Ồ, tất nhiên. Ba ngày trước Clayton dẫn em đi Luân Đôn, và ngài ấy nói với một người bạn của mình là bọn em chuẩn bị kết hôn-”

“Vậy là em đã đồng ý cưới ngài ấy?” Paul lạnh nhạt nói.

“Không, tất nhiên là không.”

Paul quay gót và đi về phía lò sưởi. Tựa chân vào lò sưởi, anh chăm chú nhìn lò sưởi, bỏ lại Whitney bất lực nhìn trần trời vào lưng anh. Đột nhiên anh khựng lại, và anh quay người khuôn mặt anh trở nên trắng nhợt với vẻ kinh hãi báo động. “Ý em là gì khi nói ông ấy đã trả tiền cho bố em?” anh hỏi gặng. “Thông thường thì người cha phải cho con gái của hồi môn, không phải ngược lại.”

Whitney nhận ra ngay suy nghĩ của anh đã trôi giạt đến đâu, và trái tim nàng thấy thương hại cho Paul, và cho chính nàng. “Em không có tí của hồi môn nào, Paul. Cha em cũng đã tiêu hết tài sản thừa kế của em rồi.”

Paul ngả đầu tựa vào bức tường đá và nhắm chặt mắt lại, đôi vai rộng rũ xuống chán nản.

Đây là thời điểm để Whitney tự buộc mình vào con đường nàng đã chọn, và nàng đi đến bên anh với đôi chân nặng như chì. Trí óc nàng gào lên rằng nàng không phải làm như vậy, nhưng trái tim nàng không cho phép nàng bỏ rơi anh. Không phải bây giờ, không phải sau khi đã nhìn thấy biểu lộ đau đớn trên khuôn mặt anh. “Paul, cha em đã nói về hoàn cảnh khó khăn của anh, điều đó không có nghĩa gì với em, hãy tin như thế. Dù thế nào em cũng sẽ kết hôn với anh. Nhưng chúng ta phải tiến hành nhanh chóng. Clayton sẽ ở Luân Đôn sáu ngày nữa và trong khoảng thời gian đó, chúng ta có thể bỏ trốn đến Scotland. Cho đến khi Clayton phát hiện ra rằng-”

“Bỏ trốn!” Giọng Paul kích động và ngón tay anh bám mạnh vào tay nàng. “Em mất trí rồi à? Mẹ và em gái anh sẽ không bao giờ có thể ngẩng đầu lên được.”

“Không,” Whitney thì thào. “Em mới là bị người hổ thẹn.”

“Chết tiệt sự hổ thẹn của em!” anh quát lên và lắc lắc nàng. “Em có nhận ra em đã làm gì không? Tôi đã tiêu tốn cả một gia tài nhỏ cho năm con ngựa và một cỗ xe!”

Làm sao đó lại là lỗi của nàng? Whitney bắn khoăn, chùn bước do sự giận dữ trong mắt anh. Và rồi nàng hiểu. Sự đau đớn chua xót siết chặt tim nàng như một dải băng thép sắc bén, nàng bật ra một tràng cười uất nghẹn và giận dữ. “Anh đã tiêu tốn một gia tài mà anh nghĩ tôi có - món hồi môn mà anh tưởng tượng là tôi sẽ mang theo, đúng không?”

Paul không phải trả lời; nàng có thể nhìn thấy sự thật trong ánh mắt toé lửa của anh. Giận dữ hắt tay anh đi, nàng lùi lại. “Năm phút sau khi tôi nhận lời anh, trong đầu anh đã nghĩ đến việc tiêu tiền của tôi, đúng không? Anh không thể đợi để nói chuyện với cha tôi trước! Anh ‘yêu’ tôi nhiều đến nỗi không buồn ở lại đây với tôi và xin phép sự chấp thuận của cha tôi. Tất cả những gì anh quan tâm đến là tiền bạc, và anh thậm chí không thể tiêu tốn nó cho những việc quan trọng. Đất đai của anh đã bị thế chấp, ngôi nhà anh đang ở trong tình trạng ọp ẹp... Paul,” nàng thì thầm, đôi mắt xanh long lanh nước mắt, “Anh là loại đàn ông gì vậy? Sao anh yếu đuối và vô trách nhiệm đến mức mà anh phải cưới tôi chỉ vì tiền, để tiêu tốn vào những con ngựa mà thậm chí anh cũng không cần đến?”

“Đừng ngốc như vậy!” Paul nạt, nhưng mặt anh đã đỏ ửng lên vì ngượng ngùng tội lỗi. “Anh yêu em. Nếu không anh sẽ không bao giờ cầu hôn em.”

“Yêu!” Whitney cay đắng mỉa mai. “Không ai trong các người hiểu ý nghĩ của từ đó! Cha tôi ‘yêu’ tôi và ông ta bán tôi để cứu chính mình. Tất cả những gì anh quan tâm là tiền mà tôi có thể mang lại cho anh. Ít nhất Clayton không xúc phạm sự thông minh của tôi bằng cách tuyên bố yêu tôi. Ngài ấy mua tôi như mua một người đầy tớ, và bây giờ đang chờ tôi để thực hiện thỏa thuận đó, nhưng ngài ấy cũng không vờ là ‘yêu’ tôi.”

Paul nặng nhọc thở dài, “Anh sẽ nghĩ ra cách gì đó, nhưng bỏ trốn là không thể. Liệu Westland... Westmoreland sẽ từ bỏ em không?”

Whitney nghiêm nghị nhìn Paul và bướng bỉnh ngẩng cao cằm. “Không,” nàng kiêu hãnh nói, và tại một thời điểm như thế này, nàng sẽ trả lời anh như vậy cho dù nàng có nghĩ ngược lại. Quay đi, nàng hiện ngang đi đến cửa, sau đó dừng lại liếc nhìn anh qua vai. “Elizabeth Ashton vẫn còn sẵn đó,” nàng chua chát nói. “Tôi chắc chắn là của hồi môn của cô ấy có thể bù lại sự tiêu pha phung phí của anh cho chuyến đi vừa rồi. Anh tốt hơn là bắt đầu nghĩ cách để lấy lại sự quý mến của cô ấy, nhờ đó mà anh có thể đụng đến tiền của cô ấy.”

“Im ngay,” Paul quát lên. “Hoặc là tôi sẽ làm như vậy.”

Whitney đóng sầm cửa khi Paul vừa dứt lời, nhưng cho đến khi có được sự riêng tư trong căn phòng của mình, nàng mới cho phép những giọt nước mắt trào ra. Vui sâu vào giường, nàng khóc ướt gối cho những ảo mộng tan vỡ của mình. Nàng khóc cho chính mình, cho giấc mơ trống rỗng của nàng và những tình cảm hết lòng nàng đã sai lầm giành cho Paul trong suốt những năm qua. Nàng khóc bởi vì nàng sẵn lòng vì Paul mà phá hủy danh tiếng của mình, và tất cả những gì anh quan tâm là mẹ và em gái anh. Nhưng hơn tất cả, nàng khóc vì giận dữ với sự ngu ngốc của mình.

Khi Clarissa mang khay đồ ăn tới lên phòng nàng, mắt Whitney đã sưng húp và ngực nàng đau nhói, nhưng cơn bão đau khổ và sự tức tối gần như đã đi qua. Nàng ăn một mình, ý nghĩ rối bời, cơn sâu muộn hoang mang không điểm đầu cũng không có điểm kết.

Trưa ngày hôm sau, Whitney đã không còn giận Paul nữa. Thực tế, nàng có cảm giác có lỗi kỳ lạ. Nàng đã luôn tưởng rằng anh là chàng kỵ sỹ thời nay của nàng trong bộ áo giáp toả sáng, dũng cảm, lãng mạn và hào hiệp, và nó thực sự không phải lỗi của anh khi anh không thể giống như những ảo tưởng đó. Nàng thấy ngày càng tăng cảm giác hổ thẹn và có trách nhiệm khi nàng đã vô thức góp phần làm tình trạng tài chính của anh tồi tệ hơn. Nàng đã sử dụng mọi mẹo vặt nàng có để khiến anh phải cầu hôn với nàng, và bằng việc chấp nhận lời cầu hôn của anh, nàng không có ý là nguyên nhân khiến anh tiêu những đồng tiền mà nàng không có để mang lại cho anh.

Đến chiều, khi nàng thả bộ thơ thẩn giữa những hàng hoa trong vườn hồng, tinh thần mạnh mẽ của Whitney đã chuyển từ việc chìm đắm trong đau khổ sang việc tìm ra hướng giải quyết. Nhanh chóng, một kế hoạch mơ hồ xuất hiện, Elizabeth yêu Paul, Whitney chắc chắn điều đó. Chắc là phải có vài việc mà Whitney có thể làm để dàn xếp mọi vấn đề với Elizabeth, vì vậy cô ấy có thể dễ dàng tiếp nhận Paul nếu anh quyết định tái hợp với cô ấy.

Whitney ngần ngại và kéo chiếc khăn choàng lụa cuốn chặt hơn quanh vai nàng. Với tình trạng rối tung trong chuyện tình cảm của riêng nàng hiện nay, nàng sẽ là người cuối cùng trên thế giới có khả năng can thiệp vào những chuyện lãng mạn của người khác. Nhưng dù sao, đó cũng là trách nhiệm của nàng, bên cạnh đó, nàng không thể nhút nhát đứng một chỗ và hy vọng là số mệnh sẽ sắp xếp mọi chuyện trở lại đúng trật tự.

Với một sinh lực dồi dào đã bị vùi lấp bao ngày nay, Whitney quyết định sẽ giải quyết vấn đề theo cách của mình. Nàng đi vào nhà và nhanh chóng gửi một lời nhắn cho Elizabeth, sau đó nàng bước vào phòng ngủ, bắn khoản liệu Elizabeth có thắng thưởng từ chối lời mời của nàng. Trong quá khứ, Whitney đã có quá nhiều hành động ghen tuông và cạnh tranh, quá nhiều trò tinh quái và nghịch ngợm, những điều sẽ khiến Elizabeth tội nghiệp dễ dàng nghi ngờ bất cứ sự thay đổi nào của Whitney để trở thành bạn của cô ấy trong thời điểm muộn màng này.

Whitney gần như bị thuyết phục rằng Elizabeth sẽ từ chối không đến nên nàng nhảy lên khi giọng nói êm ái của Elizabeth vang lên từ cửa phòng ngủ. “Bạn - bạn mời mình đến?” Đôi mắt xanh của cô đang bồn chồn lướt quanh phòng và trông như sẵn sàng bỏ chạy.

Whitney cười trấn an cô và ân cần nói, “Ừ, và mình rất vui là bạn đã đồng ý. Mình cắt găng tay và mũ cho bạn nhé?” Khi nàng vờn tay ra, Elizabeth lo lắng đặt cả hai tay trên đỉnh mũ, giữ chặt nó trên những lọn tóc của mình, và Whitney nhớ lại một chiếc mũ khác của Elizabeth - một cái mũ rom được trang trí bởi những dải lụa hồng mà Paul đã khen ngợi vài năm trước. Năm phút sau, chiếc mũ được tìm ra ở dưới chân cái ghế mà Whitney đang đu đưa. Elizabeth cũng đang nghĩ về chuyện đó, Whitney nhận ra, và má nàng nóng bừng khi nhớ lại Elizabeth tội nghiệp đã run lấy bầy vì sợ hãi.

“Mình - mình thích cứ đội nó hơn,” Elizabeth nói.

“Mình không thể trách bạn được,” Whitney thở dài. Trong nửa tiếng đồng hồ tiếp theo, Whitney mời trà và duy trì cuộc độc thoại về những chuyện tầm phào trong nỗ lực để Elizabeth thấy thoải mái hơn, nhưng Elizabeth chỉ trả lời nhát gừng và vẫn ngồi trên mép ghế như thể cô chuẩn bị bay khỏi phòng khi nghe thấy âm thanh cao giọng đầu tiên.

Cuối cùng, Whitney đi vào vấn đề. “Elizabeth,” nàng nói, thấy thật lúng túng khi thú nhận sai lầm của nàng với người con gái mà nàng đã luôn xem như là đối thủ. “Mình nợ bạn một lời xin lỗi cho những hành động bất công mình đã làm với bạn gần đây, cũng như những điều tồi tệ mình đã làm khi chúng ta còn trẻ. Về Paul,” nàng thốt ra. “Mình biết bạn ghét mình như thế nào, và mình không thể trách bạn, nhưng mình muốn giúp bạn.”

“Giúp mình?” Elizabeth ngờ ngác nhắc lại.

“Giúp bạn kết hôn với Paul,” Whitney nói thẳng.

Đôi mắt xanh của Elizabeth mở lớn. “Không! Không, thật đấy, mình không thể,” cô lắp bắp, hai má ửng hồng ửng thẹn.

“Tất nhiên bạn có thể!” Whitney bày tỏ, đưa đĩa bánh nướng cho Elizabeth. “Bạn là một cô gái xinh đẹp và Paul luôn...”

“Không,” Elizabeth nhỏ nhẹ phản đối, lắc lắc đầu. “Bạn mới là người xinh đẹp hơn. Minh chỉ, ừ, nhiều nhất là xinh xinh.”

Sau khi đã tiến được một bước để thân thiện hơn với Elizabeth, Whitney không chắc chắn khi nói đến những ưu điểm của Elizabeth. “Bạn luôn cư xử đẹp, Elizabeth. Bạn luôn luôn làm và nói những điều phù hợp vào những lúc phù hợp.”

“Những điều phù hợp nhằm chán,” Elizabeth duyên dáng tranh luận. “Không sinh động và thú vị như những gì bạn nói.”

“Elizabeth,” Whitney nói, không thể kìm chế sự buồn cười của mình, “Minh luôn luôn làm những điều cực kỳ kinh khủng, trong khi bạn luôn luôn cực kỳ hoàn hảo.”

Elizabeth thoải mái dựa vào lưng ghế và khúc khích cười. “Đó, bạn thấy không! Minh chỉ biết nói ‘cảm ơn’ nhưng bạn luôn biết nói những điều đặc biệt hơn.”

“Đừng khen ngợi mình thêm nữa,” Whitney cảnh báo với một cái nhìn tươi cười. “Minh sẽ không thắng được, bạn biết không, và chúng ta sẽ ở đây cả đêm để ca tụng lẫn nhau.”

Elizabeth nghiêm chỉnh lại và nói, “Minh rất vui về bạn và Paul.” Thấy cái nhìn sững sờ của Whitney, cô giải thích, “Mọi người đều biết cuộc đính hôn của bạn vẫn là một bí mật, nhưng vì mọi người đều đang nói về nó, mình không nghĩ bạn e ngại nếu mình nhắc đến nó.”

“Ý bạn là gì, mọi người đều đang nói về nó?” Whitney thì thào. “Họ là ai?”

“Ồ, để mình xem. Ông Oldenberry, người bán thuốc nói với Margaret và mình. Ông ấy nói ông ấy nghe từ một cô hầu gái của Quý bà Eubank, người nghe từ Quý bà Eubank, người nghe từ chính mẹ của Paul. Minh cho là mọi người trong làng đều biết.”

“Nhưng nó không đúng!” Whitney hải hùng kêu lên.

Gương mặt xinh đẹp của Elizabeth tái lại. “Xin đừng nói là điều đó không đúng!” cô xúc động cầu xin. “Không phải bây giờ, không khi mà Peter gần như đã chuẩn bị cầu hôn.”

“Ai sẽ là người Peter sắp cầu hôn?” Whitney hỏi, trong phút chốc bị sao nhãng.

“Minh. Nhưng anh ấy sẽ không làm thế nếu như Paul chưa bị ràng buộc. Bạn biết đấy, Peter nhút nhát, và anh ấy luôn tin là mình có tình cảm bí mật với Paul, điều mà không thật chút nào. Nhưng thậm chí nếu có, cha mình cũng không bao giờ cho phép mình cưới Paul bởi vì anh ấy là một người tiêu pha hoang phí và đất đai của anh ấy đều đã bị thế chấp.”

Whitney ngồi sụp xuống ghế và há hốc mồm nhìn Elizabeth. “Peter Redfern nhút nhát?” nàng lặp lại. “Elizabeth, có phải chúng ta đang nói về cùng một Peter Redfern không? Người đã cố gắng bịt tai mình vào ngày đi picnic khi bạn rơi từ cây xuống?”

“Ừ, anh ấy nhút nhát với những gì liên quan đến mình,” Elizabeth nói.

Vẫn còn hoài khi khiến nàng không nói được lời nào, Whitney hình dung khuôn mặt đầy tàn nhang và mái tóc đỏ, mỏng của Peter, và cổ tưởng tượng xem làm sao mà anh ta có thể đoạt được trái tim của người đẹp thanh tao và dễ vỡ như Elizabeth, người luôn luôn có Paul quanh quẩn ở bên. “Có phải bạn đang thành thật nói với mình,” Whitney bật ra thành lời, “rằng bạn chưa bao giờ yêu Paul trong những năm qua?”

“Ừ,” Elizabeth thú nhận ngay. “Nhưng nếu bạn nói với mọi người rằng bạn và Paul không chuẩn bị đám cưới, thì Peter sẽ chỉ đứng lại đằng sau, như anh ấy luôn làm vậy, và để Paul thế chỗ. Và sau đó mình sẽ - mình sẽ-” Elizabeth lần tìm chiếc khăn ren và ngay lập tức những giọt nước mắt nhỏ nhẹ rơi xuống.

Whitney nghiêng đầu một bên. “Bằng cách nào mà bạn có thể khóc như vậy?” nàng ngưỡng mộ hỏi. “Minh luôn luôn thờ hỏn hển, khịt khịt mũi và nước mắt mình trào ra như suối.”

Elizabeth khúc khích cười trong nước mắt và chăm chăm mắt trước khi ngước lên nhìn Whitney nan vai. “Bạn nói bạn đã làm những điều bất công với mình và bạn thấy có lỗi. Nếu bạn thực có ý như vậy, bạn có thể đợi vài ngày trước khi chối bỏ chuyện với Paul được không? Bây giờ Peter sắp nói anh ấy muốn cưới mình bất cứ lúc nào, mình có thể chắc như vậy.”

“Bạn không nhận ra bạn đang yêu cầu điều gì ở mình đâu,” Whitney nói, căng thẳng. “Nếu một người nghe về tin đồn đó và tin rằng mình thật sự tự đính hôn với Paul, cuộc đời mình sẽ không còn giá trị hơn một đồng fa đin (= ¼ penni).” Elizabeth nhìn như sắp khóc ào lên và Whitney đứng lên, giằng xe giữa điều chắc chắn là vài ngày thực sự không làm nên điều khác biệt và nỗi sợ không thể giải thích được là vài ngày đó có thể gây ra một thảm họa. “Minh sẽ dành cho bạn ba ngày trước khi mình chấm dứt tin đồn,” Whitney lưỡng lự nhượng bước.

*****

Sau khi Elizabeth ra về đã lâu, Whitney ngồi trong phòng, nghĩ ngợi và lo lắng. Nếu mọi người, bao gồm cả những người đầy tớ, đang đồn đại rộng rãi về việc nàng đính hôn với Paul, Clayton chắc chắn sẽ nghe được tin đó khi chàng trở về. Chàng đã nói rất rõ rằng chàng sẽ không chịu được chuyện mọi người tin rằng nàng đã từng đính hôn với ai khác ngoại trừ chàng, và Whitney cố nghĩ ra vài bằng chứng nàng có thể chứng minh với chàng đó không phải lỗi của nàng - và nàng thực ra đã nói với Paul là nàng sẽ không kết hôn với anh, đúng như nàng đã hứa với Clayton.

Chàng đã chấp nhận và tin rằng nàng sẽ giữ lời, và Whitney muốn chàng tin rằng nàng đã làm như vậy, nhưng chỉ có một người có thể chứng minh điều đó, đó là Paul, và Paul sẽ không có tâm trạng để giúp đỡ nàng.

Whitney cắn môi, lo lắng nhiều hơn chỉ là việc đánh mất danh dự của nàng. Không có lòng can đảm của ý định cưới Paul mang lại, bây giờ nàng cảm thấy rất sợ con giận của Clayton. Càng suy nghĩ nhiều về nó, nàng càng bị thuyết phục rằng cách tốt nhất để ngăn chặn một thảm-hoạ-chắc-chắn-xảy-ra là nàng sẽ đi Luân Đôn và giải thích những chuyện đang xảy ra ở đây với chàng. Chàng sẽ ít giận dữ hơn nhiều khi nghe điều đó từ nàng chứ không phải là từ một người lạ, và chàng sẽ biết không thể đổ lỗi cho nàng vì điều đó. Nhất là, nếu nàng thật sự định kết hôn với Paul, như lời đồn nói, tại sao nàng lại trở lại Luân Đôn để gặp Clayton?

Cương quyết, Whitney đứng dậy và đi xuống đại sảnh để đến phòng di nàng. Nàng kể lại toàn bộ câu chuyện, bao gồm tin đồn về việc nàng đính hôn với Paul và kế hoạch bỏ trốn đã được từ bỏ của nàng. Di Anne tái nhợt đi nhưng bà vẫn yên lặng cho đến khi Whitney kết thúc. “Cháu định làm gì bây giờ?” bà hỏi sau đây.

“Cháu nghĩ tốt nhất nếu cháu đi Luân Đôn và ở lại với Emily. Ngay khi cháu đến nơi, cháu sẽ gửi tin nhắn cho công tước là cháu đang ở đó, và tất nhiên ngài ấy sẽ đến gặp cháu. Sau đó cháu sẽ chọn đúng thời điểm để nói về tin đồn ở đây. Cháu không nghĩ ngài ấy quan tâm đến tin đồn đó khi ngài ấy đã tin rằng đó không phải lỗi của cháu.”

“Di sẽ đi Luân Đôn với cháu,” di nàng tình nguyện ngay lập tức.

Whitney lắc đầu. “Cháu mong di có thể, nhưng có một cơ hội mong manh là ngài ấy có thể trở về làng do vậy cháu không thể gặp ngài ấy ở Luân Đôn. Nếu ngài ấy về, ngài ấy sẽ nghe về tin đồn và không nghi ngờ gì sẽ đi thẳng đến đây. Cháu cần đi ở đây để giải thích và làm ngài ấy bình tĩnh.”

“Một viễn cảnh vui mừng,” Quý bà Anne nói cộc lốc, nhưng bà lại cười. “Rất tốt, di sẽ ở lại. Bây giờ, giả sử cháu gặp đức ngài ở Luân Đôn, cháu sẽ nói gì về lý do mình ở đó?”

Vàng trán mịn màng của Whitney nhần lại thành một cái cau mày nhăn nhó. “Cháu cho là cháu sẽ phải nói sự thật - rằng cháu sợ rằng ngài ấy trở về làng và tin rằng, mặc dù ngài ấy đã cảnh báo, cháu đã không từ chối Paul. Mặc dù, cháu thấy hết sức tự ái khi phải lao đến Luân Đôn như một con thỏ khiếp đảm trước nguy cơ chịu đựng sự giận dữ của ngài ấy. Người đàn ông đó bước vào cuộc đời cháu có vài tháng, và cháu đã trở thành một con rối, bắt buộc phải nhảy múa theo cách của ngài ấy từ đó. Cháu nghĩ cháu sẽ nói cả điều đó với ngài ấy!” Whitney dứt lời với vẻ nổi loạn.

“Trong khi cháu đang trở nên thành thật với cảm nhận của mình,” Di Anne khuyên nhủ với một tia sáng hiểu biết trong mắt, “Sao cháu không nói cháu đã nảy nờ một tình cảm chân thành với đức ngài và hiện nay cháu đang sẵn lòng để thực hiện thoả thuận kết hôn? Ngài ấy sẽ vô cùng hài lòng khi nghe cháu nói như vậy.”

Whitney vụt đứng lên từ chiếc ghế sofa như là nàng bị đốt cháy. “Cháu chắc chắn sẽ không nói như thế!” nàng kịch liệt phản đối. “Nghĩ xem ngài ấy chưa bao giờ quan tâm cháu có muốn kết hôn với mình hay không, và không hề nghi ngờ một phút rằng cháu sẽ cưới ngài ấy, cháu không hiểu tại sao phải vuốt ve lòng kiêu hãnh của ngài ấy bằng cách thú nhận rằng cháu muốn kết hôn với ngài ấy. Hơn nữa, cháu cũng chưa quyết định có cưới ngài ấy hay không.”

“Di nghĩ cháu đã quyết định rồi, cháu thân yêu.”

Giọng nói nhỏ nhẹ của di nàng làm Whitney khựng lại khi nàng tiến ra cửa. “Và nếu nó có thể giúp cháu dễ dàng thú nhận những tình cảm của mình, di sẽ nói với cháu là, theo di thấy, người đàn ông đó yêu cháu sâu sắc đến mức điều đó có thể làm ngài ấy choáng váng khi nhận ra - và nó rất có thể cũng vuốt ve lòng kiêu hãnh của cháu.”

“Di sai rồi, Di Anne,” Whitney buồn bã nói. “Ngài ấy không bao giờ nói quan tâm đến cháu. Cháu chỉ là vật sở hữu mà ngài ấy giành được, không hơn. Đừng bảo cháu hạ mình trước ngài ấy; cháu đã còn rất ít lòng kiêu hãnh, và sẽ không hy sinh nó chỉ để vuốt giận hay tăng bốc cái tôi của ngài ấy.”

*****

Elizabeth xuất hiện mỗi buổi chiều để báo cáo về tiến triển của mình, nhưng cho đến cuối ngày thứ ba, vẫn chưa có lý do gì để ăn mừng. Clarissa và Whitney đang gói ghém đồ đạc cho chuyến đi Luân Đôn vào ngày mai khi Elizabeth lê bước vào phòng, một người lính trở về trong thất bại từ một trận chiến lẽ ra phải dễ dàng chiến thắng. “Cho đến nay Peter không tiến gần hơn đến chuyện cầu hôn hơn mười năm trước đây,” cô nói ủ rũ, ngồi phịch xuống ghế.

Whitney vứt một ôm quần áo trong vào một vali và chăm chú nhìn Elizabeth trong nỗi chán nản bối rối. “Bạn chắc chứ?”

“Chắc chắn,” Elizabeth rầu rĩ nói. “Mình gợi ý là chúng mình dùng bữa tối tại nhà mình tối nay, không có cha mẹ mình, và bạn biết anh ấy nói gì không? Anh ấy nói-” Elizabeth thờ dãi nặng nề - “rằng anh ấy thích ăn tối với bố mẹ mình.”

“Tên ngốc đó!” Whitney bật ra tức tối. Nàng bắt đầu đi đi lại lại một cách chậm chạp. “Bạn có thể sẵn sàng chấp nhận thất bại nhưng mình thì không - ít nhất không phải với Peter Redfern, hay tất cả mọi người! Tên khờ đó đã tôn thờ bạn từ khi chúng ta là trẻ con. Điều hấn ta cần là vài động cơ thúc đẩy buộc phải cầu hôn không chậm trễ.” Lười nhác, Whitney đá chân vào chiếc vali đầy quần áo vướng đường của cô và nhăn nhó nhìn đồng hành lý nằm vương vãi trong phòng. “Mình có cách rồi!” nàng thốt lên, quay tròn Elizabeth với một tia sáng táo bạo và mãnh liệt trong đôi mắt xanh lục mà Elizabeth sẽ nhớ mãi từ nay về sau.

Khiếp sợ, cô ngồi sụp lại trên ghế, “Whitney, cho dù bạn đang nghĩ đến điều gì, chúng ta sẽ không thực hiện nó.”

“Ôi, có chứ, chúng ta sẽ làm!” Whitney hân hoan la lên. “Cô Ashton, tôi bây giờ mời cô đi Luân Đôn với tôi.”

“Nhưng mình không muốn đi Luân Đôn,” Elizabeth lấp bắp nói liều lĩnh. “Mình muốn Peter.”

“Tốt, và tối nay bạn sẽ có anh ấy. Giờ thì nhắc lại theo mình, ‘Vâng, mình sẽ đi Luân Đôn với bạn.’”

“Ừ, mình sẽ đi Luân Đôn với bạn,” Elizabeth nhắc lại. “Nhưng mình không muốn.”

“Tuyệt, bởi vì bạn sẽ không đi. Nhưng mình hỏi bạn và bạn đã đồng ý. Bằng cách này, khi bạn nói với Peter bạn đồng ý đi với mình, bạn sẽ không nói dối anh ấy.” Chủ tâm áp đảo một Elizabeth đang bối rối, Whitney nắm tay cô và kéo cô đến cái bàn viết. “Bây giờ, viết thư và nói với Peter đến ăn tối ở đây với bạn và mình. Nói với anh ấy... ” Whitney dẫn đầu, ngón tay trở ép chặt vào môi, sau đó khúc khích cười với đôn đánh quyết định thiên tài của nàng. “Nói với anh ấy bạn và mình đang lên kế hoạch làm một điều đặc biệt nhất cùng nhau. Điều mà sẽ làm anh ấy kinh ngạc.”

“Peter sẽ không thích chuyện đi Luân Đôn của chúng ta,” Elizabeth nói.

“Anh ấy sẽ ghét cay ghét đắng ý tưởng đó!” Whitney đồng ý với vẻ tự mãn, “Mặc dù mình đã trưởng thành, Peter vẫn nhìn mình như thể anh ấy chờ đợi mình làm những điều kỳ cục bất cứ lúc nào.”

Lần đầu tiên trong cuộc đời luôn ngoan ngoãn và hiền lành của mình, Elizabeth thể hiện một nét ngoan cố. “Nếu Peter không ủng hộ, mình sẽ không đi.”

Bị chọc tức vì Elizabeth không hiểu được kế hoạch thiên tài của nàng, Whitney nói, “Bạn sẽ không đi. Bạn không hiểu sao, Peter sẽ thấy kinh hoàng trước ý tưởng chúng ta đi cùng nhau. Anh ấy không nghĩ mình đã thay đổi thực sự. Anh ấy vẫn nghĩ mình vẫn là cô gái lạnh lùng người thường nhắm vào cái mộng của con ngựa cái già của Mục sư Snodgrass với một khẩu súng cao su.”

“Bạn đã làm vậy?” Elizabeth há hốc mồm.

“Ừ, và một loạt những điều khác mà Peter đều biết,” Whitney không hồi cải thừa nhận. “Anh ta sẽ cố gắng ngăn cản bạn đi với mình, nhưng bạn sẽ nói rằng mình cứ nhất định như vậy. Mình sẽ ở đó để khẳng định, và khi Peter không thể thuyết phục hai đứa mình, anh ấy sẽ làm điều duy nhất có thể làm.”

“Điều gì?” Elizabeth hỏi, trông đầy hy vọng nhưng vẫn nghi ngờ.

Whitney đưa tay lên. “Tại sao, anh ta sẽ cầu hôn, bạn, con vịt ngốc nghếch!” Nắm bàn tay run rẩy của Elizabeth với vẻ âu yếm và an ủi, Whitney nói, “Xin bạn, hãy tin mình. Không có gì ép một người đàn ông cầu hôn nhanh chóng bằng nỗi sợ rằng bạn sắp rời bỏ anh ta. Và không gì khiến một người đàn ông trở nên dũng cảm và táo bạo trước cơ hội giải cứu một cô gái ngây thơ trước ‘những người bạn không phù hợp’ - trong trường hợp này, người bạn không phù hợp là mình. Nicolas DuVille hầu như không để ý đến mình trừ phi anh ta phản đối vài quý ông tán tỉnh mình, sau đó anh ta lao vào như một thiên thần báo thù để bảo vệ mình trước vài người ve vãn không nguy hiểm gần bằng anh ấy! Điều đó cực kỳ hài hước, mình có thể nói như vậy. Bây giờ, hãy viết lời nhắn đó đi. Trước khi tối nay qua đi, Peter sẽ cầu hôn, bạn chỉ phải đợi và xem thôi.”

Lường lự, Elizabeth làm như cô được hướng dẫn và lời nhắn được một người gác cổng chuyển đến cho Peter.

Ba tiếng đồng hồ sau, mặc sự phản đối của Elizabeth, cô đang mặc chiếc váy gọi cảm nhất của Whitney, chiếc váy tạm thời được làm ngắn lại, những lọn tóc màu vàng đã được cuốn lại thành một búi tóc bóng mượt. Vẫn đang kháng cự, cô bị Clarissa và Whitney lôi đến trước một cái gương.

“Xem này,” Whitney giục. “Nhìn xem bạn đáng yêu như thế nào-”

Cái nhìn e lệ của Elizabeth di chuyển lên những nếp gấp ôm sát người của chiếc váy lụa tao nhã, đi xuống hông và cái eo nhỏ nhắn, sau đó nhìn trần trụi vào vùng cổ để trần. Tay cô nhanh chóng che đi phần trên của bộ ngực căng phồng dưới mép của chiếc váy. “Mình không thể,” cô thờ hờn hờn, mặt đỏ bừng.

Whitney đảo tròn mắt. “Có, bạn có thể, Elizabeth. Vì ở Pháp, chiếc váy này sẽ được xem như là chỉ có một tí chút táo bạo nho nhỏ.”

Một tiếng cười khúc khích hồi hộp thoát ra từ Elizabeth khi cô từ từ bỏ tay xuống. “Bạn có nghĩ Peter sẽ thích nó không?”

“Không,” Whitney hồ hởi đoán, “khi mình nói với anh ta là mình nghĩ những chiếc váy của bạn quá kín đáo và mình định mua cho bạn những chiếc khác giống chiếc này khi chúng mình đi Luân Đôn để mặc ở những bữa tiệc chúng ta sẽ tham dự ở đó.”

*****

Tám giờ tối, Peter sai bước vào căn phòng khách tràn ánh sáng đèn nến và để gặp gỡ hai cô gái trẻ đang chờ anh. Sau khi gật đầu cụt lùn với Whitney, anh nhìn quanh phòng tìm Elizabeth, cô đang nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ lưng quay về phía anh.

“‘Điều đặc biệt’ mà hai cô định làm là gì thế?” anh vặn hỏi.

Elizabeth chậm chậm quay lại và vẻ ngờ vực hài hước đóng băng trên mặt Peter. Anh há hốc mồm nhìn cô với cái quai hàm trễ xuống và cặp mắt đờ đẫn.

Elizabeth, rõ ràng hy vọng một khi anh nhìn thấy cô thì sẽ sụp xuống đầu gối và đề xuất chuyện hôn nhân ngay lập tức, giờ đang chờ đợi trong im lặng. Khi anh không cả nói cũng không cả cử động, cô ngẩng cao cái cằm xinh xắn với vẻ bướng bỉnh và lần đầu tiên trong hai mươi một năm của cuộc đời, cô chủ ý vận dụng những mảnh khoé khôn ngoan vốn có của phái nữ. “Ngày mai Whitney sẽ đưa em đi một chuyến dài ngày đến Luân Đôn,” cô giải thích,

trong khi hồ hững đi lại, phô bày sự mái tóc nâu đáng yêu của mình trước một Peter đang choáng váng. “Whitney nghĩ em sẽ tạo ra một cuộc cạnh tranh mới ở Luân Đôn với áo váy và kiểu tóc mới. Cô ấy cũng sẽ dạy em làm thế nào để thu hút các quý ông.” Elizabeth nói với đôi mắt to ngây thơ. “Tất nhiên,” cô kết thúc với sự cao hứng tuôn trào, “Em thật hy vọng em sẽ không thay đổi nhiều lắm khi chúng em quay về đến mức khiến anh không nhận ra em...”

Môi Whitney run lên vì tiếng cười ngượng mồm mà cô nhanh chóng kìm lại khi tiếng gầm gừ đe dọa của Peter quay quắt về phía cô. “Cô nghĩ cô đang định làm cái chết tiệt gì vậy?” anh ta giận dữ quát lên.

Bằng cách nào đó Whitney cũng xoay sở được để nhìn ngây thơ như Elizabeth. “Tôi chỉ đang cố gắng dịu dặt Elizabeth thôi.”

“Elizabeth sẽ an toàn hơn dưới một cái riul!” anh ta nổ ra. “Tôi sẽ không cho phép-”

“Thôi nào Peter,” Whitney xoa dịu, gắng hết sức để giữ mặt nàng có vẻ nghiêm chỉnh. “Hãy biết điều. Tất cả tôi định làm chỉ là dẫn Elizabeth đến Luân Đôn và giới thiệu cô ấy với một vài quý ông mà tôi gặp ở một buổi khiêu vũ ở đó trong tuần này. Họ và những người quyến rũ và đủ tư cách nhất, và tất cả bọn họ đều có một gia thế hoàn hảo và danh tiếng không thể chê vào đâu được. Họ có thể nhanh chóng thân thiết, nhưng tôi khá chắc chắn Elizabeth sẽ không yêu say đắm nhiều hơn một hoặc hai người trong bọn họ. Đã đến lúc cô ấy phải kết hôn, anh biết đấy. Cô ấy lớn hơn tôi một tuổi.”

“Tôi biết Elizabeth bao nhiêu tuổi!” Peter giận dữ cào tay vào tóc.

“Vậy anh cũng nên biết anh không có quyền gì đối với những việc cô ấy làm. Anh không phải cha cô ấy, không phải chồng, cũng không phải là người đính hôn. Do vậy hãy chấm dứt tranh luận và chấp nhận thất bại của mình. Tôi sẽ đi xem bữa tối chuẩn bị xong chưa,” nàng dứt lời, vội vã quay đi để giấu trang cười sắp nổ ra.

Whitney gần như chắc rằng Peter sẽ cầu hôn khi anh đưa Elizabeth về nhà. Nàng đã sai; họ đang đứng tay trong tay khi nàng quay lại phòng khách mười phút sau đó.

“Tôi rất buồn khi phá vỡ kế hoạch của cô,” Peter móc máy, “nhưng Elizabeth sẽ không theo cô đến Luân Đôn. Cô ấy đã đồng ý trở thành vợ tôi. Vậy,” anh ta cúi kinh hãi, “cô phải có gì để nói về nó chứ?”

“Nói gì?” Whitney nhắc lại, hạ mắt xuống để che giấu nụ cười hài lòng của nàng. “Tại sao... anh thật dễ kích động, Peter. Tôi chỉ muốn... đưa Elizabeth đi thưởng ngoạn Luân Đôn thôi.”

Peter, người vốn dễ nóng nảy, liếc nhìn vợ tương lai của mình với vẻ tươi cười và nói với giọng thân thiện. “Vì cô nhất thiết đi Luân Đôn với Elizabeth, cô có thể đi mua sắm đồ đám cưới với cô ấy. Nếu bố cô ấy chấp nhận tôi tối nay, tôi hy vọng cô ấy sẽ đi vào ngày mai, và cô ấy cũng đã nói với tôi rằng cô ấy muốn cô là phù dâu.”

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Vừa đến ngôi nhà thành phố của nhà Archibald, Whitney đã được chào đón bởi một Emily đang rối bù, mái tóc nâu của cô bao phủ bởi một cái khăn vuông và hai má thì đỏ ửng. “Bạn giống như một người lau ống khói lò sưởi vậy,” Whitney bật cười.

“Bạn thì giống như một món quà Chúa gửi đến!” Emily đáp lại và ôm nàng. “Một hiệp sĩ có thể ngồi bên cạnh một quý tộc ở bữa tối được không?” Cô thốt ra với vẻ đầy tuyệt vọng.

Whitney chớp mắt vì bối rối ngạc nhiên.

“Đó là vì bữa tiệc kinh khủng này,” Emily giải thích trong phòng khách sau khi Whitney đã cởi bỏ chiếc áo khoác bằng lông và Clarissa đã được đưa lên phòng. “Mẹ Michael nói rằng mình phải bắt đầu học hỏi những gì phù hợp với vị thế của Michael trong xã hội. Bạn có ý tưởng nào về mớ bòng bong mà thiên hạ tạo nên với một hành động đơn giản là ngồi xuống ăn tối không? Đây, chỉ cần nhìn vào những gì mình đã làm được.” Cô đi đến một chiếc bàn và giật ra một sơ đồ chỗ ngồi cho bữa ăn tối. Rõ ràng là cô đã liên tục gạch xóa những cái tên và sắp xếp lại chúng. “Bạn có thể, hay không thể, để một vị quý tộc ngồi bên cạnh một hiệp sĩ? Mẹ của Michael đã cho mình mượn một tá sách về lễ nghi, nhưng chúng chứa đầy mâu thuẫn và ngoại lệ khiến bây giờ mình còn biết ít hơn trước khi mình đọc chúng.”

Whitney nhìn chăm chú sơ đồ chỗ ngồi và ngay sau đó ngồi xuống một chiếc ghế chân-cong của chiếc bàn. Nhúng chiếc bút lông vào lọ mực, nàng khéo léo sắp xếp lại những vị khách, sau đó ngồi lại và nở một nụ cười rạng rỡ với cô bạn đang chết sống của mình. “Nhờ vào sự dạy dỗ của Di Anne, mình có thể làm điều đó khi có sự hiện diện của những vị khách quý tộc đến từ 5 quốc gia khác nhau,” nàng nói.

Emily chìm xuống chiếc ghế xô pha, mắt cô vẫn mờ đi vì lo lắng. “Đây là bữa tiệc chính thức đầu tiên của bọn mình và mẹ của Michael sẽ ở đây để quan sát mọi cử động của mình. Bà là một người khắt khe với những lễ nghi. Bà đã ít hơn cả vui lòng khi con trai mình kết hôn với Một Người Không Là Ai, và mình không muốn gì hơn là cho bà thấy mình có thể tổ chức một bữa tiệc trang trọng và hoàn hảo nhất mà bà từng tham dự!”

Whitney, người đã vất óc để tìm vài cơ gì đó để gặp Clayton thay vì lý do hiển nhiên đó, chậm chậm mỉm cười với niềm vui sướng. Quay trở lại bàn, nàng nhấc bút lên viết tên chàng và tước hiệu vào một vị trí thích hợp trên sơ đồ chỗ ngồi. “Điều này sẽ khiến bạn trở thành bà chủ bữa tiệc của năm,” nàng tự hào tuyên bố trong lúc đưa sơ đồ cho Emily. “Và nó sẽ có thể khiến mẹ chồng của bạn ghen tị!”

“Công tước của Claymore,” Emily há hốc miệng. “Nhưng đức ngài sẽ nghĩ mình là người tự phụ nhất trên thế giới. Bên cạnh đó, công tước sẽ không đến - không vị khách mời nào của bọn mình có địa vị xã hội ngang hàng với đức ngài, cho dù tước hiệu của họ là gì”

“Ngài ấy sẽ đến,” Whitney đảm bảo với cô. “Đưa cho mình một thiệp mời trống và một tờ giấy.” Sau một phút suy nghĩ, Whitney viết cho Clayton và giải thích rằng nàng đã đến Luân Đôn để thăm Emily, và nàng rất hy vọng rằng chàng có thể tham dự bữa tiệc cùng nàng. Nàng gửi kèm thiệp mời và đưa nó cho một trong những người hầu của nhà Archibald với chỉ dẫn là đưa nó đến cho thư ký của công tước, ông Hudgins, ở Phố Upper Brook và nói với ông Hudgins rằng lời nhắn là từ Cô Stone - đó là cách Clayton đã nói với nàng để liên lạc với chàng nếu nàng muốn chàng quay lại sớm.

Người hầu quay lại một thời gian ngắn sau đó với thông tin rằng công tước đã đi đến nhà em trai ở miền quê, và sẽ trở lại Luân Đôn vào sáng ngày hôm sau - Thứ bảy.

Emily trông vừa nhẹ nhõm vừa thất vọng. “Đức ngài sẽ quá mệt mỏi để tham dự bữa tiệc tối mai,” cô thở dài.

“Ngài ấy sẽ đến,” Whitney vừa nói vừa cười với sự chắc chắn.

Sau bữa tối, Emily cố gắng gợi mở chủ đề về Paul, và sau đó là Công tước của Claymore, nhưng Whitney nói rất nhẹ nhàng, nhưng rất dứt khoát rằng nàng không muốn bàn luận về cả hai người họ lúc này. Ấy vậy vì việc từ chối giải bày với người bạn thân nhất, Whitney thiết đãi cô với câu chuyện nàng đã làm như thế nào để ép buộc Peter cầu hôn với Elizabeth. “Elizabeth và Peter, cùng với cha mẹ họ, Margaret và bà Merryton, đều rời làng sáng nay như mình,” nàng vui vẻ kết thúc. “Họ đến đây để mua sắm đồ cô dâu cho Elizabeth.”

“Nếu ai đó nói với mình rằng bạn sẽ trở thành phù dâu của Elizabeth, mình sẽ kết luận rằng họ bị loạn trí!” Emily vừa nói vừa cười.

“Mình nghĩ Elizabeth định nhờ bạn làm phù dâu danh dự cho bạn ấy,” Whitney nói. “Đám cưới sẽ diễn ra ở Luân Đôn, vì hầu hết họ hàng của Elizabeth và Peter đều sống ở đây.”

*****

Cho đến chiều Thứ Bảy Whitney mới cho phép nàng suy nghĩ đến cuộc gặp mặt sắp tới với Clayton vào tối nay. Nàng và Clarissa dành buổi sáng để làm vài việc vặt vãnh cho Emily, và trên đường về, Whitney bảo người đánh xe của nhà Archibald rẽ sang công viên và dừng lại. Nàng để Clarissa trong cỗ xe mở và lang thang dọc lối đi giữa hai luống hoa cúc Nhật.

Nàng đã nói với Di Anne rằng Clayton không quan tâm nàng, nhưng nàng biết đó không phải hoàn toàn là sự thật. Chàng đã nói rằng chàng ‘muốn’ nàng, thế phải có nghĩa là chàng khao khát nàng. Whitney ngồi xuống chiếc ghế trong công viên, mà nàng thoáng ứng hồng khi nghĩ đến đôi môi chàng ấm áp di chuyển trên môi nàng, và bàn tay chàng vuốt ve cơ thể nàng, áp nàng vào khung người nam tính của chàng.

Nàng nghĩ đến những lần họ bên nhau, bắt đầu với lần đầu tiên nàng gặp chàng ở Anh. Chàng đã đứng bên cạnh dòng suối, tựa vai vào một cây sung dâu, quan sát đôi chân trần sượt nắng của nàng. Ngày đó chàng đã đính hôn với nàng, và nàng đã gần như ra lệnh cho chàng ra khỏi lãnh địa của mình. Nàng cảm thấy một cơn giận chính đáng khi nàng nhớ lại cách chàng đã dùng cây roi ngựa đánh vào phía sau của nàng, nhưng nó tan đi khi nàng nghĩ rằng nàng đã có hành động xứng đáng với điều đó. Một nụ cười chạm trên môi nàng khi nàng nhớ lại buổi tối mà họ đã chơi cờ ở nhà chàng, và mà nàng đỏ hơn khi nàng nhớ đến những nụ hôn đầy đam mê bão tố trước khi chàng đưa nàng về nhà.

Clayton khao khát nàng. Và chàng rất tự hào về nàng - nàng đã thấy điều đó ở buổi khiêu vũ nhà Rutherford. Chàng không yêu nàng, tất nhiên, nhưng chàng thực sự quan tâm đến nàng. Chàng quan tâm đến nàng đủ để bị tổn thương bởi những điều khủng khiếp mà nàng đã nói với chàng ngày đó ở bên mái đình. Trái tim nàng trào dâng sự ngọt ngào khi nàng nhớ chàng đã giận dữ từ chối nụ hôn của nàng cho đến cuối cùng chàng mất kiểm soát và cánh tay chàng vòng quanh nàng, ép chặt nàng vào chàng. Và nàng nhớ cảm giác nàng như tan ra như thế nào khi nàng tin rằng họ đang nói lời vĩnh biệt.

Whitney cứng rần nhắc nàng nhớ đến cách thức ngọt ngào, chuyên quyền và cao tay chàng đã sử dụng để thương lượng cuộc đính hôn của họ, và sau đó nàng gạt suy nghĩ đó sang một bên. Chàng là tất cả những điều đó và hơn nữa, nhưng nàng vẫn quan tâm đến chàng, và không có ích gì để gạt bỏ điều đó chỉ để nàng có thể duy trì được ngọn lửa phẫn nộ và chống đối của mình.

Nàng quan tâm đến chàng, và nếu nàng đã không quá ám ảnh với việc kết hôn với Paul, nàng sẽ nhận ra nó sớm hơn. Tâm trí nàng lẩn tránh việc tìm ra định nghĩ chính xác bản chất của những cảm xúc của nàng đối với Clayton; nó dường như rất bậy bạ ngay cả khi chỉ nghĩ đến khả năng nàng yêu chàng, khi ba ngày trước, nàng đã nghĩ nàng yêu Paul. Bên cạnh đó, sau khi tin rằng nàng đã yêu Paul trong tất cả những năm đó, chỉ để phát hiện ra rằng nàng chỉ say đắm một cách mù quáng, nàng còn rất ít lòng tin vào khả năng xác định cảm xúc của chính mình. Nhưng nàng thực sự quan tâm đến Clayton, không có ích gì để chối bỏ điều đó. Nàng đã luôn nồng nhiệt đáp lại những cái vuốt ve của chàng và, mặc dù chàng thường khiến nàng tức giận, chàng cũng khiến nàng cười.

Họ sẽ kết hôn. Clayton đã quyết định việc đó vào mùa xuân vừa rồi, và ý chí không thể khuất phục của chàng sẽ thắng chắc chắn như mặt trời sẽ mọc. Điều đó là không thể tránh được; bây giờ nàng đã sẵn sàng chấp nhận điều đó. Anh chàng quý tộc hiểu biết, uy quyền, đẹp trai đó sẽ là chồng nàng. Tối nay chàng cũng sẽ tức giận khi nàng nói với chàng là tất cả dân làng đều tin rằng nàng đính hôn với Paul.

Thở dài, Whitney đi di hồn sỏi bằng mũi giày. Theo bản năng, nàng biết rằng nàng có thể xoa dịu cơn giận của Clayton đơn giản bằng cách nói với chàng rằng nàng sẵn sàng kết hôn với chàng bất cứ khi nào chàng muốn. Bây giờ, nàng phải quyết định sẽ dùng giọng điệu kiểu gì để nói với chàng. Nàng có thể

cứu chữa lòng kiêu hãnh của mình bằng cách tỏ vẻ thân thiện lạnh lùng và nói kiểu như, “Vì tôi không có lựa chọn thực sự nào khác ngoài việc kết hôn với ngài, chúng ta có thể kết hôn bất cứ khi nào ngài muốn.” Nếu nàng nói với chàng theo cách đó, Clayton không nghi ngờ gì là sẽ nhìn nàng với biểu hiện hài hước một cách mỉa mai mà chưa bao giờ thất bại làm nàng khó chịu và trả lời với vẻ bất cần tương đương, ví dụ như, “Như nàng muốn, thưa Cô.”

Whitney nhăn mặt khó chịu. Mặc dù điều đó sẽ cứu vãn được một chút danh dự cho nàng, nhưng điều đó thật tệ hại cho hai người để bắt đầu một cuộc hôn nhân - mỗi người đều giả vờ thể hiện một sự dừng dừng hoàn toàn. Thực ra, nàng không hề cảm thấy dừng dừng với chàng. Những ngày qua nàng đã nhớ chàng nhiều hơn nàng tin là có thể; nàng nhớ sức mạnh ngấm ngấm của chàng, nụ cười lười biếng của chàng; nàng nhớ tiếng cười họ cùng chia sẻ; thậm chí nàng nhớ cả những lúc tranh cãi với chàng!

Bởi vì nàng cảm thấy như vậy, việc giả vờ nàng ghét ý tưởng kết hôn với chàng không những ngu ngốc mà còn sai lầm. Whitney âm thầm diễn tập một cách khác để nói với chàng là nàng đã sẵn sàng kết hôn. Tối nay, sau khi nàng nói với chàng rằng mọi người trong làng tin rằng nàng đã đính hôn với Paul, nàng có thể dịu dàng mỉm cười với đôi mắt xám không thể dò được của chàng và nói, “Em cho rằng cách tốt nhất để đặt dấu chấm cho tất cả những tin đồn đó là chúng ta tuyên bố cuộc đính ước của chúng ta.” Nụ cười của nàng sẽ nói với chàng rằng nàng đang đầu hàng, chịu thua vô điều kiện trong trận chiến ý chí đã tồn tại giữa họ trong nhiều tuần qua. Sự thật là, lòng kiêu hãnh của nàng sẽ phải chịu đựng một chút, nhưng Clayton sắp trở thành chồng nàng, và chàng thực sự xứng đáng được biết rằng nàng sẵn sàng chấp nhận chàng.

Nếu nàng nói với chàng quyết định của mình theo cách này, thay vì đáp lại với vẻ chế giễu mỉa mai, Clayton có thể sẽ ôm và hôn nàng theo cách khiêu gợi, táo bạo đó của chàng. Chỉ nghĩ đến đó thôi đã khiến Whitney cảm thấy choáng váng.

Quý tha ma bắt lòng kiêu hãnh của nàng đi! Whitney quyết định. Nàng sẽ chọn cách sau. Khi nàng quay trở lại cỗ xe, mong đợi và hạnh phúc bắt đầu rộn ràng trong huyết mạch nàng.

Khi nàng quay trở lại nhà Emily, Whitney được thông báo rằng Emily đang ở trong phòng khách tiếp khách. Thay vì bước vào đó, Whitney đi lên căn phòng dành cho khách sang trọng mà nàng tạm thời đang ở.

Emily bước vào vừa lúc nàng đang cời mũ. “Elizabeth, Peter, Margaret, và mẹ của họ vừa mới rời khỏi. Elizabeth yêu cầu mình có mặt ở buổi hôn lễ của bạn ấy.” Emily lo lắng thêm vào, “Mình - mình mời họ đến bữa tiệc tối nay. Mình không thể tránh được việc đó, với cả nhà đang trong tình trạng nhốn nháo, rõ ràng đang chuẩn bị một bữa tiệc.”

Whitney kéo găng tay ra, một nụ cười khó xử nở trên môi nàng khi nàng quan sát vẻ mặt lo lắng của Emily. “Đừng bận tâm về chuyện đó, chúng ta sẽ thay đổi một chút về chỗ ngồi trong bữa tối. Chỉ đơn giản là vậy.”

“Không phải thế,” Emily chán nản nói. “Bạn biết không, khi họ đang mua sắm, họ gặp bạn của bạn, Anh DuVille. Anh ấy hỏi Margaret về bạn, và Elizabeth nói bạn đang ở đây với mình, và theo lẽ tự nhiên anh ấy đến đây cùng họ...”

Whitney cảm thấy một đám mây âm ỉ đang sa xuống nàng thậm chí trước khi Emily nói, “Mình cũng phải mời anh ấy. Mình biết thật kỳ cục đối với bạn khi công tước sẽ đến do lời mời của bạn, nhưng mình gần như chắc chắn Anh DuVille sẽ từ chối với một lời mời gấp gáp như vậy.”

Whitney roi bịch xuống giường. “Nhưng Nicki không từ chối, đúng không?”

Emily lắc đầu. “Mình có thể vui mừng mà bóp cổ Margaret. Anh ấy rõ ràng chỉ quan tâm đến bạn, nhưng cô ta bám lấy tay anh ấy như một... một con đĩa, van vì anh ấy đến dự. Mình ước gì cha mẹ cô ta gả quách cô ta đi cho ai đó trước khi cô ta hạ nhục bản thân và họ. Cô ta là người xấu xa, bừa bãi và dai dẳng nhất còn sống, và Elizabeth thật ngọt ngào, bạn ấy cứ để Margaret lấn át mình.”

Không sẵn sàng để bất kỳ ai phá hủy sự mong đợi vui sướng của nàng với buổi tối đang đến, Whitney trao cho Emily một nụ cười trấn an. “Đừng lo lắng về Margaret hay Nicki. Mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Clayton quảng những bản báo cáo mà em chàng đã yêu cầu chàng đọc sang hàng ghế đối diện của cỗ xe và ngã đầu ra sau, khó chịu với chính mình vì đã quay lại làng trước một ngày so với kế hoạch.

Những con ngựa chậm lại khi chúng đến gần những con đường trải đá cuội của ngôi làng và chàng nghiêng sang một bên để liếc ra ngoài cửa sổ. Những đám mây nặng nề u ám gần như xua đi những tia nắng mặt trời cuối cùng của một buổi chiều sớm Thứ bảy. Con đường xuyên qua làng tạm thời bị cản trở bởi một cỗ xe bò bị lật và rất nhiều những phương tiện bỏ trống vì những người chủ đang cố gắng lật lại cỗ xe bò và bắt những con cừu đang bỏ chạy. “McRea!” chàng cau có gọi, “Khi chúng ta đến gần đám lộn xộn đó, dừng lại và giúp một tay. Nếu không chúng ta sẽ ở đây cả ngày.”

“Vâng, thưa công tước,” McRea đáp lại từ chỗ ngồi phía trên cỗ xe.

Clayton liếc nhìn đồng hồ và miệng chàng nhả lại với vẻ nhạo báng gương gao. Chàng đang cư xử như một thằng ngốc cuồng si, chạy đua trở lại đây sớm hơn một ngày. Thôi thúc bởi sự nôn nóng kỳ quặc để gặp Whitney, chàng đã rời nhà em trai lúc 6h sáng và đi thẳng về đây, thay vì dành một ngày ở Luân Đôn như kế hoạch ban đầu. Trong vòng 7 tiếng đồng hồ, chàng đã di chuyển như thể cuộc đời của chàng phụ thuộc vào việc đến được chỗ nàng, chỉ dừng lại để thay ngựa. Chàng không bao giờ nên cho nàng tuần lễ này ở một mình, chàng đã nói với chính mình hàng trăm lần. Thay vì dành cho nàng sự đơn độc, chàng nên quả quyết nhưng nhẹ nhàng trao cho nàng sự thúc đẩy cần thiết. Đến giờ có thể nàng đã nghĩ ra một loạt kế hoạch nổi loạn mới vì chàng đã buộc nàng từ bỏ Sevarin. Nàng là một cô ngốc bé nhỏ ngoan cố cứ khẳng khái tin rằng nàng yêu gã yếu ớt đó. Một cô ngốc bé nhỏ lộng lẫy, cá tính và xinh đẹp. Nếu nàng quan tâm một chút nào đến Sevarin, nàng không thể đáp lại những cái vuốt ve của chàng như nàng đã làm.

Phản thất lưng của Clayton co thắt lại khi chàng nhớ lại cách nàng đã hôn và áp mình vào chàng sau buổi khiêu vũ của nhà Rutherford khi chàng đưa nàng trở lại nhà Archibald. Sấm banh đã thả lỏng những kiềm chế ngây thơ của nàng, nhưng ham muốn ngọt ngào nàng cảm thấy đối với chàng đã ở đó trong nhiều tuần. Nàng muốn chàng và nếu nàng không quá buồn bình, và quá trẻ, nàng đã nhận ra nó từ lâu. Được rồi nàng muốn chàng - và chàng muốn nàng hơn bất cứ thứ gì chàng từng muốn có trong cuộc đời. Chàng muốn lấp đầy niềm vui vào ngày của nàng, và niềm hoan lạc vào đêm của nàng, cho đến khi nàng yêu chàng nhiều như chàng yêu nàng.

Yêu nàng? Clayton nhấn nhó u ám trước suy nghĩ đó, và với một tiếng thờ dài giễu cợt, chàng thừa nhận sự thật đó với chính mình. Chàng đã yêu Whitney. Sau 34 năm, sau bao nhiêu người đàn bà và cuộc tình mà chàng không thể đếm được, chàng đã trở thành nạn nhân của một cô gái tuyệt đẹp, xác xược đến mức bức mình, người vô tình gây ra những phiền não cho chàng, chế nhạo trước hiệu của chàng và thẳng thừng từ chối khuất phục quyền lực của chàng. Nụ cười của nàng sười âm trái tim chàng và những cái đụng chạm của nàng nung nóng huyết quản chàng; nàng có thể quyến rũ, gây cười và chọc giận chàng trong khi không có một người phụ nữ nào khác từng làm được như vậy. Chàng không thể tưởng tượng tương lai của chàng mà không có nàng bên cạnh.

Sau khi thừa nhận tất cả điều đó với mình, Clayton càng nóng vội hơn để gặp nàng, để say sưa ngắm nhìn nàng lần nữa và ôm nàng trong vòng tay, để nghe thấy giọng nói như tiếng nhạc của nàng và để cảm nhận cảm giác cơ thể tuyệt mỹ của nàng uốn cong áp vào chàng.

McRea dừng cỗ xe trước tiệm thuốc và trèo xuống để giúp bắt con cừu chạy lạc cuối cùng và lôi chúng lên cỗ xe bò đã được lật lại. Không thể chịu đựng ở trong chiếc xe lâu hơn, Clayton leo xuống và gia nhập với một đám người quan sát đang nhìn những người đàn ông khác nhào nhào chạy theo lũ cừu. Một nụ cười chạm trên môi chàng khi người bán bánh mì lao vù tới con vật đầy lông lá, trượt mục tiêu và lao vào một người trong làng khác vừa mới bắt được một con.

“Một quang cảnh hài hước, đúng không?” Ông Oldenberry nói, đi ra khỏi cửa hàng để đứng cạnh Clayton và những người xem khác. “Nhưng ngài đã đề lễ điều thú vị thực sự,” ông ta thêm vào với một cú thúc ranh mãnh vào xương sườn chàng, “Cả làng đang bùng nổ với tin tức này. Những cuộc đính hôn” ông ta nói thêm.

“Thực ư,” Clayton thờ ơ nói, sự chú ý của chàng đang tập trung vào cỗ xe bò rớt cuộc đang được kéo đi khỏi con đường.

“Thật chứ,” ông Oldenberry nói. “Ngài không thể chúc mừng những-cô-dâu-trung-lai. Họ đều đang ở Luân Đôn.” Ông ta hạ giọng thành một tiếng thì thầm rất kịch. “Cả nhân tôi nghĩ cô gái nhà Stone sẽ chọn ngài, nhưng cô ấy mãi mãi vẫn muốn Anh Sevarin và bây giờ cô ấy đã có anh ta. Họ đã đính hôn. Không sớm hơn khi tôi nghe thấy rằng Cô Ashton cũng tuyên bố cuộc đính hôn với Anh Redfern. Tưởng tượng xem chuyện dường như không có gì lại xảy ra và sau đó-”

Đầu Clayton quay quắt về phía người nói, và giọng nói của Ông Oldenberry đông cứng lại trước cái nhìn về giết người trong đôi mắt xám đó. Bằng một giọng trầm trầm chết chóc, Clayton nói. “Ông nói gì?”

“Tôi - tôi nói là Cô Stone và Cô Ashton đều đã đính hôn khi ngài đi.”

“Ông đang nói dối hoặc ông đã nhầm lẫn.”

Ông Oldenberry lùi lại trước luồng ánh mắt giận dữ của đôi mắt xám và vội vã lác đầu. “Không - không. Hồi bất kỳ ai trong làng, và họ sẽ nói với ngài đó là sự thật. Cô Stone và Cô Ashton đều đã rời khỏi đây sáng hôm qua cách nhau 1 giờ. Họ lên đường để mua sắm sinh lễ cho đám cưới - chính Bà Ashton nói với tôi như vậy,” Ông Oldenberry cam đoan với một chút liều lĩnh. “Cô Stone đang ở với Quý bà Emily và Cô Aston ở với ông bà của cô ấy,” ông ta thêm vào để chứng tỏ mình có thông tin đầy đủ như thế nào.

Không một lời, Clayton quay gót và tiến thẳng đến cỗ xe.

Ông Oldenberry quay sang mấy gã bên cạnh đang đứng đó để quan sát lũ cừu bị bắt lại và đồng thời nghe lén cuộc nói chuyện của ông với Ngài Westland. “Anh có thấy cái nhìn anh ta dành cho tôi khi tôi nói rằng Cô Ashton đang ở Luân Đôn sắm sửa cho đám cưới không?” ông ta hỏi họ, đôi mắt dờ ra vì sợ hãi. “Vậy mà suốt thời gian vừa qua tôi nghĩ anh ta thích cô con gái nhà Stone.”

“Điền trang nhà Stone,” Clayton quát McRea và nhảy vào trong xe.

Khi họ kéo đến trước nhà Whitney, một gã hầu chạy ra. “Cô Stone đâu?” Clayton nói, giọng nói lạnh như băng của chàng dừng khựng bàn tay đang đưa ra để hạ bậc thang xuống của gã.

“Ở Luân Đôn, thưa ngài,” gã hầu đáp và lùi lại.

Trước khi ngựa dừng lại trước nơi ở tạm thời của chàng, Clayton hất tung cửa xe và lao ra. “Thay ngựa mới,” chàng quát tên đánh xe đang chết sững. “Và sẵn sàng đi Luân Đôn trong mười phút.” Con thịnh nộ sôi lên bên trong Clayton như axit cháy, tiêu hủy mọi cảm giác ngọt ngào dành cho nàng. Nghĩ rằng trong khi chàng chạy đua trở lại đây như một tên ngốc mê muội, nàng đang ở Luân Đôn mua sắm sinh lễ, thứ mà - chàng nhắc nhở mình với con giận

dữ mới bùng lên - chàng trả tiền!

“Chết tiệt trái tim bé nhỏ quý quyết của cô!” Chàng găm lên những từ ngữ tàn khốc khi chàng nhanh chóng thay quần áo. Ngay khi chàng có thể lấy được một giấy phép đặc biệt cho phép kết hôn, chàng sẽ lôi nàng đến bệ thờ, bằng tóc nếu cần thiết.

Không, vì Chúa, chàng sẽ không lấy cái giấy phép đặc biệt đó! Vì cái quái quỷ gì mà chàng phải chờ đợi chứ? Chàng sẽ lôi cô ta đến Scotland tối nay và kết hôn ở đó. Khi họ trở về, cô ta sẽ chịu đựng sự sỉ nhục của một cuộc bỏ trốn như là sự trừng phạt vì đã lừa dối chàng.

Chưa chát, chàng nguyên rửa mình vì đã tước bỏ của mình lạc thú với cơ thể của cô ta bởi vì chàng đang đợi và hy vọng cô ta sẽ thừa nhận muốn kết hôn với chàng. Chết tiệt những gì cô ta muốn! Từ bây giờ mọi chuyện sẽ phải theo ý muốn của chàng. Vì vậy, Whitney có thể tuân theo ý muốn của chàng hoặc chàng sẽ bẻ gãy ý chí của cô ta - và chàng cóc quan tâm cô ta chọn cách nào.

Chính xác 10 phút sau, sau khi đã thay quần áo, chàng xông ra khỏi nhà và xuống người vào xe. Clayton chịu đựng chuyến đi dài quay lại thành phố trong tâm trạng thay đổi từ sự bình tĩnh chết người xen kẽ với cơn cuồng nộ khó mà kiềm chế. Khi những con ngựa dừng lại trước ngôi nhà sáng rực rỡ của nhà Archibald thì đã quá nửa đêm, rõ ràng là một bữa tiệc đang diễn ra.

“Đợi ở đây, ta sẽ ra ngay,” chàng quát tên đánh xe và khi Clayton lao tới những bậc thềm dẫn đến cửa chính, cơn thịnh nộ trong chàng chuyển thành một quyết tâm cứng rắn và lạnh lùng. Chàng đã bị cấm sừng bởi một con bé lão xược ngang ngạch hẳn học! Con bé lão xược? Cô ta còn tệ, tệ hơn thế. Cô ta là một á dối trá mưu mẹo! Chàng nghĩ một cách độc ác khi sai bước qua người quản gia sưng sồ về phía tiếng nhạc và tiếng cười.

Không khí lạnh lạnh buổi đêm làm mát khuôn mặt nóng bừng của Whitney khi nàng quay một nụ cười rạng rỡ giả tạo sang một quý ông đã theo nàng ra ngoài sân thượng của Emily, nơi nàng đã chạy ra để trốn thoát căn phòng khiêu vũ đông đúc. Cho dù nụ cười sáng chói của nàng, đôi mắt xanh lục u sầu nhìn chăm chú vào trong đám đông chen lấn trong nhà, vô vọng tìm kiếm Clayton, mặc dù nàng biết bây giờ đã quá muộn để chờ chàng đến. Có lẽ chàng đã quên thiệp mời của nàng; có lẽ chàng đã đi thẳng đến nhà nàng mà không dừng lại ở Luân Đôn. Whitney rùng mình, ước rằng nàng đã không viết cho Di Anne và gợi ý bà thực hiện chuyến đi thăm người bà con đã bị trì hoãn vì Whitney đã kiểm soát được mọi chuyện ở Luân Đôn. Nàng nên đợi cho đến khi Clayton đã xác nhận đã nhận được lời nhắn của nàng.

Không, nàng khổ sở quyết định, thư ký của Clayton đã rất chắc chắn về kế hoạch đi lại của ông chủ anh ta. Không có ích gì để lừa dối chính mình; Clayton đã hoàn toàn phớt lờ lời mời của nàng. Sự tức giận của nàng chuyển thành tổn thương sâu sắc.

Nàng đã để mái tóc buông qua vai vì Clayton đã nói rằng chàng thích kiểu này nhất. Nàng thậm chí đã ăn mặc thật đặc biệt để làm chàng vui lòng với một chiếc váy lụa ngà lôi cuốn dính rất nhiều ngọc trai. Nàng đã làm mọi thứ để khiến chàng vui lòng, và chàng thậm chí không buồn để đến hay chỉ là từ chối lời mời của nàng.

Gần với nguy cơ rơi nước mắt, Whitney cố gắng thuyết phục mình rằng sự thất vọng nhức nhối nàng đang cảm thấy chỉ là vì nàng rốt cuộc đã thu đủ can đảm để nói với Clayton nàng đã sẵn sàng để kết hôn với chàng bất cứ khi nào chàng muốn, nhưng sự buồn nản trông vắng bắt nguồn từ một điều gì đó sâu đậm hơn chỉ là nàng đã nhớ chàng. Nàng đã khao khát được nhìn thấy nụ cười của chàng, để có thể nói với chàng rằng nàng đã từ bỏ trận chiến ý chí đã diễn ra giữa họ, và để được chàng ôm và hôn nàng. Nàng đã hy vọng tối nay sẽ là một sự bắt đầu đối với họ. Whitney chớp mắt giữ lại những giọt nước mắt và quyết tâm hướng thụ những gì còn lại của một buổi tối hoang vắng của mình.

Clayton gật đầu cụt lùn với những khách mời mà chàng có quen biết, trong khi chàng đợi như một con báo, chờ đợi một thoáng bóng dáng con mèo. Chàng nhìn thấy DuVile đi về cánh cửa mở ra sân thượng và mang theo hai ly sâm banh. Mắt Clayton dõi theo anh ta dọc căn phòng, cảm chàng siết lại thành một đường thẳng dữ dội khi chàng nhìn thấy Whitney đang đứng bên ngoài sân thượng, bao quanh bởi ít nhất nửa tá đàn ông.

Vội về thân nhiên giả tạo, Clayton sai bước về phía họ. Đôi mắt chàng hóa thành băng cùng với sự khinh bỉ khi chàng nhận ra những tên đàn ông đó đang giả vờ chơi nhạc cụ trong khi ‘hôn thê’ của chàng minh họa việc chỉ đạo với vẻ quyến rũ bằng chiếc gậy chỉ huy vô hình. Vai trò đó, Clayton cay độc nghĩ, phù hợp với nàng một cách hoàn hảo - chỉ huy đàn ông. Chàng định đi qua cánh cửa bên cạnh cánh cửa DuVile vừa đi qua thì một bàn tay đặt lên cánh tay chàng ngăn lại, “Thật là một sự ngạc nhiên để chịu khi thấy ngài ở đây,” Margaret Merrton nói.

Tất cả sự chú ý của Clayton dán chặt vào Whitney. Chàng chuẩn bị rút tay ra, nhưng những ngón tay của Margaret siết lại. “Cô ta thật đáng xấu hổ?” cô á bình luận, nhìn theo ánh mắt của chàng.

34 năm tuân thủ khắt khe những quy tắc xã giao nhất định không thể hoàn toàn vứt bỏ, và Clayton quay lại, mặc dù đang giận dữ, để chào hỏi người phụ nữ đang nói trực tiếp với chàng ngoại trừ là vì chàng đã quá giận dữ nên thậm chí phải mất vài phút thất thần chàng mới nhận ra cô ta. Quá giận dữ để cố gắng che giấu thiếu sót xúc phạm vì không nhận ra cô ta, Clayton nhìn chăm chăm một cách vô hồn vào đôi mắt nâu nhạt chứa đầy vẻ sùng bái của cô ta trong khi biểu hiện của họ khác hẳn nhau: một sùng kính, một mang vẻ chán ghét sỉ nhục. Tiếng cười vang lên từ sân thượng và Clayton quay ngoắt đầu về hướng phát ra âm thanh đó.

Bàn tay Margaret rung động siết chặt trên cánh tay chàng khi cô ta nhìn về phía Whitney Stone, và lòng tự trọng bị tổn thương làm khản cả giọng cô ta. “Nếu ngài quá nóng vội để có cô ta, hãy đi và chiếm lấy cô ta. Ngài không phải lo lắng về DuVile hay Paul Sevarin. Không ai trong họ sẽ thực sự cười cô ta.”

“Tại sao thế?” Clayton hỏi trong khi giằng tay ra.

“Bởi vì Paul vừa phát hiện ra điều mà Ngài DuVile đã được biết từ nhiều năm nay - không ai trong hai người họ là người đầu tiên của cô ta!” Cô á thấy khuôn mặt Clayton tái nhợt và những múi cơ giật giật trên quai hàm đang siết chặt của chàng. Quay gót, cô ta rít lên từng hồi đứt quãng qua vai, “Trong trường hợp ngài quan tâm, người đầu tiên là một tên chán ngựa! Đó là lý do cô ta bị gửi đến Pháp.”

Thứ gì đó vỡ vụn bên trong Clayton, cảm xúc của chàng bật tung khỏi sự kìm chế của lý trí. Vào một lúc khác, chàng sẽ nhún vai gạt bỏ những lời nói của Margaret, vì chàng biết quá đủ sự ghen tuông của đàn bà để nhận ra chúng khi nào gặp phải. Nhưng đây không phải là lúc khác. Đây là ngày mà chàng nhận ra Whitney đã chơi xỏ chàng như một thằng ngốc, rằng cô ta là một tên dối trá phản bội.

Chàng dừng lại, đợi cho DuVille bỏ đi, sau đó chàng nắm lấy cán cửa và giật mạnh. Chàng bước ra sân thượng đến ngay sau lưng Whitney đúng lúc một trong những người ái mộ của nàng quỳ một chân xuống.

“Cô Stone,” gã trai trẻ cọt nhả, những lời nói của anh ta hơi riu vào nhau. “Tôi vừa nghĩ ra rằng với hai ‘nhạc sĩ’ tài năng như tôi và em phải... phải tạo thành một cặp đôi vĩnh viễn. Liệu tôi có được vinh dự có được cánh tay em... không, bàn tay em trong...” Đột nhiên anh ta dừng lại và nuốt nghẹn, ánh mắt cảnh giác của anh ta gắn vào thứ gì đó sau lưng Whitney.

Cười rử ra trước trò khôi hài của chàng trai trẻ, Whitney liếc qua vai nàng, sau đó nửa xoay lại phía Clayton. Niềm vui bay vút lên trong nàng và nàng vui sướng mỉm cười với chàng, nhưng sự chú ý của Clayton đang dành cho Carlisle, người vẫn còn đang quỳ trên một đầu gối.

“Đứng dậy!” Clayton quát. Với vẻ mỉa mai đe dọa chàng thêm vào, “Nếu anh định cầu xin một bàn tay của Cô Stone trong hôn nhân, anh sẽ phải đợi cho đến khi cô ấy mọc ra một cái tay khác. Hiện nay, cô ấy chỉ có hai, và cô ấy đã ràng buộc cả hai rồi.” Chỉ nói vậy chàng tóm lấy cổ tay Whitney như một gọng kìm và quay gót lui nàng theo.

Whitney chạy, cố gắng bắt kịp chàng khi chàng bước qua chiếc ban công rộng và đi xuống bậc thềm cửa chính đến chỗ xe của chàng đang đợi dưới một ngọn đèn đường.

“Dừng việc này lại, ngài đang làm tôi đau!” nàng thở hổn hển, vấp phải gấu váy của nàng và ngã xuống. Clayton giật nàng dậy với một lực thô bạo khiến một con đau bắn từ cổ tay đến cả vai nàng, sau đó chàng quăng một mệnh lệnh cho tên đánh xe và túm eo quăng nàng vào trong xe.

“Làm sao ngài dám!” Whitney hét lên, vừa giận vừa xấu hổ vì bị lôi xềnh xệch một cách nhục nhã ra khỏi nhà Emily và sau đó bị đối xử thô bạo. “Ngài nghĩ mình là ai thế?” Những con ngựa chồm lên khỏi dây cương và cỗ xe lắc mạnh, khiến Whitney bị đập mạnh vào thành ghế.

“Ta nghĩ ta là ai?” Clayton nhạo báng. “Tại sao, ta là chủ của nàng. Bằng chính những lời nói của nàng, cha nàng bán nàng, và ta mua nàng.”

Whitney nhìn chàng chằm chằm, tâm trí nàng hoàn toàn rối bời. Nàng không thể tưởng tượng tại sao Clayton quá giận dữ với lời cầu hôn bốn cột của Carlisle, khi chàng ngăn trở người anh họ của nàng, Cuthbert, trong một hoàn cảnh nghiêm túc hơn, và chàng đã xử sự rất vui vẻ trong tình huống đó. Nàng đã tin rằng tối nay sẽ là thời gian hòa hợp ngọt ngào của họ, và giờ thật trái ngược một cách khác nghiệt khi thấy nàng trở thành mục tiêu của cơn thịnh nộ của Clayton chứ không phải sự yêu chiều của chàng.

Cho dù vậy, nàng vẫn hạnh phúc một cách vô lý khi chàng đã không phớt lờ lời mời của nàng, và nàng không thể thực sự đổ lỗi cho chàng vì đã nổi nóng khi phát hiện ra một quý ông khác đang cầu hôn nàng. Rất dịu dàng, nàng nói, “Anh Carlisle khá là hài hước, ngài biết không, và lời cầu hôn của anh ta là một trò đùa. Anh ta-”

“Im đi!” Clayton quát lên, đầu chàng quay về phía nàng, và lần đầu tiên, trong ánh sáng bập bùng của chiếc đèn xe, Whitney thực sự nhìn thấy cơn giận nóng nảy tàn khốc đang bốc ra từ người đàn ông bên cạnh nàng. Quai hàm cương nghị của chàng cứng lại vì cơn giận, miệng chàng co rúm lại thành một đường nét vối vè đáng sợ tàn nhẫn, và khuôn mặt chàng chứa đầy vẻ ghê tởm lạnh lùng. Đôi mắt mang vẻ khinh bỉ của chàng quét qua nàng... và sau đó chàng quay đầu đi, như là chàng không thể chịu đựng hình ảnh của nàng.

Chưa bao giờ trong đời Whitney chứng kiến một cơn giận đáng sợ được kiểm soát đến như vậy, cũng không có ai nhìn nàng với vẻ khinh miệt gay gắt như vậy, ngay kể cả cha nàng. Nàng đã hy vọng biết bao được nhìn thấy nụ cười, hơi ấm hay sự âu yếm trong đôi mắt xám sáo có thể nhìn sâu vào tâm hồn người khác của chàng đêm nay; nàng chưa từng tưởng tượng rằng chàng có thể nhìn nàng với vẻ chán ghét hung dữ và đáng sợ như thế này. Sự sùng sốt của nàng biến thành đau đớn, và rất chậm chạp, nỗi sợ mơ hồ đầu tiên xuất hiện trong trái tim nàng. Nàng im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ cho đến khi ánh sáng của thành phố bắt đầu thưa dần và những quãng đường dài tối tăm hoang vắng kéo dài ra. “Ngài đang đưa tôi đi đâu?” Nàng hỏi với vẻ không chắc chắn. Chàng vẫn lạnh lùng im lặng. “Clayton?” nàng gần như van vì. “Chúng ta đang đi đâu?”

Clayton quay sang và chăm chú nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp đang sợ hãi của nàng. Chàng muốn đặt hai bàn tay lên cái cổ họng trắng thanh mảnh của nàng và bóp cổ nàng vì đã làm vấy bẩn cơ thể nàng với những người đàn ông khác, vì đã phản bội tình yêu và lòng tin của chàng, và cuối cùng bây giờ đang gọi chàng “Clayton”, khi chàng biết nàng là như thế nào - một cô ả bé nhỏ lừa lọc dối trá người tự tiện chia sẻ cơ thể chín muồi căng tràn của nàng với bất kỳ một con lợn thối tha nào hỏi đến. Chàng dứt đầu óc khỏi những ý nghĩ nàng quan hệ với những người đàn ông khác và, vẫn không trả lời câu hỏi của nàng, nhất quyết nhìn đi chỗ khác.

Whitney cố gắng vật lộn với nỗi lo lắng ngày càng tăng của mình bằng cách tập trung vào nơi họ đang ở và phương hướng họ đang di chuyển. Phía Bắc! Nàng nhận ra khi họ rẽ khỏi đường chính. Họ đang hướng về phía bắc. Giờ thì nàng đã hoảng sợ. Hít một hơi thở nhanh, nàng nuốt trôi những gì còn lại của lòng kiêu hãnh của mình và nói, “Tôi đang định nói với ngài rằng tôi đã sẵn sàng để kết hôn. Không cần thiết phải đưa tôi đến Scotland để làm đám cưới. Tôi sẽ-”

“Không cần thiết phải cưới nàng?” Clayton xen vào với một tiếng cười ngẩn và cay đắng. “Vậy ta đã nghe rồi. Tuy nhiên ta không có mong muốn để bỏ trốn, hay ta cũng không có ý định ép buộc những con ngựa thêm nữa. Hôm nay chúng đã vượt qua nửa nước Anh để đuổi theo nàng.”

Đột nhiên, cỗ xe rẽ sang một con đường bằng phẳng vắng bóng người về hướng tây, cùng lúc tầm quan trọng đầy đủ của những lời nói của chàng đập vào nàng. Nếu chàng đã ở trên đường cả ngày để ‘đuổi theo’ nàng, vậy hôm nay chàng phải trở lại làng và nghe tin đồn về cuộc đính hôn của nàng với Paul. Whitney đặt tay lên cánh tay chàng với vẻ van vài. “Tôi có thể giải thích về Paul. Ngài biết là-”

Những ngón tay chàng giữ chặt bàn tay mong manh của nàng và gây ra cho nàng một cơn đau nhói. “Ta mừng là nàng nóng vội chạm vào ta,” chàng kéo dài giọng đầy mỉa mai, “Bởi vì trong chốc lát nữa, nàng sẽ có cơ hội làm chính xác điều đó.” Chàng gạt tay nàng ra khỏi cánh tay chàng với vẻ kinh tởm và thả nó vào lòng nàng. “Tuy nhiên, vì đây không phải là nơi để nàng thể hiện tình cảm của mình, nàng sẽ phải kiểm soát ham muốn của nàng cho đến lúc đó.”

“Kiểm soát ham-” Whitney há hốc miệng và sau đó nàng thốt ra đầy hy vọng, “Ngài đang đùa sao?”

Môi chàng co rúm lại với vẻ thích thú cay độc. “Ta không say, vì vậy nàng không cần phải lo rằng ta không thể thực hiện...” Chàng nhấn mạnh vào từ cuối, khiến nó nghe thật đáng ngại. Sau đó chàng thêm vào với vẻ gần như hải lòng, “Giờ nàng nên ngủ. Nàng sẽ có một đêm dài và kiệt sức phía trước.”

Sợ hãi với lời nói khắc nghiệt của chàng và đau đớn bởi sự ghê tởm trong đôi mắt chàng bất cứ khi nào chàng nhìn nàng, Whitney dút mắt khỏi chàng. Nàng không biết chàng đang nói về cái gì. Nàng đang ở trên bờ vực của một nỗi kinh hoàng, và chàng đang ngồi đây bảo nàng kiểm soát ham muốn của nàng, đảm bảo với nàng là chàng có thể ‘thực hiện được’. Trong bóng tối của xe ngựa, sự thô tục trong nhận xét của chàng cuối cùng cũng xâm phạm vào đầu óc kích động não loạn của nàng, và đôi mắt nàng mờ to ra vì sợ hãi. Giờ nàng đã hiểu kế hoạch của chàng!

Whitney tìm kiếm trong không gian một đêm sáng sao dấu hiệu của một ngôi làng, một ngôi nhà, bất cứ chỗ nào nàng có thể lẩn trốn. Có vài ánh sáng phía trước nàng bên cạnh đường - một nhà bưu trạm hoặc một quán trọ, nàng nghĩ. Nàng không biết nàng sẽ bị thương thế nào khi nhảy ra khỏi xe ngựa và nàng không quan tâm, miễn là nàng có thể đứng dậy và chạy... chạy đến ánh sáng bên cạnh đường.

Cắn chặt môi dưới đang run rẩy, Whitney thận trọng nhích tay dọc chiếc váy về cán cửa. Nàng trộm một cái nhìn lần cuối cùng để chia tay vào hình dáng cứng như đá của người đàn ông bên cạnh nàng và cảm thấy như thể điều gì đó đang chết đi bên trong nàng.

Nhắm chặt mắt, nàng cố gắng xóa sạch những giọt nước mắt nóng bỏng sẽ làm mờ mắt nàng khi nàng nhảy ra khỏi xe. Nàng lần đầu ngón tay dọc cánh cửa bọc đệm da cho đến khi chúng nắm quanh cán cửa kim loại cứng và lạnh. Chỉ vài giây nữa là họ sẽ đi đến trước cái cổng đang mở của sân quán trọ, và những con ngựa đi chậm lại do sức cản của con dốc. Những ngón tay của Whitney siết chặt lại... Nàng hét lên khi bàn tay Clayton túm lấy cánh tay nàng và giật nàng tránh xa cánh cửa.

“Đừng mất kiên nhẫn như vậy, cưng à. Một quán trọ bình dân bên đường khó có thể là nơi phù hợp cho lần đầu tiên của chúng ta. Hay là nàng thích những quán trọ cho những cuộc hẹn hò nhỏ nhỏ của mình hơn?” Ngoặt mạnh tay, chàng quăng nàng lên chiếc ghế đối diện chàng. “Phải không?” chàng khắc nghiệt nhắc lại.

Với trái tim đập thình thịch, Whitney nhìn khoảng cách nói rộng giữa cỗ xe và quán trọ, và nó đi biến mất cùng với hy vọng trốn thoát của nàng. Nàng không thể làm cho chàng bất ngờ một lần nữa, và nàng cũng không thể áp đảo chàng.

“Cá nhân ta,” Clayton tiếp tục gần như rất thoải mái, “Ta luôn thích sự thoải mái của ngôi nhà ‘xám xịt’ của ta hơn so với sự sạch sẽ đáng ngờ và những chấn động cũ kỹ thường tìm thấy ở những nơi như thế này.”

Về nhạo báng lạnh lùng của chàng cuối cùng đã kích động sự bình tĩnh mong manh của nàng. “Ngài - ngài là một tên con hoang!” nàng buột miệng.

“Nếu nàng nói vậy,” chàng thần nhiên đồng ý. “Và nếu ta là như vậy, nó khiến ta hoàn toàn phù hợp để qua đêm trên giường với một cô nàng lãng lợ!”

Whitney nhắm chặt mắt lại và ngã đầu ra sau ghế, tuyệt vọng cố gắng kiểm soát lại những cảm xúc của nàng. Clayton đang nổi giận vì Paul, và nàng phải giải thích bằng cách nào đó. Run rẩy nuốt nghẹn, nàng thì thầm trong bóng tối, “Những lời đồn ngài nghe thấy là lỗi của Bác Sevarin. Cho dù ngài nghĩ gì, ngay khi Paul về đến nhà, tôi đã nói với anh ấy rằng tôi không thể kết hôn với anh ấy. Tôi không thể chấm dứt những tin đồn ở nhà, vì vậy tôi đến Luân Đôn-”

“Tin đồn theo nàng đến tận đó, cưng,” chàng thông báo cho nàng với giọng điệu mượt mà. “Giờ thì thôi ngay việc làm ta buồn chán với những lời giải thích của nàng.”

“Nhưng-”

“Im ngay,” Clayton cảnh cáo với sự bình tĩnh chết người. “Hoặc ta sẽ thay đổi ý định đợi đến khi chúng ta có một chiếc giường thoải mái, và ta sẽ chiếm đoạt nàng ngay ở đây.”

Những sợi tua kinh hoàng mới cuốn quanh trái tim Whitney.

Họ đã đi được gần 2 giờ đồng hồ khi cỗ xe đi chậm lại và lướt qua những chiếc cổng cùng cờ. Tình trạng kiệt sức đến mù mịt đã may mắn làm tê liệt đầu óc nàng biết mất, và Whitney cứng người, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ vào ánh sáng của một ngôi nhà lớn hiện ra mờ mờ ở một khoảng cách xa xa.

Đến lúc họ chạy đến trước ngôi nhà, trái tim nàng đã đập rền rã đến mức nàng không thể thở được. Clayton trèo xuống, sau đó thò vào trong và kéo nàng ra khỏi xe.

“Tôi sẽ không đi vào ngôi nhà đó,” nàng hét lên, vịn vịn và giằng co trong vòng kim tỏa của chàng.

“Hơi muộn cho nàng để bắt đầu bảo vệ trình tiết của mình,” chàng chế nhạo, xốc nàng lên cánh tay. Bàn tay chàng bấu vào đùi và eo nàng khi chàng mang nàng vào ngôi nhà sáng mờ ảo và lên một cầu thang uốn cong dài vô tận.

Một phụ nữ tóc đỏ chạy vụt ra ban công và Whitney mở miệng để kêu cứu, sau đó tắc nghẹn bởi tiếng kêu khi những ngón tay của Clayton đâm sâu vào da thịt nàng một cách đau đớn.

“Đi ngủ!” chàng quát người phụ nữ đang nhìn họ với đôi mắt mở to với vẻ không thể tin được.

“Làm ơn, dừng việc này lại!” Whitney kinh hoàng cầu xin khi chàng đã tung cánh cửa phòng ngủ và bước vào trong. Đầu óc nàng lơ mơ nhận biết những đồ vật hoành tráng và một đám lửa cháy trong chiếc lò sưởi khổng lồ phía bên kia căn phòng, nhưng vật chiếm hết sự chú ý của đôi mắt mở to của nàng là một chiếc giường có 4 cọc màn trên một cái bệ cao mà Clayton đang mang nàng đến đó.

Chàng vứt nàng lên giữa giường một cách không khách sáo, sau đó quay đi và tiến về phía cửa ra vào. Trong một phút nhẹ nhõm, Whitney nghĩ chàng định bỏ đi. Thay vào đó chàng đưa tay ra và đóng sầm then cửa lại với sự dứt khoát chết người.

Đang tê liệt đông cứng, Whitney nhìn chàng sai bước qua chiếc giường tiến về lò sưởi phía bên kia căn phòng. Chàng quăng người vào một chiếc ghế sofa ở góc lò sưởi và vài phút trôi qua khi chàng ngồi đó, nhìn nàng như thể nàng là một con vật lạ lùng bị bắt, một con vật kỳ lạ, méo mó và kinh tởm đối với đôi mắt của chàng.

Sự im lặng cuối cùng tan đi bởi mệnh lệnh thoát ra bằng một giọng lạnh lùng xa lạ. “Đến đây, Whitney.”

Whitney giật bắn người. Nàng lắc đầu và lùi lại trên chiếc giường về phía những cái gối, ánh mắt nàng bay từ cửa sổ, sau đó đến những cửa ra vào. Nàng có thể chạy đến một trong số chúng trước khi chàng có thể ngăn chặn nàng không?

“Nàng có thể cố,” Clayton nhận xét. “Nhưng ta hứa nàng sẽ không bao giờ làm được.”

Nuốt xuống một cục nghẹn đau đớn, Whitney ngồi thẳng dậy, vận lộn nén lại cơn kích động đang trào lên trong cổ họng nàng. “Về Paul-”

“Nói tên hắn một lần nữa,” Clayton hung hăng nói, “và ta sẽ giết nàng, vì thế hãy giúp ta, Lạy Chúa!” Và sau đó chàng trở nên lịch sự một cách đáng sợ. “Nàng vẫn có thể có Sevarin nếu hắn vẫn còn muốn nàng. Nhưng chúng ta sẽ thảo luận tất cả những chuyện đó sau. Bây giờ, tình yêu của ta, nàng sẽ bước đến chỗ ta không cần hỗ trợ, hay ta phải đến và giúp nàng?” Chàng nhướn một bên lông mày sẫm màu lên với nàng, cho nàng một phút để suy nghĩ. “Sao nào?” chàng đe dọa, gần như nhòe dấy khỏi ghế.

Từ chối cầu xin, hoặc cho chàng thêm sự thỏa mãn bởi khuất phục nàng, Whitney đứng dậy khỏi giường. Nàng cố gắng ngẩng cao đầu, ra vẻ khinh miệt và kiêu hãnh, nhưng đầu gối nàng có cảm giác như nước. Còn cách chàng 2 bước chân, đôi chân run rẩy của nàng từ chối đi chuyển. Nàng đứng đó, nhìn chằm chằm vào chàng với đôi mắt đầy nước mắt.

Chàng đứng vụt dậy. “Quay lại!” chàng quát. Trước khi Whitney có thể bật ra một lời phản đối nào, chàng túm lấy vai và quay nàng lại. Với một cái giật thối bạo, chàng xé chiếc váy của nàng đến tận lưng, âm thanh của tiếng vải bị xé rít lên trong tai Whitney, trong khi những chiếc khuy áo bọc lụa rơi tung tóe xuống thảm và tỏa sáng trong ánh lửa. Chàng quay nàng lại đối mặt với chàng và mỉm cười đầy hiểm độc. “Chiếc váy này cũng là sở hữu của ta.” Chàng yên vị lại trên chiếc ghế, duỗi đôi chân dài và nhìn Whitney lập cập cố gắng giữ tà áo lụa trơn trượt chặt vào ngực nàng trong vài phút. “Bỏ nó ra!” chàng ra lệnh.

Tà áo lụa trượt khỏi những ngón tay nàng và chàng nóng nảy nhìn lớp lụa màu ngà sột soạt trượt qua hông và đôi chân thanh mảnh của nàng, rơi xuống thành một đồng dưới chân nàng.

“Phần còn lại?” chàng nói lạnh băng.

Nghẹn thở vì xấu hổ, Whitney ngáp ngừng, sau đó lập cập bước ra khỏi chiếc váy lót cứng, đứng trước chàng trong chiếc áo sơ mi lót mỏng duy nhất. Chàng đang đợi nàng cởi bỏ chiếc áo này, Whitney biết - bởi vì chàng định lột trần nàng hoàn toàn để si nhục nàng. Chàng định trừng phạt nàng vì những lời đồn thổi về Paul bằng cách hành hạ nàng như thế này. Ừ, nàng đã đủ hoảng sợ và nhục nhã, bị trừng phạt cho những gì nàng đã làm hoặc nghĩ sẽ làm. Trong sự chống đối câm lặng, nàng bắt đầu lùi lại.

Clayton đứng dậy trước khi nàng bước được bước thứ hai. Bàn tay chàng vươn ra và túm chặt lấy lớp vải mỏng ở cổ áo lót của nàng, lớp vải bị kéo căng ra trên ngực nàng. Ngực nàng nhấp nhô với những hơi thở nhanh và nặng nhọc, nàng nhìn chăm chú vào đôi tay mạnh mẽ ở ngực mình, chính bàn tay đã từng vuốt ve nàng với niềm đam mê dịu dàng. Đột nhiên bàn tay đó siết chặt lại và với một cái giật mạnh chàng xé chiếc áo mỏng thành hai, giật nó ra khỏi cơ thể nàng. “Lên giường,” chàng lạnh lùng ra lệnh.

Tuyệt vọng để che giấu sự trần truồng của mình, Whitney chạy ngay đến chiếc giường và nhanh chóng kéo tấm chăn lên đến tận cằm nàng, như thể nó có thể bảo vệ nàng khỏi chàng. Trong tình trạng mơ hồ không thực, nàng nhìn thấy Clayton cởi chiếc áo khoác. Chàng cởi khuy chiếc áo sơ mi và kéo nó ra, và nàng mù quáng nhìn chằm chằm vào những cơ bắp cuộn cuộn ở vai và cánh tay chàng. Khi bàn tay chàng đi đến cạp quần, Whitney quay đầu vào tường và nhắm chặt mắt lại. Tiếng bước chân của chàng bước lên giường, và nàng mở mắt để thấy chàng đang ở phủ trùm lên nàng đầy đe dọa.

“Đừng che chắn nàng khỏi ta!” Chàng túm lấy tấm chăn và giật nó ra khỏi nắm tay siết chặt của nàng. “Ta muốn nhìn thấy cái mà ta đã trả tiền rất rộng rãi.” Nổi đau giằng xé trên khuôn mặt chàng khi ánh mắt chàng quét trên cơ thể trần truồng của nàng, sau đó cảm chàng cứng lại.

Trong trạng thái mê muội run rẩy vì sợ hãi, Whitney nhìn vào khuôn mặt tàn nhẫn cứng rắn của chàng, trong khi tâm trí nàng trào lên những ký ức ngọt ngào khác về chàng. Nàng nhìn thấy chàng cúi xuống nàng vào ngày nàng ngã ngựa, mặt chàng trắng bệch vì lo lắng. Nàng thấy chàng âu yếm nhìn sâu vào đôi mắt nàng ngày nàng đã hôn chàng gần dòng suối - “Lạy Chúa, nàng thật ngọt ngào” chàng đã thì thầm. Nàng nghĩ đến buổi tối chàng đã dạy nàng chơi cờ bạc với những lá bài và đồng xu. Nàng nhớ đến cách chàng đã đứng bên nàng chỉ vài đêm trước đó ở bữa tiệc nhà Rutherford và tự hào giới thiệu nàng là hôn thê của chàng.

Di Anne đã đứng; Clayton thực yêu nàng. Tình yêu và sự chiếm hữu đã thúc đẩy chàng làm điều tồi tệ này đối với nàng - nàng đã xô đẩy chàng làm điều này, bởi đã chối bỏ cảm xúc của nàng đối với chàng quá lâu, bởi quyết tâm mù quáng kết hôn với Paul. Chàng cố tình chiếm đoạt nàng để nàng không có lựa chọn nào khác ngoại trừ kết hôn với chàng mà không phải Paul. Chàng yêu nàng, và đáp lại nàng đã khiến người đàn ông kiêu hãnh này trở thành một mục tiêu chế giễu của công chúng.

Chiếc giường chuyển động bên dưới trọng lượng của chàng khi chàng nằm duỗi người bên cạnh nàng, và nỗi sợ của Whitney chuyển dần thành sự hối hận sâu sắc khiến nàng muốn vỡ ra. Đôi mắt nàng nhử nhối với những giọt nước mắt không chảy ra, nàng quay mặt về phía chàng và ngáp ngừng đặt những ngón tay run rẩy lên chiếc cảm cứng đơ của chàng. “Em - em xin lỗi,” nàng nghẹn ngào thì thầm. “Em rất xin lỗi.”

Đôi mắt chàng nhú lại, sau đó chàng nghiêng về phía nàng, trọng lượng chàng tập trung vào một khuỷu tay, bàn tay tự do của chàng lướt từ cánh tay trần của nàng rồi táo bạo úp lên ngực nàng. “Cho ta thấy,” chàng mời gọi, trêu ghẹo nếm vù nàng bằng ngón tay cái của chàng. “Cho ta xem nàng thấy có lỗi như thế nào.”

Vượt qua sự phản đối rên rỉ của lương tâm, Whitney tuân theo, để những ngón tay chàng tạo ra những luồng cảm xúc mãnh liệt chạy từ ngực đến bụng nàng. Nàng không chống trả. Nàng sẵn sàng thể hiện cho chàng thấy rằng nàng biết lỗi - nàng sẵn sàng để chàng làm điều này với nàng.

Miệng chàng hạ xuống môi nàng, tách môi nàng ra với một cái hôn sâu và khiêu gợi, và Whitney cố gắng hôn lại chàng với tất cả tình yêu và sự hối lỗi trong trái tim nhử nhối của nàng. “Nàng rất đáng yêu, tình yêu của ta,” chàng thủ thi khi tay chàng bắt đầu táo bạo khám phá cơ thể nàng. “Nhưng ta cho rằng nàng đã nghe thấy điều đó trước đây.” Miệng chàng đốt cháy một vệt dài từ cổ đến núm vú hồng trên bộ ngực đầy đặn của nàng, lưỡi chàng trêu ghẹo, liếm láp và sau đó xoay tròn. Đột nhiên môi chàng khép chặt quanh núm vú của nàng, kéo mạnh và Whitney thở hắt ra với khoái cảm bất ngờ. Ngay lập tức tay chàng di chuyển xuống đùi nàng, sau đó kéo lên ở giữa chúng để bao phủ đám tóc mềm mại của nàng và nàng giật mình bởi con sóc bản năng. Chàng phớt lờ nàng, những ngón tay đôi hỏi của chàng tách nàng ra và sau đó khám phá nàng một cách tường tận, gây ra những cảm xúc tan chảy và nhử nhối chạy đua dọc những sợi dây thần kinh của nàng.

Dụi vào cổ nàng, chàng tiếp tục những chuyển động kích thích của bàn tay chàng ở khu vực nhạy cảm nhất của nàng, những ngón tay thành tạo của chàng chuyển động với sự chính xác chần chẫn để nắn nã và vuốt ve đầy khiêu gợi ở những nơi chàng chạm vào để có thể gây ra những làn sóng ham muốn dữ dội bắn xuyên qua nàng.

Whitney buông thả theo những khao khát nóng bỏng chàng đang thành tạo tạo dựng lên trong nàng, trong khi một nỗi sợ hãi không tên chầm chậm siết lấy nàng. Có gì đó rất khác, rất sai, trong cách chàng hôn nàng, chạm vào nàng! Đối với một người đàn ông bị thúc đẩy bởi tình yêu đầy chiếm hữu mà không được đáp lại, những nụ hôn của chàng thiếu vắng tình cảm nung nấu vẫn thấy, những cái vuốt ve của chàng không có sự gấp gáp ngọt ngào... Những ngón tay của chàng chuyển động trong nàng và nàng rên lên trong cổ họng.

“Vậy là nàng thích nó, đúng không?” chàng chế nhạo với một tiếng thì thầm nhỏ, sau đó chàng dừng lại. “Ta không muốn nàng hưởng thụ điều này quá nhiều, em yêu,” đột nhiên chàng giải thích và di chuyển trọng lượng của chàng lên nàng, chen đầu gối chàng vào giữa hai chân nàng. Chàng túm lấy hông nàng, nâng nó lên, và cùng lúc đó sự thay đổi cay độc trong giọng nói của chàng xuyên qua trạng thái khoái lạc mơ hồ đầy đặc đang bao trùm nàng. Mắt nàng bật mở. Nàng nhìn thấy vẻ mặt cay đắng gay gắt của chàng đúng lúc Clayton lùi lại và sau đó đâm cả chiều dài của chàng vào lõi vào chặt khít trinh trắng của nàng. Con đầu quần bắn xuyên qua nàng và nàng hét lên, vùi mặt vào hai bàn tay, lưng nàng cong lên. Phía trên nàng một tiếng nguyên rủa tàn bạo nổ ra từ ngực Clayton. Chàng rút ra, và nàng điên cuồng cứng người lại, cố gắng gồng mình cho con đầu khủng khiếp kế tiếp sẽ đến khi chàng lại xâm nhập nàng..

Nhưng con đầu không bao giờ đến; chàng vẫn rút lui, không chuyển động.

Bàn tay Whitney yếu ớt rơi khỏi mặt nàng. Mặc dù qua màn sương mờ mờ của nước mắt, nàng thấy chàng bên trên nàng. Đầu Clayton ngã ra sau, mắt chàng nhắm chặt, khuôn mặt chàng là một chiếc mặt nạ thống khổ như bị tra tấn. Khi nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tàn phá của chàng, cơ thể nàng co giật với những tiếng nức nở bị kìm chế cho đến khi sức ép kìm chế chúng lại vượt qua những gì nàng có thể chịu đựng. Nàng muốn được ôm ấp, được an ủi và thật vô lý, nàng tìm thấy sự an ủi từ chính người hành hạ nàng. Rúng động trong một tiếng khóc run rẩy bơ vơ, Whitney vòng tay ôm quanh đôi vai đầy sức mạnh của Clayton và kéo chàng xuống với nàng.

Với một sự dịu dàng nhử nhối, Clayton ôm nàng vào trong vòng tay và dịch chuyển để nằm xuống bên cạnh nàng. Không nói một lời, nàng quay mặt vào bộ ngực trần của chàng và khóc, khóc lóc thảm thiết trong những tiếng nức nở đau đớn thô ráp làm rung động cả cơ thể mảnh mai của nàng khiến Clayton nghĩ chúng chắc chắn có thể xé tan nàng ra. Chàng nằm đó, ôm cơ thể trần truồng bị cưỡng đoạt của nàng trong lòng, vuốt mái tóc mượt như lụa rối bù của nàng, trong khi tự trừng phạt chàng với những tiếng khóc tắc nghẹn của nàng, quất vào chàng với những giọt nước mắt tuôn ra từ đôi mắt nàng và ướt sũng trên ngực chàng.

“Em - em nói với Paul em - em không kết hôn với anh ấy,” Whitney thốt lên đứt quãng. “Tin đồn k-không phải lỗi của em.”

“Không phải thế, bé con,” Clayton thì thầm, giọng chàng khàn đi vì cảm xúc. “Ta không bao giờ làm việc này đối với nàng vì điều đó.”

“Vậy tại sao?” nàng nghẹn ngào.

Clayton bật ra một hơi thở thô ráp. “Ta nghĩ nàng ăn nằm với anh ta. Và những người khác.”

Đột nhiên những tiếng khóc của Whitney lắng đi. Giữ chặt chiếc chăn trên bộ ngực trần, nàng chống một khuỷu tay để nhòm dậy và nhìn chăm chăm vào chàng với đôi mắt xanh đầy khinh miệt. “Ồi ngài đã nghĩ vậy, thực vậy!” nàng hét lên và giật khỏi vòng ôm của chàng, lăn người sang phía bên kia giường để đối mặt với bức tường. Nỗi kinh hoàng bất ngờ đã siết lấy nàng từ lúc ở trong xe bốc hơi, cùng với niềm tin rằng chàng yêu nàng. Trong một giây phút bề bồng mù quáng và ghê tởm, nàng hiểu rằng anh ta đã làm việc này để hạ nhục nàng, lòng kiêu hãnh gớm guốc của anh ta đòi hỏi sự trả thù không thể

diễn tả này cho những tội lỗi tương tượng của nàng. Đứng cay đắng lên trong cổ họng khi nàng nhận ra rằng nàng đã dâng hiến cho anh ta mà không hề chống trả. Anh ta không lừa dối nàng, là nàng đã tự lừa dối mình. Anh ta đã không cướp lấy trinh tiết của nàng, mà nàng đã trao nó cho anh ta! Nàng đã trao nó cho anh ta. Chìm trong nhục nhã và tự ghê tởm chính mình, nàng gắng sức kéo chiếc chăn dày để phủ kín mình.

Clayton thấy thế liền đưa tay ra dịu dàng kéo nó lên cơ thể trần truồng đáng yêu của nàng. Nhận ra quá muộn rằng chàng vừa mới làm tăng thêm sự xúc phạm vào vết thương của nàng, chàng đặt tay lên vai nàng, cố gắng nhẹ nhàng xoay nàng lại với chàng. “Nếu nàng cho phép ta,” chàng cầu xin, “Ta muốn giải thích-”

Giận dữ, nàng gạt phát tay chàng. “Tôi sẽ nhìn ngài thử! Nhưng bằng thư, bởi vì nếu ngài đến gần tôi hoặc gia đình tôi lần nữa, tôi sẽ giết ngài, tôi thề tôi sẽ làm!” Tầm nghiêm trọng của lời đe dọa dừng cảm này biến mất bởi những tiếng nước nở tắc nghẹn sau đó và dường như kéo dài mãi mãi cho đến khi nàng chìm vào một giấc ngủ kiệt quệ.

Đức ngài, Clayton Robert Westmoreland, Công tước của Claymore, người thừa kế của 500 năm lịch sử cao quý, người sở hữu những dinh thự và sự giàu có khổng lồ có thể thách thức sự tức tưởi, nằm bên cạnh người phụ nữ duy nhất chàng từng yêu, bất lực để an ủi nàng hay giành lại nàng.

Chàng nhìn chằm chằm vào trần nhà, nhớ lại hình ảnh của nàng chỉ vài tiếng đồng hồ trước đây, chỉ huy một nhóm nhạc sĩ bất chước vui vẻ.

Làm sao chàng có thể làm điều này với nàng, khi tất cả những gì chàng muốn làm là yêu thương, nuông chiều và bảo vệ nàng? Thay vào đó chàng đã lạnh lùng và tính toán chiếm đoạt sự ngây thơ của nàng. Và làm thế, chàng đã mất mát nhiều hơn là nàng, vì chàng đã thành công trong việc để mất thứ duy nhất mà chàng thực sự muốn sở hữu - cô gái xinh đẹp cứng cỏi đang nằm cạnh chàng. Và ghê tởm chàng.

Chàng nhớ tất cả những thứ thô tục, nhớ bản chàng đã nói với nàng trong xe và trong căn phòng này. Mỗi một từ si nhục mà chàng đã nói, mỗi một cái vuốt ve đã làm tổn thương nàng, điều hành qua tâm trí chàng mang đến một nỗi đau nhức nhối sắc nhọn, vì vậy chàng trừng phạt mình bằng cách diễn đi diễn lại tất cả những thứ xấu xa mà chàng đã nói và làm với nàng.

Gần bình minh, nàng quay người nằm ngửa. Clayton nghiêng sang và dịu dàng gạt một lọn tóc màu gỗ dổi ngựa bám trên má nàng, sau đó chàng nằm xuống để nhìn nàng ngủ. Bởi vì chàng biết rằng đây sẽ là lần cuối cùng Whitney nằm bên cạnh chàng.

*****

Nàng tỉnh dậy vào sáng hôm sau, ngỡ ngàng cảm nhận một sự nhức nhối ở chân, eo và đùi nàng. Hàng mi nhấp nháy mở và nàng lăn người nằm ngửa ra. Đầu óc nàng cảm thấy uể oải và lơ mơ khi nàng liếc nhìn xung quanh với đôi mắt ngái ngủ nửa nhắm nửa mở.

Nàng đang nằm trên một chiếc giường khổng lồ đặt trên một cái bệ. Căn phòng rộng lớn này phải to gấp 10 lần phòng ngủ lớn nhất ở nhà nàng và được trang hoàng lộng lẫy. Nàng chớp mắt ngạc nhiên trước tấm thảm dày màu xanh-rêu xa hoa trải khắp căn phòng rộng lớn. Toàn bộ bức tường bên trái nàng trải rộng nhờ những tấm gương lớn, và bức đối diện là một lò sưởi ốp đá cẩm thạch mà nàng có thể dễ dàng đứng thẳng người trong đó. Hai bức tường còn lại được là những tấm pa-nô rộng chạm trổ bằng gỗ hoa hồng và treo những tấm thảm thêu lộng lẫy. Whitney yếu ớt nhắm mắt lại và bắt đầu chìm vào lại sự yên bình của giấc ngủ. Thật kỳ lạ là nàng đang ngủ trong một căn phòng dường như rất nam tính.

Mắt nàng bật mở và nàng ngồi thẳng dậy trên giường. Giường của anh ta! Phòng ngủ của anh ta! Ai đó mở cửa và nàng co rúm lại, giữa chặt tấm chăn lụa trên bộ ngực trần. Cô hầu gái nhỏ bé tóc đỏ mà Whitney đã nhìn thấy ở ban công tối hôm trước bước nào mang theo chiếc váy lụa ngà và chiếc áo lót đã sửa của Whitney, cô ta cẩn thận treo nó vào một cánh cửa dẫn đến phòng thay đồ. Khi cô ta quay người để đi ra thì nhìn thấy Whitney co rúm người trên giường một cách cảnh giác, cô ta cầm một chiếc váy ngủ ren sang trọng đang vắt trên một chiếc ghế. “Xin chào cô,” cô ta nói khi tiến đến giường, và Whitney cay đắng để ý rằng người đầy tớ không hề thể hiện chút ngạc nhiên nào khi thấy một phụ nữ khỏa thân trên giường của ông chủ - rõ ràng, chuyện này không có gì là không bình thường.

“Tôi tên là Mary,” cô hầu gái nói bằng giọng Ai len mềm mại khi cô ta dang cánh tay đang vắt chiếc váy ren ra. “Tôi giúp cô dậy nhé?”

Xấu hổ đến tận sâu trong tâm hồn, Whitney nắm cánh tay đang dang ra của cô ta và run rẩy trèo xuống khỏi giường. “Chúa nhân từ!” Mary há hốc miệng, ánh mắt cô ta gắn chặt vào những vết máu trên tấm chăn lụa. “Đức ngài đã làm gì với cô?”

Whitney nén lại một tràng cười kích động trước sự ngu ngơ của câu hỏi. “Ông ta phá hủy tôi!” nàng nghẹn ngào.

Mary trừng người nhìn chằm chằm vào những vết máu. “Đức ngài sẽ phải trả một cái giá tột tệ cho chuyện này. Chúa sẽ không dễ dàng tha thứ chuyện này - cho dù ông chủ là ai, ông ấy biết rõ hơn, và cô là một trinh nữ!” Cô ta dứt ánh mắt khỏi tấm chăn và dẫn Whitney đến một phòng tắm ốp đá cẩm thạch nối liền với phòng ngủ.

“Tôi hy vọng rằng Chúa không tha thứ cho ông ta!” Whitney nghẹn ngào rít lên, bước vào làn nước tắm ấm áp. “Tôi hy vọng rằng ông ta bị thiêu cháy trong địa ngục! Tôi ước rằng tôi có một con dao để có thể cắt trái tim ông ta ra!” Mary bắt đầu xoa xà phòng lên lưng nàng, nhưng Whitney lấy chiếc khăn từ cô ta và bắt đầu lau những phần cơ thể mà Clayton đã chạm vào. Đột nhiên bàn tay nàng đông cứng lại. Điều điên khùng gì khiến nàng ngoan ngoãn trèo vào chiếc bồn này khi nàng đáng lẽ phải mặc xong đồ và tìm một kế hoạch để trốn thoát? Nàng túm chặt cổ tay của người hầu gái, đôi mắt xanh lục của nàng điên cuồng cầu xin. “Tôi phải rời khỏi đây trước khi ông ta quay lại, Mary. Xin hãy giúp tôi tìm cách nào đó ra khỏi đây. Cô không thể tin rằng ông ấy làm tôi đau đến như thế nào, những điều - những điều khủng khiếp mà ông ấy nói với tôi. Nếu tôi không trốn đi, ông ta sẽ - ông ta sẽ bắt tôi làm điều đó lần nữa.”

Người hầu gái nhìn xuống Whitney với đôi mắt xanh lơ bối rối và buồn rầu rồi dịu dàng lắc đầu. “Công tước không có ý muốn bước vào phòng này hoặc giữ cô ở đây. Chính đức ngài nói với tôi rằng chỉ có tôi chăm sóc cô. Chiếc xe đã sẵn sàng đợi cô ở trước cửa, và khi cô đã mặc đồ, chính tôi sẽ đưa cô xuống.”

*****

Đứng trên tầng hai phía trên cửa ra vào chính của ngôi nhà của chàng, Clayton nhìn ra cửa sổ, chờ đợi hình ảnh thoáng qua cuối cùng của nàng. Chờ đợi để nói lời vĩnh biệt của chàng. Những cành cây nghiêng ngả và thờ dài trong gió, cúi sâu chào nàng khi nàng bước ra ngoài một ngày ảm đạm và thê lương như chính tâm hồn chàng. Chiếc váy bay chập chờn quanh nàng khi nàng bước xuống những bậc thềm dẫn đến cỗ xe đang đợi, và cơn gió bắt được mái tóc nàng, thổi tung nó xung quanh nàng.

Trên bậc cuối cùng, Whitney dừng lại và trong một phút đau đớn tột cùng, Clayton nghĩ nàng sẽ quay lại và nhìn lên thấy chàng. Bất lực, chàng vươn tay ra, khao khát trượt đốt ngón tay trên gò má mềm mướt của nàng. Nhưng những gì chàng chạm vào là tấm kính lạnh lẽo. Như thể bằng cách nào đó nàng cảm thấy chàng đang quan sát nàng, Whitney ngẩng cao đầu với tư thế thật vương giả của nàng, lắc đầu cương quyết, và không hề nhìn lại, nàng bước vào cỗ xe.

Ly rượu brandy Clayton đang cầm tan tành trong bàn tay siết chặt của chàng, và chàng nhìn xuống những giọt màu đỏ tươi đang nhỏ xuống từ những ngón tay.

“Tôi nghĩ rằng bây giờ ngài sẽ bị ngộ độc máu,” Mary đang đứng ở ngưỡng cửa dự đoán với một sự hài lòng nhất định.

“Thật không may, ta nghi ngờ điều đó,” Clayton thẳng thừng đáp lại.

*****

Whitney co người trong một góc xe, suy nghĩ của nàng quay cuồng trong một vòng tròn chật bao gồm xấu hổ, đau đớn và giận dữ. Nàng nghĩ về những thứ bẩn thỉu mà anh ta đã nói với nàng, về cách thô thiển mà bàn tay anh ta di chuyển trên da thịt nàng, thành thạo khơi gợi những phản ứng miễn cưỡng từ cơ thể phản bội của nàng.

Nỗi tức giận cay đắng dâng lên trong cổ họng làm nàng nghẹn thở. Nàng ước là nàng đã chết - không, nàng ước gì anh ta đã chết! Tới qua qua chỉ là điểm khởi đầu cho những ác mộng nhục nhã mà nàng sẽ phải chịu đựng. Michael Archibald không nghi ngờ gì sẽ yêu cầu Emily gửi nàng về nhà, vì anh ấy sẽ không bao giờ cho phép một phụ nữ có nghi vấn về trinh tiết được giao du với vợ mình. Thậm chí nếu Whitney có thể thuyết phục anh rằng nàng đã bị buộc phải qua đêm với Clayton, nàng cũng vẫn là một người đã bị hủy hoại, không thích hợp để được tiếp nhận trong một xã hội lịch sự.

Nén xuống một cơn buồn nôn, Whitney ngả đầu ra sau. Bằng cách nào đó, nàng phải nghĩ ra một lý do xuôi tai để giải thích cho nhà Archibald vì sao nàng đã đi cả đêm. Nếu không, nàng sẽ bị tách khỏi sự bầu bạn của người bạn thân nhất, bị cướp đoạt sự bầu bạn của những người đáng trọng. Nàng sẽ trải qua một đời trong cô đơn chỉ với cha nàng bên cạnh.

Sau gần một tiếng đồng hồ, Whitney cuối cùng chọn một lý do có thể giải thích với Michael và Emily; nó nghe khá là khập khiễng, nhưng có thể tạm được nếu họ không hỏi han nàng. Giờ nàng cảm thấy ít sợ hãi hơn, nhưng càng cảm thấy cô đơn hơn, dễ tổn thương hơn rất nhiều. Sẽ không có ai để nàng có thể tìm sự an ủi hoặc cảm thông.

Nàng có thể viết cho Di Anne đang ở với một người họ hàng ở Lincolnshire, và bảo bà đến Luân Đôn. Nhưng Di Anne có thể làm gì ngoại trừ yêu cầu rằng Clayton phải cưới nàng ngay lập tức? Thật là một sự trừng phạt cho anh ta, Whitney mỉa mai nghĩ. Anh ta sẽ có được chính xác chứ mà anh ta luôn muốn, và nàng phải ép phải lấy người đàn ông nàng sẽ căm ghét cho đến khi còn sống. Nếu Whitney từ chối kết hôn với Clayton, Di Anne tất nhiên sẽ quay sang Chú Edward đề xin lời khuyên. Khi Chú Edward biết Clayton đã làm gì, chú ấy có thể yêu cầu một cuộc đấu súng, điều mà nên tránh bất kể vì lý do gì. Trước tiên, đấu súng bây giờ là bất hợp pháp; hai là, Whitney chắc chắn một cách khủng khiếp là tên con hoang đó sẽ giết chú nàng.

Lựa chọn duy nhất khác là Chú Edward sẽ yêu cầu công lý thông qua tòa án, nhưng một phiên tòa và một vụ tai tiếng công khai sẽ chỉ hủy hoại Whitney cho đến khi nàng còn sống.

Và vì vậy, lựa chọn của nàng là đây, buộc phải chịu đựng nỗi đau và sự nhục nhã một mình, không có cách nào trả thù tên ác ma đó! Nhưng nàng sẽ nghĩ ra một cái gì đó, nàng can đảm nói với mình. Lần tới khi anh ta đến gần nàng, nàng sẽ sẵn sàng. Lần tới khi anh ta đến gần nàng? Bàn tay Whitney ngày một ẩm ướt hơn và mồ hôi túa ra trên trán nàng. Nàng sẽ chết nếu anh ta đến gần nàng lần nữa. Nàng sẽ giết mình trước khi để anh ta chạm vào nàng! Nếu anh ta cố gắng nói chuyện với nàng, nếu anh ta chạm vào nàng, nàng sẽ bắt đầu la hét và sẽ không bao giờ có thể dừng lại!

Mọi người hầu trong nhà Archibald dường như lặng vắng ở hành lang, nhìn nàng với vẻ chê trách âm thầm khi Whitney bước vào nhà. Nàng dừng cảm lướt qua người quản gia, ba người hầu và nửa tá hầu gái với đầu và cằm ngẩng cao. Nhưng khi nàng đóng cánh cửa phòng ngủ phía sau lưng nàng, và nàng đổ sụp xuống, cả người nàng rung động và cằm nàng run rẩy. Clarissa cúi xuống nàng một lúc sau đó, xù lông như một con nhím nổi điên, đóng sầm những cái ngăn kéo, lăm bầm gì đó về ‘đứa con gái không biết xấu hổ’ và ‘bôi trọ lên tên họ của gia đình.’

Whitney che giấu sự nhục nhã của nàng đằng sau khuôn mặt cứng như đá và thoát khỏi chiếc váy lụa màu ngà đáng ghét, lập cập túm lấy chiếc áo choàng khi đôi mắt của Clarissa lướt trên cơ thể trần truồng của nàng với vẻ nghi ngờ.

“Người mẹ ngọt ngào tội nghiệp của cô chắc phải lộn nhào trong mộ ở ấy,” Clarissa tuyên bố, chống hai tay trên cặp hông mập mạp.

“Đừng nói những lời gớm ghiếc như vậy,” Whitney thảm hại nói. “Mẹ tôi đang nghỉ ngơi trong yên bình vì bà biết tôi không làm gì để phải xấu hổ.”

“Hừm, chỉ quá tệ là những người hầu trong nhà này không nghĩ như thế,” Clarissa trả lời, thờ phỉ phỉ vì tức giận. “Cho dù kiêu kỳ như hoàng gia, nhưng tất cả bọn họ đều đang rì rầm về cô!”

Cuộc phỏng vấn của Whitney với Emily sau đó vào buổi chiều thậm chí còn đáng xấu hổ hơn. Emily chỉ đơn giản ngồi đó, tập trung lắng nghe câu chuyện khập khiễng của Whitney rằng Công tước đã tháp tùng nàng đến một buổi tiệc khác ở phía bên kia thành phố và khi đã quá muộn để quay về, bà chủ không tên của bữa tiệc đã khẳng khái rằng Whitney ở lại qua đêm. Khi giải thích xong, Emily gạt đầu ra hiệu cô đã hiểu hoàn toàn, nhưng khuôn mặt chân thành xinh đẹp của cô phản chiếu một cú sốc sững sờ còn tệ hơn bất cứ lời buộc tội nào cô có thể đưa ra.

Emily đi trực tiếp đến phòng làm việc của chồng cô và nhắc lại câu chuyện với anh. “Vậy anh thấy đấy,” cô nói bằng một giọng tự tin đầy quyết tâm trong khi lo lắng quan sát khuôn mặt của Michael, “Câu chuyện này hoàn toàn trong sạch và không có tí chút xấu xa nào. Anh tin vào lời giải thích của cô ấy, đúng không, Michael?” cô cầu xin.

Michael ngả lưng trên ghế và nhìn thẳng vào người vợ trẻ của mình. “Không,” anh bình thản nói, “Anh không tin.” Anh đưa tay ra và kéo Emily vào lòng mình. Quan sát khuôn mặt căng thẳng của cô một lúc lâu, sau đó anh dịu dàng nói, “Nhưng anh thực sự tin em. Nếu em nói rằng cô ấy ngây thơ, anh sẽ tin điều đó.”

“Em yêu anh, Michael,” Emily nói đơn giản, cơ thể cô trùng xuống vì nhẹ nhõm. “Whitney sẽ không bao giờ làm điều gì nhục nhã, em biết mà!”

*****

Whitney đã sợ đến chết bữa ăn tối hôm đó, nhưng Emily và chồng cô dường như hoàn toàn thoải mái và tự nhiên. Thực ra, Michael thậm chí đã cố nài nàng ở lại cùng họ cho đến sau đám cưới của Elizabeth sắp diễn ra hơn một tháng nữa. Anh dường như rất chân thành, và Emily quá háo hức muốn nàng ở lại, vì vậy Whitney đã biết ơn và vui vẻ chấp nhận lời mời của họ. Điều cuối cùng trên đời này nàng muốn là quay về nhà với cha nàng và đối mặt với những lời đồn thổi về cuộc đính hôn của nàng với Paul.

Nhưng đêm hôm đó, khi nàng nằm trên giường, sự cô đơn và tuyệt vọng tràn qua nàng như một con sóng thủy triều. Nàng ước gì đi nàng ở đây để nói với nàng làm thế nào, nhưng trong trái tim mình nàng biết không có gì Di Anne hoặc ai đó có thể giúp nàng. Nàng sẽ phải chịu đựng điều này một mình.

Từ nay trở đi, nàng sẽ luôn luôn cô đơn. Nàng sẽ không bao giờ có một người chồng hay những đứa con bởi không một người đàn ông đáng kính nào lại muốn nàng. Nàng đã hư hỏng, nhơ bẩn và bị người khác sử dụng. Nàng đã luôn muốn có con nhưng bây giờ nàng không thể. Một cục nghẹn đau đớn của nỗi sầu khổ phồng lên trong cổ họng nàng.

Nhưng nàng cũng không muốn có một người chồng, nàng cay đắng nói với mình. Nàng không bao giờ có thể quan tâm đến một người đàn ông khác hoặc chịu đựng sự đụng chạm của bàn tay anh ta. Trong cả đời nàng, đã chỉ có hai người đàn ông nàng muốn kết hôn: Paul, người đã nông cạn và yếu đuối, và Clayton là - một con thú. Paul chỉ làm nàng thất vọng, nhưng Clayton đã tàn phá nàng. Anh ta đã xâm lấn vào trái tim nàng, và sau đó anh ta sử dụng nàng rồi quăng nàng đi, trả nàng về nhà mà không có một lời xin lỗi!

Nước mắt trào xuống hai má Whitney và nàng giận dữ gạt chúng đi. Clayton Westmoreland đã làm nàng khóc lần cuối cùng! Lần tới họ gặp nhau, nàng sẽ cứng rắn và bình tĩnh. Nàng đã nghĩ đủ về anh ta; nàng sẽ không bao giờ nghĩ đến đêm qua một lần nữa.

Cho dù đã quyết tâm, những ngày tiếp theo là những ngày khổ sở nhất trong cuộc đời Whitney. Mỗi lần người quản gia thông báo có người viếng thăm, trái tim Whitney nhảy lên kinh hãi sợ rằng ‘người đến thăm’ là Công tước của Claymore. Nàng muốn nói với Emily rằng đối với anh ta nàng sẽ luôn không ở nhà nếu anh ta đến.

Nhưng làm sao nàng có thể, khi anh ta là một người quen của Michael, và nàng chỉ là một người khách trong nhà của Michael? Bên cạnh đó, Emily sẽ muốn biết tại sao, và điều đó sẽ mở lại chủ đề về Clayton, một chủ đề Emily đã cố gắng mở lại rất nhiều lần. Điều đó khiến Whitney không có lựa chọn nào khác là cứ co rúm lại và cố gắng giữ vững tinh thần của mình mỗi lần có khách đến thăm dinh thự nhà Archibald.

Nàng hiếm khi đi cùng Emily ra ngoài vì nàng bị ám ảnh với sự chắc chắn tưởng tượng là nàng có thể phải đối mặt với Clayton nếu nàng làm như vậy. Với mỗi ngày trôi qua, sự căng thẳng của nàng ngày một tăng cho đến khi nàng cảm thấy như là nàng có thể phát điên với sự chờ đợi bất lực, nỗi sợ hãi và sự khiếp đảm.

Nhưng nàng giữ lời hứa nàng đã hứa với mình gần một tuần trước. Nàng cẩn thận tránh nghĩ về cái đêm định mệnh khủng khiếp đó. Và nàng không khóc.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Hai cỗ xe du hành êm ái bóng bẩy đứng đợi trước Claymore, kiến trúc ba tầng bằng đá rộng lớn là đặc trưng cơ bản của những dinh thự thuộc về Clayton. Về hùng vĩ của khu đất và ngôi nhà là kết quả của việc khôi phục những kiến trúc cổ đáng lưu giữ và nhiều nét mới được bổ sung thêm bởi Clayton, cha chàng, ông chàng, và tất cả những Công tước thừa kế khác của Claymore.

Đối với những người đến thăm và khách khứa, Claymore là nơi mà họ có thể thả bộ trong sự thán phục, từ những căn phòng mái vòm bằng kính có thể nhìn thấy bầu trời bao la, cho đến những căn phòng cực kỳ tráng lệ với trần nhà mái vòm cao ba tầng, được những chiếc cột kiểu Gô tích thanh nhã chống đỡ. Nhìn lên, họ có thể chiêm ngưỡng tài năng thiên bẩm của Rubens, người đã cầu kỳ trang hoàng trần nhà với những khung cảnh xa hoa, lộng

lấy.

Tuy nhiên, đối với Clayton, ngôi nhà của chàng là nơi ký ức ám ảnh khiến chàng không thể ngủ, và khi đã ngủ, chàng không thể thoát khỏi cơn ác mộng thường xuyên về những gì đã xảy ra vào 7 đêm đau đớn vô tận trước đó. Đó là nơi chàng phải thoát ra.

Ngồi trong chiếc bàn đặt tại thư viện tường ốp gỗ sồi rộng lớn, chàng bồn chồn nghe người luật sư đang nhắc lại những chỉ thị đã đưa ra cho ông ta.

“Tôi có hiểu chính xác những chỉ thị của Ngài không, thưa Đức ngài? Ngài muốn rút lại lời cầu hôn với Cô Stone? Nhưng không yêu cầu bất cứ sự bồi hoàn nào về tiền bạc mà Ngài đã chi ra để thực hiện thỏa thuận?”

“Chính xác là những gì ta đã nói,” Clayton trả lời cụt lùn. “Hôm nay ta sẽ đi Grand Oak, và sẽ trở lại sau hai tuần nữa. Chuẩn bị giấy tờ sẵn sàng để ta ký ngay sau khi trở lại.” Chỉ có vậy và chàng đứng lên, đột ngột chấm dứt cuộc gặp mặt khó chịu.

*****

Nữ Công tước quả phụ của Claymore nóng ruột liếc nhìn khi người quản gia xuất hiện ở ngưỡng cửa. “Xe ngựa của Đức ngài vừa đến lối vào,” người hầu cận giơ cả của gia đình loan báo, sắc mặt nghiêm trang của ông ta sáng lên với sự hoan hỉ không che giấu.

Mỉm cười, nữ công tước bước tới cửa sổ của trang viên trắng lộng lẫy mà nhiều năm trước chồng bà đã để lại riêng cho bà với tư cách là căn nhà thừa kế của bà. So với sự rộng lớn của Claymore, thì Grand Oak khá nhỏ, nhưng bà vẫn luôn yêu thích ở trong căn nhà rộng rãi lộng lẫy đứng trước năm dãy nhà dành cho khách và bao quanh bởi những hàng cây và khu vườn xinh đẹp.

Bà quan sát hai cỗ xe du hành kéo nhanh đến trước bậc thềm cửa trước, sau đó quay sang bên cạnh kiểm tra lần nữa diện mạo của mình qua gương. Ở tuổi 55, Alicia, Nữ công tước quả phụ của Claymore, vẫn còn vóc dáng mảnh mai, cân đối và duyên dáng. Mái tóc đen đã điểm vài sợi bạc nhưng chúng chỉ làm tăng thêm phần quý phái cho vẻ đẹp chưa phai của bà. Một nỗi lo lắng mơ hồ làm tối đi đôi mắt xám khi bà vuốt nhẹ để chỉnh lại mái tóc đã được búi tào nhã và nghĩ về lời nhắn ký lạ không có một chút thông tin nào của Clayton đến vào ba ngày trước đây, báo rằng chàng sẽ đến thăm bà và ở lại hai tuần. Những chuyến viếng thăm của Clayton không thường xuyên và ngắn đến mức thất vọng; dường như rất lạ vì không biết vì lý do gì chàng lại quyết định đến và ở lại trong một khoảng thời gian dài và với một tin nhắn ngắn đến vậy.

Một tiếng ồn nhỏ nơi hành lang báo động sự xuất hiện của Clayton, và với gương mặt tràn đầy nụ cười ấm áp, Quý bà Westmoreland quay lại để đón người con trai cả.

Clayton sai bước nhanh trên tấm thảm xanh nhạt, phớt lờ cánh tay giang rộng của bà, chàng ôm ghì lấy bà trong giây lát và đặt một nụ hôn âu yếm lên vầng trán bằng phẳng của bà. “Mẹ đẹp hơn bao giờ hết,” chàng nói.

Mẹ chàng nghiêng người, âu lo nhìn kỹ những đường nét thể hiện tình trạng căng thẳng và mệt mỏi nơi mắt và miệng chàng. “Con có ốm không, con yêu? Con trông rất tệ.”

“Cám ơn, mẹ,” chàng nói cụt lùn. “Con cũng rất vui được gặp mẹ.”

“Ồ, tất nhiên, mẹ cũng rất vui được gặp con,” bà đáp lại với nụ cười buồn. “Nhưng mẹ muốn nhìn thấy con trông vui khỏe hơn, ý mẹ là vậy.” Phẩy tay vui vẻ để bỏ qua chủ đề đó, bà kéo chàng ngồi xuống bên cạnh trên một chiếc ghế sofa, nhưng đôi mắt bà vẫn lo lắng theo dõi chăm chú khuôn mặt buồn rầu của chàng. “Stephen đang hồi hã trên đường đến đây để có thể ở trọn cùng con hai tuần tới,” bà nói. “Nó đã chuẩn bị những bữa tiệc và đang đồng hành với một nhóm khá đông. Mẹ nghi ngờ là con sẽ có được một phút im lặng và bình yên, nếu đó là lý do con đến đây, mẹ e là con sẽ chịu đựng một sự ngạc nhiên khó chịu.”

“Không sao,” Clayton đáp giọng hững hờ. Đứng dậy, chàng đi qua chiếc bàn và tự rót cho mình một ly uryt ki tràn trề.

“Tên khốn đã khiến ta trở thành một người con thứ nghèo kiết xác đâu rồi?” Stephen nói to từ ngoài đại sảnh. Anh sai bước tiến vào căn phòng, nháy mắt với mẹ và nồng nhiệt bắt tay Clayton. Đưa cột ra hiệu ám chỉ những tiếng ồn ào náo nhiệt trong đại sảnh, anh nói, “Em đã rất mệt mỏi, anh trai thân mến, khi phải giải thích về sự vắng mặt của anh với những người đẹp Luân Đôn, vì vậy em mang vài người đến đây, như anh sẽ sớm thấy.”

“Tốt thôi,” Clayton nhún vai hờ hững.

Cặp mắt xanh của Stephen nhú lên thành một cái cau mày nhẹ, một cử chỉ suy nghĩ làm tăng thêm những nét tương đồng giữa hai anh em. Giống như Clayton, Stephen có mái tóc đen và cao. Mặc dù ở anh thiếu cái sức mạnh và uy quyền luôn tỏa ra bao quanh anh trai anh, nhưng Stephen lại thân thiện và dễ hiểu hơn, và như thiên hạ thường bàn luận, anh cũng sở hữu sức quyến rũ huyền thoại của nhà Westmoreland. Bất chấp những lời phàn nàn ban đầu, Stephen thực chất rất giàu có và hoàn toàn hài lòng để tước hiệu công tước - cùng với hàng trăm trách nhiệm đi kèm với nó - đặt lên đôi vai đầy năng lực của người anh trai.

Hướng thẳng đến Clayton với một sự quan sát kỹ nhưng ngắn ngủi, anh nói, “Anh trông như địa ngục, Clay.” Sau đó cười nhăn nhó với vẻ xin lỗi với mẹ anh, anh thêm vào, “Con xin mẹ thứ lỗi.”

“Ừ, đúng vậy,” bà công tước nói. “Mẹ đã nói với nó y như vậy.”

“Mẹ nói với anh ấy là anh ấy giống địa ngục?” Stephen trêu bà, đặt một nụ hôn chào hỏi muộn màng lên ngón tay đeo nhẫn của mẹ.

“Đó chắc phải là một tính cách của gia đình,” Clayton mỉa mai nhận xét, “phớt lờ những nguyên tắc cơ bản của xã hội và đổi lại là những nhận xét không

kiêng dè. Chào, Stephen.”

Một lát sau đó, Clayton lấy có một mồi do chuyển đi dài bốn giờ và cáo lui đi nghỉ. Ngay khi chàng vừa rời khỏi phòng, Quý bà Westmoreland quả quyết quay sang người con trai út của bà. “Stephen, hãy xem con có thể tìm ra điều gì làm nó phiền muộn như vậy.”

Stephen lắc đầu từ chối một cách dứt khoát. “Clay sẽ không chịu để ai tò mò những chuyện riêng của anh ấy, mẹ biết rõ cũng như con, mẹ thân yêu. Ngoài ra, anh ấy có thể chỉ là một mồi, không có gì khác.”

*****

Mặc dù nói như vậy, nhưng Stephen vẫn để ý kỹ Clayton trong hai tuần tiếp theo. Những ngày này, những thành viên tham gia bữa tiệc thường cưỡi ngựa và đi săn hay dạo chơi ở các ngôi làng gần kề để thăm thú hoặc mua sắm. Nhưng hoạt động duy nhất Clayton có vẻ có hứng thú là cưỡi ngựa - ngoại trừ một điều rằng bây giờ chàng điên rồ lao qua những rào cản đường như không thể vượt qua và chạy với tốc độ liều lĩnh bất mạng khiến ngực Stephen thót lên vì hoảng sợ thực sự.

Buổi tối tràn đầy những bữa tiệc xa hoa và những cuộc trò chuyện vui vẻ; những trò chơi như bài Uýt và bi-da; cũng như những cuộc tán tỉnh đoán trước được mà ai cũng có thể trông đợi ở nơi mà bảy cô gái trẻ, được giáo dục tốt và đáng yêu cùng với bảy quý ông đủ tư cách đã ở cùng nhau thường xuyên trong gần hai tuần.

Clayton hoàn thành vai trò chủ nhân đối với nhóm người này với vẻ thanh lịch lơ đãng thông thường, và Stephen ngồi quan sát trong sự thích thú khi những cô gái không e lệ về vấn đề Clay từ bữa này sang bữa khác, làm mọi thứ trong giới hạn (và thường xuyên vượt qua) cho phép để chiếm lấy sự chú ý của chàng. Thỉnh thoảng, một nụ cười biếng nhác thoáng trên nét mặt Clayton khi chàng lắng nghe những điều cô gái đang trò chuyện với chàng nói, nhưng cái nhìn khép kín chưa bao giờ rời khỏi mắt chàng.

Ngày thứ mười hai trôi qua và những người khách đã đến lúc phải rời đi vào sáng ngày hôm sau. Họ đang tụ tập vào buổi tối hôm đó trong phòng khách và cái nhìn chăm chú của Stephen thường xuyên lướt qua anh trai mình với mức độ và sự quan tâm ngày càng tăng.

“Tôi nghĩ anh trai anh thấy nhàm chán với chúng tôi,” Janet Cambridge nói với Stephen, hất đầu nửa đùa nửa thật về phía Clayton đang đứng một mình, vai tựa vào khung cửa sổ và chăm chú nhìn ra ngoài bóng tối.

Clayton đã nghe thấy cô ta, vì cô ta đã chủ định để chàng nghe thấy, nhưng chàng cũng không buồn trấn an cô ta một cách lịch sự rằng chàng không nhàm chán, cũng không quay lại nhìn cô ta để thể hiện sự chú ý tăng bốc mà Janet đang tìm kiếm với lời nhận xét như vậy. Nâng ly lên, chàng nuốt trôi một ngụm đầy, nhìn màn sương mờ lơ lửng đang cuộn lại và kéo đến trong đêm. Chàng tha thiết mong nó bao trùm lấy chàng, cuốn đi suy nghĩ và ký ức của chàng, như nó đã làm với mọi thứ trên đường của mình.

Chàng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của Janet Cambridge trong khung cửa sổ kính và nghe thấy tiếng cười nheo nheo khàn khàn của cô ta đằng sau chàng. Cho đến một vài tháng trước đây, chàng đã thích thú với vẻ đẹp gợi cảm và giọng nói quyến rũ của cô ta. Nhưng bây giờ thì cô ta thiếu cái gì đó. Mắt cô ta không phải màu xanh ngọc bích Ấn Độ; cô ta không nhìn chàng với cái liếc nửa mắt sắc sảo, đánh giá và trêu ghẹo; cô ta không run rẩy trong vòng tay chàng với những cảm xúc nhút nhát vừa bị đánh thức mà cô ta không thể xác định. Cô ta quá sẵn sàng, quá nóng vội để thỏa mãn chàng; nhưng dù sao thì tất cả những người phụ nữ khác luôn như vậy. Họ không chống đối chàng hay bướng bỉnh thách thức chàng. Họ không mới mẻ, sống động, hài hước và tuyệt vời. Họ không phải... Whitney.

Chàng uống thêm một ngụm to nữa để làm mờ đi nỗi đau đến chỉ với tên nàng. Chàng băn khoăn nàng đang làm gì. Nàng còn định cưới Sevarin không? Hay thay vào đó nàng sẽ đến với DuVille? DuVille đang ở Luân Đôn; anh ta có thể an ủi và xoa dịu nàng, giúp nàng quên mọi chuyện. DuVille sẽ phù hợp với nàng hơn, Clayton quyết định với nỗi đau giằng xé. Sevarin ngu ngốc và yếu đuối, nhưng DuVille thì hiểu biết và tinh tế. Clayton hy vọng bằng cả trái tim là nàng sẽ chọn anh chàng người Pháp. Không, với một nửa trái tim, nửa kia đã quặn lên trong đau đớn với hình ảnh Whitney là vợ của một người đàn ông khác.

Chàng tự hành hạ mình bằng cách nhớ lại những lời nàng đã nói, “Tôi đang định nói với Ngài là tôi sẽ kết hôn với Ngài.” Và như một tên con hoang, chàng đã chế nhạo nàng! Tàn nhẫn, tính toán, lạnh lùng cướp đoạt sự trong trắng của nàng! Và khi chàng đã hoàn thành, nàng đã vòng tay ôm lấy chàng và khóc. Ôi chúa ơi! Tất cả những gì chàng làm là cưỡng đoạt nàng và nàng đã khóc trong vòng tay chàng.

Clayton kéo lê suy nghĩ của chàng khỏi đêm đó. Chàng thích sự tra tấn tàn khốc hơn bằng cách nhớ lại sự vui vẻ của nàng: cái vẻ tự mãn nàng đã nhìn vào chàng tại điểm xuất phát của cuộc đua ngựa, ngay trước khi tiếng súng nổ. “Nếu Ngài có thể theo tôi, tôi sẽ vui mừng chỉ đường cho Ngài.”

Chàng vẫn có thể hình dung ra nàng chính xác khi nàng đang ở trong khu vườn tại bữa tiệc hoá trang của nhà Armand, khuôn mặt xinh đẹp của nàng ngời sáng với vẻ hớn hở bất kính vì chàng nói với nàng rằng chàng là một công tước. “Ngài không phải là một công tước,” nàng cười to. “Ngài không có kính một mắt, ngài không thô khò khè và khịt khịt mũi, và tôi ngờ rằng Ngài không có nửa biểu hiện của bệnh gút. Tôi e là Ngài sẽ phải mơ đến một vài tước hiệu nào khác, thưa ông chủ của tôi.”

Chàng nhớ đến cái cách mà nàng đã tan chảy tỳ sát vào chàng và hôn lại chàng với đam mê ngọt ngào vào cái ngày ở bên cạnh dây mái đình. Chúa tôi, nàng là một tạo vật ấm áp, mạnh mẽ và đáng yêu làm sao - khi nàng không trở nên bướng bỉnh và chống đối... và tuyệt vời.

Clayton nhắm mắt lại, nguyên rửa mình đã để Whitney rời Claymore. Chàng nên yêu cầu nàng kết hôn với chàng ngay khi chàng có thể triệu tập được một mục sư đến đó. Và khi nàng chống lại, chàng có thể thẳng thừng chỉ ra là chàng đã chiếm đoạt trinh tiết của nàng, nàng sẽ không có sự lựa chọn nào khác. Sau đó, trong những tháng tiếp theo, chàng sẽ tìm được cách nào đó để bù đắp những gì đã xảy ra.

Clayton dẫn mạnh chiếc ly xuống và sai bước qua những người khách và thoát khỏi căn phòng. Không có gì chàng có thể làm để chuộc lỗi cho hành

động báng bỏ của chàng là đã chiếm đoạt nàng. Không có gì!

*****

Những vị khách mời khởi hành vào sáng sớm ngày hôm sau và hai anh em chúc mừng buổi tối cuối cùng của họ bằng cách cố ý, quyết tâm và mù quáng cùng nhau uống đến say mềm. Họ hồi tưởng lại những lỗi lầm thời thơ ấu và khi đã hết chuyện, họ bắt đầu kể cho nhau nghe những chuyện tục tĩu, cười rống lên với những trò đùa ở quán rượu, và uống trong suốt thời gian còn lại.

Clayton vói tới chai rượu brandy và đổ toàn bộ phần còn lại vào chiếc ly đã cạn của chàng. “Lạy chúa tôi!” Stephen khâm phục kêu lên, và nhìn anh trai. “Anh uống... đã uống... hết cái chai chết tiệt đó.” Anh túm lấy một bình pha lê khác và đặt chúng lên bàn phía Clayton. “Đây, xem anh làm được gì với Uýt ki.”

Clayton thờ ơ nhún vai và kéo nắp bình ra.

Qua đôi mắt mờ mờ, Stephen nhìn chàng rót vào chiếc ly cho đến miệng. “Anh đã cố gắng làm cái quái quỷ gì vậy, tự đìm chết mình à?”

“Anh đang cố,” Clayton thông báo với giọng say mềm và tự mãn, “đánh bại em đến giới hạn của sự quên lãng.”

“Có lẽ anh sẽ vậy,” Stephen gật mạnh đầu. “Nhưng em luôn là người tốt hơn. Thật không tốt lành gì khi anh được sinh ra trên đời, người anh lớn.”

“Đúng. Hoàn toàn không nên. Anh ước anh đã không, nhưng cô ấy... cô ấy trả lại anh gấp mười lần.”

Cho dù những từ đó dúi vào nhau, nhưng chúng chứa đầy nỗi đau đớn yếu ớt và tuyệt vọng khiến Stephen ngừng phát đầu lên và chăm chú nhìn, cố gắng tinh táo hết mức cho phép. “Ai khiến anh hối tiếc vì đã sinh ra?”

“Cô ấy.”

Stephen lắc lắc đầu, cố hết sức xua đi trạng thái mông lung do rượu mang lại cho giác quan mơ hồ của anh và tập trung. “Ai là... cô ấy?”

“Cô gái với đôi mắt xanh ngọc,” Clayton thì thảo với giọng tuyệt vọng. “Cô ấy đang khiến anh trả giá.”

“Anh đã làm gì để cô ấy khiến anh phải trả giá?”

“Cầu hôn cô ấy,” Clayton nặng nề kể. “Đưa cho người cha ngu ngốc của cô ấy 100,000 bảng. Mặc dù vậy Whitney vẫn không chấp nhận.” Chàng nhăn nhó, uống một ngụm Uýt ki. “tự mình đính hôn với một người khác. Mọi người đang bàn tán về điều đó. Không,” chàng tự chỉnh lại, “nàng không đính hôn. Nhưng anh nghĩ nàng đã và anh... và anh...”

“Và anh sao...?” Stephen hỏi nhẹ nhàng.

Giương mặt Clayton nhăn nhúm thành một mặt nạ thống khổ. Chàng ngửa tay về phía Stephen như để cầu xin sự thấu hiểu, và để nó rơi xuống bàn. “Anh không tin nàng vẫn còn trong trắng,” Chàng rên rỉ. “Không biết... cho đến khi anh chiếm đoạt nàng... và...”

Sự im lặng căng thẳng tiếp đó bỗng vỡ òa bởi một tiếng hét kinh hoàng xé toang ra từ ngực Clayton. “Ồi, Chúa, anh đã làm đau nàng,” chàng khổ sở rên rỉ. “Anh khiến nàng đau đớn khủng khiếp!” Chàng lấy tay che mặt, giọng chàng khản đi trở thành một tiếng thì thầm tàn khốc. “Anh làm nàng đau và nàng... nàng vòng tay quanh người anh bởi vì... bởi vì nàng muốn anh ôm nàng, Stephen,” chàng nghẹn ngào, “nàng muốn anh ôm nàng khi nàng khóc!”

Chàng vòng tay đặt lên bàn và vùi mặt vào đó, cuối cùng chìm vào quên lãng mà chàng đã tìm kiếm trong những đêm qua. Giọng chàng đầy đau thương nhỏ đến nỗi Stephen khó có thể nghe được. “Anh vẫn còn nghe tiếng nàng khóc,” chàng thì thầm.

Chết lặng, Stephen chăm chăm nhìn vào Clayton đang gục đầu xuống bàn, cố gắng chấp nối các phần rời rạc của câu chuyện. Rõ ràng là người anh trai tự tin, không thể tổn thương của anh đã đánh mất trái tim cho một cô gái có đôi mắt xanh tên Whitney.

Vài tuần qua, đã có một tin đồn lan khắp Luân Đôn là Clayton gần như đã đính hôn với một phụ nữ nào đó, nhưng điều này không có gì khác thường và Stephen chỉ nhún vai bỏ qua theo sự suy đoán vắn vơ thông thường. Nhưng điều đó phải là sự thật, và Whitney chính là cô gái đó.

Stephen vẫn sững sờ nhìn người anh đang ngủ. Thật không thể tin được rằng Clayton, người luôn đối xử với phụ nữ với sự khoan dung vui vẻ kết hợp với nuông chiều dịu dàng, lại có thể bị kích động đến hành động chiếm đoạt. Và vì sao? Vì cô gái đã từ chối kết hôn với anh? Bởi vì anh ấy ghen? Không thể! Nhưng bằng chứng rành rành trước mặt anh; Clayton đang xé toạc mình ra với sự hối tiếc.

Stephen thờ dãi. Clayton luôn bị vây quanh bởi những phụ nữ xinh đẹp; Whitney phải rất đặc biệt nên mới có ý nghĩa nhiều với anh ấy đến vậy, vì sự thật hiển nhiên rằng anh trai anh yêu cô ấy hết lòng - và bây giờ vẫn vậy.

Thật ra, Stephen mệt mỏi nghĩ, nếu cô gái đã quay lại tìm kiếm sự an ủi nơi Clayton sau khi anh vừa thô bạo cướp đi trinh tiết của cô thì cô ấy ắt hẳn phải yêu Clayton một chút. Thậm chí hơn cả một chút.

*****

Sáng hôm sau, hai anh em bắt tay nơi thềm nhà, không ai nhìn thấy một ngày đầy nắng rực rỡ cũng không có một dấu vết của sự đau đớn. Bà công tước

vui vẻ tạm biệt Clayton, sau đó quay sang Stephen. “Nó trông thật đau đớn.”

“Anh ấy cảm thấy đau đớn,” Stephen khẳng định với bà và xoa xoa thái dương mình.

“Stephen,” bà thư thái nói, “Có vài điều mẹ muốn bàn luận cùng con.” Bà lướt vào phòng khách, đóng cửa lại và ngồi xuống chiếc ghế gần nhất. Sau đó bà mất một thời gian dài khác thường sửa sang lại váy áo cho đến khi hài lòng. Bà nói với giọng lưỡng lự nhưng kiên quyết, “Tôi qua mẹ không thể ngủ được, vì vậy mẹ đi xuống tầng dưới, tính là ở với hai con thêm một chút thời gian. Khi đến phòng đọc, mẹ thấy hai con đang say sưa một cách tồi tệ, và khi mẹ định nói mẹ đã kinh hãi như thế nào khi mẹ phát hiện mình đã nuôi nấng hai tên sâu rọu thì mẹ... mẹ...”

Mỗi Stephen mím lại vì buồn cười với những từ “sâu rọu” nhưng ngược lại anh cố gắng tỏ ra nghiêm túc. “Mẹ vô tình nghe thấy những gì Clay đang nói với con?” anh giúp bà nói nốt.

Ngượng ngùng, bà gật đầu. “Làm sao nó có thể làm một việc như vậy?”

“Con không chắc tại sao anh ấy làm như vậy,” Stephen cẩn thận mào đầu. “Rõ ràng là anh ấy quan tâm nhiều đến cô gái, và anh ấy là một người đàn ông...”

“Đừng đối xử với ta như một kẻ khờ, Stephen,” quý bà nóng nảy cắt lời. “Ta là một phụ nữ lớn tuổi. Ta đã kết hôn và sinh ra hai thằng con trai. Ta hoàn toàn nhận thức là Clayton là một người đàn ông và, vì vậy, nó cũng có... à...”

“Một số cảm dỗ nhất định?” Stephen cung cấp khi bà bắt đầu làm dịu khuôn mặt ửng hồng trông đến khổ sở của mình. Bà gật đầu nhưng Stephen nói, “Điều con định nói là Clay là một người đàn ông luôn được bao quanh bởi những phụ nữ, nhưng anh ấy chưa bao giờ quan tâm đến ai trong số họ đủ để tính chuyện hôn nhân. Rồi thì cuối cùng anh ấy cũng tìm được một cô gái mà anh ấy muốn. Nếu anh ấy đã đưa cho cha cô ấy 100,000 bảng, con cho là cô gái không có của hồi môn và gia đình cô ấy nghèo, nhưng cho dù vậy, cô ấy vẫn từ chối anh ấy.”

“Cô ta chắc phải cực kỳ ngốc nên mới từ chối anh trai con,” Quý bà Westmoreland thốt lên. “Cô ta rất ngốc nghếch nên mới không muốn anh con.”

Stephen cười toe toét với lòng trung thành của bà nhưng anh lắc đầu. “Cô gái dường như không ngờ ngẩn cũng như đại dột. Clay không bao giờ thích những cô nàng nhạt nhẽo và trống rỗng.”

“Mẹ cho là con đúng,” Quý bà Westmoreland thờ dãi và đứng dậy. Bà dừng lại ở cửa và liếc nhìn Stephen qua vai. “Mẹ nghĩ,” bà nhỏ nhẹ nói, “Nó phải yêu cô ấy tha thiết.”

“Đúng vậy.”

*****

Clayton đọc văn bản pháp lý phá bỏ thỏa thuận đính hôn, ký và nhanh chóng hất nó qua bàn cho người luật sư. Chẳng không thể chịu đựng việc nhìn thấy nó. “Còn một điều nữa,” chàng nói khi người luật sư đã đứng dậy. “Gửi lá thư này và một ngân phiếu 10,000 bảng cùng với những văn bản đó đến nhà cho cô Stone.”

Clayton mở một cái ngăn kéo nặng được chạm trổ của bàn làm việc và rút ra một tờ giấy viết thư trắng với con dấu của chàng dập nổi bằng bạc ở trên đầu.

Chàng chăm chăm nhìn tờ giấy và bất động một hồi.

Chàng không thể tin được điều này thực sự xảy ra. Làm sao nó lại kết thúc như thế này, với sự gầy xéo của đau khổ và mất mát, khi mà một tuần trước chàng vẫn còn quá tự tin rằng nó sẽ kết thúc với việc Whitney đứng bên cạnh chàng với tư cách là cô dâu của chàng, nằm bên cạnh chàng với tư cách là vợ chàng?

Chàng ép mình cầm chiếc bút lông và viết, “Xin hãy chấp nhận lời chúc phúc của ta và chuyển tới Paul. Tờ ngân phiếu kèm theo được xem như là một món quà.” Clayton lưỡng lự, biết rằng Whitney sẽ phát điên lên về món tiền, nhưng chàng không thể chịu được khi nghĩ rằng sẽ phải cân nhắc từng xu cho một bộ váy mới, điều mà nàng sẽ phải làm nếu trở thành vợ của Sevarin. Và với phép màu nào đó nàng không cưới Sevarin, vậy món tiền sẽ là của nàng. Ít nhất thì người cha ngu ngốc của nàng cũng không thể tiêu hết những gì nàng có.

“Gửi kèm tờ ngân phiếu và lá thư này trong cùng phong bì đó.” Chàng hất đầu về phía những văn bản ghê tởm phá bỏ hôn ước của họ. Đứng dậy, chàng kết thúc cuộc gặp khổ sở với một cái gật đầu im lặng ra hiệu thoái lui.

Khi người luật sư đã đi, Clayton ngồi lún xuống ghế của mình, chống trả với sự thôi thúc chặn người đàn ông đó để cướp lại cái phong bì và xé toang nó ra thành từng mảnh. Thay vì vậy chàng ngã đầu vào lưng ghế bọc da và nhắm mắt lại. “Ồi bé con,” chàng rên lên, “Sao ta lại gửi cho nàng cái phong bì ghê tởm như vậy?”

Chàng nghĩ đến những từ mà chàng thực sự muốn viết thay vào đó. “Xin hãy trở lại với ta. Hãy để ta ôm nàng và ta thề ta sẽ làm nàng quên tất cả. Ta sẽ lấp đầy những ngày của nàng với tiếng cười vui và những đêm của nàng với tình yêu. Ta sẽ mang đến cho nàng một đứa con trai. Và nếu nàng vẫn không thể yêu ta, sau đó tất cả những gì ta yêu cầu là nàng cho ta một đứa con gái. Một đứa con gái với đôi mắt của nàng, nụ cười của nàng...” “

Chửi thề bực tức, chàng vươn ra trước vợ đồng giấy tờ đã chồng chất trên bàn do sự vắng mặt của chàng.

Với ý chí quyết tâm duy nhất, Clayton lao mình vào nhiệm vụ quên bẵng được năng. Chàng chìm đắm trong công việc, dành hết các giờ trong ngày để nghiên cứu và phân tích các báo cáo về công việc kinh doanh hiện tại đồng thời thảo ra những kế hoạch mới. Chàng đã khiến người thư ký của chàng - ông Hudgins bận rộn đến mức phải thuê thêm một trợ lý nữa. Chàng gặp gỡ với những người quản lý việc kinh doanh, quản lý những bất động sản, những quán gia và những người thuê đất. Chàng làm việc đến tối muộn cho đến khi đến giờ để tham dự một buổi khiêu vũ, nhạc kịch hay đến nhà hát.

Mỗi tối, chàng cố tình gặp một người phụ nữ khác nhau, hy vọng rằng người phụ nữ lần này có thể làm sống lại vài cảm xúc nào đó trong chàng, những cảm xúc đã chết từ bốn tuần trước. Nhưng nếu tóc cô ta không phải màu nâu, chàng lại phát hiện ra là chàng vốn có ác cảm với những mái tóc nhợt nhạt. Nếu tóc cô ta sẫm màu, thì cũng mái tóc đó cũng thiếu sự óng mượt của Whitney. Nếu cô ta sôi nổi hoạt bát, cô ta làm chàng căng thẳng. Nếu cô ta khiêu gợi, chàng thấy cô ta đáng ghét. Nếu cô ta ít nói, chàng có một sự thôi thúc hoang dại muốn lắc cô ta và nói, “Mẹ kiếp, hãy nói gì đi!”

Nhưng dần dần, rất chậm chàng cũng tìm lại sự cân bằng lần nữa. Chàng bắt đầu cảm thấy nếu chàng khóa kín đôi mắt màu xanh ngọc trong tâm trí chàng, có thể một ngày nào đó chàng có thể thực sự quên được năng.

Nhiều tuần trôi qua, chàng mỉm cười dễ dàng hơn, và, thỉnh thoảng, chàng thậm chí có thể cười to.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Những ngày ở Luân Đôn của Whitney đã hình thành một lối mòn. Nàng đi mua sắm với Elizabeth và Emily, hoặc thỉnh thoảng đánh xe qua công viên. Nicki thường xuyên đến thăm. Nàng hiếm khi để anh hộ tống nàng đi đâu, nhưng ít nhất anh đến, và anh làm nàng cười. Và anh không bao giờ đòi hỏi ở nàng nhiều hơn những gì nàng có thể trao.

Elizabeth cũng là một vị khách hàng ngày. Cô quá bận rộn với những kế hoạch đám cưới, quá nôn nóng thảo luận về váy cưới, hoa, thực đơn cho buổi chiêu đãi và tất cả mọi thứ liên quan đến đám cưới chỉ còn cách đó 4 ngày, điều đó khiến Whitney khó có thể ở cùng một căn phòng với niềm vui tràn trề của cô, và ngay cả khi nàng đang điên cuồng kiểm soát để bỏ đi, Whitney thấy ghét chính mình vì không thể vui vẻ trước hạnh phúc của Elizabeth.

Nàng không còn sống trong mong đợi sợ hãi gặp Clayton nữa, nhưng nàng cũng không thể thư giãn. Nàng sống trong một nhà tù căng thẳng, bị kim kẹp giữa một quá khứ nàng từ chối nghĩ đến và một tương lai nàng không dám dự tính.

Hôm nay là một ngày giống hệt những ngày khác, ngoại trừ rằng khi Elizabeth bắt đầu liệt kê tất cả những phẩm chất tuyệt vời của Peter, Whitney nhảy dựng lên, cáo lỗi, túm lấy chiếc mũ ở trong phòng ngủ của nàng và gần như lao ra khỏi nhà. Bỏ qua quy định nghiêm khắc yêu cầu nàng phải mang theo ai đó cùng, nàng chạy đến một công viên nhỏ cách đó vài đường phố, sau đó đi chậm lại và lang thang vô định xuống những lối đi trống trải.

Di Anne và cha Whitney sẽ đến Luân Đôn để dự đám cưới của Elizabeth - Elizabeth đã làm mọi người ngạc nhiên bằng cách quyết định rằng cô muốn tổ chức đám cưới với tất cả những gì mà Luân Đôn tráng lệ có thể mang lại. Whitney mong muốn gặp người di yêu mến của mình cũng nhiều như nàng sợ cuộc đối diện đó. Trong 4 ngày nữa Anne sẽ đến, mong đợi thấy Clayton và Whitney thể hiện như một cặp đính hôn chưa chính thức. Thay vào đó, Whitney sẽ nói với bà rằng nàng sẽ không bao giờ lấy Công tước của Claymore. Và Di Anne sẽ khẳng khái biết được vì sao.

Vì sao? Whitney hoang mang nghĩ, diễn tập cảnh tượng gặp di nàng. “Bởi vì ông ta lôi cháu ra khỏi bữa tiệc của Emily, ông ta mang cháu về nhà và xé quần áo cháu ra, và ông ta bắt cháu lên giường với ông ta.”

Di Anne sẽ sững sờ và tức giận, nhưng bà muốn biết chuyện gì xảy ra trước đó. Bà muốn biết tại sao. Whitney ngồi xuống một chiếc ghế, hai vai nàng rũ xuống vì tuyệt vọng bối rối. Tại sao Clayton tin rằng nàng đã trao thân cho Paul? Và tại sao anh ta không ít nhất tìm hiểu tại sao nàng làm như vậy? Hoặc nói với nàng anh ta sẽ làm gì?

Không một lần trong 4 tuần qua Whitney cho phép nàng nghĩ về đêm đó, nhưng bây giờ nàng đã bắt đầu và nàng không thể dừng lại. Nàng cố nhớ đến Clayton như một người đàn ông đã lạnh lùng và tàn nhẫn xé toạc quần áo của nàng. Thay vào đó nàng nhớ đến chàng trong giây phút đau đớn khủng khiếp đó khi chàng phát hiện ra nàng còn trong trắng. Nàng nhìn thấy đôi vai căng ra của chàng, đầu chàng ngả ra sau, và khuôn mặt chàng là một chiếc mặt nạ bị tàn phá bởi nỗi thống khổ và hối tiếc.

Nàng muốn nhớ đến những cái tên chàng đã gọi nàng và những lời xấu xa, xúc phạm chàng đã nói. Thay vào đó nàng nhớ chàng đã ôm nàng vào vòng tay khi nàng khóc, vuốt ve mái tóc của nàng và thì thầm với nàng bằng giọng khàn đặc vì cảm xúc. “Dừng khóc, em yêu. Xin đừng khóc nữa.”

Nỗi đau đớn nhói buốt tới tột độ ngày càng lớn lên trong cổ họng của Whitney, nhưng bây giờ nỗi đau nàng đang cảm thấy là vì Clayton, không phải vì nàng. Khi nàng nhận ra điều ấy, nàng tức tối đứng bật dậy. Nàng chắc phải điên rồi, hoàn toàn điên loạn! Nàng đang thực sự thấy thương tiếc cho người đàn ông đã bạo hành nàng. Nàng không bao giờ muốn để mắt thấy anh ta lần nữa. Không bao giờ!

Nàng bước nhanh trở lại lối đi cũ, con gió thổi bay chiếc mũ quanh nàng như một cái ga rô. Cũng đột nhiên như nó đến, con gió biến mất và một con sóc chạy về phía nàng, sau đó dừng lại, quan sát nàng với vẻ nửa sợ nửa mong đợi. Whitney cũng dừng lại, đợi nó di chuyển, nhưng nó ngồi xuống và kêu lặp cặp về trách móc với nàng.

Nàng nhìn thấy một quả sồi nằm bên cạnh chân liềm cúi xuống để nhặt nó lên và đưa cho nó. Con vật nhỏ đầy lông chớp mắt lo lắng, nhưng không đến gần hơn, vì thế Whitney vút quả sồi cho nó. “Tốt hơn là lấy nó,” nàng nhẹ nhàng nói với nó, “sắp đến mùa đông rồi.” Con sóc chớp chớp mắt với quả sồi quý giá nằm cách nó vài inch. Nó ngập ngừng trong một phút, sau đó quay đi, chạy trốn nhanh hết sức mà đôi chân của nó có thể!

Trong những tuần qua đêm định mệnh đó không một lần phá vỡ được lời hứa dừng cảm của Whitney là không khóc. Nàng đã thành công, nhưng nàng cũng đã tích tụ quá nhiều gánh nặng cảm xúc. Một con sóc nhỏ thả chết còn hơn lấy thứ mà nàng đã chạm phải là gánh nặng thêm vào cuối cùng. “Ta hy vọng là mày chết đó!” nàng nghẹn ngào khi nước mắt trào lên trong mắt và tràn xuống má. Nàng quay gót và đi hết những lối đi, qua cổng công viên.

Nước mắt tuôn trào xuống mặt nàng và làn gió làm rát bỏng mắt nàng, nhưng nàng vẫn khóc. Nàng khóc cho đến khi không còn nước mắt đắng cay hay không còn đau đớn để che giấu - và kỳ lạ là tinh thần nàng bắt đầu tốt hơn. Thực ra, cho đến khi nàng đến nhà Archibald, Whitney cảm thấy tốt hơn từ khi ‘chuyện đó’ xảy ra.

*****

Tối hôm đó Ngài Archibald ra ngoài nên Whitney và Emily dùng chung bữa tối ấm cúng trong phòng của Whitney, và Whitney phát hiện ra rằng nàng có thể thực sự cảm thấy vui về lần nữa.

“Tôi nay trông bạn hồi phục đáng kể,” Emily trêu nàng khi cô rót trà.

“Minh cảm thấy tốt hơn rất nhiều,” Whitney nói và mỉm cười.

“Tốt,” Emily trả lời. “Vì mình muốn hỏi bạn vài điều.”

“Hỏi đi,” Whitney nói trong khi hóp một ngụm trà.

“Mẹ mình viết thư cho mình nói rằng bạn đã đính hôn với Paul Sevarin. Đúng không?”

“Không, với Clayton Westmoreland,” Whitney nhanh chóng đính chính.

Tách trà cổ vô giá trượt khỏi những ngón tay của Emily và rơi bâng xoảng xuống sàn nhà. Mắt cô mở lớn, sau đó lớn hơn khi một nụ cười chậm chậm nở trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. “Bạn không... đùa chứ?” cô thì thầm.

Whitney lắc đầu.

“Bạn chắc chắn?”

“Rất chắc chắn.”

“Mình không tin bạn,” Emily nói.

Cô trông thật sự ngờ vực đến nỗi môi Whitney run run vì cười. “Bạn có muốn cá chiếc mũ lông chồn mới của bạn rằng mình không đính hôn với ngài ấy không?”

“Bạn có muốn có nó đến mức phải nói dối không?”

“Đứt khoát rồi. Nhưng mình không nói dối.”

“Nhưng nó xảy ra như-thế-nào-và-khi-nào?”

Whitney mở miệng để giải thích, sau đó thay đổi ý định. Nàng cần nói chuyện với ai đó ghê gớm, nhưng nàng e ngại phải bắt đầu. Hôm nay, lần đầu tiên trong nhiều tuần, nàng bắt đầu cảm thấy sống lại; nàng không muốn thử thách sự yên bình mong manh mới tìm thấy của mình. “Không, Emily,” nàng nói. “Mình không nghĩ nói về nó là ý tưởng tốt.” Nàng lo lắng đứng dậy và Emily cũng đứng dậy, và tiến đến trước nàng với một nụ cười hơn hờ và quyết tâm.

“Ồ, bạn sẽ kể!” Emily cười dịu dàng. “Bạn sẽ kể cho mình từng chi tiết nhỏ nhất, bé tí của câu chuyện lãng mạn không thể tin được này nếu mình phải moi nó ra từ bạn bằng chính hai bàn tay mình. Giờ hãy bắt đầu từ điểm khởi đầu.”

Whitney chuẩn bị từ chối, nhưng Emily trông thật vui vẻ và quyết tâm khiến điều đó thành vô ích. Bên cạnh đó, đột nhiên nàng muốn nói về nó. Nàng ngồi xuống và Emily ngồi cạnh nàng. “Mình cho rằng nó thực sự bắt đầu từ nhiều năm trước, trước khi mình ra mắt,” Whitney bắt đầu. “Clayton nói anh ta nhìn thấy mình trong một cửa hàng quần áo nữ với di mình. Bà chủ cửa hàng đang cố gắng thuyết phục mình mua một chiếc mũ khủng khiếp trang trí với những loại quả...”

Cuối câu chuyện Emily nhìn nàng chăm chú với vẻ vui vẻ hòa với bản thảo. “Ôi Chúa ơi,” cô thì thầm. “Thật quá ngọt ngào để diễn đạt bằng lời - và rất lãng mạn. Tưởng tượng xem, sau khi sử dụng đến số tiền đó, ngài ấy đến Anh chỉ để phát hiện ra rằng bạn đang say mê Paul.” Cô nuốt lại một tiếng cười khúc khích. “Michael đã quá lo lắng rằng công tước sẽ làm tan nát trái tim bạn, nhưng mình thì không. Mình nhìn thấy cách ngài ấy nhìn bạn khi đến đón bạn đến buổi khiêu vũ của nhà Rutherford và mình biết.”

“Bạn biết gì?” Whitney hỏi.

“Cái gì, rằng ngài ấy yêu bạn, đồ ngốc!” Emily dừng lại trong ngạc nhiên. “Nhưng ngài ấy đã không đến đây nhiều tuần rồi, và mình biết là ngài ấy đang ở Luân Đôn bởi người khác đã nhìn thấy công tước ở nhà hát và những buổi kịch opera.” Cô quan sát về ám ảnh quen thuộc trở lại trên khuôn mặt Whitney. “Whitney?” cô thốt ra. “Có gì sai à? Bạn trông như thế này từ cái đêm mà bạn không trở về nhà. Chuyện gì xảy ra vào đêm đó khiến bạn không hạnh phúc như vậy?”

“Mình không muốn nói đến chuyện đó,” Whitney khàn khàn nói.

Emily nắm hai bàn tay lạnh giá của Whitney trong tay mình. “Bạn phải nói về nó, nó đang xé tan bạn ra. Mình không cố gắng tò mò; mình đã biết bạn không nói sự thật. Bạn biết không, mình đang đứng ở cửa sổ buổi sáng bạn quay lại, và mình nhìn thấy gia huy vàng trên cổ xe mang bạn trở lại. Đó là cổ xe của công tước, đúng vậy không?”

“Bạn biết rồi mà,” Whitney nói trong khi đầu nàng cúi xuống vì xấu hổ.

“Và mình cũng biết bạn rời đây với ngài ấy - bạn nói như vậy, và Carlisle cũng nói thế. Mặc dù,” Cô thêm vào với một nụ cười hài hước trong giọng nói, “Carlisle đang say xỉn đến mức ngạc nhiên trong tối đó, và anh ấy khẳng định rằng Công tước của Claymore đã hiện lên từ đâu đó và kéo lôi bạn đi trong đêm tối. Tất nhiên, mình không tin đến một phút - ôi Chúa kính mến!” cô thốt lên. “Đó là chuyện đã xảy ra? Đúng không?” Cô van vì.

Whitney gật đầu.

“Công tước đưa bạn đi đâu?” Emily hỏi, giọng cô siết lại vì sợ hãi. “Ngài ấy có đưa bạn đến một bữa tiệc khác không?”

“Không.”

“Mình sẽ không bao giờ tha thứ cho mình vì đã cười nhạo Carlisle, bàn tay cô rung động siết trên bàn tay Whitney. “Whitney,” cô khỏ sở thì thầm, “Công tước đã đưa bạn đi đâu? Ngài ấy đã làm gì?”

Một đôi mắt xanh đau đớn ngược lên nhìn Emily, và Emily nhìn thấy câu trả lời trong đó. “Tên quái vật đó!” cô rít lên trong khi nhảy dựng dậy. “Tên dê tiện, ác quỷ đó! Hắn đáng bị treo cổ! Hắn.” Emily khựng lại, rõ ràng quyết định rằng Whitney cần sự động viên, chứ không phải kích động thêm vào vết thương và cơn giận của nàng. “Chúng ta phải nhìn vào mặt sáng của chuyện này.”

“‘Mặt sáng’ nào?” Whitney mệt mỏi hỏi.

“Đường như không có, nhưng có một đấy. Nghe này.” Quỳ xuống, Emily nắm lấy hai bàn tay Whitney trong tay mình an ủi. “Mình không hiểu lắm về luật pháp, nhưng mình biết rõ rằng cha bạn không thể ép bạn kết hôn với tên... tên quái vật đó! Và sau những gì ông ta đã làm, Claymore phải biết rằng bạn sẽ không bao giờ bằng lòng lấy ông ta. Vì vậy, ông ta không có lựa chọn nào khác là buông tha bạn khỏi hợp đồng đính hôn đó và quên đi số tiền ông ta đã đưa cho cha bạn.”

Đầu Whitney ngẩng phắt lên. Trong một lúc lâu, nàng nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện một cách trống rỗng. Tất nhiên Clayton có ý định buông tha nàng. Đó là vì sao anh ta không đến gặp nàng. Anh ta sẽ rút lại lời cầu hôn. Một cảm giác ồm ồm yếu là lạ quét qua nàng trước suy nghĩ đó. “Không,” nàng nói về chắc chắn. “Anh ta sẽ không rút lại lời cầu hôn. Mình biết là anh ta sẽ không. Ôi Emily,” nàng thốt ra, “Bạn có thực sự tin là anh ta sẽ bỏ đi và buông tha mình không?”

“Tất nhiên!” Emily ngay lập tức đảm bảo. “Ông ta có thể làm gì-” Mắt Emily mở lớn trước vẻ mặt buồn khổ của Whitney. “Whitney?” cô há hốc miệng, từ từ đứng lên và nhìn chăm chăm xuống người bạn khỏ sở của mình. “Bạn không thể có ý rằng - Chúa tôi! Bạn không muốn ông ta buông tha bạn,” cô kêu lên.

Whitney ngược mắt lên. “Chỉ là mình không bao giờ nghĩ rằng anh ta có thể buông tha mình.”

“Bạn không muốn ông ta làm thế!” Emily khẳng định với giọng cao vút. “Nó được viết rõ ràng trên mặt bạn kìa.”

Whitney cũng đứng lên, lúng túng dụi lòng bàn tay vào nếp váy. Nàng gắng gượng bảo mình nói rằng nàng hy vọng hơn tất cả mọi thứ rằng Clayton Westmoreland giải thoát cho nàng, nhưng lời nói đó mắc trong cổ họng nàng. “Mình không biết mình muốn gì,” nàng khỏ sở thú nhận.

Emily bỏ qua điều đó với một cái vẩy tay, ánh mắt lo âu của cô gắn chặt vào Whitney. “Ông ta đã nhấn nhủ gì cho bạn hoặc tiếp cận bạn theo bất cứ cách nào đó kể từ đêm đó chưa?”

“Không! Và tốt hơn là anh ta đừng làm thế!”

“Và bạn không định cố gặp ông ta?”

“Tất nhiên là không,” Whitney nóng nảy tuyên bố.

“Ông ta không thể tiếp cận bạn. Trước tiên ông ta cần vài tín hiệu từ phía bạn rằng bạn ít nhất sẽ lắng nghe một lời xin lỗi. Và bạn sẽ-không-thể-cho ông ta tín hiệu đó, đúng không?”

“Mình sẽ chết trước khi đó!” Whitney tự hào tuyên bố, và nàng thực sự có ý như vậy

“Nhưng nếu ông ta quan tâm đến bạn, ông ta sẽ tràn đầy hối hận vì những gì đã làm. Ông ta sẽ nghĩ rằng bạn rất ghê tởm ông ta.”

Whitney đi đến giường và nghiêng trán dựa vào cọc màn. “Anh ta sẽ không để mình đi, Emily,” nàng nói với giọng hy vọng hơn là hối tiếc. “Minh nghĩ anh ta quan tâm... quan tâm đến mình rất nhiều.”

“Hừm!” Emily bùng nổ. “Ông ta chắc chắn có một cách thức kỳ lạ để thể hiện sự quan tâm của mình.”

“Minh cũng vậy,” Whitney thì thầm. “Minh luôn thách thức anh ta. Minh đã có thể làm anh ta bề mặt trước mặt bạn bè của anh ta bằng cách bỏ trốn với Paul. Minh chưa bao giờ ngừng nói dối với anh ta.” Nàng nhắm mắt và quay đầu đi. “Nếu bạn không phiền,” nàng nói với một giọng nghèn nghẹn, “bây giờ mình muốn đi ngủ.”

*****

Emily cũng lên giường, nhưng sau khi nằm thức trắng nhiều giờ đồng hồ, cuối cùng cô cũng từ bỏ nỗ lực cố gắng ngủ. Cô ngồi dậy dựa vào những chiếc gối, quan sát Michael đang yên bình ngủ bên cạnh. “Liệu em có thể vẫn yêu anh nếu anh làm điều đó với em?” cô thì thầm với hình dáng đang ngủ của anh. “Có,” cô trả lời, dịu dàng vuốt thẳng những sợi tóc ở thái dương của anh. “Em có thể tha thứ cho anh hầu như tất cả.” Nhưng nếu Michael làm như thế, anh sẽ có một cơ hội để sửa chữa. Họ đã kết hôn, và không kể đến cô cảm thấy khổ sở và giận dữ về mặt tinh thần như thế nào, họ vẫn buộc phải ở bên nhau, để duy trì vẻ bề ngoài. Theo thời gian, vấn đề sẽ dần trôi đi, và sau đó sự rạn nứt có thể được hàn gắn. Những Whitney chưa kết hôn với Claymore. Họ đều đang lẫn trốn nhau, và họ sẽ tiếp tục làm như thế. Lòng kiêu hãnh và tổn thương của Whitney sẽ ngăn chặn cô có động thái trước, và công tước sẽ tiếp tục tin rằng cô căm ghét anh ta và không muốn có gì liên quan đến anh ta. Trừ phi điều gì đó mang họ đối mặt với nhau và phải sớm, nếu không vết rạn nứt này sẽ không bao giờ có thể hàn gắn.

Giằng xé giữa việc can thiệp vào một tình huống quá nhạy cảm hay lịch sự đứng ngoài nó, Emily kéo đầu gối lên và tựa cằm lên chúng. Sau vài phút trầm ngâm, cô từ từ gạt tấm chăn sang một bên. Run rẩy với cảm giác có lỗi và không chắc chắn, cô rón rén rời khỏi giường. Cô mò mẫm trong bóng tối ở tầng dưới tìm một cái búi nhũ và thấp sáng một ngọn nến, sau đó nhón chân đi vào phòng khách màu vàng và đặt cây nến trên bàn trong khi tìm kiếm trong những chiếc ngăn kéo một trong những thiệp mời đám cưới chưa dùng mà cô giúp Elizabeth ghi địa chỉ.

Cô trượt vào một chiếc ghế và gặm đuôi một chiếc bút lông, cố gắng nghĩ xem có thể nói gì. Nó phải đáp ứng được rằng công tước sẽ không hiểu nhầm rằng cô đang làm theo chỉ dẫn của Whitney, vì rất có thể rằng khi Whitney vừa nhìn thấy anh ta, cô sẽ quay đi trong nỗi tức giận đau đớn. Điều quan trọng là mang họ mặt đối mặt và phó thác phần còn lại cho số phận.

Trước khi cô mất can đảm và thay đổi ý định, Emily vội vã viết vào cuối thiệp mời, “Có người mà chúng ta đều quan tâm sẽ ở bên cạnh cô dâu vào ngày này.” Cô đơn giản ký, “Emily Archibald.”

*****

Một tên đầy tớ mặt chế phục hơi quen thuộc được đưa vào thư viện của Clayton trên Phố Upper Brook. “Thưa đức ngài, bà chủ của tôi chỉ thị đưa thiệp mời này trực tiếp cho ngài,” hắn ta giải thích.

Clayton đang mải mê trong số từ thư buổi sáng của chàng. “Người có chờ trả lời không?” chàng lơ đãng hỏi.

“Không, thưa ngài.”

“Vậy để nó ở đó.” Clayton hất đầu về phía một chiếc bàn nhỏ gần cửa.

Chàng đang thay đồ để ra ngoài buổi tối hôm đó khi chàng nhớ ra chiếc phong bì nằm trong thư viện từ buổi sáng. “Bảo ai đi lấy nó đi, Armstrong,” chàng lầm bầm với tên hầu phòng mà không nhìn khỏi chiếc gương đang phản chiếu những nếp gấp phức tạp chàng đã tạo ra trên chiếc ca vát trắng như tuyết. Clayton xô tay vào chiếc áo khoác Armstrong giờ ra cho chàng, sau đó cầm chiếc phong bì mà tên đầy tớ vừa mang lên. Mở ra, chàng rút ra một thiệp mời chắc là sẽ dành cho người thư ký của chàng tham dự.

Cái tên ‘Ashton’ nhảy ra trước chàng và trái tim chàng ngay lập tức co lại với những ký ức đau đớn. “Nói với thư ký của ta từ chối, nhưng gửi một món quà thích hợp dưới tên ta,” chàng lặng lẽ nói rồi đưa lại thiệp mời cho tên đầy tớ.

Tuy nhiên, khi chàng đưa nó ra, một lời nhắn bằng chữ viết tay bé xíu chạy dọc cuối thiệp mời đập vào mắt chàng. Clayton đọc nó, sau đó đọc lại nó, mặt chàng bắt đầu đập liên hồi. Emily đang cố gắng nói với chàng điều gì? Rằng Whitney muốn gặp chàng? Hay Emily muốn chàng gặp nàng? Nóng nảy xua tên hầu phòng và tên hầu ra ngoài, chàng cầm tấm thiệp vào phòng ngủ và đọc lại những dòng chữ của Emily ba lần nữa, nhưng chỉ càng thêm bối rối sau mỗi lần đọc. Chàng vô vọng tìm kiếm điều gì đó trong lời nhắn ngắn ngủi đó cho thấy rằng Whitney đã tha thứ cho chàng. Nhưng không có gì.

Tối hôm đó, Clayton ngồi xem kịch trong Nhà hát Crown, sự chú ý chàng dành cho người đẹp tóc đen bên cạnh không nhiều hơn sự chú ý dành cho sự trình diễn trên sân khấu. Cảm xúc của chàng đổi chiều liên tục giữa hy vọng và tuyệt vọng. Không có gì trong lời nhắn của Emily cho chàng chút động viên nào ngoại trừ cô đã gửi nó cho chàng. Emily Archibald và Whitney đã là bạn thân từ thời thơ ấu. Nếu Whitney ghét chàng, Emily sẽ nhận ra nó rồi, và cô ấy sẽ không bao giờ gửi thiệp mời đó cho chàng. Mặt khác, nếu Whitney tha thứ cho chàng, nàng đã tự mình gửi tấm thiệp đó cho chàng.

Giả sử Whitney không muốn nhìn thấy chàng, Giả sử nàng vừa nhìn thấy chàng trong nhà thờ và ngắt xiêu? Một nụ cười buồn bã hiện lên trong mắt Clayton. Whitney có thể quăng bó hoa của nàng vào mặt chàng, nhưng nàng sẽ không bao giờ ngắt xiêu. Không phải cô gái dũng cảm mạnh mẽ của chàng.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Phía sau nhà thờ đông đúc, Elizabeth Ashton đứng với cha cô, quan sát cô phù dâu thứ ba chậm chậm lướt xuống lối đi trải thảm ở giữa nhà thờ, sau đó cô quay sang Whitney, người kế tiếp đi xuống. “Bạn sẽ chiếm mất ngày này của mình,” cô mỉm cười, nhìn những bông hồng vàng và trắng bện quanh mái tóc óng mượt của nàng và chiếc váy phù dâu nhung vàng mềm rũ xuống. “Bạn trông như một cây trường thọ trong mùa xuân.”

Whitney bật cười. “Bạn trông giống một thiên thần, và không phải bạn dám cố bắt đầu một cuộc thi nịnh bợ với mình. Bên cạnh đó, là một cô dâu, lẽ ra bạn phải hồi hộp chứ. Phải thế không, Emily?” Whitney thì thầm và nhìn bạn nàng qua vai, người sẽ theo sau nàng xuống lối đi.

“Mình tin là vậy,” Emily lơ đãng nói. Sáng nay cô đã, thú nhận với Michael rằng Whitney và công tước đã có một rạn nứt ghê gớm (điều chắc chắn là thật) và rằng cô đã mời công tước đến đám cưới với hy vọng đưa họ lại gần nhau. Phản ứng của Michael không có một chút động viên nào. Anh nói với cô rằng cô không nên can thiệp, cô có thể gây ra sự bất công cho cả hai người họ, và vì thế, cuối cùng, họ sẽ đều xem thường cô vì sự can thiệp với ý-định-tốt này.

Bây giờ, Elizabeth cũng dính dáng đến mưu mẹo của Emily. Khi chuẩn bị danh sách khách mời từ ban đầu, ‘Ngài Clayton Westland’ đã ở đó, nhưng trước sự khăng khăng hoang mang của Whitney, Elizabeth đã loại bỏ tên chàng. Ba ngày trước, Emily nói với Elizabeth rằng một sự lãng mạn bí mật đã nảy nở giữa Whitney và Ngài Westland, nhưng cặp đôi này đã cãi cọ (đó cũng là sự thật). Elizabeth đã vui vẻ đồng ý việc gửi cho chàng một thiệp mời bí mật là một cách tuyệt vời để thúc đẩy sự hòa hợp. Tất nhiên, cô vẫn chưa nhận ra rằng, Ngài Westland thực ra là Công tước của Claymore, vì mặc dù những tuần qua cô ở Luân Đôn, cô đã chuyển động trong những vòng tròn rất khác với công tước.

Hôm nay, Emily nguyên rủa kế hoạch của mình là ý kiến tệ nhất mà cô từng có.

“Cô sẽ là người tiếp theo, thưa Cô,” cô hầu gái của Emily nói với Whitney khi cô ta cúi xuống và chỉnh thẳng đuôi váy của Whitney.

Những cô phù dâu khác đã co rúm vì sự khiếp sợ hồi hộp khi phải bước xuống lối đi dài và một mình, nhưng việc đó không hề làm phiền Whitney chút nào. Nàng đã làm việc đó cả tá lần khi ở Paris cho Therese DuVile và những người bạn khác, nhưng hôm nay nàng đặc biệt vui mừng, vì nàng đã đóng một phần rất lớn trong việc mang đến đám cưới này. Với một nụ cười tươi tắn nàng nhận bó hoa hồng màu vàng và trắng từ cô hầu gái. “Elizabeth,” nàng triu mến thì thầm, “Lần tới chúng mình nói chuyện, bạn đã là người có chồng rồi.” Và nàng bước ra xuống lối đi.

Ánh mắt Clayton gắn chặt vào nàng giây phút nàng bước vào tầm nhìn, và hình ảnh của nàng có tác động tàn phá như một tảng đá lớn đập vào ngực chàng. Chưa bao giờ nàng trông xinh đẹp rạng ngời và trầm tĩnh như vậy. Nàng là một ánh trăng sáng tỏ di chuyển xuống lối đi sang ngập ánh nến.

Chàng chỉ đứng cách nàng vài inch khi nàng duyên dáng lướt qua chàng, và chàng cảm thấy như thể mình bị kéo căng ra trong cơn gió mạnh. Mọi cơ bắp trong cơ thể chàng siết chặt lại, căng lên để chịu đựng sự hành hạ được ở gần nàng. Nhưng đó là sự hành hạ mà chàng chào đón, một nỗi đau mà chàng không muốn được giải thoát.

Whitney đi đến nơi đã được chỉ định ở phía trước. Nàng đứng yên lặng trong suốt buổi lễ nhưng khi Elizabeth bắt đầu dịu dàng nhắc lại lời thề, những từ ngữ mang đến một sự nhói buốt cho Whitney mà nàng chưa bao giờ cảm nhận trước đây, và những giọt nước mắt tùy nị đột nhiên chầm chậm rơi xuống. Không cần phải quay đầu hơn một hoặc hai inch, Whitney có thể nhìn thấy một nửa khán giả ở trong nhà thờ, và khi ánh mắt nàng chạm đến những hàng ghế đông đúc, nàng nhận thấy hầu hết những phụ nữ đều đang chầm chầm mắt của họ. Di Anne mỉm cười chào trong im lặng. Whitney xác nhận nó với một cử động đầu tinh tế, cảm thấy một luồng an ủi lớn trước hình ảnh khuôn mặt trấn an của dì nàng.

Khi sự đe dọa của những giọt nước mắt đi qua, và cục nghẹn cảm xúc trong cổ nàng bắt đầu lắng xuống, Whitney để mắt mình lướt trở lại trên những hàng ghế khách mời, qua cha nàng, qua cha mẹ của Margaret Merryton... qua Quý bà Eubank người đang mang một trong những chiếc khăn xếp quái gở của bà... qua một người đàn ông tóc sẫm màu rất cao, người... trái tim Whitney nhảy lên, lỡ một nhịp, sau đó bắt đầu đập điên cuồng khi một cặp mắt xám xuyên thấu nhìn thẳng vào nàng. Sững sờ, nàng nhìn thấy sự hồi tiếc đau đớn khắc trên những đường nét đẹp trai của chàng và sự dịu dàng như nhói trong đôi mắt quyền rũ của chàng. Và sau đó nàng dứt ánh mắt ra khỏi ánh mắt chàng.

Hít không khí vào buồng phổi co thắt của nàng, nàng nhìn phía trước chầm chậm một cách trống rỗng. Chàng đang ở đây! Cuối cùng chàng đã đến gặp nàng, nàng hoang mang nghĩ. Chàng không thể đến đây để tham dự đám cưới bởi vì chàng đã không được mời. Chàng đang ở đây! Ở đây, nhìn nàng theo cách chàng chưa bao giờ, chưa từng nhìn nàng trước đây - như thể chàng đang dâng tặng chính chàng cho nàng! Đứng rất thẳng và rất cao, chàng đang khiêm nhường dâng tặng chính chàng cho nàng. Nàng biết điều ấy, nàng có thể cảm thấy điều ấy.

Whitney muốn hét lên, xuống quỳ xuống và khóc, để làm chàng đau như chàng đã làm đau nàng. Giận dữ, tủi nhục và hoang mang không chắc chắn tất cả và đụng vào nhau. Đây là cơ hội của nàng để trả thù nàng, nàng kích động nghĩ, để cho chàng thấy với một cái liếc nhìn khinh bỉ duy nhất rằng nàng khinh miệt chàng. Nàng có lẽ không bao giờ có cơ hội khác. Chàng đã không thử gặp nàng trước đây, và chàng sẽ bỏ đi sau hôn lễ; chàng không thể tham dự tiệc chiêu đãi mà không có thiệp mời. Emily nói chàng không thể tiếp cận nàng mà không có một vài dấu hiệu từ nàng, và bây giờ chàng đang hồi nàng tín hiệu đó.

Ôi Chúa ơi! Chàng đang im lặng cầu xin sự tha thứ của nàng, đứng đó và dâng tặng chính chàng cho nàng. Nếu câu trả lời của nàng là không, chàng sẽ

bước ra khỏi nhà thờ này khi hôn lễ kết thúc. Và ra khỏi cuộc đời nàng.

Whitney nhắm mắt trong sự dần vật lờng lự, không quan tâm rằng Clayton nhìn thấy nàng đang làm gì và biết được cuộc đấu tranh dữ dội trong nàng. Chàng đã lạm dụng cơ thể nàng và tàn phá tâm hồn nàng, và chàng biết điều đó. Lòng kiêu hãnh đòi hỏi nàng nhìn vào chàng và cho chàng thấy rằng nàng chỉ cảm thấy sự khinh bỉ dành cho chàng. Nhưng trái tim nàng gào thét không để chàng bước ra khỏi nhà thờ.

“Đừng khóc, em yêu,” chàng thì thầm với nàng trong ký ức. “Xin đừng khóc thêm nữa.”

Whitney không thể thờ được; nàng không thể cử động. “Hãy giúp tôi!” nàng cầu xin ai đó. “Làm ơn, làm ơn, giúp tôi!” Và sau đó nàng nhận ra rằng ‘ai đó’ mà nàng đang cầu xin chính là Clayton. Và nàng yêu chàng.

Giây phút Whitney động đây, Clayton biết rằng nàng sẽ đôi mắt với chàng, rằng câu trả lời của chàng sẽ ở đó. Những khớp ngón tay chàng trắng bệnh khi chàng siết chặt thành ghế trước mặt để chống đỡ cho chính mình. Đôi mắt nàng ngược lên về phía chàng và sự nhân nhượng dịu dàng sâu đôi mắt xanh lục tan chảy đó gần như làm đầu gối chàng bủn rủn. Chàng muốn chìm sâu vào đôi mắt nàng, kéo nàng vào vòng tay run rẩy chàng, đưa nàng ra khỏi nhà thờ và cầu xin nàng nói thành lời ba từ nàng vừa nói trong im lặng.

Mọi người đổ ào xuống lối đi phía sau đám rước dâu, hôn hờ xô đẩy và chen lấn một vị trí trên những bậc thềm rộng đông đúc bên ngoài. Clayton là người cuối cùng đi ra. Chàng chậm chậm sải bước bên dưới trần nhà mái vòm cao, bước chân chàng vang vọng lại trong tai chàng như không thật. Bên ngoài cánh cửa khổng lồ của nhà thờ, chàng dừng lại để quan sát Whitney đang mỉm cười và gật gù, mái tóc nàng tỏa sáng trong ánh nắng chiều muộn. Chàng ngập ngừng, biết rằng nếu chàng đi đến chỗ nàng bây giờ, họ không thể trao đổi gì hơn là một vài từ, nhưng chàng không thể buộc mình đợi đến tiệc chiêu đãi. Gặp những ánh mắt ít nhất có thể để tránh bị ngăn trở với những ‘người hàng xóm’ cũ của chàng, chàng bước vào đám đông, tiến thẳng về phía Whitney cho đến khi chàng chỉ đứng cách lưng nàng một inch.

Whitney ngay lập tức cảm thấy sự hiện diện của chàng như thể đó là một lực hút hữu hình, mạnh mẽ và cuốn hút. Nàng thậm chí nhận ra mùi hương nước hoa cologne thoang thoảng của chàng. Nhưng nàng gần như không nhận ra giọng nói của chàng; nó thô ráp vì cảm xúc, một tiếng thì thầm khàn khàn, nhức nhối. “Cô Stone - ta tôn sùng nàng.”

Sự ngọt ngào choáng váng không những lời nói đó gây ra một cơn rung động lan lên xương sống Whitney, một phản ứng không thoát khỏi nhận biết của Clayton. Chàng thấy nàng cứng người lại, và trong một giây lạnh buốt chàng nghĩ chàng chỉ tưởng tượng về những gì họ đã trải qua cùng nhau trong nhà thờ, nhưng sau đó nàng lùi một bước hầu như không nhận thấy. Rất nhẹ nhàng, chàng cảm thấy nàng nghiêng vào chàng. Hơi thở chàng đông cứng trước cảm giác tuyệt vời của cơ thể nàng áp vào chàng. Chàng thả tay đến eo nàng, dịu dàng trượt ra phía trước nàng, kéo nàng vào gần hơn và sát hơn với chàng. Và nàng không hề phản kháng.... Mà im lặng đứng yên trong vòng ôm của chàng. Tâm trí Clayton bay đến người mục sư trong nhà thờ. Nếu chàng dẫn Whitney vào trong bây giờ, nàng có đứng bên cạnh chàng như bông hoa nhà kính lộng lẫy và nhắc lại những lời nói giống như Elizabeth đã nói hay không? Chàng có cần một giấy phép đặc biệt cho kết hôn hay không?

Với một nỗ lực siêu phàm, chàng gạt ý nghĩ cưới nàng bây giờ, hôm nay, ra khỏi đầu. Whitney sẽ là một cô dâu lộng lẫy tuyệt vời và chàng sẽ không cố gắng cướp đoạt ngày rạng rỡ đó của nàng - chàng đã chiếm đoạt của nàng quá nhiều!

Emily quay sang Whitney mà dường như không chú ý đến rằng Clayton đang đứng cực kỳ gần với bạn cô, với hai tay vòng quanh eo nàng. “Ho đang ra hiệu cho chúng ta đi bây giờ,” cô nói.

Whitney gật đầu nhưng Clayton cảm thấy sự lờng lự rời khỏi chàng của nàng và chàng phải dìm thôi thúc siết chặt hai tay lại xuống. Cuối cùng, nàng bước đi, và không về liếc nhìn lại, nàng nhanh chóng tan vào nhóm phụ dâu.

Emily ngập ngừng trước khi trèo lên cỗ xe tiếp theo Whitney. Quay lại, cô tìm kiếm công tước và thấy đôi mắt xám khó hiểu của công tước chiếu thẳng vào mình. Nàng mỉm cười với vẻ e thẹn không chắc chắn. Chàng đáp lại cử chỉ chào hỏi của cô với một cái cúi chào sâu trang trọng, sau đó chàng cười toe toét với cô, một nụ cười rộng mở có sức tàn phá chứa đầy lòng biết ơn như trẻ con.

“Chàng ở đây!” Whitney buột miệng, vặn người lại trong cỗ xe, ánh mắt nàng gắt chặt vào hình ảnh xa xa của Clayton vẫn đang đứng trên những bậc thềm của nhà thờ, quan sát chiếc xe của nhà Archibald lao vào đám đông. “Bạn có thấy chàng không?”

Nụ cười run run trên môi Emily. “Tất nhiên mình có thấy. Đức ngài đứng ngay sau lưng bạn với cánh tay vòng quanh eo bạn.”

“Xin đừng ghét chàng vì những gì chàng đã làm,” Whitney thì thầm. “Mình không thể chịu được nếu bạn ghét chàng. Emily, mình yêu chàng rất nhiều.”

“Mình biết,” Emily dịu dàng nói.

*****

Clayton dõi theo cỗ xe của nàng cho đến khi nó biến mất khỏi tầm nhìn, trái tim chàng căng ra như muốn nổ tung. Chàng biết tại sao Whitney không hề quay mặt lại với chàng. Đó cũng là lý do vừa rồi chàng chưa nói với nàng rằng chàng yêu nàng. Không ai trong họ muốn bắt đầu lại trong khi bị bao vây bởi một nhóm những người lạ.

Mặc dù vậy vài người khách không lạ chút nào, cuối cùng Clayton nhận ra khi liếc nhìn xung quanh. Có rất nhiều người ở đây mà chàng biết là sống ở Luân Đôn. Cùng một lúc chàng nhận ra rằng những tiếng rầm rì trong đám đông đang tăng lên như một cơn sốt cao. Chàng bước xuống những bậc thềm, lướt qua những người phụ nữ bắt đầu nhún chào chàng và những người đàn ông đang lăm bầm đầy kính trọng, “Đức ngài...”

Clayton dừng lại giữa đường, nhìn chằm chằm vào cỗ xe của chàng vừa nhanh nhẹn dừng lại. Cỗ xe! Quá dễ tâm lo lắng với việc gặp Whitney lần nữa,

chàng đã quên nói với McRea sử dụng cỗ xe đen tuyền chàng đã mua để sử dụng như ‘một hàng xóm’ của Whitney.

Clayton quay lại đối diện với những người hàng xóm cũ đang há hốc miệng, những người đã biết chàng như là ‘Ngài Westland.’ Chàng rầu rĩ nhìn họ với một nụ cười yếu ớt tỏ vẻ xin lỗi gương gao vì sự dối gạt của chàng.

*****

Whitney đã sắp xếp để dành thời gian giữa hôn lễ và tiệc chiêu đãi với di nàng ở nhà Archibald để nàng có thể nói với di nàng về sự bất hòa vĩnh viễn giữa Clayton và nàng. Nàng đã sợ chết khiếp cuộc gặp mặt này trong nhiều tuần, nhưng bây giờ nàng gần như không thể đợi để gặp di mình.

“Cháu có thể tỏa sáng!” Di Anne mỉm cười, đi vào phòng khách và ôm chặt Whitney. Bà cời găng tay và kéo Whitney xuống chiếc ghế xô pha bên cạnh bà. “Thật đấy, cháu yêu,” bà nói với vẻ nghiêm nghị cười cợt, “Di bắt đầu tự hỏi liệu hai người có thể dứt mắt ra khỏi nhau trong nhà thờ đó hay không.”

Whitney cười rạn rở. “Cháu không thể giấu gì khỏi di nhỉ?”

“Cháu yêu, cháu không thể giấu được ai. Một nửa số người ở đó đã ngهن cổ lên để quan sát hai người ở bên ngoài, sau hôn lễ.” Whitney trông thật khiếp đảm khiến di nàng phá lên cười. “Và cháu có lẽ cũng biết rằng ít nhất có đến 2 tá người ở Luân Đôn ở đám cưới nhận ra công tước. Đám đông bắt đầu rỉ rầm tên ngài ấy từ giây phút ngài ấy bước vào nhà thờ. Đến lúc đi đi, mọi người đều biết ngài ấy là ai, bao gồm cả những người hàng xóm ở nhà của cháu. Di e rằng ‘Ngài Westland’ đã bị gỡ mặt nạ rồi.”

Whitney nghe điều đó với niềm kiêu hãnh bùng nổ trong lòng. Nàng muốn mọi người biết chàng là ai, và nàng muốn tất cả bọn họ biết nàng đã đính hôn với chàng. Nàng muốn hét lên điều đó với cả thế giới.

Họ trò chuyện vui vẻ trong tiếng rười rềng hồ trước khi Whitney nhớ ra hỏi về Chú Edward.

“Chú ấy đang ở Tây Ban Nha,” di nàng nói với một nụ cười chịu đựng. “Hai lá thư của chú ấy cũng không có thông tin gì như của thư cháu, nhưng di hiểu được rằng có vài sự biến động xảy ra ở đó, và chú ấy được vội vàng và bí mật cử đến đó để xoa dịu vấn đề trước khi không kiểm soát được. Chú ấy hứa sẽ ở đây trong 6 tuần nữa. Rõ ràng là không lá thư nào của di đến được với chú ấy.”

Sau một lúc, bà nói, “Cháu có buồn nếu di không tham dự tiệc chiêu đãi tối nay không? Di chỉ đến dự đám cưới vì cháu không bao giờ đề cập đến Claymore trong những lá thư, và di muốn đích thân nhìn thấy hai người đã tiến triển đến đâu rồi. Vì rõ ràng hai người đều trong tình trạng hòa hợp hoàn hảo, di muốn khởi hành về Lincolnshire ngay. Người cháu họ của di là một tạo vật ngọt ngào yếu đuối, và cô ấy trở nên khá phụ thuộc vào sự đồng hành của di. Ngay khi cháu và đức ngài quyết định không để Luân Đôn ở trong mong đợi và tuyên bố lễ đính hôn của hai người, di sẽ trở lại và chúng ta có thể bắt đầu chuẩn bị đám cưới của cháu.”

Ngày trôi qua quá nhanh khiến Whitney khó có thể tin rằng đã đến lúc ôm tạm biệt di nàng. “Nhân tiện,” Di Anne nán ná ở cửa chính và nói. “Cha cháu mang cho cháu thêm hai va li quần áo. Di đã bảo mang nó lên tầng và Clarissa đang chờ chúng. À - và cha cháu nói có vài bức thư cho cháu nữa.”

Whitney chạy vút lên cầu thang và thả người xuống một chiếc ghế ở bàn trang điểm. Trong khi Clarissa nhún nhit với những bông hồng trên tóc nàng, Whitney khấp khểnh tưởng tượng sự đoàn tụ của nàng và Clayton ngày mai. Chàng sẽ đến gặp nàng sớm, tất nhiên, và họ... Nàng chú ý đến gói giấy dày ngả vào chiếc gương. Nàng nhặt nó lên và mở ra, mở màng rút ra một vài giấy tờ trông-có-vẻ-trang-trọng. Trong cái liếc qua đầu tiên, chúng chứa rất nhiều những: ‘bên thứ nhất’ và ‘bên thứ hai’, ‘xét rằng’ và ‘vì thế’ khiến Whitney nghĩ cái gói này chắc phải gửi cho Ngài Archibald và đặt nhầm vào phòng nàng. Nàng dờ lướt đến trang cuối và một chữ ký nhảy ra trước mặt nàng: Clayton Robert Westmoreland, Công tước thứ 9 của Claymore. Cho Clarissa lui, nàng từ từ đọc những giấy tờ đó.

Chúng diễn giải trong những điều khoản pháp lý lạnh lùng rằng nàng không còn đính hôn với Công tước Claymore nữa, rằng theo đây thì lời cầu hôn của chàng đã rút lại, và rằng những ‘tiền bạc, châu báu, những khoản tiền khác, vv...,’ gia đình Stone đã nhận từ công tước sẽ được họ giữ lại và được xem như là quà tặng.

Bàn tay Whitney run lẩy bẩy khi nàng dờ tờ giấy viết bằng chữ viết tay của Clayton đi kèm với những giấy tờ khác: “Xin hãy chấp nhận lời chúc phúc chân thành của ta và chuyển chúng cho Paul. Tờ ngân phiếu kèm theo với ý như là một món quà.” Một ngân phiếu £10,000 trượt từ những ngón tay tê cóng của Whitney xuống sàn nhà trong khi con buồn nôn ứ lên trong cổ họng nàng. Clayton đã sử dụng nàng để thỏa mãn sự trả thù và nhục dục của anh ta. Bây giờ anh ta đang thanh toán cho nàng với một tờ ngân phiếu rộng rãi như thể nàng là một gái điếm tầm thường hoặc một trong những nhân tình của anh ta, và gợi ý rằng nàng trao cơ thể nheo bần của nàng để kết hôn với Paul. “Ôi lạy Chúa!” Whitney thì thầm. “Ôi lạy Chúa!”

Emily gõ vào cửa phòng và hỏi nàng đã sẵn sàng để đi chưa.

“Minh sẽ xuống trong vài phút,” Whitney nói với ra bằng giọng khản đặc. “Emily,” nàng thêm vào, kéo âm thanh qua cơn đau quặn thắt trong ngực nàng. “Bạn - bạn có biết làm thế nào mà công tước đến dự đám cưới không? Ý mình là, rốt cuộc thì Elizabeth có mới ngài ấy không?”

Emily nghe vừa hối lỗi vừa vui vẻ. “Có. Và bây giờ bạn không vui vì bạn ấy làm như thế à?”

Căn phòng quay cuồng và nghiêng ngả. Whitney chuẩn bị nhảy ra khỏi ghế, nghĩ rằng nàng sắp phát ốm, nhưng đôi chân nàng từ chối chuyển động. Nuốt thêm một hơi không khí dài đứt đoạn, nàng ở nguyên chỗ đang ở. Con chấn động lộn nhào từ từ ổn định lại, để lại một cơn đau nhức nhối dờ dẩn ngày càng nặng thêm với mỗi phút trôi qua.

Clayton không đến hôn lễ để gặp nàng, anh ta đã được mời! Whitney nhận ra với luồng túi hồ mù quáng khiến nàng ngهن thở. Vì lá thư và những giấy tờ ghi ngày tháng vài tuần trước, anh ta tất nhiên nghĩ rằng cho đến hôm nay nàng đã biết về chúng, khi nàng nhìn thấy anh ta. Tiếng cười kích động hoang

dại trào lên trong nàng. Anh ta đã đơn giản tham dự đám cưới - và sẽ hài lòng làm sao khi nàng đã mỉm cười say đắm với anh ta!

Nàng không chỉ mỉm cười với anh ta, Whitney nhớ lại với một con giận xấu hổ mới - nàng đã ngã người vào anh ta! Nàng đã để anh ta vòng tay quanh nàng và ôm nàng! Và tên phóng đảng ngạo mạn tự phụ đề hèn đó có thể nghĩ nàng đang mời mọc anh ta sử dụng cơ thể nàng lần nữa! Anh ta có thể đã định đưa nàng về nhà sau tiệc cưới nếu xét đến cách nàng đã hành động, anh ta sẽ tự tin rằng nàng sẵn lòng đi cùng.

Bữa tiệc chiều dài. Whitney áp mặt vào bàn tay và rên thành tiếng. Clayton sẽ có mặt ở bữa tiệc. Nàng sẽ phải đối mặt với anh ta ở đó.

Khi nàng gặp Emily và chồng cô ở tầng dưới, Whitney hơi nhột nhạt và vẫn còn chút nghi ngại trong đôi mắt nàng, nhưng đầu nàng ngẩng cao và chiếc cảm thanh tú của nàng bùng binh cứng lại. Về ngoài nàng rất trấn tĩnh và bình thản - nhưng đó là sự bình thản chết người đi trước một con báo đang thu gom sức lực để chuẩn bị tấn công.

Điều đầu tiên nàng làm khi đến ngôi nhà to lớn của ông bà nội Elizabeth là nở một nụ cười đẹp nhất với hai anh chàng phù rể đẹp trai. Clayton đã buộc tội nàng từng cố gắng thu thập càng nhiều những người tán tỉnh nịnh bợ mà nàng có thể giữ quanh váy nàng càng tốt, và để khởi đầu, đó chính xác là điều nàng định làm.

Khi nàng đứng giữa hai phù rể ở hàng đón khách, nàng nói chuyện với mỗi người khách khi họ đi qua - nhưng nếu khách mời vô tình là một anh chàng độc thân, Whitney khoác lên diện mạo sống động cuốn hút nhất của nàng. Trong vòng 15 phút, nàng đã gây ra một sự tắc nghẽn, và nàng được bao quanh bởi 6 quý ông, tất cả đều giành sự chú ý của nàng. Chỉ một lần sự điềm tĩnh của nàng dao động, là khi Paul cúi xuống tay nàng. Nụ cười rạng rỡ của nàng nhạt đi với vẻ không chắc chắn khi nàng nhìn vào khuôn mặt đẹp trai của anh, nhưng anh trông thật ngại ngùng và hối lỗi khiến nàng ngay lập tức quyết định bỏ sung anh vào đoàn tùy tùng của mình. Siết chặt ngón tay thêm một chút trên tay anh, nàng kéo Paul vào trong đám những anh chàng bao quanh nàng.

Bây giờ nàng đã được trợ lực, bao quanh. Cách ly khỏi Clayton. Lúc này, đây là sự giúp sức nàng cần.

Clayton đến khi hàng đón khách vừa giải tán. Chàng ngừng lại ở ngưỡng cửa, khung người cao lớn uy nghi của chàng trong bộ lễ phục màu đen với áo ghi lê thanh lịch. Whitney quan sát thấy ánh mắt chàng lướt qua những khách mời, sau đó dừng lại ngay khi nó gặp nàng. Một màu hồng đào lan ra trên gò má cao của nàng khi nàng chuyển ánh mắt từ Clayton sang những anh chàng xung quanh. “Chúng ta đã khá là xao nhãng với cô dâu rồi,” nàng đùa với một nụ cười quyến rũ, và không hề nhìn lại nàng dẫn đoàn người tháp tùng đi về phía Elizabeth.

Clayton chắc chắn rằng nàng đã nhìn thấy chàng, và mắt chàng tối đi vì ngạc nhiên và bối rối khi nhìn nàng bước đi. Sau một phút, chàng nhận ra rằng Whitney có nhiệm vụ với cô dâu, và chàng cảm thấy tốt hơn một chút, nhưng khi chàng quan sát nàng cười nói vui vẻ với những tên đàn ông theo đuôi nàng, không, chết tiệt, cợt nhả với họ, lòng kiên nhẫn của chàng bắt đầu bị bào mòn.

Người hầu xuất hiện bên cạnh chàng mang theo một chiếc khay, và Clayton lấy một ly sâm banh, ánh mắt khao khát của chàng dõi theo Whitney. Nàng biết là chàng đang ở đây, và rõ ràng nàng đang đợi thời điểm phù hợp để tiếp cận chàng. Chàng nhướn mày muốn chạm vào nàng, khao khát được nghe tiếng nói mềm mại như nhạc của nàng, hai giờ qua chàng đã gần như ngơ ngẩn chỉ nghĩ đến việc được ở gần nàng một lần nữa.

Bữa tối đã được tuyên bố, nhưng Clayton nán nã lại, hy vọng Whitney sẽ đến với chàng trước khi đi vào bữa tiệc. “A - Claymore! Thật vui được gặp cậu lần nữa,” một giọng nam hóm hờ vang lên bên cạnh chàng.

Clayton thoáng liếc về người đàn ông thấp bé lớn tuổi bên cạnh chàng, và nhận ra ông là Ngài Anthony, một người bạn cũ của cha chàng.

“Người mẹ đáng yêu của cậu khỏe không?” Ngài Anthony hỏi trong khi uống sâm panh.

Clayton nhìn Whitney bước vào phòng tiệc; nàng sẽ không đi đến với chàng. “Bà ấy khỏe,” chàng lơ đãng trả lời. “Còn mẹ ngài?”

“Ta nghĩ bà ấy vẫn thế,” Ngài Anthony trả lời. “Bà ấy đã chết được 30 năm rồi.”

“Tốt,” Clayton nói. “Rất vui khi nghe thế.” Chàng đặt ly xuống và bước đến chỗ ngồi dành cho chàng trong một bàn tiệc.

Đúng với tinh thần của một bà mối, Elizabeth đã tính toán để xếp Clayton vào bàn đối diện với bàn tiệc của cô dâu, trực tiếp đối diện với Whitney. Clayton ăn rất ít, và chàng cũng không thể cảm nhận những gì chàng ăn. Chàng quá bận rộn với cô gái trẻ xinh đẹp khó hiểu nắm giữ trái tim chàng, nhưng lại dường như e ngại, hoặc không tự nguyện đón nhận ánh mắt chàng. Chàng quan sát nàng trò chuyện vui vẻ với hai phù rể hai bên, khéo léo điều khiển họ, và sự ghen tuông sôi sục trong mạch máu chàng.

Để thêm vào sự tức tối đang tăng lên của chàng, chàng ngồi giữa hai quý bà đã phát hiện ra tước hiệu của chàng và ngay lập tức quyết định chàng là một người chồng triển vọng cho những đứa con gái chưa kết hôn của họ. “Marie của tôi có thể chơi piano như một thiên thần,” một bà mẹ nói. “Ngài phải đến dự một trong những buổi hòa nhạc của chúng tôi, thưa đức ngài.”

“Charlotte của tôi hát như một chú chim!” người mẹ khác ngay lập tức giành đua.

“Tôi điếc đặc,” Clayton kéo dài giọng trả lời mà mắt không hề rời khỏi Whitney.

Sau một thời gian dài như vô tận, những khách mời tụ tập lại trong phòng khiêu vũ. Peter dẫn Elizabeth ra trung tâm phòng và họ nhảy cùng nhau, hai thân hình xinh đẹp của họ chuyển động trong sự hòa hợp hoàn hảo với nhau, sau đó những phù rể đẹp trai nhảy cùng nhau để tham gia cùng cặp đôi mới cưới. Khi điệu khiêu vũ theo yêu cầu đầu tiên kết thúc, Clayton đợi Whitney đến với chàng. Thay vào đó, nàng chuyển sang vòng tay của một phù rể khác, và một người khác, mỉm cười vào mắt họ theo cách khiến Clayton muốn vặn cổ nàng!

Nàng đang nhảy điệu thứ tư với Paul Sevarin, khi rốt cuộc Clayton nhận ra rằng Whitney đang đợi chàng đến với nàng, và chàng chết sững người với sự ngu ngốc của chính mình. Nàng đã bước bước đầu tiên đến một sự giảng hòa ở nhà thờ, và tất nhiên nàng mong đợi chàng sẽ bước bước tiếp theo. Ngay khi điệu nhảy kết thúc, Clayton bước thẳng đến chỗ nàng, “Thật vui gặp lại anh, Sevarin,” chàng nói dối một cách lịch sự khi chàng cương quyết đặt bàn tay Whitney lên cánh tay chàng. “Tôi tin rằng điệu nhảy tiếp theo là của tôi,” chàng thêm vào, ôm những ngón tay dài của nàng trong tay chàng và kéo Whitney về phía sàn nhảy.

Mặc dù nàng không phản đối, nhưng Clayton hơi giật thột bởi nụ cười nhả nhận nhưng bàng quan nàng trao cho chàng khi nàng quay vào vòng tay chàng cho một điệu van.

Nàng gầy hơn trước, và Clayton kéo nàng vào gần chàng hơn đây về che chở. Là lỗi của chàng khi nàng bị sụt cân. “Nàng có vui không?” chàng hỏi, giọng chàng xa lạ với nàng bởi về âu yếm và có lỗi trong đó.

Whitney rạng rỡ gật đầu. Nàng gật đầu bởi vì nàng không thể tin vào giọng nói của nàng. Từ giây phút chàng bước vào căn nhà này, giác quan của nàng đã gào thét nhận ra sự hiện diện của chàng. Nàng cảm thấy như nàng đang chết ở bên trong, chầm chầm và đau đớn đến nghẹn thở. Chàng đã đánh cắp trình tiết của nàng và lạnh lùng rút lại lời cầu hôn, thân nhiên gợi ý rằng nàng kết hôn với Paul và ném tiền vào mặt nàng để xoa dịu nàng. Và ngay cả vậy, tất cả những gì nàng có thể làm là không sụp xuống dưới chân chàng, xin chàng nói với nàng tại sao, van nài chàng muốn nàng lần nữa. Chỉ có một thứ giữ nàng im lặng và đứng thẳng: lòng tự trọng, lòng tự trọng kiên cường, can đảm đã bị xúc phạm và sỉ nhục. Mặt nàng đau nhức vì nỗ lực để mỉm cười, nhưng nàng đã mỉm cười cả buổi tối, và nàng sẽ tiếp tục duy trì nó cho đến khi Clayton bước ra khỏi phòng. Và sau đó nàng sẽ chết.

Lần đầu tiên kể từ khi chàng gặp nàng, Clayton không biết phải nói gì với nàng. Chàng cảm thấy như chàng đang ở trong giấc mơ, và chàng không dám nói vì sợ nói điều gì sai và phá vỡ điều kỳ diệu này. Chàng nghĩ đến việc xin lỗi vì đã cưỡng đoạt nàng, nhưng xét đến tội lỗi mà chàng đã phạm phải với nàng, một lời xin lỗi là không xứng đáng đến mức lỗi bịch. Điều chàng thực sự muốn nói là, “Kết hôn với ta ngày mai nhé,” nhưng đã cướp đoạt đêm tân hôn của nàng, chàng cương quyết quyết tâm rằng nàng sẽ có một đám cưới ngoạn mục, hoàn chỉnh với tất cả sự trắng lẹ và lễ phục, với tất cả sự phô trương long lẫy và nghi thức mà nàng có quyền hưởng thụ là một cô dâu của công tước.

Bởi vì chàng không thể cầu xin sự tha thứ của nàng, hoặc hỏi nàng kết hôn với chàng ngay lập tức, chàng quyết định nói điều duy nhất quan trọng với chàng. Nhìn xuống mái đầu nghiêng nghiêng của nàng, chàng nói những từ mà chàng chưa bao giờ nói với phụ nữ nào khác. Rất bình thản và rất dịu dàng, chàng nói, “Ta yêu nàng.”

Chàng cảm thấy tác động cảm xúc của lời nói đó lên nàng bởi vì nàng cứng người trong vòng tay chàng, nhưng khi nàng ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, về cười cợt trong biểu hiện của nàng gần như khiến chàng vấp chân.

“Tôi không ngạc nhiên chút nào khi nghe điều đó,” nàng hóm hờ chế giễu. “Tôi dường như đang ở trong cuộc ganh đua trong dịp này - đặc biệt nói những anh chàng cao ráo.” Nàng nghiêng đầu sang một bên, như thể suy tư về lý do hợp lý cho một điều như vậy. “Tôi tin rằng đó có thể bởi vì trong phái nữ tôi khá cao. Chắc phải khá là kỳ cục cho một người đàn ông cao cứ phải mãi mãi nghiêng xuống, cố gắng nói chuyện với những cô nàng bé nhỏ. Hoặc,” nàng vui vẻ thêm vào, “nó có thể bởi vì tôi có một bộ răng rất đẹp. Tôi đặc biệt chăm sóc chúng và-”

“Đừng!” Clayton ra lệnh, cố gắng dừng những lời cười đùa của nàng.

“Tôi sẽ không bao giờ chải răng nữa,” Whitney đồng ý với vẻ nghiêm trọng giả bộ.

Clayton nhìn xuống khuôn mặt trắng hồng cuốn hút của nàng và tự hỏi điều quái quỷ gì khi chàng bắt đầu nói về tình yêu và kết thúc với một cuộc thảo luận ngớ ngẩn về vệ sinh cá nhân. Nếu cảm xúc của chàng không xáo trộn như vậy, nếu chàng không cố gắng đến tuyệt vọng để giải quyết đúng đắn mọi chuyện giữa họ, chàng sẽ nhận thấy rằng đôi mắt quá sáng của nàng đang lấp lánh với những giọt nước mắt kiềm chế, chứ không phải tiếng cười, và rằng những cơ ở cổ họng nàng đang giật giật ngất ngưởng. Nhưng chàng đang rối bời, vì thế chàng không nhận ra. “Elizabeth là một cô dâu xinh đẹp,” chàng nói, cố gắng hướng cuộc nói chuyện của họ quanh đám cưới.

Whitney cười. “Tất cả cô dâu đều xinh đẹp. Nó được ra lệnh như vậy nhiều thế kỷ trước - bởi một công tước, không nghi ngờ gì - rằng tất cả các cô dâu phải xinh đẹp. Và đó mặt.”

“Nàng sẽ đỏ mặt chứ?” chàng âu yếm hỏi.

“Tất nhiên là không,” nàng nói, cố gắng mỉm cười cho dù giọng nói trở nên nghèn nghẹn. “Tôi không còn gì để phải đỏ mặt nữa. Tôi cũng không ngại điều đó, ngại biết đấy, bởi vì tôi luôn che giấu một sự coi thường bí mật đối với những người phụ nữ cứ đỏ mặt và ngất xỉu trước những kích động nhỏ nhất.”

Sự bối rối tức giận của Clayton hạ giọng chàng thành một tiếng thì thầm căng thẳng. “Có chuyện gì thế? Nàng không như thế này khi nàng ở trong vòng tay ta lúc ở ngoài nhà thờ-”

Đôi mắt xanh ngọc của Whitney mở lớn với vẻ kinh ngạc rõ ràng. “Là ngài sao?”

Phớt lờ sự tò mò rộng rãi mà họ đang tạo ra giữa những khách mời, Clayton giật mạnh nàng vào ngực chàng. “Thế nàng nghĩ là tên quái quỷ nào?”

Whitney cảm thấy trái tim nàng đang vỡ ra. “Thực ra, tôi không thể hoàn toàn chắc chắn là ai. Đó có thể là...” Nàng nghiêng đầu về phía hai phù rể luôn ở bên cạnh nàng cả đêm. “John Clifford hay Ngài Gilmore. Họ nói họ ‘say mê’ tôi. Hoặc đó có lẽ là Paul. Anh ấy ‘say mê’ tôi. Hoặc có thể là Nicki, anh ấy-”

Với một chuyển động nhanh, Clayton xoay nàng khỏi sàn nhảy và đẩy nàng ra. Chàng nhìn xuống nàng với vẻ khinh bỉ lạnh lùng tàn nhẫn, giọng chàng

trầm trầm đầy nguy hiểm, rít lên với giận dữ. “Ta nghĩ nàng là một phụ nữ với một trái tim, nhưng nàng không là gì cả mà chỉ là một kẻ phù phiếm tầm thường!”

Whitney ngẩng cao đầu với vẻ hài hước kiêu kỳ. “Tôi khó có thể nói tôi tầm thường; rốt cuộc, tôi đã lừa được 100,000 bảng từ ngài, và ngay cả vậy, tất cả tôi phải làm là mỉm cười, và ngài vẫn leo đèo lao thẳng đến, giống như hôm nay ngài đã làm. Chúng ta không ai tầm thường cả, đức ngài,” nàng chế giễu. “Tôi là một kẻ phù phiếm tầm thường thành công và ngài là một kẻ ngốc siêu phàm.”

Trong khoảng khắc một giây, Whitney nghĩ chàng sẽ đánh nàng. Thay vào đó chàng quay gót và quảy quả bước đi. Nàng nhìn chàng lao qua những vị khách đang nhìn chăm chăm, qua những người đẩy tó ở ngưỡng cửa và biết rằng chàng vừa mới rời khỏi cuộc đời nàng vĩnh viễn. Kim lại những giọt nước mắt trào lên, nàng tìm kiếm Emily trong đám đông. “Emily,” nàng triệu triệu nói, giữ mặt mình cúi xuống, “giải thích với Elizabeth rằng mình - mình cảm thấy ốm khủng khiếp. Mình sẽ - sẽ bảo người đánh xe quay lại ngay khi anh ta đưa mình về đến nhà.

“Mình sẽ đi với bạn,” Emily nói nhanh.

“Không, mình thích ở một mình hơn. Mình phải ở một mình.”

Đêm khuya hôm đó Emily và Michael cùng đứng lại bên ngoài cửa phòng Whitney, lắng nghe những tiếng nức nở xé lòng đang được trút vào gối. “Hãy để cô ấy như vậy,” Michael thông cảm khuyên nhủ. “Cô ấy sẽ khóc hết nước mắt thì thôi.”

Tuy nhiên, khi Whitney không xuất hiện ở bữa ăn sáng hôm sau, Emily đi lên phòng nàng và thấy nàng ngồi trên giường, đầu gối kéo lên ngực như nàng đang cố gắng cuộn lại thành một con kén. Nàng trông nhợt nhạt và mong manh nhưng khi nhìn thấy Emily, nàng cố gắng nở được một nụ cười yếu ớt. “Bạn cảm thấy như thế nào?” Emily dịu dàng hỏi.

“Hôm nay mình - mình cảm thấy tốt hơn rồi.”

“Whitney, điều gì xảy ra tối hôm-”

“Đừng,” Whitney khẩn thiết nài nỉ. “Xin đừng.” Khi Emily gật đầu, sự căng thẳng trên mặt Whitney tan đi thành sự biết ơn khi nàng thả lỏng trên gối. “Mình đã quyết định hưởng thụ những ngày còn lại ở Luân Đôn. Bạn không phải đối nếu thỉnh thoảng mình có người đến thăm chứ?”

“Tất nhiên là không. Thực ra, Ngài Gilmore và những phù rể khác đang ở ngay dưới tầng, hy vọng được gặp bạn.” Mặc dù vẻ vui vẻ rõ ràng của Emily, giọng cô ngập ngừng và cô ngồi xuống bên cạnh Whitney, vòng tay quanh nàng. “Michael và mình đều muốn bạn ở lại với mình cho đến khi nào bạn muốn. Anh ấy hiểu rằng bạn còn giống một người chị em với mình hơn là một người bạn.”

Whitney ôm chặt lấy cô và cố gắng cười. “Chị em hay tranh cãi kinh khủng. Bạn bè tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Hôm đó là ngày bắt đầu của một tháng những hoạt động xã hội tới tấp đến với Whitney. Với lòng can đảm và quyết tâm, nàng cố tình để khiến mình quá bận rộn để có thời gian suy nghĩ. Hằng đêm nàng lên giường sau khi đã mệt nhoài và ngủ cho đến lúc phải chuẩn bị cho những cuộc hẹn của ngày hôm sau. Nicki là người thấp tùng yêu thích và thường xuyên nhất của nàng, nhưng hai anh chàng phù rể và những quý ông độc thân khác mà nàng đã gặp gỡ ở nhà Emily cũng thường xuyên quần quanh bên nàng. Với Emily thường đóng vai trò là người đi kèm, nàng được đưa đến các bữa tiệc đông vui, các buổi hòa nhạc, nhạc kịch, nhà hát và các buổi khiêu vũ. Và nàng gặp gỡ với nhiều quý ông khác ở những nơi như vậy, nhưng người sau đó có thể đoán trước là sẽ xuất hiện ở nhà Archibald để mời nàng đến nhiều bữa tiệc và buổi khiêu vũ hơn nữa.

Nếu Paris đã chào đón nàng, thì Luân Đôn cũng đón mừng nàng với vòng tay rộng mở, hơn nữa ở đây sự quyến rũ và trí thông minh của nàng trở nên quý hiếm hơn. Những lời thì thầm bắt đầu và những cái đầu quay lại khi nàng bước vào phòng. Tình hài hước của nàng bây giờ đã mềm mại hơn, và ngay cả những anh chàng nhút nhát trước đây vốn e ngại để tiếp cận nàng cũng đã lũ lượt kéo đến xung quanh nàng.

Nàng được tán tỉnh và săn lùng. Và nàng vẫn hoàn toàn không hạnh phúc.

Nàng không bao giờ cô đơn. Và nàng cũng chưa bao giờ tìm thấy sự bình yên.

Thi thoảng tại một trong những cuộc hội họp, Whitney có thể nghe thấy tên của Clayton được đề cập đến, và nàng cảm thấy một chút rung động trong lòng. Nhưng bất cứ ai nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của nàng lại có thể đoán ra được là nàng có vẻ dễ tâm.

Trong tháng đầu tiên chỉ có một lần duy nhất Whitney suýt đụng mặt Clayton. Vị tử tước trẻ là người thấp tùng nàng trong buổi tối đặc biệt đó đang đỡ nàng bước vào xe và rõ ràng tự hào tuyên bố tối nay anh sẽ đưa nàng đến “buổi khiêu vũ của năm,” sau đó quay sang người đánh xe và chỉ dẫn, “Số 10 phố Upper Brook.”

Địa chỉ đập vào mặt Whitney như một bình nước đá. Số 10 phố Upper Brook là địa chỉ của Clayton ở Luân Đôn, địa chỉ chàng đã đưa cho nàng trước đây, đề phòng việc nàng muốn liên hệ với chàng. “Tôi ghét những bữa tiệc lớn,” nàng vội vàng nói với anh ta. “Chúng khiến tôi muốn ngất xỉu!”

“Nhưng Claymore luôn tổ chức những bữa tiệc thú vị nhất Luân Đôn!” anh ta hùng biện với sự nhiệt tình ngang ngửa. “Và tuần trước, em nói rằng em yêu thích những bữa tiệc lớn.”

“Đó là tuần trước. Tuần này những tiếng ồn ào khiến tôi khá mệt mỏi!”

Vị tử tước không nghi ngờ là thấy chuyện nàng dị ứng với tiếng ồn gần đây khá kỳ lạ, nhưng cô Stone lại rất đẹp và thú vị. Và rất nổi tiếng. Do vậy, anh đưa nàng đến nhà hát ôpera.

Nhưng điều đó đánh dấu sự kết thúc những may mắn của Whitney; nàng nhìn thấy Clayton vào buổi tối hôm sau. Nàng đang ngồi trong nhà hát với Nicki, trong một khoang riêng có tầm nhìn đến sân khấu tuyệt hảo và có năm hàng ghế trước hàng ghế của nàng. Ngay trước khi vở kịch bắt đầu, lọn tóc của nàng vướng vào cái trâm bằng ngọc thạch anh tím, và Nicki nghiêng sang để giúp nàng gỡ ra. Và khi anh làm vậy, mắt Whitney lang thang vô định dọc sân khấu - sau đó tê liệt bất động ở Clayton và Vanessa Standfield, hai người vừa bước vào khoang gần đó với vợ chồng nhà Rutherford đã ở trong đó. Bàn tay của Clayton đặt tự nhiên trên eo của Vanessa Standfield khi hai cặp vui vẻ chào nhau. Không thể dời mắt khỏi họ, Whitney quan sát họ ngồi xuống. Nàng thấy Vanessa nói gì đó với Clayton, chàng nghiêng người lại gần để nghe dễ hơn, và cô ta nói điều gì đó làm chàng giật đầu lại và phá lên cười.

Toàn thân nàng run bắn, Whitney tiếp tục nhìn khi vợ chồng Rutherford quay sang Clayton và Vanessa, rõ là tò mò về sự vui vẻ của chàng. Clayton nói, và chàng rõ là phải nhắc lại những gì Vanessa đã nói, bởi vì Vanessa duyên dáng đỏ mặt, và vợ chồng Rutherford cũng hòa vào tiếng cười.

Trong những dãy ghế ở dưới và những hàng ghế trước nàng, những cái đầu đang vận vẹo và quay lại, và Whitney nghe những tiếng thì thào về “Claymore”, “Đức ngài” và “Công tước.” Sự hiện diện của Clayton trong nhà hát (với Vanessa bên cạnh) đang thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

“Cherie, em ốm à?” Nicki hỏi, nhả mắt khi thấy vẻ mặt trắng bệch của Whitney.

Nghĩ rằng nàng sẽ phát ốm, Whitney chuẩn bị đứng dậy. Khi nàng làm vậy, Clayton liếc nhìn lên và thấy nàng. Đôi mắt chàng trở nên cứng rắn như thép, và biểu hiện của chàng thay đổi từ lạnh lùng xa cách thành khinh miệt nhằm chán. Và chàng chỉ đơn giản quay đi. Whitney tự nói với mình rằng nàng phải ở lại cho đến khi vở diễn kết thúc, rằng nàng không, không để Clayton biết rằng sự có mặt của chàng có ảnh hưởng đến nàng. Nàng bỏ về khi tám màn sân khấu vừa kéo lên được 10 phút. Nàng về vì nước mắt đã bắt đầu rơi thành suối xuống má nàng, và bởi vì nàng ghen, ghen đến quá sức chịu đựng của nàng, ghen đến đau đớn và bất lực khiến nàng không thể kìm chế để ở lại.

Hai tối sau đó, Nicki tháp tùng nàng đến bữa tiệc thứ hai của họ trong buổi tối. Đến rất muộn, Whitney đưa cho người hầu chiếc áo chàng lông sau đó đặt tay lên cánh tay Nicki khi anh dẫn nàng đi qua đám đông đang đợi xe của họ đưa đến để ra về. Gần cuối đám đông, Whitney nhìn thấy Clayton đang giúp Vanessa mặc áo choàng và tươi cười với cô ta đứng như cái kiêu tảo bạo và thân mật của chàng, và những ngón tay Whitney run rẩy bám chặt vào tay Nicki.

“Ngài đang dẫn em đi đâu tiếp vậy, ông chủ của em?” Vanessa hỏi Clayton khi Whitney tuyệt vọng đi qua họ.

“Bỏ trốn,” Clayton trả lời cô ta với một nụ cười lỗ mãng. Chàng nhìn lướt qua và thấy Whitney đứng ngay trước mặt, nhưng lần này Clayton không buồn thể hiện sự khinh ghét của chàng. Chàng chỉ nhìn lướt qua nàng như thể nàng không tồn tại đối với chàng, và sau đó chàng chuyển sự chú ý của chàng trở lại với Vanessa.

*****

Một buổi chiều Tháng 12 lạnh lẽo và gió thổi dữ dội hai tuần sau, Nicki cầu hôn. Không hoa mỹ và sôi nổi như những hành động thường ngày của anh, Nicki ôm lấy một Whitney nhợt nhạt vào vòng tay anh và nói đơn giản, “Hãy lấy anh, tình yêu của anh.”

Lời cầu hôn nhẹ nhàng của anh gần như phá hủy sự khồng chế tâm trạng vốn đã mỏng manh của Whitney. “Em - em không thể, Nicki,” nàng thì thầm, cố gắng mỉm cười với anh trong khi nước mắt đã dâng đầy trong mắt nàng. “Em ao ước với cả trái tim mình rằng em yêu anh, những sẽ là sai lầm khi em đồng ý với anh, với những tình cảm của em bây giờ.”

“Anh biết chính xác em cảm nhận như thế nào, Cherie,” anh dịu dàng nói và nâng cằm nàng lên. “Nhưng anh sẵn lòng đánh cược là nếu em kết hôn với anh và trở về Pháp, anh có thể làm em quên anh ta.”

Whitney vuron ra và đặt tay nàng lên quai hàm của anh. Nicki là người nàng có thể dựa dẫm và tin tưởng. Nếu nàng từ chối anh bây giờ, anh sẽ ra đi, nhưng nàng không thể bảo mình mang lại cho anh những hy vọng sai lầm. “Người bạn thân yêu của em,” nàng thì thầm nghẹn ngào. “Em sẽ mãi mãi yêu anh, nhưng luôn như là một người bạn của em.” Nước mắt lấp lánh trên hàng mi dày của nàng, và giọng Whitney run rẩy. “Em không thể nói cho anh biết rằng... rằng em thấy vinh hạnh như thế nào khi anh muốn lấy em làm vợ... hay anh có ý nghĩa đối với em như thế nào trong suốt những năm qua. Ôi Nicki, cảm ơn anh. Cảm ơn - vì tất cả những gì anh đã làm.” Kéo người ra khỏi vòng tay anh, nàng quay đi và bỏ chạy.

Nàng cuống cuống chạy lên cầu thang, kìm lại những giọt nước mắt khi nàng nghe tiếng cửa chính đóng lại sau lưng anh. Và rồi chúng trào ra, tuôn ra như suối xuống má nàng khi tay nàng ôm lấy mặt và vụt qua cánh cửa phòng đang mở của Emily và Michael, chạy xuống hành lang về đến phòng nàng, nơi đã trở thành địa ngục trần gian của riêng nàng, để khóc hết những thống khổ dường như vô tận trong nàng.

Emily quay lại với Michael, đôi mắt cô mở lớn báo động. “Lạy chúa!” cô kêu lên. “Giờ thì điều gì có thể xảy ra nữa đây? Nếu Clayton Westmoreland gây ra bất cứ điều gì cho cô ấy, em sẽ đối đầu với ông ta với hai bàn tay không.”

Michael kéo Emily về phòng ngủ của họ và đóng chặt cửa lại. “Emily,” anh thận trọng nói, “Claymore đã cưới Vanessa bốn ngày trước đây tại nhà cô ấy. Những người có thể biết được điều đó đang nói về nó.”

“Em từ chối tin vào điều đó!” Emily bật ra. “Từ khi em đến Luân Đôn mấy năm nay, em đã nghe những chuyện tầm phào bắt tận về ông ta và hiếm khi nào chúng lại là đúng.”

“Có lẽ vậy, nhưng lần này thì anh tin. Và dù nó đúng hay sai, thì có gì khác biệt? Những tuần qua Whitney đã hoàn toàn quên ông ta.”

“Ôi, Michael!” Emily khỏ sở nói. “Sao anh lại thiên cận như vậy?” Không đợi người chồng đang sững sờ của cô trả lời, cô kéo cửa và kiên quyết đi xuống hành lang đến phòng ngủ màu xanh dành cho khách. Cô gõ một tiếng lên cánh cửa phòng Whitney, khi không có tiếng trả lời, cô mạnh bạo mở cửa và bước vào trong phòng. Whitney đang nằm thành một đồng trên giường, mắt nàng nhắm chặt, mặt nàng đầy nước mắt.

“Tại sao bạn lại khóc?” Emily hỏi với giọng ân cần nhưng cứng rắn.

Whitney mở mắt và ngồi dậy với vẻ ngạc nhiên bối rối, rồi dò dẫm tìm khăn tay. “Dường như đó là điều tốt nhất mà mình có thể làm trong thời gian gần đây,” nàng buồn bã nói và chầm chầm mắt.

“Đó là điều ngớ ngẩn nhất mà mình từng nghe. Mình biết bạn khi chúng ta còn là những đứa trẻ, và mình không thể nhớ là bạn đã từng nhỏ nhiều hơn một giọt nước mắt cho đến vài tuần qua. Bây giờ, cô Stone,” cô yêu cầu, “tại sao bạn khóc?”

“Nicki cầu hôn,” Whitney thở dài, quá mệt mỏi để lảng tránh câu hỏi.

“Điều đó khiến bạn quá hạnh phúc đến nỗi òa khóc?”

Whitney mỉm cười nhưng có một vẻ trở trêu trong giọng nàng. “Mình dường như có một thời gian khó khăn để đối phó với những lời cầu hôn. Bạn nghĩ xem, với những gì mình đã thực hành ở Pháp, mình-”

“Điều gì đã xảy ra với người cuối cùng?” Emily thẳng thừng ngắt lời.

Whitney yên lặng nhìn cô một lúc lâu, sau đó nàng nhún vai và ngoảnh đi. “Cuối cùng thì Clayton không muốn cưới mình.”

“Ồ vớ vẩn! Làm sao bạn có thể khiến mình tin vào một điều ngớ ngẩn như vậy? Mình đã thấy cái cách mà người đàn ông đó nhìn bạn.”

Whitney kéo mình ra khỏi giường và đi đến cái bàn nhỏ kiểu Pháp và lấy cái phong bì Clayton đã gửi cho nàng. Không nói một lời, nàng đưa nó cho Emily.

Emily ngồi xuống một chiếc ghế và bắt đầu đọc. Mặt cô không có phản ứng gì khác biệt khi cô đọc những giấy tờ pháp lý, nhưng cô nhẩn mặt với cái ngân phiếu và tròn tròn mắt phần nộ khi đọc lá thư của Clayton. “Thật là!” cô gất lên trong sự bức tức thất vọng. “Gửi cho bạn tờ giấy với những từ ngữ ngu ngốc này. Nếu ông ta không say bí tỉ khi viết nó mình không thể nghĩ là đầu óc ông ta không có vấn đề gì. Nhưng tất cả những điều này-” cô phẩy tay chỉ đồng giấy tờ - “giải thích cách cư xử của bạn tại bữa tiệc cưới của Elizabeth? Mình đã thấy cái cách bạn lảng tránh và phớt lờ ông ta.”

“Mình cũng nên tránh anh ta ở nhà thờ!” Whitney xúc động nói. “Và mình sẽ làm thế, nhưng vì mình nghĩ rằng chúng mình vẫn còn đính hôn. Mình - mình không biết về những giấy tờ này cho đến khi mình trở về đây sau đám cưới. Chúng đi cùng với những đồ đạc bố mình gửi cho mình từ nhà.”

“Chắc chắn là bạn không nổi giận vì công tước rút lời cầu hôn? Theo mình thì ngài ấy đã hành động đúng, khi nhận ra rằng mình đã làm điều sai trái với bạn - và tin rằng bạn không bao giờ có thể tha thứ cho ngài ấy. Mình đảm bảo là ngài ấy chỉ cố gắng giải thoát bạn khỏi một nghĩa vụ mà ngài ấy tin là bạn ghê tởm nó.”

Whitney há hốc mồm nhìn Emily. “Sao bạn có thể khờ dại thế? Emily, anh ta kéo mình lên giường và chiếm đoạt sự trong trắng của mình, sau đó anh ta trả cho mình một tờ ngân phiếu, gửi cho mình một tờ giấy gợi ý cho mình là kết hôn với Paul!”

“Mình cho là,” Emily thở dài, “nếu mình bị ảnh hưởng bởi tình cảm của người trong cuộc như bạn, mình có lẽ cũng cảm nhận theo cách đó. Nhưng xin bạn, hãy khách quan đánh giá, quên đi tờ ngân phiếu. Những từ ngữ đó rất ngu ngốc - nhưng ngài ấy cũng rất cao thượng.” Whitney giận dữ mở mồm để phản đối, nhưng Emily lắc đầu và quả quyết cắt lời nàng. “Whitney, mình đã thấy ngài ấy ở nhà thờ, sau khi gửi cho bạn những tờ giấy này. Ngài ấy yêu bạn - một tên ngốc cũng có thể nhận ra như vậy. Ngài ấy đứng trong nhà thờ với vẻ tôn thờ bạn!”

Whitney nhảy dựng lên. “Anh ta đến nhà thờ vì Elizabeth mời anh ta đến dự đám cưới. Và nếu mình biết điều đó đúng lúc, mình sẽ không tự biến mình thành con cóc như vậy và-”

“Elizabeth không mời ngài ấy,” Emily nói với vẻ có lỗi. “Chính mình mời. Mình gửi cho ngài ấy một lời nhắn ở cuối tấm thiệp cưới của Elizabeth là bạn sẽ có mặt ở đó. Và ngài ấy đến vì muốn gặp bạn. Ngài ấy hầu như không quen Elizabeth và Peter, và mình nghi ngờ việc ngài ấy tham gia đám cưới của những người quen sơ sơ mà ngài ấy không quan tâm chút nào.”

Whitney nhìn như nàng sắp xỉu hoặc hét lên. “Bạn nói với anh ta?! Nhưng vì sao - vì sao bạn lại làm như vậy với mình? Anh ta chắc chắn đã nghĩ mình đã xúi bạn làm.”

Emily lắc đầu. “Ngài ấy không thể nghĩ bất cứ điều như thế. Mình đơn giản chỉ nói là bạn sẽ có mặt ở đó. Và ngài ấy đến bởi vì bạn ở đó. Whitney, hãy

nghe mình. Ngai ấy đến sau khi đã ký những giấy tờ này; sau khi viết tờ giấy đó, và nhân thể mình thấy nó dường như chỉ là ngu ngốc chứ không phải đáng ghê tởm; và sau khi ông ngai ấy gửi cho bạn tờ ngân phiếu đó.”

Một dòng thác cảm xúc đối lập bao trùm lên Whitney khi Emily nhất quyết tiếp tục. “Ngai ấy có thể biết rằng tình hình tài chính của Paul rất eo hẹp. Mọi người trong làng đều biết trừ bạn.”

“Anh ta biết,” Whitney thừa nhận. “Anh ta ở trong phòng đọc sách của cha mình trong buổi tối mà mình phát hiện ra vấn đề của Paul.”

“Và ngai ấy cũng biết rằng bạn muốn lấy Paul.”

Whitney gật đầu.

“Whitney, vì tình yêu với chúa, bạn không thể hiểu ngai ấy đang cố gắng làm gì hay sao? ngai ấy nghĩ bạn căm ghét mình và biết là bạn muốn lấy Paul, vì vậy, ngai ấy gửi cho bạn cái... món tiền này để giúp cuộc sống của bạn được dễ dàng hơn. Ngai ấy đưa tiền cho bạn để giúp cuộc sống của bạn tốt hơn với người đàn ông bạn yêu. Lạy chúa! Ngai ấy phải yêu bạn hơn cả mình nghĩ, để có thể làm một điều như vậy.”

Whitney khịt mũi chế nhạo và ngoảnh đi, nhưng Emily bước khỏi giường nơi cô đang ngồi và chống nắm đấm tay vào hông. “Whitney, mình nghĩ bạn là một kẻ ngốc! Bạn yêu người đàn ông đó - chính bạn nói với mình như vậy, vì thế đừng có chối. Và ngai ấy yêu bạn. Ngai ấy cầu hôn bạn, giúp đỡ cha bạn mặc dù không phải làm vậy, sau đó ngai ấy đứng đó nhìn bạn tán tỉnh Paul và làm hàng trăm việc khác làm ngai ấy bức tức hơn mức chịu được. Bạn đã nói gì với ngai ấy ở bữa tiệc cưới?” cô hỏi vặn.

Whitney ngược mắt nhìn Emily, sau đó liếc đi chỗ khác, nằng trả lời với giọng nho nhỏ, “mình chế nhạo anh ta khi anh ta nói yêu mình.”

“Bạn chế nhạo ngai ấy?” Emily há hốc mồm. “Điều quái quỷ gì khiến bạn làm như vậy sau khi đứng trong tay ngai ấy ở bậc thềm nhà thờ?”

“Xin bạn!” Whitney kích động rên rỉ, nhấp nhồm trên chân mình. “Mình sẽ nói với bạn vì sao. Bởi vì mình vừa nhận được những giấy tờ này cùng với lá thư và tờ ngân phiếu đáng ghê tởm của anh ta. Bởi vì mình nghĩ anh ta chỉ tham gia hôn lễ của Elizabeth và mình đã quăng mình xuống dưới chân anh ta!”

“Và giờ thì mình đoán là bạn nghĩ ngai ấy sẽ đến để cầu xin bạn?”

Whitney lắc đầu và nhìn chăm chăm sàn nhà. “Không, khi nhìn thấy mình, anh ta hành động như là mình không tồn tại.”

“Bạn trông chờ ngai ấy làm gì khác chứ? Ngai ấy yêu bạn đủ để muốn cưới bạn và đưa cho cha bạn cả một gia sản. Ngai ấy yêu bạn nhiều đến mức gây ra một hành động đáng ghê tởm vì ghen tuông, nhiều đến mức từ bỏ bạn, hy vọng bạn được hạnh phúc, nhiều đến mức đến đám cưới của Elizabeth chỉ để được ở gần bạn. Nhưng tin mình đi, ngai ấy sẽ không đến gần bạn thêm lần nữa đâu.”

Nghi ngờ, đau khổ, cô đơn và tuyệt vọng đan xen trong tâm trí Whitney như một cái kính vạn hoa muôn màu - nhưng hy vọng mong manh mà Emily vừa mang lại cho nàng bùng sáng như tia nắng mặt trời chói chang hơn tất cả. Nàng cúi đầu, mái tóc đỏ tràn xuống trước vai, che phủ khuôn mặt nàng. Bằng giọng khỏ sở, nghèn nghẹn nàng nói, “Nhưng liệu mình có thể dành lại anh ta mà không phải quy lụy không?”

Một nụ cười thư thái vui tươi lướt qua mặt Emily. “Thực ra, mình e là đó là cách duy nhất. Bạn đã chà đạp lòng kiêu hãnh của ngai ấy mỗi khi có cơ hội. Lòng kiêu hãnh của bạn bây giờ cũng sẽ phải chịu tổn thương.”

“Mình sẽ - mình sẽ nghĩ về nó,” Whitney thì thầm.

“Bạn làm thế sao,” Emily tán thưởng, thận trọng đưa ra quân át chủ bài cuối cùng. “Và trong khi bạn đang nghĩ về nó, cũng hãy cân nhắc xem bạn sẽ cảm thấy như thế nào khi ngai ấy cưới Vanessa Stanfield. Tin đồn nói là ngai ấy đã cưới - nhưng chúng chưa bao giờ hoàn toàn chính xác. Có thể ngai ấy đang chuẩn bị kết hôn với cô ta.”

Whitney nhấp nhồm. “Mình có thể làm gì? Mình không thể nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu.”

Emily giấu nụ cười trong khi đi ra đến cửa phòng. “Bạn sẽ phải đến gặp ngai ấy và giải thích tại sao bạn lại cư xử kỳ cục như vậy tại tiệc cưới.”

“Không,” Whitney nói, hải hùng lắc đầu. “Mình sẽ gửi lời nhắn cho anh ta và yêu cầu anh ta đến đây.”

“Bạn có thể. Nhưng ngai ấy sẽ không đến. Và điều đó cũng chỉ khiến bạn xấu hổ khi cuối cùng bạn cũng phải đến gặp ngai ấy. Tất nhiên, đó là trong trường hợp ngai ấy chưa cưới cô Stanfield.”

Whitney bước tới bàn viết vài rút ra một tờ giấy viết thư, nhưng sau khi Emily đi khỏi nàng dừng lại nghĩ ngợi. Phải có cách gì đó khiến Clayton đến gặp nàng, vài mưu mẹo nào đó nàng có thể sử dụng. Thật là quá bẽ mặt khi phải lê lét đến gặp chàng, đặc biệt khi chàng đang chuẩn bị cưới Vanessa Stanfield. Sau nhiều phút suy đi nghĩ lại, mặt nàng trợn lên với ý tưởng vừa xuất hiện và má hồng rục vì xấu hổ. Có một cách - đó là một lời nói dối khó chịu, nhưng bây giờ nàng không có điều kiện để cân nhắc những tiểu tiết. Clayton đã chiếm đoạt nàng và nếu - nếu chàng tin rằng chàng đã khiến nàng mang thai, thì chàng không thể từ chối đến gặp nàng. Và còn gì nữa, chàng chắc chắn không thể cưới Vanessa Stanfield! Không chỉ vậy, chàng cũng sẽ cưới Whitney ngay lập tức! Nhưng nếu chàng yêu nàng nhiều như Emily nghĩ, thì sau khi kết hôn, chàng đảm bảo sẽ tha thứ cho nàng vì đã lừa dối chàng như vậy.

Whitney viết ngay lên tờ giấy, rồi dừng lại. Nhưng dùng cách xưng hô nào cho phù hợp đối với một người không bao giờ muốn biết gì về nàng nữa, nhưng cũng là người được thông báo là anh ta sẽ là cha của đứa con sắp ra đời của nàng? “Thưa ngai?” Không thể! “Thưa Đức ngài?” Kỳ cục.

“Clayton?” Không phải trong trường hợp này. Whitney quyết định bỏ qua luôn sự chào hỏi đầu thư. Nàng nghĩ thêm một phút và viết: “Với sự xấu hổ cùng cực, tôi phát hiện ra mình đã mang thai. Vì vậy, tôi yêu cầu ngài gặp tôi ở đây ngay lập tức.” Nàng ký tên “Whitney,” và sau đó đọc lại nó.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng vì hổ thẹn. Điều này thật mất thể diện, bởi vì nó không phải là thật, nó cũng đáng khinh. Điều không thể là Clayton có thể tạo ra một đứa trẻ với một hành động chưa hoàn thành, nhưng Whitney hoàn toàn không biết về điều đó.

Nàng gọi Emily đến và, đỏ bừng đến tận chân tóc, nàng đưa tờ giấy cho Emily đọc. “Mình không chắc là mình có thể gửi nó hay không, thậm chí nếu đó là sự thật,” Whitney nói với một cái rùng mình, đặt tờ giấy vào một cái hộp để những đồ giấy viết không dùng để ngăn chặn những người đầy tớ phát hiện ra.

“Whitney,” Emily cứng rắn nói, “gửi một tin nhắn nói rằng bạn muốn nói chuyện với công tước và yêu cầu được thực hiện nó trong sự riêng tư ở nhà của ngài ấy thay vì một nơi ồn ào như ở đây. Nói với ngài ấy bạn sẽ đến vào ngày mai. Chỉ đơn giản như vậy.”

“Nó không phải ‘đơn giản là vậy’,” Whitney tranh luận, bút rút nhìn chăm chú vào một tờ giấy viết thư trắng. “Thậm chí nếu Clayton đồng ý gặp mình, khả năng lớn nhất là anh ta để mình giải thích và sau đó mời mình ra về. Bạn không thể tưởng tượng anh ta đáng sợ như thế nào khi giận dữ đâu.”

“Vây thì đừng cố gặp ngài ấy. Ngài ấy sẽ cưới Vanessa Standfield, và nếu Michael và mình được mời, mình sẽ kể lại tất cả về nó với bạn.”

Với động lực đó, cây bút của Whitney nhanh chóng lướt trên tờ giấy, và lời nhắn được mang đến số 10 phố Upper Brook với một người gác cổng, đã được cho biết từ ông Hodgins - thư ký của Công tước Claymore - nơi công tước đang ở và ông ta sẽ chuyển lời nhắn đến nơi đó.

Người gác cổng trở lại một giờ sau đó. Ông ta báo lại rằng công tước đang đi thăm Quý ông và quý bà Standfield, tuy nhiên đức ngài sẽ trở về dinh thự ở Claymore chiều tối nay. Ông Hudgins đang chuẩn bị đến đó để gặp công tước đã nhận lời nhắn và hứa sẽ chuyển ngay cho công tước khi ông sẽ gặp ngài vào tối nay.

Trong lời nhắn Whitney đã nói với Clayton rằng nếu nàng không nghe tin gì từ chàng cho đến trưa ngày mai, nàng sẽ cho rằng chàng đồng ý gặp nàng vào lúc 5h chiều. Bây giờ, không có gì để nàng làm ngoài việc đợi cho đến trưa ngày hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Chính xác 11h sáng ngày hôm sau, bốn chỗ xe du hành sang trọng lướt qua cánh cổng của Claymore. Cổ xe thứ nhất chở Nữ Công tước Quả Phụ của Claymore và con trai bà - Stephen. Cổ xe thứ hai chở người hầu phòng của Stephen và cô hầu gái riêng của nữ công tước. Hai cổ xe còn lại chứa đầy rượu hòm quần áo và những phụ kiện khác mà nữ công tước quả phụ cho rằng hoàn toàn cần thiết cho bất kỳ một chuyến viếng thăm kéo dài - đặc biệt khi một người đang hy vọng gặp mặt con dâu tương lai mới, hoặc ví dụ, mẹ tương lai của một đứa cháu nội.

“Ở đây luôn đáng yêu,” nữ công tước thờ dài, để ánh mắt mình lang thang một cách ngưỡng mộ trên những bãi cỏ của dinh thự rộng lớn và vườn hoa chính đang phô trương lộng lẫy hai bên con đường lát gạch quanh co. Kéo ánh mắt ra khỏi khung cảnh quen thuộc, bà trao cho con trai một cái nhìn sắc sảo. “Con khá chắc chắn rằng anh con đang mang đến cho mẹ một cô con dâu tương lai tối nay chứ?”

Stephen cười nhăn nhó với bà. “Con chỉ có thể nói với mẹ những gì con biết, mẹ thân yêu. Lá thư của Clay đơn giản nói rằng Vanessa và anh ấy sẽ ở thêm một đêm với cha mẹ cô ấy nhưng họ sẽ gặp chúng ta ở đây vào 4h30 chiều nay.”

“Nó chỉ nhắc đến cô ấy là ‘Vanessa?’” nữ công tước nói. “Con có chắc chắn rằng ý của nó là Vanessa Stanfield không?”

Stephen gửi cho bà một vẻ mặt nhăn nhó. “Nếu tin đồn đang lan tràn đáng tin, tên cô ấy bây giờ là Westmoreland.”

“Mẹ đã nhìn thấy cô ấy nhiều năm trước. Nó là một đứa bé xinh đẹp.”

“Cô ấy là một cô gái xinh đẹp,” Stephen nói với một nụ cười tình quái. “Tóc nâu, mắt xanh lơ, chuẩn về mọi mặt.”

“Tốt. Vậy mẹ sẽ có những đứa cháu nội xinh đẹp,” nữ công tước hớn hờ dự đoán, suy nghĩ của bà đột nhiên quay lại đến cái liếc mắt một bên đó, bà phát hiện con trai bà đang cau mày nhìn ra cửa sổ. “Stephen, con không thích cô ấy ở điểm gì à?”

Stephen nhún vai. “Chỉ là mắt cô ấy không phải màu xanh lục và tên cô ấy tình cờ không phải là Whitney.”

“Ai?Ồ, Stephen, thế thật kỳ cục. Con có thể đang nghĩ đến điều gì vậy? Cho dù cô ấy là ai, tại sao cô gái đó lại khiến anh con quá đau khổ. Rõ ràng nó đã quên hết về cô gái đó rồi, và đó là điều tốt nhất.”

“Cô ấy không dễ để quên như thế,” Stephen nói với một nụ cười u ám.

“Ý con là gì?” bà ngờ vực hỏi. “Stephen, con đã gặp cô gái đó chưa?”

“Chưa, nhưng con thấy cô ấy ở một buổi khiêu vũ ở nhà Kingsley vài tuần trước. Cô ấy được bao vây bởi những anh chàng độc thân danh giá nhất Luân Đôn, ngoại trừ Clayton, tất nhiên. Khi con nghe tên cô ấy là Whitney và nhìn thấy đôi mắt của cô ấy, con biết cô ấy là ai.”

Nữ công tước định yêu cầu miêu tả về cô gái trẻ đã gây khó sở đến vậy cho con trai lớn của bà, sau đó bà gạt bỏ ý nghĩ đó với một cái nhún vai. “Giờ tất cả qua rồi. Clayton đang mang vợ nó về nhà.”

“Con không thể nghĩ anh ấy dễ dàng quên một người có quá nhiều ý nghĩa với anh ấy như vậy. Và con không tin rằng Clay đang mang về nhà một người vợ. Có lẽ sẽ đúng hơn là một vị hôn thê.”

“Mẹ gần như hy vọng con đúng. Sẽ có rất nhiều chuyện quái quỷ khó chịu phải chịu đựng nếu Clayton cưới Cô Standfield đột ngột như vậy. Những tin đồn sẽ rất tồi tệ.”

Stephen trao cho bà một cái liếc nửa bên chế giễu. “Clay cóc quan tâm đến những lời đồn nhảm, như mẹ đã biết.”

*****

“Đến lúc để dậy rồi,” Emily hớn hơ tuyên bố và túm những tấm rèm lại. “Đã quá trưa và không có một lời nào từ công tước nói bạn tránh xa ngài ấy ra.”

“Minh không ngủ được cho đến lúc bình minh,” Whitney lầm bầm, sau đó nàng ngồi dựng dậy trên giường, chuyển từ giấc ngủ sâu sang tỉnh giấc hoàn toàn trong một giây. “Minh không thể làm được!” nàng than thở.

“Tất nhiên bạn có thể làm được. Chỉ cần quăng chân khỏi chiếc giường đó. Nó luôn luôn có hiệu quả,” Emily trêu ghẹo.

Whitney kéo chiếc chăn sang một bên và trượt khỏi giường, tâm trí nàng điên cuồng tìm kiếm cách nào đó để giải thoát nàng khỏi cuộc gặp mặt đã sắp đặt với Clayton. “Tại sao chúng ta không dành ngày hôm nay để mua sắm và xem vở kịch mới ở nhà hát Royal?” nàng tuyệt vọng gợi ý.

“Thay vì thế tại sao chúng ta không đợi đến ngày mai và bắt đầu mua sắm đồ sính lễ cho bạn?”

“Chúng ta đều là ứng cử viên cho Nhà thương điên!” Whitney rên rỉ. “Toàn bộ kế hoạch này thật điên rồ. Anh ta sẽ không nghe mình nói và thậm chí anh ta có nghe, nó cũng không thay đổi được điều gì. Mình đã thấy cách anh ta nhìn mình - anh ta khinh bỉ mình.”

Emily xô nàng về phía phòng tắm. “Đó là một sự khịch lệ. Ít nhất ngài ấy có cảm giác với bạn.” Cô quay lại vừa lúc Whitney đã mặc đồ xong.

“Minh trông như thế nào?” Whitney hỏi không chắc chắn, quay một vòng chậm chậm để Emily kiểm tra. Chiếc váy nhung màu xanh nước biển có tay áo dài và cổ áo vuông cắt sâu. Mái tóc màu dái ngựa của nàng đã được chải lên cho đến khi mượt bóng, sau đó hất ngược ra sau trán và ghim lại ở đỉnh đầu bằng một chiếc cặp gắn kim cương và ngọc xanh nước biển, phần còn lại thả xuống thành những gợn sóng tự nhiên dài đến ngang lưng và uốn xoắn ở cuối. Chiếc váy màu tươi sáng thật cuốn hút nhưng kín đáo; kiểu tóc nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt ửng đỏ của nàng, làm nổi bật đôi mắt xanh và những đường nét như điêu khắc, mang lại cho nàng một diện mạo dịu dàng và mong manh dễ vỡ.

Emily nghiêm nghị nói, “Bạn trông như một nữ thần xinh đẹp trong thánh điện sắp hy sinh cho những vị thần khát máu.”

“Ý bạn là mình trông khiếp sợ?”

“Ôm-yếu.” Emily đi qua chỗ Whitney và nắm hai bàn tay lạnh lẽo ẩm ướt của nàng trong tay cô. “Bạn trông xinh đẹp hơn bao giờ hết, nhưng điều đó chưa đủ. Mình đã gặp người đàn ông mà bạn chuẩn bị gặp, và ngài ấy sẽ không bị lay chuyển bởi một cô gái trẻ khiếp sợ yếu đuối mà ngài ấy vẫn còn đang giận dữ. Ngài ấy yêu bạn bởi tính cách và lòng can đảm của bạn. Nếu bạn đi đến chỗ ngài ấy với vẻ nhút nhát và e dè, bạn sẽ rất khác với người ngài ấy đã yêu và bạn sẽ thất bại. Ngài ấy sẽ để bạn giải thích và xin lỗi, sau đó cảm ơn bạn và nói tạm biệt. Làm bất cứ điều gì: tranh cãi với ngài ấy, làm ngài ấy nổi giận nếu bắt buộc, nhưng đừng đến đó mà trông sợ hãi như thế này. Hãy là cô gái mà ngài ấy đã yêu - mỉm cười với ngài ấy, trêu đùa với ngài ấy, tranh cãi hoặc chiến đấu với ngài ấy - nhưng đừng, đừng trở nên nhút nhát và van xin.”

“Giờ mình mới biết Elizabeth tội nghiệp cảm thấy như thế nào khi mình bắt bạn ấy thách thức Peter.” Whitney nửa thở dài, nửa cười. Nhưng cảm nàng héch lên và một lần nữa nàng trông thật kiêu hãnh và vương giả.

Emily đi với nàng ra cỗ xe của Michael và Whitney trao cho cô một cái ôm thật nồng nhiệt. “Cho dù chuyện gì xảy ra, bạn thật tuyệt vời.”

Cỗ xe kéo đi với một Whitney ngày càng bình tĩnh hơn và một Emily ngày càng hồi hộp hơn.

Sau một tiếng của chuyến đi, sự bình tâm mong manh của Whitney bắt đầu trượt đi, nàng cố gắng trấn tĩnh mình bằng cách tưởng tượng cuộc gặp mặt của họ. Liệu Clayton có tự mình mở cửa, hay chàng sẽ cho người quản gia dẫn nàng vào phòng riêng? Chàng có bắt nàng phải đợi không? Liệu chàng có hùng hổ bước vào phòng và trấn áp nàng, khuôn mặt đẹp trai của chàng lạnh lùng và cứng rắn trong khi chàng đợi cho nàng nói xong để vứt nàng ra khỏi cửa? Chàng sẽ mặc gì? Thứ gì đó như thông thường, Whitney nghĩ với một trái tim chìm xuống, khi nàng nhìn xuống trang phục lộng lẫy của mình - là thứ chàng đã chỉ tra.

Với sự cương quyết, nàng kéo đầu óc ra khỏi những suy nghĩ vớ vẩn về sự khác nhau có thể giữa quần áo của họ và tập trung nghĩ đến cuộc gặp của họ. Chàng sẽ giận dữ - hay chàng chỉ đơn giản là lạnh lùng? Ôi Chúa! Nàng khổ sở nghĩ, hãy khiến chàng tức giận hoặc thậm chí là hung dữ; hãy khiến chàng quát tháo với con hay nói những điều khủng khiếp; nhưng làm ơn, làm ơn đừng để chàng lịch sự một cách lạnh lùng, bởi vì đó sẽ có nghĩa là chàng không

quan tâm nữa.

Linh cảm thất bại tôi tệ run rẩy trong nòng. Nếu Clayton vẫn còn quan tâm đến nòng, chàng sẽ không dừng dung đợi nòng đến với chàng ngày hôm nay; chàng ít nhất sẽ gửi cho nòng một lời nhắn ngắn gọn xác nhận rằng chàng sẽ ở đó lúc 5h.

Cỗ xe quay quặt sang hướng đông và tiến đến một đôi cổng sắt khổng lồ ngăn cản đường của họ. Chàng sử dụng cánh cửa để ngăn trở nòng! Whitney sợ hãi nghĩ. Một người giữ cổng mặc trang phục màu nâu đỏ kẻ vàng bước ra khỏi nhà giữ cổng và nói với người đánh xe của nhà Archibald.

Một tiếng thở dài nhẹ nhõm có thể nghe thấy rõ thoát ra từ Whitney khi họ được phép đi qua, và cỗ xe lắc lư tiến trên con đường riêng bằng phẳng, rồi đu đưa nhẹ nhàng trên con đường uốn khúc hai bên là những vườn hoa lớn ngay hàng thẳng lối rải rác với vài cây trụi lá. Khu đất nhấp nhô thoải thoải dường như trải rộng xa hết tầm mắt có thể nhìn thấy.

Cỗ xe chạy lóc cóc qua một cây cầu lớn hình vòm cung bắc qua một dòng suối sâu, và cuối cùng, một dinh thự hùng vĩ với những khung cửa sổ có chấn song rộng mênh mông và những ban công thanh nhã hiện ra trong tầm nhìn. Nó phủ bóng xuống những bãi cỏ được cắt tỉa cẩn thận, ở trung tâm là ngôi nhà cao ba tầng. Hai mái nhà khổng lồ bao quanh hai sườn khu nhà chính, tạo ra một sân trong được đắp cao lên với chiều rộng của một công viên Luân Đôn.

Trong tâm trạng quá hoảng sợ khi đến đây lần trước, Whitney khó có thể nhớ về nó. Nòng dựa đầu ra sau và nhắm mắt lại trong nỗi khốn khổ không cùng: Nòng đã gọi ngôi nhà này là ‘xám xịt,’ hay đó là lời của chàng? Ngôi nhà lớn của nòng sẽ vừa vặn với một trong những mái nhà với khoảng 4 phòng trống. Nòng cảm giác như là đang đến thăm một người lạ đang sở hữu dinh thự nguy nga này chứ không phải người đàn ông điềm tĩnh thân thiện đã đưa nòng với nòng trên con Vượt Qua Nguy Hiểm hay dạy nòng chơi cờ bạc với những lá bài và đồng xu.

Bóng tối đã phủ lên buổi chiều tháng 11, và những ô cửa sổ của ngôi nhà lớn đang bùng sáng khi cỗ xe dừng lại, người đánh xe nhảy xuống và hạ thấp bậc lên xuống để Whitney xuống xe.

Thoải mái ngồi trong phòng khách được trang hoàng bởi màu trắng và vàng ở mặt trước của ngôi nhà, Stephen chuyển ánh mắt từ khuôn mặt hồi hộp của mẹ anh sang những đồ đạc trang trí thời thế kỷ XVIII bao phủ với lụa trắng và gấm thêu kim tuyến với vẻ ngưỡng mộ lơ đãng. Một tấm thảm Axminster sang trọng trải dài dọc chiều dài 70 feet của căn phòng, và những bức tường được bao phủ bởi giấy dán tường trắng có vân, với những bức tranh của Rubens, Reynolds, và Cheeraert treo trong những khung tranh mạ vàng cầu kỳ.

Ánh mắt anh không ngừng liếc đến chiếc đồng hồ và anh đứng dậy đi lại một cách mất kiên nhẫn. Khi bước đến một ô cửa sổ hình cung rộng, anh nhìn thấy một cỗ xe kéo đến lối đi chính và, nở một nụ cười nhếch nhếch nhanh chóng qua vai với mẹ, anh sai bước ra khỏi phòng.

Người quản gia mở cửa vừa lúc Stephen bước vào sảnh ra vào với một nụ cười chào đón trên mặt, sẵn sàng nhìn thấy anh mình và Vanessa Standfield. Anh dừng lại vì ngạc nhiên, nhìn chăm chăm vào cô gái xinh đẹp gần như không quen thuộc trong chiếc khăn choàng nhung màu-xanh-ngọc-và-xanh-lơ viền lông chồn trắng. Khi nòng đưa tay lên và đẩy chiếc mũ xuống vai, mạnh đập của Stephen nhảy lên vì sự nhận biết. “Tôi là Cô Stone,” nòng nói với người quản gia bằng một giọng nhẹ nhàng thánh thốt. “Tôi tin rằng công tước đang đợi tôi.”

Trong một giây, Stephen nhớ đến những lời nói rời rạc đau đớn trong lúc say của anh trai mình, nghĩ đến chuyện liệu Clay đang mang một người vợ đến nhà hay chỉ là một vị hôn thê, cân nhắc đến sự khôn ngoan khi can thiệp vào đời sống riêng tư của anh trai anh, và đưa ra quyết định trong một con bốc đồng liều lĩnh.

Nhanh chóng bước về phía trước để can thiệp trước khi người quản gia có thể nói rằng ông chủ không ở nhà. Stephen khoác lên nụ cười hấp dẫn nhất của mình và nói, “Anh trai tôi sẽ ở đây trong vài phút, Cô Stone. Cô có muốn vào trong và đợi không?”

Hai phản ứng mâu thuẫn hoàn toàn lóe lên trên khuôn mặt của cô gái trẻ xinh đẹp: thất vọng và nhẹ nhõm. Nòng lắc đầu. “Không, Cảm ơn. Hôm qua tôi đã gửi lời nhắn rằng tôi muốn có vài phút với công tước, và yêu cầu đức ngài cho tôi biết nếu hôm nay không thuận tiện để gặp. Có lẽ ngày khác...” nòng lẩm bẩm, nửa quay đi để ra về.

Stephen đưa tay ra và nắm chặt khuỷu tay nòng. Phản ứng đó mang lại cho anh một cái nhìn kinh ngạc từ cô gái trẻ, rồi sự kinh ngạc tăng dần thành sự sợ hãi khi Stephen nhẹ-nhàng-nhưng-bắt-buộc-kéo nòng quay lại sảnh đợi. “Clay chậm chễ và không quay lại ngày hôm qua,” Stephen giải thích với một nụ cười xoa dịu, “Vì thế anh ấy không biết cô định viếng thăm hôm nay.” Trước khi nòng có thể thốt lên một lời phản đối, anh đưa tay lên và lịch sự nhắc chiếc khăn choàng nhung màu xanh ngọc khỏi vai nòng, sau đó đưa nó cho người quản gia.

Ánh mắt Whitney dán chặt vào chiếc cầu thang cẩm thạch rộng rãi trải thành một nửa vòng tròn rộng thanh nhã, kết thúc thành một đường cong dọc ban công rộng lớn bên trên. Nòng nhớ Clayton đã mang nòng lên cầu thang đó như thế nào, và nòng nhớ lại con thịnh nộ tàn bạo của chàng có thể tàn khốc đến như thế nào. Nòng đột ngột quay về phía cánh cửa. “Cảm ơn đã mời tôi ở lại, Ngài Westmoreland.”

“Stephen,” anh sửa.

“Cảm ơn, Stephen,” nòng nói, giật mình khi anh nhất định yêu cầu nòng sử dụng tên riêng. “Nhưng tôi đã quyết định sẽ không đợi. Liệu tôi có thể lấy lại khăn choàng của tôi, làm ơn?” Nòng nhìn người quản gia, người đang nhìn Stephen, người cương quyết lắc đầu, ngay sau đó người quản gia khoanh tay trước ngực và đơn giản giả vờ là không nghe thấy yêu cầu của nòng.

“Tôi rất muốn cô ở lại,” Stephen nói, giọng anh cương quyết, nhưng nụ cười của anh thì thân mật.

Tiếng cười ngạc nhiên lẫn vào giọng Whitney khi nòng chấp nhận cánh tay đưa ra của Stephen. “Tôi không nghĩ mình từng có cảm giác được chào mừng đến như vậy, thưa ngài.”

“Nhà Westmoreland luôn nổi tiếng vì lòng hiếu khách của mình,” Stephen nói dối với một nụ cười ranh mãnh khi anh cương quyết kéo nàng về phía phòng khách nơi mẹ anh đang đợi.

Thoáng nhìn thấy nữ công tước ngồi trong một chiếc ghế xô pha, Whitney giật mình lùi lại vì bối rối.

“Mẹ tôi và tôi sẽ đều vui mừng có cô cùng đợi Clay,” Stephen nhẹ nhàng nhấn mạnh. “Tôi biết anh ấy sẽ vui mừng khi được gặp cô, Cô Stone, và rằng anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi vì đã để cô đi trước khi anh ấy quay lại.”

Whitney dừng lại và nhìn chăm chăm vào anh. “Ngài Westmoreland,” nàng bắt đầu với một nụ cười thoáng qua trên đôi môi mềm mại.

“Stephen,” anh sửa lại.

“Stephen - tôi nghĩ anh nên biết rằng có thể anh trai anh sẽ không ‘vui’ chút nào khi gặp tôi.”

“Tôi sẽ mạo hiểm với việc đó,” Stephen nói với một nụ cười toe toét.

Whitney bị choáng ngợp bởi căn phòng khách trắng-và-vàng, nhưng nàng thận trọng kìm chế việc nhìn chăm chăm vào những hoa văn thạch cao chạm khắc đầy công phu trên trần nhà và những kiệt tác được trưng bày trong những khung tranh mạ vàng dọc những bức tường trong lúc Stephen dẫn nàng đến chỗ mẹ anh.

“Mẹ à, con xin giới thiệu Cô Stone,” Stephen nói. “Bởi vì Clay không trở lại tối qua, anh ấy không biết ý định viếng thăm của Whitney, nhưng con đã thuyết phục cô ấy ở lại và đợi cùng chúng ta cho đến khi anh ấy trở về.”

Khi Whitney nhún chào nữ công tước, nàng nghe thấy Stephen nhấn giọng vào tên gọi mà nàng chưa nói với anh - và nàng nhìn thấy vẻ mặt đáp trả và bối rối của nữ công tước.

“Cháu là bạn của con trai ta à, Cô Stone?” nữ công tước lịch sự hỏi khi Whitney ngồi xuống chiếc ghế được chỉ đối diện với bà.

“Thỉnh thoảng chúng cháu là bạn, thưa nữ công tước,” Whitney thành thật trả lời.

Nữ công tước chớp mắt ngạc nhiên trước câu trả lời khác thường, quan sát đôi mắt xanh-ngọc đang nghiêm trang nhìn bà bên dưới hàng mi đen dày, sau đó đột ngột nửa nhồm dậy khỏi ghế, kìm lại và rồi ngồi xuống. Ánh mắt bà bay đến Stephen người đang gật đầu khẽ đến mức không nhận ra được với bà.

Vui vẻ phớt lờ ánh mắt e ngại của mẹ mình, anh thư giãn trong ghế của mình và lắng nghe bà và Whitney trò chuyện về rất nhiều chủ đề, từ thời trang của Paris đến thời tiết Luân Đôn.

Sau gần một tiếng đồng hồ, cửa trước mở rộng và những tiếng nói vọng lại từ lối ra vào. Những lời nói gần như khó nghe thấy, nhưng không thể nhầm lẫn được những tiếng thì thào nhẹ nhàng và tiếng cười khe khẽ của một phụ nữ khi cô ta trả lời Clayton. Stephen nhìn thấy vẻ mặt tê tái của Whitney khi nàng nhận ra Clayton đang đi cùng một phụ nữ. Nhanh chóng đứng dậy, anh nhìn nàng với vẻ thông cảm và động viên, sau đó cẩn thận chọn chỗ để đứng trước nàng và chần chừ nhìn tầm nhìn của Clayton để nàng có thời gian bình tĩnh lại.

“Con xin lỗi vì về muộn. Chúng con bị trì hoãn,” Clayton nói với mẹ và nghiêng xuống đặt một nụ hôn âu yếm lên trán bà. Chàng trêu ghẹo thêm vào, “Con tin rằng mẹ không gặp phiền phức trong việc tìm thấy phòng của mình mà không có con?” Quay sang một bên, chàng kéo Vanessa về phía trước. “Mẹ, con xin giới thiệu Vanessa...”

Stephen bật ra một hơi thở nhẹ nhõm khi Clayton kết thúc. “Stanfield.”

Vanessa nhún gối sâu để chào nữ công tước và khi hai người phụ nữ trao đổi phép lịch sự đúng mực, Clayton lơ đãng khoát tay về phía Stephen và cười cợt nói thêm, “Vanessa, nàng đã biết Stephen.” Nói xong chàng quay lại với mẹ và cúi xuống để nói nhỏ với bà.

“Thật vui vì gặp lại, Cô Standfield,” Stephen nói với vẻ lịch sự hài hước.

“Vi Chúa, Stephen,” Vanessa cười. “Anh và tôi đã gọi nhau bằng tên gọi từ lâu rồi mà.”

Phớt lờ điều đó, Stephen với ra sau chạm vào cánh tay Whitney, và nàng run run ngập ngừng đứng lên. “Cô Stanfield,” Stephen hơi cao giọng, “Tôi xin giới thiệu Cô Whitney Stone...”

Clayton đứng thẳng dậy và quay ngoắt lại.

“Và quý ông mặt-đá này,” Stephen nhẹ nhàng nói tiếp với Whitney, “là anh trai của tôi, như cô đã biết.”

Whitney thực sự rùng mình trước con giận dữ dội và lạnh lùng trong mắt Clayton khi chúng quét qua nàng. “Di cô thế nào?” chàng hỏi lạnh tanh.

Whitney nuốt nghẹn và trả lời bằng một tiếng thì thầm nhỏ xíu, “Di tôi rất khỏe, cảm ơn. Còn ngài?”

Clayton gật đầu cụt lùn. “Như cô thấy, ta vẫn sống sót sau cuộc hội ngộ cuối cùng của chúng ta mà không xước xát gì.”

Vanessa rõ ràng đã nhận ra Whitney là đối thủ tranh giành Clayton từ buổi khiêu vũ ở nhà Rutherford nghiêng mái đầu với kiểu tóc sang trọng một cách kiểu cách với Whitney và nói với một nụ cười lạnh giá, “Esterbrook đã được giới thiệu với cô ở bữa tiệc của Quý ngài và Quý bà Rutherford, Cô Stone.” Cô ta dừng lại như thể cố gắng nhớ lại sự kiện đó rõ ràng hơn. “Phải, tôi nhớ rằng anh ta nói khá nhiều về cô với rất nhiều người trong chúng tôi.”

Nhận ra Vanessa đang đợi một câu trả lời, Whitney cẩn trọng nói, “Anh ta thật tốt.”

“Theo thời nhớ, những gì anh ta nói không tốt chút nào, Cô Stone.”

Whitney đứng trước đòn tấn công bất ngờ và không có sự khiêu khích trước đó của Vanessa, và Stephen phải can thiệp vào sự im lặng căng thẳng đó. “Tất cả chúng ta có thể thảo luận về những người quen chung ở bữa tối,” anh vui vẻ tuyên bố, “giả sử tôi có thể thuyết phục vị khách xinh đẹp của tôi ở lại ăn tối.”

Whitney lắc mạnh đầu để nhấn mạnh từ ‘không’. “Tôi thực sự không thể ở lại. Tôi - tôi xin lỗi.”

“À, nhưng tôi cương quyết đấy.” Anh cười toe toét. Nhường một bên lông mày với người anh mặt-trắng-bạch, anh nói, “Chúng ta đều cương quyết giữ cô ấy ở lại, đúng không?”

Trước sự tức tối vô cùng của Stephen, Clayton không buồn nhắc lại lời mời. Thay vào đó chàng chỉ liếc qua vai và gạt đầu cụt lùn với người đầy tớ đang lòn vồn ở cửa ra vào, ý rằng chuẩn bị thêm một chỗ ngồi khác ở bàn ăn. Không một lời nào khác, chàng quay gót và sải bước đến tủ rượu và giật lấy một chai uýt ki và một cái ly.

Stephen ngồi xuống bên cạnh Whitney, sau đó nhìn quanh đến chỗ Clayton đứng, khung người cao lớn của chàng cứng ngắc vì giận dữ, chàng quay lưng về phía họ khi rót cho mình một ly. “Em nữa, anh trai,” anh hòa nhã gọi với.

Clayton vút cho Stephen một cái nhìn chán ghét không nao núng và nói bằng một giọng giận dữ được kiểm soát một cách khó khăn. “Anh chắc chắn rằng, tự rót rượu cho mình là một trong những tài năng sáng chói của em, Stephen.”

“Đừng thế,” Stephen thân nhiên nói, đứng dậy khỏi ghế xô pha nơi anh đang ngồi bên cạnh Whitney. “Quý bà và quý cô?” chàng mời. “Một ly rượu vang nhé?”

Vanessa và Whitney đều chấp nhận, còn nữ công tước nén lại cơn thôi thúc yêu cầu một chai đầy.

Stephen bước đến tủ búp phê, rót cho mình một ly uýt ki, và bắt đầu rót rượu vang vào ba ly pha lê, vô tình lờ đi cơn giận sôi sục phát tiết từ người anh trai. Clayton cau kinh lâm bầm, “Liệu có chút xíu ngẫu nhiên nào mà em không biết rằng cô ấy là ai đối-với-anh không?”

“Không có chút nào.” Stephen cười nhả nhử không chút nao núng trong lúc cầm ba trong số bốn chiếc ly lên. Khi anh quay về phía các quý bà và quý cô, anh nói với giọng thân nhiên, “Anh mang ly đến cho Whitney được không, Clay? Em không thể mang được cả bốn ly.”

Cầm ly rượu vang của nàng, Clayton quày quả mang nó đến cho Whitney, và nàng vô thức lún sâu hơn xuống đệm ghế, tìm kiếm trên vẻ mặt cau có của chàng dấu hiệu nào đó cho thấy chàng vẫn còn quan tâm đến nàng. Nhưng không hề có.

Trong tâm trạng khổ sở cùng cực, nàng lơ đãng uống rượu trong khi bí mật quan sát Clayton đang ngồi đối diện với nàng bên cạnh Vanessa, với một bàn chân mang giày bóng loáng thân nhiên đặt trên đầu gối chân kia, chiếc quần màu xám cát may khéo léo ôm lấy đôi chân dài của chàng. Nhìn chàng ở đây, thoải mái ở nhà trong sự sang trọng của căn phòng trắng-và-vàng, chàng chính xác là con người quý tộc thanh lịch, xa cách, ông chủ của mọi thứ xung quanh. Chưa bao giờ chàng trông đẹp trai hơn - và không thể với tới hơn. Và để mọi thứ còn tệ hơn, Vanessa Standfield, trong bộ váy lụa xanh mềm mại, thật kiều kỳ, thật xinh đẹp một cách tuyệt vời, hơn hẳn Whitney đã nhận thấy vào cái đêm diễn ra bữa tiệc khiêu vũ của nhà Rutherford.

Trong thời gian trước khi bữa tối sẵn sàng, Stephen mang vác phần gánh nặng trò chuyện lớn nhất, với Vanessa đóng góp thêm hai mũi nhọn công kích nhắm vào Whitney. Clayton nói bằng những cụm từ cụt lùn, rồi rạc chỉ khi cực kỳ cần thiết, và Whitney trả lời những lời nói đùa nhẹ nhàng của Stephen bằng những từ đơn âm yếu ớt. Nữ công tước đã dùng thêm ba ly rượu và không nói lời nào với bất cứ ai.

Thu mình lại trong một quả bóng đau khổ bị dồn nén chặt, Whitney thầm đếm từng phút cho đến khi bữa tối có thể kết thúc và bữa tráng miệng qua đi, để nàng có thể bỏ về. Giờ nàng biết nàng không bao giờ nên đến đây. Nhưng đã quá muộn.

May thay, bữa tối được thông báo một thời gian ngắn sau đó. Clayton đứng lên, và không một chút liếc nhìn về phía Whitney, chàng đưa tay cho mẹ và với Vanessa bên còn lại, thấp tùng hai người phụ nữ rời phòng.

Whitney đứng lên và tiếp nhận cánh tay của Stephen, ánh mắt nàng vô vọng dán chặt vào lưng Clayton. Nàng bắt đầu đi theo chàng, nhưng Stephen ngăn nàng lại. “Vanessa chết tiệt!” anh khẽ cười. “Tôi có thể bóp cổ cô ta. Đã đến lúc để chúng ta thay đổi chiến lược - mặc dù cho đến nay mọi chuyện đã tiến triển rất tốt.”

“Chiến lược?” Whitney há hốc miệng. “Tiến triển tốt?”

“Hoàn hảo. Cô ngồi đây trông xinh đẹp và tổn thương, và Clayton không thể dứt ánh mắt khỏi cô khi nào anh ấy nghĩ cô không nhìn. Nhưng đã đến lúc cô làm điều gì đó để kéo anh ấy ra một chỗ riêng với cô.”

Trái tim Whitney tức thời bay lên. “Chàng không thể dứt mắt - ? Ồi, Stephen, anh có chắc không? Tôi không nghĩ chàng thậm chí biết tôi đang ở đây.”

“Anh ấy biết cô ở đây,” Stephen vừa nói vừa cười. “Không phải anh ấy không cầu Chúa rằng cô không ở đây! Thực ra, tôi không thể nhớ đã từng trông thấy anh ấy gần dữ như thế này. Bây giờ việc đẩy con gần dữ của anh ấy vượt qua giới hạn kiểm soát sẽ phụ thuộc vào cô.”

“Cái gì?” Whitney thì thầm. “Lạy Chúa, vì sao?”

Họ đã đi đến lối vào phòng ăn, nhưng Stephen quay lại và đứng trước một bức chân dung trên bức tường đối diện với cánh cửa đôi; lưng họ nằm trọn trong tầm nhìn của những người đã ngồi vào bàn. Anh khoát tay về phía bức tranh như là giới thiệu giá trị của nó với Whitney. “Cô phải làm anh ấy gần dữ đủ để rời khỏi bàn và đưa cô đi cùng. Nếu như cô không làm như vậy, ngay khi bữa tối xong, anh ấy sẽ tìm vài lý do nào đó để kéo Vanessa và mẹ tôi đi đâu đó, và đơn giản là để cô lại với tôi.”

Triển vọng chủ động cố gắng lôi kéo Clayton vào một cuộc tranh cãi bằng lời mang lại cho Whitney một cảm giác là lạ pha lẫn giữa sợ hãi và hồi hộp. Nàng nhắc mình về những gì Emily đã nói là không được trở nên nhu mì, và dùng cảm tự nói với mình rằng nếu Elizabeth Ashton e lệ có thể làm được thì nàng cũng làm được. “Stephen,” nàng đột nhiên nói. “Tại sao anh làm điều này?”

“Bây giờ không có thời gian để diễn giải điều đó,” Stephen trả lời và dẫn nàng về phòng ăn. “Nhưng nhớ điều này - cho dù anh ấy gần dữ như thế nào, anh tôi yêu cô. Và nếu cô có thể kéo anh ấy ra gặp riêng, tôi nghĩ cô có thể chứng tỏ điều đó với anh ấy.”

“Nhưng mẹ anh sẽ nghĩ tôi là người con gái xử sự vụng về nhất còn sống nếu tôi cố tình khiêu khích chàng.”

Stephen cười với nàng trông thật trẻ con. “Mẹ tôi sẽ nghĩ cô rất dũng cảm và tuyệt vời. Cũng như tôi. Nào cô gái trẻ dũng cảm! Tôi mong đợi lại được nhìn thấy cô gái cá tính vui vẻ mà tôi đã thấy ở bữa tiệc của nhà Kingsley đêm trước.”

Chỉ vừa đủ thời gian để Whitney thoáng nhìn anh với vẻ sững sốt và biết ơn khi anh đưa nàng đến chỗ ngồi ở bàn. Khi Stephen giúp nàng ngồi xuống, Clayton bình luận với vẻ mỉa mai khô khan, “Cô thật tốt khi cuối cùng đã tham gia cùng chúng tôi.”

“Ngài cũng thật tốt khi mời tôi, thưa đức ngài,” Whitney sắc sảo trả lời.

Clayton phớt lờ nàng và gật đầu về phía người đầy tớ để bắt đầu phục vụ. Chàng ngồi đầu bàn, với mẹ bên tay phải và Vanessa bên tay trái. Whitney ngồi bên cạnh nữ công tước, và Stephen ngồi đối diện Whitney, bên cạnh Vanessa.

Khi người đầy tớ rót sâm banh vào ly của Whitney, Clayton kéo dài giọng một cách châm biếm, “Để chai đó bên cạnh Cô Stone. Cô ấy rất thích sâm banh, như ta còn nhớ.”

Tinh thần Whitney nhảy lên vì vui - Clayton không thể phớt lờ nàng được nữa. Chắc chắn chàng phải vẫn còn quan tâm đến nàng đến mức trở nên tức giận đủ để nói một điều như vậy. Nàng mỉm cười đầy quyến rũ với chàng qua ly rượu của mình và uống một chút rượu còn đang sủi tăm đó. “Không phải quá thích sâm banh. Mặc dù có những lúc nó thực sự giúp củng cố lòng can đảm của ai đó.”

“Thật ư? Ta không biết.”

“À phải, ngài thích ực ki để củng cố lòng can đảm của ngài,” nàng châm chọc khi chàng nâng ly lên miệng. Mắt chàng nhúu lại với vẻ đáng sợ và Whitney nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. Xin hãy yêu em, nàng âm thầm cầu xin chàng. Đừng để em trải qua chuyện này không vì cái gì cả.

“Cháu có chơi đàn piano không, Whitney?” Nữ công tước hỏi, hồi hộp xen vào khoảng không im lặng nặng nề.

“Chỉ khi nào cháu muốn làm người khác bức mình,” Whitney đáp lời với một nụ cười bên lên.

“Vậy cháu hát được chứ?” nữ công tước vô vọng đeo bám

“Có,” Whitney cười, “nhưng không có chút xíu chú ý nào đến giai điệu, cháu e là vậy.”

“Thật sao, Cô Stone,” Vanessa nói eo éo, “Thật lạ thường khi gặp một phụ nữ Anh được nuôi dạy hoàng lại không được dạy hát hay chơi đàn. Chính xác tài năng của cô là gì?”

“Whitney là một người giỏi bốn cột,” Clayton gay gắt chiêm vào để trả lời cho câu hỏi của Vanessa. “Cô ấy thành thạo với nhiều ngôn ngữ và không nghi ngờ gì là có thể làm một công việc đáng nể là nguyên rửa trôi chảy bằng tất cả những ngôn ngữ đó. Cô ấy chơi cờ khá nhưng lại chơi bài kém, và là một người cười ngửa kì khôi khi bị cướp mất roi. Cô ấy tuyên bố là xuất chúng với một cây súng cao su - một tài năng mà ta không thể kiểm nghiệm trực tiếp, và là một diễn viên đầy thuyết phục - một tài năng ta có thể chứng thực. Ta đã nhận xét cô chính xác chứ, Whitney?” chàng cau kinh nói.

“Không hoàn toàn đúng, thưa đức ngài,” Whitney dịu dàng nói, nhức nhối vì những lời nói tàn ác như roi quất của chàng mặc dù nàng đang mỉm cười. “Chắc chắn tài đánh cờ của tôi tốt hơn là ‘khá’. Và nếu ngài nghi ngờ khả năng với súng cao su của tôi, tôi sẽ rất vui lòng được biểu diễn - giả sử rằng ngài tình nguyện làm đích ngắm cho tôi, như tôi vừa làm đích ngắm cho ngài.”

Stephen bật ra một tràng cười nắc nẻ và mẹ anh lập bập, “Cháu có tham dự những dịp tụ họp xã hội kể từ khi ở Pháp về không?”

Whitney cảm thấy ánh mắt nóng rực của Clayton chiếu vào nàng và không thể đón nó trực tiếp. “Rất nhiều bữa tiệc và buổi khiêu vũ. Mặc dù không ai tổ chức một bữa tiệc hóa trang, vì cháu thực sự thích chúng. Cháu tin rằng đức công tước cũng thích chúng như vậy-”

“Cô có thích đám cưới không?” Vanessa êm ái hỏi. “Nếu vậy, chắc chắn chúng tôi sẽ mời cô tham dự đám cưới của chúng tôi.”

Sự im lặng của một ngôi mộ cổ ngự trị trên bàn ăn khi Whitney can đảm cố gắng tiếp tục ăn nhưng không thể nuốt trôi qua cục nghẹn đau đớn đang sưng phồng trong cổ họng nàng. Nàng nhìn Stephen một cách khốn khổ, người nhún vai một cách điềm tĩnh và nhướn một bên lông mày về phía Clayton. Nàng biết rằng Stephen có ý bảo nàng tiếp tục, nhưng giờ nàng không thể. Đã hết rồi. Mọi người sẽ hiểu rõ ràng khi nàng lấy cốc bị ồm ồm đột xuất, Whitney không thể chịu đựng ở lại chiếc bàn đó. Nàng đã quá bầm dập và tã to để quan tâm đến mọi người biết rằng lời tuyên bố về cuộc đính hôn của Clayton và Vanessa là lý do nàng ra về.

Nàng nhắc khăn ăn ra khỏi lòng và đặt nó lên bàn cạnh đĩa của nàng. Khi nàng cúi xuống để đẩy chiếc ghế nặng lùi lại, một bàn tay phụ nữ đột nhiên đặt lên tay nàng. Nữ công tước trao cho nàng một cái siết tay động viên ngắn ngủi, sau đó giữ chặt nó trong một cử chỉ rõ ràng nói rằng, “Ồ lại và kết thúc những gì cháu đã bắt đầu.”

Whitney mỉm cười không chắc chắn, ngập ngừng, sau đó để lại khăn ăn. Nàng liếc nhìn Clayton, người đang u ám nghiền cứu rượu vang trong ly, sau đó nhìn Vanessa. Whitney không thể chịu đựng khi nghĩ đến việc Clayton kết hôn với một sắc đẹp kiều ki như vậy - không khi nàng yêu chàng nhiều đến vậy, và đã đi quá xa trong tình cảnh đáng xấu hổ như thế này để nói với chàng như vậy. Nàng nghĩ đến Clayton ôm Vanessa trong tay và hôn cô ta theo cách thân mật đó của chàng, và điều đó khiến Whitney tức giận và ghen tuông đủ để ở lại.

Vanessa đặt bàn tay lên cánh tay của Clayton. “Em hy vọng chàng không giận dữ với em vì đã buột miệng ra bí mật của chúng ta trước một người lạ.”

“Tôi chắc chắn rằng đức ngài không giận chút nào, Cô Standfield,” Whitney bình tĩnh nói, nhưng mắt nàng gắn vào Clayton. “Chúng ta đều làm những điều ngu ngốc khi đang yêu. Đúng không, thưa công tước?”

“Vậy sao?” Clayton thô bạo đáp lời. “Ta không chú ý.”

“Vậy ngài có một trí nhớ thật ngắn ngủi,” Whitney nhẹ nhàng thách thức, “hoặc rất hay quên. Hoặc rốt cuộc có lẽ ngài chưa bao giờ yêu.”

Ly rượu của Clayton đặt rầm xuống bàn. “Chính xác thì câu đó có ý gì?” Chàng hỏi.

Whitney co rúm lại trước sức nóng của đôi mắt xám đó. “Không có gì,” nàng nói dối.

Tiếng đồ bạc lanh canh lại bắt đầu. Nàng nhìn bàn tay Clayton co duỗi trên ly rượu, siết chặt và thả lỏng, rồi lại siết chặt, và nàng biết chàng đang ước rằng cổ nàng đang trong cái siết tay của chàng, chứ không phải là ly rượu. Sau nhiều phút, mẹ chàng bòn chòn đắng hắng giọng, và thận trọng nói với Whitney, “Kể cho ta nghe, cháu yêu, mọi việc ở Anh có khác biệt không khi cháu trở về?”

Whitney định trả lời một cách chung chung, nhưng sau đó nàng nhận ra rằng nữ công tước đã vô tình cho nàng chính xác phần mở đầu mà nàng cần. Bởi vì Clayton không sẵn sàng cho nàng giải thích riêng, có lẽ ít nhất nàng có thể khiến chàng hiểu phần nào, ngay ở đây, trong bàn ăn. “Rất khác!” nàng nói đầy cảm xúc. “Chỉ một thời gian ngắn sau khi cháu quay về Anh, cháu phát hiện ra rằng trong khi cháu vẫn ở Pháp, cha cháu đã sắp xếp một cuộc hôn nhân cho cháu và một người đàn ông cháu ít khi gặp, và cháu thậm chí không nhận ra anh ta khi gặp lại anh ta ở đây.”

“Thật khổ sở!” nữ công tước đáp lại với sự am hiểu dần hé mở.

“Thực sự như vậy - đặc biệt bởi vì tính cách của cháu có một chút ngang bướng, khiến cháu luôn phản kháng lại những mệnh lệnh đưa ra một cách lạnh lùng bởi bất kỳ ai. Và người đàn ông mà cháu chuẩn bị kết hôn, mặc dù anh ta rất tốt và hiểu biết theo rất nhiều cách, nhưng khá là chuyên quyền và độc đoán về cuộc đính hôn đó đến mức kinh khủng. Anh ta hành động như thể cho dù thế nào cháu cũng không có sự lựa chọn nào khác trong vấn đề này.”

“Những cuộc hôn nhân được sắp đặt có thể khó khăn để thích ứng vào lúc ban đầu,” nữ công tước đồng ý. “Sau đó cháu đã làm gì?”

“Cô ấy tự đính hôn với một người đàn ông khác, một kẻ cực kỳ nhu nhược và là một tên ngốc!” Clayton lạnh lùng tuyên bố.

“Nhưng không độc tài và chuyên chế,” Whitney phản công lại. “Và tôi hoàn toàn không đính hôn với Paul!”

Sự im lặng dữ dội bao trùm cho đến khi Stephen vừa cười vừa nói, “Chúa tôi, đừng bắt chúng tôi hồi hộp. Sau đó chuyện gì xảy ra?”

Clayton trả lời cho nàng với giọng rề rà khinh bỉ. “Bởi vì có hàng ngàn người đàn ông danh giá khác ở Luân Đôn, Cô Stone đã quyết định thử xem có thể đính hôn với bao nhiêu người trong số đó nữa.”

Whitney không thể chịu đựng được khi chàng sử dụng cái giọng điệu đó. Nàng cắn môi và nhu mì lắc đầu. “Không, tôi chỉ từng đính hôn với một người, nhưng anh ta quá giận dữ với tôi, anh ta không cho tôi một cơ hội để giải thích. Anh ta đã rút lại lời cầu hôn.”

“Đồ quái vật!” Stephen hớn hờ nói, tự lấy thêm cho mình một phần vịt sốt nước cam. “Anh ta nghe giống như một kẻ có tính khí tồi tệ. Có thể cô sẽ tốt hơn khi cắt đứt với anh ta.”

“Tôi - tính khí của tôi cũng khá là dữ dội,” Whitney thừa nhận.

“Trong trường hợp đó, anh ta tốt hơn là cắt đứt với cô,” Clayton cau kinh nói, sau đó ánh mắt đe dọa chột chích chàng quăng sang Stephen. “Stephen, anh thấy cuộc nói chuyện này không những quá sức buồn chán, mà còn cực kỳ tồi tệ. Anh nói rõ rồi chứ?”

Stephen nhìn biểu hiện của anh trai mình với vẻ sừng sốt giả tạo và gật đầu, nhưng ngay cả anh cũng không dám lặp lại chủ đề đó.

Những người đầy tớ đi chuyển quanh phòng, và cả năm người ở bàn ăn cần cù tập trung vào những thức ăn thượng hạng trên đĩa của họ, nhưng chỉ có Stephen là ăn với sự thích thú. Whitney tự nói với mình rằng nàng sẽ cố gắng một lần nữa, chỉ một lần nữa để khiến Clayton rời căn phòng này với nàng. Cho dù nàng sẽ đối phó với chàng như thế nào nếu nàng thành công, điều đó vượt qua tầm tưởng tượng của nàng.

“Stephen hỏi chàng một câu hỏi, Clayton,” Vanessa thì thầm.

“Cái gì?” Clayton hỏi và nhìn chăm chăm vào Stephen với vẻ thù địch rành rành.

“Em đang hỏi những con ngựa của anh đua như thế nào trong cuộc đua vừa rồi.”

“Chúng đua rất tốt,” một câu trả lời cộc lốc.

“Tốt như thế nào?” Stephen dai dẳng. Mặc dù anh nói chung chung với cả bàn, nhưng nụ cười trên góc miệng anh nhắm vào Whitney khi anh giải thích. “Chúng tôi đã đánh cược rằng ba con ngựa của Clayton và hai con ngựa của tôi sẽ chiếm được giải. Tôi biết hai con ngựa của tôi đã đạt được, và chỉ có hai con ngựa của anh ấy được, có nghĩa là anh ấy thua cuộc, và anh ấy nợ tôi 300 bảng.” Nụ cười bí ẩn của Stephen mở rộng đầy hàm ý với Whitney. “Anh ấy không quan tâm đến tiền nông, nhưng anh ấy ghét phải thừa nhận thua cuộc. Anh ấy chưa bao giờ học được việc chấp nhận thất bại.”

Clayton đặt dao và đĩa xuống, chuẩn bị thô bạo dẹp bỏ Stephen như chàng đã làm trước đó, nhưng Whitney, nhận được tín hiệu của Stephen, ngay lập tức đổ thêm dầu vào ngọn lửa của Clayton. “Thật lạ khi anh nói như thế,” nàng nói với Stephen, trông thực sự ngạc nhiên. “Tôi đã nhận thấy rằng anh trai anh chấp nhận thất bại thậm chí không có chút đấu tranh. Vì sao ư, khi đối mặt với sự ngăn cản nhỏ nhất, đức ngài đơn giản là từ bỏ và-”

Bàn tay mở ra của Clayton đập rầm xuống bàn khiến những chiếc đĩa nhảy tung lên. Chàng đứng bật dậy, những cơ bắp giật giật đầy thịnh nộ dọc quai hàm bạnh ra của chàng. “Cô Stone và tôi có vài chuyện tốt nhất nên nói riêng với nhau.” Chàng rút ra những lời nói đó và vứt chiếc khăn ăn xuống bàn. Chàng nhanh chóng bước quanh bàn và giật chiếc ghế của Whitney lại. “Đứng dậy!” chàng cúi kính gắt với giọng trầm trầm đáng sợ khi Whitney vẫn đông cứng trong ghế. Bàn tay chàng nắm chặt trên cánh tay nàng và Whitney run rẩy đứng lên.

Nữ công tước nhìn nàng với vẻ thất kinh bất lực, nhưng Stephen nâng ly về phía Whitney như một lời chúc tụng không lời và cười nhún nhò.

Dùng sức kéo nàng đi bên cạnh chàng, Clayton quả quyết bước ra khỏi phòng và đi theo hành lang lát cẩm thạch trải thảm. Khi họ đi qua cửa trước, chàng quát với người quản gia, “Bảo xe ngựa của Cô Stone đợi ở trước cửa trong vòng 3 phút!” Chàng rẽ sang một căn phòng bên cạnh và gạt đầu cụt lùn cho người đầy tớ mở cánh cửa của một phòng làm việc sang trọng cho họ.

Clayton lôi nàng đến nửa căn phòng với những hàng sách nằm sau những nhíp cong bằng gỗ sồi chạm trổ bóng láng, sau đó hất tay nàng đi và hùng hổ tiến về phía lò sưởi. Quay lại, chàng nhìn nàng với vẻ ghét bỏ không suy suyến, trong khi đấu tranh để đẩy con giận điên cuồng của mình vào tầm kiểm soát. Đột nhiên, giọng chàng xé qua bầu không khí im lặng. “Cô có chính xác 2 phút để giải thích mục đích của chuyến viếng thăm không mong đợi và không được chào đón này. Khi hết thời gian, ta sẽ hộ tống cô đến xe ngựa và giải thích lý do vắng mặt với mẹ và em trai ta.”

Whitney hít một hơi thở khó khăn, biết rằng nếu chàng nhìn thấy nỗi sợ của nàng bây giờ, chàng sẽ sử dụng nó để chống lại nàng. “Mục đích chuyến viếng thăm của em?” nàng nói bằng giọng rói bởi nhỏ xiu, tâm trí nàng bấn loạn với từng giây trôi qua. “Em - Em nghĩ bây giờ nó đã hiển nhiên.”

“Không hề hiển nhiên!”

“Em đến để - để giải thích tại sao em nói những điều đó với chàng tại tiệc cưới. Chàng biết mà,” nàng nói, trở nên lấp bắp vì vội vã hoàn thành trong thời gian chàng cho phép, “trước đó tại nhà thờ, em nghĩ chúng ta - chàng và em - vẫn còn một thỏa thuận, và-”

Ánh mắt Clayton quét qua nàng một cách khinh bỉ. “Chúng ta không có thỏa thuận nào,” chàng gay gắt nói. “Đã qua rồi. Chấm dứt. Nó không bao giờ nên bắt đầu! Cuộc đính hôn là một ý tưởng điên rồ, và ta nguyện rửa cái ngày ta nghĩ đến nó.”

Phát ốm với thất bại và thua cuộc, Whitney bấm móng tay vào vùng da thịt ở lòng bàn tay nàng và lắc đầu chối bỏ. “Nó chưa bao giờ có một cơ hội để bắt đầu bởi vì em không cho phép.”

“Hai phút của cô đã gần hết.”

“Clayton, làm ơn nghe em nói!” nàng tuyệt vọng thốt lên, “Chàng - chàng đã nói với em rất lâu trước đây rằng chàng muốn em đến với chàng một cách tự nguyện, rằng chàng không muốn một người vợ lạnh nhạt và miễn cưỡng.”

“Và?” chàng tức tối hỏi.

Giọng Whitney run rẩy. “Và, em ở đây. Tự nguyện.”

Clayton cứng người, toàn bộ cơ thể chàng căng ra thành một đường cứng nhắc khi hàm ý của nàng xuyên qua chiếc áo giáp giận dữ của chàng. Chàng nhìn chăm chăm vào nàng một lúc, quai hàm chàng siết lại và cứng ngắc, sau đó chàng nghiêng người tựa vào bệ lò sưởi và nhắm mắt lại.

Chàng đang chống lại nàng, Whitney biết. Cố gắng loại bỏ nàng. Nàng đợi, quan sát chàng trong tình trạng tê cứng vì sợ hãi. Thời gian dường như là vô tận trước khi chàng ngáp ngừng đứng thẳng dậy. Mắt chàng vụt mở, gặp mắt nàng, và trái tim Whitney nhảy lên điên cuồng. Nàng đã chiến thắng! Nàng có thể nhìn thấy nét mềm lại trên khuôn mặt khắc nghiệt của chàng. Ôi Chúa ơi, nàng đã thắng!

Chàng nhìn vào tấm thảm trải dài chia cắt họ trước và sau đó đến nàng. Khi chàng nói, vẻ gay gắt trong giọng nói của chàng vẫn còn, nhưng lời nói của chàng chậm lại và đầy ý nghĩa. “Ta sẽ không khiến điều này dễ dàng hơn cho nàng,” chàng đều đều nói với nàng.

Khoảng cách giữa họ trải ra như cả một dặm, và Whitney biết rằng ý chàng là nàng sẽ phải vượt qua quãng đường dọc căn phòng đến chỗ chàng nếu nàng muốn, và chàng sẽ không gặp nàng ở giữa... bởi vì, cho đến bây giờ, chàng vẫn không hoàn toàn tin nàng.

Mắt chàng chưa bao giờ rời khỏi nàng khi Whitney bắt đầu bước về phía chàng trên đôi chân có cảm giác như nước. Chỉ còn một bước cách chàng, nàng phải dừng lại để làm lắng đi nhịp đập dồn dập của trái tim và đầu gối run bần bật của nàng. Nàng bước bước cuối cùng trên đôi chân mềm nhũn như thể chúng chuẩn bị oằn xuống bên dưới nàng, và dừng lại rất gần chàng đến mức ngực nàng chỉ cách chiếc áo khoác màu xám của chàng vài inch.

Đầu nàng cúi xuống trong lúc nàng đợi, nhưng từng giây tích tắc trôi qua, và Clayton không hề di chuyển để chạm vào nàng. Cuối cùng nàng ngẩng đầu và ngược đôi mắt xanh tóa sáng sự đầu hàng nhìn chàng. “Chàng có thể,” nàng nhức nhối thì thầm, “ôm em bây giờ không?”

Clayton bắt đầu vươn về phía nàng và dừng lại... và sau đó chàng túm lấy cánh tay nàng và giật nàng về phía chàng, ép chặt nàng vào ngực chàng khi miệng chàng đói khát cúi xuống miệng nàng. Với một tiếng rên rỉ vui mừng bị nghẹn lại, Whitney đáp lại nụ hôn của chàng, bay bổng với cảm giác đôi môi chàng cuồng nhiệt khóa lại với môi nàng.

Vòng tay quanh cổ chàng, nàng ép người vào chàng, áp cơ thể đang tan chảy của nàng vào khung người cứng cỏi của chàng. Một cơn rung động làm chàng run rẩy khi nàng tựa vào chàng và bàn tay chàng siết chặt trên lưng, hông nàng một cách đầy chiếm hữu, ép nàng vào gần chàng hơn nữa, trượt lên theo xương sống nàng, rồi trượt xuống để ôm lấy toàn bộ cơ thể tự nguyện của nàng vào chàng. “Chúa ơi, ta nhớ nàng biết bao!” Chàng khàn khàn thì thầm trên môi nàng, và chàng làm sâu thêm nụ hôn. Trước cái đụng chạm ướm thử của lưỡi chàng, môi Whitney hé mở mà không cần thêm chút thúc giục nào, Clayton rên lên, siết lấy nàng chặt hơn và lưỡi chàng lao vào khuôn miệng mềm mại ngọt ngào của nàng, tìm kiếm với sự cấp bách gần như tuyệt vọng, tiếp nhận những gì nàng đang dâng tặng.

Cảm giác tuyệt vời có nàng trong vòng tay chàng, hương vị của môi nàng trên miệng chàng, bộ ngực đầy đặn của nàng trong lòng bàn tay chàng, là niềm vui không thể chịu đựng được đối với Clayton. Chàng không thể tiếp tục, và chàng sợ phải dừng lại... sợ rằng nếu chàng làm gián đoạn sự tiếp xúc, nàng sẽ biến mất, và nỗi khao khát nhức nhối đang rung chuyển chàng sẽ trở thành một sự trống rỗng đau đớn.

Cuối cùng khi chàng dứt miệng ra khỏi miệng nàng, chàng giữ cánh tay quanh nàng, tựa cằm trên mái đầu mượt mà của nàng, chờ đợi hơi thở của chàng trở về đều đặn. Và Whitney ở lại đó - như là ở trong vòng tay chàng là nơi duy nhất trên thế giới này nàng mong muốn.

Lùi lại một chút, Clayton nhìn xuống đôi mắt trong veo của nàng và êm ái nói, “Nàng sẵn lòng lấy ta chứ?”

Whitney gật đầu. Nàng gật đầu vì nàng không thể nói nên lời.

“Tại sao?” chàng khẳng khái hỏi một cách bình thản. “Tại sao nàng muốn lấy ta?”

Kể từ giây phút chàng bắt nàng vượt qua căn phòng để đến với chàng, thay vì gặp nàng ở giữa, Whitney đã biết Clayton sẽ đòi hỏi một sự đầu hàng vô điều kiện từ nàng; nàng biết bây giờ chàng đang yêu cầu nàng điều gì. Mặc dù niềm vui, nước mắt và sự nhẹ nhõm siết lấy hơi thở nàng, nàng tìm thấy giọng và dịu dàng nói, “Vì em yêu chàng.”

Vòng tay chàng siết quanh nàng với một lực mạnh mẽ. “Chúa giúp nàng nếu nàng không có ý đó!” chàng dữ dội cảnh báo, “bởi vì ta sẽ không bao giờ để nàng ra đi lần nữa.”

Khao khát được hôn vượt qua cả nỗi xấu hổ, Whitney thì thầm, “Em sẽ rất vui được chứng tỏ mình thực có ý như vậy.” Nàng nhìn thấy đôi mắt chàng sẫm lại với đam mê khi chàng cúi đầu xuống nàng, và nàng dướn người lên trên đầu ngón chân để chứng tỏ điều đó. Nàng hôn chàng với tất cả ham muốn nhức nhối mà sự gần gũi với chàng như thế này khuấy động lên; nàng hôn chàng theo tất cả mọi cách mà chàng đã từng hôn nàng, cảm thấy là đi với niềm vui khi chàng bắt đầu hôn lại nàng, miệng chàng di chuyển với sự ngọt ngào nồng nàn, sau đó mở ra với đôi môi cuồng nhiệt trên miệng nàng, cho đến khi hơi thở của họ hòa lẫn thành những hơi thở hỗn hển, và họ níu chặt vào nhau.

Clayton là người chấm dứt nụ hôn và buộc bàn tay chàng dừng khám phá, dừng lại ham muốn giãy vò được vuốt ve những đường cong thân thương trên cơ thể khiêu gợi và thon thả đã ám ảnh những giấc mơ của chàng. Nhưng chàng giữ nàng trong vòng tay, luồn bàn tay vào mái tóc dày của nàng, yêu sự mềm mượt quen thuộc của nó. “Tại sao nàng bắt ta chờ đợi lâu như vậy?” chàng thốt ra.

Nghiêng ra sau, Whitney nghiêng đầu về hướng phòng ăn nơi Vanessa đang ở đó. “Tại sao chàng không thể đợi thêm chút nữa?”

“Bé con,” chàng âu yếm cười, “nàng là người phụ nữ duy nhất còn sống có thể đề cập đến Vanessa tại một thời điểm như thế này.”

Về mặt của Whitney bỗng nhiên trở nên nghiêm trang, và Clayton không nhìn thấy nụ cười sáng lên trong mắt nàng khi nàng nói. “Em có một lời thú tội - và nó có thể tạo ra sự khác biệt trong việc chàng sẽ chọn ai trong hai chúng em.”

Clayton cứng người. “Và đó là?”

“Em nói với mẹ chàng sự thật về tài nghệ đối với cây đàn piano của em.”

Với một tiếng thở dài vui vẻ vì nhẹ nhõm, Clayton kéo nàng lại gần. “Nàng hát có tốt hơn không?” chàng trêu.

“Em e là không.”

Mặc dù giọng chàng rất nhẹ, nhưng Whitney cảm nhận thấy giọng chàng khàn đi vì ham muốn khi chàng nói, “Trong trường hợp đó, ta cho rằng nàng sẽ phải học vài cách để làm ta vui lòng.” Bên dưới lớp vải mỏng của chiếc áo sơ mi, ngực chàng ảm áp và vững chãi bên má nàng. Whitney mỉm cười khi nàng trượt tay lên và xòe những ngón tay trên trái tim đập rộn rã của chàng. “Lần cuối cùng chúng ta thảo luận về sự yếu kém của em trong lĩnh vực đó, chàng nói chàng không có thời gian để hướng dẫn một nữ sinh ngây thơ buồn chán. Nhưng em nghĩ - nếu chàng có thời gian - chàng sẽ thấy em là một học sinh tuyệt vời.”

Chàng im lặng trong một lúc lâu, sau đó nói, “Có lẽ ta nên bắt đầu dạy nàng có phản ứng phù hợp hơn lần trước khi ta nói với nàng rằng ta yêu nàng?”

Whitney hạnh phúc gật đầu, nhưng đột nhiên giọng nàng chứa đầy nước mắt. “Nếu chàng thử lần nữa, em sẽ cho chàng thấy em đã học được bài học đó.”

Nàng cảm nàng lên, Clayton nhìn sâu vào đôi mắt nàng và lặng lẽ nói, “Ta yêu nàng, bé con.”

“Em cũng yêu chàng,” Whitney thủ thủ, e thẹn đặt bàn tay run rẩy của nàng lên gò má và cảm được cạo râu mềm mại của chàng. “Em yêu chàng rất nhiều.”

Chàng mỉm cười. “Giờ đó, em yêu, đó là một sự cải thiện to tát.”

Nàng cố gắng mỉm cười lại với chàng, nhưng Clayton thấy những giọt nước mắt long lanh trong mắt nàng. Ôm mặt nàng trong hai bàn tay, chàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh mờ lệ của nàng. “Sao lại khóc, em yêu dấu?”

“Vì,” Whitney nghẹn ngào thì thầm, “Cho đến lúc này, em đã chắc chắn rằng chàng sẽ không bao giờ nói câu đó với em lần nữa.”

Với một tiếng cười rên rĩ, Clayton ôm chặt nàng. “Ôi, bé con, ta đã yêu nàng kể từ cái đêm chúng ta chơi cờ ở nhà ta và sau khi nàng tuyên bố rằng nàng sẽ không bao giờ gọi một người đàn ông nào là ‘ông chủ,’ nàng gọi ta là một tên lừa đảo tàn nhẫn quý quyết khi ta thắng nàng.” Chàng đã yêu nàng kể từ giây phút nàng cười cợt kể với chàng câu chuyện về một cô gái thường rắc hạt tiêu vào hộp thuốc lá của thầy dạy nhạc.

Stephen gõ nhẹ lên cánh cửa, sau đó bước vào phòng làm việc và đóng cánh cửa sau lưng lại. Anh cười toe toét với anh trai với vẻ tình quái, người đang siết chặt vòng tay một cách sở hữu quanh Whitney. “Xin lỗi, anh trai yêu quý, nhưng sự vắng mặt của anh khiến mọi việc ngày càng không thoải mái hơn trong một căn phòng khác.”

Clayton nghe điều đó với vẻ mặt nhăn nhó khó chịu. “Bữa tối xong chưa?”

“Từ rất lâu rồi,” Stephen khẳng định. “Và Vanessa đang thể hiện một sự chống đối rõ rệt đối với nỗ lực quyến rũ của em để làm cô ấy vui lên với những phương pháp chăm sóc và chăn nuôi phù hợp với ngựa đua.”

“Stephen, anh trai anh đang ở trong một tình thế kiểu như tiến thoái lưỡng nan.” Whitney mỉm cười, quay nghiêng ra trong vòng tay của Clayton. “Để tôi nghĩ - chàng đã diễn đạt nó như thế nào? À phải rồi. Chàng có hai tay và đã ràng buộc cả hai.”

Stephen nhướn mày với vẻ trầm tư. “Tôi có hai tay, và chưa có tay nào đã hứa hẹn, cô Stone,” anh liếc nhìn đề nghị.

“Stephen,” Clayton nói cứng, nhưng với một nụ cười toe toét chậm rãi, “Đừng giằng kéo sợi dây ràng buộc tình anh em hơn những gì em đã làm tối nay. Anh định sẽ giải phóng ‘một tay’ khi đưa Vanessa về nhà bây giờ.”

“Em cũng nên về,” Whitney thờ dãi, lưỡng lự rời khỏi vòng tay Clayton và vuốt thẳng váy nàng. “Sẽ rất muộn mới về đến nhà Emily.”

“Nàng, tình yêu của ta, sẽ không bước chân ra khỏi nhà này. Ta sẽ bảo một đầy tớ đến lấy đồ đạc cho nàng ở nhà Archibald khi ta đi với Vanessa, và hẳn có thể thông báo với họ rằng nàng sẽ quay về trong một tuần. Không sớm hơn một ngày.”

Whitney hoàn toàn biết rõ rằng Clayton đưa ra mệnh lệnh này với vì sự thay đổi chưa được giải thích trong thái độ của nàng giữa lúc nàng rời chàng ở nhà thờ và gặp lại chàng ở bữa tiệc chiêu đãi đám cưới. Vì nàng cũng muốn ở lại với chàng với cả trái tim, Whitney nghe theo mệnh lệnh dứt khoát của chàng với một nụ cười bền lên.

Ghé một bên hông vào bàn làm việc, Clayton nhìn Whitney ngồi xuống đằng sau nó và viết một lời nhắn cho Emily. Nàng đảm bảo với cô rằng nữ công tước đang ở đây và yêu cầu Clarissa và quần áo của nàng gấp rút chuyển đến Claymore. Sung sướng, Whitney thêm vào một dòng tái bút. “Lần này, mình sẽ gửi thiệp mời. Đây là thiệp của bạn - bạn vui lòng làm phù dâu danh dự cho mình chứ? Mình yêu bạn. Whitney.”

Clayton nhận lá thư từ nàng và, thân nhiên phớt lờ sự hiện diện của em trai, kéo nàng đứng lên và hôn nàng thật sâu và ngọt ngào. “Ta sẽ quay lại trong 2h đồng hồ, hoặc hơn một chút. Nàng sẽ đợi ta chứ?”

Whitney gật đầu, nhưng khi Clayton bắt đầu rời khỏi phòng, nàng quay đi khỏi chàng và lướt ngón tay trên mặt bàn gỗ dãi ngựa bóng loáng của chàng. “Clayton,” nàng nhẹ nhàng nói, giọng nàng ngập ngừng nước mắt, “tối nay khi Vanessa hỏi em về ‘tài năng’ của em là gì, em quên đề cập đến một điểm. Và nó - nó thật tuyệt vời đến mức có thể bù lại cho những thiếu sót khác.”

Stephen và Clayton cười toe toét với nhau, không ai trong họ nghe thấy cảm xúc khiến giọng nàng nghẹn lại. “‘Tài năng’ đó là gì, bé con?” Clayton hỏi.

Hai vai nàng chúi về phía trước và bắt đầu run rẩy. “Em đã khiến chàng yêu em,” Whitney nghẹn ngào thì thầm. “Bằng cách nào đó, em thực sự đã khiến

chàng yêu em”

Nét cười phai dần khỏi mặt Clayton, thay thế bởi một biểu hiện thật nồng nhiệt, thật tự hào khiến Stephen lặng lẽ để hai người họ ở lại riêng với nhau.

*****

Clayton xuất hiện từ phòng làm việc vài phút sau đó để đối mặt với Vanessa trong phòng khách và đưa cô ta về nhà. Chàng lóe lên một nụ cười nhanh mang vẻ biết ơn với Stephen, nghiêng đầu về phía cánh cửa phòng làm việc, chàng nói bằng một giọng nhỏ pha lẫn tiếng cười, “Stephen, đừng để nàng ra khỏi tầm nhìn của em!”

Trong khi Clayton rời đi cùng Vanessa, Whitney ngồi đối diện với Stephen trong phòng làm việc, cố gắng chế ngự cảm giác xấu hổ đột nhiên về phần ban đầu của buổi tối. Cuối cùng, nàng nắm hai tay trong lòng và nhìn thẳng vào anh. “Điều gì khiến anh muốn tôi ở lại dùng bữa tối, khi rõ ràng là Clayton không muốn tôi ở đây chút nào? Điều gì khiến anh giúp tôi, khi tôi có thể chỉ là bất kỳ một phụ nữ nào đó-”

“Tôi biết cô không phải bất kỳ một phụ nữ nào khác.” Stephen chỉnh lại. “Tên cô là Whitney và cô có đôi mắt màu xanh lục. Và trong một đêm say rượu rất nhiều tuần trước, anh trai của tôi có thể tiết lộ một chút.”

Hai tiếng đồng hồ sau, Clayton sai bước vào phòng khách và Stephen tỉnh khô nhận xét, “Em cho là Ngài Standfield không ở trong tâm trạng hài hước nhất khi anh ra về?”

“Ông ấy biết suy nghĩ,” Clayton nói ngắn gọn. Chàng ngồi xuống bên cạnh Whitney và, bất chấp tất cả sự đúng mực của vẻ thanh lịch tự nhiên thông thường, chàng vòng quay quanh vai nàng và kéo nàng lại gần. Với một cái nhìn đầy ẩn ý trước người mẹ và em trai đang mỉm cười, chàng bóng gió một cách khiêm nhã, “Con nghĩ rằng cả hai người đã kiệt sức từ chuyến đi sáng nay và muốn đi nghỉ?”

“Mẹ lại bị kiệt sức từ một cuộc đối đầu hơn là vì chuyến đi,” nữ công tước cười nói, và nghe lời chúc họ ngủ ngon. Tuy nhiên, Stephen không làm như vậy. Ngả lưng trên chiếc ghế, anh khoanh tay trên ngực và nói, “Em không một chút nào, anh cả. Bên cạnh đó, em muốn nghe về kế hoạch đám cưới.” Phớt lờ cái nhìn trừng trừng của Clayton, anh liếc từ chàng sang Whitney đầy mong đợi. “Nào, nó sẽ diễn ra khi nào?”

Clayton thờ dãi, chấp nhận sự hiện diện tiếp tục của Stephen và mỉm cười với Whitney. “Bao lâu nàng sẽ sẵn sàng, em yêu?”

Nhìn vào đôi mắt xám xuyên thấu của chàng, Whitney nghĩ nàng thà rằng có vòng tay chàng quanh nàng và cảm nhận đôi môi của chàng chuyển động trên môi nàng hơn là thảo luận kế hoạch đám cưới ngay bây giờ, nhưng, như Clayton, nàng không có lựa chọn nào khác ngoại trừ trả lời câu hỏi của Stephen. “Em cho rằng nó sẽ là một đám cưới không lỗi?” nàng trầm ngâm nghĩ, xem xét đến tước hiệu của Clayton và số lượng lớn bạn bè và người quen của chàng mà nàng biết.

“Rất lớn,” Clayton xác nhận.

“Vậy sẽ mất rất nhiều thời gian để chuẩn bị. Quá nhiều chuyện cần sắp đặt, váy phải lựa chọn, rồi thư liên tục - và những thợ may sẽ kéo dài nó mãi mãi. Thiệp mời sẽ phải chuẩn bị, gửi và xác nhận-” Nàng dừng lại. “Sẽ có bao nhiêu khách?”

“Năm hoặc sáu trăm, ta nghĩ vậy,” Clayton nói.

“Gần một nghìn trừ phi anh muốn xúc phạm nửa thiên hạ và làm những họ hàng của chúng ta tức giận,” Stephen chỉnh sửa và cười nhún nhó trước vẻ mặt kinh hoàng sững sờ của Whitney. Thấy tội nghiệp nàng, anh nói tiếp, “Những công tước nhà Westmoreland luôn kết hôn trong một nhà thờ, và buổi lễ chúc mừng luôn tổ chức ở đây - Claymore. Đó là một truyền thống cổ xưa, và mọi người sẽ biết điều đó, vì vậy cô không cần lo lắng về việc mọi người nghĩ rằng thật là kỳ quặc khi tổ chức ở Claymore thay vì nhà cô.”

“Luôn luôn kết hôn trong một nhà thờ và tiệc mừng ở đây?” Whitney nhắc lại với một vẻ buộc tội với vị hôn phu đang nhún nhó cười. “Khi em nghĩ đến chàng đã đe dọa như thế nào về việc bắt cóc và đưa em đến Scotland!”

“Truyền thống, thưa phu nhân,” Clayton cười khoái trá, vượt nhẹ đường cong thanh nhả của gò má và cầm nàng bằng ngón tay trỏ, sau đó nâng cằm nàng lên, “bắt đầu bởi vì Vị công tước thứ nhất của Claymore đã bắt cóc phu nhân của ngài từ lâu đài cách Claymore rất nhiều ngày đi đường của cha mẹ cô ấy. Trên đường đến đây có một tu viện, và bởi vì người tổ tiên của ta đã thực sự làm tổn hại đến danh dự của cô ấy, một trong những thầy tu còn hơn cả sẵn sàng để làm lễ cưới cho họ, cho dù có sự lưỡng lự tạm thời của vị phu nhân đó. Tiệc mừng,” chàng nhấn mạnh, “tổ chức ở đây bởi vì những họ hàng tức giận của cô gái trẻ không ở trong tâm trạng để chúc mừng ở nhà họ cho một dịp mà, vào lúc đó, họ thấy có nhiều lý do để đánh nhau hơn là chúc tụng.” Nụ cười của chàng rộng hơn một cách quý quyết. “Vậy nàng thấy đấy, nếu ta mang nàng đến Scotland, kết hôn với nàng ở đó, sau đó mang nàng về đây, ta đã tuân theo đúng truyền thống nguyên bản.”

Trở nên im lặng trong chủ đề đó, Whitney quay lại với thời gian cần thiết để chuẩn bị đám cưới. “Đám cưới của Therese DuVile không lớn bằng một nửa và phải mất một năm để hoàn thành...”

“Không,” Clayton nói dứt khoát. “Hoàn toàn không.”

“Vậy sáu tháng?” Whitney đề xuất để thỏa hiệp.

“Sáu tuần,” Clayton tuyên bố thẳng băng.

Giọng điệu độc đoán của chàng không đe dọa Whitney chút nào. “Nếu nó là một đám cưới lớn như vậy, nó không thể chuẩn bị xong thậm chí trong sáu

tháng.”

Clayton bí mật nháy mắt với Stephen. “Rất tốt,” chàng thờ dài, “ta sẽ cho nàng tám.”

“Tám tháng,” Whitney đồng ý với một tiếng thờ dài hơi buồn. “Khó có thể có đủ thời gian, nhưng nó dường như sẽ dài vô cùng.”

“Tám tuần,” vị hôn phu của nàng chỉnh lại với về chung cuộc. “Không thêm một ngày. Mẹ ta sẽ giúp nàng và Hudgins cũng vậy. Ta sẽ đặt toàn bộ sự trợ giúp của nhân viên dưới quyền định đoạt của nàng. Tám tuần sẽ cho nàng rất nhiều thời gian.”

Whitney bán cho chàng một cái nhìn nghi ngờ, nhưng vì nàng cũng không muốn đợi đến 8 tháng, nàng vui vẻ đồng ý.

Clayton ngồi với cánh tay vòng quanh vai Whitney, vui vẻ trò chuyện với Stephen, khi sức nặng đè lên một bên người chàng đột nhiên nặng hơn và nàng không đáp lại những lời nói trêu ghẹo của chàng. Chàng liếc xuống và thấy hai hàng mi dày của nàng đã nhẹ nhàng phủ lên má nàng. “Nàng đã ngủ,” chàng nói khẽ. Dịu dàng, chàng chuyển nàng dịch ra và sau đó ôm nàng lên tay chàng. “Hôm nay là một ngày hơn cả kiệt sức đối với nàng, em yêu,” chàng thủ thi khi nàng động đậy và rúc vào ngực chàng. Chàng nói với Stephen, “Đợi anh ở đây. Anh có vài điều muốn nói với em khi anh trở xuống.”

*****

Một vài phút sau, sau khi đã triệu một cô hầu gái và nhìn Whitney ngủ trong một phòng khác, Clayton sai bước về phòng khách và đóng chặt cánh cửa đằng sau chàng. Khi chàng quay lại, Stephen ần một ly brandy vào tay chàng và nâng ly của anh lên để chúc mừng trong im lặng. “Anh có hai câu hỏi để hỏi em,” Clayton bình thản nói khi hai người họ đã ngồi xuống.

Cười nhăn nhó, Stephen duỗi đôi chân dài ra phía trước và vắt chéo lại. “Em cũng nghĩ anh có lẽ sẽ hỏi, thưa đức ngài.”

“Làm thế nào em biết Whitney là ai? Đối với anh?”

“Anh nói với em. Trong một đêm rất say ở Grand Oak, anh đã kể với em mọi chuyện về cô ấy, bao gồm cả đôi mắt xanh lục - mà Chúa biết là cô ấy có.”

Nghiêng người về phía trước, Clayton đặt khuỷu tay lên đầu gối, nhìn chăm chăm vào ly brandy khi chàng lẩn nó trong hai lòng bàn tay. “Đêm đó anh đã kể với em bao nhiêu?”

Stephen định nói dối bởi vì thế sẽ tốt hơn, nhưng anh từ bỏ ý nghĩ đó khi ánh mắt xuyên thấu làm người khác bối rối của Clayton ngược lên nhìn anh. “Tất cả,” Stephen thừa nhận với một tiếng thờ dài. “Mọi điều bao gồm cả điều tệ hại anh đã gây ra cho cô ấy. Vì thế, khi cô ấy xuất hiện tối nay, nghĩ rằng anh đã nhận lá thư của cô ấy mà em hiểu rằng Hudgins đã nhận - Em vừa nhìn vào cô ấy và quyết định bởi vì việc mất cô ấy đã gây tổn hại cho anh đến vậy, em giữ cô ấy lại cho anh.”

Clayton gật đầu chấp nhận sự giải thích của Stephen. “Anh có một câu hỏi nữa,” chàng trang trọng nói.

“Anh nói anh có hai câu hỏi, và anh đã đạt đến giới hạn của mình rồi,” Stephen nhẹ nhàng cảnh báo.

Bỏ qua câu đó, Clayton nói với giọng trầm và nghiêm trang, “Anh muốn biết có điều gì trong quyền lực của anh có thể trao cho em, để bày tỏ lòng biết ơn của anh.”

“Tiền bạc của anh, hay cuộc sống của anh?” Stephen mạo hiểm với một nụ cười nửa miệng trước yêu cầu cướp bóc của anh.

“Vậy chúng là của em khi cần,” Clayton lặng lẽ nói.

Đêm đó, chàng nằm trên giường, hai tay đan lại sau đầu, nhìn chăm chăm vào trần nhà. Chàng khó có thể tin rằng Whitney đang ở đây, sau khi chống trả với chàng thật dữ dội và quá lâu như vậy, tối nay nàng đã đến đây và đấu tranh để khôi phục lại những gì họ đã bắt đầu cùng nhau.

Chàng nghĩ đến cách nàng đã đối mặt với chàng trong phòng làm việc, thách chàng dám phủ nhận rằng chàng vẫn muốn nàng. Và chàng mỉm cười trong bóng tối, nhớ đến cách nàng đã vượt qua căn phòng dài để đến với chàng, đầu nàng ngẩng cao và đôi mắt nàng tỏa sáng với tình yêu và sự đầu hàng. Ký ức đó, ký ức nàng đến với chàng, gạt bỏ lòng kiêu hãnh vì nàng yêu chàng, sẽ ngự trị trong trái tim chàng đến khi nào chàng còn sống. Không có gì có thể có ý nghĩa hơn đối với chàng.

Sáng mai chàng sẽ nhất định đòi hỏi một sự giải thích hoàn chỉnh về điều gì xảy ra đã dẫn đến sự thay đổi thái độ của nàng quá đột ngột giữa buổi hôn lễ và tiệc chiêu đãi đó. Không, chàng tự sửa mình với một nụ cười nhăn nhó, chàng sẽ hỏi nàng một sự giải thích - người đẹp nóng tính đang ngủ bên kia hành lang sẽ đáp lại một câu hỏi chứ không phải một mệnh lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Whitney tỉnh dậy từ một giấc ngủ sâu, vẫn còn mơ màng với những giấc mơ chưa kết thúc, nàng cuộn mình lại, chưa sẵn lòng để rời bỏ chúng. Mở mắt, cùng một lúc nàng nhận thức được nơi nàng đang ở và Mary, cô hầu gái tóc đỏ đã giúp đỡ nàng lần trước khi ở đây. “Ông chủ đã quanh quần đi lại ở tầng dưới hơn một tiếng đồng hồ rồi, nhìn ngắm cái cầu thang,” âm điệu giọng Ailen của Mary vui vẻ thông báo từ cuối giường. “Ông chủ nói với cô rằng hôm nay là một ngày ấm áp khác thường và ông muốn cô mặc đồ cưỡi ngựa.”

“Người đàn ông đó nghĩ ông ta là vua của nước Anh chắc!” Clarissa gầm gừ, xông vào phòng với cái mũ đội lệch. “Ông ấy quyết rằng muốn cưới cô chủ nhỏ của tôi, và chúng tôi vượt đại dương từ Pháp trở về nhà. Ông ta muốn đi dự một buổi khiêu vũ, và thế là chúng ta chạy bộ đến Luân Đôn. Sáng hôm nay, ông ta muốn cưỡi ngựa, và ông ta đã lôi cổ tôi khỏi giường lúc bình minh và đến đây với chiếc va li còn lại của cô. Bình minh!” bà chanh chua hét lên, giật cái chăn của Whitney, “khi sương mù còn chưa tan trên phố!”

Whitney cười ngất và bò ra khỏi giường. “Ồi Clarissa, tôi yêu cô!” Nàng nhanh chóng tắm rửa và mặc bộ đồ cưỡi ngựa mà Clarissa đã mang theo cùng với rương hòm của nàng lúc sáng. Nóng vội muốn gặp Clayton, để đoán chắc với chính mình rằng chàng không hối tiếc vì đã để nàng chiến thắng tối qua, nàng kéo tóc lại sau lưng và buộc lại ở gáy thành một cái nơ, sau đó nàng lướt nhanh ra khỏi phòng.

Nàng đi hết một sảnh rộng và dừng lại. Clayton đang đợi nàng dưới chân cầu thang, ánh mặt trời mùa đông lấp lánh chiếu trên mái tóc đen của chàng qua trần nhà bằng kính cao ba tầng phía trên. Mặc một chiếc áo sơ mi da dê mềm mại cổ chữ V sâu và quần cưỡi ngựa màu nâu cà phê gọn gàng, chàng trông đầy nam tính, cao lớn với bờ vai rộng, khiến cho huyết quản của Whitney đập mạnh liên hồi.

Clayton nhìn nàng đi xuống cái cầu thang uốn cong lớn. Lo lắng rà soát khuôn mặt đáng yêu của nàng có dấu hiệu nào biểu hiện là nàng hối hận vì sự đầu hàng tối qua, hay bức tức với chàng vì đã quá khó khăn với nàng.

Và khi nàng bước đến bậc thang cuối, nhẹ nhàng dừng lại, mỉm cười e thẹn với đôi mắt dò tìm của chàng. “Thật là xấu hổ,” nàng ngọt ngào nói, “khi nhận ra rằng mọi người sẽ nói là chú rể trông đẹp hơn cô dâu rất nhiều.”

Clayton không thể kiềm được mình nữa. Chàng kéo nàng vào cánh tay, ép chặt nàng vào chàng và vui mặt vào mái tóc thơm ngát của nàng. “Chúa tôi!” chàng thì thầm khàn khàn. “Làm sao ta có thể đợi đến tám tuần để biến nàng trở thành của ta?”

Chàng cảm thấy phút chốc cả thân người nàng cứng lại trong vòng tay mình. Đó tất nhiên không phải ý của chàng, nhưng chàng nhận ra được Whitney vừa sợ hãi nhớ lại chuyện chàng làm tình với nàng. Chàng cười trên mái tóc của nàng; chàng có đến tám tuần để ôm ấp và âu yếm nàng. Tám tuần để những khao khát của chàng được đáp ứng và khi đó, nàng cũng sẽ muốn chàng, và nhận ra rằng chàng sẽ không bao giờ làm nàng đau. Và trong đêm tân hôn của nàng, kể cả nếu việc đó vẫn còn làm nàng sợ hãi, nàng cũng tin tưởng chàng đủ để đồng ý cho chàng làm tình với nàng. Sau đó chàng có thể cho nàng thấy chuyện đó sẽ diễn ra như thế nào, và có ý nghĩa đến như thế nào. Chàng sẽ khiến nàng bùng lên vì ham muốn, cho đến khi nàng bám chặt vào chàng, quần quai bên dưới chàng trong khát khao ngọt ngào được chiếm đoạt.

*****

“Nàng có muốn đi xem điền trang không?” Chàng hỏi khi họ vừa ăn sáng xong.

“Rất muốn,” nàng hạnh phúc trả lời.

Đó là một ngày mùa đông trong xanh rực rỡ khi mặt trời sưởi ấm vạn vật mà nó chiếu đến. Họ cùng nhau thả bước qua những khu vườn ngay hàng thẳng lối rộng mênh mông với những thảm hoa được sắp xếp và tạo hình cầu kỳ, những đường viền sắc nét và được cắt tỉa cẩn thận.

Những người làm vườn và trông coi đất đai đang quét lá rơi và gom chúng lại thành đống để đốt không để lộ một tí sự chú ý nào đến cặp đôi đang đi dạo trong khu vườn. Nhưng khi quý cô trẻ nói gì đó khiến công tước cười phá lên và ôm chầm nàng vào tay thì rất nhiều người trong số họ liếc lên nhìn với sự ngạc nhiên, và sau đó họ trao đổi những nụ cười nhún nhả ra điều hiểu biết trước khi lảng lạng tiếp tục nhiệm vụ của mình.

Bên Clayton, Whitney tha thẩn đi qua những lùm cây với ánh sáng mặt trời xuyên qua lốm đốm, trong đầu về lên khung cảnh mùa xuân lộng lẫy khi những cây nở đầy hoa dọc theo những lối đi lớn quanh co, những chiếc ghế sắt được sơn trắng được bao trùm bởi những thảm hoa hồng, đỏ và trắng.

Họ rẽ và đi dọc bên bờ của một cái hồ rộng được chăm sóc kỹ lưỡng, từ đó có thể nhìn thấy một dãy mái đình thanh nhã có cột chống nằm trên một cái gò lớn ở bờ bên kia. Clayton nắm tay nàng và họ đi dạo quanh hồ đến phía dãy nhà đó. Đó là, Whitney miên man nghĩ trong hạnh phúc, niềm vui trọn vẹn khi tay nàng nắm vững chãi trong bàn tay ấm áp và mạnh mẽ của Clayton; khi ở bên chàng thật êm ả, yên ấm vui vẻ, không có những rào cản mà nàng luôn dựng lên giữa họ. Nàng chăm chú ngược nhìn bầu trời trong xanh khi những đám mây trắng mịn chầm chậm trôi qua, và kết luận rằng đây là ngày thanh bình và hạnh phúc nhất của cuộc đời nàng.

Quang cảnh nhìn ra hồ và cảnh vật xung quanh từ dãy mái đình trên gò đất cao hơn thật đẹp. Whitney tựa vai vào một cái cột trắng, chìm đắm trong vẻ đẹp trước mặt. Nàng hoàn toàn biết rõ là Clayton dẫn nàng đến đây bởi vì, bên trong mái đình có thể cho họ một chút riêng tư hiếm có, nhưng nàng vẫn đứng ở đó, vui vẻ kéo dài giây phút mà họ sẽ bước vào trong và chàng sẽ ôm nàng trong vòng tay...

Chàng bất chợt bước đến trước nàng, chắn tầm nhìn của nàng và chống hai tay cạnh hai bên vai nàng. Nụ cười phảng phất trong mắt chàng khi miệng chàng từ từ cúi xuống miệng nàng. “Hãy cứ theo cách của nàng,” chàng khàn khàn nói với vẻ hài hước. “Ta không e ngại, vì vậy không có vấn đề gì nếu ta hôn nàng ở ngay đây hay trong đó.”

Khi cuối cùng chàng rời miệng nàng, Whitney đã run rẩy với những khao khát được khơi dậy. “Clayton,” nàng thì thào. “Em-”

Chàng ngắt lời nàng với âm điệu êm ái và sâu lắng. “Ta thích nghe nàng gọi tên ta. Nó khiến ta muốn ôm nàng vào lòng, để cảm nhận vị ngọt ngào của lưỡi nàng trong miệng ta, để vuốt ve ngực nàng và cảm thấy những núm vú của nàng dựng đứng trong tay ta.”

Whitney hít một hơi thở hỗn hển và nhìn xuống, nhưng trước đó Clayton đã bắt gặp ngọn lửa nhen nhúm trong đôi mắt xanh sâu thẳm và màu hồng đào ảm áp lan trên đôi má mềm mịn của nàng. Chàng mỉm cười với chính mình. Nàng có lẽ sẽ sợ hãi nếu chàng làm tình với nàng bây giờ, nhưng nàng vẫn là một tạo vật ảm áp và đầy đam mê, rồi nàng sẽ sớm loại bỏ được những sợ hãi của nàng. Chàng liếc qua vai nàng vào bên trong dãy nhà. Chàng muốn ôm nàng và thông thả hôn cái miệng khiêu gợi đầy quyến rũ đó, nhưng không phải ở đây, nơi họ có thể bị nhìn thấy. Đôi mắt chàng lười nhác thoắt nhìn xung quanh, hơi bực mình vì thiếu sự riêng tư cho chàng, sau đó chàng nhìn thấy một ngôi nhà gỗ nằm ở phía tây xa xa. Căn nhà gỗ đó có thể mang lại cả sự riêng tư và tầm nhìn.

“Căn nhà gỗ?” Whitney hỏi, nhìn theo mắt chàng.

Clayton cười toe toét với nàng. “Một phần của chúng. Trên đó có thể nhìn xa đến cả dặm. Lát nữa chúng ta sẽ cưỡi ngựa lên đấy.” Nhưng không chỉ để ngắm cảnh, chàng thêm vào trong đầu. Quay lại, chàng nghiêng người tựa vào tường, măn nguyện ngắm nhìn vóc dáng yêu kiều của nàng. Với những lọn tóc buộc ở gáy với một cái nơ bằng nhung lớn, nàng gọi cho Clayton nhớ đến một cô bé gái nhỏ đi tất trắng dài và ăn mặc lười thối, ngồi trên một cành cây, trong khi mấy tên con trai cãi vã về việc ai sẽ kéo nàng xuống. Nhưng hình ảnh tưởng tượng kết thúc ở đó, vì không có một nét trẻ con nào trong những đường cong khiêu khích và căng tròn phô bày trọn vẹn bởi bộ đồ cưỡi ngựa màu hổ phách của nàng.

Lường lự, Clayton chuyển sự quan tâm của mình đến một hướng ít hấp dẫn. “Có một vài điều giữa chúng ta cần phải giải quyết, và ta muốn sớm thực hiện bây giờ, để quá khứ có thể bị chôn vùi và lãng quên.”

Whitney quay mặt đi, và chàng nhẹ nhàng nói thêm, “Ta nghĩ nàng đã hiểu ta muốn hỏi gì.”

Whitney biết chàng muốn một lời giải thích cho những hành động của nàng tại đám cưới của Elizabeth, và nàng gật đầu, hít một hơi dài. “Chàng biết đấy, khi em thấy chàng ở nhà thờ, em nghĩ chúng ta vẫn còn đính hôn, và em không hề biết rằng chàng nhận được thiệp mời đám cưới. Em nghĩ chàng đến đó để cố gặp được em...” Nàng nói với chàng toàn bộ câu chuyện, một cách đơn giản, không giấu giếm những nỗi đau và giận dữ nàng đã cảm thấy đối với chàng.

Clayton lắng nghe nàng mà không xen vào. Khi nàng nói xong, chàng hỏi, “Điều gì khiến nàng quyết định đến đây tới qua, sau khi đã ghét ta trong nhiều tuần như vậy?”

“Emily đã khiến em nhận ra rằng em đã nhận định sai về chàng.”

“Cái gì,” Clayton nói với một sự cảnh giác, “Emily Archibald biết về chuyện của chúng ta?”

Với giọng nhỏ xiu, Whitney thú nhận, “Mọi thứ.” Nàng thấy chàng nao núng và ngập ngừng nói, “Bây giờ em có thể hỏi chàng vài điều không?”

“Bất cứ điều gì,” Clayton hào hiệp nói.

“Bất cứ điều gì,” Whitney trêu, “trong quyền hạn của chàng và trong giới hạn cho phép.”

“Bất cứ điều gì!” Chàng tuyên bố chắc chắn, nhưng với một nụ cười toe toét.

“Tại sao chàng làm điều đáng sợ đó với em? Điều gì khiến chàng nghĩ em đã - đã trao thân cho Paul?”

Với giọng tự khinh bỉ chính mình, Clayton trả lời câu hỏi của nàng.

“Nhưng sao chàng có thể tin Margaret, biết rằng cô ấy ghét em như thế nào?” Whitney trao cho chàng một cái nhìn đau đớn và trách móc, nhưng nhận ra ngay là nàng vừa mới làm tăng sự đau khổ đối với những ký ức của chàng về đêm đó, nên nàng nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi chàng. “Không sao.”

“Có chứ,” Clayton nặng nhọc nói. “Nhưng từ bây giờ ta sẽ bù đắp cho nàng.” Một nụ cười làm dịu giọng chàng. “Hãy xem nàng có thể xoay sở với con ngựa yêu thích của ta không - chúng ta sẽ cưỡi ngựa lên ngôi nhà gỗ đó.”

*****

Phong cảnh nhìn từ trên ngôi nhà gỗ thật ngoạn mục, trong khi Clayton buộc hai con ngựa, Whitney ngắm nhìn dọc thung lũng, cố gắng tưởng tượng chúng sẽ trông như thế nào trong màu xanh tươi sáng của mùa hè hay trong màu vàng - đỏ sinh động của mùa thu.

“Có thứ còn thú vị hơn để tận hưởng ở đây hơn là ngắm cảnh, quý cô của ta,” một tiếng cười khàn khàn vang lên từ đằng sau nàng. “Đến đây và ta chỉ cho nàng thấy.”

Whitney quay lại và thấy Clayton đang ngồi với một chân dựng lên, vai chàng tựa vào một thân cây đằng sau chàng. Nàng nhìn thấy khoái cảm ảm áp trong đôi mắt xám của chàng, và cảm thấy một cơn run mình sợ hãi nho nhỏ. Nàng rất muốn ở trong vòng tay chàng, được chàng ôm và hôn nàng, nhưng nàng nghi ngờ là Clayton còn có nhiều hơn những điều đó ở trong đầu. Bởi vì chàng đã làm điều đó với nàng, chàng có lẽ cảm thấy rằng hôn lễ không phải là điều cần thiết đối với hai người họ. Whitney không những cho rằng hôn lễ vẫn là điều tiên quyết trước hành động tình dục, mà nàng còn mong muốn có thể tránh được nó mãi mãi. Tất nhiên nàng không thể, nhưng nàng có tám tuần trước khi nàng phải chấp nhận, khi đã là vợ chàng, chịu

đựng hành động đau đớn và xấu hổ đó, và nàng muốn tám tuần này kéo dài mãi. E ngại để nói với Clayton cho đến khi nó thực sự cần thiết, nàng quay về phía thung lũng bên dưới và cố gắng làm chàng sao nhãng khỏi ý nghĩ làm tình. “Phong cảnh ở đây thật hùng vĩ,” nàng ngâm nga. “Chúng ta có thể cười ngửa xuống dưới đó không?”

“Chúng ta có thể,” chàng đồng ý, sau đó thêm vào, “vào một ngày khác.”

“Sao chúng ta không làm ngay bây giờ?” Whitney gợi ý với vẻ van vãn.

“Bởi vì ta muốn hôn nàng,” chàng trả lời đơn giản.

Whitney quay lại khi về hoài nghi đã dịu đi. “Chàng chỉ muốn hôn em? Ý em là chàng sẽ không cố để - để-”

“Ôi, em yêu dấu, lại đây,” Clayton dịu dàng cười, nhận thấy má nàng hồng lên. “Đó là tất cả những gì ta muốn làm.” Đó là tất cả những gì ta sẽ làm, chàng âm thầm sửa lại.

Thở dài nhẹ nhõm, Whitney bước đến chỗ chàng. Nàng định ngồi xuống bên cạnh chàng, nhưng Clayton nắm tay nàng và kéo nàng nằm lên lòng chàng. “Quang cảnh sẽ dễ thấy hơn khi nàng ở vị trí cao hơn,” chàng trêu.

Siết tay quanh nàng, chàng ôm chặt nàng vào mình. Không cần thúc giục, nàng ngẩng mặt lên chờ đợi nụ hôn của chàng. Clayton chạm nhẹ môi chàng lên thái dương nàng; chàng hôn vầng trán và đôi má mịn màng của nàng. Chàng khép mắt nàng với đôi môi chàng, tránh miệng nàng để không làm nàng sợ hãi với sự âu yếm nồng nhiệt của chàng, nhưng chàng giật đầu lại trong ngạc nhiên với tiếng cười mắc nghẹn của nàng.

“Trừ khi mục tiêu của ngài chính xác hơn, đức công tước,” nàng cảnh báo, đôi mắt nàng ánh lên nét cười, “Tôi rất cuộc buộc phải mua cho ngài một cái kính một mắt.”

“Nàng sẽ mua, thật không?” Clayton lăm bắm khi miệng chàng ép chặt vào miệng nàng. Chàng cảm thấy tay nàng trượt trên ngực chàng và quấn quanh cổ chàng, và tim chàng bắt đầu đập thình thịch. Khi môi nàng hé mở dưới môi chàng, sự thèm muốn bắt đầu đun nóng máu chàng, và khi lưỡi nàng e thẹn chạm vào miệng chàng, một cơn choáng váng đập vào toàn bộ hệ thần kinh của Clayton, phá vỡ sự kìm chế của chàng. Chàng hôn nàng mạnh mẽ, miệng chàng chuyển động vừa dữ dội vừa thúc giục dịu dàng, và nàng rên lên, hôn trả lại chàng với tất cả khao khát và đam mê cảm nhận được trên môi nàng. Chàng dụ dỗ nàng với lưỡi của chàng, rút ra và đẩy vào sâu hơn cho đến khi theo bản năng nàng đáp trả lại chàng theo đúng cách mà chàng muốn.

Tay chàng di chuyển theo ý muốn của nó, mở chiếc áo khoác của nàng để ôm lấy ngực nàng, ngón tay cái bấm vào nụ hoa đã cứng lại của nàng. Dưới chiếc áo sơ mi bằng lụa, ngực nàng trở nên sống động trong bàn tay chàng, khao khát và báo động chàng cùng một lúc. Tiếng rên rỉ yếu ớt vì ham muốn của nàng xuyên thẳng vào chàng, đập mạnh vào tai chàng. Chàng buộc tay mình di chuyển, nhưng là để trượt xuống dưới, lướt nhẹ trên vùng bụng phẳng của nàng, sau đó xuống đến bắp đùi thon nhỏ của nàng, theo bản năng tìm kiếm nơi mà, không có sự cản trở của chiếc áo của nàng, chàng có thể tách cặp đùi mịn như lụa của nàng ra và dịu dàng, ngọt ngào vuốt ve cô gái xinh đẹp đang run rẩy của chàng cho đến khi nàng tan chảy vì khao khát chàng, thèm muốn chàng nhiều như chàng muốn nàng. Miệng chàng bắt đầu chiếm giữ nàng gấp gấp hơn, đói khát hơn và chàng bắt đầu lần tìm được mép áo của nàng.

Với sự kìm chế cuối cùng chàng giữ lại, Clayton nhấc miệng chàng ra khỏi miệng nàng, và kéo mạnh tay nàng rời khỏi cổ chàng. Hơi thở của chàng trở nên nặng nề và gấp gáp, máu chàng gào thét trong tai chàng, và một ngọn lửa đang thiêu cháy dữ dội trong huyết mạch của chàng. Chàng nâng Whitney lên gần ngực chàng, cách khỏi bụng chàng, tránh làm nàng đau chạm hay hoảng sợ với sự cương cứng chứng tỏ ham muốn của chàng, và khi chàng nhìn xuống nàng, vẫn khao khát để kết nối cơ thể chàng với nàng. Chàng muốn trút cuộc đời chàng vào nàng, để có thể nhìn thấy nàng trong một khoảng cách và biết rằng hạt giống của chàng đang nằm sâu trong nàng, để nhìn thấy cơ thể thanh mảnh của nàng căng phồng lên với đứa con của chàng..

Clayton hít một hơi dài và từ từ thở ra. Whitney đang nhìn chàng, khuôn mặt xinh đẹp đang ngẩng lên phản chiếu sự hoang mang và quan tâm. Chàng nhăn nhó cười với nàng, hơi cảm thấy bị phản bội bởi đã không kiểm soát được của chính cơ thể chàng trước nàng. “Bé con,” chàng uể oải giải thích, “trừ khi nàng muốn thấy ta phát điên lên, ta e là chúng ta không thể làm quá nhiều như thế này.”

Mắt Whitney mở ra vì bối rối và sau đó mở lớn khi hiểu ý chàng. Nàng lao đảo ngồi thẳng dậy, định lùi xa chàng, nhưng Clayton kéo nàng trở lại ngực chàng. “Không,” chàng nhỏ nhẹ nói “ở lại với ta một chút nữa. Ta chỉ muốn ôm nàng như vậy.” Và nàng làm vậy.

*****

“Ngôi nhà gỗ này có phải ranh giới khu đất của chàng không?” Whitney hỏi khi họ đang đi về những con ngựa đang bị buộc.

Clayton nhìn có vẻ bị xúc phạm. “Không, đường ranh giới còn xa hơn nhiều.”

“Khu đất của chàng rộng bao nhiêu?” Whitney hỏi, băn khoăn với biểu hiện tổn thương lơ mơ kỳ lạ của chàng.

“Khoảng một trăm hai mươi nghìn mẫu.”

Nàng há hốc miệng.

Về sững sờ của nàng nhắc Clayton nhớ về điều gì đó, và chàng đột nhiên dừng lại, quan sát nàng với một nụ cười ánh lên trong mắt. “Khi ta nghĩ về nó, ta đang có ý hỏi nàng rằng liệu nàng có thấy ngôi nhà của ta là ‘xám xịt’?”

Whitney trao cho chàng một nụ cười đầy dũng khí. “Em nói là ‘âm đậm’. ‘Xám xịt’ là từ của chàng. Và ngôi nhà thật tuyệt vời - như chàng vậy.”

Đối với một người đàn ông mà nhiều tháng trời chỉ chờ để nghe nàng gọi chàng bằng tên riêng, trong một buổi được nói là chàng ‘đẹp’ và ‘tuyệt vời’ là lý do không gì sánh bằng cho một nụ hôn dài và say đắm.

*****

Đứng bên khung cửa sổ rộng nhìn ra thảm cỏ, nữ công tước và Stephen nhìn Whitney và Clayton tay trong tay đi về phía ngôi nhà. “Chúng thật tuyệt vời khi ở bên nhau, không phải sao,” nữ công tước vui vẻ nhận xét.

“Vâng, mẹ thân yêu,” Stephen cười khúc khích với vẻ hiểu biết. “Và mẹ sẽ có nửa tá cháu nội tuyệt đẹp. Và chắc chắn mỗi đứa không cách nhau lâu đâu, con cá là như vậy,” anh nói thêm với một nụ cười lộ liễu.

“Stephen, con thật hư hỏng!”

“Không thể nghĩ ra sao lại thế. Con nghĩ ý tưởng đó khá tuyệt vời.”

Mẹ anh bắn sang anh một cái nhìn trách mắng nhưng rồi chuyển dần thành tươi cười khi bà nhìn thấy nụ cười dễ lấy của anh. “Ý mẹ là, anh chàng hư đốn, cô ấy là một cô gái tuyệt diệu, và cô ấy làm anh con hạnh phúc hơn bất cứ lúc nào trước đây.”

“Cô ấy thật đã làm vậy,” Stephen nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy Whitney, người đang bước đi bên cạnh Clayton, bỗng nhiên quay lại cười. Nàng nói gì đó với Clayton rất nhanh, sau đó quay đi và bỏ chạy. Chỉ với hai bước chân dài, Clayton đã túm được eo nàng, vác nàng lên vai như một bao bột mỳ, và tiếp tục sải bước về phía ngôi nhà. Whitney chống trả và đẩy cho đến khi chàng đặt nàng xuống, từ đó nàng bình thân đi bên cạnh chàng với hai tay đặt kín đáo đằng sau lưng.

“Mẹ tin rằng mọi chuyện dừng lại ở đó!” nữ công tước cười lớn.

“Đừng tin chắc như vậy,” Stephen cười khúc khích. Thậm chí ngay trong khi anh nói, Whitney bắt đầu đi trước Clayton, lần này cách bốn đến năm bước chân, nàng quay lại, lùi thêm vài bước. Lắc lắc đầu, cười phá lên bởi điều gì đó Clayton nói với nàng, sau đó nàng quay gót và chạy vụt ra khỏi tầm nhìn của họ. Lần này thay vì đuổi theo nàng, Clayton tựa vai vào một cái cây, khoanh tay trước ngực, và gọi với theo nàng điều gì đó. Whitney vụt quay lại, vòng tay ôm chặt lấy chàng.

“Bây giờ thì mọi chuyện thực sự dừng lại!” Stephen cười phá lên. “Nhắc con hỏi Whitney xem chị ấy có chị em gì không nhé,” anh nói thêm đầy ẩn ý.

“Thật là, Stephen,” nữ công tước phê bình. “Với một nửa các bà mẹ ở Luân Đôn cố gắng đẩy con gái họ trên đường con đi trong năm năm qua, mẹ không thể tưởng tượng sao con không chọn một người vợ và-” bà dừng lại như thể vừa bật ra một ý tưởng. “Mẹ tin là Whitney đã nói cô ấy có một cô em họ xa.”

Một nụ cười biếng nhác, rất giống với anh trai của anh và đã làm tan nát trái tim nhiều quý cô lướt trên mặt Stephen. “Nếu cô ấy giống Whitney, con sẽ cưới cô ấy ngay lập tức và cho mẹ đủ số cháu nội khiến mẹ rộn cả lên.”

*****

“Con không thể nghiêm túc được!” nữ công tước há hốc mồm khi vào bữa trưa, Clayton thông báo ý định của chàng sẽ tổ chức đám cưới trong tám tuần nữa.

“Con hoàn toàn nghiêm túc.” Đứng dậy, chàng đặt một nụ hôn lên trán Whitney và nhẹ nhàng đưa cọt, “Con sẽ để hai người lo liệu toàn bộ các chi tiết nho nhỏ cho vụ này.” Chàng sải bước về phía cửa ra vào, quay lại nhìn nơi mẹ chàng và Whitney đang nhìn chăm chăm vào nhau, buồn cười và cảm thấy thương cho họ. “Chỉ cần thảo ra một danh sách những thứ cần có, và đưa nó cho Hudgins. Anh ta sẽ sẵn sàng sắp đặt toàn bộ mọi việc với sự gấp rút nhất.”

“Hudgins là ai?” Whitney hỏi. “Con chưa bao giờ gặp anh ta.”

“Đó là thư ký của Clayton. Và anh ta là một phù thủy,” nữ công tước thở dài. “Hy vọng dựa vào điều kỳ diệu với cái tên của Clayton, mọi thứ sẽ sẵn sàng trong tám tuần nữa, nhưng ta thật hy vọng sẽ có thêm thời gian để chuẩn bị các bữa tiệc và-”

Câu nói của bà bị ngắt quãng bởi Clayton, người lại ló đầu vào phòng cười nhăn nhó như quý sứ và nói, “Sao rồi, danh sách đã hoàn tất rồi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Đáp lại lời nhắn của Whitney, Quý bà Anne Gilbert có mặt vào sáng hôm sau, sẵn sàng để giúp đỡ chuẩn bị hôn lễ, và tình bạn gần như ngay lập tức nảy nở giữa bà và nữ công tước.

Đối với Whitney, bốn ngày tiếp theo là những ngày chìm đắm trong cảm giác an nhàn và yêu thương, của những nụ cười trao cho nhau qua bàn, và những phút giây hạnh phúc đánh cắp được trong vòng tay nhau.

Đúng như dự đoán của mẹ Clayton, tất cả những cửa hàng đều đồng ý đáp ứng thời hạn 8 tuần của họ, mặc dù thực tế là những thợ may và đã quá tải với những đơn đặt hàng cho mùa lễ hội tiếp theo. Những chủ cửa hàng thường xuyên tự mình đến, mang theo những mẫu phác họa và những cái hộp chứa đầy mẫu vải, tất cả bọn họ đều nóng vội thể hiện rằng họ đến để hỗ trợ nữ công tước tương lai của Claymore chuẩn bị đám cưới.

Tuy nhiên, đến ngày thứ năm, Whitney nhận được lời gọi đến khá trang trọng từ một người đầy tớ báo cho nàng biết là “Đức ngài muốn gặp cô ở phòng đọc sách - ngay lập tức.” Cô gắng xoa dịu cảm giác bất an trong ngực, Whitney vội vã xuống đại sảnh, gắt đầu khi đi qua một người đàn ông có diện mạo sáng sủa đang ôm trong tay một cái hộp hình chữ nhật to, bằng phẳng, và bước vào phòng làm việc của Clayton. Đóng cửa lại, nàng hài hước khẽ nhún gối chào theo kiểu của những người đầy tớ và đùa cợt nói, “Ngài cho gọi em, thưa đức ngài?”

Clayton đang đứng trước bàn làm việc của chàng, và im lặng chăm chú nhìn nàng đi vào phòng với biểu hiện rất nghiêm nghị.

“Có gì không hay xảy ra à?” Whitney thốt ra sau một phút.

Mặc dù chàng nói rất nhẹ nhàng, nhưng có một sự trang trọng mới lạ trong giọng chàng. “Không, hãy đến đây.”

“Clayton, sao vậy?” Whitney nói, vội vàng tiến đến gần chàng. “Chuyện gì?”

Chàng kéo nàng lại và ôm chặt. “Không có gì xảy ra,” chàng nói với giọng khàn khàn là lạ. “Ta nhớ nàng.” Với một tay vẫn ôm eo nàng, chàng quay sang bên cạnh và với một chiếc hộp nhưng nhỏ từ chiếc bàn ở đằng sau. “Ta từng nghĩ đến ngọc màu lục,” chàng nói vẫn với giọng trang trọng và dịu dàng đó, “nhưng nó sẽ bị lu mờ vì màu mắt nàng. Vì vậy ta đã chọn cái này.” Chàng bật nắp hộp với tay còn rồi, và một viên kim cương lỏng lẻo lấy hình lăng trụ lấp lánh nằm trên một vòng nhẫn được chạm trổ cầu kỳ.

Whitney chăm chú nhìn nó trong sự ngạc nhiên sửng sột. “Em chưa bao giờ thấy cái gì quá...” nàng ngừng lại vì nước mắt của niềm hạnh phúc lớn lao đã tuôn ra từ mắt nàng.

Cầm tay nàng, Clayton dứt chiếc nhẫn quý giá vào ngón tay thon dài của nàng. Whitney nhìn xuống tay mình mà bây giờ đang hiển hiện bằng chứng hữu hình đầu tiên là nàng thực sự là của Clayton. Bây giờ, nàng thuộc về chàng và tất cả thế giới nhìn thấy chiếc nhẫn sẽ biết điều đó.

Nàng sẽ không còn là Whitney Allison Stone, con gái của cha nàng, cháu gái của Quý ông và quý bà Gilbert. Nàng bây giờ là cô dâu hứa hôn của Công tước của Claymore. Trong một khoảng thời gian nữa thôi, nàng sẽ từ bỏ tên họ của mình và được trao cho một cái tên mới. Nàng muốn nói với chàng là chiếc nhẫn của chàng thật đẹp, rằng nàng tôn thờ chàng, nhưng nàng chỉ có thể thì thầm được, “Em yêu chàng” trước khi nước mắt rơi xuống, và nàng vùi mặt vào ngực chàng. “Em không buồn,” nàng cố giải thích khi vòng tay mạnh mẽ an ủi của chàng siết chặt nàng. “Em rất hạnh phúc.”

“Ta biết, bé con,” chàng thì thầm, ôm nàng để cho những cảm xúc đã từng bất ngờ làm chàng choáng váng khi chàng chọn chiếc nhẫn vài phút trước đó dịu xuống trong nàng.

Sau cùng Whitney nghiêng người ra sau, bên lên mỉm cười, và giờ tay nàng ra trước để chiêm ngưỡng vẻ đẹp lỏng lẻo tỏa sáng của viên đá. “Nó là thứ tuyệt vời nhất mà em từng thấy,” nàng nói, “ngoại trừ chàng.”

Ham muốn nóng bỏng dâng trào trong Clayton khi nghe thấy những lời nói của nàng, và chàng cúi đầu để chiếm lấy miệng nàng, sau đó chàng kiểm soát xúc cảm của mình - trong những ngày này sự kích thích mà cơ thể chàng có thể chịu đựng là rất có giới hạn. Đổi lại, chàng nói giọng hài hước, “Thưa bà, tôi hy vọng bà không tạo thành thói quen khóc lóc bất cứ khi nào tôi tặng bà châu báu, nếu không chúng ta sẽ phải lấy một cái xô khi bà nhìn thấy những châu báu thuộc về bà do bà tôi để lại.”

“Chiếc nhẫn này có phải là một trong những vật thuộc về bà chàng không?”

“Không. Những nữ công tước Westmoreland không bao giờ đính hôn với một chiếc nhẫn đã từng thuộc về người khác - đó là một truyền thống. Tuy nhiên chiếc nhẫn cưới của nàng sẽ là một vật được thừa kế.”

“Liệu có những truyền thống khác của nhà Westmoreland không?” Whitney hỏi với nụ cười tràn ngập tình yêu.

Sự kim chế của Clayton tan vỡ, chàng ôm nàng trong tay, miệng chàng cúi xuống nàng trong ham muốn mãnh liệt. “Chúng ta có thể bắt đầu một truyền thống khác,” chàng thì thầm đầy ý nghĩa. “Nói với ta là nàng muốn ta,” chàng nặng nhọc nói, miệng chàng ngọt ngào nhưng mạnh mẽ như muốn cướp lấy miệng nàng.

“Em yêu chàng,” nàng trả lời thay vào đó, nhưng Clayton cảm thấy cơ thể nóng bỏng của nàng tự động ép chặt vào chàng hơn. Một tiếng cười trầm trầm hiểu biết vang lên trong ngực chàng và chàng lùi lại. “Ta biết nàng yêu ta, bé con,” chàng nói, tay nâng cằm nàng. “Nhưng nàng cũng muốn ta.”

Whitney bỗng nhiên nhớ ra là đi nàng và những người thợ may đang chờ nàng trong một căn phòng khác. Hơi lưỡng lự, nàng lùi lại. “Liệu đó có phải là tất cả, thưa công tước?” nàng mỉm cười, nhún gối chào theo kiểu người hầu.

Giọng Clayton lịch sự băng qua. “Chỉ bây giờ, cảm ơn,” chàng nói, nhưng khi nàng quay đi, chàng vỗ nhẹ vào mông nàng.

Whitney dừng chân. Nàng nhìn qua vai mình với vẻ nghiêm nghị phóng đại và cảnh cáo, “Nếu em là chàng, em sẽ không quên điều gì xảy ra khi chàng làm như thế với em sau bữa tiệc ở nhà Rutherford.”

“Tại nhà Archibald?” Chàng làm rõ. “Khi ta đưa nàng về nhà?”

Môi nàng giật giật để nén tiếng cười, nhưng nàng cũng xoay xở được một cái gật đầu chậm chạp, kiêu kỳ. “Chính xác.”

“Theo như ta hiểu,” Clayton trêu, không thành công trong việc giữ mặt cho nghiêm chỉnh, “rằng nàng đang đe dọa sẽ gạt hết những bức tranh này ra khỏi tường?”

Bối rối, Whitney liếc nhìn những bức tranh trong những cái khung dây trạm trổ treo dọc tường, và sau đó nhìn sang khuôn mặt cười cợt của Clayton. “Em nghĩ em đã tát chàng.”

“Nàng đã trượt.”

“Thật sao?”

“Ta e là vậy,” chàng nghiêm trang xác nhận.

Whitney nén tiếng cười. “Thật tức mình.”

“Không nghĩ ngờ gì,” chàng đồng ý.

Kinh ngạc, Whitney quay lại và chuẩn bị bỏ đi. Cái vỗ thứ hai hơi mạnh hơn cái vỗ thứ nhất, và mặc dù nàng cố gắng nhìn có vẻ khó chịu, nàng cũng không thể kìm lại tiếng cười.

*****

Sau bữa ăn tối hôm đó, cả gia đình đang nghỉ ngơi ở phòng khách. Nữ công tước và Di Anne đang chìm đắm với những chuyện tầm phào, trong khi Stephen giải trí cho Whitney bằng cách dí dỏm thuật lại những lỗi lầm trẻ con tồi tệ nhất của Clayton, những chuyện mà Clayton ngồi nghe với biểu hiện cực kỳ không thoải mái đan xen với cảm phần bực bội.

“Lần đó là lúc Clay mười hai tuổi và anh ấy không xuống ăn sáng. Anh ấy cũng không ở trong phòng, bố và những người đầy tớ bắt đầu cày xới từng tấc đất để tìm. Vào chiều muộn, chiếc áo sơ mi của Clay được tìm thấy bên bờ suối nơi nước chảy siết và sâu. Chiếc thuyền của anh ấy cũng ở đó, vì cha đã cầm anh ấy mang nó ra trong một tháng...”

Vẫn còn không thờ được vì cười ngất từ câu chuyện trước đó, Whitney quay sang người chồng đính hôn của mình và há hốc miệng vì ngạc nhiên, “Tại sao - tại sao chàng không được phép mang chiếc thuyền của chàng ra ngoài?”

Clayton găm gù không hài lòng với Stephen, sau đó nhìn xuống khuôn mặt tươi cười và đầy sức sống của Whitney rồi không cưỡng được cũng cười nhún nhún. “Theo ta nhớ, tối hôm trước ta đã xuống ăn tối mà ăn mặc không phù hợp.”

“Không phù hợp?” Stephen ré lên. “Anh xuất hiện sau khi đã muộn một tiếng đồng hồ, đi giày và mặc quần áo cưỡi ngựa sặc mùi mồ hôi và da ngựa, mặt đầy thuốc súng do lên trộm luyện tập với khẩu súng ngắn cũ của cha.”

Clayton ném cho Stephen một cái nhìn cau tiết, và Whitney cười rũ ra. “Kể tiếp đi, Stephen,” nàng vui vẻ thờ hờn hển. “Kể nốt về chuyện tìm thấy chiếc áo của Clayton cạnh dòng suối.”

“Ồ, mọi người đều nghĩ Clay đã chìm xuống và họ náo loạn hết cả lên, mẹ thì khóc lóc và mặt cha thì trắng như tờ giấy, khi đó, Clay xuất hiện ở trên một khúc quanh, trên một chiếc bè tạm bợ ẻo lả nhất mà chị từng thấy. Mọi người nín thở, chờ đợi chiếc bè chìm xuống khi anh ấy cố lái nó vào bờ, nhưng Clay đã lái được nó. Với cái cần câu cá trong một tay và một xâu cá vừa bắt được trong tay còn lại, anh ấy nhảy ra khỏi cái bè và nhìn xung quanh như thể anh ấy nghĩ chúng tôi thật là lạ khi đứng đó, há hốc mồm nhìn anh ấy. Sau đó, anh ấy bước về phía cha và mẹ, tay vẫn cầm một xâu cá lớn.”

“Mẹ ngay lập tức khóc òa lên và cuối cùng thì cha cũng lấy lại được giọng. Ông đang rao giảng dờ một bài diễn văn sấm sét về hành vi vô trách nhiệm và liều lĩnh của Clay, thậm chí về việc thiếu chiếc áo sơ mi, trong khi ông chồng tương lai của chị rất bình tĩnh nói rằng anh ấy nghĩ thật không thích đáng khi cha mắng nhiếc anh ấy trước mặt những người đầy tớ.”

“Ôi, chàng không làm thế chứ!” Whitney thì thào, lún sâu hơn vào chiếc ghế đang ngồi, “Sau đó điều gì xảy ra?”

Clayton khúc khích cười. “Cha nghe lời ta bằng cách bảo những người đầy tớ ra chỗ khác,” chàng nói, “và sau đó ông ấy bạt tai ta.”

Xen vào không khí ngập tràn vui vẻ này là người quản gia trong bộ trang phục màu đen trang trọng xướng lên, “Ngài Edward Gilbert đã đến.” Lời thông báo này ngay lập tức được nối tiếp bằng sự xuất hiện của chính Quý ông Edward Gilbert, người đang sải bước tiến vào phòng khách, lướt mắt nhìn xung quanh, rồi tươi cười nghiêng mình chào tất cả mọi người có mặt một cách chung chung.

“Chúa lòng lành! Đó là Edward!” Quý bà Anne há hốc miệng, đứng bật dậy và nhìn chăm chăm vào người chồng yêu quý của mình. E rằng những lá thư của bà sau cùng thì cũng đã đến tay ông và ông đã vội vàng quay về đây để giải cứu Whitney khỏi cuộc hôn nhân không mong muốn với công tước, bà

đang vắt óc nghĩ ra nghĩ ra vài điều giải thích ngắn gọn nhất cho những sự việc trọng yếu nhất dẫn đến việc tụ họp ở Claymore này.

Whitney cũng lao đảo đứng lên, suy nghĩ của nàng y như của dì nàng. “Chú Edward!” nàng thốt ra.

“Rất vui là mọi người còn nhận ra tôi,” Ngài Edward Gilbert cộc lốc nhận xét, nhìn từ Anne sang Whitney trong mong đợi hiển nhiên một vài sự chào đón nhiệt tình hơn mà ông đáng được nhận.

Không ai để ý, Clayton đứng dậy và bước đến lò sưởi, chàng đặt khủy tay lên mặt lò sưởi với vẻ buồn cười rõ ràng khi quan sát cảnh trước mắt.

Edward chờ ai đó giới thiệu ông với nữ công tước và Stephen, nhưng dường như cả vợ và cháu gái ông đều không có khả năng phát ngôn, ông nhún vai và bước thẳng đến chỗ công tước. “Ừ Claymore,” ông nói, thân thiện bắt tay Clayton, “Tôi thấy là cuộc đính hôn đã thành không mà không có khó khăn gì.”

“Không có khó khăn gì?” Bà Gilbert thì thầm với một giọng lạ lẫm.

“Không có khó khăn gì?” Whitney nhắc lại khi nàng từ từ ngồi sụp xuống chiếc ghế sô pha.

“Hầu như không có khó khăn gì,” Clayton nhẹ nhàng đính chính, phớt lờ những cái nhìn sừng sốt của những người có mặt trong phòng.

“Tốt, tốt. Biết là nó sẽ như vậy.” Ngài Gilbert nói. Clayton giới thiệu ông với mẹ chàng và Stephen, và sau khi những phép lịch sự xã giao đã được tiến hành, Edward rút cuộc cũng quay sang người vợ bất động của ông. “Anne?” ông nói và tiến về phía bà, bà lùi lại, từng bước từng bước. “Sau nhiều tháng xa cách, thưa bà, tôi thấy sự chào đón của bà là cực kỳ kém nồng nhiệt.”

“Edward,” bà Gilbert thốt ra, “Mồ của anh!”

“Không thể nói đó là một sự tiến bộ so với, ‘Chúa lòng lành! Đó là Edward!’” ông cục cằn chỉ ra.

“Anh đã biết về cuộc đính hôn này ngay từ đầu,” bà buộc tội, chuyển cái cau mày từ Edward sang Clayton đang cười toe toét, nhưng ngay lập tức điều chỉnh nét mặt cho phù hợp hơn với tính chất nghiêm trọng đang diễn ra. “Em đã chịu đựng đủ sự căng thẳng có thể khiến bất cứ ai trở nên mất trí, và hai người vẫn thường xuyên liên hệ, đúng không?! Tôi không thể nghĩ tôi nên giết ai hơn trong hai người.”

“Em có muốn dùng lọ thuốc muối không, em yêu?”

“Không, em không cần thuốc muối,” vợ ông trả lời, “Em muốn một lời giải thích!”

“Giải thích cho điều gì?” Edward vừa hỏi vừa ngạc nhiên.

“Giải thích tại sao anh không trả lời những bức thư của em, tại sao anh không nói với em anh đã biết về cuộc đính hôn này, tại sao anh không khuyên em phải làm gì...”

“Anh chỉ nhận được một bức thư của em,” ông biện minh một cách ngắn gọn dí dỏm, “Lá thư em nói rằng Claymore đang ở gần điện trang của nhà Stone. Và anh không thể tưởng tượng được tại sao em cần anh nói em phải làm gì, khi nó hoàn toàn rõ ràng rằng những gì em cần làm là đi kèm hai con người mà bất cứ ai cũng nhận ra là đề dành cho nhau một cách lý tưởng. Và anh không nói với em là anh biết về cuộc đính hôn này bởi vì anh không biết về nó cho đến khi lá thư của Claymore được gửi đến Tây Ban Nha cho anh một tháng rưỡi trước.”

Quý bà Gilbert không dễ để bị xoa dịu đi như vậy. Với một cái nhìn ngắn ngủi về xin lỗi với Clayton, và bà bật ra, “Họ chắc chắn không phải là ‘dành cho nhau một cách lý tưởng’?”

“Tất nhiên họ là vậy!” Edward quả quyết phản đối. “Em có thể phản đối gì về một cuộc hôn nhân với Claymore?” Đột nhiên, vẻ hiểu biết thích thú lướt qua mặt ông. “Vậy là em lo lắng về tiếng tăm của Claymore? Ôi chúa tôi, thưa bà,” ông cười khoái trá với vẻ khoan dung, phớt lờ quên mất sự có mặt của gia đình Westmoreland trong phòng. “Em chưa bao giờ nghe câu nói rằng ‘Kẻ phóng đảng đã phục thiện thường trở thành người chồng tốt’ hay sao?”

“Vì sao, cảm ơn, Ngài Gilbert,” Clayton chậm rãi nói.

Ngài Gilbert ném một cái nhìn không hiểu vào Stephen, người đang đột nhiên cố kìm một tràng cười thành tiếng, sau đó tiếp tục nói với vợ mình. “Anh nghĩ họ sẽ tạo nên một cặp tuyệt vời từ buổi tối anh nhìn thấy họ gặp nhau tại buổi tiệc hóa trang, và anh nghe loáng thoáng rằng những luật sư của Westmoreland đang tìm hiểu thông tin về Whitney ở Paris. Lúc đó anh đã nghĩ Martin đã phá hỏng mọi thứ vì gọi con bé về, nhưng khi anh nhận được thư của em kể rằng Claymore đang ở không cách cửa nhà Stone hơn ba dặm, anh đã biết chính xác điều gì đang xảy ra.”

“Không, anh không biết đâu!” Quý bà Anne nóng nảy tuyên bố. “Em sẽ nói cho anh chuyện gì đã xảy ra. Kể từ giây phút Whitney chạm mặt công tước ở Anh, con bé đã luôn hực hực với anh ta. Và...”

Ngài Gilbert quay đầu và sẫm soi nhìn Whitney một cách nghiêm khắc qua đỉnh kính đeo mắt. “À, vậy Whitney chính là vấn đề?” Ông chuyển cái nhìn sang Clayton và nói, “Whitney cần một người chồng có thể nắm chắc tay cương. Chính vì vậy mà tôi ủng hộ sự theo đuổi của anh ngay từ đầu.”

“Vậy sao, cảm ơn chú Edward,” Whitney bất mãn nói.

“Đó là sự thật và con biết điều đó, cháu thân yêu.” Quay sang Anne, ông nói thêm, “Con bé rất giống em về điểm đó.”

“Anh thật tốt khi nói vậy, Edward,” Anne chưa chút nói.

Edward lướt nhìn từ vẻ mặt giận dữ của vợ đến vẻ chống đối của Whitney, và sau đó quay sang Clayton, người đang gửi đến ông một cái nhướn mày châm biếm đầy thích thú. Ông nhìn Stephen Westmoreland, vai đang rung bần bật vì nín cười, và sau đó nhìn nữ công tước đang lịch sự không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào. “Vây là,” ông vói vói bà công tước với một tiếng thờ dài, “Tôi có thể thấy tôi đã xúc phạm tất cả mọi người. Thật đáng ngạc nhiên, đó thực sự không phải ý của tôi để trở thành một nhà ngoại giao giỏi?”

Nữ công tước bật cười. “Tôi không thấy bị xúc phạm tí nào, Ngài Gilbert. Tôi có sự yêu mến đặc biệt với những anh chàng phóng đãng. Sau cùng thì tôi đã cưới một người, và đã nuôi nấng-” bà nhìn Stephen đầy ý nghĩa, “- hai”

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32

Lời tuyên bố đính hôn giữa Công tước của Claymore và Cô Whitney Allison Stone trên báo gây ra một cơn chấn động với Luân Đôn, và Whitney cũng bị cuốn vào những tác động của nó.

Thư mời tham gia mọi cuộc gặp mặt xã hội có thể nghĩ ra được hàng ngày được đưa đến nhà của Archibald với con số đáng kinh ngạc. Bên cạnh những bữa tiệc dưới danh nghĩa của họ mà Whitney và Clayton phải tham gia, còn có những việc chuẩn bị cho đám cưới mãi không hết đã đòi hỏi từng phút giây rảnh rỗi của Whitney, Whitney đang bù đầu bận rộn và gần như rã rời tay chân vì mệt mỏi. Thêm vào đó là nỗi lo lắng ngày càng tăng khi ngày cưới gần đến - đó là đêm tân hôn của nàng.

Nàng thường nằm thao thức trong phòng ngủ dành cho khách của Emily, tự nói với mình rằng nếu những phụ nữ khác có thể chịu đựng được những chuyện ân ái, thì nàng cũng có thể. Bên cạnh đó, nàng liên tục nhắc nhở mình, hành động đó, và cơn đau kèm theo nó cũng không kéo dài lâu. Và nàng tha thiết yêu Clayton, vì vậy nếu chàng muốn làm điều đó với nàng, thì nàng sẽ chịu đựng cơn đau đó để làm chàng vui, và hy vọng rằng nó sẽ xảy ra với tần suất tối thiểu. Nhưng nàng ghét khi nhận ra rằng không chỉ tính bằng ngày, mà thực ra là bằng giờ, cái thời điểm mà chàng lại làm điều đó với nàng sẽ xảy ra.

Trong một giây phút có thể suy nghĩ bình tĩnh hơn, nàng quyết định rằng nguyên do mà sự trong trắng quý giá đối với một cô dâu như vậy là vì từ trước đến nay mọi người đều biết rằng nếu một cô dâu biết trước điều gì đợi nàng ở đêm tân hôn, thì cô ấy không thể mỉm cười rạng rỡ như vậy khi bước trên lối đi của nhà thờ!

Không may, khi thời điểm mà hôn lễ chỉ còn cách đó một tuần, sự bình tĩnh cũng hoàn toàn rời bỏ nàng, và sự sợ hãi của nàng dần dần tăng lên. Để làm vấn đề càng tệ hơn, khi ngày cưới của họ đến gần, sự âu yếm của Clayton rõ ràng trở nên nồng nhiệt hơn - và vì vậy, càng đáng sợ hơn.

Ngay cả chiếc váy cưới trắng ngà đang treo trong phòng thay đồ của nàng cũng gây ra một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống khi nàng nhìn nó, vì nó nhắc nàng nhớ lại chiếc váy sa tanh màu ngà mà Clayton đã xé toạc từ trên người nàng. Không phải nàng ngu ngốc đến mức nghĩ là người đàn ông hiểu biết và dịu dàng mà nàng tôn thờ ấy sẽ xé quần áo của nàng trong đêm tân hôn của họ nhưng nàng cũng không nghĩ Clayton sẽ cho phép nàng giữ nó lâu.

Tò mò, nàng bắt đầu quan sát Emily khi Michael hỏi cô đã sẵn sàng đi nghỉ chưa. Emily dường như không sợ hãi khi đi về phòng ngủ của họ. Thêm nữa, Whitney nhớ lại, di Anne cũng không có trốn tránh việc đi nghỉ với chú Edward. Vây tại sao, chỉ có Whitney là người phụ nữ duy nhất khổ sở khi nghĩ đến những cơn đau đi cùng với những hành động liên quan đến hôn nhân? Càng nghĩ ngợi về nó, nàng càng kinh hãi bị thuyết phục rằng có một khiếm khuyết nào đó trong cơ thể nàng khiến cho hành động đó làm nàng đau, và chỉ riêng nàng, và vô cùng đau.

Cộng thêm vào những dẫn vật của nàng, khi ngày hôn lễ của nàng ngày càng đến gần, tâm trí rối loạn của nàng bắt đầu hành hạ nàng với những hình ảnh liên tiếp về cái đêm kinh hoàng khi Clayton nhấn tâm và cổ tình si nhục nàng bằng tay, miệng và cơ thể chàng. Sự nhục nhã của đêm đó cứ trở lại ám ảnh nàng, thổi phồng cơn đau thể chất khi nàng nhớ lại cho đến khi trong nàng là một mớ hỗn độn của sợ hãi và lo lắng.

Năm ngày trước ngày cưới, nàng hoàn toàn quá mệt mỏi để tham dự một buổi khiêu vũ do bạn Clayton tổ chức. Ngày hôm sau nàng lại gửi cho Clayton một tin nhắn, xin chàng tha lỗi vì nàng không tham dự bữa tiệc chiêu ở nhà Rutherford.

Clayton đã chuyển đến ngôi nhà trên phố Upper Brook để ở gần Whitney trong những tuần lễ trước đám cưới, đang cau mày hoang mang trước lời nhắn ngắn ngủi của nàng từ chối việc tham dự bữa tiệc của Rutherford. Sau một phút suy nghĩ, chàng yêu cầu xe ngựa được mang đến và đi trực tiếp đến nhà Archibald, nơi chàng được thông báo mà cô Stone đang ở trong phòng khách màu xanh, và Quý ông và Quý bà Archibald đã ra ngoài cả ngày.

Whitney lấy một tờ giấy viết thư mới, nhúng cây viết vào lọ mực, và tiếp tục thực hiện nhiệm vụ mệt mỏi là viết lời cảm ơn cho vô số những món quà cưới đã được lũ lượt gửi đến đây trong những tuần qua. Ở cửa của phòng khách, Clayton dừng lại và chăm chú nhìn nàng. Nàng đang ngồi ở một cái bàn, mái tóc đen màu hạt dẻ cuộn lại thành một búi dày được buộc bằng một dải ruy băng màu xanh ngọc. Đầu nàng hơi nghiêng khi đang viết, vóc dáng hoàn mỹ của nàng quay về phía chàng. Với ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ bên cạnh nàng, Clayton nghĩ nàng trông mong manh và đáng yêu đến mức như không có thật. “Có khó khăn sao?” chàng hỏi sau một lúc lâu trong lúc đóng cửa lại sau lưng. Chàng bước tới bên nàng, nắm tay nàng, rồi dịu dàng nhưng cương

quyết kéo nàng rời khỏi ghế đang ngồi, dẫn nàng về phía chiếc ghế xô pha. “Quý cô trẻ, có phải ý định của cô là đối xử với ta như một kẻ ngoài cuộc với tất cả những thứ này, và chỉ nhớ đến sự tồn tại của ta khi cô bước xuống lối đi của nhà thờ hay không?”

Whitney ngồi xuống bên chàng. “Em xin lỗi về bữa tiệc nhà Rutherford,” nàng nói với một nụ cười mệt mỏi khiến Clayton ngay lập tức hối hận về lời khiển trách nhẹ nhàng của mình. “Chỉ là em quá bận rộn với mọi thứ, nhiều khi ngay cả em cũng cảm thấy là người ngoài cuộc trong thời điểm này.” Dụi mặt vào đường cong thoải mái giữa vai và cổ chàng, nàng nói, “Tôi qua em nhớ chàng khủng khiếp - chàng đã có một buổi khiêu vũ vui vẻ chứ?”

Clayton nâng cằm nàng lên. “Không hề vì không có nàng,” chàng thủ thỉ khi miệng chàng bao phủ lấy miệng nàng. “Bây giờ, hãy cho ta thấy nàng nhớ ta như thế nào...”

Trong một phút, những mệt mỏi và căng thẳng của Whitney tan đi trong sức nóng của nụ hôn đầy đam mê của Clayton. Trong sự mơ màng của đam mê, nàng lơ mơ cảm thấy chàng đã ngã nàng nằm xuống bên cạnh chàng trong chiếc ghế xô pha bọc lụa, nhưng với đôi môi chàng chuyển động đầy thuyết phục trên môi nàng, và lưỡi chàng vuốt ve, tìm kiếm, một chút thay đổi vị trí đó dường như chẳng có vấn đề gì.

Mọi giác quan của nàng trở nên mù mịt, bị tấn công bởi những nụ hôn nồng nàn của chàng và những điều những lời âu yếm và khiêu gợi chàng thì thầm trên đôi môi hé mở của nàng khi chàng hôn nàng. “Ta không thể có nàng đủ được,” chàng thì thầm, nằm lên nàng. “Ta sẽ không bao giờ có nàng đủ được.” Bàn tay chàng vuốt ve đầy sở hữu trên làn da nhạy cảm phía trên mép áo nàng, những ngón tay chàng nhanh nhẹn cởi hàng cúc nhỏ xíu ở phía trước của chiếc váy vải màu vàng chanh. Trước khi Whitney có thể phản ứng, chiếc áo lót của nàng đã bị kéo xuống và miệng chàng đang thông thả di chuyển xuống bộ ngực đang để trần và phơi bày ra của nàng. “Những người đầy tớ!” nàng hét hoảng.

“Họ sợ ta đến chết,” Clayton nói. “Họ sẽ không vào đây dù để cảnh báo chúng ta về hoả hoạn.”

Lưỡi chàng chạm đến những núm vú màu hồng, và Whitney vùng vẫy với thái độ thực sự sợ hãi. “Đừng! Xin chàng!” nàng khàn giọng nói, lật đật ngồi lên và túm lấy vạt áo đang mở, rồi lập cập cài cúc lại.

Clayton nhìn nàng chằm chằm và vươn tay về phía nàng, nhưng nàng nhảy khỏi chiếc ghế xô pha. Ngạc nhiên, chàng ngồi dậy và chăm chú nhìn nàng. Nàng trông bối rối, tuyệt đẹp - và hoảng sợ đến chết! “Whitney?” chàng thận trọng hỏi.

Nàng giật mình, lùi lại ba bước, sau đó ngồi phịch xuống một chiếc ghế xô pha đối diện chàng, về mặt nàng đầy vẻ đau đớn và bối rối. Trong khi Clayton đang quan sát, nàng định nói, nhưng lại đổi ý, rồi lại lấy tay vuốt trán. Cuối cùng, nàng ngược đôi mắt xanh ngọc đầy cầu khẩn nhìn chàng và hít vào một hơi thở dài run rẩy. “Có vài điều mà em muốn xin chàng chấp thuận. Nhưng nó rất khó chịu và xấu hổ. Đó là về đám cưới của chúng ta. Đêm đó.”

Cau mày lo lắng với những căng thẳng và lo âu chàng nhìn thấy trên mặt nàng, Clayton nghiêng người về phía trước và đặt tay lên đầu gối. “Nàng muốn xin ta chấp thuận điều gì?” chàng lặng lẽ hỏi.

“Hứa với em chàng sẽ không nổi giận khi nghe nó?”

“Ta hứa với nàng,” Clayton bình tĩnh cam đoan với nàng.

“Vâng, chàng biết là,” nàng ngập ngừng bắt đầu, “Em - em rất muốn có thể thực sự mong chờ ngày cưới của chúng ta. Nhưng em không thể, bởi vì em vẫn nghĩ về những gì sẽ xảy ra - chàng biết đấy - sau đó, trong đêm đó. Những cô dâu khác không biết, hoặc không biết chính xác, nhưng em biết và giờ thì em -” Mặt nàng đã đỏ lên như một bông hoa hồng khi nàng chìm vào im lặng đáng sợ.

“Đó có phải là điều mà nàng muốn ta chấp nhận?” Clayton nói, nhưng chàng đã hiểu - Chúa giúp chàng, chàng đã hiểu.

“Em muốn rằng nếu chàng có thể đồng ý là sẽ đợi,” nàng khỏ sở giải thích. “Ý em là, đồng ý không làm điều đó với em vào đêm tân hôn.” Không thể hứng chịu cái nhìn chăm chăm của chàng, Whitney quay mặt đi trông rồi bời. Cho dù còn mù mờ về vài điều, nhưng nàng cũng biết rõ là những người vợ không đòi hỏi những điều như vậy với chồng họ, và rằng hôn lễ nghĩa là hoàn tất trong đêm tân hôn. Đó là vì sao, một tập quán cổ - và nhờ ơn chúa đã được loại bỏ, những hôn lễ ngày xưa được kết thúc với những người quan sát chuyện ‘chăn gối’ trong phòng ngủ của các đôi mới cưới. Nghĩa vụ của một người vợ, và lời thề của cô ta, đòi hỏi cô ta phải phục tùng chồng mình mọi thứ, bao gồm cả việc thỏa mãn những đam mê của anh ta.

“Nàng có hoàn toàn chắc chắn là đó là cách mà nàng muốn?” Clayton hỏi sau một hồi lâu im lặng.

“Chắc chắn,” Whitney thì thầm, mắt nàng sụp xuống.

“Nếu ta không đồng ý?”

Nhìn chằm chằm vào tay nàng, Whitney nuốt nghẹn. “Vậy thì em sẽ phục tùng chàng.”

“Phục tùng ta?” Clayton nhắc lại, sững sờ và thoáng khó chịu bởi cách dùng từ của nàng. Chàng khó có thể tin rằng sau tám tuần qua, Whitney vẫn còn nghĩ về những khao khát đỉnh điểm của họ là một kiểu trừng phạt nào đó mà nàng phải ‘phục tùng’. Nàng luôn luôn dễ dàng bước vào vòng tay chàng, đáp lại những nụ hôn của chàng với một sự tha thiết và mãnh liệt như chàng. Và bất cứ khi nào chàng ôm nàng, theo bản năng cơ thể khiêu gợi của nàng luôn gắn khít với cơ thể chàng. Nàng đã tưởng tượng ra điều ghê gớm gì mà chàng sẽ làm trong đêm tân hôn của họ - biến thành một con vật điên cuồng và lại xé toạc quần áo nàng lần nữa? “Nàng sợ ta đúng không, bé con?” chàng hỏi nhỏ nhẹ.

Mặt nàng ngược lên nhìn chàng và câu trả lời của nàng thật dứt khoát. “Không! Em không thể chịu đựng được nếu chàng nghĩ như vậy. Em biết chàng sẽ không - không đối xử với em như trước đó. Chỉ là em cảm thấy rất sợ hãi, vì em biết chính xác những gì chàng sẽ làm với em. Có một điều khác nữa - một điều tồi tệ mà em nên nói với chàng từ mấy tuần trước. Clayton, em nghĩ em có khuyết tật gì đó. Chàng biết đấy, nó - điều chàng làm với em cực kỳ

đau đớn. Và em không nghĩ những phụ nữ khác cảm thấy đau như vậy hay...”

“Đừng!” Clayton nặng nề xen vào, không thể chịu đựng để nghe chàng đã làm nàng đau như thế nào. Với một tiếng thở dài âm thầm, chàng chấp nhận điều này như một cái giá chàng sẽ phải trả cho sự nhần tâm thô bạo của chàng đêm đó. Và nếu xem xét những gì chàng đã làm với nàng, đó dường như là một cái giá rất rẻ. “Ta sẽ hứa với nàng là sẽ đợi, với hai điều kiện,” chàng nhẹ nhàng nói với nàng. “Điều kiện thứ nhất là, sau đêm tân hôn của chúng ta, việc lựa chọn thời gian là quyền của ta.”

Nàng gật đầu nhanh chóng và trông nhẹ nhõm đến mức mà Clayton suýt đã cười.

“Điều kiện thứ hai là nàng hứa là trong những ngày tới, nàng sẽ khách quan suy nghĩ những điều ta chuẩn bị nói.”

Nàng lại gật đầu.

“Whitney, những gì xảy ra giữa chúng ta trước đây không có gì hơn là một hành động đáng lên án của ta; đó không phải là ‘làm tình’, đó là một hành động trả thù ích kỷ.”

Nàng lắng nghe, và Clayton cũng nhận ra là nàng đang cố gắng để hiểu, nhưng đối với nàng về điểm này, thì một hành động là một hành động, và nếu nó đã gây ra đau đớn và xấu hổ trước đây, thì bây giờ nó cũng như vậy. “Lại đây,” chàng dịu dàng nói. “Ta có thể giải thích dễ hơn với một minh họa nho nhỏ.”

Em ngại vụt qua mặt nàng, nhưng nàng ngoan ngoãn bước đến ngồi cạnh chàng. Clayton nâng cằm nàng lên và hôn nàng thật tha thiết và ngọt ngào. Sự đáp trả của nàng đến chậm hơn bình thường, nhưng khi nó đến, nó vẫn tràn ngập ảm áp và tình yêu. “Nàng có nhớ lần đầu tiên ta hôn nàng ở ban công của nhà Quý bà Eubank không?” chàng hỏi, lùi lại và nhìn sâu vào mắt nàng. “Ta đã trừng phạt nàng vì đã cố lợi dụng ta để làm Sevarin ghen tuông - nhớ không?”

Nàng gật đầu. “Em đã tát chàng,” nàng mỉm cười và nhớ lại.

“Nàng có cảm thấy muốn tát ta bây giờ không? Có cảm thấy bất kỳ sự giống nhau nào giữa nụ hôn này và nụ hôn đầu tiên đó không?”

“Không.”

“Vậy hãy tin ta khi ta nói với nàng rằng những gì xảy ra giữa chúng ta khi ta đưa nàng lên giường lần nữa sẽ hoàn toàn khác so với lần trước, cũng như nụ hôn này so với nụ hôn đầu tiên.”

“Cảm ơn chàng,” nàng nói với một nụ cười rạng rỡ vì nhẹ nhõm.

Nàng không tin chàng một chút nào, Clayton biết. Nhưng nàng đang quá vui mừng với ‘đêm tân hôn được tri hoãn’ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Dưới tia sáng đầu tiên của bình minh, Whitney trườn người ra từ dưới chiếc chăn lạnh, mò mẫm tìm chiếc áo choàng của nàng trong bóng tối, sau đó yên vị trong một chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ ngắm mặt trời mọc trên bầu trời Luân Đôn trong ngày hôn lễ của nàng. Nàng cúi đầu và cầu nguyện. Nhưng tất cả những điều cầu nguyện của nàng bắt đầu với ‘cảm ơn’ thay vì ‘cầu xin’.

Nàng lắng nghe cả ngôi nhà đang bừng tỉnh, âm thanh của những người đầy tớ đi lại trong hành lang, tiếng chân ngang qua cửa phòng nàng. Hôn lễ sẽ bắt đầu vào lúc ba giờ, vậy mà từ bây giờ đến lúc đó dường như kéo dài vô tận.

Nhiều giờ sau, thời gian như ngừng trôi, và sau đó, chỉ vừa đến đầu giờ chiều, thời gian như nhảy cóc và trôi qua vùn vụt. Mọi người nhón nháo ra vào phòng ngủ của nàng, trong khi Di Anne ngồi trên giường, nhìn Clarissa chải mái tóc đen dày của Whitney cho đến khi nó bóng mượt. Emily bước vào phòng khoác một chiếc áo choàng, sẵn sàng để nhanh chóng mặc váy áo của cô với Elizabeth ở ngay bên cạnh. “Chào,” Whitney nói với giọng bình thản vui tươi.

“Hội hộp hay chỉ là không nói được?” Emily vui vẻ trêu ghẹo.

“Cả hai đều không. Chỉ hạnh phúc.”

“Chẳng lẽ bạn không hỏi hộp tí nào hay sao?” Elizabeth vắn vẹo với vẻ hy vọng, rồi nháy mắt ra vẻ bí ẩn với Emily và di của Whitney. “Minh hy vọng công tước không đổi ý.”

“Chàng sẽ không.” Whitney trấn tĩnh mình với vẻ thần nhiên tuyệt đối.

“Ồ!” mẹ của Clayton cười và bước vào phòng. “Ta có thể thấy chiều nay mọi thứ ở đây rất khác biệt so với ở Phố Upper Brook. Stephen đang làm Clayton phát điên lên.”

“Clayton hồi hộp sao?” Whitney hỏi về không tin.

“Hon cả tưởng tượng!” nữ công tước vừa nói vừa mỉm cười và ngồi xuống giường cạnh Di Anne.

“Tại sao?” Whitney cảnh giác hỏi.

“Tại sao? Có ít nhất một tá lý do vì sao, và tất cả chúng đều trực tiếp hoặc gián tiếp liên quan đến Stephen. Mười giờ sáng nay, Stephen vừa đến nhà đã nói với Clayton rằng khi nó đi ngang qua đây, hai chiếc xe du hành đang được xếp đồ lên và nó khá, khá chắc rằng nó thấy con bước vào một trong hai chiếc xe đó. Clayton đã đâm bổ xuống cầu thang để đuổi theo con trước khi Stephen hét lên rằng nó đang đùa.”

Whitney nhẹ nhàng cười và nữ công tước nói, “Con có thể thấy điều đó hài hước, cung à, nhưng Clayton thì không. Sau đó, Stephen đã thuật lại một cách thuyết phục rằng nó đã phát hiện ra một trò chơi khăm không hề tồn tại là những người phù rề định bắt cóc Clayton và làm nó đến buổi lễ muộn. Đó là vì sao mười hai người phù rề đang lạnh cóng đến tận gót chân dưới con mắt giám sát của Clayton trong nhà. Và đó chỉ là bước khởi đầu.”

“Tội nghiệp Clayton.”

“Tội nghiệp Stephen,” nữ công tước đính chính. “Ta đến đây bởi vì ta không thể chịu đựng nhìn đứa con lớn của ta giết đứa nhỏ hơn, đó là điều Clayton đang đe dọa - khá là nghiêm túc, ta phải nói vậy - sẽ làm nếu Stephen đến trong tầm tay của nó lần nữa.”

Thời gian trôi nhanh trong chớp mắt, và Whitney đã mặc đồ xong và bất thành linh bước vào phòng ngủ để di nàng và mẹ chồng tương lai kiểm tra.

“Ồi, con thân yêu của ta,” nữ công tước há hốc mồm, mắt bà sáng lên vì kinh ngạc. “Suốt cuộc đời ta chưa thấy bất cứ ai đẹp như con!” Lùi lại, bà xem xét chiếc váy trắng ngà đính ngọc trai của Whitney được thiết kế lộng lẫy theo kiểu của các cô dâu thời trung cổ. Cổ áo được cắt vuông và sâu ôm sát bộ ngực đầy đặn và ôm xéo xuống vòng eo nhỏ, nơi có một sợi dây lưng với những sợi dây bằng kim cương và ngọc trai gắn trên mỗi mắt xích rủ xuống quanh hông nàng. Tay áo trong bằng sa tanh ôm sát và dài đến cổ tay, nhưng lớp tay áo ngoài bằng sa tanh cứng và được đính ngọc trai, phồng to và kéo đến khuỷu tay. Một chiếc áo choàng sa tanh mềm rủ dài quét đất sau lưng được viền ngọc trai và đính vào vai nàng bởi những sợi đá quý cùng kiểu như những sợi dây ở eo. Nàng không mang mạng che mặt. Thay vào đó, tóc nàng được búi ngược ra sau trán và giữ ở đỉnh đầu bởi một chiếc trâm bằng kim cương và ngọc trai. Phần còn lại đổ như thác nước qua vai nàng với những gợn sóng, kết thúc với những lọn tóc xoắn dày ngang lưng. Clayton đã nói chàng thích nhất nàng để tóc như vậy.

“Con trông y hệt như những gì mà một công chúa thời trung cổ ao ước được như vậy,” mẹ Clayton trang trọng thốt lên, nhưng Anne Gilbert chỉ bình thản nhìn chăm chú người phụ nữ trẻ xinh đẹp trong niềm vui âm thầm, người sẽ trở thành một nữ công tước, trong khi trong tâm trí bà nhìn thấy Whitney trong bộ dạng của nàng cách đây chưa lâu, mặc quần của người giữ ngựa, chân trần giữ thăng bằng trên con ngựa đang chạy nước kiệu. Rốt cuộc khi bà nói, nước mắt của hạnh phúc và hạnh diện đọng đầy trong giọng nói. “Chúng ra nên đến nhà thờ sớm. Bố con nói rất nhiều đám đông những người tò mò đang tụ tập lại khi ông ấy đi qua đây ba giờ trước, và ông ấy nói đường sá cực kì tắc nghẽn.”

Đó là đã nói giảm đi. Qua bốn khu phố để đến nhà thờ lớn, chiếc xe chở Whitney, bố và di nàng, gần như không di chuyển được, vô vọng vướng trong tình trạng hỗn độn của những chiếc xe và những người tò mò đang tràn xuống phố. Đường như cả Luân Đôn đang đổ dồn về nhà thờ để chứng kiến đám cưới này.

*****

Trong tiền sảnh rộng rãi của nhà thờ, mười hai người phù rề nhìn Stephen đi từ ngoài cửa vào đầy hy vọng. Anh tiến đến Clayton đang đứng dựa vào một cái bàn, khuôn mặt cứng nhắc của chàng cho thấy một cơn bão tố đang tích tụ bên trong khiến nó ngày càng giống như Whitney đã thực sự bỏ rơi chàng tại bệ thờ. Tuy nhiên, Stephen vẫn không hề nao núng vui vẻ thông báo, “Ngoài kia đã xảy ra một tình trạng hỗn loạn không thể tin được. Những con đường đầy tràn những người đi bộ, ngựa và xe không thể đi được.”

Clayton bật thẳng người dậy và hất đầu về phía cánh cửa lát đá. “Tim McRea, hẳn đang ở đâu đấy trong nhà thờ, và nói với hắn anh muốn xe ngựa sẵn sàng đợi ở cửa trước. Nếu nàng không ở đây trong vòng năm phút nữa, anh sẽ đi đón nàng.”

“Clay, trừ phi chiếc xe của anh mọc cánh, còn không nó không thể làm gì. Anh có phiền bước ra ngoài cánh cửa này và tự mình xem tại sao Whitney đến trễ được không?”

Với những bước chân dài và giậm dừ, Clayton đi theo Stephen đến cánh cửa và nhìn ra bên ngoài nhà thờ đến một quảng trường. Con đường đang đầy người và những chiếc xe mắc kẹt vào nhau. “Điều quái quỷ gì đang diễn ra thế?” chàng gắt lên.

“Một công tước làm đám cưới.” Stephen nhún nhờ cười. “và với một cô gái xinh đẹp không thuộc giới quý tộc cũng như không giàu có. Rõ ràng, đám cưới của anh là một chuyện cổ tích của thế kỷ, và mọi người đều có ý đến đây để chứng kiến.”

“Ai mời họ chứ?” Clayton hỏi vặn, tâm trí chàng tập trung vào việc Whitney có thể đi đâu để lẩn tránh chàng.

“Vì chúng ta không sở hữu nhà thờ này, không nghi ngờ gì là họ nghĩ có quyền đến đây. Mặc dù,” Stephen hài hước nói thêm, “Không còn một khoảng trống nào nữa. Thậm chí ngay cả ban công cũng chật kín.”

“Thưa đức ngài,” một giọng đàn ông trầm trầm xen vào. Mười bốn khuôn mặt đàn ông khác lo lắng quay lại về phía người mục sư đang diện bộ quần áo tu sĩ sang trọng nhất của mình. “Cô dâu đã đến,” ông ta nói nhỏ nhẹ.

*****

Hai mươi nghìn ngọn nến trắng chiếu sáng lối đi giữa và bệ thờ của cả nhà thờ. Tiếng đàn organ vang lên một hợp âm ngân nga, sau đó giai điệu ngân lên một cách trang trọng, vang vọng cả nhà thờ từ sàn nhà đá hoa cho đến trần nhà mái vòm.

Whitney nhìn mười hai người phù dâu từng người một đi xuống lối đi giữa nhà thờ. Therese DuVille Ronsard nhận bó hoa từ một cô phù dâu và đứng thẳng hàng vào đoàn người, sau đó cô quay sang Whitney với một nụ cười dịu dàng. “Nicki trao cho mình một lời nhắn, mà mình sẽ nói với bạn trong giây phút này. Anh ấy nói với bạn, ‘Bon voyage* - lần nữa.’”

(*Chúc một chuyến đi tốt lành)

Lời nhắn sâu sắc của Nicki gần như phá vỡ sự bình tĩnh của Whitney. Nước mắt phút chốc làm mờ mắt nàng và nàng cố gắng tập trung nhìn vào Emily, người vừa bước vào lối đi trong một chiếc váy dài bằng lụa và sa tanh màu xanh lá cây. Bây giờ chỉ còn một mình nàng và cha nàng, người mà nàng chỉ trao đổi những câu nói lịch sự và chung chung kể từ khi ông xuất hiện để dự đám cưới hai ngày trước đây.

“Không có gì để hồi hộp,” ông nói với giọng khàn khàn kỳ lạ. “Cha đang bước xuống lối đi giữa nhà thờ với cô gái đẹp nhất nước Anh trong tay mình.” Ông nhìn nàng, và Whitney nhìn thấy mắt ông đã ươn ướt khi nói tiếp, “Cha không mong là con sẽ tin điều này, bởi vì cha và con luôn trái ngược như mặt trăng và mặt trời, nhưng cha không bao giờ hứa gả con cho công tước nếu cha không nghĩ ngài ấy là người có thể - không, là người đàn ông dành cho con,” ông vụng về sửa lại. “Cha đã tự nói với mình trong ngày đầu tiên khi ngài ấy đến nhà, rằng hai con như là được cắt ra từ một mảnh vải, và cha đồng ý lời cầu hôn ngay khi đó. Cha và ngài ấy không hề bàn luận đến chuyện tiền bạc cho đến khi đã đồng ý chuyện đính hôn.”

Mắt Whitney đã mờ hẳn đi khi nàng nghiêng sang và hôn vào vầng trán nhăn nheo của cha nàng. “Cảm ơn cha đã nói với con những điều này. Con cũng yêu cha.”

Tiếng đàn đột ngột dừng lại, kế đó là một phút giây dài im lặng treo lơ lửng, sau đó nhạc vang lên hai tiếng, và Whitney đặt bàn tay run run của nàng lên cánh tay của cha nàng.

Với tiếng nhạc bay vút xuyên qua cả mái hiên và bốn nghìn người đứng nhìn trong sự yên lặng trang trọng khi Whitney bắt đầu bước từng bước xuống lối đi giữa của nhà thờ.

Clayton đã từng về ra bức tranh trong đầu chàng rằng nàng sẽ trông như thế nào trong giây phút này - bức tranh của một cô dâu xinh đẹp với chiếc mạng che mặt và váy trắng thướt tha. Những hình ảnh chàng đang nhìn thấy trong ánh nền lung linh đây quết sạch hơi thở của chàng. Nhiều kiểu hành búng lên trong chàng, nổ tung trong toàn cơ thể chàng cho đến khi chàng thấy nhức nhối vì nó. Không có một cô dâu nào từng, đã từng nhìn giống như nàng. Whitney đang đến với chàng mà không hề e thẹn, không có cái khăn voan che khuất nàng khỏi chàng. Và khi chàng nhìn nàng - nàng ngược mắt lên tìm mắt chàng - và giữ chúng ở đó - chủ tâm để mọi người từ đàn ông, đàn bà cho đến trẻ con trong nhà thờ biết rằng nàng tự hào vì đang đi đến với chàng.

Mái tóc dày của nàng chảy qua vai, sợi dây lưng bằng vàng buộc ở vòng eo thon thả của nàng duyên dáng đu đưa theo từng bước đi, và chiếc áo choàng viên ngọc trai toả sáng sau lưng nàng. Nàng là một nữ hoàng với vẻ đẹp long lanh rực rỡ, thâm trầm nhưng không kiêu ngạo, xinh đẹp gọi cảm nhưng xa vời, không thể với tới được. “Ồi tình yêu của ta, bé con,” Clayton thì thầm trong tim chàng.

Đám đông chìm trong sự chờ đợi nín thở khi công tước bước về phía trước, khung người cao lớn của chàng lộng lẫy trong bộ lễ phục bằng nhung màu đỏ thẫm vương giả sang trọng. Họ thấy công tước nắm lấy tay nàng và mỉm cười với nàng - và họ biết chàng nói gì đó với nàng. Nhưng chỉ có Whitney nghe thấy câu nói dịu dàng của chàng, “Xin chào, tình yêu của ta.” Khung cảnh công tước đẹp trai nhìn xuống cô dâu xinh đẹp của chàng với niềm kiêu hãnh dịu dàng như vậy khiến nhiều người phải lấy khăn tay chấm mắt trước cả khi đôi uyên ương tuyên thệ.

Clayton dẫn nàng đến bệ thờ, đến nơi của nàng bên cạnh chàng, nơi sẽ dành cho nàng mãi mãi.

Whitney đứng đó với tay nàng nằm trong cái nắm tay mạnh mẽ và bảo bọc của chàng. Khi người mục sư yêu cầu nàng đọc lại lời thề của mình, nàng quay về phía Clayton và đưa mắt lên nhìn vào đôi mắt ấm áp và trấn an của chàng. Giọng nàng rõ và chắc chắn, nhưng khi nàng hứa sẽ vâng lời chàng, biểu hiện của Clayton thay đổi. Chàng như một bên lông mày với vẻ hoài nghi khô hời khiến Whitney gần như nói lạc mất một từ khi nàng cố kìm lại một tiếng cười sững sờ.

Cuối cùng, họ được tuyên bố là chồng và vợ; tiếng nhạc nổi lên; và Clayton tuyên bố quyền được hôn cô dâu. Đó là một cái hôn nhẹ lịch sự, không giống bất cứ một cái hôn nào trước đây, khiến mắt Whitney biểu lộ rõ sự ngạc nhiên. “Ta phải luyện tập,” Clayton thì thầm trêu khi họ quay đi, “cho đến khi thuần thục.”

Cô dâu xinh đẹp long lanh của chàng gật đầu giả bộ nghiêm chỉnh và thì thầm từ tốn, “Em sẽ rất hạnh phúc để giúp chàng luyện tập, ông chủ của em.”

Đó là lý do vì sao, theo lời kể sau đó, Công tước của Claymore cười rung cả vai khi chàng rời khỏi bệ thờ với nữ công tước trong tay chàng.

*****

Whitney ngồi bên cạnh Clayton trong chiếc xe ngựa khi họ lướt trên những con đường bằng phẳng hướng về Claymore. Chiếc xe của nhà Gilbert vẫn vô vọng nằm trong tình cảnh kẹt cứng ở nhà thờ, vì vậy Di và Chú Whitney tuy dễ chịu nhưng cũng lưỡng lự làm hành khách trên cỗ xe cùng với chú rể và cô dâu, điều mà bốn người họ đều nhận thấy rõ là sẽ không còn chút riêng tư nào cho đôi vợ chồng mới cưới.

Lắng nghe Clayton trò chuyện với họ, nàng nhìn vào chiếc nhẫn vàng nặng chàng đã đeo vào tay nàng. Trông nó lạ lùng khi ở đó, bao lấy ngón tay thon dài của nàng gần hết đốt tay thứ nhất, một lời tuyên bố hùng hồn với cả thế giới rằng nàng đã thuộc về chồng của nàng.

Chồng nàng? Whitney liếc trộm Clayton qua hàng mi. Chồng của mình, nàng nhắc lại và một cơn xúc động xuyên qua nàng. Lạy chúa... chàng đã là chồng nàng; cao 1m88 đầy nam tính, tao nhã và hiểu biết - nhưng cũng mạnh mẽ; một sự kết hợp của uy quyền và tự chủ. Ngay cả nàng bây giờ cũng đã mang tên của chàng. Nàng thuộc về chàng. Đó là một suy nghĩ hơi đáng sợ - và cũng có một chút tuyệt diệu, nàng quyết định.

Đoàn người đi theo đám cưới chạy thẳng qua cổng chính của Claymore sau đó lướt trên lối đi riêng uốn khúc với những ngọn đuốc rực rỡ đã được thắp ở hai bên đường, chiếu sáng cả lối đi dành cho khách mời sắp đến. Khi họ dừng lại trước ngôi nhà chính, Clayton giúp Whitney xuống xe, và nàng ngạc nhiên khi thấy tất cả người làm - từ người hầu, quản gia, đầu tót, gác cổng và hầu gái; cho đến những người làm vườn, người giữ cửa, người giữ rừng và người chăn ngựa đều xếp thẳng hàng ở trước bậc thềm trong những bộ chế phục và đồng phục sạch sẽ theo đúng thứ bậc của họ.

Clayton không dẫn nàng đến cửa chính như nàng đoán, mà bước vài bước đến trước đám đông. Whitney mỉm cười nhút nhát trước hơn một trăm năm mươi khuôn mặt, sau đó liếc sang Clayton.

“Can đảm lên,” chàng thì thầm, cười toe toét. Một giây sau không gian vỡ ào với những tiếng chúc mừng và vỗ tay.

Chàng đợi cho tiếng ồn lắng xuống. “Đây là một truyền thống khác,” chàng giải thích với Whitney trong khi chàng vẫn đứng đó, nghiêm trang nhìn những người đầu tót, nhưng nụ cười lấp lánh trong mắt chàng. “Hãy chiêm ngưỡng bà chủ mới của các người, vợ ta.” Clayton đang nhắc lại những lời cổ mà vị công tước đầu tiên của Claymore đã nói khi trở về với cô dâu bị bắt cóc của ngài, với giọng trầm trầm vang dội mà tất cả mọi người đều nghe rõ. “Và hiểu rằng khi nàng ra lệnh cho các người, cũng như là ta ra lệnh; khi các người phục vụ nàng, cũng là các người đang phục vụ ta; lòng trung thành mà các người dành hay không dành cho nàng; cũng là dành và không dành cho ta.” Những nụ cười rộng mở lan toả trên khuôn mặt của những người làm, và khi Clayton dẫn Whitney quay đi, những tiếng huyền ảo chúc mừng vang lên to gấp đôi so với lần trước.

Trong phòng khách màu-trắng-và-vàng, Clayton rót sâm banh cho Whitney, ông bà Gilbert và chàng. Stephen và mẹ chàng cũng tụ họp với họ sau đó và Clayton tự động rót đầy hai ly nữa. Cả 126 phòng của ngôi nhà chính và 70 phòng của dãy nhà dành cho khách đều đã trật kín khách đến dự đám cưới, rất nhiều người đã đến từ ngày hôm trước. Âm thanh của những cỗ xe ngựa dừng lại trên lối đi vào nhà không ngớt chứng tỏ khách mời đang trở lại từ nhà thờ.

“Nàng có muốn nghỉ ngơi không, em yêu?” Clayton hỏi khi đưa nàng ly rượu. Whitney liếc nhìn đồng hồ. Bây giờ là 7h và bữa tiệc sẽ bắt đầu từ 8h. Trong lúc chờ đợi, Clarissa sẽ cần là lại chiếc váy của nàng, có nghĩa là nàng không có thời gian để uống nốt ly sâm banh. Lường lự, nàng gật đầu và đặt ly xuống.

Clayton thấy nàng liếc nhìn ly rượu với vẻ tiếc nuối và cười chế giễu nàng, chàng cầm cả hai ly của họ và dẫn nàng lên cầu thang rộng uốn cong dẫn đến phòng ngủ của họ. Đến căn phòng nối liền với phòng chàng, nơi nàng sẽ ở từ bây giờ, chàng dừng lại, mở cửa cho nàng, và đưa nàng ly sâm banh. “Ta phải phải yêu cầu mang cả chai đây lên không, thưa quý bà?” chàng trêu, và trước khi Whitney có thể bướng bỉnh cãi lại, miệng chàng cúi xuống, nhẹ nhàng lướt trên môi nàng một nụ hôn ngắn ngủi ngọt ngào.

*****

Một tám thăm dò thăm trải dài từ lối đi thẳng đến thềm nhà đắp cao có bậc dẫn đến ngôi nhà lớn đang được chiếu sáng rực rỡ.

Những khách mời đến thành từng dòng người đều đặn và vô tận, đi đến một sảnh lớn trước cầu thang, hai bên là ba mươi người hầu cứng nhắc xếp hàng trong những bộ chế phục màu đỏ-tía-và-vàng của nhà Westmoreland để tiếp đón.

Bên dưới chiếc đèn chùm sáu tầng trong phòng khiêu vũ, Whitney đứng bên cạnh Clayton trong khi người quản gia xướng tên các vị khách, “Quý ông và quý bà... Ngài... ông bà... “ khi từng người đi qua bên dưới những cái công cầm thạch vào căn phòng trang hoàng đầy hoa. “Quý bà Amelia Eubank,” nàng nghe người quản gia nói. Bỗng nhiên, Whitney căng thẳng khi bà goá già cộc cằn lách về phía họ với một chiếc mũ xanh ngất và váy sa tanh màu tía.

“Thưa bà, tôi tin là,” Clayton trêu và cười toe toét với bà goá già khó tính, “tôi đã không thất bại trong việc mang lại cho bà ‘một cuộc cạnh tranh’ tương xứng với Sevarin?”

Quý bà Eubank bật lên cười vui vẻ, sau đó nghiêng lại gần Clayton. “Ta đang muốn hỏi anh, Claymore, đó chính xác có phải là lý do mà anh chọn trang viên Hodges để ‘nghỉ ngơi’?”

“Chính xác,” Clayton nói trong khi chàng hất nhẹ đầu về phía Whitney, “là lý do mà bà đã nghĩ.”

“Ta biết mà!” bà nói và cười khúc khích hài lòng. “Tuy nhiên phải mất vài tuần ta mới dám chắc. Anh chàng chó con trẻ tuổi ngạo mạn ả!” bà nói thêm gần như âu yếm trong khi bà đặt chiếc kính một mắt lên mắt và quay đi, tìm kiếm một người hàng xóm xui xẻo trong làng để tấn công.

Bữa tối và một buổi tiệc hoành tráng được bắt đầu với một chầu sâm banh chúc mừng, ly thứ nhất được khởi xướng bởi Stephen. “Vị Nữ công tước của Claymore,” anh nói.

Nhìn sang mẹ Clayton, Whitney mỉm cười vui vẻ và nâng ly của nàng nên, sẵn sàng để chúc mừng bà. “Ta tin ý Stephen là nói đến nàng, tình yêu của ta,” Clayton cười khoái trá thì thầm.

“Em?Ồ vâng, tất nhiên,” Whitney nói, nhanh chóng hạ thấp tay nàng để cố gắng sửa chữa sai sót của mình. Nhưng đã quá muộn, những vị khách đã

trông thấy nàng và đã ồ lên cười.

Sau một tràng chúc tụng cho sức khỏe, hạnh phúc, và cuộc sống dài lâu của cô dâu và chú rể, những người khách yêu cầu chú rể phát biểu. Clayton đứng dậy và Whitney cảm thấy bùng lên niềm tự hào khi thấy chàng đứng đó, bao quanh bởi bầu uy quyền ẩn chứa mà đã thành một phần của con người chàng. Chàng nói và giọng nói sâu lắng của chàng vang vọng đến góc xa nhất của căn phòng yên lặng. “Nhiều tháng trước ở Paris,” chàng nói trong khi ngọt ngào nhìn Whitney trong một giây, “một phụ nữ trẻ, đáng yêu buộc tội tôi vì đã ‘giả vờ là một công tước’. Nàng ta nói tôi là một ‘kẻ lừa đảo’ tội nghiệp và tôi nên tìm một tước hiệu khác để mong mỏi - một tước hiệu nào đó phù hợp với tôi hơn. Và tôi đã quyết định chỉ có một danh hiệu khác mà tôi muốn: đó là chồng của nàng.” Chàng lắc đầu về tội nghiệp, trong khi nét cười sáng lên trong đôi mắt xám của chàng. “Hãy tin tôi, tước hiệu đầu tiên của tôi đạt được dễ hơn nhiều so với cái thứ hai.” Khi trận cười đã giảm bớt, Clayton trang trọng nói thêm, “và rất, rất ít giá trị hơn.”

Khi những nhạc công chơi điệu van đầu tiên, Clayton dẫn nàng ra sàn nhảy. Ôm nàng trong tay, chàng quay nàng vòng quanh để tất cả mọi người có thể chiêm ngưỡng, nhưng khi những vị khách bắt đầu tham gia cùng họ trên sàn, chàng thả lỏng và thư thả khiêu vũ với nàng.

Các giác quan của chàng sống động trước mùi nước hoa phảng phất của nàng, trước cái đụng chạm nhẹ nhàng của đầu ngón tay nàng. Chàng nghĩ về đêm mai, hoặc đêm sau nữa, khi chàng có thể thật sự biến nàng thành của chàng, và máu chàng sôi lên nóng bỏng khiến chàng buộc phải gạt ý nghĩ đó sang một bên. Chàng cố gắng tập trung vào một cái gì khác, và trong khoảng mười giây sau, trong đầu chàng bắt đầu cời quần áo và hôn nàng, vuốt ve nàng với tay và miệng chàng cho đến khi nàng trở nên buông thả với chàng.

Cha nàng yêu cầu nhảy với nàng điệu tiếp theo, và Clayton nhảy với mẹ chàng, và cứ thế hàng giờ trôi đi. Giờ đã là quá nửa đêm khi Whitney và chàng rời sàn nhảy và bước đi cùng nhau, tay trong tay, cười và nói chuyện với những khách mời của họ.

Có thể thấy được là Whitney thực sự rất vui sướng và Clayton tất nhiên không vội vã gì dẫn nàng rời bữa tiệc. Rút cuộc thì chàng chẳng có gì để trông đợi trong đêm nay ngoại trừ ngủ một mình trên giường của mình. Khi đồng hồ chỉ gần 1h, Clayton có một cảm giác không dễ chịu là những người khách đang mong đợi là họ sẽ đi nghỉ - một nghỉ ngơi được khẳng định khi Ngài Marcus Rutherford bày tỏ với chàng với giọng nhỏ nhẹ và buồn cười, “Lạy chúa tôi, anh chàng, nếu cậu bản khoản khi nào cậu có thể rời đi mà không gây ra chuyện bàn tán, thì nó đã là hai giờ trước đây rồi.”

Clayton đến chỗ Whitney. “Ta xin lỗi phải kết thúc buổi tối của nàng, bé con, nhưng nếu chúng ta không sớm bỏ đi, mọi người sẽ bắt đầu dị nghị. Hãy đi chào tạm biệt với chú và dì nàng,” chàng giục, nhưng chàng cũng không vội vã gì để bỏ đi, và nó làm chàng khó chịu khi bị đuổi cổ từ bữa tiệc chết tiệt của chàng trong ngôi nhà chết tiệt của chính chàng và bởi chính những người khách chết tiệt của chàng.. điều đó, chàng lập tức nhận ra, là hoàn toàn trớ trêu cho một chú rể nghĩ như vậy trong đêm hôn lễ của mình, đặc biệt khi chú rể đó lại chính là chàng. Nhấn nhó cười, chàng lắc đầu trước vẻ mĩa mai của nó.

Không may, Clayton vẫn còn cười khi nhìn Whitney chúc chú nàng ngủ ngon, và quý ông đó hiểu lầm nụ cười của Clayton thành một cái liếc mắt dâm dăng, cảm thấy là phận sự bề trên của mình để gửi đến cho chú rể một cái cau mày thể hiện sự quở trách. Clayton cứng người dưới lời trách cứ im lặng và, cảm thấy bị nghĩ xấu một cách không công bằng, bức dọc nói, “Chúng tôi sẽ gặp ngài ở bữa sáng,” trong khi chàng đã định một phút trước đó là sẽ thân thiện chúc Ngài Gilbert ngủ ngon.

Yên lặng, Clayton dẫn Whitney đến một hành lang từ phía tây. Căng thẳng trào lên trong nàng khi họ đi qua ban công, và khi đến cầu thang, bước chân của nàng bắt đầu chậm lại. Tuy nhiên do Clayton đang loay hoay với một phiền phức mới nên không chú ý: Chàng nên dẫn Whitney đến phòng ngủ của chàng, hay đưa đến phòng của nàng? Những người hầu đều đang lượn lờ khắp cái nơi quá quý này và chàng không muốn chuyện họ thiếu thân mật trong đêm tân hôn trở thành một chuyện đồn đại giữa những người làm.

Chàng vừa mới quyết định dẫn nàng về phòng ngủ của nàng thì hai người hầu xuất hiện ở cầu thang, cảm giác tội lỗi như kẻ trộm trong chính ngôi nhà của mình, Clayton nhanh chóng chuyển hướng đi, lùi lại và mở cánh cửa phòng chàng thay vì cửa phòng nàng. Chàng đã bước vào phòng trước khi nhận ra Whitney đã dừng lại ở cửa và nhìn chết lặng vào căn phòng quen thuộc nơi chàng đã thô bạo xé bỏ quần áo của nàng.

“Vào đi, em yêu,” chàng nói, liếc nhanh xuống cầu thang và dùng sức kéo nàng nào trong. “Không có gì phải sợ hãi ở đây, không có tên điên rồ nào dám làm hại nàng.”

Với một cái lắc đầu, nàng dường như gạt bỏ những ký ức đang ám ảnh nàng và bước vào trong. Thở dài nhẹ nhõm, Clayton đóng cửa lại sau lưng và hướng Whitney đến một chiếc ghế xô pha dài xanh lá cây đặt ở góc phải của lò sưởi, đối diện với chiếc ghế chàng đã ngồi trong đêm định mệnh đó. Chàng ngồi xuống bên cạnh nàng trên chiếc xô pha, vừa nhìn vào hình dáng quyến rũ của nàng, chàng nghĩ sẽ là khôn ngoan hơn khi ngồi ở chiếc ghế đối diện nàng.

Tối nay, Whitney không thể ngủ trong phòng nàng và chàng ngủ trong phòng chàng, chàng quyết định, bởi vì những người hầu sẽ nghĩ thật là kỳ lạ khi hai chiếc giường đều có người ngủ. Nàng sẽ ngủ trên giường của chàng và chàng sẽ ngủ trên ghế xô pha.

Chàng nhìn nàng. Mái tóc đen đang hướng về phía ánh lửa bập bùng trong lò sưởi, lẩn tránh chiếc giường lớn ở trên cái bệ cao. Điều đó nhắc chàng nhớ rằng nàng phải đang thắc mắc là tại sao, nếu chàng thực giữ lời hứa, chàng lại không đưa nàng về phòng nàng. “Nàng sẽ phải ngủ ở đây, bé con - nếu không những người hầu sẽ bàn tán. Ta sẽ ngủ ở ghế xô pha.”

Nàng nhìn chàng và mỉm cười, như thể nàng đã nghĩ quá xa xôi.

Sau giây phút lúng túng, chàng gọi ý, “Nàng có muốn nói chuyện không?”

“Có” nàng lập tức đồng ý.

“Nàng muốn nói về chuyện gì?”

“Ồ, bất cứ chuyện gì.”

Clayton vắt óc để nghĩ ra vài chuyện gì đó thú vị để nói, nhưng tâm trí và cơ thể chàng đều gắn chặt ở sự hiện diện đầy khiêu gợi của nàng trong phòng ngủ của chàng. “Hôm nay thời tiết thật là đẹp,” rốt cuộc chàng nói. Chàng có thể thề rằng một nét cười thoáng qua trên khuôn mặt nàng, hay đó chỉ là ánh lửa bập bùng của ngọn lửa? “Trời không mưa,” chàng nói thêm, bắt đầu cảm thấy cực kì ngớ ngẩn.

“Sẽ không có gì thay đổi kể cả trời mưa. Nó vẫn là một ngày tuyệt vời và đẹp đẽ.”

Lạy chúa! Chàng ước gì nàng không nhìn chàng với đôi mắt màu xanh lục sáng long lanh và mỉm cười quyến rũ với chàng như vậy. Không phải đêm nay. Có một tiếng gõ rụt rè trên cánh cửa của chàng, và cả của nàng. “Ai lại - ?”

“Em đoán đó là Clarissa,” Whitney nói, sẵn sàng đứng lên và nhìn xung quanh tìm cánh cửa nối giữa hai phòng dẫn đến phòng ngủ của nàng. Clayton đi đến cánh cửa dẫn ra hành lang, kéo cửa mở và bức dọc nhìn nhìn người hầu phòng ôn tồn nói, “Xin chào, thưa đức ngài” và tự động bước vào. Chết tiệt! Chàng đã quên mất tên hầu phòng của chàng và người hầu gái của Whitney. Đối với chàng, Clayton nghĩ rằng những ham muốn đang trỗi dậy trong chàng sẽ ít bị thử thách hơn nếu cả hai đều mặc quần áo đi ngủ. Thảm nguyện rửa những người hầu một cách chung chung, Clayton chỉ cho Whitney cánh cửa nối giữa hai phòng, sau đó quay gót và sai bước vào phòng đọc sách liền kề với phòng ngủ của chàng, quên hẳn sự hiện diện của người hầu đầu đó trong phòng của chàng.

Nhìn chằm chằm những hàng sách trên kệ, chàng cố gắng quyết định đọc cái gì. Đọc cái gì, ôi vì Chúa! Trong đêm tân hôn của chàng! Sau 8 tuần cùng chia sẻ những đam mê kim nén khó khăn, tại sao nàng vẫn còn sợ sệt như vậy? Và điều điên khùng gì đã khiến chàng đồng ý hứa với nàng như vậy.

Khi chàng với tay lấy một quyển sách, Armstrong khề bước vào phòng đọc đến sau lưng chàng. “Tôi có thể giúp gì được ngài, thưa công tước?” Theo phản xạ chàng rút tay khỏi giá sách, Clayton quay lại với tên hầu kém may mắn. “Ta sẽ gọi khi cần!” chàng nói sảng, cố gắng giấu sự bức tức của mình. Những người đầy tớ sẽ nói chàng hỏi hộc như một cậu bé trong đêm tân hôn của chàng, nếu chàng quát nạt và găm giữ. “Thế là được, Armstrong. Ngủ ngon,” chàng nói thêm, sau đó tự mình hộ tống tên hầu phòng còn đang ngạc nhiên đến cửa, đẩy hẳn ra hành lang và khoá cửa lại.

Clayton trở lại phòng đọc, trút bỏ chiếc áo ngoài và ca vát, tháo hai cái cúc trên áo sơ mi. Kéo cái nút của bình rượu, chàng rót đầy một ly brandy, sau đó nhặt một cuốn sách từ trên giá, ngồi xuống và duỗi dài chân. Định thư giãn, chàng uống một ngụm rượu và đọc một đoạn đến bốn lần trước khi chàng chấp nhận từ bỏ và gấp cuốn sách lại.

Chàng thực sự nổi giận với chính mình, kèm theo một chút ngạc nhiên, vì đã quá mất bình tĩnh, mà vì cái gì, rút cuộc cũng chỉ là thêm một đêm sống độc thân. Sau 8 tuần sống như một anh chàng độc thân, điều gì khiến một đêm thêm nữa trở nên quan trọng đến vậy? Nó thật quan trọng, chàng rầu rĩ nhận ra, bởi vì chàng không thể gạt bỏ sự hiển nhiên là đêm tân hôn nghiêm túc và không thể khác được là đồng nghĩa với việc làm tình - bởi vì nó vốn được quan niệm như vậy. Nghĩ lại rằng trong suốt cuộc đời trưởng thành của chàng, chàng chưa bao giờ để tâm đến những thứ kiểu như là ‘được cho là như vậy,’ Clayton không thể tưởng tượng được tại sao tối nay chàng không thể làm được như vậy. Trừ phi bởi vì là cơ thể khiêu gợi của vợ chàng (vợ chàng-chàng thích cái âm thanh đó) bây giờ đã thực sự là của chàng, bởi quyền lực của hôn nhân. Và nó đang gần gũi với cơ thể thèm khát của chàng một cách trên người.

Chàng để cho Whitney có gấp đôi số thời gian có thể cần đến trước khi chàng đứng lên và trở lại phòng ngủ của chàng. Nàng không ở đó. Cánh cửa nối tiếp vẫn đóng hờ, và chàng đến thẳng phòng thay đồ trong phòng ngủ của nàng. Nàng cũng không ở đó. Trái tim chàng bắt đầu đập mạnh mặc dù chàng nói với mình rằng nàng không thể, nàng sẽ không trốn chạy khỏi chàng. Chắc chắn nàng có nhiều lòng tin đối với lời nói của chàng hơn thể để phải làm như vậy!

Rảo bước, Clayton trở lại đường đi cũ của mình, rồi nhẹ nhõm dừng lại ở cửa phòng ngủ của chàng. Whitney đang ở phía đối diện cuối phòng, đứng gần cái bục, nhìn chằm chằm vào chiếc giường không lồ bốn cộ đặt trên cái bục đó. Trong ánh sáng của đèn cây, chàng có thể nhìn thấy những hồi ức và nỗi sợ hãi trên mặt nàng. Chàng bước vào phòng và cái bóng của chàng trải dài trên bức tường rộng.

Whitney nhìn chàng, và Clayton thấy nàng nhanh chóng giấu nỗi sợ của mình sau một nụ cười quyến rũ. “Chàng thực ra là ai?” nàng hỏi với giọng bí ẩn y như nàng đã nói tại buổi tiệc hoá trang Armand từ trước đây rất lâu.

“Một công tước,” chàng trả lời, mỉm cười nhớ lại cách họ đã giễu cợt lẫn nhau tối đó. “Và cũng là chồng nàng. Nàng là ai?”

“Một nữ công tước!” Nàng thốt ra với vẻ vui sướng pha lẫn với hoài nghi.

“Và cũng là vợ ta?”

Nàng gật đầu, chậm chậm, nụ cười tươi sáng của nàng rộng mở. Trong đầu mình, Clayton thấy lại vị nữ thần khiêu gợi mà đêm đó nàng đã hoá trang với những bông hoa tím và vàng quấn trên mái tóc. Cùng một lúc, chàng nhìn thấy nàng đứng cạnh giường của chàng, và đột nhiên mọi chuyện trở thành không quan trọng khi chàng không thể làm tình với nàng đêm nay. Điều quan trọng nhất là chàng thực sự đã khiến nàng trở thành của chàng! Chàng đã làm được - nàng thực sự đã là của chàng! Chàng cảm thấy vui vẻ và mãn nguyện. “Người vợ ngoan ngoãn của ta?” chàng reo gọi, nhấn mạnh từ ngoan ngoãn.

Whitney gật đầu lần nữa và chàng có thể thấy nụ cười trong ánh mắt nàng.

“Vậy lại đây, vợ ngoan của ta,” chàng thì thào ra lệnh.

Một thoáng e sợ lướt qua trên mặt nàng, nhưng nàng quay hẳn về phía chàng và bắt đầu bước đến chỗ chàng với dáng đi tự nhiên và mềm mại. Đó là lúc

Clayton nhận ra nàng đang mặc gì, và gần như chàng đã kêu thành tiếng. Chiếc váy ngủ của nàng được làm hoàn toàn bằng đăng ten trắng mỏng, để lộ mờ mờ làn da ở cánh tay, ngực và thậm chí đôi chân dài của nàng; và những vùng da thịt mềm mại phồng lên dưới vạt áo đủ để khiến chàng quặn lại vì ham muốn và tiếc nuối.

Nàng dừng lại cách chàng vài bước, chăm chú nhìn chàng với vẻ sợ hãi và bối rối, như là nàng muốn bước nốt quãng đường còn lại nhưng không thể điều khiển được mình. “Về... về lời hứa của chàng,” nàng ngập ngừng nói. “Nhớ không?”

Liệu chàng có nhớ lời hứa của mình! “Ta nhớ, bé con,” Clayton nhẹ nhàng nói. Chàng bước đến chỗ nàng và dịu dàng vòng tay ôm nàng, cố gắng lờ đi cảm giác không thể gạt bỏ về bộ ngực gần như để trần mềm mại ép vào làn áo sơ mi mỏng của chàng. Chàng muốn hôn nàng nhưng nàng đang run lẩy bẩy khiến chàng không dám, vì vậy chàng chỉ ôm nàng để mặt nàng vùi vào ngực chàng và chăm chăm vuốt ve mái tóc dài óng ả của nàng.

“Khi em còn là một cô bé,” nàng run run thì thầm bên trái tim chàng, “khi nằm trên giường vào buổi tối, em thường tưởng tượng rằng có một thứ gì đó - trong tủ quần áo.”

Nàng chìm vào im lặng nên Clayton gợi ý, “Có những tên chiến binh đồ chơi trong tủ quần áo của ta. Còn tủ của nàng có gì?”

“Quái vật!” nàng thì thầm. “To lớn, xấu xí với những cái móng vuốt dài cả feet và những con mắt bự, lồi ra.” Nàng hít vào một hơi run rẩy và nói. “Trong phòng này cũng có những quái vật - những ký ức hãi hùng ẩn trốn trong những bóng tối và góc khuất.”

Clayton rung động với sự hồi hận đau đớn. “Ta biết vậy. Nhưng nàng không có gì phải sợ; ta sẽ không đòi hỏi bất cứ điều gì ở nàng tối nay. Ta đã hứa với nàng.”

Nàng nghiêng người lại một chút và nhìn vào chàng, khuôn mặt nàng thật đáng yêu và mong manh đến mức Clayton tự hỏi hàng nghìn lần sao chàng có thể, đã từng làm nàng đau đêm đó. Nàng cố nói điều gì đó nhưng không được; đôi lại nàng tựa má vào ngực chàng, vòng tay ôm eo chàng.

Một lúc sau, nàng lại bắt đầu, “Buổi tối, khi em thường nằm trên giường, sợ hãi vì có gì đó trong tủ quần áo. Và sau đó, khi em không thể chịu đựng được thêm nữa, em đã chạy ngang căn phòng và giật cánh cửa tủ mở ra, bắt mình nhìn vào trong đó.”

Clayton mỉm cười lặng lẽ. Đó đúng là nàng khi vùng dậy từ dưới đồng chăn và đối diện với bóng tối - có quái vật hay không có quái vật. Khi nàng nói tiếp, giọng nàng nhỏ đến nỗi chàng phải gắng hết sức mới nghe thấy.

“Cái tủ luôn trống không. Không có quái vật... không có gì để sợ.” Nàng hít thở run rẩy. “Clayton, em không muốn dùng cả đêm tân hôn của chúng ta để ngủ một mình trên giường của chàng, sợ hãi vì những gì ẩn trong bóng tối.”

Tay Clayton dừng lại giữa chừng, và sau đó chàng tiếp tục di chuyển nhẹ nhàng, cho nàng thêm thời gian để cân nhắc. “Nàng chắc chứ?” chàng lặng lẽ hỏi.

Whitney gật đầu và thì thầm, “Vâng.”

Nghiêng người xuống, chàng ôm nàng lên tay và bế nàng đến chiếc giường nơi chàng đã dạy nàng hành động đó ghê tởm như thế nào, tự hứa với mình, từng bước một, lần này sẽ thật hoàn hảo đối với nàng để ký ức về lần trước có thể biến mất trong trí nhớ nàng. Chàng rời tay ở bên dưới đầu gối nàng, cảm giác đôi chân nàng trượt xuống dọc đùi chàng làm tay chàng run rẩy khi chàng tháo chiếc nơ buộc ở ngực nàng và dịu dàng đẩy chiếc váy ren ra.

Bờ vai trắng ngà và bộ ngực với núm vú hồng hồng được chiếu sáng yếu ớt trong ánh sáng từ ngọn lửa phía bên kia phòng. “Chúa tôi, nàng thật đẹp,” chàng thốt ra, và cảm thấy cơ thể nàng run lên đột ngột khi tay chàng trượt xuống cánh tay nàng, đẩy chiếc váy ren mỏng manh trượt xuống sàn nhà. Chàng chiếm lấy đôi môi ướt mềm của nàng trong một nụ hôn dài và ngọt ngào, sau đó kéo chiếc chăn bằng sa tanh sang một bên, nhẹ nhàng nâng và đặt nàng nằm xuống chiếc giường trải ga còn lạnh lẽo.

Nàng nhắm mắt và quay đầu đi, và Clayton thấy màu hồng lan nhanh từ đôi chân thon dài của nàng, trên những đường cong tuyệt mỹ, nhuộm hồng làn da trắng ngà ấm áp của nàng cho đến tận chân tóc. Thấy được sự bối rối rõ rệt của nàng, chàng miễn cưỡng tắt những ngọn nến đang cháy trên chiếc bàn bên cạnh. E rằng để nàng một mình với những hồi ức nàng đã sẵn sàng đối diện, chàng coi bỏ quần áo bên cạnh giường, sau đó đuổi người nằm bên cạnh nàng rồi cẩn thận kéo nàng lại gần. Whitney cứng người lại. Tay chàng vuốt ve nhẹ nhàng trên tấm lưng trần của nàng, và nàng thậm chí còn trở nên cứng ngắc hơn. Clayton dùng âu yếm nàng và nằm xuống chiếc gối với đầu nàng trên ngực chàng.

Trong những phút tiếp theo, hơi thở nàng thay đổi từ chậm chậm sang tắc nghẽn, rồi từ nhanh sang đứt quãng, và đó là chàng còn chưa chạm đến nàng. Chúa tôi, sao chàng ghét mình vì những gì đã làm với nàng đêm đó đến thế! Nàng quá căng thẳng, quá cứng nhắc trong từng tế bào của cơ thể nàng, trừ phi chàng có thể giúp nàng thả lỏng, không thì chàng sẽ vẫn làm nàng đau cho dù chàng có nhẹ nhàng như thế nào.

Clayton vói xuống dưới kéo chiếc chăn trùm lên họ để nàng không quá bị phân tâm đến tình trạng trần truồng của họ. “Ta muốn nói với nàng một chút trước đây,” chàng giải thích. Sự nhẹ nhõm bao phủ lấy nàng và chàng thấy muốn cười vì trông nàng giống như vừa được cho thêm mấy phút trì hoãn trước khi hành hình. “Nếu nàng có thể, ta muốn nàng cố gắng gạt bỏ những gì đã xảy ra trước đây. Và ta cũng muốn nàng quên đi những gì nàng có lẽ đã nghe về chuyện gì xảy ra giữa một người chồng và vợ khi ở trên giường và chỉ đơn giản lắng nghe ta nói.”

“Vâng,” nàng thì thầm.

“Những từ như ‘phục tùng’ hay ‘chiếm đoạt’ không bao giờ nên dùng để diễn tả cho việc làm tình, nhưng ta biết đó là cách mà nàng nghĩ về nó. Từ thứ nhất ngụ ý một nghĩa vụ, miễn cưỡng thực hiện. Từ thứ hai là một sự cưỡng ép. Ta sẽ không ‘chiếm đoạt’ nàng và nàng cũng sẽ không phải ‘phục tùng’ ta. Và nàng cũng sẽ không cảm thấy đau đớn gì cả.” Nở một nụ cười dịu ngọt với khuôn mặt đang ngẩng lên của nàng, chàng nói, “Ta cam đoan với nàng

rằng nàng không phải là một người có khiếm khuyết gì. Nàng được tạo ra một cách hoàn hảo và tuyệt vời.”

Chàng miết ngón tay trở quanh gò má đáng yêu của nàng, “Những gì sẽ xảy ra giữa chúng ta là một sự chia sẻ, sinh ra từ ước muốn của ta là được gần nàng nhất mà ta có thể, để thực sự trở thành một phần của nàng. Bé con, khi ta ở sâu trong nàng ta không chiếm đoạt, mà ta đang trao tặng. Ta đang trao cơ thể mình cho nàng như ta trao tình yêu của ta cho nàng trước đây và chiếc nhẫn của ta ngày hôm nay. Khi ta ở trong nàng, ta sẽ gieo hạt mầm cuộc sống của chính ta bên trong nàng và để đó cho nàng giữ và nuôi lớn bên trong nàng - một dấu hiệu của tình yêu và sự khát khao của ta đối với nàng như chiếc nhẫn đính hôn của nàng.”

Trong ánh sáng vàng cam loé lên từ lò sưởi, Clayton thấy nàng ngập ngừng, và rồi không ý thức ngẩng mặt lên, dâng tặng đôi môi nàng cho nụ hôn của chàng. Rất chậm và nhẹ, Clayton nghiêng sang và bắt đầu hôn vợ chàng. Chàng hôn nàng lâu và kéo dài, với tất cả sự ngọt ngào như nhồi trong tim chàng và nàng, sau vài phút căng thẳng thụ động, đã đặt những ngón tay thon thả lên má chàng và bắt đầu hôn lại chàng với tất cả tình yêu rụt rè và rung động mà Clayton biết là nàng cảm nhận được.

Đôi môi mềm của nàng mở ra với chỉ một sự gợi ý nhẹ nhất từ cái lưỡi thăm dò của chàng, và tay nàng cuốn quanh cổ chàng khi nàng kéo lưỡi chàng vào trong miệng nàng, và trao lưỡi nàng cho chàng. Chàng treu chọc và chòng ghẹo nàng, trao tặng chàng cho nàng bằng cách đẩy sâu lưỡi chàng và sau đó rút ra chậm chậm và lại đẩy vào lần nữa và lần nữa, cho đến khi Whitney bám chặt vào chàng, miệng nàng chuyển động trên miệng chàng trong sự dâng hiến say mê trước cái hôn khiêu gợi hoang dã.

Chàng vuốt ve tóc nàng và trượt tay xuống cổ họng rồi ngực nàng, ngón tay cái vầy vò núm vú màu hồng cho đến khi chúng dựng đứng lên. Whitney run lên vì khoái cảm và bắt đầu áp thân mình vào chiều dài cơ thể rắn chắc của chàng sau đó bỗng giật ra như thể nàng bị đau. Clayton ngay lập tức biết cái gì làm nàng sợ và cho dù nàng vẫn đang chống lại, chàng vòng tay giữ hông nàng gần hông chàng, “Không,” chàng dịu dàng nói khi nàng đang cố kéo phần cơ thể phía dưới ra xa phần cơ thể đàn ông cương cứng của chàng “Sẽ không có gì làm nàng đau.”

Hai hàng mi dày của nàng ngược lên và nàng trao cho chàng một cái nhìn nghi ngờ và trách móc khiến chàng gần như mỉm cười. “Đặt tay nàng lên ngực ta,” chàng nhẹ nhàng chỉ dẫn. “Chỉ để trên ngực ta,” chàng đảm bảo với nàng khi nàng nhắc tay lên để tuân theo nhưng vẫn còn e dè. Lúc nàng di chuyển những ngón tay trên làn da ấm áp của chàng, những cơ bắp của chàng giật giật như phản xạ lại. “Có thấy cơ thể ta đáp lại với sự đụng chạm của nàng như thế nào không?” chàng nhỏ nhẹ nói với nàng, “Một phần cơ thể ta mà nàng sợ hãi chỉ là đáp lại sự gần gũi với nàng, khao khát nàng.” Chàng ôm nàng lại gần hơn với đùi và hông chàng, nhưng nàng vẫn còn cứng ngắc và căng thẳng. “Nàng sẽ không sợ hãi rằng ta sẽ làm nàng đau sau khi ta đã hứa là ta sẽ không làm như vậy chứ?”

Whitney nuốt nước bọt khó khăn và lắc lắc đầu trên gối. Nếu Clayton nói là sẽ không đau thì nàng nên tin chàng. Ngập ngừng nàng di chuyển những ngón tay trên lớp lông đen trên ngực chàng và cảm thấy nhịp đập đều đặn của trái tim chàng ngày càng tăng, sự co giật của những cơ bắp mạnh mẽ ở ngực chàng khi nàng trượt tay xuống dưới thêm một chút.

Clayton cảm thấy có như một ngọn lửa không thể kiểm soát được bùng cháy trong mạch máu chàng. “Ồi em yêu dấu,” chàng nửa cười, nửa rên rỉ, “Hãy cảm thấy tự hào về những gì nàng có thể làm với ta. Nó làm ta xấu hổ khi biết nàng có thể khiến cơ thể ta kích động với những cái vuốt ve nhẹ nhất của nàng, thậm chí ngay cả nếu ta có thể chống lại nó. Nó làm ta thấy xấu hổ hơn khi nói cho nàng biết. Nhưng dù sao ta vẫn nói với nàng, bởi vì nàng có quyền tự hào vì có quyền lực như vậy đối với ta, ta cũng có thể tìm được lý do để vui mừng với nó. Nhưng nếu nó làm nàng sợ hãi hay làm nàng xấu hổ, thì tình yêu của chúng ta phải là một thứ dễ sợ, một thứ dễ xấu hổ.”

Whitney hít một hơi thở dài nhưng không đều, vòng tay quanh cổ chàng, nàng ép mình vào toàn bộ chiều dài cơ thể rắn chắc và cứng cáp của chàng và bắt đầu hôn chàng. Run rẩy trong vòng tay chàng, nàng hôn vào trán chàng, mắt chàng và miệng chàng. Lưỡi nàng lướt trên môi chàng, cảm nhận sự mềm mại và ấm áp của chúng, và Clayton rên lên, miệng chàng mở ra nòng nhiệt trên miệng nàng. Và khi chàng lật nàng nằm xuống và ngã người xuống nàng, hôn và vuốt ve nàng với bàn tay dịu dàng và đầy kinh nghiệm của chàng, thì Whitney không biết những gì nàng đang cảm nhận có phải là đáng tự hào hay không, nhưng cho dù nó là cái gì, thì nó cũng dễ mê, cuồng nhiệt và tuyệt vời.

“Ta muốn nàng,” chàng thì thầm trên đôi môi hé mở của nàng. “Ta muốn nàng đến nhưc nhối.” Chàng rời miệng nàng và tay run rẩy nâng lên ôm mặt nàng. “Ta sẽ không bao giờ làm nàng đau, bé con,” chàng hứa, giọng chàng khàn đi vì đam mê và tình yêu.

Câu trả lời của Whitney làm cổ họng chàng đau nhói. “Em biết chàng sẽ không,” nàng thì thầm. “Nhưng sẽ chẳng là gì nếu chàng làm em đau hàng đêm - khi mà chàng luôn nói những điều đó - rằng muốn trở thành một phần của em.”

Clayton không thể ngăn mình được nữa; chàng bao phủ miệng nàng với miệng chàng và ngấu nghiến chiếm lấy nàng một cách mạnh mẽ và ngọt ngào. Chàng mon trón ngực nàng và vuốt ve núm vú nàng bằng những ngón tay, và nàng rên rỉ êm ái khi miệng chàng bắt đầu lặp lại con đường mà tay chàng đã tạo ra.

Mọi chuyển động nho nhỏ của cơ thể đang được đánh thức của nàng dưới sự tấn công dịu dàng của chàng - mọi âm thanh nàng tạo ra chạy trong mạch máu chàng như một chất kích thích. Chàng không thể tin được những đam mê ẩn chứa trong nàng, cũng như những ham muốn mạnh mẽ của cơ thể chàng đối với nàng; chàng đang đói khát vì nàng.

Tay nàng làm rối tóc chàng - chuyển xuống vai và lưng chàng, những móng tay nàng bám vào da thịt chàng. Nhưng khi chàng chuyển tay xuống khu vực tam giác mềm mại giữa hai chân nàng, Whitney cảm thấy một nỗi sợ mơ hồ trước cái đụng chạm nhạy cảm của chàng và khép chặt đùi lại.

“Đừng, em yêu,” chàng lăm lăm, chiếm lấy miệng nàng với một cái hôn nồng nàn và khuất phục khi chàng dịu dàng, quả quyết tách đùi nàng ra, những ngón tay của chàng vuốt ve và đùa giỡn với nàng, thăm dò và kích thích nàng cho đến khi nàng trở nên mềm mại và ẩm ướt hơn cả sẵn sàng cho chàng.

Tuy nhiên, khi chàng di chuyển và nằm hẳn lên nàng, Whitney vụt trời lên từ dòng xoáy khoái lạc đã cuốn nàng vào sự lãng quên ngọt ngào. Trong nỗi sợ hãi chưa thể biến mất nàng cảm thấy Clayton tách chân nàng ra, cảm thấy hông nàng bị nâng lên để tiếp nhận chàng, và nàng nuốt lại một tiếng kêu sợ

hồi khi phản cương cứng đang tìm kiếm của chàng tiếp xúc gần gũi với nàng. Bất chấp lời hứa của chàng, cơ thể nàng tự động căng lên để hứng chịu cơn đau... nhưng chỉ có một luồng hơi nóng bỏng của chàng từ từ trượt vào trong nàng. Theo bản năng, nàng thả lỏng và mở ra cho chàng, sau đó thờ hồn hèn vì khoái lạc khi chàng đẩy sâu cả chiều dài vào nơi mềm mại chào đón của nàng.

Nàng quán tay quanh người chàng, lạc trong khao khát mơ hồ muốn có chàng ở trong nàng như thế này mãi mãi, để bằng cách nào đó kéo chàng vào sâu hơn. Nàng nghĩ nếu đây là cách nó kết thúc, thì nàng đã có thể van vãn với ước muốn để nó được tiếp tục. Và khi Clayton bắt đầu chuyển động trong nàng, thì Whitney không thể nghĩ gì được nữa. Một cái gì đó nhỏ bé mở ra trong tận sâu bụng nàng, sau đó lan rộng như một sức nóng ngọt dịu, từ từ hình thành và tập trung lại, cho đến khi nó bắt đầu chạy đua mãnh liệt và dữ dội dọc các dây thần kinh của nàng. Vặn vẹo đầu trên gối, nàng bắt đầu cong người lên để đón nhận những cú đâm sâu của chàng. “Xin chàng,” nàng thì thầm cầu xin chàng, nhưng nàng không biết mình đang cầu xin điều gì.

Nhưng Clayton biết. Và chàng cũng muốn dành nó cho nàng nhiều đến nỗi sự khao khát điên cuồng của chàng chỉ là thứ hai. “Sớm thôi, em yêu,” chàng hứa và bắt đầu tăng đều đặn nhịp độ của những cú thúc của chàng.

Núi lửa đang đe dọa phun trào bên trong Whitney nổ tung với một sức mạnh đủ để xé ra một tiếng kêu nhỏ từ cổ họng nàng. Ngay lập tức, Clayton chặn lại tiếng kêu đó bằng miệng của chàng. Khi nàng đã bớt run rẩy chàng chiếm lấy đôi môi ngọt ngào của nàng trong một nụ hôn dài, và với một cú đâm sâu, chàng trút cả hơi nóng cháy bỏng của mình vào cơ thể nàng.

E ngại sức nặng của chàng có thể làm nàng đau, Clayton ôm nàng và lăn về phía chàng, kéo theo nàng với chàng. Nằm đó, với Whitney ôm gọn trong tay chàng, cơ thể chàng vẫn nằm sâu trong nàng, chàng trải nghiệm sự mãn nguyện vui sướng, một cảm giác yên bình uể oải, không giống bất cứ điều gì chàng đã từng biết.

Chàng phần nào hy vọng Whitney sẽ chìm vào giấc ngủ trong vòng tay chàng, nhưng sau nhiều phút, nàng nghiêng đầu ra sau và ngược đôi mắt xanh long lanh nhìn chàng. Clayton gạt một lọn tóc rối trên má nàng. “Nàng hạnh phúc chứ, tình yêu của ta?”

Nàng mỉm cười với chàng, một nụ cười hạnh phúc, thoải mái của một phụ nữ đã biết... và biết là nàng được yêu. “Vâng,” nàng thì thầm.

Chàng hôn trán nàng và nàng rúc vào gần chàng hơn, trong khi chàng dịu dàng vuốt ve trên lưng và hông nàng, chờ nàng rơi vào giấc ngủ. Thay vào đó, nàng chìm vào im lặng, vạch những vòng tròn nhỏ nhỏ trên ngực chàng, nhưng cũng như chàng, nàng dường như không muốn ngủ tí nào. “Nàng đang nghĩ gì vậy?” Cuối cùng chàng cũng hỏi nàng.

Mắt nàng ngược lên nhìn chàng, sau đó vùi mặt vào ngực chàng. “Không có gì,” nàng thì thầm không được thuyết phục lắm.

Nâng cằm nàng lên, Clayton buộc nàng nhìn vào chàng. Chàng không biết nàng có thể đang nghĩ đến điều gì, nhưng sau khi đã loại bỏ hàng rào cuối cùng ngăn cách họ, chàng không muốn một rào cản mới lại được dựng lên lần nữa. “Gì vậy?” chàng gắng hỏi với vẻ cương quyết dịu dàng.

Nàng cắn môi bên lên và tươi cười. “Em đang nghĩ nếu đó là cách mà nó diễn ra như thế này - thì lần đó - thay vì bỏ chạy khỏi đây, em đã ở lại và yêu cầu chàng làm điều tuyệt vời này và cưới em ngay lập tức!”

Nàng nhìn quá xinh đẹp khiến Clayton bị giằng xé giữa tiếng cười và hôn nàng. Vì vậy chàng làm cả hai. Đó là thiên đường khi được ôm nàng trong vòng tay chàng như thế này, có thể trò chuyện với nàng trong bóng tối và cảm nhận tay nàng vòng quanh chàng. Clayton cảm thấy chàng muốn nằm đó để nhắm nháp niềm hạnh phúc hơn là đi ngủ. Khi chàng nhìn xuống nàng một lúc sau đó và thấy nàng vẫn còn thức, chăm chú nhìn ánh lửa, chàng nói, “Nàng có muốn ngủ không?”

“Em không nghĩ em có thể ngủ. Em khá tỉnh táo.”

“Tốt, ta cũng vậy.” Chàng toe toét cười. “Nàng có thể thấp sáng ba ngọn nến trên chiếc bàn bên cạnh nàng không?”

“Ý muốn nhỏ nhất của chàng là mệnh lệnh của em,” người vợ ‘ngoan ngoan’ nói với chàng khi nàng nghiêng người trên một khuỷu tay và hôn chàng, nhưng trước khi nàng quay sang thấp nến, nàng cẩn thận kéo chiếc chăn lên.

Môi Clayton giật giật vì cười khi nàng e lệ giữ chặt cái chăn che bộ ngực đầy đặn mà chàng vừa mới hôn và vuốt ve. Chàng dựng gối lên để họ có thể ngồi tựa lưng vào đó, sau đó chàng ngả lưng ra sau thư giãn và tự làm mình hài lòng bằng cách ngắm nhìn nàng. Khi nàng quay lại sau khi đã thấp nến và thấy chàng đang chăm chú nhìn nàng, vô thức nàng luồn tay vào mái tóc rối và lắc mạnh mái tóc dày khiến nó chảy xuống lưng nàng. “Thưa bà,” Clayton trấn an với một nụ cười ranh mãnh, “Nàng rất đẹp cho dù ăn mặc xuềnh xoàng nhất - và vì vậy cái chăn mà nàng đang cố dùng phù hợp với nàng cũng như những bộ váy áo thời trang nhất.”

“Em không nghĩ vậy,” Whitney đắm chiều. “Ồ Pháp hay thậm chí ở đây, nó là một cuộc đua của các quý cô để nhận được sự chú ý của các quý ông, nhưng em chắc chắn họ phải mặc đẹp hơn như thế này.” Sau đó Whitney đỏ mặt nhận ra rằng không nghĩ ngờ gì là Clayton hiểu về ‘cuộc đua’ đặc biệt đó nhiều hơn nàng, và ý nghĩ đó khiến nàng cảm thấy hơi buồn bã.

Mọi người đều biết rằng trước đây Clayton đã có người tình, và những người đàn ông có vợ cũng thường xuyên có người tình và che giấu một cách kín đáo. Nó làm nàng đau đớn khi nghĩ đến chàng làm những điều vừa làm với nàng với một người đàn bà khác. Bạo dạn bởi nỗi lo lắng của nàng và ngưỡng ngừng vì sự bạo gan bất ngờ của nàng, Whitney lúng túng nói, “Clayton, em nghĩ em rất khó để vờ rằng không quan tâm đến... không, sẵn lòng chấp nhận... chấp nhận...”

“Chấp nhận cái gì?” Clayton thì thầm, chạm môi vào thái dương nàng.

“Một người tình!” Whitney nói buột ra.

Đầu Clayton giật lại. Trong một phút chàng ngơ ngác nhìn nàng, sau đó chàng vòng tay quanh nàng và cười phá lên. Nhưng bởi vì chàng biết rằng nàng thực lòng đang lo lắng, chàng ra vẻ nghiêm chỉnh cho phù hợp hơn với cuộc sống đứng đắn mà chàng sẽ thực hiện. Sau đó, nhìn vào đôi mắt lấp lánh của nàng, chàng nói thật tha thiết, “Ta sẽ không bao giờ có nhân tình.”

“Cám ơn,” Whitney thì thầm. “Em e là em cảm thấy quá nặng nề về nó.”

“Ta chắc chắn là nàng như vậy,” chàng nói trong khi đấu tranh để giữ mặt mình nghiêm chỉnh.

Sau vài phút, Clayton nhớ ra chiếc hộp nhung cất trong chiếc bàn bên cạnh giường. Miễn cưỡng nhấc tay chàng khỏi vai nàng, chàng giải thích, “Ta có một món quà cho nàng.”

Whitney nhớ rằng nàng cũng chuẩn bị quà cho chàng, và bối rối ra khỏi giường trong khi phô bày đôi chân, tay dài đẹp và những đường cong màu kem. “Em bảo Clarissa để quà của chàng trong phòng của em,” nàng giải thích khi nàng bắt đầu rời xa chiếc giường. Clayton hau háu nhìn thân mình thanh tú trần truồng của nàng, khi bắt gặp cái nhìn của chàng, nàng liền vội vàng với lấy chiếc váy ren vút trên sàn nhà.

Chàng tặng nàng một chuỗi vòng cổ với những hạt ngọc màu lục cắt hình vuông, mỗi hạt được viền quanh bởi một hàng kim cương lấp lánh, và một chiếc vòng tay và một đôi hoa tai đồng bộ. “Xứng với một nữ công tước,” chàng thì thầm trong lúc hôn nàng.

Whitney cười và đưa cho chàng món quà. “Xứng với một công tước,” nàng nói, khoanh chân ngồi cạnh chàng và nhìn chàng mở nó. Clayton bật nắp hộp, sau đó giật đầu về sau và phá lên cười khi nhìn thấy một cái kính một mắt đẹp làm bằng vàng mà nàng tặng chàng. Giống hệt như âm điệu nàng đã dùng ở bữa tiệc hoá trang nhà Armand, nàng nói, “Một chiếc kính một mắt là biểu tượng không thể thiếu của giới thượng lưu.” Sau đó nàng vron ra sau và đưa ra một món quà khác trong một cái hộp nhung nhỏ. Khi nàng trao nó cho chàng, nét cười biến mất trên mặt nàng, biểu hiện của nàng hoàn toàn thay đổi.

Clayton nhìn nàng một lúc lâu trước khi mở hộp, băn khoăn tại sao nàng đột nhiên như là e thẹn. Bối rối, chàng mở nắp hộp và nhìn thấy một viên đá hồng ngọc tuyệt đẹp gắn trên một chiếc nhẫn vàng to. Chàng nhấc chiếc nhẫn trên lớp đệm nhung và nó toả sáng dưới ánh sáng mờ ảo. Đưa chiếc nhẫn lại gần cây nến để chiêm ngưỡng nó, chàng định hỏi một cách tình cảm rằng nàng có muốn đeo chiếc nhẫn vào ngón tay chàng, như chàng đã đeo chiếc nhẫn kết hôn cho nàng hay không, thì chàng nhìn thấy một dòng chữ nhỏ khắc mặt trong của cái nhẫn. Bên trong cái vòng xinh đẹp đó là hai từ, từ thứ nhất được gạch chân. “My lord*.”

(*Ông chủ của em)

Chàng rên lên và gần như thô bạo kéo giắt nàng xuống ngực chàng, “Chúa ơi, ta yêu nàng biết bao!” chàng thì thảo khi miệng chàng phủ lên miệng nàng.

Khi chiếc hôn hết thúc, Whitney vẫn nằm trong vòng tay chàng, và những ngón tay dài của nàng nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc ở thái dương chàng. Những cái vuốt ve của tay nàng và cảm nhận về ngực của nàng trên bộ ngực trần của chàng khi nửa người nàng nằm trên chàng, Clayton nhận thức sâu sắc là cơ thể chàng đang bị kích thích với những cảm xúc mạnh mẽ đến bất động. Những giác quan của chàng nhạy cảm với từng inch của cơ thể nàng đang mềm mại nằm trên chàng, nhưng chàng không muốn mạo hiểm làm nàng sợ hãi với quá nhiều lần làm tình trong đêm đầu tiên của họ. Chàng ngo ngoáy và Whitney chống khuỷu tay lên ngực chàng và nhô người lên, ban cho chàng cái nhìn trọn vẹn cả bộ ngực căng phồng của nàng khiến ham muốn bùng lên như dung nham sôi sục trong huyết quản chàng.

“Em nặng quá sao?” nàng hỏi chàng dịu dàng.

“Không, nhưng ta nghĩ nàng nên ngủ một chút, tình yêu của ta,” chàng gợi ý với vẻ tiếu ngạo.

“Em không buồn ngủ tí nào,” vợ chàng nói.

Nàng nhìn như một nữ thần ngây thơ nằm trên chàng, mái tóc rối mềm mại của nàng phủ trên vai chàng. “Nàng chắc là không muốn ngủ chứ?” Clayton thần thờ hỏi, dụi đốt ngón tay trên chiếc má mịn nàng của nàng, tự hỏi trước vẻ đẹp rực rỡ của nàng. “Vậy nàng muốn làm gì?”

Để trả lời, Whitney nhìn chàng và đỏ ửng mặt, sau đó nàng nhanh chóng giấu khuôn mặt nóng bừng vào vai chàng.

Một tiếng cười khúc khích rung trong ngực chàng khi chàng kéo nàng nằm trọn vẹn bên trên cơ thể bị khuấy động của chàng và quấn tay quanh nàng. “Ta cho là chúng ta có thể làm như thế,” chàng cười khàn khàn.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Một tuần sau họ đi Pháp hưởng tuần trăng mật.

Họ ở đó một tháng. Khi họ quay về Luân Đôn, đôi vợ chồng không, như mọi người dự đoán, sửa chữa dinh thự xinh đẹp của công tước ở Phố Upper Brook. Thay vào đó họ dường như thích sự tách biệt và yên bình của Claymore hơn. Tuy nhiên, họ xuất hiện thường xuyên ở những dịp tụ họp của giới thượng lưu trong thành phố, thỉnh thoảng về đến Claymore vừa lúc bình minh.

Trong xã hội thượng lưu, mọi người cho rằng việc một người chồng và vợ ở bên nhau quá nhiều khi họ ra ngoài cùng nhau là không đúng kiểu, nhưng Công tước và Nữ công tước của Claymore tạo ra một kiểu của riêng họ. Vì công tước và nữ công tước hiếm khi ở xa nhau, và mọi người khó có thể bỏ qua rằng họ thể hiện ước muốn muốn ở bên nhau như thế nào. Tất nhiên, họ là một cặp nổi bật, công tước đặc biệt cao và đầy nam tính một cách thanh lịch, nở một nụ cười tán dương và biếng nhác với người vợ trẻ xinh đẹp dường như luôn có khả năng khiến đức ngài bật cười vui vẻ mà trước đây chưa ai từng nhìn thấy. Nhưng còn hơn những gì họ nhìn thấy, khi ai đó đã quan sát họ, họ còn cảm thấy - như thể cặp vợ chồng đó được kết nối với nhau hơn cả vì sự cảm mến hay thậm chí sự ràng buộc của hôn nhân. Đó là, thiên hạ nhận xét với những tiếng thở dài ngạc nhiên và thỉnh thoảng là ghen tị, một cuộc hôn nhân bất thường so với tiêu chuẩn hiện tại. Một vài thành viên của xã hội thượng lưu ngao mạn đó còn quên mất phải thể hiện thật tinh tế và thậm chí còn đi xa hơn như là thốt thành lời rằng dường như khá, khá là rõ ràng rằng công tước và nữ công tước yêu nhau.

Clayton không nuôi dưỡng một tí chút nghi ngờ nào về định nghĩa chính xác cho những gì chàng cảm thấy. Chàng yêu Whitney với một niềm đam mê và sự hết lòng đã cắm rễ sâu trong tâm hồn chàng. Chàng không thể nhìn, hay nghe, hay chạm vào nàng đủ để thỏa mãn sự đói khát của chàng đối với nàng. Khi đêm đến chàng cảm thấy nhu cầu nóng bỏng đó đang tăng lên trong chàng dường như tăng hơn nữa, thay vì giảm bớt mỗi lần chàng bùng nổ bên trong nàng; và nàng sẽ áp sát người vào chàng như là nàng, cũng, không thể gần chàng đủ được, và cũng không đủ lâu. Trong giường nàng là một người tình đầy đam mê không thể cưỡng lại hăng hái thỏa mãn chàng. Clayton dạy nàng trong tuần đầu tiên cuộc hôn nhân của họ rằng không có chỗ cho sự xấu hổ hoặc e thẹn giữa họ, và Whitney đáp lại bằng cách buông thả mình trước những vuốt ve của chàng. Chàng không cho phép nàng giữ lại điều gì với chàng, và sau một vài cố gắng vô ích để che giấu những phản ứng đam mê của nàng trước việc làm tình của chàng, nàng tự nguyện đầu hàng trước những cơn sóng dữ dội và hoang sơ mà chàng đã tạo ra đang dâng lên và tràn qua cho đến khi nàng thét lên. Và sau đó chàng ôm nàng trong vòng tay, vuốt ve những đường cong trên cơ thể nàng, thì thầm cho đến khi họ rơi vào giấc ngủ, hạnh phúc, yên bình và thỏa mãn.

Ngày của Whitney tràn ngập cảm giác mãn nguyện. Bất cứ khi nào có thể, nàng cuộn mình trong một góc phòng làm việc của Clayton suốt ngày để xem xét sổ sách trong nhà, chuẩn bị thực đơn hoặc đơn giản là đọc sách, trộm những cái liếc mắt ngưỡng mộ bí mật về phía chàng khi chàng ngả người trên ghế, giải quyết thư từ và báo cáo liên quan đến những khoản đầu tư của chàng. Thỉnh thoảng, Clayton nhìn lên, như là để đảm bảo với chàng rằng nàng ở đó, và cười toe toét với nàng hoặc trao cho nàng một cái nháy mắt nhanh chóng trước khi hướng sự chú ý của chàng lại với công việc trong tay. Ban đầu, Whitney không bao giờ mơ rằng chàng có thể thích có nàng ở đây. Đây là thế giới riêng tư nơi chàng nói về những khoản tiền lớn đến mức choáng váng với những đại diện kinh doanh của chàng và phiêu lưu trong những khoản đầu tư mà nàng sớm nhận ra là vừa mạo hiểm vừa thận trọng một cách đáng kinh ngạc. Chàng thích công việc này, mặc dù chàng không phải làm. Chàng đã nói với nàng điều đó vào một đêm. Và Stephen từng nói với nàng rằng trong 5 năm qua, Clayton gần như đã nhân đôi sự giàu có tột đỉnh của nhà Westmoreland. Thậm chí chàng còn quản lý cả những khoản đầu tư hộ Stephen và - trong sự ngạc nhiên của những sự ngạc nhiên - bây giờ là cả của cha nàng.

Nàng thích được lắng nghe chàng gặp mặt với cố vấn pháp luật và những bạn kinh doanh. Nàng tôn sùng âm hưởng quyền lực ngấm ngấm trong giọng nói của chàng khi nói chuyện với họ. Chàng thật nhanh nhẹn, chắc chắn và quyết đoán. Chàng cũng đẹp trai một cách ấn tượng, nàng nghĩ với một niềm tự hào bùng nổ. Nàng cảm thấy được yêu thương và bảo vệ khi chàng ở gần - an toàn và được yêu.

Khi nàng đi mua sắm trong thành phố hoặc đi xem kịch với Emily, nàng nhớ âm thanh giọng nói của chàng, ánh mắt ấm áp và nụ cười lôi cuốn của chàng.

Đêm đến là một buổi tiệc chào mừng cho tình yêu của họ. Thỉnh thoảng chàng nấn ná trong nàng một cách dịu dàng như đêm tân hôn. Những lần khác chàng trêu ghẹo nàng, cố tình kích thích nàng, bắt nàng nói với chàng chính xác nàng muốn gì; và có những khi chàng chiếm lấy nàng nhanh chóng, gần như là thô bạo. Và Whitney không thể quyết định nàng thích cách nào nhất.

Ban đầu, nàng đã hơi sợ hãi trước niềm đam mê mãnh liệt dữ dội mà nàng có thể khuấy động trong chàng với một cái hôn, một cái động chạm hay một cái vuốt ve thân mật. Nhưng chỉ mất rất ít thời gian cho đến khi nàng không còn xấu hổ để bùng nổ trong niềm đam mê nồng nhiệt táo bạo của chàng. Nàng là của chàng - cả cơ thể, trái tim và tâm hồn. Nàng đang yên bình trong thế giới của mình.

Nàng cũng mang thai 5 tháng sau đó. Hiện giờ khi Clayton ngủ và ôm nàng trong vòng tay, Whitney nằm thức cảm thấy vui mừng và hơi chút căng thẳng. Chu kỳ hàng tháng của nàng đã qua 3 tuần, nhưng vì rất nhiều lý do, nàng trì hoãn kể với Clayton. Therese DuVille đã tiết lộ với Whitney ở đám cưới của nàng rằng cô sẽ hưởng thụ sự quan tâm nồng nhiệt của chồng mình do việc mang thai mang lại. Therese có thể mong chờ việc đó, nhưng Whitney thì hoàn toàn không. Mặc khác, nàng không muốn mạo hiểm làm hại đến đứa bé nếu những ảnh hưởng đó có thể là do việc làm tình liên tục của họ. Để mọi chuyện phức tạp hơn, Clayton chưa bao giờ nói đến mong muốn có con, mặc dù dường như đối với Whitney tất cả đàn ông đều muốn có con - đặc biệt những người có tước hiệu để truyền lại cho những người thừa kế của họ. Khi nàng lỡ chu kỳ hàng tháng lần thứ hai và bắt đầu chịu đựng những cơn buồn nôn thất thường và cảm giác buồn ngủ giữa ban ngày, nàng đã chắc chắn, nhưng nàng vẫn giữ im lặng.

Một ngày sau đó, khi Whitney đi lên tầng để thay đồ cho cuộc cười đùa với tốc độ liều mạng hàng ngày của họ qua những vùng quê rộng mênh mông, Clayton ngăn nàng lại ở cầu thang. “Khan bị lệch móng chân phải một chút,” chàng nói với vẻ nghiêm trang khác thường xen lẫn với sự dịu dàng khác biệt trong giọng. “Ta nghĩ rằng chúng ta sẽ đi bộ thay vào đó, bé con.”

Whitney không chú ý rằng Khan không bị lệch móng chút nào, và có đến hàng tá những cơn tuấn mã khác trong chuồng ngựa, nhưng nàng không thắc mắc quyết định của chàng. Nàng khá nhẹ nhõm vì bình thường họ luôn phi hết tốc lực khiến nàng rung mình khi nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng ngã, và nàng không thể nghĩ ra một cách nào để gọi ý họ chậm lại mà không phải nói với Clayton vì sao.

Đêm đó, việc làm tình của Clayton diễn ra theo một cách thức mới và liên tục lặp lại sau đó. Chàng khiêu gọi nàng cho đến khi nàng trở nên cuồng nhiệt với ham muốn sự chiếm hữu của chàng, và sau đó thâm nhập nàng với sự nhẹ nhàng cẩn trọng, đi vào sâu, nhưng chậm chậm, và rất lâu mới rút ra. Nó kéo dài những giây phút giải tỏa sung sướng quen thuộc một cách không thể chịu đựng được... và rất thỏa mãn. Nó còn mang đến cho Whitney nhận thức hợp lý rằng sự xâm nhập cơ thể nàng nhẹ nhàng như vậy không thể gây hại cho em bé của họ.

Tuần kế tiếp, nàng kiểm soát lại mình vững vàng và tự nói với mình rằng nàng đang trở nên lố bịch. Thứ nhất, nàng đang tung bừa với tin tức của mình. Thứ hai, nếu nàng trì hoãn lâu hơn, cơ thể nàng sẽ tự nó tuyên bố việc làm cha sắp tới của chàng. Theo đó, Whitney đến Luân Đôn và mua 6 cái quần áo sơ sinh bé xíu ở một cửa hàng chuyên biệt. Ngay khi về đến nhà, nàng sốt sắng ngồi làm việc với số chỉ thêu trong phòng riêng của mình.

Nàng cho gọi Mary và Clarissa để hỏi ý kiến về việc thêu thùa của nàng và nói với một tiếng thở dài khi nàng trình diện tác phẩm bằng tay của mình, “Thật đáng kinh ngạc, tôi có thể thành thạo tiếng Hy Lạp, chứ không phải cái này?” Mary và Clarissa, hai người đều đang giữ vị trí của mình trong nhà, vừa nhìn vào tác phẩm thêu thùa của nàng, sau đó nhìn nhau và đổ sụp xuống giường trong những tràng cười ngặt nghẽo.

Đến bữa tối hôm sau, cuối cùng Whitney đã thỏa mãn với một chữ cái ‘W’ nàng đã thêu bằng chỉ màu xanh trên cổ áo của một chiếc váy sơ sinh nhỏ đến mức không thể tin được. “Cái này sẽ phải được,” nàng thở dài với Clarissa.

“Khi nào cô sẽ nói với công tước rằng em bé của tôi chuẩn bị có một em bé?” Clarissa hỏi với những giọt nước mắt ầu yếm lấp lánh trên những nếp gấp ở góc mắt bà.

“Đó không phải là cách tôi định nói với chàng,” Whitney cười khúc khích, vỗ nhẹ vào gò má nhăn nheo của Clarissa. “Thực ra, tôi sẽ không nói gì với chàng - tôi sẽ để cái này nói với chàng,” nàng nói, chỉ vào chiếc váy sơ sinh nhỏ xíu. “Và tôi nghĩ bữa tối tới nay sẽ là một thời điểm hoàn hảo.” Với một nụ cười bí hiểm và vui vẻ, Whitney đặt chiếc váy nhỏ vào ngăn kéo của chiếc bàn bên cạnh tập giấy viết thư và xuống lầu ăn tối.

Nàng chờ cho đến lúc Clayton đã uống xong rượu sau bữa ăn và họ đang ngồi trong phòng khách trắng-và-vàng. Giả vờ chìm đắm trong cuốn sách, Whitney thở dài. “Em không thể nghĩ ra tại sao gần đây em có cảm giác mệt như vậy.” Nàng không nhìn lên và vì vậy bỏ qua vẻ tự hào dịu dàng và nụ cười Clayton dành cho nàng.

“Vậy sao, em yêu?” chàng quan tâm hỏi. Chàng nghĩ là nàng biết mình mang thai nhưng chàng không chắc chắn, và nếu có một khả năng nào là nàng sợ việc mang thai, chàng muốn chia sẻ lo lắng đó với nàng lâu hết sức có thể.

“Không,” Whitney nói với giọng điệu trầm tư. “Nhưng tới nay em muốn trả lời thư của dì em và em vừa nhận ra rằng em đã để nó trong ngăn kéo bàn viết trên tầng. Chàng có thể lấy nó cho em được không? Cái cầu thang đó gần đây giống như một quả núi phải treo.”

Clayton đứng dậy, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán nàng, ầu yếm xoa rối mái tóc dày của nàng và nhanh nhẹn sải bước lên chiếc cầu thang lát đá cẩm thạch uốn cong.

Chàng bước vào phòng của nàng và cười toe toét với chính mình khi nhìn vào gương. Một mùi thơm nhè nhẹ của loại nước hoa Whitney đang dùng phảng phất quanh đó. Chiếc lược và bàn chải của nàng ở trên bàn trang điểm. Sự hiện diện của nàng ngập tràn căn phòng và khiến nó dường như đẹp hơn, tươi mới và sống động hơn. Giống như nàng.

Bản thảo liệu nàng có biết mình đang mang thai và tại sao nếu nàng biết, nàng không nói với chàng, chàng kéo ngăn kéo của chiếc bàn viết bằng gỗ hoa hồng ra. Clayton nhặt vài tờ giấy viết thư nằm trên cùng của tập giấy dày để cho Whitney sử dụng, sau đó lục trong ngăn kéo để tìm kiếm lá thư của dì nàng. Không thể tìm thấy nó, chàng đẩy sang một bên cái mà chàng nghĩ là một chiếc khăn tay trắng và lướt qua tập giấy viết thư chưa dùng. Gần ở đây chàng rốt cuộc phát hiện ra một lá thư gấp lại. Không chắc chắn đó có phải là lá thư Whitney muốn, chàng mở nó ra và lướt qua những từ ngữ mà Whitney đã biết nhiều tháng trước ở nhà Emily, - trong một nỗ lực ngốc nghếch-và-đã-bị-loại-bỏ để buộc Clayton quay lại với nàng.

“Với sự xấu hổ cùng cực, tôi phát hiện ra mình đã mang thai. Vì vậy, tôi yêu cầu ngài gặp tôi ở đây ngay lập tức.”

Với sự xấu hổ cùng cực? Clayton nhắc lại với chính mình với một cái nhăn mặt sững sờ. Thật là một cách kỳ quặc đối với nàng để cảm nhận về niềm vui ngây ngất tuyệt vời của cuộc sống họ tìm thấy ở nhau. Và thật là một cách quái lạ nàng chọn để thông báo tin tức đó với chàng. “Gặp ngay lập tức.”

Trong khoảng thời gian ba giây tiếp theo, chàng sững sờ nhận ra ba điều: Lá thư đề ngày tháng 2 tháng trước khi họ kết hôn - thực ra, nó được viết trước một ngày chàng đưa Vanessa về đây và thấy Whitney đợi chàng... không có tên đề cho thấy lá thư được viết cho ai... là lá thư được viết bởi chữ viết tay đầy học thức và duyên dáng của Whitney và được nàng ký tên. Chúa giúp chàng... nàng đã viết cho người đàn ông mà nàng tin rằng đã khiến nàng mang thai.

Tâm trí Clayton bắt chàng không tin, nó bắt đầu gào thét phản đối... thậm chí khi điều gì đó bên trong chàng từ từ gãy nứt và bắt đầu sụp đổ. Chàng cảm thấy như là chàng đang vỡ vụn và từng mảnh một bay tung tóe. Whitney đã đóng kịch vào cái đêm nàng đến với chàng. Sau bao nhiêu tháng trân quý ký ức nàng từ bỏ lòng kiêu hãnh của mình và đi qua phòng làm việc để đến với chàng, nó là một sự dối trá, một sự dối trá đáng kinh và bản thủ! Hình ảnh ngọt ngào khi nàng thì thầm, “Em yêu chàng” chỉ là một hành động! Nàng đã đóng vở kịch đó bởi vì nàng tin rằng nàng mang thai, và cho dù lá thư này định gửi cho ai, thì tên đó đã từ chối trách nhiệm của mình hoặc không thể chấp nhận nó! Có lẽ tên con hoang đó đã kết hôn.

Whitney đã đến Claymore đêm đó để tự mình kiếm một người cha cho đứa con hoang của tên nào đó - Chúa ơi! Họ có thể đã cùng nhau lên kế hoạch cho nàng đến đây. Ngoại trừ là cuối cùng, nàng đã không thực sự cần một người cha cho đứa con hoang của mình. Chắc chắn nàng đã sảy thai, Clayton nghĩ với nhận thức muộn màng rõ ràng. Không nghi ngờ gì nàng trông mệt mỏi và yếu ớt như vậy trong những tuần trước đám cưới.

Và còn cái hành động chết tiệt trong đêm tân hôn của họ! Lúc đó nàng phải biết rằng nàng không có mang, nhưng nàng phải quá hoảng sợ bởi thâm họa gần đó của mình khiến nàng sẵn sàng đi tiếp và kết hôn với chàng cho xong. Có lẽ nó sẽ tiện lợi hơn cho nàng và người tình nếu Whitney đã kết hôn. Không ai sẽ nghĩ gì về nàng nếu bây giờ nàng mang thai. Và rồi Clayton nhớ lại tất cả những lần trong những tháng gần đây khi nàng đi Luân Đôn để ‘mua sắm’ và ‘thăm bạn bè.’ Cay đắng trào lên trong cổ họng chàng. Đứa trẻ nàng đang mang bây giờ có thể là của ai đó cũng như của chàng.

À phản trắc đó! Kẻ lừa dối... Không, chàng không thể gọi nàng như thế lần nữa, ngay cả trong cơn đau đớn giày vò. Chàng đã yêu nàng quá nhiều, cho đến một phút trước, để nguyên rửa nàng. Nhưng chàng đã yêu một kẻ giả tạo, một diễn viên tài giỏi. Một cái vỏ rỗng tuếch của một người đàn bà. Một

cơ thể. Không hơn. Và thậm chí cơ thể đó cũng không phải của riêng chàng.

Nàng thật có một bản năng sinh tồn mạnh mẽ, phải ghi nhận cho nàng điều đó! Nàng đã đối mặt với chàng trong phòng làm việc đó với Vanessa trong cùng một ngôi nhà, chịu đựng cơn thịnh nộ của chàng và ép cơ thể của nàng vào chàng, hôn chàng như thể với cả trái tim nàng. Bởi vì nàng đang mang thai! Clayton muốn tin rằng đứa bé là của chàng. Chàng cố gắng thuyết phục mình điều đó trong một phút. Nhưng chàng biết rõ hơn - cái đêm chàng cưỡng đoạt nàng, không có gì hơn là một phút xâm nhập. Hành động đó chưa hoàn thành. Khả năng đứa trẻ là của chàng là quá nhỏ để cân nhắc.

Cuộc sống của họ là một trò chơi đồ chữ. Mỗi lời nàng nói, mỗi một biểu hiện trên khuôn mặt nàng, cách nàng thể hiện trên giường - tất cả chỉ là một sự diễn xuất nàng khoác lên mình hàng ngày. Tất cả là một sự ghê tởm.

Bàn tay chàng siết chặt trên mảnh giấy viết thư màu xanh, từ từ vò nó lại thành một cuộn tròn cứng chặt. Nỗi đau trong chàng bắt đầu mờ dần đi khi một cơn giận dữ đen tối lạnh lẽo quét qua. Chàng đỡ dần thả lá thư nhún nhúm vào ngón kéo bàn và đóng sập nó lại, nhưng nó không đóng lại. Một miếng vải trắng với một chữ cái ‘W’ nhỏ thêu bằng chỉ xanh trên cổ áo mắc lại giữa ngón kéo và chiếc bàn, nửa trong nửa ngoài.

Clayton nhìn trừng trừng vào nó, sau đó giật mạnh lấy nó. Đây là cái mà chàng được sắp xếp để tìm thấy, chàng nhận ra với một cơn giận dữ. Nàng thật tinh tế làm sao khi nói với chàng theo cách này! Thật là một vở kịch ngọt ngào hoàn chỉnh nàng đã tạo ra! Ghê tởm, chàng vứt chiếc váy nhỏ xíu xuống sàn nhà và cố tình xéo gót giày lên nó khi chàng quay đi.

“Em thấy là chàng đã tìm thấy nó,” Whitney thì thầm từ ngưỡng cửa, ánh mắt nàng đau đáu đông cứng trên chiếc váy nhỏ bị giày xéo dưới chân chàng.

“Khi nào?” chàng lạnh lùng hỏi.

“Khoảng 7 tuần, em nghĩ thế.”

Clayton nhìn trừng trừng vào nàng, vẻ hung dữ phát ra từ mọi ánh nhìn. Với vẻ độc ác chủ tâm chàng phát âm từng từ tàn khốc một cách rõ ràng. “Ta không muốn nó.”

Clarissa và Mary đang lảng vảng ở ban công để có thể nhìn thấy vẻ mặt rạn rờ của ông chủ khi nghe được tin đó, để rồi giật lại trong kinh ngạc khi chàng lướt qua họ trên đường xuống cầu thang, di chuyển với vẻ dữ dội không kim chế đe dọa sẽ đập tan mọi thứ trên đường. Cánh cửa chính đập mạnh vào khung cửa sau lưng chàng, và Clarissa chậm chậm quay lại và bước vào phòng Whitney, sau đó cứng người vì kinh hãi trước hình ảnh chào đón bà.

Whitney đang quỳ trên sàn nhà gần chiếc bàn, hai vai nàng rung động ngắt quãng vì những giọt nước mắt không thành tiếng. Đầu nàng ngả ra sau và nước mắt đang tuôn ra từ đôi mắt nhắm chặt của nàng.

Và trong bàn tay nàng là chiếc váy trắng nhỏ xíu với một chữ ‘W’ nhỏ mà nàng đã âu yếm thêu bằng chỉ xanh.

“Nào, đừng khóc thế, cưng,” Clarissa nói bằng một tiếng thì thầm tắc nghẹn khi bà cúi xuống để giúp nàng đứng lên. “Cô sẽ làm hại đứa bé.”

Whitney nghĩ nàng sẽ không bao giờ có thể dừng lại. Nàng khóc cho đến khi những tiếng nức nở cạn đi và nghẹn lại. Nàng khóc cho đến khi không còn nước mắt để rơi và nàng cảm thấy cạn khô và cần cỗi. “Ta không muốn nó!” Bốn từ đó cuộn quanh trái tim nàng, ép chặt và xoắn lại cho đến khi nàng không thể thở.

*****

Khi bình minh đến làm sáng bầu trời, Whitney quay nằm nghiêng, nhìn chăm chăm vào ánh sáng ảm đạm đầu ngày. Nàng đang cô đơn trên giường, lần đầu tiên kể từ đám cưới của họ. Clayton không muốn đứa con của nàng. Con của họ. Ý chàng có phải là sẽ không công nhận nó không? Ôi Lạy Chúa, không đâu! Chàng không thể - chàng sẽ không - tại sao chàng làm thế? Ép hai mắt nhắm chặt, nàng vùi đầu vào gối. Chàng sẽ bắt nàng từ bỏ đứa trẻ. Đó là điều chàng định làm. Chàng sẽ kiểm soát vụ em ngay khi đứa trẻ được sinh ra và mang nó đi nuôi ở một trong những dinh thự khác của chàng, ra khỏi tầm tay của họ. Có phải lòng ham muốn của chàng đối với nàng quá ích kỷ và, quá ám ảnh đến mức không có chỗ trống cho đứa con của họ?

Một vài tiếng đồng hồ trước, nàng có lẽ không biết nàng cảm thấy như thế nào về việc mang thai của mình, nhưng giờ thì nàng biết. Sự chối bỏ đứa con của Clayton đã mang đến một làn sóng bảo vệ mạnh mẽ trong nàng, nó thật mãnh liệt đến mức làm lay chuyển đến tận gốc rễ sự tồn tại của nàng. Nàng sẽ không bao giờ để chàng mang con của họ đi. Không bao giờ!

Whitney thức dậy rất muộn. Đầu nàng đau nhức và nàng cảm thấy ốm yếu và choáng váng khủng khiếp, nhưng nàng buộc mình phải xuống ăn sáng. Đĩa của Clayton đặt đối diện nàng vẫn còn ở đó. “Công tước nói đức ngài không khẩu vị cho bữa sáng, thưa phu nhân,” người đầy tớ thông báo với nàng. Nàng ăn một bữa ăn khổ sở vì đứa bé và sau đó ra ngoài để đi dạo.

Nàng không biết Clayton ở đâu, cho đến trước bình minh chàng đã không về phòng.

Nàng đi dạo qua những khu vườn hoa hồng ngay hàng thẳng lối, sinh động với mỗi luống một màu: đỏ, trắng, hồng và vàng, và sau đó đi quanh lối đi gọn gàng của một chiếc hồ lớn có những con thiên nga đang trôi nổi vô định trên mặt nước yên tĩnh. Những bước chân mang nàng đến một mái đình trắng phía xa xa bờ hồ có thể nhìn thấy cả hồ, nàng bước vào trong và ngồi xuống những chiếc đệm màu sắc sỡ trải trên những chiếc ghế dài.

Nàng ngồi đó suốt hai giờ trong khi những suy nghĩ của nàng rối tung vào nhau, cố gắng chấp nhận sự thật rằng nàng vẫn là con người của nàng ngày hôm qua, và đây vẫn là cuộc sống mà nàng đang sống.

Nàng quay lại nhà và chậm chậm leo lên cầu thang, chỉ để thấy người hầu phòng của Clayton và ba người đầy tớ khác đang bận rộn chuyển đồ của chàng ra khỏi phòng. “Họ đang làm gì thế?” Whitney hỏi Mary. “Mary, nói với ta tại sao họ chuyển đồ đạc của chàng ta đi.” Nàng cảm thấy như là mình đang bập bênh ở bờ vực của tình trạng điên rồ.

“Công tước đang chuyển sang chái đông,” Mary giải thích, buộc mình ra vẻ nhanh nhẹn và không quan tâm. “Chúng tôi đang chuyển đồ của cô vào phòng đức ngài, và phòng cô sẽ chuyển thành một phòng em bé xinh xắn khi đến lúc.”

“Ồi,” Whitney yếu ớt thì thầm, biết rằng nàng sẽ không bao giờ có thể chịu đựng ở trong căn phòng đó mà không có Clayton. “Chỉ cho ta phòng mới của chàng ở đâu? Ta sẽ phải hỏi chàng về tối nay. Chúng ta sẽ đi ra ngoài.” Mary đưa nàng đến một căn phòng sang trọng ở phía xa cuối chái đông và tốt bụng để nàng lại một mình.

Whitney từ từ bước vào phòng. Clayton đã ở đây hôm nay, nhưng bây giờ chàng đã đi. Áo sơ mi của chàng bị vứt trên một chiếc ghế và một đôi găng tay bị chàng quăng trên giường. Nàng thở thẩn đi đến phòng thay đồ và lướt ngón tay trên cái lưng bàn chải bằng mã não của chàng và phải nuốt xuống một dòng nước mắt mới trào lên. Nàng mở tủ quần áo và tự hành hạ mình bằng cách chạm vào những chiếc áo sơ mi và áo khoác của chàng. Có thể nói đôi vai cân rộng như thế nào để vừa vận với những chiếc áo khoác này. Một đôi vai rộng đến như vậy, nàng nghĩ. Nàng đã luôn yêu bờ vai rộng của chàng. Và đôi mắt của chàng.

Whitney đang bước về cánh cửa thì chàng bước vào. Không nói một lời, chàng sai bước vượt qua nàng để đi vào phòng thay đồ và bắt đầu cởi áo khoác.

Nàng đi theo chàng, không thể giữ lại những giọt nước mắt trong giọng khi nàng nói, “Tại sao chàng làm điều này, Clayton?”

Chàng giật chiếc áo sơ mi ra nhưng không hạ cổ trả lời nàng.

“Bối - bối vì con của chúng ta?” Nàng tiếp tục hỏi bằng một tiếng thì thầm.

Đôi mắt chàng quét qua nàng. “Bối vì một đứa bé,” chàng sửa lời nàng.

“Chàng - chàng không thích trẻ con?”

“Không phải con của một người đàn ông khác,” chàng lạnh lùng thông báo với nàng. Ném chiếc áo vào ghế, chàng quay ra, thô bạo túm lấy khuỷu tay nàng và bắt đầu ép nàng rời khỏi phòng.

“Nhưng chàng phải muốn con của riêng mình,” Whitney nói dứt quãng khi nàng bị đẩy ra hành lang một cách không khách sáo trước sự quan sát của những người đầy tớ đi qua.

“Của ta,” Clayton nhấn mạnh bằng một giọng đe dọa. Chàng hiện ra lồ lộ trước nàng với một tay trên cánh cửa giống như chàng chuẩn bị đóng sầm nó trước mặt nàng.

“Chúng ta có đến nhà Wilson tối nay không? Em đã chấp nhận lời mời của họ vài tuần trước.”

“Ta sẽ ra ngoài. Nàng có thể làm thứ chiết tiết gì nàng muốn.”

“Nhưng,” Whitney van nài, “Chàng sẽ đến nhà Wilson chứ? Nếu chàng..”

“Không!” chàng quát. Sau đó bằng một giọng kinh khủng, chàng thêm vào, “Và nếu ta thấy nàng trong phòng này một lần nữa, hoặc thậm chí trong khu vực này, ta sẽ tự mình đưa nàng đi. Và ta hứa với nàng, Whitney, nàng sẽ không thích cách ta làm đâu.” Cánh cửa đóng sầm trước mặt nàng.

Clayton đứng bất động trong phòng phía bên kia cánh cửa đã đóng, bàn tay chàng siết lại rồi mở ra khi chàng cố gắng kiểm soát lại cơn thịnh nộ mới. Cho đến lúc bình minh sáng nay chàng đã uống đến mức gần như quên hết trong phòng làm việc. Nhưng không phải trước khi chàng đã thận trọng, lạnh lùng cân nhắc tất cả những cách có thể trả thù cho tình yêu và lòng tin đặt sai chỗ của mình. Chàng sẽ tìm một nhân tình, trắng trợn phô trương cô ta cho đến khi Whitney biết đến sự tồn tại của cô ta. Xã hội sẽ bỏ qua một người đàn ông đã kết hôn có nhân tình; luôn luôn như vậy. Nhưng Whitney sẽ bị mắc kẹt trong thế lưỡng nan. Nàng không thể ra ngoài một mình quá thường xuyên mà không gây dị nghị. Và nếu nàng xuất hiện với người đàn ông khác nàng sẽ bị công khai khinh miệt và khai trừ.

Nhưng thậm chí thế cũng không đủ. Nếu nàng chuẩn bị sinh một đứa trẻ, và chàng sẽ phải cho nó mang tên của chàng, và Lạy Chúa là chàng sẽ không phải nhìn nó và tự hỏi cha nó là ai! Chàng sẽ đưa đứa con hoang đó ra khỏi tầm mắt. Nhưng không phải ngay lập tức. Trước tiên chàng sẽ để nàng giữ nó một hay hai năm cho đến khi nàng gắn bó sâu sắc với nó; sau đó chàng sẽ giật đứa trẻ khỏi nàng. Đứa trẻ đó sẽ là vũ khí cuối cùng của chàng. Chàng không quan tâm nó là kết quả của cuộc trăng hoa bé nhỏ của nàng với người tình hay nó là bằng chứng sống của những ham muốn của chàng.

Whitney đứng đó nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ sồi. Cổ họng nàng đau nhức và mắt nàng bốc cháy, nhưng nàng không khóc! Nàng càng cố gắng cầu xin, chàng càng thấy vui sướng trong việc si nhục nàng bằng lời. Nàng nhanh chóng bước xuống cầu thang để đến với sự yên tĩnh... không, không phải sự yên tĩnh, tất cả điều này là điên rồ... đến với sự an toàn của phòng nàng.

Mary và Clarissa đều đang làm việc trong phòng ngủ chủ nhân để chuyển đồ của Whitney sang phòng kế, và mọi thứ đều đang lộn xộn. “Nếu hai người không phiền,” Whitney nói trong khi hít một hơi thở run rẩy, “Ta - ta muốn ở một mình trong chốc lát. Hai người có thể hoàn thành việc này sau.” Họ trông thật buồn và thật thông cảm khiến Whitney không thể chịu đựng được.

Khi họ rời khỏi nàng nhìn xung quanh mình, cố gắng hiểu ra chuyện gì đang xảy ra với nàng. Clayton thực sự đã gạt nàng sang một bên bởi chuyện ân ái của họ đã gây ra việc nàng mang thai.

Lần đầu tiên kể từ đêm vừa qua, Whitney cảm thấy một con tức giận thực sự. Từ khi nào mang thai trở thành lỗi lầm hoàn toàn của phụ nữ? Và chính xác chàng cho rằng chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ làm tình với nhau? Có thể nàng ngây thơ, nhưng nàng biết đó là cách trẻ con được sinh ra. Nàng đã nửa có ý định lao vào phòng chàng và thông báo cho chàng điều đó!

Càng nghĩ về điều đó, nàng càng trở nên giận dữ hơn. Hất cao cằm, Whitney tiến đến dây chuông và gọi Clarissa. “Mang cho tôi cái váy lụa xanh lơ,” nàng nói. “Và bảo xe ngựa sẵn sàng sau bữa tối. Tôi sẽ đi ra ngoài.”

*****

Bốn giờ sau, Whitney thốt tha bước vào phòng ăn tối. Mái tóc nàng được búi lên thành một búi cầu kỳ cuốn cùng một sợi dây gắn đá xa phía và kim cương, với những lọn xoắn mềm mại rủ xuống tai nàng. Nếu họ sẽ sống nhưng những người xa lạ, thì họ có thể là những người xa lạ thân thiện. Nhưng nếu Clayton nghĩ trong một phút rằng sau khi nàng sinh con của chàng ra, chàng sẽ được phép trở lại giường của nàng và tiếp tục những gì họ đã bỏ dở ngày hôm qua - hừm, chàng đã không hiểu nàng nhiều như chàng nghĩ!

Ngoại trừ rằng khi chàng theo phản xạ đứng lên khi nàng bước vào phòng, Whitney vừa nhìn thấy chàng và nhói đau vì nỗi khao khát và ham muốn quá mạnh khiến nàng cảm thấy choáng váng. Chàng thật tuyệt đẹp, thật đẹp trai đến không thể chịu được đến mức mà chỉ cần chàng mỉm cười với nàng một chút nàng sẽ quăng mình vào chàng và cầu xin chàng... nhưng cầu xin chàng cho cái gì? Cầu xin tha thứ vì đã yêu chàng? Hay vì mang thai đứa con của chàng?

Rất nhiều lần trong bữa ăn im lặng của họ, Whitney nhận thấy ánh mắt chàng dừng lại trong giây lát trên bộ ngực đang trồi lên đẹp đẽ dưới vạt áo đính đá xa phía của chiếc váy nàng đang mặc. Và mỗi lần Clayton nhìn đi chỗ khác, nàng lại có cảm giác chàng giận dữ hơn lần trước. Nàng hầu như tự hỏi nếu đó có thể là do chàng ghen tuông. Sau cùng thì đây là lần đầu tiên họ đi đến những nơi khác nhau trong một buổi tối. Khi ánh mắt chàng trượt đến ngực nàng lần kế tiếp, nàng ngây thơ hỏi, “Chàng có thích cái váy mới của em không?”

“Nếu nàng định phô bày sức quyến rũ của mình với thế giới, thì nó phù hợp với nàng một cách đáng ngưỡng mộ,” chàng nói với vẻ chỉ trích.

“Chàng đã sắp xếp xong trong phòng mới chưa?” nàng hỏi.

Clayton xô đĩa ra như thể cuộc nói chuyện với nàng đã phá hỏng khẩu vị của chàng và đứng lên khỏi bàn. “Ta thấy chúng vô cùng thoải mái hơn so với cái trước đó,” chàng nói lạnh băng. Không thêm một lời nào khác, chàng quay gót và sai bước ra khỏi phòng. Vài phút sau, cánh cửa trước đóng sau lưng chàng, và Whitney nghe thấy tiếng xe chàng kéo đi. Nàng cảm thấy chán nản, ốm yếu và đau khổ. Nhưng nàng đi đến bữa tiệc của nhà Wilson và chủ tâm ở lại cho đến quá nửa đêm với hy vọng mong manh rằng Clayton có lẽ không thích nàng ra ngoài muộn mà không có chàng, và sẽ đi cùng nàng lần tới.

Nàng đã mệt mỏi đến tận xương tủy nhưng đột ngột thức dậy khi cổ xe của nàng kéo đến lối vào Claymore, vừa lúc Clayton bước xuống từ xe của chàng. Họ cùng đi lên cầu thang và Whitney có thể thấy con giận dữ căng thẳng biểu hiện trên quai hàm của chàng. “Tiếp tục ra ngoài muộn như thế này và nàng sẽ được tất cả Luân Đôn đồn thổi về mình trong một tuần,” chàng gay gắt nói.

Whitney dừng lại với một tay trên cánh cửa phòng nàng. “Em sẽ không thể ra ngoài khi tình trạng của em trở nên rõ ràng,” nàng thông báo với chàng, và sau đó với bản tính bướng bỉnh, nàng hất đầu và thêm vào, “Bên cạnh đó, em đã có một thời gian tuyệt vời!” Nàng không hoàn toàn chắc chắn, nhưng nàng nghĩ chàng đã khe khẽ chừm mừm.

*****

Buổi sáng hôm sau nàng xuống chuồng ngựa và bị thẳng thừng từ chối một cuộc cưỡi ngựa. Nàng tổn thương, bối rối và giận dữ. Nàng cũng xấu hổ, khi người trông ngựa phải nói với nàng rằng đó là lệnh của công tước. Whitney quá bấn loạn để xem xét lại hành động của mình. Không nói một lời, và trông rất giống như một nữ công tước trẻ, nàng quay quắt đi và hùng hổ tiến vào nhà, qua cửa trước và đến hành lang dẫn đến phòng làm việc của Clayton, nàng bước vào mà không buồn gõ cửa trước.

Chàng đang ngồi họp với một nhóm đồng người ngồi thành nửa vòng tròn quanh bàn của chàng. Tất cả bọn họ đều đứng bật dậy, ngoại trừ Clayton, người đứng dậy với vẻ lưỡng lự có thể nhận thấy.

Mỉm cười thật quyến rũ với những người đàn ông đang ngạc nhiên, Whitney nói, “Xin thứ lỗi, các quý ông, tôi không nhận ra chồng tôi có khách.” Sau đó với Clayton đang đứng cứng nhắc đằng sau bàn, “Có một sự hiểu lầm ở chuồng ngựa. Dường như không ai nhận ra rằng Khan là của em. Em sẽ nói với họ hay chàng thích giải thích hơn?”

“Đừng bao giờ,” chàng nói với một giọng đáng sợ, “nghĩ đến chuyện cưỡi nó.”

“Tôi xin lỗi vì làm ngắt quãng cuộc họp của các ngài,” Whitney nói, nóng bừng vì xấu hổ khi chàng nói với nàng trước mặt những người lạ bằng cái giọng hạ thấp đó. Nàng lao lên phòng mình. Điều này thật tức tối, tàn nhẫn và điên rồ đến bất công. Giờ Clayton định ngăn nàng làm bất cứ điều gì lấp vào thời gian của nàng. Chàng muốn cướp đoạt niềm vui nhỏ bé nhất của nàng trong cuộc sống. Nàng giật mạnh chiếc mũ cưỡi ngựa ra. Nàng ghét phải đội chiếc mũ ngốc nghếch đó trong khi một nửa niềm vui của cưỡi ngựa là cảm nhận gió lùa vào tóc mình. Nàng bước hai bước về phòng thay đồ, với ý định thay quần áo, nhưng sau đó thay đổi ý định.

Nàng hùng hổ quay lại chuồng ngựa, trao cho tên giữ ngựa đầu tiên trước mặt nàng một cái nhìn khinh khỉnh kiêu kỳ đến mức hẳn ta bước tránh sang

một bên, và sau đó nàng sai bước về chuồng ngựa của Khan. Nàng tự trải lông cho nó, thắng cương và sau đó vòng qua giá để yên cương và kéo yên cương của mình xuống. Lồng can đảm của nàng được củng cố qua từng giây. Rốt cuộc, không ai trong số họ dám đặt một tay lên nàng để ngăn nàng làm việc gì nàng đã quyết định làm. Phải có ba lần nàng với quăng được bộ yên cương nặng nề lên lưng Khan, nhưng cuối cùng nàng đã làm được. Nàng buộc dây da của yên cương chặt hết mức có thể và cầu nguyện rằng nó đủ chặt để trụ vững, sau đó nàng kéo nó ra khỏi chuồng.

Whitney cưỡi ngựa trong ba giờ. Nàng đã mệt mỏi sau giờ đầu tiên, nhưng nàng ghét phải quay về. Từ lúc nàng cưỡi lên Khan, nàng đã biết rằng Clayton sẽ được thông báo về hành động của nàng và nàng khiếp sợ phải đối mặt với chàng.

Nàng đã mong đợi một cuộc đối đầu sau đó; nàng không mong sẽ thấy Clayton đợi nàng ở chuồng ngựa. Chàng đang đứng đó với một vai thư thái dựa vào hàng rào sơn trắng, vẻ mặt chàng bình thản khi trao đổi với người phụ trách chuồng ngựa. Trong lòng, Whitney đã nao núng khi nhìn thấy chàng. Nàng biết rằng tư thế thoải mái, gần như lười nhác đó của chàng chỉ là vẻ bình thản bên ngoài, bên dưới là một con thịnh nộ chết người mà chàng sẽ đổ lên nàng.

Khi nàng nhanh nhẹn phi nước kiệu qua chàng, Clayton vươn tay ra trong một chuyển động bất ngờ đánh lừa và túm lấy dây cương của Khan, giật mạnh con ngựa dừng khựng lại. Mắt chàng mang một sự đe dọa đáng sợ và giọng chàng thật lạnh lùng, thật mềm mại khiến trái tim Whitney đập tán loạn vì sợ hãi. “Xuống!”

Whitney vừa nảy ra ý nghĩ quay Khan đi và chạy đến nơi nào đó không biết, khi chàng lại nói bằng cái giọng đáng sợ đó, “Đừng thử, ta cảnh cáo nàng.”

Trước sự khiếp đảm và giận dữ của nàng, Whitney thấy má mình nóng lên và tay run rẩy. Nàng nuốt nghẹn và vươn tay ra về phía chàng với một cử chỉ trẻ con vô thức. “VẬY chàng giúp em xuống chứ?”

Clayton thô bạo nhấc nàng xuống khỏi yên ngựa. “Làm sao nàng dám không nghe lời ta,” chàng rít lên, những ngón tay chàng siết chặt trên bắp tay nàng khi chàng đẩy nàng ra xa khỏi những người làm việc ở chuồng ngựa tò mò.

Whitney đợi cho đến khi họ ra khỏi tầm nghe thấy của chuồng ngựa và tiến đến gần cánh cửa sau của ngôi nhà trước khi nàng giằng tay ra và quay lại. “Không nghe lời ngài!?” nàng vừa nhấc lại vừa giậm chân. “Có phải ngài đang có ý nhắc tôi nhớ về lời thề của tôi? Tại sao tất cả - Ngài có muốn tôi nhắc ngài về lời thề của ngài không, thưa ngài?”

“Ta sẽ cho nàng một lời cảnh báo. Chỉ một,” Clayton hằn học nói ra. “Gọi nó là lời khuyên, nếu nàng thích thể hơn.”

“Nếu tôi cần lời khuyên,” Whitney đáp trả, mắt nàng sáng rực một ngọn lửa xanh ngọc, “ngài sẽ là người cuối cùng trên thế giới này tôi hỏi!” nàng mở miệng để nói nữa, nhưng sau đó thay đổi ý định trước cơn giận dữ mà sự bùng nổ của nàng mang đến trên mặt chàng.

“Thách thức ta một lần nữa - chỉ một lần nữa, và ta sẽ khóa nàng lại trong phòng cho đến khi đứa bé hỗn xược của nàng sinh ra.”

“Tôi chắc rằng ngài không muốn gì hơn!” Whitney nói, ghét chàng vì gọi con nàng là đứa bé hỗn xược. “Ngài là kẻ nhẫn tâm và độc ác nhất... Ngài là người dối trá và lừa dối! Làm sao ngài dám nói yêu tôi và sau đó đối xử với tôi như vậy! Và một điều khác, đức công tước,” nàng thêm vào trong cơn giận đến nghẹn thở, “điều mà tôi chắc chắn sẽ là một sự ngạc nhiên ghê gớm đối với ngài: thật quá ngẫu nhiên rằng làm tình tạo ra những đứa trẻ!”

Clayton quá sững sờ bởi ‘sự phát hiện’ kỳ cục của nàng khiến chàng không thấy cái tát đang tới. Nàng tát tron lòng bàn tay vào một bên mặt chàng và sau đó giật lùi lại, trông như một nữ thần giông tố trong cơn giận điên cuồng của mình.

“Bước lên và đánh lại tôi,” nàng hét lên. “Ngài muốn làm tôi đau mà. Có gì sai trái thể - ngài đã mất mong muốn hành hạ tôi rồi sao?” nàng chế nhạo, phớt lờ mạch đập dồn dập ở thái dương chàng. “Rất tốt, bởi vì tôi đủ giận dữ để làm lại một lần nữa!” Nàng vung tay lên, sau đó thở hổn hển vì đau khi cổ tay nàng bị bắt lại trong một cái nắm như gọng kìm một giây trước khi tay nàng đập vào mặt chàng.

Ngoặt tay nàng ra sau lưng nàng, Clayton kéo nàng và vào ngực chàng. “Nàng là một kẻ phản trắc dối trá, quỷ quyết xinh đẹp,” chàng giận dữ nói. “Nhưng chỉ một lần trong cuộc sống sai lầm của chúng ta, nói cho ta một sự thật nho nhỏ. Chỉ một sự thú nhận thành thật nhất. Ta thề rằng cho dù câu trả lời là ‘không biết’ hay ‘phải’ ta sẽ đều không quan tâm.”

“Ngài thề với tôi?” Whitney tấn công lại. “Như ngài đã thề ở hôn lễ của chúng ta? Như ngài đã thề trong ngôi nhà này là không bao giờ làm tổn thương tôi? Lời của ngài không có giá trị?”

“Đứa trẻ có phải của ta không?” Clayton quát lên, thô bạo siết chặt cái nắm tàn nhẫn.

Mắt nàng mở lớn cho đến khi chúng trở thành hai quả cầu màu xanh lớn; đôi môi mềm của nàng hé mở vì sự không tin choáng váng thật thuyết phục đến mức Clayton tự hỏi trong một tích tắc có phải bằng cách nào đó chàng đã sai về mọi chuyện. Nước mắt vì bị xúc phạm trào lên trong mắt nàng. “Có phải của ngài không? Của ngài?” Giọng nàng cao lên và sau đó, không đoán trước được, nàng đổ sập vào chàng, hai vai nàng rung động dữ dội.

Clayton thả cái nắm tay trên cổ tay nàng. Chàng muốn hất cơ thể run rẩy mong manh của nàng đi. Và chàng muốn ôm nàng vào vòng tay và vui mặt vào tóc nàng cũng nhiều như vậy. Nhưng hơn tất cả mọi thứ, chàng mong muốn mang nàng vào nhà và xoa dịu nỗi đau trong trái tim chàng với cơ thể nàng. Nàng đang bám chặt hai tay vào ve áo chàng, hai vai nàng run rẩy, mặt nàng vui vào ngực chàng và nói đi nói lại, “Có phải của ngài không?”

Clayton đặt bàn tay lên cánh tay nàng, không dịu dàng nhưng cũng không thô bạo, và đẩy nàng ra khỏi chàng. Nàng đang thổn thức, chàng nghĩ với một cảm giác tội lỗi không mong muốn. Chàng thả hai tay, và Whitney chậm chậm ngước đầu lên. Nàng không khóc - nàng đang cười! Nàng đang cười một cách kích động. Nàng vẫn cười khi nàng tát mạnh vào mặt chàng với sức mạnh hất đầu chàng sang một bên, và sau đó chạy vào trong.

Chầm chậm, trầm ngâm, Clayton bước theo nàng vào nhà. Chàng đi vào phòng làm việc, đóng cửa lại và tự rót cho chàng một ly trà trên. Bây giờ chàng biết chắc chắn 2 điều: Whitney có một cánh tay phải đầy uy lực. Và đứa bé là của chàng.

Cho dù nàng đã nói dối về lý do đến đây với chàng, lý do nàng kết hôn với chàng - cho dù thế nào, biểu hiện khinh khi ghê tởm của nàng khi chàng hỏi đứa bé có phải là của chàng không - biểu hiện đó phải là thật. Nàng đã không ăn nằm với người tình của nàng trong những chuyến đi Luân Đôn. Không con người có tội nào lại có thể tạo ra biểu hiện kinh hoàng sững sờ hay bị xúc phạm đến mức sững sờ đó. Nàng đã không phản bội chàng kể từ khi họ lấy nhau. Cho dù nàng đã làm gì, nàng đã không làm thế. Đứa trẻ là của chàng. Clayton biết chắc chắn điều đó như chàng biết nàng đã đến đây với chàng 7 tháng trước bởi vì nàng nghĩ nàng cần một người cha cho đứa con của ai đó. Con thịnh nộ của chàng chuyển từ tình trạng sôi sục thành âm ỉ.

Không may, về phía Whitney thì ngược lại. Anh ta thật đáng khinh, thô bỉ và hèn hạ... Anh ta điên rồi! Mất trí rồi! Và nàng cũng sẽ thế, nếu ở lại với anh ta. Vì, ngay cả khi anh ta gọi nàng bằng những từ tồi tệ như thể vài phút trước và làm cánh tay nàng đau đớn vì cái nắm tay trừng phạt đó, nàng đã cảm thấy vui mừng vì lại được áp chặt vào trái tim anh ta. Và thậm chí, nàng đã muốn anh ta vòng tay quanh nàng. Nếu nàng ở lại, nàng sẽ phát điên.

Whitney cố gắng phớt lờ cơn nhức nhối đến với nhận thức rằng nàng phải rời bỏ anh ta, trong khi nàng cố gắng nghĩ ra một nơi nàng có thể đi. Cha nàng sẽ không đủ ý chí mạnh mẽ để che chở nàng khỏi chồng mình nếu Clayton chọn cách yêu cầu nàng trở lại Claymore. Di Anne và Chú Edward sẽ giúp nàng. Nàng sẽ viết cho họ và hỏi liệu nàng có thể đến thăm họ ở Pháp. Khi nàng ở đó, nàng sẽ giải thích. Nàng không biết quyền lực đáng sợ của Clayton có thể chạm đến nàng ở Pháp hay không, hoặc liệu anh ta có trả đũa bằng cách sử dụng ảnh hưởng của mình ở Anh quốc để phá hủy sự nghiệp ngoại giao của chú nàng. Tất cả nàng có thể làm là giải thích cho Chú Edward và để chú ấy quyết định.

Whitney ngồi sụp xuống chiếc ghế ở bàn viết, kéo ngăn kéo mở và, khi nàng tìm một tờ giấy viết thư màu xanh, nàng nhìn thấy một cuộn giấy màu xanh nhả nhúm nằm trên tập giấy gọn gàng. Không mấy hiểu kỳ nàng quay nó trong tay, thấy rằng có chữ viết trên đó liền vuốt phẳng nó để nhìn xem nó có phải thứ gì đó nàng đã giữ bởi vì nàng có thể cần đến.

“Trước sự xấu hổ cùng cực của tôi...” Nàng ngẩng người khi nhớ ra đã để lá thư bí mật chưa gửi giữa chồng giấy viết thư chưa dùng khi nàng ở nhà Emily bởi vì nàng không muốn một người hầu nào đó tìm thấy nó. Nhưng giờ nó bị lục tung lên và nằm trên cùng của tập giấy. Ai đó đã tìm thấy nó, nhưng chỉ có Mary và Clarissa phục vụ nàng ở Claymore, và họ không bao giờ lục bàn của nàng.

Thật xấu hổ khi nghĩ ai đó đã đọc lá thư đó, và nàng cố gắng nghĩ xem ai có thể vào bàn viết của nàng. Hai ngày trước, khi nàng hôn hờ đặt chiếc váy sơ sinh bé nhỏ vào trong ngăn kéo để Clayton tìm thấy, ngăn kéo này vẫn gọn gàng và không ai, ngoại trừ Clayton đã... Ôi Chúa tôi!

Whitney nửa nhồm dậy từ chiếc ghế đang ngồi - nàng đã bảo Clayton đến bàn viết của nàng và nhờ chàng tìm hộ lá thư của di nàng. “Và chàng tìm thấy cái này,” nàng thốt thành lời, như thể như chàng đang ở phòng phòng. “Chúa ơi, chàng tìm thấy cái này.” Hai bàn tay nàng run rẩy và tâm trí nàng quay cuồng khi nàng cố gắng tập trung nghĩ xem Clayton có thể nghĩ gì khi chàng đọc lá thư này. Nàng buộc mình nhìn vào lá thư giống như nàng tìm thấy nó, chứ không phải viết nó. Ngày tháng. Họ đã hứa sẽ kỷ niệm, hàng năm, ngày nàng đã đến Claymore, và lá thư đề chỉ một ngày trước ngày đó. Đọc cái này, Clayton sẽ bán khoán liệu - không, tin rằng - nàng đã đến với chàng đêm đó bởi vì nàng nghĩ mình có thai! Điều đó sẽ làm chàng tổn thương sâu sắc, bởi vì chàng từng nói với nàng rằng không gì nàng có thể làm lại có ý nghĩa đối với chàng hơn là cách nàng đã đến với chàng đêm đó bởi vì nàng yêu chàng và muốn chàng biết điều đó.

Rất đúng, sau đó, điều tiếp theo nàng sẽ tự hỏi, nếu nàng tìm thấy lá thư này, ai là người nhận nó. Đứng lên với tờ giấy vẫn trong tay, Whitney bắt đầu bức bối đi đi lại lại. Dựa trên phản ứng của Clayton, chàng phải nghĩ rằng lá thư chủ ý gửi cho một người khác. Được rồi - nhưng chàng phải biết rằng chàng đã cưỡng đoạt trình tiết của nàng trong cái đêm tồi tệ đó và kết quả là nàng có thể đang mang đứa con của chàng. Làm sao chàng dám tức giận như vậy chỉ bởi vì nàng có lẽ đã quay sang ai đó để nhờ giúp đỡ hoặc khuyên bảo! Ừm, tại sao nàng không nên làm như vậy - rốt cuộc thì, lá thư không thể hiện đại từ xưng hô cho biết quan hệ giữa họ. Vì sao, nàng có thể viết cho cha hoặc di nàng hoặc bất kỳ ai! Nhưng xem xét từ phản ứng mạnh mẽ của Clayton, rõ ràng chàng không nghĩ thế.

Chàng đang hành hạ nàng theo cách này vì chàng bị tổn thương. Và bởi vì chàng giận dữ vì nàng có lẽ đã quay sang một... một người đàn ông khác... để nhờ giúp đỡ. Chàng bị tổn thương. Và ghen.

“Đồ ngốc!” Whitney rít lên trong căn phòng trống. Nàng quá nhẹ nhõm và hạnh phúc đến mức nàng có thể đã vung tay ra và quay tròn nó. Đó không phải bởi vì Clayton không muốn đứa con của họ! Nhưng cho dù nàng đang là cả người vì nhẹ nhõm, nàng cũng có thể vui vẻ mà giết chàng!

Chàng lại làm điều đó! Cũng như cái đêm kinh hoàng mà chàng đã lôi nàng đến đây. Chàng đã kết tội nàng vì điều gì đó trong đầu chàng, cố gắng buộc tội và kết án nàng, mà không hề nói với nàng rằng nàng đang bị buộc tội phạm phải tội lỗi gì. Không hề cho nàng cơ hội để giải thích! Và bây giờ - và bây giờ - chàng thực sự tin rằng chàng có thể chỉ cần gạt nàng sang một bên, chuyển sang một mái nhà khác và giả vờ cuộc hôn nhân của họ giống như chết rồi, như là nó chưa từng tồn tại.

Whitney đang run rẩy vì nhẹ nhõm và quyết tâm. Đây là lần cuối cùng, lần cuối cùng cơn giận dữ của chàng được bùng nổ với nàng trước khi nàng được giải thích lý do trước!

Và nếu Clayton trong một phút nghĩ rằng chàng có thể yêu nàng sâu sắc như Whitney biết, nhưng rồi quay lưng với nàng và lạnh lùng bước đi, hừm, bây giờ chàng sẽ phải học khác đi. Làm sao chàng có thể thật khôn ngoan, thật thông minh đến vậy, mà lại thực sự nghĩ chàng có thể gạt bỏ nàng trong cơn giận dữ, cho dù nàng làm gì - hoặc chàng nghĩ nàng làm gì?

Bằng cách này hay cách khác, cách nào đó, nàng sẽ buộc chàng phải giải thích tại sao chàng đang hành động theo cách này. Whitney không quan tâm nó sẽ đến như thế nào hoặc chàng sẽ làm việc đó như thế nào. Chàng có thể ném những lời buộc tội vào mặt nàng, đó là tất cả những gì nàng quan tâm. Thực ra, nàng nghĩ với một nụ cười buồn, không nghi ngờ gì về việc nó sẽ xảy ra như thế, bởi vì nàng sẽ không cầu xin chàng được giải thích; nàng đã cố gắng một lần và nó không có tác dụng tốt. Có nghĩa nàng không có lựa chọn nào khác ngoại trừ dồn ép chàng, làm chàng đủ giận dữ hoặc đủ ghen tuông để hoàn toàn thả lỏng kiểm soát và đối chất với nàng về những gì chàng nghĩ nàng đã làm.

Và khi chàng làm thế, nàng sẽ lạnh lùng giải thích về lá thư. Nàng sẽ khiến chàng quỳ xuống dưới chân nàng và cầu xin sự tha thứ. Một nụ cười rạng rỡ lướt qua khuôn mặt nàng. Ô vớ vẩn! Nàng sẽ không bao giờ có thể làm như thế. Nàng sẽ giải thích nhanh hết sức có thể và sau đó sẽ quăng người vào bộ ngực vững chãi của chàng và cảm giác lá đi vì vui sướng và khao khát khi cánh tay mạnh mẽ của chàng vòng quanh nàng.

Nhưng bây giờ, nàng phải làm bất cứ điều gì ngoại trừ yếu đuối hoặc buồn nản. Nàng sẽ trở nên quyến rũ và vui vẻ cho đến khi Clayton nhớ những lúc họ ở bên nhau khủng khiếp đến mức không thể chịu đựng được. Đầu tiên nàng sẽ trêu tức và châm chọc chàng, và chỉ khi nó không có tác dụng nàng mới ép buộc chàng bằng cách khiến chàng thực sự nổi giận.

Nhà Clifton có một bữa tiệc lớn tối nay. Whitney không thể chắc chắn Clayton có ý định đi nữa không. Nhưng nàng thì có.

Nàng đặc biệt đề tâm đến việc ăn mặc với một chiếc váy xanh- ngọc- lục- bảo nàng đã đặt ở Paris trong tuần trăng mật. Nó là chiếc váy lộ liễu nhất mà nàng từng mặc và nàng mỉm cười với mình khi đeo chiếc vòng cổ bằng ngọc lục bảo và kim cương cùng với một chiếc vòng tay và đôi hoa tai đồng bộ. “Tôi trông thế nào?” Whitney quay một vòng hỏi Clarissa.

“Trần trụi như ngày cô được sinh ra,” Clarissa kết luận với một cái nhìn chỉ trích vào vạt áo của Whitney.

“Nó hơi hở hang so với những cái tôi thường mặc,” Whitney đồng ý với một ánh sáng lấp lánh yếu ớt trong mắt, “Nhưng tôi không nghĩ chồng tôi sẽ muốn tôi đi đâu mà không có chàng trong chiếc váy này, cô có nghĩ thế không?”

Whitney bước vào phòng khách trong tiếng sột soạt của chiếc váy lụa xanh ngọc. Clayton đang rót rượu cho chàng ở tủ búp phê, khung người cao lớn, khỏe mạnh của chàng lộ lầy trong chiếc áo khoác và quần màu xanh-da-trời-lúc-nửa-đêm. Đối lập với sự hoàn hảo của màu xanh đậm đó, chiếc áo sơ mi và ca vạt của chàng màu trắng sáng. Chàng trông đẹp trai không thể chịu được. Chàng cũng trông cực kỳ giận dữ khi ánh mắt sắc sảo của chàng quét qua chiếc váy xanh mỏng tang và đông cứng lại trên phần da thịt trên người được tảo bạo phô bày phía trên vạt áo của nàng.

“Nàng nghĩ rằng nàng sẽ đi đâu? Chàng hỏi bằng một giọng trầm trầm đe dọa.

“Nghĩ rằng sẽ em đi đâu?” Whitney nhắc lại, xoay xở để trông cực kỳ ngây thơ, mặc dù sức quyến rũ khiêu gợi của chiếc váy. “Chúng ta hứa sẽ đến nhà Clifton tối nay. Em thích một ly rượu, nếu chàng không phiền,” nàng nói thêm với một nụ cười éo là.

Clayton gạt chai rượu ra khỏi giá trong tủ. “Điều đó quá tệ hại, bởi vì chúng ta sẽ không đến nhà Clifton.”

“Ồ?” Whitney nói khi nàng bước đến để lấy ly rượu. “Điều đó thật đáng tiếc, vì chàng sẽ để lỡ một bữa tiệc tuyệt vời. Em luôn nghĩ những bữa tiệc của nhà Clifton là những bữa tiệc thú vị nhất trong những ...”

Clayton từ từ quay lại và tựa một bên hông lên chiếc tủ cạnh chàng, một chân thả lỏng lười nhác, trọng lượng của chàng dồn lên chân kia. “Ta sẽ không đến bữa tiệc của Clifton,” chàng lạnh lùng nói. “Và tối nay nàng sẽ không đi đâu hết. Như vậy đủ rõ chưa, Whitney?”

“Từ ngữ khá rõ ràng,” Whitney nói với chàng. Nàng quay người, cầm theo ly rượu và đường hoàng bước đến phòng ăn tối, chiếc váy lụa kéo lê theo bước chân nàng. Nàng đang bị đàn áp. Clayton không đưa nàng đến bữa tiệc đó, và chàng cũng không để nàng đi một mình.

Trong căn phòng ăn sáng ánh nến, bữa tối của họ diễn ra trong sự im lặng căng thẳng. Whitney lén lút nhìn chàng trong suốt bữa ăn. Và điều đó gần như kết thúc khi ánh mắt nàng rơi xuống bàn tay chàng. Ở đó thiếu vắng chiếc nhẫn ngọc rubi nàng đã tặng chàng trong đêm tân hôn. Trái tim nàng siết chặt lại khi nàng nhìn chăm chăm vào cái vòng trắng trên ngón tay chàng; từ giây phút nàng đặt chiếc nhẫn vào tay chàng trong đêm tân hôn, chàng chưa bao giờ bỏ nó ra.

Nàng nhìn lên và thấy chàng quan sát phản ứng đau đớn của nàng với một nụ cười hài hước giễu cợt. Và mặc dù rất tổn thương, Whitney thậm chí còn giận dữ hơn. Nàng sẽ đi đến bữa tiệc đó, nàng quyết định với một cái hếch cằm cương quyết. Nếu nàng phải đi bộ, nàng sẽ đi mà không có chàng.

Trước khi bữa tối mang lên, Whitney đứng lên và nói, “Em sẽ trở về phòng. Ngủ ngon.” Nàng về phòng vì nàng không muốn báo động chàng thực tế rằng nàng sẽ đi đến bữa tiệc và mạo hiểm việc Clayton sẽ cấm những người đánh xe của họ đưa nàng đi.

*****

Đã qua 1h sáng, nhưng trong câu lạc bộ cờ bạc sang trọng của các quý ông mà Clayton là thành viên, thời gian chưa bao giờ là quan trọng. Chàng đang thư thái trong ghế, không chú ý nhiều đến những cuộc trò chuyện diễn ra quanh chàng, hoặc, ngay cả đối với những lá bài chàng đang cầm.

Cho dù chàng đã uống nhiều như thế nào tối nay, hoặc đã cố gắng như thế nào, chàng không thể tập trung vào ván bài hay những cuộc trò chuyện thân thiết giữa đàn ông với bạn bè và những người quen biết. Tâm trí chàng mãi dán chặt vào hình ảnh Whitney tối nay trong chiếc váy xanh chết tiệt với sức quyến rũ được phô bày với vẻ phóng đảng lộ lầy. Bàn tay chàng đã thực sự nhức nhối để cảm nhận làn da mềm-mại-như-cánh-hoa đó trong lòng bàn tay chàng, và ham muốn của chàng gần như đã vượt qua ngưỡng chịu đựng được. Ham muốn, chứ không phải tình yêu. Chàng sẽ không gọi nó là tình yêu nữa. Tất cả những gì chàng cảm thấy với Whitney là một ham muốn day dứt bất chợt. Hơn cả một cơn day dứt bất chợt.

Làm sao mà nàng có thể nghĩ đến ra ngoài trong chiếc váy đó một mình! Và nàng có ý chết tiệt gì khi thể hiện như là chàng cấm nàng cười ngửa là để hành hạ nàng? Chàng đã ra mệnh lệnh đó nhiều ngày trước khi chàng nghi ngờ nàng mang thai và nghĩ nàng không nhận ra điều đó. Không phải chàng quan tâm chết tiệt đến những gì con người dối trá quyết định nghĩ. Chàng không phải giải thích cho hành động của mình; nàng sẽ phải làm như nàng được bảo. Và điều đó, chàng nghĩ khi quăng những đồng xu vào đồng xu giữa bàn, là không thể hủy bỏ được!

“Thật vui khi gặp anh ở đây, Claymore,” William Baskerville nói với một vẻ thân mật hòa nhã khi ngồi xuống chiếc ghế trống trong chiếc bàn sáu người đối diện với Clayton. “Thực ra rất ngạc nhiên khi thấy anh.”

“Vì sao?” Clayton lơ đãng hỏi.

“Vừa nhìn thấy vợ anh trong đám đông ở nhà Clifton. Nghĩ là anh cũng phải ở đó,” Baskerville giải thích, tập trung xếp những đồng xu thành từng chồng để chuẩn bị tham gia ván bài cá cược lớn đang diễn ra. “Cô ấy trông rất đáng yêu - cũng nói với cô ấy như thế.” Những câu nói vô tư mang lại cho Baskerville một cái nhìn không tin kinh ngạc từ vị công tước khiến Baskerville vội vàng nói thêm với vẻ cam đoan lịch sự. “Vợ anh luôn luôn trông đáng yêu. Tôi luôn nói với cô ấy điều đó.” Baskerville hoang mang mất tinh thần khi thấy công tước từ từ ngồi thẳng dậy và cứng đờ người trong ghế, vẻ mặt lạnh buốt. Baskerville điên cuồng lục trong đầu hồng tìm xem có điều gì mình nói có thể đã gây xúc phạm, thật không may mắn, anh ta đi đến một kết luận sai lầm rằng lời khen của mình nghe có vẻ nhạt nhẽo đối với chồng của một quý bà, mà theo lời đồn, yêu thích cô dâu trẻ của mình một cách quá thái. Với ánh mắt bất lực liếc nhìn những người đàn ông khác ngồi quanh bàn, Baskerville tuyệt vọng nói, “Mọi người nghĩ nữ công tước trông đẹp mê hồn - cô ấy mặc một chiếc váy xanh lam nổi bật màu mắt của mình. Tôi cũng nói với cô ấy điều đó. Phải xếp hàng chỉ để nói với cô ấy điều đó, thực ra là thế. Cô ấy đang bị bao quanh bởi những gã trai trẻ tuổi và những lão già như tôi. Gomp góp được khá nhiều kẻ hâm mộ.”

Rất lặng lẽ, rất thông thả, Clayton úp những lá bài xuống bàn và đẩy ghế ra sau. Chàng đứng lên, gạt đầu cộc lốc với những người đàn ông khác ngồi cùng bàn, và không nói một lời với những người bạn, quay gót và quả quyết rời bước khỏi phòng.

Tất cả những người chơi bài dừng lại khi năm người đàn ông còn lại ở bàn quan sát vị công tước tiến ra cánh cửa mở ra đường phố. Bốn trong năm người đã kết hôn. Baskerville, một anh chàng độc thân 45 tuổi thì chưa. Trong năm khuôn mặt ở bàn, bốn người đang cười nhạo hoặc nỗ lực che giấu một nụ cười. Chỉ có khuôn mặt của Baskerville là lo lắng.

“Chết tiệt!” anh ta thì thầm, nhìn quanh những người khác. “Claymore nhìn tôi như ác quỷ khi tôi nói tôi nhìn thấy nữ công tước của anh ta ở nhà Clifton,” anh ta dừng lại, bị bao vây bởi một suy nghĩ kinh khủng. “Tôi nói - có phải vợ chồng Westmoreland đã kết hôn đủ lâu để cãi cộ, các anh có nghĩ thế không?”

Miệng Marcus Rutherford run lên vì cười. “Tôi nói, Baskerville, rằng khoảng ba phút trước, vợ chồng Westmoreland đã kết hôn đủ lâu để cãi cộ.”

Lông mày Baskerville nhăn lên vì căng thẳng. “Lạy Chúa! Tôi sẽ không bao giờ nhắc đến việc gặp cô ấy nếu nghĩ nó sẽ gây ra một cuộc cãi cộ. Cô ấy là một cô gái trẻ đáng yêu. Cảm thấy day dứt nếu gây phiền phức cho cô ấy. Tôi chắc chắn cô ấy không bao giờ đi đến một bữa tiệc phiền phức nếu cô ấy nhận thấy Claymore không chấp thuận.”

“Anh nghĩ là không?” Ngài Rutherford nói sau khi chia sẻ một nụ cười chế giễu với những người đàn ông đã kết hôn khác.

Baskerville chắc chắn. “Ừ, tất nhiên là không! Nếu Clayton bảo cô ấy không đi, tất nhiên cô ấy sẽ không đi. Sau cùng thì cô ấy là vợ anh ta. Những lời thề, các anh biết đấy - vâng lời và những thứ khác!”

Những tiếng cười ha hả chào đón lời tuyên bố này bùng nổ quanh bàn như tiếng nổ từ một khẩu súng đại bác. “Một lần tôi nói với vợ mình rằng cô ấy không cần cái áo lông thú mà cô ấy đang ao ước - cô ấy đã có cả tá,” Rutherford nói với anh ta khi ván bài đã tạm thời bị lãng quên. “Tôi cương quyết giậm chân và nói rằng cô ấy không thể mua nó!”

“Chắc chắn là cô ấy không mua nó?” Baskerville hỏi bằng một giọng kinh hoàng.

“Chắc chắn là không,” Rutherford cười khoái trá. “Thay vào đó cô ấy mua 11 chiếc váy mới, để hợp với những cái áo khoác lông thú mà cô ấy đã có. Cô ấy nói rằng nếu cô ấy xuất hiện trong những cái áo ngoài rách tả tơi, ít nhất không ai có lý do để chỉ trích những chiếc váy của cô ấy. Cô ấy tiêu tốn gấp ba lần chiếc áo lông thú mới.”

“Chúa tôi! Anh có đánh cô ấy không?”

“Đánh cô ấy?” Rutherford nhắc lại với vẻ hài hước. “Không - đánh đập không có tác dụng gì, anh biết đấy. Và tôi khá là không thích ý nghĩ đó. Thay vào đó tôi mua cho cô ấy chiếc áo lông thú mới.”

“Nhưng - nhưng tại sao?” Baskerville lắp bắp vì sửng sốt.

“Tại sao, anh bạn tốt của tôi? Tôi sẽ nói với anh tại sao. Bởi vì tôi không có mong muốn sở hữu tất cả Phố Bond trước khi cô ấy hết đối hôn. Váy áo là những thứ đắt kinh khủng, nhưng châu báu - châu báu thậm chí cô ấy chưa nghĩ đến! Tôi tiết kiệm cho mình cả một gia tài bằng cách mua cho cô ấy chiếc áo lông thú.”

*****

Bình minh đã chiếu rọi bầu trời khi Whitney lặng lẽ lê lét lên chiếc cầu thang rộng đến phòng nàng. Tối nay nàng đã nhớ Clayton kinh khủng, nhớ cảm giác bàn tay chàng nhẹ nhàng vòng quanh eo nàng, nhớ ánh mắt táo bạo hút lấy đôi mắt nàng, và niềm vui khi biết rằng chàng ở gần bên. Làm sao chàng có thể trở nên quá quan trọng với cuộc đời nàng trong một thời gian ngắn như vậy? Nàng cảm thấy hoang vắng khi không có chàng, và ý nghĩ mang lá thư đến phòng chàng và giải thích thật sự là một cảm dỗ ghê gớm. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu lần tiếp theo nàng không thể tìm được chứng cứ như lá thư đó để giải thích con giận của chàng? Khi đó chàng lại trừng phạt nàng với con thịnh nộ của chàng, và nàng sẽ bất lực để biện hộ cho mình - và nó là một nỗi đau khi người mình yêu giận dữ với mình mà không biết vì sao. Nàng không hối tiếc chút nào vì đã thách thức bất tuân mệnh lệnh của Clayton tối nay, bởi vì nàng đang hy vọng rằng khi chàng phát hiện sự bất tuân của nàng, nó sẽ mang lại sự đổi chất mà nàng muốn và cần.

Thực ra, nàng tự hỏi liệu nàng có phải nhắc đến - khá là ngẫu nhiên - rằng nàng đã có một thời gian tuyệt vời ở nhà Clifton khi gặp Clayton ở bữa sáng hôm nay. Phải, Whitney quyết định, khi nàng mò mẫm trong bóng tối trong phòng để tìm chiếc đèn, nó sẽ là một ý kiến xuất chúng.

Suy nghĩ lại lần nữa, nó không phải là ý kiến hay chút nào, nàng nhận ra cùng với một cái giật nảy mình vì sợ hãi khi căn phòng sáng bừng lên và từ góc mắt nàng, nàng thoáng thấy một bàn chân mang giày bóng láng thư thái nằm trên đầu gối chân bên kia, một đôi găng tay màu xanh sẫm uể oải đập đập vào một bên đùi mặc quần xanh. Từ đầu đó sâu trong cơn sợ hãi bất ngờ của nàng, một ý tưởng bất chợt nảy ra với nàng, và Whitney giả vờ chưa nhìn thấy chàng. Nàng vội ra sau lưng và bắt đầu mở cúc váy trên đường đến phòng thay đồ. Nếu nàng có thể khiến chàng đợi cho đến khi nàng thay sang một trong những chiếc váy ngủ khiêu gợi nhất của mình, nàng có lẽ có chút ít lợi thế - khi ham muốn vượt qua cơn giận dữ, và -

“Cứ để nó ở đây!” giọng chàng quát ra, “cho đến khi ta đi khỏi.”

Whitney quay quắt lại, giật mình bởi giọng nói gay gắt của chàng.

Clayton đứng lên, tiến đến chỗ nàng với sự duyên dáng áp đảo của một con báo đang săn mồi. Whitney bắt đầu lùi ngược lại, sau đó nghỉ lại và giữ đúng vị trí của mình. Chàng hiện ra lù lù trước mặt nàng, ánh mắt chàng như một luồng hơi buốt giá. Bằng một giọng đe dọa, ngọt ngào, chàng nói, “Nàng có nhớ ta nói với nàng chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng dám không nghe lời ta lần nữa không, Whitney?”

Chàng đã dọa sẽ khóa nàng ở trong phòng cho đến khi con nàng sinh ra. Whitney đang giận dữ và sợ hãi - và vẫn quá yêu chàng khiến giọng nàng run lên với nó. “Có, em nhớ,” nàng nói trong một tiếng thì thầm nhức nhối. “Em cũng nhớ tất cả những điều khác nữa. Em nhớ những lời nói chàng đã thì thầm với em khi chàng ở sâu trong em rằng chàng đã chạm vào trái tim em. Em nhớ...”

“Im đi!” chàng điên cuồng quát lên. “Hoặc Chúa giúp ta, ta sẽ...”

“Em nhớ chính xác cảm giác bàn tay chàng trên làn da em khi chàng chạm vào em và...”

Chàng túm lấy vai nàng trong một gọng kìm đau đớn và lắc nàng thật mạnh khiến đầu Whitney hất về sau. “Chết tiệt! Ta nói dừng lại!”

“Em không thể.” Whitney rung mình từ cơn đau bàn tay chàng đang gây ra. “Em không thể dừng lại, bởi vì em yêu chàng. Em yêu đôi mắt chàng, và nụ cười của chàng và...”

Với một cái giật thột bạo, Clayton kéo nàng vào vòng tay chàng, miệng chàng chiếm lấy miệng nàng trong một cái hôn trừng phạt thô bạo với ý định khiến nàng im lặng, đau đớn và trả thù. Chàng đang làm thâm tím môi nàng, và nàng đang bị ép chặt vào chàng đến mức nàng không thể thở. Nhưng Whitney không quan tâm; nàng cảm thấy sự cương cứng của ham muốn của chàng trôi lên chạm vào nàng, khi miệng chàng bắt đầu nồng nhiệt lướt trên miệng nàng với cơn đói hoang dại và sự khẩn cấp tuyệt vọng, nàng vòng tay quanh cổ và áp chặt vào chàng.

Cũng đột ngột như đã túm lấy nàng, Clayton đẩy nàng ra. Hơi thở chàng thô ráp và rời rạc, vẻ mặt chàng thật hoang vắng, thật cay đắng chán chường khiến Whitney gần như đánh mất quyết tâm của mình và đưa lá thư ra. Thay vào đó nàng nâng cằm lên ở góc độ dũng cảm nhất và nói trong sự thách thức ngăm ngăm, “Em sẽ sẵn sàng cam chịu bị khóa trong căn phòng này cho đến khi nào chàng muốn - giả sử chàng tự nguyện chịu bị khóa ở đây với em. Bằng không, không có gì - và không có ai - có thể giữ em ở đây. Nếu em phải châm lửa ngôi nhà này để thoát ra, thì em cũng sẽ làm.”

Phải mất một phút Clayton mới phản ứng được. Nàng trông xinh đẹp đến mức không thể chịu được, thật trẻ và mong manh, đối mặt với chàng trong sự phản kháng táo bạo này, nếu không phải chàng đang ghét nàng và ghét cả chính mình, chàng đã cười toe toét. Chàng phải nhắc nhở mình rằng nàng là một kẻ mưu mẹo tính toán; ngay cả vậy, con thịnh nộ trước đây của chàng bỗng chốc tan đi bởi gợi ý láo xược của nàng rằng chàng khóa mình lại trong phòng với nàng. Khóa chàng lại với nàng? Chúa ơi! Chàng khó có thể chịu đựng sống trong cùng một căn nhà với nàng, khinh thường nàng với sự tàn khốc không thể kiểm soát được trong nửa số thời gian và khao khát nàng cho đến khi chàng nhức nhối trong nửa phần còn lại.

“Nếu nàng lại rời phạm vi dinh thự này mà không có sự cho phép của ta,” chàng nói với một giọng thấp xuống và tàn nhẫn, “nàng sẽ có được ‘sự âu yếm’ ta đã cho nàng thấy trong lần đầu tiên ta mang nàng đến đây.”

Clayton đã dạy nàng biết tự hào về sức mạnh nàng có với cơ thể chàng, và một nụ hôn thô bạo đã Whitney cho thấy chàng vẫn muốn nàng nhiều đến mức nào. Nhận thức đó cho nàng sự dũng cảm để nhìn vào chàng với nỗi nói với một thoáng ửng đỏ trên mặt, “Em đã thực sự khao khát nó, thưa ngài.” Sau đó, quay lại với bản tính chống đối kiểu hãnh cử của nàng, nàng thêm vào khi quay đi và bước vào phòng thay đồ, “Tuy nhiên, em sẽ tuân lời ngài ít nhất là xin phép ngài trước khi rời khỏi đây.”

Whitney nghe tiếng cửa ngoài đóng lại và yếu ớt dựa vào bức tường của phòng thay đồ, càng run rẩy hơn bởi sự đương đầu mà nàng đã để cho chàng thấy. Đe dọa vô ích của nàng là sẽ châm lửa ngôi nhà không phải cái có thể ngăn chàng giam giữ nàng trong phòng. Nàng biết, và chàng biết, rằng chàng có thể rất dễ dàng giữ nàng ở đó với một người đầy tớ trung thành canh gác trong phòng nàng để ngăn chặn nàng làm điều gì có hại. Nhưng nàng đã đẩy chàng khỏi điểm cân bằng bằng cách liều lĩnh mời chàng ở lại đây với nàng.

Nàng đang chơi với lửa, Whitney biết. Nàng không thể mạo hiểm chọc giận chàng đến mức chàng có thể gạt bỏ nàng hoàn toàn khỏi tầm mắt của chàng. Nàng phải ở lại với chàng để có thể ép chàng tuôn ra những lời buộc tội nàng về điều vớ vẩn mà chàng đã tin. Nàng phải ở gần chàng để nàng có thể tiếp tục khơi lên ngọn lửa ham muốn trong chàng; một trong chúng, cơn giận hay ham muốn, sẽ lôi chàng ra khỏi sự im lặng sắt đá của chàng.

Ở chái đông, Clayton nằm thức trắng trên giường, lạnh lùng suy tính về quá khứ và tương lai của chàng. Cho đến nay chàng đã có thể tìm thấy một sự giải thích cho những lời nói hoặc hành động không thể giải thích được từ trước đến nay của Whitney. Nhất là, nguyên nhân thái độ của nàng ở tiệc cưới của Elizabeth là rõ ràng rành. Nàng đã thực sự có ý với từng lời nói lạnh lùng và khó chịu nàng nói với chàng khi họ khiêu vũ. Sau tiệc cưới, trong những tuần tiếp theo, Whitney phát hiện mình có thai, hoặc nghĩ nàng đã có thai, và khi người cha không thể hoặc không trao cho nàng tên của hắn ta, nàng đã lên kế hoạch đến đây và phục hồi cuộc đính hôn đã chết của họ. Và chàng, như một tên ngốc chết tiệt, đã, với niềm vui vô cùng, cho phép mình bị cầm

sừng.

Chàng không biết chàng có thể chịu đựng sự sắp xếp cuộc sống như thế này trong bao lâu. Trái tim và lý trí của chàng hiểu thực tế cay nghiệt rằng không có thể có gì giữa Whitney và chàng được nữa, nhưng cơ thể hành hạ chàng với ham muốn vô độ mà chàng luôn cảm thấy đối với nàng.

Nếu họ không sống trong một mái nhà, có lẽ chàng có thể tìm thấy sự thư thái từ nỗi đau của mình. Chàng có thể chuyển đến ngôi nhà thành phố ở Phố Upper Brook và lập lại cuộc sống trước đây của chàng, hoặc chàng có thể đi Pháp hoặc Tây Ban Nha trong vài tháng. Đó là một ý kiến, nhưng Whitney, sau cùng, đang mang đứa con của chàng, và trong sự kiện phức tạp như việc nàng mang thai, chàng không nên ở quá xa.

Không, ngôi nhà thành phố sẽ tốt hơn. Nhu cầu tiêu khiển và thể xác của chàng đều có thể được thỏa mãn ở Luân Đôn. Tất cả chàng phải làm là đưa Whitney đến một vài sự kiện xã hội trong một hoặc hai tháng tới, sau đó, khi việc mang thai của nàng rõ ràng, dù sao nàng cũng không thể ra ngoài công khai, vì vậy không ai thấy lạ khi không còn thấy nàng trong vòng tay chàng. Khi họ thấy chàng với một người đàn bà khác, những kẻ cổ hủ đó sẽ tặc lưỡi và thì thầm rằng ‘cô vợ bé nhỏ không là ai đó’ chàng đã kết hôn đã không thể giữ chàng quá lâu, và rằng họ đã biết từ lâu, rằng đây là cách mà chuyện này sẽ kết thúc. Suy nghĩ đó mang lại cho Clayton một sự thỏa mãn tai ác nhất định.

Chàng cầu Chúa rằng Whitney đang mang thai một bé trai, bởi vì đây sẽ là cơ hội duy nhất chàng có thể có một người thừa kế. Nếu không chàng sẽ phải để việc sinh người thừa kế cho Stephen. Tạ ơn Chúa là điều đó chàng có thể dựa vào Stephen; đất đai và danh hiệu sẽ luôn được sở hữu bởi một người họ Westmoreland, vì cha chàng là con trai duy nhất trong số năm người con.

*****

Sáng hôm sau, Whitney soạn một lời nhắn với lời lẽ thận trọng cho Clayton hỏi rằng cha mẹ Ngài Archibald tổ chức lễ kỷ niệm và Whitney đã hứa với Emily và Michael sẽ tham dự buổi tiệc tối nay, và nàng rất biết ơn nếu Clayton tháp tùng nàng. Nàng gửi lời nhắn đến chái đông cùng với Clarissa, sau đó đi đi lại lại trong lúc chờ trả lời của Clayton.

Với những ngón tay run rẩy nàng mở lời nhắn của nàng, ở cuối là một câu trả lời cụt lùn trong nét chữ viết tay phóng khoáng của Clayton. “Thông báo cho tên hầu phòng của ta sẽ mặc trang phục trang trọng hay thông thường.” Nàng có thể bật cười vì vui sướng.

Tối hôm đó nàng dành nhiều thời gian hơn bao giờ hết cho diện mạo của mình. Clarissa chải mái tóc nàng thành một búi tóc cầu kỳ cuốn với một sợi dây vàng chạm khắc tinh xảo thuộc về bà của Whitney. Nằm trên chỗ trống giữa ngực nàng là một mặt dây chuyền bằng đá topaz đơn giản bao quanh bởi một vòng kim cương thuộc về cụ của Whitney. Nàng không mong một món trang sức nào của nhà Westmoreland. Thực ra, nàng còn không đeo chiếc nhẫn đính hôn tuyệt đẹp của mình. Mất vài phút Whitney thực sự nghĩ đến việc tháo bỏ chiếc nhẫn cưới vàng của nàng, nhưng nàng không thể làm thế - không cho dù để làm rõ suy nghĩ của mình.

Clayton đang đứng ở cuối phòng khách màu trắng và vàng, u ám nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ với một ly uýt ki trong tay, chàng trông vô cùng thanh lịch trong bộ trang phục buổi tối màu đen. Với một tia sáng tinh quái nhảy múa trong mắt nàng, Whitney ào vào phòng khách thướt tha trong chiếc váy the điểm vàng lấp lánh. Nàng không bỏ chiếc khăn choàng màu vàng đang nằm nhẹ nhàng qua ngực của nàng, và rũ xuống mềm mại đến lưng, và nàng cũng không định làm thế cho đến khi họ đến nhà của cha mẹ Michael.

Một tiếng rười rượi đồng hồ đi xe ngựa là một khoảng im lặng băng giá, nhưng Whitney tự làm mình hài lòng bằng cách dự đoán phản ứng của Clayton sẽ như thế nào khi chàng nhìn thấy bộ ngực căng tràn phô bày trên người bởi vạt áo cắt sâu một cách khiêu gợi của chiếc váy. Nếu Clayton đã không thích chiếc váy màu xanh lục trong tâm trạng hiện thời của chàng, chàng nhất định sẽ không phê duyệt chiếc váy này.

“Chúng ta không đánh nhau,” Whitney nhận xét khi họ đến đích và Clayton đang giúp nàng xuống khỏi cỗ xe đóng cửa.

“Ý gì?” chàng lạnh lẽo nói.

“Ý là màu sắc chúng ta đang mặc,” nàng ngây thơ giải thích. Trong một cử chỉ tự nhiên giả tạo, Whitney kéo chiếc khăn choàng màu vàng xuống và để nó đung đưa trên ngón tay khi nàng bước đến bên cạnh chàng tiến vào nhà.

“Ta không thể tưởng tượng có sự khác biệt chết tiệt nào-” Clayton dừng khựng lại, đôi mắt chàng như hai mảnh băng khi chúng đông cứng lại trên vùng da thịt tươi sáng trời lên phía trên vạt áo lấp lánh. Bằng một giọng thấp và tức tối chàng nói, “Nàng đang cố gắng nhìn thấy chính xác ta có thể bị khiêu gợi như thế nào à?”

“Không, thưa ngài,” Whitney từ tốn nói, nhận thấy những cái nhìn tò mò của những khách mời khác đang đến. “Làm sao tôi có thể khiêu gợi ngài hơn trước đây bằng cách đơn giản là mang đến cho ngài một đứa con.”

“Nếu nàng cần vài lời khuyên,” chàng cau kinh nói, nỗ lực trông thấy để kiểm soát cơn giận của chàng, “nàng sẽ nhớ đến tình trạng của mình và cư xử cho phù hợp tối nay.”

Whitney trao cho chàng một nụ cười tươi tắn, biết rằng ánh mắt rực lửa của chàng vẫn dán chặt vào bộ ngực trời lên của nàng. “Tất nhiên,” nàng nói nhẹ hẫng, “Tôi định làm chính xác như vậy, nhưng cái khăn len này không đứt vừa vào trong túi.” Như một bằng chứng vui nhộn, nàng giơ chiếc túi nhỏ kết hạt lên, sau đó thờ dốt vì con đau bất ngờ khi bàn tay Clayton khóa trên cánh tay nàng, những ngón tay chàng tàn nhẫn cắm vào da thịt nàng.

“Đừng quên hưởng thụ hoàn toàn bữa tiệc này, bởi vì nó sẽ là bữa tiệc cuối cùng nàng sẽ được tham dự. Nàng sẽ ở lại Claymore cho đến khi đứa trẻ được sinh ra, và ta sẽ chuyển đến ngôi nhà thành phố.”

Mọi hy vọng lạc quan và quyết tâm chạy khỏi nàng, để lại Whitney tê tái và đau đớn. Nàng cố kéo tay ra, nhưng cái nắm tay đau đớn của chàng không

buông ra. “Vậy tôi nay xin đừng làm cả hai chúng ta xấu hổ bằng cách để lại dấu vết xúc phạm của ngài trên cánh tay tôi.”

Cái nắm tay của chàng đột nhiên lỏng ra như là chàng đã không nhận thấy đang chạm vào nàng. “Nỗi đau,” chàng cau có nói khi họ đi qua người quản gia, “giống như tình yêu, là một thứ dễ chia sẻ.”

Từ giây phút đầu tiên nàng bước vào phòng khách, Whitney đã ngỡ ngàng nhận thấy rằng có điều gì đó không đúng, nhưng nàng không thể nhận định ra đó là chuyện gì. Đó chỉ là mọi người dường như quá... bình thường. Không, quá bình thường một cách thận trọng - như là họ đang nỗ lực phối hợp để tỏ ra bình thường. Gần một giờ sau, Whitney nhìn lên và thấy Ngài Esterbrook; nàng mỉm cười với anh ta và anh ta gật đầu và cúi chào, nhưng khi anh ta bắt đầu tiến về phía nàng, Whitney hết sức ra vẻ tập trung hoàn toàn vào cuộc nói chuyện với nhóm người xung quanh nàng. Nàng chưa bao giờ tin rằng Ngài Esterbrook đã nói những điều ‘không tốt’ về nàng với Vanessa ở bữa tiệc nhà Rutherford, nhưng anh ta có một khiếu hài hước cực kỳ tai ác và có thể đưa ra một vết cắt sắc như lưỡi dao cạo, vì vậy nàng luôn duy trì một khoảng cách với anh ta.

Emily đến ngay sau đó một lúc lập tức cung cấp câu trả lời cho bầu không khí lạ lùng đang bao trùm buổi tối. “Ôi Chúa lòng lành,” cô nói trong lúc kéo Whitney sang một bên và thì thầm trong khi ném những cái nhìn bí mật xung quanh nàng. “Cha chồng mình đang là người hay ghen妒 về nhiều thứ. Mình không thể tin vào tai mình khi ông ấy nói với mình 5 phút trước về những khó nhọc vất vả như thế nào để dụ cô ấy đến đây như một sự ngạc nhiên cho mẹ chồng mình.”

“Bạn đang nói về chuyện gì thế?” Whitney thì thầm lại khi diễm báo trước về một thảm họa bắt đầu rộ lên trong đầu nàng.

“Marie St. Allermain. Cô ấy đang ở đây. Cha Michael đã thông qua bạn của những người bạn để lôi kéo cô ấy đến đây và hát trong tối nay. Cô ấy đang làm khách ở cung điện nơi cô ấy sẽ biểu diễn tối mai, và...”

Whitney không nghe phần còn lại. Chân và tay nàng bắt đầu run rẩy kể từ giây phút Emily đề cập đến tên của người tình cũ xinh đẹp và nổi tiếng nhất của Clayton. Marie St. Allermain đang ở Luân Đôn, trong cùng một ngôi nhà với Clayton. Và không hơn một tiếng đồng hồ trước đây, chàng đã tuyên bố ý định chuyển đến ngôi nhà ở Luân Đôn. Whitney không nhớ nàng đã nói gì với Emily hay nàng đã làm thế nào để quay lại với những người quen mà nàng đã rời đi. Nàng đợi trong nỗi khiếp đảm như nhực giây phút Maria St. Allermain bước vào phòng.

Căn phòng khách rộng mênh mông đã bị nhồi nhét vượt quá sức chứa. Từ góc mắt, Whitney quan sát Clayton bước vào phòng cùng lúc với người đánh đàn ngồi xuống chiếc đàn piano lớn, và những nhạc công cầm nhạc cụ của mình lên. Trong phòng dấy lên một tình trạng căng thẳng dễ vỡ, cho dù nó là vì sự hiện diện của một người đàn bà mà giọng hát và vẻ đẹp đã thành huyền thoại, và là người được yêu cầu ở tất cả các thủ đô của Châu Âu, hay là do bởi vì mọi người đang bí mật đợi để thấy Clayton và cô ta mặt đối mặt, Whitney không biết.

Clayton dừng lại để nói chuyện với ai đó, sau cùng tiến về bên cạnh Whitney. Dường như là đám đông rẽ ra tạo thành một con đường vì thế họ có thể bước đến trước hàng khách tập trung quanh chiếc đàn piano.

Whitney đứng với bàn tay khoắc vào cánh tay của Clayton. Nàng biết chàng không muốn nó ở đó, nhưng nàng đang cảm thấy phát ốm và tuyệt vọng cần thứ gì đó để bám vào. “Không có giọng hát nào giống như St. Allermain, nếu như anh hỏi tôi,” người đàn ông lớn tuổi bên cạnh Clayton nói. Bên dưới những ngón tay nàng, Whitney cảm thấy những cơ bắp trên cánh tay của Clayton căng lên và sau đó từ từ thả lỏng. Chàng không biết! nàng nhận ra. Ôi Lạy Chúa! Tại sao chàng phải trông quá sức đẹp trai, đáng khao khát như thế tối nay. Và tại sao, nàng nghĩ, với nước mắt bông rất trong mắt nàng khi cô ca sĩ tóc vàng bước vào phòng, Marie St. Allermain lại phải xinh đẹp một cách khiêu gợi, quyến rũ và tràn trề nhựa sống như vậy? Whitney không thể dứt ánh mắt miễn cưỡng ra khỏi người đàn bà đó. Cô ta có thân hình thon thả của một thần vệ nữ và sức hấp dẫn của một người đàn bà tự tin về vẻ đẹp tuyệt trần của mình mà không chút nghi ngờ về nó.

Và khi cô ta bắt đầu hát, Whitney thấy cả căn phòng chơi vơi. Cô ta có giọng hát du dương có thể nhẹ nhàng đi vào lòng người, hoặc trầm xuống cho đến khi trở nên âm áp và gợi cảm. Có một tia sáng của nét cười trong mắt khi cô ta hát, như là cô ta nhận thấy sự ngưỡng mộ ngấm ngấm bao trùm lên cô ta bởi hàng trăm người đang lắng nghe và quan sát cô ta đến say mê ngơ ngẩn.

So với cô ta, Whitney cảm thấy mình thật trẻ con, đơn giản và ngờ nghệch. Và hết sức xấu xí. Cho đến bây giờ nàng đã biết chính xác trở thành người tình của Clayton thực sự là như thế nào. Người phụ nữ với đôi mắt xanh lơ tươi cười đó đã biết những nụ hôn mê đắm của Clayton, và đã nằm trần truồng trong vòng tay chàng và chia sẻ giây phút ngọt ngào tuyệt vời khi cơ thể chàng đi sâu vào cô ta. Whitney biết nàng đang trắng bệch ra như xác chết; hai tai nàng ong ong và bàn tay nàng lạnh như băng. Nàng sẽ ngất xỉu nếu nàng ở lại đây; nếu nàng bỏ đi, nàng sẽ tạo ra một cảnh tượng làm môi cho những câu chuyện tâm phào ác ý trong nhiều năm. Nàng cố gắng nói với mình rằng, sau cùng, Clayton đã chấm dứt cuộc tình với Marie để theo đuổi nàng. Nhưng đó là trước đây; bây giờ chàng chán ghét và khinh miệt nàng. Và rất sớm thôi, ngay cả nếu chàng trở lại Claymore, cơ thể nàng sẽ trở nên ích kỷ và phồng lên với đứa trẻ.

Whitney ước, rất thành thật, rằng nàng đã chết. Nàng quá đau khổ đến mức nàng không biết chính xác khi nào bàn tay Clayton đặt lên bàn tay ướt lạnh đang khoắc vào cánh tay của chàng, hoặc trong bao lâu chàng đã siết nhẹ những ngón tay để trấn an nàng. Nhưng khi nàng nhận ra nó, nàng không ngần ngại níu lấy sự hỗ trợ nho nhỏ mà chàng trao cho nàng và cuộn chặt những ngón tay quanh chàng. Ít nhất bây giờ nàng cảm thấy dường như nàng có thể thở được. Nhưng chỉ trong giây lát. Vì khi Marie St. Allermain tiếp nhận những tiếng vỗ tay như sấm nổ với một cái nghiêng đầu thích thú nhẹ nhàng, ánh mắt xanh của cô ta gặp ánh mắt Clayton, và sự giao thoa nhất thời giữa họ khiến Whitney cảm thấy như bị một cú đấm choáng váng đau đớn.

Ngay sau đó, phòng khiêu vũ được mở ra để bắt đầu khiêu vũ. Trong nửa giờ tiếp theo, Clayton không rời nàng, nhưng chàng cũng không nói hay liếc nhìn nàng. Nhưng chàng ở đó, và Whitney níu lấy sự thật đó như thể nó là điểm bắt đầu của sự hòa giải mà nàng đang chờ đợi. Hy vọng của nàng tan thành từng mảnh khi Clayton đưa nàng ra sàn nhảy và ôm nàng trong tay. “Chiếc nhẫn đính hôn của nàng đang ở nơi quái quỷ nào?” chàng giận dữ gắt lên khi dẫn nàng quay tròn nhẹ nhàng trong thời điểm hoàn hảo cho một điệu van.

“Biểu tượng tình yêu của ngài?” Whitney hỏi chàng, cảm nàng kiêu hãnh héch lên, khuôn mặt nhợt nhạt của nàng mong manh nhưng xinh đẹp. “Chiếc nhẫn đính hôn đó?”

“Nàng biết chiếc nhẫn chết tiệt nào.”

“Vì nó là biểu tượng cho tình yêu mà tôi không còn nhận được từ ngài, tôi thấy thật trớ trêu khi đeo nó.” Nàng nín thở chờ đợi Clayton nói tình yêu của chàng dành cho nàng chưa chết.

“Cứ làm như nàng muốn,” chàng nói với sự lạnh nhạt cay độc. “Nàng luôn luôn thế.”

Khi điệu nhảy kết thúc, họ vẫn ở lại bên nhau, mỗi người họ mang khoác lên một màn trình diễn thuyết phục trong những cuộc nói chuyện nhẹ nhàng với những người khách xung quanh họ. Tuy nhiên, một lúc sau, một sự căng thẳng khó nhận thấy dường như bén rễ và lan quanh nhóm, và những tiếng cười của họ đột nhiên trở nên khó khăn và ngượng ẹp khi họ liếc những ánh mắt hồi hộp về phía vai phải của Whitney. Trong tâm trạng hồi hộp leo thang của mình, Whitney nhận thấy sự thay đổi của bầu không khí và quay lại để xem chuyện gì đã gây ra nó. Một cái liếc mắt, và nàng quay quắt đầu lại, nhưng đã quá muộn để làm gì hơn là gồng mình lên. Ngài Esterbrook, với Marie St.Allermain một bên tay, đang tiến về phía họ từ đằng sau.

“Claymore!” giọng nói bốn cột của Esterbrook xuyên qua nhóm người vui vẻ ngượng ngạo như một con dao nóng xuyên qua miếng bơ. “Tôi chắc chắn rằng không cần thiết phải giới thiệu hai người.”

Mọi cặp mắt xoay về phía họ khi Clayton tự động quay lại trước âm thanh tên gọi của chàng và thấy mình đang đối diện với Esterbrook đang cười nhún nhò và nhân tình cũ của mình. Whitney, người không có lựa chọn nào khác là cũng quay lại, nghe thấy những tiếng rì rầm và thở dốc, những tiếng cười nén lại và cảm thấy sức nặng của những ánh mắt tò mò ngầu nghiêng tập trung vào họ. Không nghi ngờ gì là mọi người hiện diện trong phòng khiêu vũ rộng lớn này hiện giờ đều hiểu rõ đầy đủ về tầm quan trọng của cuộc gặp mặt đang diễn ra... mọi người, ngoại trừ Clayton và Marie St.Allermain, lại dường như thấy tình huống này khá là buồn cười.

Với một nụ cười lười biếng, Clayton nâng tay của Marie lên môi và đặt lên một nụ hôn ngắn. “Tôi thấy, thưa cô, rằng chỉ cần cô bước vào một căn phòng là có toàn bộ đám đàn ông dưới chân mình.”

Về vui sướng đáp lời lấp lánh trong đôi mắt xanh lơ huyền ảo của Marie khi cô ta nghiêng đầu duyên dáng chấp nhận lời khen tặng hào hiệp của chàng. “Không phải toàn bộ đám đàn ông,” cô ta nói đầy ý nghĩa. “Nhưng tôi sẽ bị ngạc nhiên nếu thấy ngài trong một vị trí cực kỳ ngốc nghếch như vậy, thưa đức ngài.”

Whitney lắng nghe cuộc đối đáp nhẹ nhàng đó trong tâm trạng giận dữ, đau đớn và bẽ bàng, tự hỏi Clayton có định giới thiệu vợ chàng với nhân tình cũ hay không, rồi hoàn toàn chắc chắn là chàng sẽ không làm thế, cho dù vì lịch sự, hay tránh né để không trở thành bất lịch sự. Trong giờ phút đó, Whitney ghét Clayton. Khinh thường Esterbrook. Nàng ghê tởm mọi ánh mắt tọc mạch trong căn phòng đó. Tất cả bọn họ là kẻ thù của nàng, những kẻ lạ mặt ưa bàn tán, giả tạo, hay thay đổi, những người bức bối vì sự xâm nhập của nàng vào xã hội được chọn lọc của họ và những người đang thích thú với vị trí bẽ bàng mà nàng đang chịu đựng. Họ là Esterbrook và tất cả mọi người. Bao gồm cả người chồng lịch sự, bóng bẩy của nàng. Nàng ước nàng đã cưới Paul và sống lặng lẽ trong sự an toàn của nơi mà nàng thuộc về. Và đó là trước khi Whitney nhận ra rằng Esterbrook, với một vẻ ngây thơ giả dối, đang giới thiệu nhân tình của Clayton với nàng.

Cùng cổ thêm bởi cơn giận của nàng, Whitney tiếp nhận ánh mắt âm thầm đánh giá của Marie St.Allermain với vẻ bình thản. Duyên dáng, bằng thứ tiếng Pháp trôi chảy, Whitney nói, “Cảm ơn đã chia sẻ món quà giọng hát đẹp của cô với chúng tôi, Mademoiselle. Thật là một niềm vui sướng khi được nghe cô hát.”

Với vẻ duyên dáng tương đương, Marie trả lời, “Hầu hết những lời ca ngợi sắc đẹp và sức quyến rũ của phụ nữ đều là quá lời. Tuy nhiên, tôi có thể thấy rằng những lời ca ngợi bà thì không thế.” Một nụ cười chậm chạp khiêu gợi cong lên trên môi cô ta. Liếc nhìn Clayton một cách khiêu khích, cô ta nói thêm với vẻ thành thật có sức tàn phá, “Và tôi phải nói rằng thật thất vọng khi thấy như vậy.” Nói xong, cô ta kiêu ngạo gật đầu với hai người họ, đặt tay lên cánh tay của Esterbrook và lướt đi để tự làm mình vừa lòng với sự ngưỡng mộ nịnh bợ của 300 người đàn ông khác trong phòng.

Trong một lúc, Whitney bao phủ trong sự tán dương ầm ập không thành lời của Clayton; nàng biết chàng tự hào về cách nàng đã xử lý cuộc đối mặt. Và nàng cũng biết một tiếng sau đó, Clayton và Marie đã rời phòng qua những cánh cửa riêng dẫn ra sân thượng. Nàng đã nhìn thấy cái nhìn tinh tế của Marie gửi cho chàng từ bên kia phòng khiêu vũ và chứng kiến cái gật đầu khó nhận thấy của Clayton đáp lại.

*****

Mỉm cười trong ánh trắng mùa hạ, Maria đưa cả hai bàn tay để được nắm trong hai bàn tay ấm áp, mạnh mẽ của chàng. “Thật tuyệt vời được gặp chàng ở đây, Clayton. Esterbrook phải mang lại lắm phiền hà cho chàng khi đã cố tình sắp đặt cuộc gặp gỡ ngắn ngủi của chúng ta trong đó.”

Clayton cười toe toét với cô ta. “Esterbrook là một gã con hoang ngu ngốc, như nàng đã tự nhận ra, Marie.” Chàng quan sát ánh trắng chuyển mái tóc cô ta thành ánh bạc lấp lánh, trong khi chàng lặng ngắm vẻ đẹp căng tràn của và trí thông minh sắc sảo trong đôi mắt xanh-tím của cô ta. Cô ta không hề tỏ vẻ bị xúc phạm màu và trước nhận định thô thiển của chàng về Esterbrook; cô ta cũng có sự phán đoán sắc sảo như chàng, và họ đều biết điều đó.

“Hôn nhân dường như không hợp với chàng, thưa đức ngài?” Cô ta nói như một câu hỏi, nhưng nó giống một nhận xét hơn.

Clayton hơi khựng lại. Chàng nhắc mình nhớ rằng không có gì có thể làm rung chuyển toàn bộ xã hội thượng lưu Luân Đôn bằng chuyện chàng lấy Marie St.Allermain thành nhân tình của chàng một lần nữa. Họ đều biết rằng tin đồn tạo ra bởi quan hệ lén lút nói lại của họ sẽ là bất tận, và sự sỉ nhục mà Whitney phải chịu đựng từ chuyện đó sẽ là không thể đo được. Và Marie là một bạn tình nồng nhiệt trên giường phù hợp với chàng một cách hoàn hảo. Và thậm chí khi chàng nói với mình tất cả những điều này, chàng hầu như có thể cảm nhận bàn tay run rẩy và lạnh toát của Whitney trên cánh tay chàng, cái cách mà những ngón tay nàng bầu bĩnh lấy chàng để được trợ sức trong khi Marie đang hát.

Chết tiệt! Làm sao nàng dám coi bỏ chiếc nhẫn đính hôn! Nàng là một kẻ mưu mẹo, dối trá và lừa đảo. Nhưng nàng cũng là vợ chàng. Và ngay lúc này, nàng đang còn trẻ, sợ hãi và có mang đứa con của chàng. Với sự kinh tởm dữ dội của Clayton, chàng nhận ra rằng chàng không thể bảo mình khỏi mào chuyện mà chàng biết chắc chắn sẽ được Marie chào đón. Chàng sẽ lấy một người đàn bà khác làm nhân tình, ai đó ít gây sự chú ý hơn.

“Hôn nhân dường như cũng không phù hợp với vợ chàng,” Marie lặng lẽ bình luận. “Cô ấy rất đẹp - và rất không hạnh phúc.”

“Hôn nhân đều hợp với hai chúng tôi,” Clayton nghiêm trang nói.

Một nụ cười chậm chạp, khiêu gợi run lên trên môi cô ta. “Nếu chàng nói vậy, Clayton.”

“Ta nói vậy,” chàng cúi kính nói. Nếu Marie cũng nhận ra rằng Whitney không vui và căng thẳng, vậy những người khác trong phòng khiêu vũ cũng đã biết. Chàng không muốn Whitney bị xấu hổ trước những người bạn của họ. Chuyện chàng chán ghét và si nhục nàng riêng tư là một chuyện, để cho xã hội nhận ra điều đó lại là một chuyện hoàn toàn khác. Và chàng sâu sắc nhận ra rằng chàng vẫn còn quan tâm đến chuyện đó.

“Trong trường hợp đó,” Marie thủ thỉ, thể hiện sự sáng suốt mà Clayton luôn thích thú ở cô ta. “Sẽ là khôn ngoan hơn nếu chàng quay lại phòng khiêu vũ bây giờ. Bởi vì em có ý tưởng rằng ý định của Esterbrook khi mang chúng ta đối diện trước mặt vợ chàng là để anh ta có thể an ủi cô ấy sau đó.” Cô ta nhìn thấy hai vai của Clayton cứng lại và tia sáng nguy hiểm trong mắt chàng. Một nụ cười lồi cuồn nở trên môi cô ta. “Em chưa bao giờ thấy chàng trông như thế này trước đây. Chàng thật kinh khủng - và quyến rũ kinh khủng - khi chàng giận dữ. Và ghen tuông.”

“Hãy dừng lại ở giận dữ,” Clayton trả lời bằng một giọng gay gắt và rồi mềm đi khi chàng chào tạm biệt tình nhân cũ của mình.

Khi chàng bước vào phòng khiêu vũ, chàng tìm Esterbrook trước, sau đó tìm Whitney. Esterbrook ở đó, nhưng Whitney thì không. Với một cảm giác nhẹ nhõm, Clayton nhận ra rằng không ai dường như đã nhìn thấy sự vắng mặt của chàng với Marie, và nhìn qua mức độ sôi nổi của những cuộc trò chuyện trong phòng, cho thấy những lời bàn tán về cuộc gặp mặt công khai của họ đã chết trong lịch sự. Clayton rất vui về điều đó bởi vì những người này là bạn của Whitney và chàng, và nàng sẽ biết rằng nàng không phải co rúm lại khi gặp họ lần tới.

Ngoại trừ rằng Whitney không biết điều đó. Bởi vì nữ công tước, như tên quân gia nghiêm trang giải thích, đã ra về. Chết tiệt cô nàng ngốc nghếch! Clayton gay gắt nghĩ. Cô ta đang nghĩ gì mà rời khỏi chàng như thế này? Bây giờ sẽ có chuyện phiền phức to! Chàng không thể quay lại trong đó mà không có cô ta, vì mọi người sẽ ngay lập tức nhận ra rằng nàng đã ra về trong đau khổ hoặc giận dữ, và điều đó sẽ gây ra những lời đồn nhảm. Cá nhân chàng, chàng không quan tâm chút nào đến chuyện đồn thổi, nhưng Whitney sẽ là người phải đối mặt với nó, người đã ra về vì nàng không thể. Và chàng cũng không thể về, mẹ kiếp - bởi vì nàng đã mang theo cổ xe.

Emily và Michael Archibald giải quyết vấn đề đó trong vài giây bằng cách bước ra lối đi và yêu cầu mang cỗ xe của họ đến để họ có thể ra về. Không hỏi han hay bình luận, họ cho chàng đi nhờ về ngôi nhà thành phố, nơi Clayton đã trải qua một đêm không thoải mái và rất giận dữ. Chàng cứ mãi nhìn thấy Whitney trong chiếc váy vàng lấp lánh phô bày bộ ngực tròn trịa của nàng một cách lộng lẫy. Nàng đã chủ tâm mặc đó để khiêu khích chàng, và vì Chúa, nàng đã thành công! Không phải chàng đã đứng bên cạnh nàng suốt buổi tối, canh chừng ánh mắt dâm dăng của những tên đàn ông nấn ná trên vùng da thịt trắng kem được phô bày một cách trêu ngươi của nàng hay sao?

Nếu nàng không mặc chiếc váy chết tiệt đó và coi bỏ chiếc nhẫn đính hôn, nếu tóc nàng không dày và mượt mà với sợi dây vàng tỏa sáng cuốn quanh nó, nếu nàng không xinh đẹp một cách nao lòng và đáng khao khát như thế, chàng sẽ không bao giờ chấp nhận lời mời âm thầm của Marie để gặp cô ta trên sân thượng ngay từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Clayton không trở lại Claymore ngày hôm sau hay ngày tiếp theo và ngày tiếp theo nữa. Và cũng chàng cũng không dùng ba ngày này để quần quýt với cơ thể lộng lẫy trần truồng của Marie St.Allermain như trí tưởng tượng hành hạ Whitney đến phát sốt. Chàng dành ba ngày ở Luân Đôn trong những tâm trạng biến đổi từ giận dữ chính đáng thành trầm tư bình tĩnh. Chàng dành những đêm này với bạn bè ở câu lạc bộ.

Rất muộn trong đêm thứ ba, khi chàng ngồi nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ phòng ngủ nhìn ra một sân nhỏ phủ đầy sương, Clayton đi đến vài kết luận. Trước hết, chàng không hiểu vì cái quái quỷ gì mà chàng phải chịu sự bất tiện để chọn một nhân tình và sắp xếp cho cô ta trong một ngôi nhà riêng kín đáo, điều mà chàng sẽ phải làm bây giờ vì đã kết hôn. Chàng đã cưới một một cô ả rác rưởi nhưng cô ta có một cơ thể khiêu gợi và ngon lành có thể đầu độc đầu óc chàng và hòa hợp với cơ thể chàng đến hoàn hảo. Vậy tại sao chàng phải phải có nhân tình khi chàng đã có Whitney? Và chàng sẽ không tiếp tục sống như một thầy tu chết tiệt, hay sống như một người khách ở chái đồng trong ngôi nhà của chính mình.

Chàng sẽ về nhà và chuyển về phòng ngủ của chính mình. Và khi cơ thể chàng cần cô ta, Whitney sẽ phục vụ chàng. Cô ta sẽ là một đầy tớ, không gì hơn, một đầy tớ ăn-mặc-đẹp với nhiệm vụ là đóng vai bà chủ nhà của chàng trong vài dịp chàng yêu cầu, và như là một con điếm không phải trả tiền khi chàng cần. Dù sao cô ta cũng gần như là vậy, chàng nghĩ với một con giận sôi sục mới. Ngoại trừ rằng cái giá của cô ta đã rất cao - một gia tài và tên tuổi của chàng! Nhưng chàng sở hữu cô ta. Mãi mãi.

Với những suy nghĩ kỹ lưỡng như thế và rất nhiều thứ tương tự, Clayton ra lệnh xe ngựa của chàng sẵn sàng vào buổi sáng ngày thứ tư và nôn nóng chịu

đứng một tiếng rười òng hồ vượt qua cảnh quan nước Anh đang khoe sắc vẻ lộng lẫy tươi tốt trong mùa hè. Chàng khó có thể nhìn thấy những cảnh vật thoáng qua khi chàng lặng tính cảnh tượng sẽ diễn ra ngay khi chàng về đến Claymore. Đầu tiên, chàng sẽ giải thích vị thế và nghĩa vụ tương lai cho Whitney bằng những từ tàn nhẫn nhất có thể. Sau đó chàng có ý định nói với cô ta những gì chàng nghĩ về sự phản bội và lừa dối của cô ta, tính khí quá quắt và sự nổi loạn chống lại quyền lực của chàng của cô ta. Và khi chàng kết thúc với những điều đó, chàng sẽ nhồi nhét cái lá thư đó vào cái vỏ hộp đáng yêu của cô ta - nói một cách bóng bẩy.

Cỗ xe gần như chưa dừng lại hẳn trên lối đi trước nhà trước khi Clayton nhanh nhẹn lao lên những bậc thềm, qua cách cửa chính và leo lên cầu thang dẫn đến phòng Whitney. Chàng hất tung cánh cửa phòng ngủ với một lực khiến nó va mạnh vào tường và khiến Mary nhảy thót lên trong hốt hoảng vì ngạc nhiên. Không nói một từ với người đầy tớ đang nhìn mình chằm chằm, chàng sai bước qua phòng thay đồ liền kề vào phòng ngủ cũ của chàng. Nhưng Whitney không ở đó. Bởi vì nữ công tước, như Mary sợ phát khóc giải thích, đã đi rồi. Ngày hôm qua.

“Đi đâu?” Clayton nóng nảy quát lên.

“Cô - cô ấy không nói, thưa đức ngài. Cô ấy nói có để lại một lá thư cho ngài ở trong bàn.” Người hầu trung thành trước đây của chàng bắt đầu khịt mũi, nhưng Clayton phớt lờ cô ta khi chàng nhanh chóng sai bước đến bàn của Whitney. Nó trông rõ ràng, chỉ có một cục giấy màu xanh nhúm nằm trong ngăn kéo trên cùng. Clayton thậm chí ghét phải chạm vào nó, nhưng chàng vượt thẳng nó và buộc mình nhìn vào nó để nếu lỡ ra nàng đã viết gì trong đó. Không có. Đó chỉ là cách nàng nói với chàng rằng nàng đã phát hiện ra nguyên nhân cơn giận của chàng. Chàng dúm lá thư đáng khinh vào túi áo và quay ra cửa.

“Ta sẽ quay lại phòng mình,” chàng cầm cẳng nói với Mary. “Mang đồ của cô ấy ra khỏi đây.”

“Và tôi sẽ để nó ở đâu?” Mary hỏi với giọng muốn giết người.

“Để lại đây, chết tiệt!” Clayton nhận thấy cô người hầu người Ai len đó thấy có gì đó để mỉm cười trong câu trả lời của chàng, nhưng chàng quá giận dữ để vượt mặt cơn tức giận của mình để nghĩ đến trừng phạt một hành động xác lảo của một cô hầu. Bên cạnh đó, chàng đang ở trong tâm trạng muốn giết người, và sự hài lòng nhỏ nhoi đó khó có thể đạt được bằng việc giết Mary.

Chàng đang đi được nửa hành lang dẫn đến chái đông của ngôi nhà khi bỗng nhận ra rằng có điều gì đó hơi khác biệt về lá thư trong túi chàng. Bây giờ nó đã lấm tấm bản như là những giọt nước đã bắn tóe trên đó. Nước mắt! Chàng nghĩ với sự căm phẫn và cảm giác tội lỗi không thoải mái. Rất nhiều nước mắt.

Trong 4 ngày tiếp theo, Clayton chờ như một con hổ trong chuồng đợi người vợ lang bạt quay về. Chàng lạc quan cho rằng nàng sẽ quay lại khi nàng nhận ra chàng sẽ không đuổi theo nàng với trong sự lo lắng điên cuồng vì những nguy cơ với tình trạng nhạy cảm của nàng. Nàng sẽ phải quay lại. Rốt cuộc, ai là người che giấu nàng khỏi chính chồng của mình, dám vi phạm luật pháp của nước Anh? Cha nàng là một người đàn ông quá lý trí để ra lệnh cho Whitney quay lại với chồng mình nơi nàng thuộc về, Clayton quyết định với một sự thay đổi đột ngột về thái độ đối với Martin Stone.

Khi nàng không trở lại vào ngày thứ năm, Clayton biết đến một cơn thịnh nộ vượt qua bất cứ cái gì chàng đã từng cảm nhận trong đời. Nàng không thể thăm viếng ai đó lâu như vậy. Lạy Chúa! Nàng đã thực sự rời bỏ chàng! Chàng khó có thể áp ủ cơn giận thêm nữa; cần nhắc đến chuyện rời bỏ nàng hoặc đẩy nàng đi chỗ khác là một chuyện - rốt cuộc thì chàng là người bị tổn thương. Bên cạnh đó, chàng thực tế đã không làm như thế. Nhưng Whitney thì có! Nàng rõ ràng đã quay về nhà với cha mình, và tên con hoang ngu ngốc đó đã để nàng ở lại.

Chàng ra lệnh xe và ngựa sẵn sàng và câu kinh nói với McRea, “Ta muốn đến nhà Martin Stone trong vòng 6 giờ. Không thêm một phút nào khác!” Dựa trên nụ cười hiểu biết của McRea, Clayton gần như nghĩ ngờ rằng liệu tên đánh xe của chàng có nói dối về việc không biết Whitney đã đi đâu. Câu chuyện của McRea là Whitney đã ra lệnh cho gã đưa nàng đến trạm đưa thư đầu tiên trên đường quay lại Luân Đôn, nơi nàng đã, theo chủ nhà của trạm đưa thư, thuê một cỗ xe. Nàng đang làm điều quái quỷ gì khi dạo chơi khắp miền quê, một mình và mang thai đứa con của chàng? Cô nàng ngốc nghếch! Cô nàng ngốc nghếch bướng bỉnh hay làm người khác điên tiết! Cô nàng ngốc nghếch xinh đẹp.

Martin Stone đích thân đi ra đón Clayton, ông mỉm cười thân mật khi Clayton xuống xe. “Hoan nghênh, hoan nghênh,” ông cười mở nói trong khi ngong ngóng về phía cánh cửa xe ngựa đang mở. “Con gái của tôi khỏe không? Nó đâu rồi?”

Clayton ném thấy vị thất bại chua chát. “Whitney khỏe, Martin. Cô ấy muốn tôi đến và nói với cha rằng chúng ta sắp có một đứa trẻ,” Clayton ứng khẩu nhanh chóng. Sau cùng, Martin Stone là một người tử tế và Clayton không muốn làm ông lo lắng bằng cách thừa nhận rằng chàng đã xô đẩy con gái của ông chạy trốn với tính khí nóng nảy câu kinh của mình.

“Trang viên Hodges,” Clayton quát McRae nửa giờ sau, đó là thời gian sớm nhất chàng có thể thoát khỏi Martin mà không trông kỳ cục hoặc gây ra sự nghi ngờ cho ông. Whitney không ở trong ở trang viên Hodges. Và McRea cũng không cười khi Clayton gay gắt ra lệnh chiếc xe quay lại Claymore.

*****

Theo những thám tử điều tra Clayton thuê sáng ngày hôm sau, Whitney không ở với nhà Archibald. Nàng thực sự đã biến mất đến nơi nào đó giữa buರು trạm và nơi-không-ai-biết-là-ở-đâu.

Chayton không còn giận dữ nữa, chàng lo lắng. Và khi nhận được báo cáo rằng nàng cũng không vượt eo biển trong chuyến đi đến Pháp, nỗi lo lắng của chàng càng trở nên báo động.

Một mình trong căn phòng ngủ sang trọng một tuần sau khi chàng trở lại Claymore và biết rằng nàng đã biến mất, Clayton nghĩ đến khả năng rằng Whitney đã bỏ đi cùng người đàn ông đã là người tình của nàng trước khi họ kết hôn. Có lẽ gã con hoang đó đã không tự nguyện hoặc không thể trao cho nàng tên của hắn, nhưng giờ đã sẵn lòng kín đáo giấu nàng đi để tiện lợi cho hắn ta.

Đó là một suy nghĩ đau đớn và làm chàng phát điên lên. Nhưng chỉ trong một phút, trong ánh sáng màu tím xé chiều, Clayton không thể thực sự tin rằng Whitney có thể đi với người đàn ông khác. Đó có thể là tác động chèn ép của nửa chai brandy chàng đã uống hết suốt hai tiếng đồng hồ qua, nhưng dường như với chàng... dường như bằng cách nào đó Whitney đã dần dần yêu chàng. Một chút. Chàng nghĩ nàng đã thích ngồi cuộn mình trong một chiếc ghế ở phòng làm việc của chàng trong cả ngày khi chàng làm việc và nàng đọc, hoặc viết thư, hoặc kiểm tra sổ sách trong nhà. Nàng đã thích ở gần chàng. Và nàng thật sự rất thích ở trên giường với chàng. Không một phụ nữ nào trên đời có thể tan chảy trong vòng tay chàng, và cố gắng bằng mọi cách mang lại cho chàng sự thỏa mãn như chàng đang trao cho nàng, nếu ít nhất nàng không say mê.

Chàng đã yêu nàng đến tuyệt vọng vào ngày họ kết hôn; nàng đã không yêu chàng. Thì vậy. Nhưng chắc chắn trong những tháng sau đó, trong những giờ chia sẻ những cuộc nói chuyện êm đềm, những tiếng cười và niềm đam mê không kiềm chế, chắc chắn nàng đã dần yêu chàng.

Bồn chồn, Clayton đứng dậy và lang thang từ căn phòng trống rỗng, cô đơn của chàng đến phòng nàng. Nó không còn xinh đẹp và sống động khi không có nàng. Nàng đã đi và cùng đi với nàng là lý do sống mỗi ngày của chàng. Chàng đã xô đẩy nàng đi, sau khi đã đập tan ý chí và đánh bại nàng. Và nàng thật có ý chí! Quá nhiều ý chí. Nàng đã chống lại cơn giận của chàng ngày đó khi nàng mang ngựa ra ngoài, và công khai bất tuân chàng bằng cách đi đến bữa tiệc của nhà Clifton trong chiếc váy xanh lơng lẫy khiến mắt nàng chuyển thành màu ngọc lục bảo. Và khi chàng đang đợi ở đây, trong chính căn phòng này trong bóng tối, để đối chất với nàng, nàng đã đứng lên để đối mặt với chàng sau đó. Không người đàn bà nào ngoài Whitney có thể dám táo bạo nhìn chằm chằm vào mắt chàng và thẳng thừng từ chối bị nhốt lại trong phòng trừ phi chàng ở đó với nàng! Và tại sao nàng muốn chàng ở lại với nàng, nếu nàng không quan tâm đến chàng?

Quay bước lại phòng chàng, Clayton dựa vai vào khung cửa sổ rộng bằng kính có chấn song chạy dọc chiều dài của một bên phòng. Nhìn chằm chằm vào đêm tối, chàng nghĩ về những gì nàng đã nói khi chàng túm lấy nàng và lắc nàng, cố gắng làm nàng im lặng. “Em không thể.” Nàng đã thì thầm trong khi rừng mình do cái nắm thô bạo của chàng. “Em không thể dừng lại, bởi vì em yêu chàng. Em yêu đôi mắt chàng, và nụ cười của chàng và...” Ôi Chúa ơi! Làm sao mà nàng có thể vẫn nói với chàng như vậy trong khi chàng cố tình làm nàng đau? “Em nhớ chính xác cảm giác bàn tay chàng trên làn da em khi chàng chạm vào em,” nàng đã nói, “và nhớ những lời nói chàng đã thì thầm với em khi chàng ở sâu trong em rằng chàng đã chạm vào trái tim em”.

Clayton chậm chậm bước vào phòng thay đồ và mở chiếc vali da nơi những khuy áo sơ mi rời của chàng. Chàng cảm chiếc nhẫn ngọc ruby nàng đã tặng chàng và xoay nó trong những ngón tay chàng để chàng có thể nhìn thấy chữ khắc bên trong. Với một tiếng thở dài nặng nề chàng đọc hai chữ thân thương: ‘My lord.’ Chàng ngáp ngừng, giằng xé giữa việc đeo nó vào bây giờ hoặc đợi cho đến khi Whitney có thể đeo nó vào tay nàng như nàng đã làm vào cái đêm họ kết hôn. Nàng đã đeo chiếc nhẫn vào ngón tay chàng, sau đó hôn lên bàn tay chàng và dịu dàng áp nó vào má nàng. Chàng tự đeo chiếc nhẫn vào - chàng không muốn đợi lâu hơn.

Chàng cảm thấy tốt hơn khi giờ chiếc nhẫn của nàng đã nằm trên tay chàng, nơi mà nó thuộc về, chàng ngồi xuống và duỗi đôi chân dài ra phía trước, từ từ uống brandy trong khi im lặng nhìn chằm chằm vào chiếc giường lớn mà họ đã chia sẻ. Chàng biết chàng phải nghĩ thông suốt với sự phản bội của nàng bây giờ, trước khi chàng tìm thấy nàng. Nếu không chàng vừa nhìn thấy nàng, và tính nóng nảy của chàng sẽ trỗi dậy và phá hủy hai người họ một lần nữa.

Được thôi, Whitney đã trao mình cho người đàn ông khác trước đám cưới của họ. Nếu chàng không để mình thất vọng người đàn ông đó là ai, điều đó cũng dễ dàng chịu đựng. Là chàng đã cưỡng đoạt trinh tiết của Whitney, có thể chàng là người đã đẩy nàng đến vòng tay của người đàn ông khác. Vậy là lỗi của ai khi nàng từng trao thân cho một người khác trong một giây phút cô đơn và tuyệt vọng? Một lần. Chàng có thể cho phép nàng nhiều như thế - một lần. Với một tiếng thở dài, Clayton ngã đầu ra sau và nhắm mắt lại. Hoặc là 100 lần - bởi vì cho dù nàng đã làm gì trước đây, bây giờ chàng không thể đối mặt với cuộc sống mà không có nàng.

*****

Trong tâm trạng náo loạn điên cuồng, Clayton cười ngựa nhiều dặm vào ngày hôm sau. Chàng cười con ngựa của Whitney bởi vì Khan là cái thuộc về nàng - như nàng đã kiêu kỳ nhắc nhở chàng. Sau cùng, chàng đi đến căn nhà gỗ trên gò đất cao chàng đã mang nàng đến sau ngày nàng đến Claymore. Ngồi xuống, chàng chống vai vào trạc cây nơi chàng đã ngồi ngày đó với Whitney nằm trong lòng chàng. Chàng uể oải lướt mắt dọc thung lũng nơi ánh mặt trời nhảy múa và lướt qua những dòng suối rộng quanh co uốn khúc.

Kéo một chân lên, chàng lơ đãng đập đập chiếc roi ngựa vào một bên gầy, nhớ lại Whitney đã muốn cười ngựa xuống thung lũng đó như thế nào bởi nàng sợ chàng sẽ cố gắng làm tình với nàng. Lạy Chúa, đã gần tám tháng trước. Tám tháng! Tám tháng thú vị, tuyệt vời, hạnh hạ và khổ sở nhất của cuộc đời chàng.

Chàng mỉm cười buồn bã. Tám tháng. Nếu Whitney không khăng khăng theo ý mình vào đêm nàng đến Claymore, họ sẽ chỉ kết hôn trong một hoặc hai tuần tiếp theo. Nàng đã khăng khăng cần tám tháng để chuẩn bị đám cưới và... tám tháng! Khẽ chửi thề thô tục, Clayton đứng dậy, tâm trí chàng náo động. Whitney đã muốn có tám tháng để chuẩn bị đám cưới. Ngay cả nàng cũng không ngây thơ như vậy! Nếu nàng tin rằng nàng có thai, nếu nàng nhầm lẫn là nàng có thai, hoặc nghĩ là nàng có thai, nàng sẽ không muốn đợi tám tháng chết tiệt đó.

Căm ghét mình với cường độ gần như bóp nghẹt hơi thở của chàng, Clayton thúc Khan chạy hết tốc lực có thể. Whitney không ngây thơ để muốn đợi tám tháng để kết hôn nếu nàng nghĩ nàng có mang - nhưng nàng phải đủ ngây thơ để nghĩ rằng chàng có thể khiến nàng có con vào cái đêm chàng cưỡng đoạt nàng. Và nàng quá kiêu hãnh để nghĩ đến việc sử dụng mảnh khố đó để buộc chàng đến với nàng... và đủ ngay thẳng để từ bỏ ý nghĩ đó và tự đến Claymore với chàng.

“Làm nó bình tĩnh lại,” chàng quát người giữ ngựa khi quăng dây cương của Khan trước sự ngạc nhiên của người đầy tớ và bắt đầu nửa chạy nửa đi về phía ngôi nhà. “nói với McRea chuẩn bị xe và ở ngoài cửa trong 5 phút nữa,” chàng nói với qua vai.

Hai giờ sau, Emily Archibald nhận được một lời mời bằng miệng từ Clayton, mà cô hiểu đúng như là một ‘mệnh lệnh’, cùng người đầy tớ của công tước ra xe ngựa sẽ đưa cô đến nhà của anh ta ở Phố Upper Brook. Cô tuân theo lời mời với sự quan tâm và bối rối lẫn lộn.

Người quản gia đưa cô đến một thư viện ộp gỗ rộng thênh thang ở một bên của ngôi nhà nơi Công tước của Claymore đang ngồi và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ quay lưng về phía cô. Trước sự ngạc nhiên của Emily, anh ta không quay lại để chào cô với thái độ thân thiện cởi mở hàng ngày, cũng không quay lại và đối mặt với cô khi nói bằng một giọng lạnh lùng xa cách, “Chúng ta sẽ thực hiện những nghi thức tầm phào xã giao trong vòng 5 phút tới, hay ta sẽ đi thẳng vào vấn đề?”

Một cơn run rẩy vì sợ hãi lan trên xương sống cô khi anh ta từ từ quay lại và quan sát cô. Chưa bao giờ cô thấy Clayton Westmoreland này. Anh ta, như hàng ngày, luôn có vẻ bình tĩnh không nao núng, nhưng bây giờ ở anh ta đang tỏa ra sự cương quyết đến tàn nhẫn. Cô đứng đó, nhìn chăm chăm vào anh ta.

Với một cái nghiêng đầu cộc lốc ngăn ngừi về phía chiếc ghế bên cạnh cô, anh ta bảo cô ngồi xuống. Emily ngồi xuống chiếc ghế, cố gắng xem người đàn ông này như là người đàn ông mà cô đã biết.

“Vi cô dường như không có manh mối nào, ta sẽ đi trực tiếp đến vấn đề. Ta cho rằng cô biết vì sao ta mời cô đến đây?”

“Whitney?” Emily đoán trong một tiếng thì thầm. Cô lắc nhẹ đầu và đằng hắng cổ họng khô rát.

“Cô ấy ở đâu?” anh ta đột ngột yêu cầu. Và sau đó với một sự nhẹ nhàng thường ngày, anh ta thêm vào, “Ta không tiếp cận cô trước lúc này bởi vì ta không muốn đặt cô vào vị trí phản bội lòng tin của cô ấy, và bởi vì ta có mọi lý do để tin rằng ta có thể tìm cô ấy thông qua những nguồn tin của mình. Vì chuyện đó không có kết quả, ta sẽ cương quyết rằng cô nói với ta.”

“Nhưng tôi - tôi không biết cô ấy ở đâu. Tôi chưa bao giờ nghĩ hỏi cô ấy đi đâu. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng cô ấy bỏ đi quá lâu như vậy.”

Một cặp mắt xám lạnh lùng giữ chặt ánh mắt cô, đánh giá sự phản ứng của cô, phán đoán sự thật trong đó.

“Xin hãy tin tôi. Giờ khi tôi đã thấy ngài tôi sẽ không bao giờ tàn nhẫn mà giấu cô ấy khỏi ngài, nếu tôi biết tìm cô ấy ở đâu.”

Chàng hít một hơi thở dài và khẽ gạt đầu, vẻ mặt không còn lạnh lẽo ghê gớm nữa. “Cảm ơn vì điều đó,” chàng nói đơn giản, “Ta sẽ bảo người đánh xe đưa cô về nhà.”

Emily ngần ngại, vẫn còn chút e sợ bởi uy quyền phát ra từ anh ta, nhưng cũng biết ơn vì anh ta đã tin cô đủ để chấp nhận những gì cô nói là sự thật. “Whitney nói ngài đã tìm được lá thư khủng khiếp đó.” Với một nụ cười là lạ, cô lắc đầu. “Ngài biết không, lúc đó cô ấy không thể quyết định gửi nó cho ngài bằng ‘thưa ngài’ hay...”

Nỗi đau trần trụi lóe lên trên khuôn mặt đẹp trai của anh ta và Emily trượt nào im lặng. “Tôi xin lỗi - tôi không nên nhắc đến nó.”

“Vi chúng ta dường như không còn bí mật với nhau nữa,” chàng lặng lẽ nói, “Cô có thể nói cho tôi biết tại sao lúc đầu Whitney lại viết lá thư đó không?”

“Ồ, cô ấy chỉ cố gắng cứu vớt lòng kiêu hãnh của mình. Cô ấy hy vọng, không, muốn buộc ngài đến với cô ấy hơn. Và cô ấy nghĩ rằng với một lá thư như thế - tôi cho rằng nó thực sự tồi tệ với cô ấy để nghĩ đến nó, nhưng...”

“Điều ‘tồi tệ’ duy nhất Whitney đã từng làm trong đời là kết hôn với ta,” Clayton xen vào.

Nước mắt trào lên trên đôi mắt nâu đỏ của Emily khi cô đứng lên để đi về. “Điều đó không đúng. Whitney yêu... rất yêu ngài, công tước.”

“Cảm ơn lần nữa,” chàng nhún nhường nói.

Một lúc lâu sau khi Emily ra về, Clayton đứng đó, cảm giác mỗi một phút tích tắc trôi qua và biết rằng, với mỗi phút trôi qua, nỗi đau và cơn giận của Whitney sẽ chai cứng thành sự căm ghét.

*****

Nữ Công tước Quả phụ của Claymore lặng lẽ ăn tối với con dâu buổi tối hôm đó, trong đầu thầm mắng mỏ sự chậm chễ của đứa con trai lớn trong việc đến đón vợ nó, người đang ngày càng hoang mang và đau khổ hơn. Tám ngày trước, khi Whitney đến và hỏi liệu cô có thể ở lại đây cho đến khi Clayton nghĩ thông suốt mọi chuyện và đến đón cô, Alicia Westmoreland đã nghĩ đến việc giục con bé trở lại đúng nơi của mình là ở bên cạnh chồng, đúng ra là cương quyết. Nhưng, có gì đó trong vẻ quyết tâm và đau đớn của Whitney đã nhắc nữ công tước quả phụ nhớ đến chính mình, rất nhiều năm trước - khi cha của Clayton sai bước qua phòng khách của cha mẹ bà, nơi ông tìm thấy người vợ đã vắng mặt 4 ngày của mình: “Vào cỗ xe đó ngay lập tức,” ông đã ra lệnh cho bà. Và sau đó, “Làm ơn, Alicia.” Đã quyết định, Alicia Westmoreland đã nghiêm túc và ngoan ngoãn làm như bà được bảo.

Nhưng Whitney đã ở đây 8 ngày, và Clayton chưa có tí xú động thái nào là đến đón con bé. Quý bà Westmoreland muốn có cháu nội, và bà không hiểu làm sao bà có thể có khi hai đứa trẻ ngoan cố, bướng bỉnh này sống cách nhau nhiều dặm. Thật là, toàn bộ sự việc này thật ngớ ngẩn! Chưa bao giờ thấy có hai người yêu nhau nhiều hơn hai con người này.

Một ý tưởng nảy đến với nữ công tước quả phụ sau bữa tráng miệng khiến bà nửa nhồm khỏi ghế. Theo đó, bà gửi lời nhắn cho Stephen ở Luân Đôn ngày đêm đó yêu cầu anh đến gặp bà sớm nhất có thể vào sáng hôm sau.

*****

“Vấn đề là,” bà nói với một cái cau mày, nhưng lại làm Stephen khá là thích thú trong một cuộc gặp riêng với anh ngày tiếp theo, “Mẹ không biết chắc chắn, Clayton có biết tìm Whitney ở đây không. Giả sử nó muốn tìm con bé.”

Stephen, vốn hoàn toàn không biết về sự sắp đặt đó, lóe lên một nụ cười tinh quái với mẹ anh. “Mẹ yêu quý, điều này nhắc con nhớ về một vài câu chuyện con nghe thấy về mẹ và cha.”

Nữ công tước quả phụ bắt cho đưa con trai đang vẫn còn non non của mình một cái nhìn đàn áp và tiếp tục, “Mẹ muốn con tìm Clayton. Ta nghĩ chắc nó đang ở ngôi nhà ở Luân Đôn. Nhưng tìm nó tới nay nếu như con có thể. Sau đó buông ra một ‘gợi ý’ rằng con bé đang ở với mẹ - giống như con tự cho rằng nó đã biết điều đó. Đừng để nó nghĩ rằng nó đang bị thúc giục đến với con bé. Trong trường hợp đó, mẹ chắc chắn Whitney sẽ gạt bỏ bất cứ nỗ lực nửa vời nào trong việc hòa giải.”

“Tại sao con không chỉ đưa Whitney quay lại Luân Đôn với con bây giờ và lan truyền rằng con điên cuồng yêu chị ấy? Điều đó sẽ khơi lên ngọn lửa của Clay,” Stephen cười nhún nhó.

“Stephen, đừng có đùa cợt; chuyện ngày nghiêm trọng đây. Đây là những gì mẹ muốn con nói...”

*****

7h tối hôm đó, khi Clayton uể oải ngồi trong ghế của câu lạc bộ, chàng chỉ hơi thoáng ngạc nhiên khi nhìn lên từ những lá bài và thấy em trai mình ngồi xuống bên kia bàn và xếp những đồng xu như để chuẩn bị tham gia ván bài. Clayton nhìn Stephen với vẻ thân thiện cảnh giác. Chàng không muốn bị hỏi về Whitney bởi vì chàng không muốn giải thích rằng chàng đã ‘lạc mất’ vợ mình, hơn cả thế là chàng không thể chịu được việc kể với Stephen chuyện bất hòa của họ. Vì vậy, chàng nhẹ cả người khi nghe Stephen bắt đầu câu chuyện với, “Ngài đang thắng hay thua tối nay vậy, thưa công tước?”

“Anh ta vết sạch chúng tôi,” Marcus Rutherford thân thiện trả lời. “Không thua một ván nào trong một tiếng vừa rồi.”

“Anh trông như địa ngục ấy, anh trai,” Stephen nhận xét với một giọng nhe nhón.

“Cám ơn,” Clayton trả lời khô khốc khi chàng vớt những đồng xu lên chồng tiền ở giữa bàn. Chàng thắng ván đó và 2 ván tiếp theo.

“Thật vui được gặp anh ở đây, Claymore,” William Baskerville nói, liếc một ánh mắt thận trọng với vị công tước đã đột ngột bỏ về trong lần cuối cùng họ cùng chơi bài ở đây. Baskerville đang ngập ngừng hỏi thăm lịch sự đến nữ công tước trẻ, nhưng lần trước khi anh ta nhắc đến việc gặp cô ở bữa tiệc nhà Clifton, anh ta đã gây ra một cuộc cãi vã, vì vậy anh ta nghĩ tốt nhất nên tránh đề cập đến cô. “Có ngại để tôi tham gia cùng không?” thay vào đó anh ta hỏi công tước.

“Anh ấy sẽ không ngại chút nào,” Stephen nói khi Clayton ra về không nghe thấy Baskerville. “Anh ấy hoàn toàn sẵn lòng lấy tiền của anh cùng với những người khác.”

Clayton trao cho em trai mình một cái nhìn mỉa mai nhẹ nhàng. Chàng không thể ở nhà nếu không lo lắng sẽ khiến chàng mất trí. Nhưng cuộc hội thoại vui vẻ của em trai chàng và những người khác đã làm những sợi dây thần kinh rệu rã của chàng một nhòai, và chàng chỉ mới chơi được 1 giờ. Chàng đang chuẩn bị gợi ý với Stephen trở về nhà cùng chàng và lao vào một trận uống rượu say sưa, dù sao đó cũng là thứ phù hợp với tình trạng thần kinh của chàng hơn khi Stephen nói với chàng, “Không thực sự mong đợi gặp anh ở đây. Nghĩ rằng anh sẽ tham dự bữa tiệc nho nhỏ mà Mẹ đang chuẩn bị cho những người họ hàng của chúng ta tối nay.”

Biểu diễn một sự bất chước xuất chúng của một người đàn ông vừa nói điều mà anh ta không nên, Stephen lắc đầu và thêm vào về có lỗi, “Xin lỗi, Clay. Em quên mất rằng Whitney đang ở với mẹ và tất nhiên là đang tham dự bữa tiệc, anh không phải...”

Baskerville thoáng nghe được lý do của việc này, quên mất giải pháp ban đầu của mình và nói với vẻ thân mật không màu mè hàng ngày, “Một cô gái trẻ đáng yêu - nữ công tước của anh. Gửi đến cô ấy lời chúc sức khỏe của tôi và...” Quai hàm Baskerville trễ xuống khi anh ta nhìn trong sự ngạc nhiên kinh hãi khi Clayton Westmoreland từ từ ngồi thẳng dậy và cứng người trên ghế. “Tôi chưa nhìn thấy cô ấy ở đâu,” Baskerville vội vã đảm bảo.

Nhưng công tước đã đứng lên. Chàng đứng đó, nhìn trừng trừng vào người em trai mình với vẻ lẫn lộn của hoài nghi, ngạc nhiên và điều gì đó mà Baskerville tội nghiệp quá bối rối để xác định. Và sau đó, không cả lấy những chồng tiền lớn chứng tỏ chiến thắng của mình hay chào xã giao với bất kỳ ai, công tước quay gót và lao đầu về cửa ra vào với những sải chân dài và cương quyết.

“Ồi tôi biết mà!” Baskerville thốt lên với Stephen khi họ cùng nhìn Clayton bỏ đi. “Anh thực sự gặp rắc rối rồi! Tôi nên nói với anh trước - anh trai anh không thích nữ công tước của mình tham dự những bữa tiệc mà không có anh ấy.”

“Không,” Stephen đồng ý với một nụ cười rộng ngoác. “Tôi không nghĩ là anh ấy thích.”

*****

Chuyến đi đến Grand Oak, thông thường kéo dài 4 giờ, đã được hoàn thành trong 3 tiếng rưỡi từ cửa trước câu lạc bộ của Clayton. Whitney đang ở với mẹ chàng! Với mẹ chàng, ời vì Chúa! Người duy nhất phải có lý trí đủ để ra lệnh cho vợ chàng về nhà với chàng. Mẹ ruột của chàng đã toa rập để đẩy chàng vào sự hành hạ này.

Xe ngựa kéo đến trước ngôi nhà sáng đèn rực rỡ của mẹ chàng, và Clayton nhớ ra rằng Stephen đã nói tối nay có một bữa tiệc. Chàng không muốn gặp những người họ hàng của mình, chàng muốn gặp vợ mình. Và chàng đã không mang theo quần áo trang trọng, chàng cũng không nghĩ đến việc dừng lại ở nhà để thay trang phục, và cũng không làm thế nếu có nghĩ đến. Chàng chỉ có thôi thúc muốn đối chất với mẹ chàng về sự phản bội của bà trước khi

chàng đi tìm Whitney. Chàng bị thôi thúc, nhưng chàng sẽ không làm.

“Xin chào, thưa công tước,” tên quản gia của gia đình ngâm nga.

“Chết tiệt!” Clayton trả lời khi chàng hùng hổ vượt qua người đầy tớ đang cản đường chàng nhìn vào phòng khách đông đúc. Dường như tất cả họ hàng của chàng đang hiện diện trong những căn phòng đó. Nhưng không có Whitney. Nhưng chàng thấy mẹ mình, và khi bà bắt đầu tiến về phía chàng, mặt bà thoáng một nụ cười, chàng quay quắt người và tiến về cầu thang chính. “Vợ ta ở đâu?” chàng hỏi một người hầu gái ở trên đại sảnh tầng trên.

Clayton ngáp ngừng bên ngoài cánh cửa được chỉ, bàn tay chàng đặt trên cán cửa bằng đồng thau, trái tim chàng đập thình thịch với cảm giác nhẹ nhõm và sợ hãi. Chàng không hề biết Whitney sẽ phản ứng như thế nào khi thấy chàng, không biết chàng có thể nói gì với nàng. Nhưng vào giây phút đó, tất cả những gì quan trọng là được nhìn thấy nàng và thỏa thuê chiêm ngưỡng nàng.

Mở cửa, Clayton im lặng bước vào, sau đó đóng nó lại. Whitney đang ở trong một chiếc bồn tắm bằng đồng thau lớn và quay lưng về phía phòng. Người hầu gái của nàng đang loanh quanh ở sau lưng, cầm xà phòng và khăn lau. Bất động, Clayton đơn giản đứng đó.

Chàng muốn đi đến với nàng và kéo nàng lên, trần truồng và ướt át, vào vòng tay chàng, để cuốn cơ thể nàng vào cơ thể chàng, để mang nàng lên giường và buông thả chàng vào trong nàng. Và cùng lúc đó, chàng không cảm thấy mình xứng đáng được nói với nàng, đừng nói chạm vào nàng. Chàng không xứng đáng. Hai lần trong cuộc đời họ, chàng đã đối xử với nàng bằng sự tàn nhẫn thô bạo mà chàng chưa bao giờ biết là mình có. Lạy Chúa! Nàng đang nuôi dưỡng con của chàng trong bụng nàng và chưa từng một lần chàng buồn hỏi nàng cảm thấy như thế nào. Làm sao một cô gái mong manh như thế có thể chịu đựng gánh nặng tàn nhẫn đó mà không căm ghét chàng như chàng xứng đáng? Clayton hít một hơi thở dài và nặng nề.

Clarissa nhìn lên và thấy Clayton cuộn tay áo sơ mi lên khi chàng bước về phía chiếc bồn, bà trao cho chàng một cái quắc mắt giận dữ. Bà định mở miệng nói với ý định rõ ràng là bùa vào chàng những lời sắc bén trong đầu, công tước hay không công tước, nhưng Clayton cản bà lại với một cái gật đầu cụt lủn ra hiệu lui ra. Bà lưỡng lự đưa cho chàng bánh xà phòng, khăn tắm rồi im lặng rời khỏi phòng.

Với sự dịu dàng nhúc nhối, Clayton xoa xà phòng lên lưng Whitney, cẩn thận để cái đụng chạm của chàng nhẹ nhàng và tay chàng khỏi tầm mắt của nàng.

“Điều đó thật tuyệt vời, Clarissa,” Whitney lầm bầm khi nàng cúi về phía trước và xoa xà phòng lên chân. Bình thường, Clarissa để nàng tắm một mình, nhưng gần đây nàng đã quá buồn phiền và lo âu để nghĩ nhiều đến sự quan tâm bất chợt này.

Trơn trượt và lấp lánh với những giọt nước thơm đang chảy xuống, Whitney đứng lên và bước ra khỏi bồn tắm. Nàng bắt đầu quay lại và với chiếc khăn bông ở phía sau, nhưng Clarissa, hiểu ý một cách hữu ích đã nhẹ nhàng lau khô nàng.

Clayton lau cổ nàng, đôi vai mềm mại và tấm lưng thon thả của nàng.

“Cám ơn, Clarissa, tôi xong rồi. Tôi sẽ ăn bữa tối ở đây và sau đó mặc đồ để xuống dưới tầng để-” Quay lại, Whitney với lấy chiếc khăn. Màu sắc rút cạn trên mặt nàng, và nàng chao đảo lắc lư khi nhìn thấy người đàn ông nghiêm nghị đẹp trai, người không nói gì với nàng, nhưng tiếp tục lau khô cơ thể nàng. Trong trạng thái tê liệt chết lặng, nàng đứng im, không thể chuyển động hay nói gì. Khi Clayton lau đến bụng và đùi nàng, Whitney lơ mơ nhận thấy rằng bàn tay chàng khẽ chạm vào đó, nhưng đó không phải là hành động vuốt ve nàng. Tuyệt vọng nàng cố gắng hiểu ra chuyện gì đang xảy ra. Clayton ở đây - không còn giận dữ với nàng - nhưng không nói chuyện với nàng. Không mỉm cười với nàng. Chàng thậm chí cũng không chạm vào nàng như một người chồng, mà gần như một... một đầy tớ! Một đầy tớ! Một cục nghẹn nhúc nhối bắt đầu phồng lên trong cổ họng Whitney khi nàng nhận ra chàng đang làm gì. Chàng đang hành động như một người hầu gái của nàng như là một cách hạ mình đối với nàng.

Hai bàn tay mạnh mẽ của chàng buộc nàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bồn tắm và, không hề nhìn nàng, chàng quỳ xuống trên một đầu gối và nghiêm trang lau khô bắp chân nàng. “Clayton,” nàng thì thầm đứt quãng. “Ồi, đừng...”

Phớt lờ lời cầu xin đầy nước mắt của nàng, chàng tiếp tục nhiệm vụ hầu hạ của mình khi chàng nói bằng một giọng đau đớn và thô ráp, “Nếu ta từng nghĩ đến chuyện nàng nghĩ đến chuyện rời ta một lần nữa, cho dù lý do của nàng hợp lý đến đâu, ta sẽ khóa nàng lại trong phòng và cho người canh cửa, vì thế Chúa giúp ta.” Chàng nâng bàn chân nàng lên và bắt đầu lau khô nó.

Giọng nàng run rẩy, Whitney nói, “Chàng sẽ ở đó với em chứ?”

Chàng nâng bàn chân đã khô của nàng lên cầm chàng và âu yếm áp má lên nó, sau đó quay đầu và hôn nó. “Ừ,” chàng thủ thỉ.

Đứng lên, chàng bước về tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo choàng lụa và mang nó ra, giữ nó để Whitney xò tay vào ống tay áo. Như một con búp bê, nàng đứng đó trong khi chàng vòng tay quanh nàng và lấy dây thắt lưng về phía trước để buộc nó quanh eo nàng. Không nói một lời, chàng cúi xuống và ôm nàng trên tay, mang nàng đến chiếc ghế nơi có bữa tối của nàng đặt trên một chiếc bàn thấp. Chàng ngồi xuống và ôm nàng trong lòng. Nghiêng về phía trước, chàng nhấc nắp bạc ra khỏi chiếc khay bạc. Khi Whitney nhận ra chàng định cho nàng ăn, nàng không thể chịu đựng được nữa.

“Đừng,” nàng nhỏ nhẹ thốt lên, vòng tay quanh bờ vai mạnh mẽ của chàng và vùi mặt vào cổ chàng. “Xin chàng, xin chàng đừng làm như thế này. Chỉ nói chuyện với em thôi. Xin hãy nói với em.”

“Ta không thể,” chàng thì thầm bên mái tóc bóng mượt của nàng. Chàng hít một hơi thở sâu và khò sở. “Ta không thể tìm thấy được lời nào.”

Sự đau đớn trần trụi trong giọng nói của chàng khiến nước mắt trào lên mắt nàng khi nàng ngả ra sau và nhìn chàng say đắm. “Em có thể,” nàng nghẹn ngào thì thầm. “Chàng đã dạy em - em yêu chàng. Em yêu chàng.”

Lùa những ngón tay vào tóc nàng, chàng khum bàn tay quanh mặt nàng và nhìn vào nàng. “Ta yêu nàng,” chàng khàn giọng thì thầm. “Chúa ơi! Ta yêu nàng biết bao.”

Trong ánh nến bập bùng, những chiếc kim trên chiếc đồng hồ mạ vàng bên kia căn phòng so với giường ngủ vừa chuyển đến 7h30. Clayton âu yếm nhìn xuống người đẹp đang nép vào chàng, ngủ trong vòng tay chàng, mái đầu rối bù của nàng tin cậy dựa vào vàng ngực trần của chàng. Dịu dàng gạt một lọn tóc rối ra khỏi má nàng, chàng kéo nàng lại gần hơn và chạm môi lên trán nàng. “Ta yêu nàng,” chàng nhỏ nhẹ thốt lên. Chàng biết Whitney đang ngủ và không thể nghe thấy chàng, nhưng chàng cần phải nói những lời đó lần nữa.

Chàng đã nói với nàng từ trong trái tim chàng tối nay, mỗi lần miệng chàng chạm vào vùng mềm mại ẩm ướt trong miệng nàng trong sự cấp bách đói khát và ngọt ngào đau đớn. “Ta yêu nàng.” Đó là một bài hát trong trái tim chàng vang lên khi nàng quẩn quại bên dưới chàng và ngọt ngào cong người để đón những cú thúc của chàng; một giai điệu vút lên thành một âm thanh cao vút khi chàng dẫn nàng đến đỉnh cao khoái lạc và sau đó hội ngộ với nàng ở đó.

Vợ chàng rúc sâu vào gần chàng và mơ màng thì thầm, “Em cũng yêu chàng.”

“Ssssh, ngủ đi em yêu,” Clayton thủ thỉ. Chàng đã nấn ná không dừng trong nàng suốt đêm nay, chủ tâm trì hoãn giây phút giải tỏa cực đỉnh cuối cùng cho đến khi họ đều quay cuồng với ham muốn. Sau một cuộc làm tình kéo dài như vậy chàng muốn nàng nghỉ ngơi.

“Điều gì khiến chàng quá lâu như vậy?” nàng thì thầm.

Chàng cúi đầu xuống để nhìn mặt nàng rõ hơn, Clayton cười nhún nhó. “Ta không thể tin nàng có ý như ta nghĩ nàng nghĩ”

Ban đầu nàng trông bối rối, sau đó đỏ mặt và nhìn đi chỗ khác.

Ngạc nhiên và quan tâm bởi phản ứng của nàng, Clayton nâng cằm nàng lên. “Ý nàng là gì?” chàng nhẹ nhàng hỏi.

“Không - không quan trọng. Thực sự không quan trọng.”

Nhìn xuống đôi mắt xanh còn mờ nổi đau của nàng, chàng lặng lẽ nói, “Ta nghĩ, cho dù đó là gì, nó rất quan trọng với nàng.”

Whitney ước nàng đã không hỏi, không nên, ngoại trừ rằng nỗi đau đang lan tỏa trong nàng như một vết thương không thể ngừng nhức nhối. Biết rằng Clayton sẽ nhất định một câu trả lời, nàng thốt ra trong một tiếng thì thầm gần như không nghe thấy, “Marie.”

“Cô ấy thì sao?”

“Có phải cô ấy là lý do khiến chàng quá lâu mới đến với em như vậy?”

Siết chặt cánh tay chàng quanh nàng, như thể chàng có thể hút lấy phần nào nỗi đau chàng đã gây ra cho nàng, Clayton gượng gạo mỉm cười. “Em yêu, lý do khiến ta chậm chễ như vậy là 40 năm từ không thể tìm ra một dấu tích của nàng. Và ta - người không nghĩ ngờ gì nên biết tốt hơn - không nghĩ đến mẹ ruột của mình là một đối tác có thể trong âm mưu giấu vợ ta khỏi ta.”

“Nhưng em nghĩ đây sẽ là nơi đầu tiên chàng nghĩ đến nếu tìm em, khi chàng đã có thời gian để nghĩ thông suốt mọi chuyện.”

“Ồ không phải vậy,” Clayton lặng lẽ nói. “Nhưng, cho dù ta chưa ‘nghĩ thông suốt’, ta cũng không ở trong vòng 5 dặm với Marie St.Allermain - đó là điều mà ta cho rằng nàng đang cố hỏi ta.”

“Chàng không?”

“Ta không.”

Đôi mắt xanh của nàng chứa đầy nước mắt khi nàng nhìn chàng và mỉm cười bên lên. “Cảm ơn chàng,” nàng đơn giản thì thầm.

“Không có gì,” Clayton nói với một nụ cười âu yếm với gương mặt đang ngẩng lên của nàng. Chàng lướt ngón tay dọc gò má thanh tú như tạc của nàng. “Giờ ngủ đi, tình yêu của ta. Nếu không, chiếc giường này lại được sử dụng cho mục đích khác.”

Nàng ngoan ngoãn nhắm mắt và rúc vào vòng tay chàng. Những ngón tay nàng nhẹ nhàng trượt lên để vuốt những sợi tóc ở thái dương chàng; một vài phút sau chúng trượt xuống vai và ngực chàng.

Clayton cảm thấy cơ thể chàng phản ứng ngay lập tức và cố gắng kiểm soát ham muốn đang tăng lên mà Whitney đã vô thức khơi gợi lên với những cái vuốt ve trong giấc ngủ của nàng. Khi bàn tay nàng lướt xuống bụng chàng, chàng túm lấy nó và giữ chặt nó trong tay chàng để ngăn chặn nó trượt xuống sâu hơn. Chàng nghĩ chàng nghe thấy một tiếng cười ghen lại khi nàng tỉnh dậy từ giấc ngủ, và mỗi nàng chạm vào tai chàng.

Hơi ngả về sau, Clayton ngờ vực nhìn vào mặt nàng. Nàng đang rất tỉnh, đôi mắt nàng sáng rực với tình yêu.

Với một cử động nhanh và nhịp nhàng, chàng lăn nàng nằm ngửa ra và ép nàng xuống gối, nửa cơ thể chàng phủ lên nàng. “Nàng không thể nói ta không cảnh báo nàng,” chàng thì thầm bằng một giọng khàn khàn.

“Em sẽ không.”

Chương 36

Khi Whitney tỉnh dậy, chàng đã đi, và trong một giây phút kinh hoàng, nàng nghĩ chỉ là do nàng mơ rằng chàng đã ở bên nàng đêm qua. Nàng lăn người nằm ngửa, tinh thần nàng sụt xuống nhanh chóng - và khi đó nàng thấy chàng. Chàng đang ngồi gần cửa sổ cách giường vài bước, mặc một chiếc áo choàng màu đỏ tía mà rõ ràng là một người đầy tớ đã mang cho chàng cùng với một khay cà phê bằng bạc đang để trên chiếc bàn trước mặt chàng.

Tấm rèm dày đã kéo mở một phần, cho thấy một bầu trời xanh trong không một gợn mây, nhưng đối nghịch với buổi sáng Tháng Bảy tươi vui đó, khuôn mặt đẹp trai của Clayton trông rất ảm đạm, như là suy nghĩ của chàng đang trôi giạt ở nơi rất xa. Lo lắng, nàng băn khoăn điều gì đã khiến chàng như vậy khi mà chỉ vài tiếng đồng hồ trước đây, chàng dường như đã rất ảm áp và đầy say mê.

Chui vào chiếc váy lụa xanh nàng đã mặc tối qua, Whitney bước trên tấm thảm kiểu phương Đông và dừng lại bên cạnh ghế của chàng. Chàng đã quá mê mải chìm trong suy nghĩ đến mức giật mình khi nàng chạm vào vai chàng. “Khi chàng không ở trên giường khi em tỉnh dậy, trong một phút em đã nghĩ chỉ là em tưởng tượng là chàng đã ở đây tối qua.”

Nét mặt chàng dịu lại và chàng vươn tay ra, nắm lấy tay nàng và nhẹ nhàng nhưng dứt khoát kéo nàng ngồi xuống lòng chàng. “Nàng cảm thấy như thế nào?” chàng hỏi trong khi vòng tay quanh eo nàng.

“Em thấy hoàn toàn khoẻ mạnh đối với một phụ nữ trong tình trạng của em,” nàng nói đùa, cố gắng làm dịu tâm trạng của chàng. “Mặc dù, nếu em không tập trung trong vài phút, em sẽ nhanh chóng rơi vào cơn buồn ngủ nhanh đến kinh ngạc.”

Xoa xoa những ngón tay trên bụng nàng, chàng ngọt ngào hỏi, “Còn đứa bé như thế nào?”

“Hai mẹ con em tuyệt đối khoẻ mạnh, khi bây giờ chàng đã ở bên chúng em,” Whitney trấn an chàng.

Chàng gật đầu, vẻ hài lòng, nhưng biểu hiện của chàng lại trở nên u ám. “Ta đang ngồi đây, ngẫm nghĩ,” chàng giải thích.

“Em thấy ghét khi chàng làm như vậy,” Whitney trêu, với tay lên vuốt thẳng những nếp nhăn trên trán chàng.

“Nàng ghét khi ta làm gì?”

“Khi chàng nghĩ về điều gì đó làm chàng cau mày.”

“Ta xin lỗi,” chàng bắt đầu.

“Rất tốt, em sẽ tha thứ cho chàng lần này, nhưng không suy nghĩ gì thêm nữa.”

Clayton mỉm cười với lời nói đùa của nàng nhưng phớt lờ những nỗ lực của nàng thể hiện như là mọi việc đều đã được giải quyết và trở nên hoàn toàn bình thường giữa họ bởi vì đêm hôm trước. “Ta nhận ra khi tỉnh dậy là ta chưa xin lỗi cho những hành vi không thể tha thứ của mình hay giải thích nguyên nhân của nó, và ta cần làm cả hai điều đó.”

Trán tĩnh lại, Whitney gật đầu và để chàng bắt đầu.

“Như nàng đã biết, khi nàng nhờ ta lên bàn viết của nàng để lấy lá thư cho di nàng, ta tìm thấy một lá thư khác - chưa viết xong. Trên đó ghi ngày trước một ngày nàng đến với ta ở Claymore, và trong lá thư đó, nàng đã viết là nàng sợ là nàng đang có mang.”

“Sao chàng biết được em nhận ra là chàng đã tìm thấy bức thư đó?”

“Ngày hôm kia, ta rút cuộc phải từ bỏ lòng tự trọng và mời bạn nàng đến, Emily Archibald, nhờ vậy mà ta có thể thuyết phục hoặc kể cả đe dọa cô ấy phải cung cấp tông tích của nàng.”

“Tôi nghiệp Emily. Bạn ấy không thể nói với chàng vì em không nói với bạn ấy là em định đi đâu.”

“Cô ấy đã nói vậy, và ta tin cô ấy. Tuy nhiên, cô ấy cũng nói với ta một số ít những điều mà cô ấy biết, và bao gồm cả sự thật là nàng đã biết ta tìm thấy lá thư đang dở đó trong bàn viết của nàng.”

Whitney gật đầu. “Vài ngày sau khi chàng tìm thấy nó, em biết là chàng đã nhìn thấy nó, và đó là nguyên nhân mà chàng đối xử với em như thế.”

“Vậy vì Chúa sao nàng không nói chuyện về bức thư đó với ta và giải thoát cả hai ta khỏi những đau khổ?”

“Em nên hỏi chàng câu hỏi giống như vậy,” vợ chàng phản đối với một cái nhìn nghiêm nghị và chỉ trích. “Tại sao chàng không hỏi em ngay khi chàng tìm thấy nó?”

Clayton chấp nhận lý lẽ của nàng với nụ cười nửa miệng. “Ta hiểu ý của nàng.”

“Em rất mừng,” nàng nói nhỏ nhẹ hơn, “bởi vì đó chính xác là điều em muốn làm rõ khi em bỏ nhà đi. Clayton, chàng đã hai lần nghi ngờ em làm điều gì đó rất tồi tệ và, cả hai lần, chàng từ chối nói với em những lỗi lầm mà chàng tin em phạm phải để em có thể biện hộ cho mình. Chàng đã làm vậy khi kéo em từ bữa tiệc của Emily và lời em đến Claymore. Chàng lại tiếp tục làm như vậy khi thấy lá thư đó. Em tha thứ cho chàng lần thứ nhất, và em sẽ tha thứ cho chàng lần nữa rồi, nhưng đối lại em muốn yêu cầu chàng một hứa một điều.”

“Bất cứ điều gì,” chàng đồng ý, nhấn nhó nhớ lại sự không công bằng trước đây của chàng.

“Bất cứ điều gì?” nàng đùa, cố gắng làm dịu tâm trạng của chàng. “Nếu như hợp lý?”

Chàng tựa cằm lên đỉnh đầu nàng. “Bất cứ điều gì,” chàng nói một cách ngọt ngào và quả quyết.

“Trong trường hợp này, em yêu cầu lời hứa của chàng là sẽ không bao giờ gạt bỏ cơ hội để em có thể giải đáp cho bất cứ lời buộc tội nào về những hành vi sai trái trầm trọng chàng có thể tin em phạm phải trong tương lai.”

Nhấc đầu lên, Clayton nhìn nàng đang ngồi trong lòng chàng. Tinh thần và lòng can đảm của nàng hiện rõ trên đôi vai mỏng manh và cái cằm ngẩng cao của nàng, trong khi sự dịu dàng sáng lên trong đôi mắt xanh lục ngay thẳng và nụ cười ngọt ngào của nàng. Những hành vi sai trái nghiêm trọng? Nàng là hiện thân của niềm vui và tình yêu; một sự kết hợp tuyệt vời của trí thông minh đầy nữ tính, ngây thơ trong sáng và can trường. Nàng đã trao cho chàng một thế giới đầy niềm vui, và bây giờ nàng lại sắp cho chàng một đứa con. Chàng ước nàng đã yêu cầu chàng điều gì đó thật to tát hay bắt chàng làm những điều không thể, nhờ vậy mà chàng có thể xứng đáng với sự tha thứ của nàng. Nhưng tất cả nàng muốn là một lời hứa đơn giản. Bởi vì tất cả nàng muốn là chàng. Sự nhận thức đó làm trào lên trong chàng cảm xúc làm giọng chàng khản đi khi chàng nhún nhường và long trọng nói, “Ta hứa với nàng là sẽ không bao giờ làm như vậy nữa.”

“Cám ơn chàng,” nàng nói.

Clayton quay mặt nàng về phía chàng và đánh dấu lời hứa bằng một nụ hôn.

Tuyệt đối thỏa mãn với kết quả của cuộc nói chuyện, không nói đến nụ hôn nồng nàn của chàng, Whitney tựa má vào ngực chàng, hoàn toàn mãn nguyện. Nàng mong muốn được quên hết về bức thư tai hại và những buồn khổ mà nó đã gây ra.

Tuy nhiên, Clayton lại chưa sẵn sàng để kết thúc cuộc thảo luận vừa rồi. “Về lá thư ta tìm thấy trong bàn của nàng,” chàng nói nhưng Whitney đã gạt bỏ chủ đề đó với một cái phẩy tay. “Chúng ta không bao giờ cần nói về lá thư đó nữa. Em tha thứ cho chàng, anh yêu, và kết thúc ở đó, hãy quên đi.”

Clayton cười thầm trước thái độ rộng lượng của nàng, “Ta đánh giá cao sự rộng lượng của nàng, tuy nhiên ta không chắc ta hoàn toàn hiểu nàng đã hy vọng đạt được điều gì nếu nàng gửi lá thư đó cho ta.”

Không sẵn lòng đào sâu thêm chuyện đó, Whitney liếc nhìn đồng hồ trên lò sưởi và nhận ra là đã muộn, nàng đứng lên và kéo tay chàng. “Chúng ta thật sự phải xuất hiện ở dưới lầu trong khi mọi người đang ăn sáng. Không thôi một số người sẽ đi về và mẹ chàng sẽ thất vọng là chàng đã không ở đó để chào tạm biệt họ.”

Clayton không muốn gặp bất cứ ai, ngoài nàng, nhưng nhìn lại những cư xử gần đây của chàng, chàng không muốn từ chối yêu cầu nho nhỏ đó của nàng. Chàng cũng đứng lên, nhưng không bỏ qua chủ đề đó. “Nàng đã nghĩ gì khi nàng viết lá thư đó?” chàng gắng hỏi.

“Em đã suy nghĩ không rõ ràng lắm, nhưng, sau cái cách em đối xử với chàng ở bữa tiệc cưới của Elizabeth - và cách chàng đối xử với em ở nơi công cộng sau đó - em e là chàng sẽ phớt lờ bất cứ sự thay đổi nào từ phía em. Bằng cách nói với chàng trong lá thư rằng em nghĩ mình có thai,” nàng nói nốt khi nàng bắt đầu tiến đến cái chuông để gọi Clarissa, “Em cố gắng để đảm bảo là chàng sẽ không cưới Vanessa trước khi em có thể giải thích mọi chuyện và nói với chàng là em yêu chàng. Em cũng đã cố gắng cứu vớt lòng kiêu hãnh của mình bằng cách buộc chàng phải đến gặp em thay vì em đến gặp chàng.”

“Nếu nàng gửi bức thư đó cho ta, tình yêu của ta, nàng sẽ không đạt được cả hai mục đích đó.”

Whitney lấy một chiếc váy, sau đó ngạc nhiên quay sang chàng. “Ý chàng là chàng chỉ đơn giản là đi lá thư và vứt bỏ nó?”

“Ta không nghĩ ta có thể lờ nó đi hay vứt bỏ nó, nhưng ta có thể hứa với nàng là nó sẽ không khiến ta quỳ gối đâu?”

“Em ngạc nhiên khi nghe chàng nói thế,” Whitney nói, cảm thấy một chút thất vọng với chàng. “Chàng không cảm thấy một chút trách nhiệm nào hay sao?”

“Vi cái gì?”

“Vi khiến em mang thai trong cái đêm chàng bắt cóc em từ bữa tiệc của Emily và lời em đến Claymore.”

Clayton cố để giọng chàng nghiêm chỉnh, nhưng một nụ cười vẫn hiện trên góc miệng chàng. “Mặc dù ta hiểu động cơ của nàng và khen ngợi sự mưu trí trong bức thư của nàng, kế hoạch của nàng có một sai lầm tai hại. Đó cũng chính là sai lầm đã khiến ta cư xử như người điên cuồng mất trí khi ta phát

hiện lá thư trong ngăn kéo của nàng.”

“Sai lầm đó là gì?”

“Ta không thể khiến nàng có đứa con tương tự đó vào cái đêm ta mang nàng đến Claymore. Sự tiếp xúc của chúng ta trên giường đêm đó là cực ngắn và hành động đó chưa bao giờ hoàn thành.”

Trong nhiều tháng sau đám cưới của họ, Clayton đã dạy nàng nhiều về làm tình, nhưng nàng chưa biết rằng có những điều kiện cần thiết khác có ảnh hưởng quyết định đến việc đó. Mắt nàng mở to khi hiểu ra những ẩn ý đáng sợ của phát hiện này. “Và vì vậy-” nàng thì thầm, bỏ dờ và sững sờ.

“Và vì vậy,” Clayton nói nốt thay nàng, “Khi ta đọc lá thư của nàng, ta tự nhiên hiểu là ai đó đã làm nàng mang thai. Lá thư ghi ngày trước một ngày nàng đột nhiên và bất ngờ đến Claymore để thú nhận tình yêu bất diệt dành cho ta. Và chỉ cần suy nghĩ lô gíc một chút để ta đi đến kết luận là nàng không đến với ta vì tình yêu, mà để giải quyết nhu cầu cần có một người cha nhằm hợp pháp hoá cho đứa con của nàng.”

“Ôi, lạy Chúa!” nàng thì thầm, màu đỏ lan trên mặt nàng. “Em không hề biết, không hề tưởng được rằng chàng có thể nghĩ ai đó đã làm em mang thai... hay vì vậy mà chàng có lý do nghi ngờ động cơ thực sự của em khi đến với chàng ở Claymore. Một khi chàng nghi ngờ như vậy, chàng có thể bắt đầu đặt câu hỏi về mọi thứ em nói và làm kể từ đó, và...”

Lo lắng bởi sự hoảng hốt bất ngờ của nàng, Clayton kéo nàng vào vòng tay. “Đừng nghĩ về điều đó nữa. Mục đích của ta khi nói với nàng điều đó chỉ là để đảm bảo với nàng là ta không giống một quái vật mà ta trông giống như vậy.”

Nàng đặt tay lên vai hàm chàng, đôi mắt xanh long lanh nước mắt. “Em rất xin lỗi. Thực lòng xin lỗi.”

“Whitney, tình yêu của ta,” chàng nói với một nụ cười nghiêm khắc. “Ta không có phép nàng nhỏ bất cứ một giọt nước mắt nào hay phí bất cứ một giây phút nào để hối tiếc về chuyện này.”

Nàng miễn cưỡng nỗ lực để mỉm cười.

Sợ rằng nàng không thể và không sẵn lòng bỏ qua chủ đề này, Clayton gắng sức để tạo ra lý do cho nàng làm như vậy. “Hãy nghĩ cho con trai nàng, em yêu. Một điều đã được khoa học chứng minh là tâm trạng của bà mẹ trong suốt quá trình mang thai sẽ ảnh hưởng đến tính cách của đứa bé. Nàng có muốn vị Công tước tiếp theo của Claymore sẽ là một cậu bé hay gây gỗ và ươn ả không?”

Viễn cảnh về Clayton làm cha một đứa trẻ không giống chàng chút nào khiến nụ cười của Whitney rạng rỡ hơn với sự hài hước không thể kìm lại. “Không.” Nàng lắc đầu nói.

Khi chàng mỉm cười lại với nàng, trông không hề lo lắng về khả năng ảnh hưởng đến tính cách của đứa con bởi tâm trạng hiện nay của nàng, Whitney ngờ vực nói, “Việc tâm trạng của em ảnh hưởng đến đứa bé không phải thật, đúng không?”

“Không đúng tí nào,” chàng thừa nhận với một nụ cười nhăn nhó không hề hối cải.

Đường nét cong cong quen thuộc trong nụ cười lười biếng của chàng, cùng với cảm giác xúc động trong vòng tay chàng khiến tinh thần Whitney khởi sắc. Cảm giác nhẹ nhõm muốn bay bổng, nàng tặng chàng một nụ cười vui vẻ và nói. “Đó là con gái của chàng có thể ươn ả và thích gây gỗ nếu nhận định khoa học của chàng thật sự là khoa học.”

Chàng nhìn trông có vẻ giật mình. “Con gái? Có phải bản năng phụ nữ mãnh liệt bảo nàng là đứa bé là con gái hay không?”

Kìm lại tiếng cười khúc khích, Whitney lắc đầu và vuốt nhẹ từ cổ áo choàng đỏ tía đến ve áo ở ngực chàng. “Em nói vậy chỉ là vì ngang bướng thôi.”

“À, nhưng nàng đoán sai phản ứng của ta rồi, vì ta sẽ rất thích một bé gái.”

“Nhưng chàng cần một người thừa kế.”

“Ta đã không nghĩ về chuyện đó,” chàng nói dối và nhăm nháp tai nàng. “Tuy nhiên, nếu đứa bé là con gái, ta sẽ kiên trì để sinh ra một người thừa kế thậm chí với sự nhiệt tình lớn hơn cho đến khi đạt được nó - hoặc cho đến khi nàng đuổi ta ra khỏi giường và van xin ta dừng chuyện đó lại.”

“Nếu chàng muốn chờ để điều đó xảy ra, em còn sợ hơn vì chàng sẽ có một gia đình rất, rất lớn để nuôi.”

“Điều đó sẽ khiến mẹ ta trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này,” Clayton nhận xét với một nụ cười khoái chí.

“Chàng sẽ gần như đạt được điều đó sáng nay,” Whitney nói khi Clarissa gõ cửa, “khi chúng ta nói với mẹ về đứa bé.”

Clayton phần nào vẫn còn giận mẹ chàng vì đã giấu vợ chàng. “Trong trường hợp đó,” chàng hậm hực nói, “Ta nên để mẹ chờ cho đến chiều nay.”

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Dựa trên những tiếng cười vui và chào hỏi chàng từ nhiều căn phòng dưới tầng, Clayton cho rằng những người họ hàng đều đang rất vui vẻ và trong trạng thái tinh thần sáng khoái.

Chàng tìm thấy mẹ chàng trong phòng ăn và đang chủ trì bữa ăn sáng, khi bà thấy biểu lộ hạnh phúc của Whitney, khuôn mặt bà sáng lên nụ cười. Tuy nhiên, nó dao động một chút khi Clayton đặt một nụ hôn ngắn lên má bà và nói nhỏ, “Con muốn nói chuyện riêng với mẹ một chút trước khi Whitney và con ngồi xuống ăn sáng.”

“Được thôi,” Alicia Westmoreland nói khi bà đứng lên và xin lỗi với khách khứa. Mặc dù đôi vai bà vẫn thẳng và đầu ngẩng cao, khi bà đưa Clayton đến một căn phòng khách nhỏ tràn ánh nắng mặt trời nhìn ra khu vườn đằng sau nhà, bà cảm thấy giống như một đứa trẻ phạm lỗi chuẩn bị nhận được những lời khiển trách nghiêm khắc từ cô giáo của mình. Bà quá rối trí nên không nhận ra rằng Whitney cũng đang đi theo đằng sau Clayton cho đến khi bà quay lại để đóng cửa căn phòng nhỏ để con trai bà có thể có sự riêng tư mà nó muốn.

Đến lúc đó, Alicia không những vượt qua sự lo lắng trẻ con của mình, mà ngược lại bà còn thấy một con phần nộ thích đáng. Rốt cuộc thì bà đã không làm điều gì đến mức không thể tha thứ. Sự thật là, bà chỉ là cho con dâu của mình một nơi nương thân.

Bà củng cố ý nghĩ đó khi quay lại đối diện với con trai mình. “Dựa trên sự chào hỏi lạnh nhạt của con với mẹ qua chiều qua,” bà nghiêm nghị nói, “Mẹ cho là con không hài lòng vì mẹ giữ Whitney ở đây. Mẹ không biết con đã làm gì để đến nỗi con bé không thể ở cùng dưới một mái nhà với con bởi vì Whitney là một người vợ quá trung thành để thảo luận những điều như vậy, ngay cả với mẹ. Dù sao, mẹ cảm thấy chắc chắn là điều mà con làm khiến Whitney phải bỏ đi cũng phải cực kỳ tệ hại! Trong trường hợp đó, việc mẹ từ chối Whitney một chỗ nương thân là không thể nghĩ đến, không công bằng và cũng không có tình người.”

Clayton chỉ yêu cầu được nói chuyện riêng để chàng có thể thông báo với mẹ chàng là ước muốn tha thiết nhất của mẹ chàng sắp thành hiện thực - là bà sắp trở thành bà nội. Vì chàng đã hào hiệp quyết định không làm khó bà về việc giấu chàng về Whitney, chàng vừa giật mình vừa buồn cười nhận ra mình đang bị bà quở mắng. Hơn nữa, chàng không thể nhớ lại kể từ khi chàng lớn lên đến bây giờ đã từng nhìn thấy mẹ chàng dường như không những có vẻ rất tự vệ mà còn rất bối rối. Nuốt lại một nụ cười, chàng trầm giọng trả lời, “Con hiểu ý mẹ.”

Bà nao núng. “Con hiểu?”

“Đúng vậy.”

Bà quá ngạc nhiên đến mức đánh rơi ngay đáng về giả bộ tức giận. “Ồ. Vậy “ - bà ngập ngừng rồi cúi đầu với một cử chỉ cố để thể hiện sự xin lỗi và nhún nhường - “con thật là rộng lượng. Mẹ đã trông đợi một vài sự tranh cãi.”

“Con cũng nhận ra là vậy,” Clayton uể oải đồng ý.

Bà bước lên trước và tặng cho chàng một cái ôm ấm áp triu mến. “Mẹ rất vui chúng ta đã có cuộc nói chuyện nho nhỏ này,” bà nói, “nhưng mẹ phải trở lại phòng ăn.” Giờ khi mà mọi việc đã giải quyết êm thấm, về trầm tĩnh tươi cười mà bà đã được ngưỡng mộ bấy lâu nay đã hoàn toàn trở lại, và sự quan tâm của bà quay lại với những vị khách vui vẻ. “Langford sẽ rất vui thấy con ở đây. Ông ấy đang hỏi thăm con. À, và con có lẽ chưa gặp Stephen, nhưng nó đã về đến đây nửa giờ trước với bốn người bạn trẻ tuổi khác. Chúng đến để thưởng thức thời tiết đẹp và nhìn ngắm khu vườn hoa hồng đang nở rộ của mẹ.”

“Stephen không thích mùi thơm của hoa hồng,” Clayton chỉ ra.

Alicia biết rất rõ là Stephen không đến Grand Oak để ngắm hoa hồng của bà; anh đến để chính mình chứng kiến cái mọo vặt của họ có thành công hay không, và anh dẫn theo bạn là để che dấu mục đích của mình. Anh cũng đến để xem có thể tác động gì đến sự tái hợp nếu nó chưa xảy ra. Đột nhiên lo lắng rằng Clayton bằng cách nào đó có lẽ đoán ra Stephen và bà đã bày ra mưu mẹo, bà quay về phía cửa ra vào và tuôn ra một tràng độc thoại mau lẹ. “Mẹ thực sự ngạc nhiên khi Stephen đến đây với bạn của nó, nhưng mẹ cũng thấy nhẹ nhõm ghê gớm, vì Lansberry và con gái ông ấy, Quý cô Emily, đã viếng thăm sáng nay. Nếu Stephen và bạn nó không ở đây, Quý cô Emily sẽ không có một ai dưới 50 tuổi để trò chuyện. Nhân tiện thì cô ấy thật là đáng yêu.”

Bà với đến cái nắm đấm cửa và nhìn qua vai mình, chậm trễ nhận ra rằng con trai và con dâu đang nhìn bà cười cười, nhưng cả hai đều không tiến một bước nào. “Chúng ta đi chứ?” bà tươi cười đề nghị.

“Con nghĩ mẹ nên đợi cho đến khi con nói với mẹ vì sao con muốn nói chuyện với mẹ,” Clayton ôn tồn đề nghị.

Bà quay hẳn người lại, bất chợt chăm chú. “Ta nghiêm nghị cho rằng con muốn phàn nàn vì ta đã không chủ động hơn trong chuyện tái hợp cho con và Whitney,” bà nói, vô tình phá hỏng thái độ ngây thơ vô tội trước đây.

“Con đã nên làm thế,” Clayton khoái trí nói. “Tuy nhiên, con nghĩ điều quan trọng hơn là nói với mẹ rằng mẹ sắp trở thành bà nội.”

Một nụ cười rạng rỡ bùng lên trên mặt Alicia Westmoreland khi bà vờn tay trái nắm lấy tay Whitney và tay phải nắm tay Clayton. “Ồi, hai con yêu quý của ta,” bà nói, nhưng sau đó, như là không thể tìm được từ khác để diễn tả niềm hạnh phúc của mình, bà nâng tay hai người áp vào mặt, “Ồi, hai con yêu quý của ta!”

Chương 38

Bá tước Langford là một người đàn ông cao và ốm yếu vừa qua tuổi 80, ông là em họ của cha Clayton. Ông đang đứng gần ngưỡng cửa phòng ăn, với tay trái tựa vào khung cửa và tay phải đặt trên một cây ba toong bằng gỗ mun. “Claymore,” ông nói khi Clayton xuất hiện từ phòng ăn với Whitney trong cánh tay, “Ta tự hỏi ta có thể có vài lời với cháu không.” Ông nhìn sang Whitney với vẻ xin lỗi. “Ta biết chồng cháu chỉ vừa đến tối muộn hôm qua, nhưng cháu có thể cho nó vài phút không, đây là một vấn đề khá cấp bách.”

“Tất nhiên,” Whitney nói với một nụ cười triu mến với người đàn ông già cả. “Cháu muốn tìm Stephen và những người bạn của chú ấy,” nàng thêm vào khi nàng bắt đầu đi khỏi để tìm kiếm Stephen trong vườn.

Langford đặt bàn tay trái đang tựa vào cửa lên cánh tay của Clayton để trợ sức. “Phu nhân của cháu không chỉ rất xinh đẹp và còn rất tốt. Nó đã dành nhiều tiếng đồng hồ với ta hôm qua, lắng nghe ta nhai đi nhai lại về những nghiên cứu triết học cổ đại.” Hấp háy mắt ông nói thêm, “Không chỉ thế, nó thực hiện một nỗ lực đáng ngưỡng mộ để giả vờ bị thu hút vào chủ đề và vào ta. Khiến ta cảm thấy mình trẻ hơn 20 tuổi!”

“Vợ cháu có cùng tác động như vậy đối với cháu,” Clayton nói đùa khi chàng từ từ dẫn vị bá tước già vào căn phòng duy nhất trong tầng mà chàng chắc chắn không có ai.

“Nếu cháu trẻ hơn 20 tuổi, cháu vẫn là một cậu nhóc không có kinh nghiệm.”

“Đó chính xác là ý cháu,” Clayton vui vẻ nói.

Sau khi vị bá tước thoải mái ngồi trong căn phòng nhỏ nơi Clayton vừa gặp mẹ chàng trước đó, Clayton ngồi đối diện với ông. Khi bá tước dường như không biết bắt đầu như thế nào, Clayton mở đầu giúp. “Chú nói vấn đề khẩn cấp?”

Langford trao cho chàng một cái nhìn buồn bã. “Ở tuổi của ta, Claymore, mọi việc đều khẩn cấp. Cuộc đời vĩnh cửu có thể bắt đầu từ ngày mai,” ông thêm vào, miễn cho Clayton sự cần thiết phải an ủi không thật rằng bá tước vẫn còn nhiều năm tháng ở phía trước bằng cách đi thẳng vào vấn đề muốn trao đổi. “Ta muốn nói với cháu về em trai cháu.”

Clayton che giấu sự ngạc nhiên và gật đầu để ông tiếp tục.

“Ta luôn nghĩ đến cháu như một bức tường thành của gia đình, và chúng ta đều biết rằng cháu có một biệt tài trong những khoản đầu tư sinh lợi, những khoản đầu tư đã nhân sự giàu có của cháu rất nhiều lần.”

Ông dừng lại, nhưng Clayton chỉ nhướn mày, không khẳng định cũng không phủ định.

“Ta biết thông tin của ta trong vấn đề đó là chính xác,” bá tước nói, tỏ vẻ rất có lỗi trước một chủ đề nhạy cảm mà ông buộc phải nói ra. Với sự tế nhị nhất có thể, ông nói, “Cho đến gần đây, ta hiểu rằng tài sản thừa kế của Stephen cũng nằm trong bàn tay năng lực của cháu, vì vậy, ta hiển nhiên cho rằng, cũng như ta, Stephen không có đầu óc cho chuyện tiền bạc. Đúng không?”

Nếu bá tước không phải một người họ hàng rõ ràng là đã quá già và rất ốm yếu, Clayton đã đặt một dấu chấm hết cho chủ đề xúc phạm này. “Không, điều đó không đúng,” chàng nói khá cứng rắn.

Bá tước hiểu ẩn ý khiển trách trong giọng nói của người đàn ông kia, nhưng vẫn đeo đuổi. “Có phải sự thật là, Stephen đã có một loạt những thương vụ đầu tư mạo hiểm và khoa trương, nhưng kết quả thì thu lợi khá tốt? Ta đã nghe một số lời đồn thổi ở câu lạc bộ khiến ta nghĩ điều này là thật, nhưng ta cần nghe từ cháu. Cháu có thể nói với ta đây là sự thật hay tin đồn không?”

“Không nếu không có lý do hợp lý.”

“Ta muốn tin đó là thật, nhưng ta cần biết chắc chắn.”

“Vậy hãy nói chuyện với Stephen.”

Bá tước lắc đầu. “Ta không thể làm thấy, bởi vì ta không thể nói với nó lý do ta muốn biết.”

“Trong trường hợp đó, rõ ràng cuộc thảo luận này đã đi đến hồi bế tắc,” Clayton nói.

“Vậy được, ta sẽ giải thích lý do cho câu hỏi của ta, nhưng cuộc nói chuyện này phải giữ trong bí mật tuyệt đối.”

“Cháu không thể nghĩ có chuyện gì chủ có thể nói có thể xui khiến cháu thảo luận về những thương vụ tài chính riêng tư của Stephen với bất kỳ ai, ngay

cả chú, thừa bá tước,” Clayton cứng rắn nói và chuẩn bị đứng lên.

“Nếu thực sự Stephen giàu có như lời đồn, và nếu nó gánh lấy nghĩa vụ làm tăng sự giàu có đó một cách thành công. Ta muốn lập nó làm người thừa kế hợp pháp của ta.”

Về mặt của Clayton tan thành một nụ cười nhăn nhó khi chàng từ từ ngồi xuống, “Cháu tin rằng chú chưa đưa ra một lời đề nghị hấp dẫn thích hợp.”

“Nếu ta lập Stephen là người thừa kế, nó sẽ thừa kế rất ít đất đai và gần như không có lợi tức. Rất lâu trước đây, nhánh gia đình ta cũng giàu có như gia đình cháu, nhưng tổ tiên của ta có rất ít sự khôn ngoan, tầm nhìn và hoàn toàn không có sở trường duy trì sự giàu có của mình. Kết quả là, ‘những dinh thự của ta’ đang ở trong tình trạng không được sửa chữa và thực tế là vô giá trị, nhưng những tước hiệu mà ta đang giữ rất cổ và có uy thế. Nếu ta chết mà không thực hiện những thủ tục chính thức để thay đổi kết quả, thì những tước hiệu và đất đai của ta nghiêm nhiên sẽ chuyển qua cháu. Cho đến gần đây có những lời đồn khiến ta nghĩ rằng Stephen có thể có tài năng về quản lý tiền bạc, ta đã thỏa nguyện để cháu kế thừa ta. Với việc để cháu thừa kế, ta có thể cậy nhờ ý thức trách nhiệm - cũng như sự giàu có của cháu - để duy trì những tài sản sở hữu của ta và đưa chúng vào tình trạng sửa chữa tốt hơn ta có thể làm.”

Như thể ông không chắc chắn để tiếp tục như thế nào, ông dừng lại, quan sát hình ảnh những cây nho trên tấm thảm dưới chân, sau đó ông chuyển cây ba toong từ nơi đang để bên cạnh hông phải sang bên trái. Cuối cùng, ông ngẩng đầu lên và nói với vẻ hết sức nghiêm trang, “Cháu đã mang rất nhiều tước hiệu, và hầu hết chúng đều cao quý hơn những tước hiệu cháu thừa kế từ ta, và những dinh thự của ta không thể so sánh được với của cháu. Đường như vì lòng rất tự hào đối với những tước hiệu đó, ta sẽ vui mừng nếu có thể để lại những gì ta có cho một người đàn ông vốn không có quá nhiều tước hiệu để anh ta có thể nhớ, và quá nhiều dinh thự thừa kế để anh ta có thể sử dụng. Chúng ta có một gia đình lớn và đông đảo mà ta có thể chọn một người thừa kế từ đó, nhưng ta muốn người thừa kế của ta phải là một người đàn ông ta biết rõ và đặc biệt yêu thích. Em trai cháu có đầy đủ những yêu cầu đó.”

“Cháu rất vui khi nghe thế,” Clayton nói với một nụ cười khuyến khích.

“Và giống như cháu, nó cũng là một người đàn ông có trách nhiệm, người hiểu và hoàn thành những nghĩa vụ của mình với gia đình và những người phụ thuộc.”

“Phải, nó là thế,” Clayton nói.

“Vì vậy điều bạn tâm duy nhất của ta về chỉ định Stephen là người thừa kế là như thế này: Nó thừa kế sự giàu có vốn thuộc về mình, nhưng theo ý kiến của cháu, nó có thể duy trì sự giàu có đó được không? Nó có đủ khả năng và khôn ngoan để quản lý và chăm sóc tốt những dinh thự của ta không?”

“Stephen là tất cả những gì chú cần,” Clayton nói, “và còn hơn thế rất nhiều.”

Khuôn mặt của bá tước vỡ thành một nụ cười, sau đó ông trông phiền muộn và chuyển ánh mắt đến tấm thảm lần nữa. “Ta cho rằng cháu không phản đối kế hoạch của ta hoặc cảm thấy bị xem thường chút nào.” Ông đột nhiên nhìn lên. “Đừng không?”

Nụ cười của Clayton âm ập và thành thật không thể hiểu nhầm. “Chú hoàn toàn đúng.”

“Tuyệt vời, vậy là xong. Ta sẽ thực hiện những bước cần thiết để đảm bảo rằng Stephen trở thành Bá tước của Langford và Nam tước kết tiếp của Ellingwood, cũng như Tử tước thứ năm của Hargrove.” Ông với lấy chiếc ba toong, chuyển nó sang bên phải và vất và để đứng lên. Clayton đợi bên cạnh ông, cho ông sử dụng tự mình xoay sở, nhưng cũng sẵn sàng đưa tay ra để hỗ trợ nếu ông cần.

Khi bá tước đã đứng thẳng dậy và chậm chậm lê bước về phía trước, Clayton lên tiếng nói lo lắng duy nhất của chàng về kế hoạch của Langford. “Chú có chắc chắn có thể chuyển giao tước hiệu của mình cho Stephen một cách hợp pháp không?”

Ông đợi cho đến khi Clayton mở cánh cửa cho mình trước khi trả lời. “Tước hiệu của ta được Vua Henry VII ban cho gia đình chúng ta trong 300 năm qua. Nhờ vào sự thông thái và nhìn xa trông rộng của tổ tiên của chúng ta, Công tước thứ nhất của Claymore, những tước hiệu này bao gồm một ngoại lệ bên ngoài những hàng thừa kế thông thường. Ngoại lệ đó cho phép người sở hữu tước hiệu, nếu không có con, được chọn người thừa kế cho mình, miễn là người thừa kế đó là người nối dõi trực tiếp của một trong những công tước của Claymore. Giống như Stephen.”

Clayton biết không có ngoại lệ được ghi lại như vậy trong tước hiệu của chàng, nhưng vì chưa có một công tước của Claymore nào không có con, kể cả Clayton, hay cha chàng, hay ông nội chàng để bận tâm đến điều đó. Chỉ là tò mò, chàng quyết định sẽ nghiên cứu những tước hiệu khác chàng đang giữ, nhưng lời nhắc nhở lo lắng của bá tước kéo chàng khỏi những suy nghĩ đó.

“Claymore, mặc dù ta không giữ im lặng cho đến khi cháu hứa với ta rằng sẽ giữ cuộc thảo luận của chúng ta hoàn toàn bí mật, tuy nhiên ta tin rằng chúng ta đều hiểu rằng cháu sẽ làm thế.”

“Tất nhiên,” Clayton nói, mặc dù chàng muốn được phép thảo luận vấn đề này với Stephen.

“Ta có lý do hết sức hợp lý cần bảo mật,” bá tước giãi bày khi họ đi đến gần một phòng khách gần mặt trước của ngôi nhà. “Ta sẽ không có một giây phút yên bình nếu một vài những người thừa kế thích hợp trong gia đình ta nghe phong thanh về sự thật rằng ta có kế hoạch chỉ định người thừa kế, thay vì để tước hiệu tự nhiên chuyển giao cho cháu.”

“Chú sẽ không phải chịu đựng điều đó?” Clayton nói, sự chú ý của chàng bị xao nhãng bởi Stephen, người đang đứng cạnh lò sưởi trong phòng khách và nói chuyện với một người đẹp tóc-nâu-nhạt thanh tú.

Khi bá tước không nhận được lời đáp lại nào về lời nhận xét về những người thừa kế khác, ông nhận ra công tước đang bị sao nhãng và nhìn theo hướng ánh mắt của chàng, sau đó ông hỏi, “Cháu có nhận ra cô gái trẻ đang đứng cùng em trai cháu không?”

“Cháu chưa bao giờ gặp cô ấy,” Clayton trả lời.

“À, phải, thực ra cháu gặp rồi” bá tước tranh cãi, nghe có vẻ thích thú với bí mật nhỏ của mình. “Cháu còn biết rõ cha cô ấy nữa.” Như để chứng tỏ, ông hất đầu về một góc phòng nơi Công tước của Lansberry đang trò chuyện với Whitney. “Cô gái tóc vàng đó là con gái của Landsberry, Quý cô Emily. Ông ấy giới thiệu cô ấy với ta sáng nay.”

Công tước của Lansberry tóc đen, dáng người thấp và vuông, khuôn mặt có những đường nét thô thiển gần như xấu xí - hai người con trai trông chính xác giống ông ta. Đối với Clayton tin rằng người đàn ông đó đã sinh ra một sắc đẹp tinh tế, yếu điệu như thế là gần như không thể.

Bá tước đoán được suy nghĩ của chàng và cung cấp lời giải thích. “Cô ấy được sinh ra từ cuộc hôn nhân thứ hai của Lansberry. Người vợ thứ hai là con gái của một quý tộc Pháp chỉ bằng nửa tuổi Lansberry và đã chết trong khi sinh nở, ở Pháp, một năm sau đám cưới của họ. Nghĩ đến chuyện đó, có lẽ cháu chưa bao giờ gặp Quý cô Emily thật. Cô ấy nói với ta mới chỉ đến Anh vài dịp.”

“Ông ta giấu cô ấy ở đâu?” Clayton hỏi mà không hề suy nghĩ khi chàng giúp người đàn ông già cả ngồi xuống một chiếc ghế thoải mái.

“Ta cũng đang băn khoăn,” bá tước thừa nhận với một tiếng cười khoái trá, “nhưng ai có thể đổ lỗi cho ông ta vì cố gắng khóa cô ấy khỏi những gã công tử trẻ và những tên phóng đảng già cả ở Anh cho đến khi cô ấy trưởng thành để chống trả với họ chứ. Khi cháu được giới thiệu với cô ấy, đừng quên chú ý đến mắt của cô ấy. Chúng có màu xanh tím sẫm, ta thề như vậy.”

*****

Clayton đã có rất nhiều cơ hội để quan sát Emily Kendall suốt ngày hôm đó, nhưng chàng thích thú với phản ứng của Stephen hơn nhiều - hay là chính xác hơn là việc hoàn toàn không có phản ứng gì của anh - trước sự hiện diện của Quý cô Emily. Hầu hết các anh chàng trong nhà đều rõ ràng bị cuốn hút bởi cô, và cả hai người bạn của Stephen cũng đang múa may biểu lộ sự quan tâm đến cô. Stephen, ngược lại đang cư xử như anh hầu như không hề chú ý đến sự tồn tại của cô. Thực ra, anh dùng toàn bộ thời gian để tập trung quyến rũ hai cô gái trẻ trong nhóm của mình khi những người hộ tống hai cô đang cùm quanh Emily. Bởi vì Stephen vốn đã biết hai cô gái đó từ thời thơ ấu, và bình thường vẫn đối xử với họ với thái độ thoải mái của một người anh trai, Clayton thấy hành vi tán tỉnh họ hiện nay của anh đặc biệt trở nên thú vị.

Whitney cũng chú ý đến điều đó và nhận xét với Clayton ngay khi chàng và những người đàn ông khác quay lại với các quý cô quý bà trong phòng khách sau khi đã thưởng thức bữa tiệc rượu và xì gà dành cho đàn ông theo thông lệ sau bữa tối. Luồn tay vào tay của Clayton, nàng tinh ý kéo chàng ra một góc riêng của căn phòng lớn, sau đó nói bằng một giọng buồn cười và khe khẽ, “Chàng có chú ý là Stephen đang gần như phớt lờ Emily không?”

“Có,” Clayton trả lời trong khi quan sát về mặt của Whitney. “Nàng nghĩ gì về cô ấy?”

Whitney ngần ngại, cố gắng vừa thành thật vừa công bằng. “Ừm, cô ấy là tạo vật xinh đẹp nhất mà em từng thấy, và cô ấy có cách cư xử thật đáng yêu, nhưng ở cô ấy toát ra một vẻ...”

“Tự phụ,” Clayton vỗ đoán.

“Có thể. Nhưng cũng có thể chỉ là cô ấy hơi e thẹn.”

“Từ những gì ta đã thấy, cô ấy dường như không có một chút vấn đề nào trong việc chuyện trò với mọi người.”

“Cô ấy hoàn toàn thoải mái với phụ nữ và những người đàn ông lớn tuổi,” Whitney đồng ý, “và cô ấy thông minh dí dỏm, nhưng em chú ý là cô ấy trở nên khá nghiêm trang với những người bạn của Stephen. Từ những gì cô ấy nói, em suy ra là cô ấy được người họ hàng nào đó nuôi ở Brussel vì vậy cô ấy không biết phản ứng như thế nào trước những kiểu đùa giỡn tinh vi và những cuộc nói chuyện tán tỉnh mà nhóm của Stephen thích thú. Thay vì mang cô ấy về sống ở Anh, cha cô ấy lại chọn đến thăm cô ấy ở Brussel. Cô ấy hầu như không biết mấy về những người anh trai cùng cha khác mẹ và vợ của họ.”

Clayton quan sát Stephen, người đang ngồi với hai cô gái ở cuối phòng đối diện với Emily. “Cô ấy chắc chắn đã gây ấn tượng với Stephen, chàng nói với một tiếng cười khoái trá. “Thực ra, ta chắc là nó có thể nói cho nàng mà không hề phải nhìn quanh, lúc này cô ấy đang ở đâu, và ai đang nói chuyện với cô ấy.”

“Chàng thực sự nghĩ vậy sao?” Whitney hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Chắc chắn. Nàng đang chứng kiến phương thức hoạt động tinh tế của đầu óc một người đàn ông thành thạo đang chuẩn bị lao vào một trò chơi mà anh ta đã chơi rất nhiều lần và gần như là một bậc thầy - trò chơi tán tỉnh.”

Whitney đảo mắt phản đối với một nụ cười. “Em đã chứng kiến rất nhiều cuộc tán tỉnh thông thường của Stephen với vô số quý cô trẻ, và chú ấy chưa bao giờ cư xử như thế này. Bình thường, chú ấy sẽ ở ngay đó với những người ngưỡng mộ khác của Emily và chơi ‘trò chơi đó’, chỉ là khôn ngoan và quyến rũ hơn bọn họ.”

“Chính xác,” Clayton đồng ý. “Nhưng lần này, rõ ràng Stephen cho rằng điều quan trọng với nó là cô gái đang bàn đến cần nhận ra ngay từ đầu rằng cô ấy không thể nhầm lẫn nó chỉ như là một cuộc chinh phục nữa trong những cuộc chinh phục dễ dàng ngày hôm nay.”

“Tại sao nó lại rất quan trọng với chú ấy?” Whitney kiên trì hỏi.

“Bởi vì, tình yêu của ta,” chàng nói khi chàng đặt một nụ hôn nhanh lên đỉnh đầu nàng. “Stephen không có ý định rằng đây chỉ là một ‘cuộc tán tỉnh thông thường’ khác của nó. Ta nghĩ nó đã quyết định rằng đây là trò chơi duy nhất mà nó muốn chơi mãi.”

“Điều đó giống như chú ấy quá là bốc đồng, xét đến sự quen biết ngắn ngủi của hai người đấy.”

Để trả lời cho câu hỏi đó, Clayton nhìn nàng trong im lặng với vẻ hiển nhiên, và khi Whitney nhận ra chàng đang nghĩ gì, nàng nén lại một tiếng cười. “Em đang kết luận rằng, khi tính đến vấn đề muốn cưới ai, đàn ông nhà Westmoreland đều bốc đồng một cách đáng sợ?”

“Ta sẽ không nói thế.”

“Chàng sẽ nói gì?”

“Ta sẽ nói rằng chúng ta đánh giá rất chính xác về phụ nữ và chúng ta biết khi gặp một người không những chỉ đặc biệt, mà còn là người dành cho chúng ta. Cho đến lúc đó, không quyền lực nào trên trái đất có thể đẩy chúng ta đến bệ thờ, nhưng một khi chúng ta đã gặp cô ấy, chúng ta không chỉ tự nguyện bước xuống lối đi giữa nhà thờ đó với cô ta, mà còn chúng ta khá quyết tâm để chắc chắn rằng cô ấy sẽ đi cùng với chúng ta.”

“Cho dù ban đầu cô ấy có thể chống đối như thế nào,” Whitney hoàn chỉnh cho chàng.

“Chính xác.”

Nàng vẫn còn cười trước điều đó khi Stephen rời khỏi nhóm chàng đang ngồi và với tất cả vẻ ngoài hoàn toàn hồ hững, cầm lấy hai ly sâm banh từ một chiếc khay trên bàn. Chàng dừng lại một chút để tán chuyện với mẹ mình, dừng lần nữa để nói chuyện với một người họ hàng xa lớn tuổi, và bằng cách nào đó đi đến lò sưởi nơi Emily đang đứng vừa lúc nhóm người quanh cô tản ra, để lại cô với một người họ hàng lớn tuổi duy nhất.

Thích thú, Whitney quan sát anh mời cô gái một ly rượu, điều làm nàng ngạc nhiên là khi Stephen đưa ly rượu cho cô gái, anh hoàn toàn không nói từ nào. Anh đơn giản chỉ nhìn cô, và nâng ly rượu lên miệng trong khi nhìn cô gái qua vành ly trong một lúc. Emily làm theo - ngoại trừ là cho dù thậm chí cách đến vài thước, Whitney có thể thấy rằng bàn tay của Emily bắt đầu run rẩy khi cô nâng ly lên để uống một ngụm sâm banh.

Vô thức, Whitney nín thở khi Emily hạ ly xuống và dường như không thể dứt khỏi ánh mắt của Stephen. Anh nói gì đó với cô, điều gì đó rất ngắn. Cô ngẩn ngơ, sau đó mỉm cười, gạt đầu và đặt bàn tay lên cánh tay của Stephen.

*****

Từ địa điểm thuận lợi của họ, Whitney và Clayton quan sát Stephen hộ tống cô ra khỏi phòng.

Vì Clayton dường như quá chắc chắn việc Stephen đang nghĩ và làm gì trước đó, Whitney nói nhỏ nhỏ, “Chàng nghĩ chú ấy đang dẫn cô ấy đi đâu?”

“Phòng trưng bày,” Clayton nói mà không hề ngập ngừng. “Nó ở trên tầng hai, sẽ ngăn họ khỏi tầm tay của mọi người dưới đây, nhưng nó cũng có thể nhìn được toàn bộ tầng dưới, có nghĩ là danh tiếng của cô ấy sẽ không bị hoen ố và cha cô ấy sẽ không phải lo lắng.”

Để nhìn thấy phòng trưng bày, người ta phải đi đến cửa phòng khách, nhưng nó có thể bị không nhìn thấy từ nơi Whitney đứng. “Chàng không thể quá chắc chắn là chú ấy đưa cô ấy đến đó,” Whitney nói.

“Nàng có muốn làm một cuộc cá cược nhỏ nhỏ không?”

“Chàng đang nghĩ đến bao nhiêu?” Whitney hỏi ngược lại.

Ngả người sang, Clayton thì thầm với nàng về phần thưởng chàng đang nghĩ nếu nàng thua cuộc, và một màu hồng lan trên gò má nàng, nhưng nụ cười của nàng chứa đầy tình yêu và sự ấm áp.

Không đợi quyết định của nàng, Clayton đưa tay ra cho nàng. Whitney đặt tay lên đó và đi theo chàng đến ngưỡng cửa phòng khách.

Nàng thua cuộc.

Đến cuối Tháng Chín, toàn bộ giới thượng lưu đang đợi một lời tuyên bố đính hôn giữa Stephen Westmoreland và con gái của Công tước vùng Lansberry. Trong số cá cược ở câu lạc bộ White, tỷ lệ cá cược là 25 ăn 1 rằng cuộc đính hôn sẽ được tuyên bố trước cuối năm nay. Tháng Mười, tỷ lệ này hạ xuống còn 20 ăn 1 khi Công tước và Quý cô Emily rời Anh đến Tây Ban Nha 2 tháng.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Tháng 12, bầu trời Luân Đôn luôn luôn âm u, bầu không khí sặc sụa khói từ hàng nghìn lò sưởi than. Vì lý do đó, giới thượng lưu thích trải qua mùa đông trong bầu không khí trong lành của một ngôi nhà miền quê thoải mái. Ở đó, họ giải trí với từng nhóm bạn bè đến ở cùng 1 hoặc thậm chí 2 tuần và hưởng thụ những thú vui như săn bắn và chơi bài. Những quý bà với những cô con gái ở tuổi cập kê lên kế hoạch cho những tủ quần áo dành cho dịp lễ hội mùa xuân và thảo luận với bạn bè về tất cả những ưu điểm liên quan của tất cả những anh chàng độc thân sáng giá.

Trong những năm qua, tên của Stephen Westmoreland đã nằm trên cùng trong danh sách ‘Danh giá Nhất’ của mọi Bà Mẹ, nhưng bây giờ anh được xem như là ‘Không sẵn sàng.’ Khi thời điểm Quý cô Emily sắp trở về từ Tây Ban Nha, tin đồn và những phỏng đoán về cuộc đính hôn của cô và Stephen dấy lên với như một cơn sốt cao ở các điền trang miền quê trên khắp nước Anh.

Một vài tin đồn còn tự tin rằng cuộc đính hôn đã được dàn xếp trước khi công tước và con gái đi Tây Ban Nha; những lời đồn khác tin rằng những chi tiết về cuộc đính ước sẽ được hoàn chỉnh ngay khi Quý cô Emily trở về, và rằng hôn lễ sẽ tiến hành trước năm mới.

Vấn đề duy nhất gây nên những cuộc tranh cãi thực sự trong suốt những cuộc tụ họp bàn tán đầu mùa đông năm đó là liệu đám cưới này sẽ là một buổi lễ nhỏ trong gia đình trong Tháng 12 này hay nó sẽ là một sự kiện xã hội rộng lớn, như hôn lễ của Công tước Claymore, và sẽ diễn ra vào Mùa Xuân. Không ai nghi ngờ về việc hôn lễ sẽ diễn ra, vì mọi người đều thấy rõ ràng rằng Westmoreland cuối cùng đã gặp người phụ nữ mà anh muốn trở thành vợ mình.

Những tin đồn còn cho biết rằng Stephen không những đã từ bỏ cuộc sống độc thân, mà còn từ bỏ nhân tính của mình, Helen Devemay, để trở thành người thấp tùng thường xuyên của Quý cô Emily. Anh thực hiện vai trò đó với phong cách thanh nhã thoải mái và sự tận tụy quyến rũ khiến anh càng trở thành một hình mẫu người chồng đáng khao khát trước những bà mẹ và những cô con gái đã nuôi dưỡng hy vọng về một cuộc kết hợp với anh.

Quý cô Emily trở nên rạng rỡ trong sự quan tâm ám áp của Stephen. Bất cứ khi nào anh đi cùng cô đến một buổi khiêu vũ hoặc một buổi dạ tiệc hay đến nhà hát, cô thể hiện một vẻ hạnh phúc tự nhiên khiến cô không những trở nên dễ tiếp cận mà còn tỏa sáng.

Công tước của Lansberry được cho là người cha may mắn nhất nước Anh, bởi vì đức ngài không chỉ có được một anh con rể quý tộc giàu có với dòng dõi và danh tiếng cao quý, mà ông còn có được một liên minh đáng thêm muốn với gia tộc Westmoreland.

Mọi người đều cho rằng Lansberry quá vui trước số phận may mắn của mình, nhưng về vấn đề đó, giới thượng lưu chỉ có thể dự đoán, vì công tước hiếm khi giao tiếp với những thành viên khác của giới quý tộc. Đức ngài không quan tâm gì đến xã hội hay những hoạt động giải trí, và chỉ xuất hiện chiếu lệ ở những sự kiện mà lễ nghĩa yêu cầu ngài phải tham gia. Đức ngài giao những nhiệm vụ chính trị và ngoại giao cho hai người con trai của mình. Mỗi quan tâm duy nhất của ngài là những dinh thự của mình; ngài là một người đàn ông của đất đai, cũng như tổ tiên của ngài trước đây, và với tính cách thẳng thừng của mình, ngài khiến mọi người đều biết đến điều đó.

Mặc dù, ngài sở hữu một ngôi nhà tráng lệ ở Luân Đôn và mua lại rất nhiều dinh thự lộng lẫy khác, ngài thích cư ngụ tại Landsdown tỉnh lặng và buồn tẻ, một ngôi nhà miền quê với lối kiến trúc bát nháo được xây dựng từ thời Trung cổ bởi một trong những tổ tiên của ngài và sau đó được những thế hệ tiếp theo xây dựng thêm theo bất kỳ kiến trúc nào phổ biến thời đó.

Đối với Stephen, một người học về kiến trúc, Landsdown là một vật kỳ quái tầm tối, không cân đối và thiết kế tồi tàn. Thực ra, thứ duy nhất anh thích về nó là nó chỉ cách nhà mẹ anh ở Grand Oak mất ít hơn một tiếng đồng hồ.

Stephen đã quyết định dành Tháng 12 ở đó, một phần bởi vì Whitney, Clayton và Quý ông, quý bà Gilbert đã tụ tập ở đó để tham dự kỳ nghỉ lễ cùng với mẹ anh, mà còn bởi nó cho phép anh được gần Emily hơn, người đã trở về từ Tây Ban Nha từ hôm trước. Anh đã dành vài phút bên cô tối muộn ngày hôm qua, sau khi cô gửi cho anh một lời nhắn rằng cô đã về nhà, nhưng cô trông thật sự kiệt sức và anh đã ra lệnh cho cô ngủ sớm.

Tuy nhiên, bây giờ, anh đang nóng lòng đến kinh ngạc để dành cả buổi tối ngày hôm nay bên cô và giải quyết ổn thỏa mọi vấn đề với cha cô. Anh đưa tay vào túi áo ghi-lê và rút ra một chiếc nhẫn đính hôn bằng kim cương và ngọc lục bảo tuyệt đẹp mà anh định đeo vào ngón tay của Emily ngay khi anh nói chuyện xong với Lansberry tối nay. Nó tỏa sáng trong ánh sáng của xe ngựa - một vật châu báu xứng với một nữ hoàng, có cái giá bằng cả một món tài sản của nhà vua. Anh không quan tâm đến cái giá của nó cũng như về cuộc gặp mặt với Lansberry, bởi vì anh không thấy có lý do gì để tính đến rằng công tước sẽ khước từ lời đề nghị của anh.

Những đám tuyết đang rơi từ một bầu trời không có ánh trăng khi một người giữ cửa vội vã ra khỏi ngôi nhà để giúp người đánh xe của Stephen với những con ngựa. Người quản gia của Lansberry mở cửa và đưa tay giúp Stephen cởi bỏ chiếc áo khoác dày. “Xin chào, thưa ngài,” tên quản gia ngâm nga. Hắn đưa chiếc áo khoác cho người giữ cửa và quay đi để dẫn đường trên một sàn nhà lát đá lạnh ngắt của đại sảnh chính. “Quý cô Emily đang đợi ngài ở phòng khách phía đông.”

“Ta muốn có lời với đức ngài trước,” Stephen nói.

Tên quản gia dừng và quay lại. “Tôi xin lỗi, thưa ngài, nhưng công tước đã đi ra ngoài tối nay.”

“Người có biết đức ngài đi đâu không?”

“Đức ngài có nói đến là ông định chơi vài ván bài với Hầu tước của Glengarmon.”

“Nếu đức ngài trở về trước khi ta về, hãy nói với ông ấy rằng ta muốn nói chuyện với trước khi ông ấy đi nghỉ. Ta có thể tự đi đến chỗ Quý cô Emily,” Stephen nói thêm khi anh quay người và tiến dọc hành lang sáng mờ mờ, rồi xuống một cầu thang dẫn đến chái đông.

Trên đường đi, anh cố tưởng tượng một vấn bài vui vẻ giữa Lansberry và Glengarmon nhưng nó vượt trên cả trí tưởng tượng. Hai người đàn ông sản sản độ tuổi, nhưng trong khi Lansberry mạnh mẽ và cục cằn gần đến mức thô lỗ, thì William Lathrop, Hầu tước của Glegarmon, lại là một người chưa vợ khổ hạnh, cứng nhắc tuân theo thủ tục lễ nghi và triệt để tuân theo mọi lễ thói xã hội và chính trị khiến ông ta trở thành mũi dùi của những trò đùa không dứt. Người cha 92 tuổi của ông ta vẫn bám trụ lại cuộc đời - và bám vào tước hiệu công tước quý giá vốn nên truyền lại cho Lathrop từ nhiều năm trước.

Tất cả những suy nghĩ đó hoàn toàn biến mất khi Stephen đến gần phòng khách và cô gái xinh đẹp mà anh yêu. Mặc dù Emily gần 20 tuổi và sở hữu một vẻ duyên dáng và quý phái khiến cô dường như xa cách với những người lạ, nhưng Stephen biết rằng bên dưới vẻ ngoài đó là một cô gái vui vẻ đang sợ hãi người cha của mình và bối rối trước tất cả sự chú ý mà diện mạo ấn tượng đã mang lại cho cô khi cô lần đầu tiên xuất hiện ở xã hội Anh quốc. Cô âm ỉ, thông minh và ham đọc. Cô mang vẻ thách thức, hài hước và gây thích thú đối với Stephen và trong cùng lúc đó, cô mang đến một bản năng bảo vệ mạnh mẽ trong anh.

Anh mở cửa phòng khách và nín thở trước hình ảnh của cô. Emily đang nghiêng xuống lò sưởi để khởi ngọn lửa với một thanh còi, ánh lửa biến tóc cô thành màu như vàng nung chảy khi chúng xoắn xuống vai và lưng cô.

Mỉm cười, cô đứng lên và đặt thanh còi lửa sang một bên. “Em đang cố gắng khơi những cục than hồng thành những ngọn lửa,” cô giải thích với một tiếng cười khi anh tiến đến chỗ cô.

“Em có thể làm thế với một nụ cười,” Stephen nói.

Anh đợi cô hiểu ra ý của mình và anh biết lúc cô hiểu ra, sau đó anh nhìn cô cố gắng giả vờ như không biết gì. “Anh trông rất khỏe,” cô nói với anh.

Stephen đã mệt mỏi với trò-mèo-vòn-chuột. Anh yêu cô và chết tiệt là anh biết rõ cô cũng yêu anh. Anh nhận ra hai tháng xa cách khiến cô có cảm giác hơi kỳ lạ, nhưng anh nhất định không để cô rút lui đằng sau hàng rào của những lễ thói xã hội mà anh đã phải dành nhiều tuần để tháo gỡ trước khi cô đi. Để đáp lại lời nhận xét của cô về diện mạo của anh, Stephen nói mỉa mai, “Diện mạo của anh không thay đổi từ tối hôm qua.”

“Phải, nhưng anh chỉ ở đây vài phút, và... và em cho là em thực sự không có cơ hội để... thực sự nhìn ngắm anh.”

Thay vì đi đến chỗ cô và ôm cô vào vòng tay, điều mà anh biết cô đang mong đợi, anh tựa một vai vào bộ lò sưởi và khoanh tay trước ngực. “Vậy hãy sử dụng thời gian em cần để nhìn kỹ anh.”

Cô trông thực sự lúng túng. “Mặt khác,” Stephen nói với một nụ cười khê, “em có thể để sử dụng thời gian tốt hơn bằng cách quan sát anh ở một khoảng cách gần hơn.” Anh bỏ tay và mở rộng về phía cô. Emily ngẩn ngai, sau đó cười và vội vã lao vào vòng tay chờ đợi của anh.

Rất nhiều phút sau, Stephen lưỡng lự nhắc miệng ra khỏi miệng cô và buộc bàn tay mình dời ngực cô. Trượt tay quanh cô, anh ôm cô sát vào mình khi Emily đặt gò má đồ búng vào ngực anh. Anh mỉm cười trên vai cô, cơ thể anh cứng lại vì ham muốn, trái tim anh tràn ngập sung sướng trước phản ứng đầy đam mê anh luôn có thể khuấy động lên ở cô. Ngẩng đầu lên, anh nâng cằm cô lên và mỉm cười vào đôi mắt tím mơ màng của cô. “Anh biết cha em đã ra khỏi nhà, nhưng anh đã yêu cầu tên quản gia nói với ông khi ông trở lại là anh muốn nói chuyện với ông tối nay.”

Nụ cười đáp lại của cô đóng băng và cơ thể cô cứng lại. “Nói chuyện với ông về chuyện gì?”

“Về em,” Stephen trả lời với vẻ buồn cười bối rối. “Đã đến lúc chứng tỏ với cha em, và với những lời đồn, là những ý định của anh là hoàn toàn nghiêm túc.”

“Nhưng anh không quan tâm đến lời đồn, chính anh đã nói thế!”

Hiếu kỳ hơn là lo lắng bởi phản ứng của cô, Stephen âu yếm lướt những khớp ngón tay trên gò má mịn màng của cô. “Anh quan tâm đến những tin đồn ảnh hưởng đến em,” anh dịu dàng nói, “và sẽ có rất nhiều - tất cả chúng đều khó chịu - nếu chúng ta không tuyên bố việc đính hôn bây giờ khi em đã trở về Anh. Chúng ta đã thường xuyên ở bên nhau, trước khi em đi, và sự thiên vị của em đối với anh sẽ gây ra một vụ tai tiếng nếu chúng ta không hành động sớm.”

“Em không quan tâm. Điều đó không quan trọng. Người quan trọng duy nhất là cha em, và ông không bao giờ nghe những tin đồn. Chúng ta có thể tiếp tục như chúng ta bây giờ!”

“Chết tiệt nếu chúng ta có thể.” Sùng sốt bởi thái độ vô lý và ngây thơ rõ ràng của cô, anh nắm lấy hai vai cô. “Emily,” anh nói thẳng tuột, “Trước nguy cơ dường như thô lỗ không thể tránh được, anh phải hỏi em liệu em có hiểu định nghĩa của hành động làm tình hay không?”

Cô đỏ mặt, gật đầu và cố gắng gạt ra khỏi cái nắm của anh nhưng anh giữ cô chặt lại. “Vậy em cũng nên hiểu rằng tiếp tục như chúng ta trước giờ không phải một lựa chọn. Niềm đam mê chúng ta chia sẻ trong căn phòng này sẽ dẫn đến một phòng ngủ. Phòng ngủ của anh. Anh muốn em ở đó, là vợ anh. Trả lời anh, Emily,” anh nói trong khi quan sát cô thật kỹ. “Em có yêu anh không?”

“Có, nhưng em không thể kết hôn với anh!”

“Vì sao không?”

“Bởi vì cha em đã đính hôn cho em với Glengarmon!”

Stephen lùi lại như thể bị cháy vì lời nói đó. “Khi nào?” anh quát lên.

“Buổi tối trước khi chúng em đi Tây Ban Nha.”

Cô quá khiếp sợ đến mức cô bắt đầu run rẩy và vịn vào hai bàn tay, và Stephen đấu tranh để kiểm soát cơn giận vì cô. “Ý tưởng đó thật không thể nghĩ đến và đáng ghê tởm. Ông ta không thể buộc em cưới ông già đó. Anh sẽ không cho phép.”

“Anh không có lựa chọn và em cũng thế. Đất đai của Glengarmon nối liền với đất đai của nhà em, và cha em muốn mảnh đất đó. Ông muốn nó mãi mãi, cũng như cha ông, và ông nội ông. Cách duy nhất ông có thể có nó là gả em cho Glengarmon. Glengarmon quá ham muốn em đủ để đồng ý rằng mảnh đất đó và ngôi nhà sẽ được chuyển giao cho em như một phần của thỏa thuận hôn nhân. Em sẽ có nó như là của hồi môn.”

“Tất cả chuyện này thật điên rồ, và cha em cũng vậy. Nhưng em không điên, Emily. Cha em không thể mang em gán cho một lão già ngu ngốc.”

“Nhiệm vụ của một người con gái là kết hôn theo ý muốn của cha mình. Mọi người biết thế. Anh cũng biết thế,” cô thốt lên.

“Anh sẽ nói cho em biết anh biết gì - anh biết rằng không người cha nào có quyền hành hạ con gái mình bằng cách gả cô ta cho một lão già bất lực đáng ghê tởm, vì một vài mẫu đất bẩn thỉu. Và anh sẽ nói vào mặt ông ta điều đó tối nay!”

“Stephen,” cô nhe răng nói. “Ngay cả khi anh có thể thuyết phục ông về điều đó, điều mà anh không thể, anh không bao giờ có thể thuyết phục ông để em lấy anh.”

“Đừng đánh giá thấp khả năng thuyết phục của anh.”

Nước mắt tràn ra từ mắt cô và lăn chảy xuống hai má. “Đừng cho chúng ta một hy vọng sai lầm, bởi vì anh sẽ không thành công. Anh không thể thành công. Anh không thể thấy vậy sao - anh không hiểu sao?”

“Hiểu gì?”

“Cha em là một công tước. Glengarmon là một công tước khi cha ông ấy chết đi. Cha em muốn em kết hôn với ông ta vì lý do đó, nhưng nếu ngày mai Glengarmon chết, cha vẫn không để em lấy anh. Ông ấy sẽ tìm kiếm một người phù hợp khác với tước hiệu cao nhất có thể.” Cô vòng tay quanh cổ anh, nức nở. “Ôi Chúa ơi, làm sao anh có thể làm điều này với em? Làm sao em sống được với Glengarmon biết rằng anh thực sự muốn em làm vợ anh? Em biết những lời bàn tán nói rằng anh sẽ làm thế, nhưng họ - họ cũng nói rất nhiều cô gái tin rằng anh - anh sẽ cầu hôn họ, và anh không bao giờ làm thế.”

Nước mắt của cô thấm vào mặt trước áo sơ mi của anh, và Stephen đặt bàn tay lên mặt cô, giữ nó áp vào trái tim mình. “Đừng khóc như thế này, em yêu, em sẽ tự làm mình ốm. Anh sẽ tìm cách để giải quyết việc này, rồi em xem.”

Cô tiếp tục như thể cô chưa nghe thấy anh. “Anh như một hoàng tử trong chuyện thần tiên đối với em - đẹp trai, hào hiệp và không thể với tới như giấc mơ của ngày hôm qua. Em chưa bao giờ cho phép mình nghĩ rằng anh thực sự yêu em.”

Câu trả lời của Stephen bị ngăn trở bởi một tiếng gõ cửa. “Sao, gì thế?” Anh nóng nảy nói.

“Một người đầy tớ từ Grand Oak gửi một lời nhắn cho ngài,” tên quản gia trả lời. “Anh ta nói nó cực kỳ khẩn cấp.”

Trong tâm trạng Stephen lúc này, anh không thể tưởng tượng có chuyện gì khẩn cấp hơn, kinh khủng hơn chuyện đang xảy ra trong căn phòng này. Một phút sau, khi anh mở cửa, anh nhận ra mình đã đánh giá thấp khả năng của số phận bừa xuống những con người vô tư và không lo lắng. “Lấy áo khoác của ta và đợi trước cửa ngay lập tức,” anh ra lệnh cho tên quản gia.

Anh quay sang Emily đang hoảng hốt và vòng tay quanh cô. “Anh phải đi ngay lập tức. Chị dâu anh ngã cầu thang và mẹ anh nghĩ đứa bé sẽ sinh sớm. Rất sớm,” anh thêm vào, nói với mình hơn là với cô khi anh thả cô ra.

Emily đi với anh đến cửa trước, phải hơi chạy để bắt kịp những sải chân dài của anh. “Anh sẽ về Grand Oak?”

“Không, anh sẽ đi đón bác sĩ của gia đình. Ông ta sống cách đây một giờ về phía bắc, nhưng đến giờ ngựa của anh đã được nghỉ ngơi, và anh đã nửa đường đến đó. Anh có thể đến chỗ ông ta nhanh hơn tên đầy tớ.” Phớt lờ sự hiện diện của tên quản gia và người hầu, Stephen kéo cô vào vòng tay cho một nụ hôn nhanh để trấn an. “Hãy tin vào anh, vào chúng ta,” anh thì thầm, sau đó anh chạy xuống những bậc thềm, ra lệnh cho người đánh xe chạy hết tốc lực.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Emily trở lại phòng khách, cuộn mình trong chiếc khăn choàng, và ngồi gần lò sưởi, nhưng cô không thể ngừng run rẩy bởi sự lạnh lẽo đang lan tỏa khỏi

nguồn từ bên trong cô. Cha cô bước vào vài phút sau đó, cô đứng lên, trong lòng tràn ngập sợ hãi khiến đầu gối cô khụy xuống.

“Cha đi ngang qua xe của Westmoreland đúng lúc rẽ vào lối vào nhà,” vị công tước tức giận thông báo, “và tên đánh xe đáng chết của hắn gần như chèn ta trượt khỏi đường!”

“Stephen phải đi rất vội vàng - một trường hợp khẩn cấp,” cô giải thích, quá xáo trộn để nhận ra cô đã gọi Stephen bằng tên riêng. “Chị dâu của anh ấy ngã ở Grand Oak và anh ấy đang trên đường đi đón bác sĩ. Đứa bé có thể chào đời sớm bởi cú ngã của bà ấy.”

“Đáng tiếc,” ông nói chiếu lệ, sau đó suy nghĩ của ông quay trở lại với điều quan tâm của mình ngay lập tức. “Khi Westmoreland đến đây tối nay, cậu ta bảo Jenkins là muốn nói chuyện với cha. Con có biết cậu ấy muốn thảo luận chuyện gì không?”

Emily gật đầu. Nuốt nghẹn, cô so vai và gồng mình chờ đợi một con giận bùng nổ. “Anh ấy định hỏi cha xin cưới con.”

Mặt cha cô trắng bệch vì giận dữ. “Đồ ngốc nghếch! Đồ đại dột! Sao con lại để mọi chuyện đi quá xa như thế?”

“Con không biết. Chỉ là - nó cứ đến.”

“Cứ đến?” ông lớn tiếng, sau đó hạ giọng thành một tiếng rít giận dữ. “Chết tiệt! Con có hiểu mình vừa làm gì không? Con đã nói gì với cậu ta?”

“Sự thật. Con nói với anh ấy con đã đính ước với Glengarmon.”

“Đó là tất cả những gì con nói?”

“Không. Con nói với anh ta con phải cưới Glengarmon vì cha muốn nối liền khu đất của chúng ta với ông ấy và bởi vì nhiệm vụ của con là kết hôn theo mong muốn của cha.”

“Cậu ta phản ứng như thế nào?”

“Anh ấy cực kỳ giận dữ. Papa, hãy tin con. Con không hề nghĩ Stephen đề tâm nhiều như vậy. Con biết là có những tin đồn và dự đoán là anh ấy định cầu hôn con, nhưng con chưa bao giờ tin vào nó. Con không có lý do gì để tin cả.”

“Chúa ơi, đây là một thảm họa! Con đã đặt ta vào vị trí không thể tránh khỏi là phải từ chối Westmoreland và làm cậu ta và cả gia đình cậu ta nổi giận.” Cào cào tay vào tóc, ông đi đi lại lại trong phòng, sau đó bao vây lấy cô. “Chỉ có một giải pháp: Con sẽ cưới Glengarmon ngay lập tức. Glengarmon có thể xin được một giấy phép đặc biệt vào sáng mai và con có thể kết hôn ngay tức khắc.”

Emily nhìn ông, sau đó cô quay đi và nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, nhưng cô không phản đối. “Rất hay, Papa.”

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Hoàng sợ hơn cả khi chàng nhìn thấy Whitney vấp chân vào mép thảm và ngã lăn xuống nhiều bậc cầu thang đêm hôm trước, Clayton đi đi lại lại trong sáng chờ của Grand Oak, toàn bộ sự chú ý của chàng tập trung vào cánh cửa trên đầu cầu thang. Phía bên kia cánh cửa đó, vợ chàng đang chuẩn bị sinh cho chàng đứa con sớm hơn hai tháng, và cả mẹ và con đang ở trong tay của Hugh Whitticomb.

Trong vòng 24 giờ qua, sự tin tưởng vào tay nghề của Hugh Whitticomb của Clayton ngày càng teo nhỏ lại theo từng phút trôi qua. Đầu tiên, khi Whitticomb đến vào tối hôm trước, ông ta đã khám cho Whitney và đảm bảo với cả nhà là cả mẹ và con dường như vẫn trong tình trạng khá tốt. Sáng nay, ông ta cộng thêm sự khẳng định vào chẩn đoán của mình. “Không có dấu hiệu gì là đứa bé sẽ ra đời sớm vì cú ngã của bà ấy,” ông ta nói với Clayton và những người khác, “nhưng tôi sẽ ở lại đến tối nay, chỉ để đề phòng là tôi sai.”

Từ đó, Clayton đã quá căng thẳng đến mức ban lệnh và kèm theo đó là đe dọa. “Cho dù ông nghĩ là khả năng đứa bé sẽ ra đời sớm là vô cùng thấp, thì ông cũng sẽ ở đây trong vòng hai tháng nữa!” chàng ra lệnh.

Héch đầu sang một bên, Hugh Whitticomb nhìn chàng với vẻ thông cảm thích thú mà ông luôn cảm thấy cho những người đàn ông sắp làm cha lần đầu tiên. “Chỉ là rắc rối của tôi thôi, Ngài sẽ làm gì để giữ tôi ở đây?”

“Ta sẽ không có khó khăn gì để tìm được cách, tin ta đi,” Clayton quát.

“Tôi không hề nghi ngờ gì,” Hugh nói với một tiếng cười thầm. “Tôi chỉ là tò mò. Khi mẹ Ngài gặp một con cảm lạnh một tháng trước khi Ngài sinh ra đời, tôi tin là cha Ngài đã đe dọa giam giữ tôi trong hầm ở Claymore. Hoặc đó là Bá tước của Sutton? Không... Bá tước chỉ ra lệnh cho xe ngựa của tôi về nhà và sau đó từ chối không cho tôi sử dụng bất cứ cái xe nào của ông ấy.”

Sự thích thú của ông biến mất ngay sau đó, khi cô hầu gái của Whitney bay ra khỏi phòng và nghiêng người ngã xuống tầng dưới. “Bà ấy đang có con đau, bác sĩ Whitticomb.”

Đó là nhiều tiếng đồng hồ trước, và kể từ đó Clayton chỉ được phép thăm Whitney hai lần và mỗi lần chỉ vài phút. Nàng nhìn nhột nhật và yếu ớt trên chiếc giường lớn, nhưng những cơn đau của nàng chỉ thỉnh thoảng đến nên nàng nở nụ cười xinh đẹp của mình và bảo chàng ngồi cạnh nàng trên giường. “Em yêu chàng, và một lúc nữa thôi em sẽ sinh cho chàng một đứa trẻ khỏe mạnh và xinh đẹp,” nàng nói với Clayton, che dấu sự sợ hãi của nàng dưới những lời an ủi, Clayton đã nhẹ nhõm hơn nhiều - cho đến khi một cơn đau mạnh tấn công nàng khiến nàng cong lưng khỏi giường. “Chàng phải rời đi bây giờ,” nàng nói trong khi cắn chặt môi cho đến khi nó bật máu.

Clayton đã trút cơn thịnh nộ không thể kiềm chế được lên Whitticomb, “Chết tiệt, ông không thể làm gì cho nàng hay sao?”

“Tôi đang làm vài điều cho bà ấy đây,” Hugh trả lời. “Tôi sẽ khuyên ngài xuống lầu để bà ấy không phải lo lắng cho ngài khi cơn đau đến.”

Một tiếng đồng hồ sau, Clayton khẳng khái phải đích thân nhìn thấy là nàng vẫn ổn, và khi người bác sĩ cố ngăn chàng lại ở cửa, Whitney gọi với ra bảo chàng vào. Nàng nhìn nhột nhật hơn và trán ướt đầm mồ hôi. Clayton ngồi xuống cạnh nàng, vuốt mái tóc dày ra khỏi trán, và nghiêm trọng hứa, “Ta sẽ không bao giờ để điều này xảy ra cho nàng lần nữa.”

Một cơn đau khác lại đến trước khi nàng có thể trả lời và Clayton ôm chặt nàng vào tay, rung rung nàng như một đứa trẻ. “Ta xin lỗi,” chàng khàn giọng thì thầm, đôi mắt đầy nước mắt khiếp sợ. Sau đó chàng bị đuổi ra ngoài và cánh cửa phòng nàng khóa lại để ngăn chàng.

Whitticomb xuất hiện đều đặn sau đó để thông báo cho cả gia đình những tin tức mang tính khích lệ nho nhỏ, và những dự đoán sai lầm về giờ đứa trẻ chuẩn bị ra đời. Clayton không thể được trấn tĩnh bởi bất cứ điều gì ông nói. Dứt mắt khỏi cánh cửa trên đầu cầu thang, chàng liếc nhìn đồng hồ trong hành lang, thấy rằng bây giờ đã là 9h hơn, sau đó chàng hùng hổ lao qua cánh cửa của phòng khách nơi Stephen và mẹ chàng đang cầu nguyện cùng với Ngài Gilbert và vợ. “Whitticomb là một tên dân bất tài.” Clayton giận dữ nói với họ. “Tôi sẽ đi tìm một bà đỡ, không, hai bà đỡ.”

Bà Gilbert mỉm cười yếu ớt. “Tôi chắc là đứa bé sẽ sớm ra đời và mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi.” Bà đã không thành công trong việc an ủi Clayton bởi vì bà cũng đang sợ và Clayton có thể nhận ra.

Ngài Gilbert ủng hộ dự đoán của vợ với một cái gật đầu nhấn mạnh và giọng thân mật, “Nó sẽ xảy ra bất cứ lúc nào. Không có gì để lo lắng. Trẻ con sinh ra mỗi giây trong ngày.” Theo nhận định của Clayton, Ngài Gilbert trông còn hoảng sợ hơn bà Gilbert.

Stephen nhắc đầu ra khỏi tay mình và chăm chú nhìn Clayton với vẻ bất lực vô vọng. Stephen, Clayton nhận thấy, có quá nhiều sự tôn trọng với anh trai mình để nói dối về những điều mà anh không tin.

Bà công tước quả phụ đứng lên và bước về phía chàng. “Ta cảm thấy bằng cả trái tim là hiện không có điều gì để lo lắng,” bà run run nói. “Trong trái tim ta, ta cảm thấy Whitney và đứa bé sẽ tuyệt đối ổn.”

Clayton bước đi và tiến đến bình rượu brandy để trên bàn. Lần cuối cùng khi mẹ chàng tiên đoán những điều như vậy là khi cơn ngửa đực của bà bị ốm. Con ngửa đó đã chết vào sáng ngày hôm sau.

Chàng biết mọi người đang cầu nguyện vì họ không thể làm điều gì khác. Chàng biết rõ ràng như biết rằng Hugh Whitticomb là một thằng ngốc bất tài và nhẫn tâm.

“Đức ngài?”

Mọi người trong phòng nhìn vào Hugh Whitticomb đang đứng ở cửa, trông cực kỳ phờ phạc.

Clayton chết đứng. “Gi?”

“Ngài có muốn lên gác và đón mừng con trai của mình chứ?”

Clayton cảm giác như chàng đã mọc rễ vào chiếc thảm. Chàng phải nuốt xuống cục băng dâng lên trong họng để hỏi. “Còn vợ ta thế nào?”

“Bà ấy làm mọi chuyện thật tuyệt.”

Clayton sai bước khỏi phòng và cưỡng lại sự thôi thúc chưa từng thấy để ôm chặt lấy người bác sĩ tuyệt diệu.

“Bà ấy tặng tôi một vết xước, Alicia ạ. Bà ấy có mất một chút máu, nhưng sẽ khỏe lại. Ngay cả trước khi bà ấy bắt đầu bị chảy máu, tôi không hề có ý định rời khỏi bà ấy ít nhất là cho đến ngày mai. Bà biết đó.”

“Tất nhiên tôi biết,” bà nói với nụ cười đầy nước mắt, sau đó bà xuôi theo thôi thúc mà Clayton đã lờ đi và ôm chặt ông. “Cảm ơn, Hugh,” và thì thầm “Tôi sợ chết khiếp.” Bà nhìn quanh mọi người. “Tôi không thể mở mắt được nữa. Tôi nghĩ tôi phải đi nghỉ.”

“Tôi tin là tôi cũng sẽ làm như vậy” Quý bà Gilbert nói.

Ngài Gilbert lịch sự đứng lên và nghiêng người hôn vào má vợ, ông nhìn thấy nước mắt thanh thần lấp lánh trong mắt bà. “Đó, đó, em yêu,” ông nói với một tiếng cười nhỏ. “Anh đã nói với em là không có lý do gì để hoảng sợ, không đúng sao?”

“Vâng, Edward,” bà Anne nói, trao cho ông một nụ cười lúng túng. “Anh luôn luôn đúng.”

Ngài Gilbert nghiêng lại gần bà và nhìn sang Stephen, người trông trẻ hơn 15 tuổi so với vài phút trước. “Nhìn Stephen kìa. Cậu ta không hoảng sợ. Các quý bà cứ lo lắng nhiều quá. Sinh con là điều tự nhiên nhất trên thế giới, phải không, Stephen?”

“Vâng, tất nhiên,” Stephen khẳng định và mỉm cười với ông bà Gilbert. Anh đứng lên và bước đến bình rượu. “Cháu nghĩ chúng ta sẽ uống một chút trước khi đi ngủ - chúc mừng nhân dịp này.”

“Đó là một ý hay,” Edward ủng hộ và tham gia ngay với Stephen ở bàn rượu. Ông nhìn vợ lướt khỏi phòng, sau đó nhìn quanh để tìm ông bác sĩ và nhận ra ông ta đã đi ngủ, bỏ lại Stephen và ông trong phòng khách.

“Ngài muốn uống gì?” Stephen nói, ra hiệu về phía dãy những bình và ly rượu bằng pha lê.

“Ta tin là ta muốn một ly brandy,” Edward trả lời.

“Lựa chọn tuyệt vời,” Stephen đáp, đưa cho ông một chiếc ly phù hợp và một bình đầy brandy. Stephen chọn một chiếc ly và một bình uýt ki cho mình.

Hai người đàn ông an tọa trong chiếc ghế xô pha trong yên lặng, sau đó họ rót đầy ly của mình với loại rượu mình chọn. Với ly uýt ki trong tay, Stephen nghiêng ra sau và duỗi thẳng hai chân và đặt chéo chúng trên mắt cá chân. Ngài Gilbert tựa vào chiếc gối đệm với ly brandy và bắt chước tư thế của Stephen, sau đó ông nhìn anh trong yên lặng, một kiểu giao tiếp của đàn ông.

Họ cùng nâng ly và uống một ngụm lớn, sau đó họ chờ đợi để chất còn bắt đầu xua đi những tàn dư của cơn kinh hoàng.

Stephen uống nhiều hơn ngài Gilbert, nhưng là vì Stephen có nhiều thứ để quên hơn chỉ là nỗi lo sợ về Whitney và đứa bé. Emily đã gửi cho anh một tin nhắn báo là cô đã lấy Glengarmon.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Ba ngày sau khi Noel Westmoreland sinh ra, Whitney đang ngồi trên giường, dựa lưng vào một chồng gối, băn khoăn tại sao cả chồng và mẹ chồng của nàng đều chưa đến thăm nàng từ sáng đến bây giờ.

Clayton trở về khi đồng hồ bắt đầu điểm ba giờ chiều. “Chàng đã ở đâu cả ngày nay vậy?” nàng hỏi sau khi đáp lại nụ hôn của chàng.

“Ta phải thực hiện một chuyến đi đến Claymore,” Clayton trả lời, ngồi xuống bên trái nàng. “Nàng cảm thấy thế nào?”

“Hạnh phúc và khỏe khoắn.”

“Tuyệt. Thế còn con trai và người thừa kế của ta thì sao?”

“Đôi và là hết âm ỉ về chuyện đó,” Whitney cười. “Clarissa cương quyết mang con đến bà vú để em có thể nghỉ ngơi, nhưng em không buồn ngủ.”

“Tốt, vì ta mang đến cho nàng một món quà từ Claymore.”

“Chàng đi cả đoạn đường dài đến Claymore chỉ để lấy quà cho em?” nàng nói. “Em lại thích chàng ở đây bên em hơn.”

“Ta thật miễn nguyện khi nghe thế,” chàng cười toe toét nói. “Tuy nhiên, ta thực ra không có lựa chọn nào khác, và việc tìm ra cái cần tìm khiến ta và mẹ mất nhiều thời gian hơn chúng ta dự kiến.”

Whitney định yêu cầu chàng giải thích thêm thì mẹ chàng xuất hiện ở cửa với một người hầu mang theo một vật nặng được che kín bởi một tấm vải nhưng đó có tua rua.

“Mẹ chịu lỗi cho sự vắng mặt của nó,” nữ công tước quả phụ đáp với một nụ cười không hề tỏ ra ăn năn. “Mẹ không thể nhớ lại đã để cái này ở đâu để giữ nó an toàn, và vì vậy Clayton phải tìm nó.” Bà nhìn người hầu và ra hiệu cho hắn để cái vật đó cạnh giường, bên phải của Whitney.

“Cái gì đây?” Whitney hỏi, nhìn từ người này sang người khác.

“Nó là truyền thống đáng yêu nhất trong gia đình, và nó luôn luôn được mang đến cho các nữ công tước kế tiếp của Claymore trong thời gian nằm cữ khi sinh người thừa kế.” Khi bà nói, bà cúi xuống và cẩn thận kéo tấm khăn nhưng đồ ra, để lộ một cái rương gỗ rất đẹp với những cái bản lề bằng vàng và khảm ngọc trai. Nó trông như đã có vài trăm năm tuổi.

Whitney sờ vào nắp rương, mắt nàng sáng lên vì tò mò. “Nó giống như một cái rương đựng châu báu?”

“Phải, nhưng có một thứ khác biệt. Sau khi con khám phá những báu vật trong đó, con phải thêm vào đó một thứ tương tự của chính con, và sau đó con phải đặt một bức chân dung của con vào đó. Con có thể giữ chiếc rương trong khi nằm trên giường, nhưng sau đó nó sẽ được mang đi cho đến khi nữ công tước tiếp theo của Claymore nằm trên giường với một người kế thừa mới.”

Mẹ chồng nàng đang trở nên quanh co và bí ẩn bất thường, Whitney thấy vậy, nhưng nàng để ý nhiều đến việc nàng có lẽ không thể thực hiện nghĩa vụ của mình để duy trì truyền thống thiêng liêng này. “Vật báu? Một bức chân dung của con?” nàng lo lắng nói, “Khi chúng con đến đây để nghỉ ngơi. Con không mong đợi bất cứ chuyện gì như vậy xảy ra. Con không biết có một truyền thống như vậy.”

“Tất nhiên con không biết,” bà công tước trấn an nàng, âu yếm vỗ vỗ má nàng. “Tuy nhiên, mẹ đã đảm bảo Clayton biết về nó từ vài tháng trước, và nó đã mang một bức họa của con để con có thể đặt vào trong chiếc rương.”

“Nhưng làm sao con thêm được một vật báu tương tự như những thứ trong đó?”

“Mở chiếc rương và xem những vật báu đó,” nữ công tước hướng dẫn. “Clayton và ta sẽ để con khám phá nó.”

Hoàn toàn bối rối và tò mò, Whitney kéo cái chốt và nâng cái nắp nặng bằng cả hai tay. Một cái rùng mình vì vui mừng xuyên qua nàng và nàng ngược đôi mắt sáng ngời mỉm cười với mẹ chồng. “Những lá thư!” nàng thốt lên. “Những lá thư và những bức tranh nhỏ!Ồ, nhìn này, đây là một cái quạt bằng ngà và đây là một sợi ruy băng. Chúng phải rất đặc biệt vì vài lý do nào đó.”

Nàng quá thích thú đến nỗi không chú ý đến chồng và mẹ chồng nàng đang rời phòng, đóng cửa lại.

Thật cẩn thận, Whitney nhắc từng món đồ từ trong chiếc rương và đặt chúng lên giường xung quanh nàng. Có tám lá thư, hầu hết chúng đã úa vàng và vài lá có nguy cơ vỡ vụn vì tuổi tác, điều đó giải thích tại sao chiếc rương chỉ được phép mở ra trong vài ngày trước khi nó được cất đi trong vòng hai thập kỷ nữa.

Một trong những lá thư được viết trên da dê và cuộn lại thành một cuộn dây. Nghĩ là nó có thể là bức cổ nhất, Whitney nhẹ nhàng mở nó và nhận ra rằng mình đã đúng.

Nó được viết vào ngày 6 tháng Giêng năm 1499, với nét chữ viết tay đầy học thức và trau chuốt của Nữ công tước đầu tiên của Claymore.

“Ta là Jennifer Merick Westmoreland, nữ công tước của Claymore, vợ của Royce Westmoreland và mẹ của William, sinh ra với chúng ta vào ngày 3 tháng Giêng. Ta gửi đến các con những lời chúc mừng tốt đẹp của ta...”

Kinh ngạc, Whitney đọc câu chuyện về công tước và nữ công tước đầu tiên của Claymore, được viết lại cực kỳ chi tiết bởi Jennifer Merick Westmoreland. Bà viết về những cuộc đấu thương, đua ngựa và những trận chiến của người chồng lừng lẫy của bà, người được gọi là ‘Sói Đen’, nhưng thay vì tập trung vào những chi tiết có thể hấp dẫn một người đàn ông, bà lại giải thích về sự thật của cuộc đời bà cho những người phụ nữ, những người ngày nào đó cũng như bà, là nữ công tước của Claymore.

Bà viết về những tổn thương khi Sói Đen bắt cóc bà từ lâu đài của gia đình ở Xcôtlen và mang bà đến Anh quốc. Khi bà miêu tả những nỗ lực thông minh của mình để thoát khỏi sự giam cầm của chồng, bà đã làm Whitney cười phá lên. Bà diễn tả thái độ lạnh lùng của ông khi ông bị buộc phải cưới bà bởi mệnh lệnh của vua, và Whitney trải qua sự căm phẫn và sợ hãi mà Jennifer Westmoreland đã cảm thấy. Bà viết về những trận đấu trên ngựa của chồng khi bà đứng về phía những kỵ sỹ thách đấu với ông, và Whitney thờ dài, cùng chia sẻ cảm giác có tội.

Nhưng đó là tình yêu của Jennifer Westmoreland đối với chồng bà toả sáng rực rỡ ở cuối lá thư khiến Whitney trào nước mắt.

Bà kết thúc lá thư với sự giải thích rằng bà để một bức họa của bà vào trong rương để những người con dâu tương lai của bà có thể biết mặt bà. “Khi ta nói với phu quân đáng kính của ta là ta cần một bức tranh nhỏ và dự định của ta để chiếc rương này được lưu truyền qua từng thế hệ, chẳng đã triệu một họa sĩ và mang đến cho ta bức họa nhỏ này. Nó gần như quá khoa trương,” bà khiêm tốn giải bày. “Mắt ta không to như vậy và khuôn mặt ta cũng không quá đẹp như thế, nhưng phu quân ta thề rằng nó tuyệt đối giống ta. Chàng cũng có ý tưởng là khắc tên ta đằng sau khung tranh để nếu hy vọng của ta thành sự thật, thì các con có thể nhận ra ta trong nhiều bức tranh khác của tất cả những nữ công tước Claymore nằm trong chiếc rương. Ta cầu nguyện là phu quân của các con sẽ làm như phu quân của ta đã làm. Ta chỉ ước là ta có thể nhìn thấy mặt các con.”

Mắt nàng mờ đi vì nước mắt. Whitney nhìn vào những bức tranh nằm bên cạnh nàng trên chiếc ga giường. Nàng nhắc một bức họa khung bằng vàng trông có vẻ cổ nhất trong chúng và nàng quay chúng để xem có gì ở khung tranh mặt sau, sau đó nàng cười trong nước mắt. Vị công tước đáng sợ được gọi là Sói Đen, không chỉ khắc tên họ viết tắt của vợ ông trên bức tranh. Ông còn lồng tên mình cùng với tên bà và bao quanh bằng một trái tim.

Whitney ép bức tranh nhỏ vào tim và lưỡng lự đặt nó xuống.

Chiều hôm sau, nàng đã đọc đi đọc lại từng bức thư và nàng hiểu những tình cảm ẩn sau những vật kỷ niệm trong đó.

Đến tối, sau khi Noel đã được mang đến cho bà vú để đi ngủ. Whitney yêu cầu vài tờ giấy viết thư và cầm bút. Nàng viết ngày tháng lên dòng trên cùng của lá thư và sau đó bắt đầu viết.

“Tôi là Whitney Allison Westmoreland, nữ công tước thứ chín của Claymore, vợ của Clayton Robert Westmoreland, mẹ của Noel, sinh ra với chúng ta vào ngày 12 tháng 12...”

Theo truyền thống của những bức thư, nàng viết lại những câu chuyện về sự theo đuổi của Clayton và đám cưới của họ. Khi nàng hoàn thành vào tối hôm sau, nàng nhìn Clayton đang ngồi đọc sách trước lò sưởi trong phòng ngủ của họ. “Em đã hoàn thành bức thư,” nàng nói. “Theo truyền thống bây giờ em phải đặt một bức chân dung của em vào trong rương với tên em đăng sau nó - chàng đã chọn bức tranh nào mà chàng cho rằng nó miêu tả được những đặc điểm của em. Chàng đã nói chàng mang một bức về đây từ Claymore. Liệu chàng có rảnh rỗi trong một phút để đưa nó đến cho em?”

Chàng đặt sách xuống ngay và tiến đến giường. “Đối với nàng, ta có tất cả thời gian trên thế gian này,” chàng nói sau đó hôn nàng và làm nàng ngạc nhiên khi ngồi xuống cạnh nàng.

“Nó ở đâu?” nàng hỏi, tò mò muốn biết bức chân dung nào của nàng mà chàng cho là phù hợp và chàng đã khắc gì ở đằng sau nó.

Để trả lời, Clayton mở ngăn kéo đầu tiên của cái tủ đầu giường và với một nụ cười ngọt ngào, chàng đưa cho nàng một bức chân dung của nàng trong ngày cưới của họ. Nó được lồng trong một khung bằng vàng. Đằng sau của khung tranh là một dòng chữ do chàng viết, “Whitney - vợ của ta và tình yêu của ta.”

HẾT

LỜI BẠT

Độc giả thân mến,

Whitney, My love là cuốn tiểu thuyết đầu tiên của tôi, và khi tôi bắt đầu viết vào năm 1978, hy vọng duy nhất của tôi là một ngày nào đó truyện sẽ được phát hành. Khi Pocket Books mua và phát hành nó lần đầu tiên vào năm 1985, tôi không bao giờ tưởng tượng được cuốn tiểu thuyết này trở thành một truyện được yêu thích nhất hay giành được giải thưởng, hoặc thậm chí nó được đánh giá là một tác phẩm kinh điển. Nhưng khi điều đó xảy ra, thì tôi đã nghĩ đó là một kết thúc tuyệt vời.

Nhưng thật ra, nó lại chỉ là điểm khởi đầu.

Gia đình Westmoreland đã trở nên rất thật, và rất thân thuộc với độc giả đến mức họ cương quyết có thêm một quyển sách khác về Westmoreland. Để đáp lại, tôi quyết định viết A Kingdom of dreams, một tiểu thuyết về thời Trung cổ kể về câu chuyện của Royce Westmoreland, công tước đầu tiên của Claymore, và Jennifer Merrick Westmoreland, cô dâu bị bắt cóc của ông. Tôi chưa từng dự định viết một cuốn truyện như vậy, nhưng Jennifer và Royce dường như bước vào trang giấy như là họ thực sự sống giục giã để được kể lại câu chuyện của họ. Họ đã làm nên một câu chuyện tuyệt vời. Tôi phát triển và viết lên với những tính cách đó và cuối cùng, thì tôi cảm thấy yêu họ. A Kingdom of dreams trở thành một trong những tác phẩm yêu thích của tôi, và các bạn độc giả cũng cảm nhận như vậy.

Vài năm sau, yêu cầu có một cuốn truyện khác về một người Westmoreland khác tiếp tục tăng lên cho đến khi tôi rút cuộc phải đầu hàng và cho Stephen một câu chuyện của riêng anh. Đối với Stephen, tôi cân nhắc sáng tạo kỹ lưỡng một nhân vật nữ chính không thể đoán được, người có thể đồng thời khiến anh thích thú và căng thẳng, sau đó tôi đặt cả hai người họ vào một tình huống rất khó khăn và để họ cố gắng vượt qua. Để giúp đỡ Stephen (và cản trở anh), tôi giới thiệu Nicholas DuVille và Hugh Whitticomb trong Whitney, My love và tất nhiên cả Whitney và Clayton.

Tôi sẽ thú nhận rằng tôi đã có một thời gian tuyệt vời khi viết về những nhân vật quen thuộc trong Whitney, My love khi tôi viết câu chuyện của Stephen, nhưng tôi cảm thấy cuốn tiểu thuyết này nên kết thúc những cuốn truyện về nhà Westmoreland. Thưa độc giả, tuy nhiên cảm nhận theo một cách khác, việc phát hành Until you bằng bản cứng mang đến một trận lũ thư từ từ độc giả yêu cầu một bản cứng của Whitney, My love để họ có thể bỏ sung vào bộ sưu tập cổ định của họ.

Sau mười năm kể từ khi Whitney được phát hành lần đầu tiên, tôi đã phải cưỡng lại viết đoạn tiếp cho nó, nhưng tôi cũng luôn ước rằng mình đã không kết thúc câu chuyện khá đột ngột như tôi đã làm. Tôi thấy rằng có một số cảnh tuyệt vời tôi có thể bỏ sung và những cảnh khác tôi có thể mở rộng, nhưng tôi không hề tưởng rằng mình có cơ hội làm điều đó. Quyết định tái bản Whitney, my love như một ấn phẩm đặc biệt mang lại cho tôi cơ hội đó, tôi hy vọng các bạn thưởng thức ấn phẩm mới, mở rộng này nhiều như tôi thích thú mang lại nó cho bạn.

Bạn đang đọc truyện *Whitney, My Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.